ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1955

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΑΡ. 840

60

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ

Κοζερί της εβδομάδος

ΘΥΜΟΥΜΑΙ τη σκηνή άπό πέρσι. Παραμονές της Πρωτοχρονιάς. Μιά γυναίκα κι' ένας άντρας, μέσης ηλικίας μάλλον άνθρωποι, συζητούν έμπρός σέ μιά βιτρίνα. Φαίνεται πώς είναι άρκετή ώρα πού έχουν άρχίσει τή συζήτηση. Σέ πλήρη διάστασι οί γνώμες τους. Η μητέρα έπιμένει χρήσιμα νά είναι τά δώρα πού θά κάνουν στά παιδιά τους. Παρακολουθώ τή σειρά τών συλλογισμών. Λογική τετράγωνη: «Δέν είναι καιρός γιά άνοησίες. Έχουν ένα σωρό άνάγκες τά παιδιά... Κάθε τόσο βραχνιάζει ό μεγάλος. Ένα κασκόλ τού είναι άπαραίτητο. Τής άλλης, τής μικρής, φαγώθηκαν οί σόλες. Τής χρειάζονται παπουτσάκια. Τόσες έλλείψεις καί θά πετάμε λεφτά σέ μπογιατισμένα ντενεκεδάκια; Ούτε μπορούμε νά πούμε ότι είμαστε σέ θέσι νά πάρουμε καί τά δύο. Η τό ένα, ή τό άλλο. Βρίσκεις λοιπόν φρόνιμο ν' άφήσουμε τά χρήσιμα καί νά πάρουμε τά περιττά;»

Αύτά έλεγε ή μητέρα. Όλη ή λογική μέ τό μέρος της. Άν ξέρατε όμως πόσο άφόρητη θά μάς ήταν ή ζωή άν δέν έπικρατούσε παρά μόνο ή λογική... Έρχονται ώρες πού αίσθάνεται κανείς βαθύτατη άντιπάθεια γι' αύτή τήν κυρία λογική, πού στεγνώνει τούς χυμούς τής χαράς, γίνεται πηγή στερήσεων, συνοφρυώσεως, θλίψεως, άσκητισμού. Η λογική όδηγεί στό άπαραίτητο καί στή θυσία τού περιττού. Τό περιττό όμως καί όχι τό άπαραίτητο είναι πού όμορφαίνει τή ζωή. Περιττά τά φτερά τού παγωνιού, περιττό τό άρωμα τής γαζίας, περιττό τό χρυσάνθεμο, περιττή ή μουσική, ή ζωγραφική, ή ποίησι, κάθε τι πού άνακουφίζει τήν ψυχή καί δίνει κάποιο νόημα στήν ύπαρξί μας. Θά μάς τά στερήση λοιπόν αύτά όλα ή στεγνή, ή άκαμπτη, ή άσυμβίβαστη λογική;

Πόσο άπλά, στή λογική τής μητέρας άντιτάσσει ό πατέρας τήν άνθρωπιά... «Άφησε νά χαρούνε λίγο τά παιδιά. Μήπως έχουν καί πολλές χαρές; Κάτι τέτοιες μέρες περιμένουν. Δέν τά βλέπεις πώς κολλούν τίς μυτίτσες τους πάνω στά κρύσταλλα τής βιτρίνας; Παιδιά είναι. Λαχταρούν κι' αύτά τό άεροπλάνο, τήν κούκλα τους... Η φτώχεια, μέσα στίς άλλες κακίες της, έχει τή ίδιότητα, ένώ σού στερεί τ' άγαθά τής ζωής, νά μή σού στερή καί τήν έπιθυμία νά τ' άποκτήσης. Κι' έμείς μέν, οί μεγάλοι, έχουμε σκληραγωγηθή. Τό πήραμε άπόφασι. Τά παιδιά όμως; Δέν έχουν κάποιο δικαίωμα κι' αύτά στή χαρά;»

Δέν κρατούσα, βέβαια, στενογραφημένα πρακτικά τής συζητήσεως· πάντως δέν άπέχω άπό τό πνεύμα τής όμιλίας τού πατέρα καί τής μητέρας. Άς προσθέσω, ότι δέι είναι ή γνώμη τού πατέρα πού έπεκράτησε. Στό κατάστημα μέ τά «χρήσιμα δώρα» μπήκαν οί γονείς, γιά νά πάρουν στά παιδιά τους τό πουλόβερ καί τά παπούτσια.

Είναι σχεδόν ό κανόνας στούς άνθρώπους μέ τά περιωρισμένα οίκονομικά. Κάποτε καί στούς άλλους, στούς εύπορους, θά παρατηρήσετε τό ίδιο. Βλέπουν στό δώρο τήν κάλυψι μιάς άνάγκης. Βλέπουν, δηλαδή, τήν άφαίρεσι τού δώρου. Γιατί, ένα δώρο χρήσιμο παύει νά είναι δώρο. Γίνεται μιά μορφή κοινωνικής άλληλεγγύης. Βοήθημα σέ άπορο. Κι' άν δέν άνήκετε στούς άπόρους καί πάρετε τό «χρήσιμο» δώρο, ή χαρά σας πάλι θά είναι άκόμα πιό περιορισμένη. Σάς στέλνουν μιά γαλοπούλα. Γαλοπούλα όμως θά παίρνατε καί μόνος. Έξοικονομείτε, βέβαια, τά χρήματα πού θά διαθέτατε γι' αύτήν. Άλλά μήπως, μέ τά χρήματα πού έξοικονομήσατε θά πάτε μόνος νά χαρίσετε στόν έαυτό σας τό περιττό; Πολύ σπάνια ό άνθρωπος γίνεται γενναιόδωρος άπέναντι τού έαυτού του. Τό δώρο μέ τό περιττό πού σάς προσφέρει ό άλλος, καλύπτει τά κενά πού προέρχονται άπό τήν έλλειψι αύτής τής γενναιοδωρίας.

Θυμούμαι τήν ιστορία ένός δώρου. Ήταν ένας άνθρωπος μόνος στή ζωή. Καί όχι πιά νέος. Κάπου στά σαράνταπέντε, στά πενήντα. Έχει τά καλά της ή μοναξιά. Είναι όμως καί μέρες, μέρες έορτών, όπως αύτές τίς όποίες περιοῦμε, πού γίνεται βαρειά γιά όσους έμειναν άσυντρόφευτη στή ζωή τους. Πάνω στίς στιγμές της μελαγχολίας, χτύπησαν τήν πόρτα του καί τού άφησαν ένα δέμα. Δέμα άνώνυμο, χωρίς τίποτα νά προδίδη τήν προέλευσι του. Τό άνοιξε, καί τί νά δή; Μιά κούκλα! Ποιός είναι ικανός νά περιγράψη τή χαρά καί τή συγκίνησι πού δοκίμασε; Πήρε τήν κούκλα στά χέρια, τήν καμάρωσε, τή χάδεψε τήν τοποθέτησε στό ντιβάνι, κάθησε κοντά της, τής μίλησε... Όπως θάπαιζε ένα μωρό μαζί της. Μήπως δέν ύπάρχουν στιγμές πού καί οί πιό σοβαροί γινόμαστε μωρά; Φτάνει νά ξέρουμε ότι δέν είναι κανένα μάτι πού μάς παρακολουθεί στίς ψηπιακές μας έκδηλώσεις. Σά νήπιο έπαιξε κι' αύτός μέ τήν κούκλα του. Γέλίσασι. Τόσο χαρούμενη Πρωτοχρονιά, δέ θυμάται νά πέρασε ποτέ του, ούτε στά παιδικά του χρόνια.

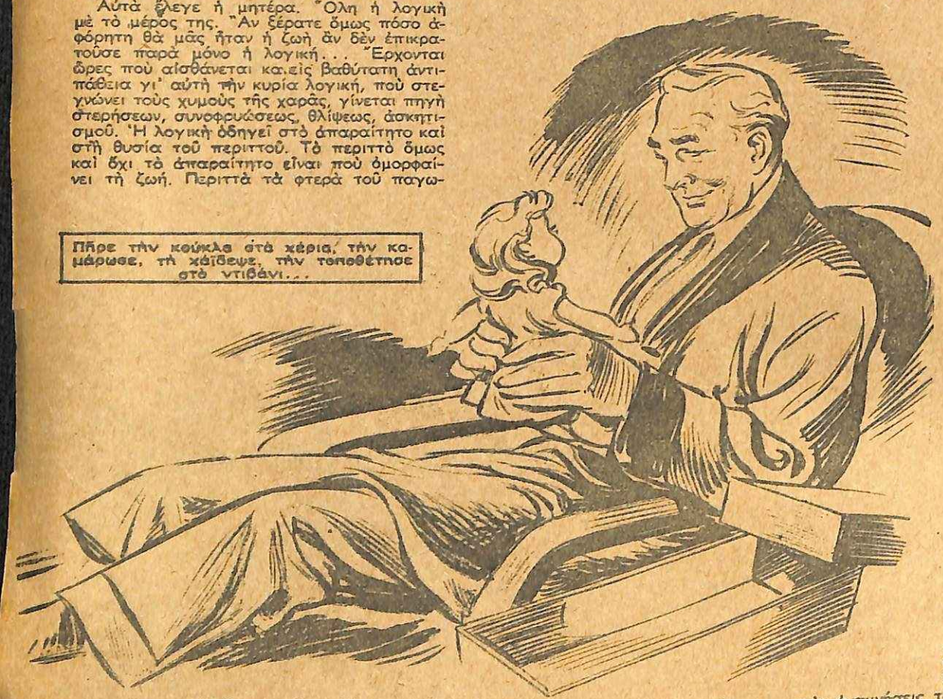

Πήρε την κούκλα στά χέρια, τήν καμάρωσε, τή χάϊδεψε, την τοποθέτησε στό ντιβάνι...

Δέν είχε τάχα τά μέσα ό άνθρωπος αύτός νά μπή μόνος σ' ένα κατάστημα, νά ψωνίση μιά κούκλα καί νά δώση στόν έαυτό του τή χαρά πού τού έδωσε ό δωρητής; Μπορούσε καί καλοπιτ τό νού του, ούτε άν τό σκεπτόταν θά άποφάσιζε νά κάνη τέτοια «άνοησία». Αύτό άκριβώς είναι τό δώρο. Νά χαρίσης στόν άλλον έκείνο πού δέ θά παίρνε μόνος γιά τήν εύχαρίστησί του. Νά βρής τήν άδυναμία του, μιά έπιθυμία πού κρύβεται στό ύποσυνείδητο του καί δέν έκδηλώνεται ούτε σ' αύτόν τόν ίδιο. Νά τό βρής καί νά τού δώσης τή χαρά. Χαρά γιατί τόν θυμήθηκες, χαρά γιατί τόν πρόσεξες καί δέν τού έστειλες όπως - όπως ένα τυπικό δώρο, γιά νά βγής άπλῶς καί μόνο άπό τήν ύποχρέωσι.

Δέν έχει σημασία ή άξία τού δώρου. Σημασία έχει ή έκλογή. Δέκα χρωματιστά μπαλόνια πού θά ζωηρέψουν τήν άτμόσφαιρα ένός θλιμμένου σπιτιού, μπορούν νά εύχαριστήσουν πολλές φορές περισσότερο άπό ένα πολυτελές δώρο.

Θυμοῦμαι — στίς άναμνήσεις τό ρίχνει κανείς όσο περνοῦν τά χρόνια — τό παράπονο μιάς κόρης, πού δέν ήταν πιά νέα. Ώριμη στά χρόνια κι' άνύμφευτη.

Γκρίζα μαλλιά καί στήν έκφρασι ή πίκρα τής γυναίκας πού δέ χάρηκε τή ζωή στήν πληρότητα της. Διανοουμένη, καθώς τήν ήξεραν, όλοι οί γνώριμοι τής έστελναν γιά δώρο βιβλία. Τόβριskαν τόσο φυσικό...

Δέ λησμονώ τό παράπονο της: "Ας ήταν, έλεγε, νά μού έστελνε κανείς δυό λουλούδια, ένα άρωμα, κάτι πού νά με κάνη νά σκεφθώ, ότι μέ είδε κι' έμένα σά γυναίκα. Τήν έβλεπαν σάν πλάσμα ούδέτερο, σά μιά σχολαστική καί προχωρημένη στήν ήλικία καί τής έστελναν βιβλία.

Αύτό τό χρήσιμο... Όχι, μόνο μάς στερεί μιά χαρά, άλλά κάποτε μάς γεμίζει καί μέ πίκρα. Άφηστε, νά ζήτε, τά χρήσιμα. "Οταν, μάλιστα, πρόκειται γιά παιδιά. Μέ τή μανία τού χρησιμου πού μάς κάτέχει, δέν άποκλείεται νά στείλουμε καμμιά φορά στή θέσι δώρου κανένα μπουκάλι... μουρουνέλαιο γιά τά παιδιά τής φιλικής οίκογενείας. Τό περιττό είναι τό άγνώρισμα τού δώρου.

Περίοδος τού περιττού είναι οί μέρες πού περνοῦμε. Άγιος τού περιττού είναι ό Άη - Βασίλης. Μή γινόμαστε τόσο άπελπιστικά πρακτικοί. Λιγότερο έμπορικό πνεῦμα· λιγώτερη ποοστάθεια νά συνδυάσουμε τό τερπνό μέ τό ώφέλιμο. Ένα κοκτέϊγ πού σπάνια έπιτυχαίνει.

Άς θυσιάσουμε λοιπόν μιά μέρα τό χρήσιμο στό περιττό. Καί, σίγουρα, δέ θά μετανοιώσουμε. Στήν ούσία, μέ τό περιττό πού χαρίζουμε, πάλι τό χρήσιμο έξυπηρετοῦμε. Γιατί, δέν είναι τίποτα πιό γοήσιμο στήν ψυχική ύγεία μικρῶν καί μεγάλων άπό τή χαρά πού δίνει τό περιττό.

Π. ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

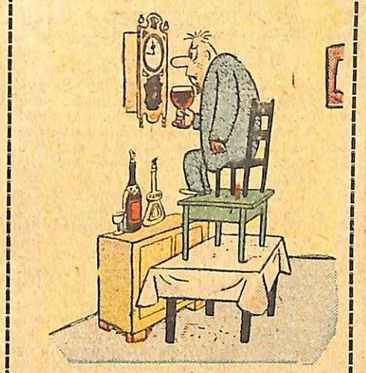

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

— Νά πάρη ή δογή!... Μέρα πού βρῆκα νά χάσω τά γυαλιά μου!...

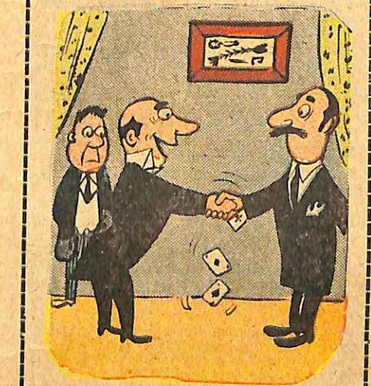

— Καλῶς ὡρίσατε γιά τήν πόκα, κύριε βαρῶνε!...

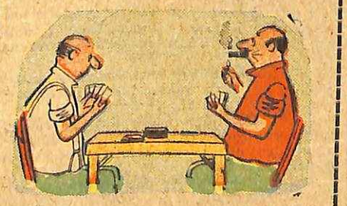

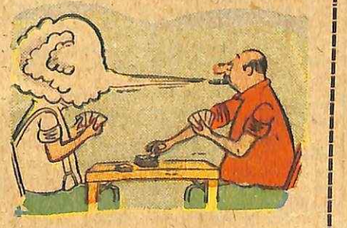

Χωρίς λόγια.

ΕΤΟΣ ΙΖ. - ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 840

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ : Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☎ 39-29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

Από τά ξημερώματα οί πιτοιρικοί μέ τά τρίγωνα έχουν κάνει τήν έξόρμησί τους καί χτυπάνε τίς πόρτες γιά νά ποῦν τά κάλλαντα. Άλλά έκεί πού γίνεται έφοδος διαρκῶς είναι τά λεωφορεῖα, όπου όρμοῦν καί έναλλάσσονται κάθε τόσο οί όμάδες τῶν μικρῶν καί μόλις μπαίνουν άρχίζουν νά τά λένε λαχανιασμένοι:

—Άρχιμηνιά κι' άρχιχρονιά, ψιλή μου δεντρολιβανιά...

Άλλά μέ τόν συναγωνισμό-γιά νά προλάβουν οί μέν τούς δέ — διακόπτουν εύθύς μετά τούς πρώτους στίχους κι' άρχίζουν τίς εἰσπράξεις.

—Χρόνια πολλά...

Κι' ένας έπιβάτης κάνει πώς διαμαρτύρεται ό' ένας άπ' αύτούς:

—Ά, δέν έχει! Πρέπει νά τό πής όλο καί τήν συνέχεια, γιά νά σού δώσω!

Κι' ό πιτοιρίκος, πού είναι βιαστικός:

—Ή συνέχεια στό προσεχές. Κατεβαίνω τώρα άφεντικό!..

★

Ο ώραῖο ἔθιμο τῆς προσφορᾶς δώρων στούς άστυφύλακες τῆς τροχαίας τήν παραμονή τῆς πρωτοχρονιᾶς ἔχει καθιερωθῆ καί σταθεροποιηθῆ άπό πολλῶν ἐτῶν. Στήν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πεσματζόγλου καί Στα δίου ἔχει συγκεντρωθῆ ἕνας σωστός σωρός στά ποδια τοῦ άστυφύλακα πού άποτελεῖται άπό λογιῶν λογιῶν δῶρα. Κατάπληκτος τά βλέπει ένας πιτοιρίκος, πού τόν σέρνει ή μαμά του άπ' τό χέρι.

—Μαμά, δικά του εἶναι όλα...

—Δικά του χρυσό μου.

Κι' ό πιτοιρίκος, πού γοητεύεται άπό τό θέαμα τῶν δώρων καταλήγει σέ σοβαρές άποφάσεις:

—Λοιπόν, μαμά, όταν μεγαλώσω θά γίνω άστυφύλακας!...

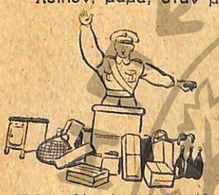

★

Τ ΖΟΓΟΣ ἅγριος καί φέτος ὅπως καί κάθε χρόνο. Τό ἔθιμο τοῦ χαρτιοῦ τήν βραδυά τῆς πρωτοχρονιᾶς φθάνει στό κορυφωμα του καί δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν άποφασίση νά θυσιάση μερικά λεφτά στή τράπουλα.

—Θά παίξετε;

—Ἐ, βεβαια!

Συμπολίτης σταματά ἕνα διάσημο χαρτόμουτρο κι' ὑστερα άπ' τίς καθιερωμένες εὐχές γιά τό αἴτιον καί εὐτυχές ἔτος, ὑποβάλλει τήν ἴδια ἐρώτησι:

—Θά παίξης τό βράδυ;

Καί τό χαρτόμουτρο:

—Ἐ, φυσικά! Ἐγώ, ἄλλωστε, κάθε βράδυ ἐν Πρωτοχρονιᾷ!

ΣΚΙΤΣΑ της Εβδομάδος

Εὔθυμα ἐνστάντανὲ

ΕΙΝΑΙ ἐπικίνδυνο παραμονές γιορτῶν νά διατυπώνετε ἐπιθυμίες γιά τήν ἀγορά μικροπραγμάτων πού σάς λείπουν. Γιατί δέν ἀποκλείεται καθόλου νά σάς ἔλθουν τήν πρωτοχρονιά ὑπό μορφήν δώρων τῶν φίλων, πού νομίζουν ὅτι ἐκπληρώνουν μιά μικρή ἐπιθυμία σας.

Ἔτσι τήν ἐπαθε συμπολίτης πού εἶχε ἐκφράσει τήν ἐπιθυμία ν' ἀποκτήση ἕνα χαρτοκοπτήρα. Ἀπ' τά Χριστούγεννα μέχρι τήν πρωτοχρονιά δεκάτον συνεχῶς τό ἴδιο δῶρο ἀπό κάθε φίλο καί γνωστό του.

—Τί σοῦφερα;

—Τί μοῦφερες;

—Ἕνα χαρτοκοπτῆρα!

Κι' ὕστερα ἐρχόταν ἄλλος:

—Χρόνια πολλά, ἀγαπητέ μου. Πάρε καί τό μπαναμαδάκι σου!

—Τί εἶναι;

—Ἕνας ὡραῖος χαρτοκοπτῆρας.

Στό τέλος μάζεψε τόσους, ὥστε τόν ἔπιασε ἀπελπισία κι' ἀπεἵλησε τόν τελευταῖο νά τόν σφάξη μέ χαρτοκοπτῆρα!

—Πάντως, δηλωσε, τούς κρατῶ. Τοῦ χρόνου ἐέρω τί θά στείλω στούς φίλους μου!...

★

ΜΕΡΙΚΟΙ πιτοιρίκοι, πού λέγοντας τά κάλλαντα εἰσπράξαν ἀρκετά, κάθονται σέ μιά γωνιά καί μοιράζουν τήν εἰσπραξι. Περνᾶ ὅμως ἕνας ζητιάνος. Κι' ἕνας άπ' αὐτούς πιτοιρίκους μέ ὕφος πλουσίου ἀπλώνει ἕνα κέρμα στόν ζητιάνο:

—Ελα! ὅδε κι' ἐσύ φουκαρά!

★

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ καί πανηγυρική ὥρα ἔχει ἡ Ἀθήνα αὐτές τίς μέρες — κόσμος, φασαρία, πιτοιρίκοι πού λένε τά κάλαντα, γυναίκες φορτωμένες μπαναμάδες γιά παιδιά, μπαλάνια, στρίμωξιδι, γραμμόφωνα πού περιφέρονται στά μαγαζιά, βιτρίνες καταστολίστες, ἕνα χαρούμενο βουητό γεμίζει ἀπ' ἄκρο σέ ἄκρο τήν πρωτεύουσα.

Ἀπ' ὅλα αὐτά ἐντύπωσι εἶχαν κάνει σ' ἕναν ξένο οἱ ὁμάδες τῶν τυφλῶν πού μέ τίς μικρές ὀρχήστρες

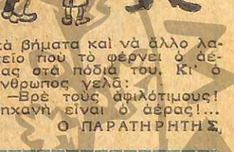

τους λένε τά κάλαντα περπατητά ἐνῶ τό ταμπούρλο τους χαλᾶ τόν κόσμο.

—Πολύ ζωηροί εἶναι ἀκόμα καί οἱ τυφλοί σας, ἐδῶ πέρα, παρατήρησε ὁ ξένος.

Καί ὁ Ρωμηός:

—Μά στήν Ἑλλάδα ἀκόμα καί οἱ τυφλοί εἶναι... ἀνοιχτομάτηδες!

Φυσικά ὁ ξένος δέν κατάλαβε, ἀλλά οὔτε καί ὁ Ρωμηός ἐπέμεινε περισσότερο στήν ἐξήγησι.

★

ΡΑΥΣΙ ἔκαναν ὅλα τά λαχεῖα καί πρό πάντων τό λαχεῖο τῶν Συντακτῶν, τοῦ ὁποίου οἱ πωλητάι ἔχουν μάθει κι' ἐφαρμόζουν διάφορα κόλπα.

Ἕνας κύριος προχωρεῖ μέ τό παιδάκι του. Ξαφνικά ὁ ἀέρας τοῦ φέρνει στά πόδια ἕνα λαχεῖο. Ὁ λαχειοπώλης τρέχει νά το μαζέψη, ἀλλά τό ἁρπάζει ὁ πατέρας:

—Ἄστο! Εἶναι ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ!

Καί τό ἀγοράζει μέ τή βαθύτατη πεποίθησι, ὅτι τό λαχεῖο αὐτό πού τοῦ ἔφερε στά πόδια του ὁ ἀέρας, εἶναι τυχερό. Ἀλλά δέν προφταίνει νά κάνη μερικά βήματα καί νά ἄλλο λαχεῖο πού τό φέρνει ὁ ἀέρας στά πόδια του. Κι' ὁ ἄνθρωπος γελᾶ:

—Βρέ τούς ἀφιλότιμους! Μπχανή εἶναι ὁ ἀέρας!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΥΧΕΤΑΙ

στούς ἀγαπητούς ἀναγνώστας του

ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΡΙΝΘΙΑ

1955

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1-2-86

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36033

Τα δράματα της καρδιάς

ΞΑΝΑΒΡΗΚΑΝ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ Ρομπὲρ κι' οἱ δυὸ ξαδέρφες του, ἡ Μάρθα κι' ἡ Λουκία, μεγάλωναν μαζί, σὲ κάποια μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι.

Ἡ πρώτη ἦταν μελαχροινὴ καὶ ζωηρή, ἡ ἄλλη ξανθὴ καὶ λιγομίλητη.

Ὁ Ρομπὲρ ἦταν ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Ἡ μητέρα του τὸν λάτρευε.

Ὅταν μεγάλωνε, θἄταν φυσικὸ νὰ παντρευτῇ μ' ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ κορίτσια. Οἱ ἀδελφὲς τὸν ρωτούσανε συχνὰ ποιαν ἀπ' τὶς δυό τους θὰ διάλεγε, κι' ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε μὲ εἰλικρίνεια — ὅπως ὅλοι ὅσοι δὲν ξέρουνε τὸν ἔρωτα:

— Θὰ παντρευτῶ καὶ μὲ τὶς δυό!

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε ἔτσι...

Στὰ 25 χρόνια του, ὁ Ρομπὲρ ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ τὶς δυὸ ἀδελφές. Εὐρίσκε εὐχαρίστησι στὸ ξεχείλισμα τῆς ζωτικότητος τῆς Μάρθας καὶ συγκινιόταν ἀπ' τὴ λεπτὴ καὶ διακριτικὴ γοητεία τῆς Λουκίας — τῆς ἀσθενικῆς ξανθούλας, ποὺ ὅλοι προφήτευαν πὼς δὲν θὰ ζοῦσε πολὺν καιρό.

Εἶχε, βέβαια, καταλάβει ἀπὸ καιρὸ ὁ Ρομπὲρ πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὶς παντρευτῇ καὶ τὶς δυὸ μαζί, μὰ δὲν κατώρθωνε ἀκόμα νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του, νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσά τους.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἡ Μάρθα τοῦ εἶπε, μὲ τὴ συνηθισμένη ἐνεργητικότητα καὶ πρωτοβουλία της:

— Εἶναι τώρα εἴκοσι χρόνια, Ρομπέρ, ποὺ μιλᾶμε γιὰ γάμο. Θὲς νὰ σὲ βοηθήσω ν' ἀποφασίσῃς;... Παντρέψου τὴν ἀδελφή μου. Ξέρουμε ὅλοι πὼς ἡ ὑγεία της εἶναι κλονισμένη, πρόσκαιρη. Θέλω νὰ τῆς προσφέρω μιὰ μεγάλη χαρά, ὅσο βρίσκεται ἀκόμα στὴ ζωή! Καταλαβαίνεις, Ρομπέρ;... Παντρέψου την!

Κι' ὁ νέος παντρεύτηκε πραγματικὰ μὲ τὴ Λουκία.

Μὰ ἔγινε τότε κάτι παράξενο: Ἡ Μάρθα ἔχασε τὴ ζωηρότητα, τὸ κέφι της. Συγχρόνως, ἡ Λουΐζα ξαναγύρισε στὴ ζωή, ξαναβρῆκε τὸ χρῶμα της, τὴ δροσιά της. Οἱ κινήσεις, τὰ λόγια της ἦταν τώρα γεμάτα ἐνθουσιασμό. Μαζὶ δὲ μὲ τὴν ψυχικὴ μεταμόρφωσί της, συνέβαινε καὶ μιὰ σωματική: Γιόνταν δυνατή, γερή, ὁμορφη!

Ἀκόμα κι' ὁ οἰκογενειακὸς γιατρός τους διαπίστωσε μ' εὐχαρίστησι αὐτὸ τὸ θαῦμα.

— Μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς ἡ κόρη σας σώθηκε, εἶπε μιὰ μέρα στοὺς γονεῖς της. Ἡ εὐτυχία τῆς ἔδωσε τὴν ὑγεία καὶ τὴ δροσιά.

Ἡ Μάρθα τ' ἄκουσε, ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρα.

Ἔτρεξε τότε νὰ κλειστῇ στὸ δωμάτιό της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

Πέρασαν δυὸ βδομάδες. Ἡ μεταβολὴ τῶν δυὸ ἀδελφῶν γινόταν ὁλοένα μεγαλύτερη.

Μιὰ μέρα, ποὺ ὁ Ρομπὲρ βρισκόταν μόνος μὲ τὴ Μάρθα, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της, βεβαιώθηκε ἀπ' τὰ λόγια καὶ τὴ στάσι της γιὰ κάτι ποὺ εἶχε ἤδη ὑποπτευθῆ: Πὼς ἡ κοπέλλα ἐκείνη ἔλυωνε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ἔρωτα, ἀφ' ὅτου τὸν εἶχε βάλει ἡ ἴδια νὰ παντρευτῇ μὲ τὴ Λουκία!

Ἦταν ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ζήλευε τρομερά. Ἴσως δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ἀκόμα καθαρὰ τὸ αἴσθημά της, ὅταν τὸν ἔσπρωξε στὴν ἀδελφή της. Ἄλλωστε, ἦταν βέβαιη τότε πὼς ἡ Λουκία δὲν θὰ ζοῦσε πολύ.

Μὰ τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε ἔτσι ἀλλαγμένη, γεμάτη ζωή, συλλογιζόταν μ' ἀπελπισία πὼς εἶχε καταστρέψει γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία της, μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο δράμα τῆς καρδιᾶς της!

Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ὁ Ρομπέρ;... Καλόκαρδος ἐκ φύσεως καὶ γνώστης τῆς γυναικείας καρδιᾶς, σοφίστηκε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασι.

Μὲ τὴν πρόφασι ἑνὸς ἀπαραίτητου ταξιδιοῦ γιὰ ὑποθέσεις του, ἔφυγε ἀπ' τὴ μικρὴ πόλι ποὺ ἔμενε. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Λουκία πῆρε τὸ ἑξῆς σύντομο γράμμα του:

«Ἀγαπητή μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρέσῃς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ θὰ σοῦ κάνω. Δὲν θάθελα νὰ σὲ λυπήσω ποτέ, ἂν δὲν μὲ παρέσυρε ἕνα αἴσθημα, ἕνας ἔρως γιὰ μιὰν ἄλλη, ποὺ νικάει, μοῦ ἐπιβάλλεται! Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ συνεχῆ ψέμματα, δίπλα σὲ μιὰ γυναίκα καλή καὶ εἰλικρινή, ὁπως ἐσύ. Προτιμῶ νὰ φύγω. Θὰ εἶσαι νέα κι' ὁμορφη. Θὰ βρῇς ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία.

Ρομπέρ».

Ἡ Λουκία ἔκλαψε πικρά, κλείστηκε στὴν ἀπελπισία της.

Μὰ ἡ μέθοδος ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ περίμενε ὁ Ρομπέρ.

Ἀφ' ὅτου ἡ εὐτυχία τοῦ ἀντρόγυνου δὲν βρισκότανε πιὰ ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια της... ἀφ' ὅτου ὁ Ρομπὲρ ἀποδείχθηκε ἕνας ἄντρας σὰν πολλοὺς ἄλλους, ἄπιστος, ἐπιπόλαιος, σκληρός, ὁ πόνος τῆς Μάρθας ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ καὶ νὰ κλείνῃ ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, παντρεύτηκε μὲ κάποιον ποὺ εἶχε συμπαθήσει κι' ἔφυγε μαζί του γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Τότε ὁ Ρομπὲρ ἔγραψε στὴ γυναῖκα του:

«Ἐπὶ τέλους, ἀγαπημένη μου, μποροῦμε νὰ ξαναενωθοῦμε καὶ νὰ ξαναβροῦμε τὴν ἡσυχη εὐτυχία μας. Εἶχα κουραστῆ πιὰ νὰ σὲ βλέπω κρυφὰ καὶ μὲ χίλια τεχνάσματα, ἀπὸ τότε ποὺ σ' ἐγκατέλειψα δήθεν, συνεννοημένος μαζί σου... Ἡ θυσία μας πέτυχε τὸ σκοπό της: Γιάτρεψε τὴ Μάρθα ἀπ' τὴν ἀρρώστεια της. Γιατὶ ἡ ζήλεια εἶν' ἕνα πάθος μεγαλόψυχο, ποὺ ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴ δυστυχία μιᾶς ἀντιζήλου».

Γ. ΝΤΕΡΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

1955

Ἐν ἔτος φεῦ! διέρρευσεν εἰσέτι, σὺν τοῖς ἄλλοις
καθ' ὃ καὶ αὖθις ἐκαμνον ἐρωτικῶς τὸν Καίσαρα,
κι' ἐν μέσῳ δράσεως δεινῆς, ἀφθόνου καὶ μεγάλης
παρῆλθεν, ἀνεπιστρεπτεί, καὶ τὸ πενῆνδα τέσσερα.
Παρῆλθεν δωδεκάμηνον καθ' ὃ μὲ ὀρρωδῶν
καὶ δρῶν μετὰ συνέσεως καὶ μετὰ παρρησίας
παρὰ θηλέων ἔλαβον—χηρῶν τε καὶ Διδῶν—
τσαντζίας πέντε καὶ δεκα κι' ἑξήκοντα κλωτσίας.
Τουτέστιν μὲ ἠδίκησεν τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος
κι' ὁριζοντίως ἔλαβον σφαλιάρας καὶ καθέτως
καὶ φάπας οὖν ἐδέχθηκον ὑπὸ γυνῶν βροχήν,
πλὴν πεποιθὼς εἰς «βίβερε περικολοζαμέντο»),
ὦ παῖδες, ἀπεφάσισον νὰ δράσω κατ' εὐχὴν
τὰ χίλια ἐννεακόσια πενδήκοντα καὶ πένδε.
Ἐφ' ᾧ τὴν πρώτην ἀκριβῶς τοῦ ἀφιχθέντος ἔτους,
ἔχων ἐλπίδας πολλαπλᾶς οὐ μὴν κι' ἀνυπερθέτους
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως,
πρὸς ἄγραν καὶ ἀνεύρεσιν τῆς πρώτης κατακτήσεώς.
Κι' ἰδὼν κομψὴν νεανίδα μετὰ ποζὸς
(ἀπείρου
κι' εὐελπιστῶν εἰς ἐναρξιν τοῦ ἐπι-
(σίου τζίρου
—Ὦ Μίς, τῆς εἶπον εὐθαρσῶς κι' ἀ-
(γρίως καμαρώνων,
ἐλθὲ νὰ ἑορτάσωμεν τὸν ἀφιχθέντα
(χρόνον!
Ἀφίχθη ἔτος καινουργές, ἀνέκραξον,
(ὦ Μίς!
Ἀλλὰ ἐκεῖνη, ὦ θεοί, ἀγρίως καὶ πει-
(σμόνως,
τὴν τσάνδαν μοὶ κατέφερεν τετράκις
(μεθ' ὁρμῆς
κι' ἀρχιμενιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ
(κακὸς μοῦ χρόνος!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Ὁ «Ματωμένος γάμος», τὸ δραματικὸ ἔργο τοῦ Λόρκα, ποὺ παίχθηκε πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, στὸ θέατρο «Μουσούρη», μὲ σκηνοθέτη τὸν Κάρολο Κούν, θὰ ἐπαναληφθῆ ὕστερα ἀπὸ τὶς γιορτὲς ἀπὸ τὸν ἴδιο, στὴν αἴθουσα τοῦ «Ὀρφέως».

✪ Στὴν καινούργια ἐπιθεώρησι, ποὺ ἑτοιμάζει τὸ θέατρο «Παπαϊωάννου», ὁ συνθέτης Γιῶργος Μουζάκης, ἐπιφυλάσσει μία καινούργια ἰδιότυπη μουσική, ποὺ πλησιάζει κάπως τὶς ζακυνθινὲς καντάδες. Πρόκειται γιὰ ἕνα θαυμάσιο ντουέτο, ποὺ θὰ ἀποδώσουν ἡ Λένα Παμέλλα καὶ ὁ Πατέτσιος. Ἕνα ἄλλο λαϊκὸ τραγουδάκι τοῦ Μουζάκη, θὰ λανσάρῃ στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ἡ Ἔλσα Λάμπο.

— Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νέα χορευτικὰ τοῦ Καστρινοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀφίσῃ ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι τὸ «Τσίρκο», θὰ ἐμφανισθοῦν σὲ μία σατυρικὴ σκηνή, ὡς φορολογούμενοι, ὁ Αὐλωνίτης καὶ ὁ Μαυρέας.

✪ Ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιο ἀποχή, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Ἡρὼ Χαντᾶ, πρόκειται νὰ ἐπανεμφανισθῇ στὴ σκηνή.

— Ἡ Χαντᾶ, μετὰ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς μητέρας της, στὴν Κένυα, ἔπαθε ἕνα τόσο μεγάλο ψυχικὸ κλονισμό, ὥστε ἔμενε κλεισμένη σὲ ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Ἀκροπόλ», χωρὶς νὰ βγαίνῃ καθόλου ἔξω, πολὺν καιρό.

— Ἀργότερα, πῆγε σὲ ἕνα μοναστήρι τῆς Κῶ, ὅπου ἔμεινε ἐπίσης κλεισμένη ἀρκετοὺς μῆνες, τελευταῖα ὅμως, μὲ τὴ μεσολάβησι πολλῶν συναδέλφων της, ἀπεφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θέατρο.

— Ἡ Ἡρὼ Χαντᾶ, συγκροτεῖ, μαζὶ μὲ τὴν Μπέμπα Δόξα, ἕνα καινούργιο μουσικὸ θίασο.

✪ Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ, ποὺ συνεχίζουν τὴν περιοδεία τους στὴν Ἀμερική, ἔτυχαν ἀκόμη μεγαλύτερας ὑποδοχῆς, στὸ Σικάγο. Στὴν παράστασι, ποὺ ἔδωσαν ἐκεῖ, παρουσίᾳ χιλιάδων φίλων τοῦ θεάτρου, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἐκεῖ ἐγκατεστημένος γνωστὸς συγγραφεὺς Πὼλ Νόρ.

— Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ γνώρισαν ἐπίσης τὴν ἴδια ἐπιτυχία στὸ Ντητρόϊτ καὶ τὴ Βοστώνη.

✪ Ὁ Γιῶργος Οἰκονομίδης, μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς πρώτης του ταινίας «Χαρούμενο ξεκίνημα», ποὺ πέρασε σὲ εἰσπράξεις καὶ τὴν καλύτερη ἑλληνικὴ ταινία τοῦ τελευταίου καιροῦ «Κυριακάτικο ξύπνημα», ἑτοιμάζει τώρα τὴν δεύτερή ταινία του.

— Πρόκειται γιὰ μία ὑπέροχη κωμωδία, μὲ πλούσιο γέλιο, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Κρουαζιέρα τῆς ἀγάπης».

✪ Ἡ ἠθοποιὸς Τζένη Σταυροπούλου, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, προκειμένου νὰ φοιτήσῃ, σὲ μία ἀνώτερη κινηματογραφικὴ σχολή.

✪ Ἡ Λιλὴ Μπερδὲ εἶναι ἡ πρώτη Ἑλληνίδα χορεύτρια, ποὺ ἐγκαταστάθηκε μόνιμα στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ Μπερδὲ μένει, ἀπὸ ἑνὸς μηνός, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα τοῦ Μπέβερλυ Χίλς, ἄρχισε δὲ ἕνα δοκιμαστικὸ γύρισμα, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ σὲ δυὸ μεγάλες ταινίες τῆς «Φόξ».

✪ Μία ἀκόμη ντιζέϊ, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καρριέρα της γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη.

— Πρόκειται γιὰ τὴ μικρότερη ἀδελφὴ τῶν «Τζάνετς Σίστερς», τὴ Νινή, ἡ ὁποία τελεῖ, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, τοὺς γάμους της, στὴν Κομοτινή.

✪ Τὸ γνωστὸ χορευτικὸ ντουέττο «Γκρέκο Σίστερς», παρουσιάζει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἕνα ἀκροβατικὸ Κὰν-Κάν, μὲ ἰδιαίτερες ἀξιώσεις.

✪ Ἡ Μπελίντα ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη τουρνὲ στὸ ἐξωτερικό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ της ζωῆς

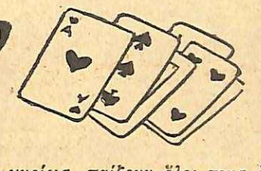

Τῆς χρονιᾶς τὴν πρώτη μέρα καὶ τὴν πρώτη
(τὴ γιορτή,
συνηθίζει ὁ κόσμος ὅλος νὰ τὸ ρίχνη στὸ
(χαρτί.

Καὶ στὸ πράσινο τραπέζι,
τὶς ἐλπίδες του στηρίζει καὶ μὲ πίκα χαρτοπαίζει,
τυχερὴ γιὰ νὰ κυλήσῃ ἡ χρονιά του καὶ γουρλοῦ
καὶ νὰ μὴ χρωστᾶ, στὸ μέλλον, οὔτε καὶ στὴ Μι-
(χαλοῦ!

*

Τ' υχερά, λοιπόν, παιχνίδια παίζει σήμερα μὲ
(πάθος
καὶ δὲν ἔχει καταλάβει καὶ δὲν ξέρει, κατὰ
(βάθος,
πὼς ἡ πλάσι μας ἐτούτη,
εἶναι τζόγος κάθε μέρα καὶ ρολίνα καὶ μπαρμποῦτι
κι' ἡ ζωή μας, ἐν ὁλίγοις, ἔχει ὄψιν αἰωνίου,
ἢ, ἐὰν τὸ προτιμᾶτε, συνεχοῦς...χαρτοπαιγνίου!
Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω, μὲ προλόγους ἐκτενεῖς,
βλέπει, σήμερα, ὁ κόσμος καὶ θὰ βλέπῃ ὁλοχρονίς,
τὴν ἀθλίαν 'Εταιρείαν τῶν 'Υδάτων νὰ ἐμμένῃ
πὼς ἡ λίμνη Μαραθῶνος ἀπὸ κάπου ξεθυμαίνει!
"Ολο κι' «ἀνακοινωθέντα» καὶ δηλώσεις μᾶς πα-
(ρέχει,
πὼς ἡ στέρνα της ἐκείνη ξεραΐλα πάντα ἔχει
καὶ μ' αὐτὴ τὴν τακτική της, εὐχερῶς παρατηρεῖς,
ὅτι παίζει, ἀενάως, τὸ παιχνίδι τῆς...ξερῆς!

*

Ἐτὸν πεζό μας τὸν αἰῶνα κι' ἡ ἀποσυμφόρησί
(μας
σφαιριστήρια μᾶς φέρνει, διαρκῶς, στὴ θύ-
(μησί μας,
τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπουμ' ὅλοι
νὰ συγκρούωνται ἀράδα τὰ ταξί μας μέσ' στὴν πόλι
κι' ὅλα τὰ ὀχήματά μας κι' οἱ πεζοὶ κι' οἱ κοῦρσες
(ὅλες
νὰ τρακάρουν μεταξύ των καὶ νὰ κάνουν καοαμπό-
(λες!

*

Τῆς Η.Ε.Μ. ἡ 'Εταιρεία καὶ αὐτή, μὲ τὴ
(σειρά της,
τὰ παιχνίδια συνεχίζει τὰ γνωστὰ καὶ...τυ-
(χερά της,
ὅταν ὅλο κι' ἀραιώνῃ τὰ σαθρά της τροχοφόρα
καὶ τὰ τράλλευ γυρεύει νάναι...φουλ ὅλη τὴν ὥρα!
Μὲ τὸ κόλπο της ἐκεῖνο, συνεπῶς, προσέχει πᾶς τις,
πὼς ζητᾶ κι' ἐπιδιώκει τὸ φουλάρισμα τῶν «μπάς»
(της!
"Ετσι πάντα τὸ σκοπό της, τελικῶς, ἐπιτυγχάνει,
ἐνῶ φεῦ! ὁ ἐπιβάτης
γίνετ' αἰφνης... ἀκροβάτης
ἢ στριμώχνεται στὸ πλῆθος καὶ τά...ρέστα του τὰ
(χάνει!

Στὸν παληόκοσμον ἐτοῦτον καὶ τὴν παληοκοινωνία,
ποὺ βραχνᾶς μᾶς ἔχει γίνει ἡ... ἀστυ-συγκοινωνία,
βλέπεις τὰ λεωφορεῖα μέχρι... στέγης νὰ γεμίζουν
καὶ «κοὺν-κὰν» ἢ «πινακλάκι», ἐμφανῶς, νὰ σοῦ
(θυμίζουν,
ἐπειδὴ ζουλιοῦνται πάντως ἢ ἁπλῶς μόνον ζουλᾶνε
καί, στὴν κυριολεξία, ὅπου βρίσκουνε...κολλᾶνε!

*

Τυχηρὰ παιγνίδια μόνον ἡ ζωὴ μᾶς ἀραδιάζει
κι' ἄλλους τοὺς ὑποστηρίζει κι' ἄλλους τούς...ξε-
(παραδιάζει!
"Ετσι δὶς τῆς ἑβδομάδος ἢ καὶ τρὶς πολλὲς φορές,
ξεκινοῦν οἱ φίλιπποί μας γιὰ τίς...μπάζες τὶς γερές!
Καὶ στά...σίγουρα ποντάρουν
ἢ τὸ στοίχημα τσοντάρουν,
δίχως νὰ συγκρατηθοῦνε καὶ χωρὶς νὰ ποῦνε
(«πάσσο»
κι' ὅλο φεύγουν τιναγμένοι κι' ὅλο μένουνε στόν...
(«ἄσσο»!
Μέχρι...τέρματος, τοὐτέστιν, τ' ἀκουμποῦν τὰ μπι-
(κίνια
κι' ὅλο σπᾶνε τά...ποδάρια καὶ ποτὲ δὲν σπάει "
(γκίνια!

*

Μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, βλέπεις καὶ τοὺς ὑ-
(παλλήλους,
νάχουν τέτοιες περιπτώσεις συνεχεῖς κι' ἀλ-
(λεπαλλήλους!

Μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά, κυρίως, παίζουν ὅλοι τους ἔν
(γνέι
καὶ στὸ τίμιο παιχνίδι ὁ καθεὶς των παραβγαίνει.
Δυστυχῶς, ὅμως, ποτέ τους κι' ὅσο κι' ἂν τυχὸν
(κοπιάσουν
δὲν μποροῦνε οἱ καϋμένοι τήν...καλή τους νὰ τὴν
(πιάσουν!
"Ολο...ρέστους τοὺς ἀφίνει τ' ὁποιοδήποτε τὸ
(κόμμα
καὶ ποτέ τους δὲν μποροῦνε, μιὰ φορά, νὰ κάνουν...
(χρῶμα!

*

Τὰ θεότρελλά μας ἔτη κι' οἱ αἰῶνες μας οἱ
(φαῦλοι
καὶ τούς...κύβους, κάθε τόσο, μᾶς θυμίζουν
(καὶ τὸ ταβλί,
ὅταν στὶς ὑπηρεσίες καταφεύγῃς τὶς γνωστὲς
καὶ τὶς πύλες τους τὶς βρίσκῃς καὶ τὶς πόρτες τους
(κλειστές!
Παραλλήλως, ὅμως, βλέπεις, ὅτι μ' ἕνα μπιλλιετάκι
καὶ μὲ μιὰ καρτούλα μόνον, ποὺ σημαίνει ρουσφετάκι
πόρτες ἄπειρες ἀνοίγουν, ἢ δεκάδες πισωπόρτια
καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀφορμή,
ψιθυρίζεις, θὲς καὶ μή:
«Γι' ἄλλους εἶναι οἱ ἑξάρες καὶ γιὰ μᾶς διπλὲς καὶ
(ντόρτια!...».

*

Χαρτοπαίγνιο μεγάλο εἶναι ὄντως ἡ ζωή,
κι' ἄλλους μὲν τοὺς χαντακώνει κι' ἄλλους
(δὲ τοὺς εὐνοεῖ.
"Ηγουν βλέπεις καθ' ἑκάστην νὰ γυρίζουν ὡρισμέ-
(νοι
φιγουρᾶτοι καὶ γεμᾶτοι καὶ κομψότατα ντυμένοι
κι' ἀντιθέτως, πλεῖστοι ἄλλοι, νάναι ὅλο τὸν
(καιρό,
σκεβρωμένοι καὶ περίπου σὰν τὸ τρίο τό...καρρώ!
Συναντᾶς πολλοὺς ποὺ πάντα μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρ-
(νουν
καὶ συχνὰ μὲ τό...σπαθί τους δυὸ καὶ τρεῖς θεσοῦ-
(λες παίρνουν,
ἐνῶ ἄλλοι κάνουν μάχη κι' ἀγωνίζονται ματαίως
γιὰ νὰ πάρουν ἔστω μόνο μιὰ θεσούλα...γραμματέως!
"Ητοι ὅλο τὸν καιρό τους λυώνουν σόλες καὶ τα-
(κούνια
καὶ παντοῦ τὰ κάνουν ρόϊδο καὶ τὰ βρίσκουνε...
(μπαστούνια!

*

Εἶμαι βέβαιος, ὡσαύτως, πὼς θὰ δῆς, ἐὰν
(δὲν εἶδες,
ἀρκετοὺς καπάτσους τύπους καὶ λεγόμενους
(ἀτσίδες,
ποὺ καὶ αὔριο θὰ ἔχουν, ὅπως εἶχανε καὶ χτές,
μὲ τὶς μπίζνες νταραβέρια καὶ παρτίδες ἀνοιχτές!
Κι' ὅμως κάθε μιὰ τους μίζα καὶ τὴν ὑποπτή τους
(ρέφα,
σπανιώτατα τὴν παίρνει ὁ γενναῖας ἐτοῦτος...πρέφα!

*

Θὰ προσέθης, μέσα σ' ἄλλα, καὶ πολλοὺς ἀε-
(ριτζῆδες,
ἢ κοινῶς ἀβαντατζῆδες,
οἱ ὁποῖοι κάνουν μπάζες μέ...λιμὰ καὶ σοῦπα-μοῦπες,
ἐνῶ, δίχως ἀντιρρήσεις,
οἱ μικρο-επιχειρήσεις
φαλιρίζουν ὅλοένα καὶ τὰ κάνουν «ἀπὸ κοῦπες»!

*

Ἕνα πράσινο τραπέζι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἦδη
καὶ θὰ δῆς, ἐν κατακλείδι,
μερικοὺς ἀεριτζῆδες τὰ λεφτὰ νὰ τάχουν πάνα,
ἢ νὰ κάνουν ὅλοι μπάνα
διαρκῶς δὲ νὰ φουσκώνουν τὴν παχειά τους πορ-
(τοφόλα
ἐπειδὴ τοὺς ἀβαντάρει τὸ παιχνίδι «πάστα ὅλα»!

*

Κάθε τόσο θὰ προσέχῃς, ἀναγνῶστα μου, ἐν τέλει,
σὰν τὸ φάντη τὸ μπαστοῦνι νὰ φυτρώνουνε τὰ τέλη,
πρᾶγμα ποὺ, στὴν ἐποχή μας, πὰ νὰ πῇ, μὲ λίγες
(λεξεις,
ὅτι μὲ τῆς 'Εφορίας τὰ ἐντάλμανα θὰ μπλέξῃς
καὶ σὲ τέτοιες περιπτώσεις, σύγχρονέ μου νοικο-
(κύρη,
ἢ τὸ γδύσιμο κυττάζεις, ἢ τραβᾶς γιὰ γαρκίνι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἡ Ραφαέλα Λὰ Κροτσιέρα, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ θανατό της.

Ὁ «ἄγγελος τῆς Ρώμης»

Ἡ μεγάλη ποιήτρια Ραφαέλα Λὰ Κροτσιέρα, ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 13 χρόνων σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι τοῦ Τραστέβερε

Κάθε πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦσε, ἡ Ραφαέλα χάραζε ἕναν μικρὸ σταυρὸ στὸν τοῖχο πλάι στὸ κρεβάτι της. «Ὅταν θὰ ἔχης χαράξει τετρακόσιους σταυροὺς — τῆς εἶχε πῆ ὁ γιατρός της, ὁ δόκτωρ Ρίκκι— θὰ μπορέσης νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ πᾶς νὰ παίξης μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιά...»

Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸν δρόμο, ἄκουγε τὶς ξένοιαστες χαρούμενες φωνές τους. Ἦταν ὁ Ἐνρίκο, ἡ Κλάρα, ὁ Ρικάρντο, ἡ Μινέλλα, ἡ Τζίνα...

— Θάρρης σήμερα, Ραφαέλα, νὰ παίξης μαζί μας; τὴν ρωτοῦσε, κάθε φορά, κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιά.

Ἐκείνη ἔρριχνε στοὺς λιγνούς, παιδιάτικους ὦμους της ἕνα φτωχικὸ σάλι κι' ἔβγαινε στὸ παράθυρο.

— Σήμερα ὄχι... ἴσως αὔριο... τοὺς ἔλεγε.

Μονάχα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της, μποροῦσε πιὰ νὰ βλέπη ταὺς φίλους της, ποὺ εἶχε στερηθῆ τὴν συντροφιά τους ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Ἀτροφιά τους ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Ἀτρόμα καὶ στὶς ἀδερφοῦλες της, τὴν Μανουέλα, τὴν μεγαλύτερη, καὶ τὴν Φερνάντα, ποὺ ἦταν μόλις τεσσάρων ἐτῶν, ὁ δόκτωρ Ρίκκι εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσουν κι' ἐκεῖνες.

Ἡ μητέρα της μόνο στεκόταν κοντά, στὸ προσκέφαλό της, καὶ ὁ πατέρας της, ποὺ, γυρίζοντας τὸ βράδυ, ἄκουμποῦσε τὴν φαρδειά του παλάμη στὸ μέτωπό της ποὺ ἔκαιγε.

Κατοικοῦσαν κι' οἱ πέντε σ' ἕνα ἄθλιο, ἑτοιμόρροπο σπιτάκι, στὸ Τραστέβερε, τὴν πιὸ παληὰ συνοικία τῆς Ρώμης, τὴν συνοικία τῶν φτωχῶν τῆς Αἰωνίας Πόλεως. Στοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς, ἄνηκε καὶ ὁ ἀστυφύλακας Ἐμίλιο Λὰ Κροτσιέρα, ὁ πατέρας τῆς δωδεκάχρονης Ραφαέλα, ποὺ ἔβλεπε τὴν κόρη του νὰ σβύνη μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπὸ μιὰ θανάσιμη γιὰ τὴν τρυφερὴ ἡλικία της ἀρρώστεια (φυματίωση τῶν πνευμόνων).

Ἡ Ραφαέλα, ὡστόσο, δὲν ὑποψιαζόταν ὅτι τὸ τέλος της πλησίαζε. Δὲν αἰσθανόταν πουθενὰ κανένα πόνο, μόνο μιὰ κούρασι σ' ὅλο της τὸ σῶμα.

Ὅλες σχεδὸν τὶς ὧρες της, τὶς περνοῦσε στὸ κρεβάτι, μὲ συντροφιὰ μερικὰ κόλλες ἀπὸ ἄσπρο χαρτί, ἄγαλε καὶ ἔγραφε ποιήματα, τὰ ὁποῖα ζωγράφιζε καὶ ἔγραφε ποιήματα, ἦταν ἕνα μυστικό, ποὺ κανεὶς ἄλλος στὸν κόσμο δὲν τὸ ἤξερε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια κι' ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, τὴν Μανουέλα. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἦταν οὔτε ἡ Μανουέλα κοντά της, γιὰ νὰ της δείξη τοὺς στίχους της, ποὺ τοὺς ἔκρυβε σ' ἕναν φάκελλο κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της...

*

Ἡ Ραφαέλα Λὰ Κροτσιέρα εἶχε χαράξει στὸν ἄσπρο τοῖχο τῆς κάμαράς της 348 σταυροὺς, ὅταν, τὸ γκρίζο ἐκεῖνο φθινοπωρινὸ πρωϊνό, μιὰ ἀναπάντεχη χαρὰ ἤρθε γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ ξεχάση τὴν πλῆξι καὶ τὴ μοναξιά της.

Σὰν ξύπνησε, τῆς φάνηκε παράξενο ποὺ δὲν εἶχαν ἔρθει, ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες μέρες, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὰ παιδιά, γιὰ νὰ τὴν καλημερίσουν καὶ νὰ τὴν ρωτήσουν, ἂν θὰ παίξη σήμερα μαζί τους. Ὅμως, σὲ λίγη ὥρα, λύθηκε τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς σιωπῆς.

Ὁ Ἐνρίκο, ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος ἀπὸ τοὺς παιδικοὺς φίλους τῆς Ραφαέλα, χτύπησε τὴν πόρτα τῶν Λὰ Κροτσιέρα, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα κουτί.

— Εἶναι —εἶπε στὴν κ. Λὰ Κροτσιέρα— ἕνα ραδιόφωνο. Τὸ ἀγοράσαμε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας. Σκεφθήκαμε πὼς ἡ Ραφαέλα θὰ ἔχη ἔτσι μιὰ διασκέδασι καὶ θὰναι λιγώτερο μόνη ἀπὸ ἄλλοτε...

Δάκρυα χαρᾶς κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης, ὅταν ἡ μητέρα της πῆρε τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ ἀκούμπησε σὲ μιὰ καρέκλα, πλάι στὸ κρεβάτι της. Χαρούμενοι ἦχοι μουσικῆς πλημμύρισαν τὸ φτωχικὸ δωμάτιο.

Ἡ Ραφαέλα βγῆκε στὸ παράθυρο. Ἀποκάτω, ἦταν μαζεμένοι ὅλοι οἱ φίλοι της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ ποὺ κάνατε γιὰ μένα!...

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα, τὸ ραδιόφωνο ἔπαψε ξαφνικὰ γιὰ μεταδίδη εὐθυμη μουσική. Εἶχαν γίνει οἱ μεγάλες καταστροφὲς τοῦ Σαλέρνο. Ἡ φωνὴ τοῦ σπήκερ ἔλεγε γιὰ τὶς πλημμύρες, γιὰ τὰ θύματα, γιὰ τὴν ἀπόγνωσι τῶν κατοίκων...

Ἡ Ραφαέλα εἶχε ξεχάσει τὴν ἀρρώστεια, ποὺ τὴν κρατοῦσε καρφωμένη στὸ κρεβάτι, καὶ δὲν συλλογιζόταν παρὰ τοὺς δυστυχισμένους ἀστέγους τοῦ Σαλέρνο, ποὺ τὰ σπίτια τους ἦταν μέσα στὸ νερό. Τὸ βράδυ, τράπηξε ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της τὸν μεγάλο φάκελλο μὲ τὶς ἄσπρες κόλλες, γιὰ νὰ χαράξη τοὺς στίχους ποὺ ἀνάβλυσαν αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν καρδιά της. Τὸ δικό της δρᾶμα ἑνωνόταν μὲ τὸ δρᾶμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σαλέρνο.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἔστειλε τὸ ποίημά της στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Ρώμης, μαζὶ μ' ἕνα σύντομο γράμμα.

«Εἶμαι πολὺ ἄρρωστη —ἔγραφε— ἐδῶ κι' ἕναν χρόνο. Οἱ γονεῖς μου ξόδεψαν ἄλα τους τὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μὲ κάνουν καλά. Δὲν ἔχω πιὰ ποτὰ, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ στείλω στὰ παιδιὰ τοῦ Σαλέρνο, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους αὐτοὺς στίχους».

Στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμό, ἔμειναν ἔκπληκτοι. Οἱ στίχοι ποὺ διάβασαν, δὲν ἦταν τὸ ἀθῶο καὶ συγκινητικὸ —ἀλλὰ καὶ κάπως ἁπλοϊκὸ— τραγουδάκι, ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ μιὰ κοπελλίτσα, ποὺ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ 13 χρόνια της. Ἦταν ἕνα ἀληθινὸ ποίημα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸχε ὑπογράψει κι' ἕνας μεγάλος ποιητής, ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα!...

Σὲ δυὸ μέρες, κατάχλωμη ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν συγκίνησι, ἡ Ραφαέλα Λὰ Κροτσιέρα ἄκουσε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο μιὰ μαθήτρια ν' ἀπαγγέλλη τὸ ποίημά της καί, κατόπιν, τὸν σπήκερ νὰ ἀναγγέλλη πὼς τὸ ποίημα αὐτὸ βραβεύτηκε ἀπὸ τὴν πρωτηφίσσα Τσέντι Μπολονιέττα μὲ 500.000 λιρέττες — ποσόν, ποὺ ἡ πρωτηφίσσα τὸ ἔστειλε στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ μὲ τὴν παράκλησι νὰ διατεθῆ γιὰ τὰ ἄπορα παιδιὰ τοῦ Σαλέρνο!...

Παράξενο θέλημα τῆς μοίρας ἦταν νὰ κλείση ἡ Ραφαέλα Λὰ Κροτσιέρα τὰ μάτια της σαραντάχοτω ὧρες μόλις ἀφοῦ δοκίμασε τὴν μεγαλύτερη αὐτὴ χαρὰ τῆς ζωῆς της. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ εἶχε πάψει πιὰ νὰ εἶναι ἡ ἄγνωστη, ἄρρωστη κοπελλίτσα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τραστέβερε. Ὅλη ἡ Ρώμη μιλοῦσε γιὰ τὴν μεγάλη ποιήτρια μὲ τὸ πρώϊμο ταλέντο, ποὺ οἱ στίχοι της ἦταν ἕνα ξεχείλισμα ἀγγελικῆς καλωσύνης καὶ τρυφερότητας!...

Ἑκατοντάδες ἄνθρωποι ἀκολούθησαν σιωπηλοὶ τὴν κηδεία της. Ἕνας μεγάλος ἐκδοτικὸς οἶκος ἀγόρασε, γιὰ ἕνα μεγάλο ποσόν, τὰ διασκόσια ποιήματα, ποὺ εἶχε γράψει, καὶ θὰ τὰ ἐκδώση σὲ ἕναν πολυτελέστατο τόμο, ποὺ θὰ κυκλοφορήση τὴν Πρωτοχρονιὰ εἰκονογραφημένος μὲ τὰ σχέδια, ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ἡ ἴδια.

Μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο, ὁ Ἐμίλιο Λὰ Κροτσιέρα ἀγόρασε ἕνα φωτεινὸ καὶ ὡραῖο διαμέρισμα, ὅπου οἱ δυὸ ἀδελφὲς τῆς Ραφαέλα, ἡ Μανουέλα καὶ ἡ Φερνάντα, δὲν θὰ κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, ποὺ ὡθήγησε ἐκείνην στὸν τάφο. Ἔτσι, φαέλα Λὰ Κροτσιέρα, ὁ «ἄγγελος τῆς Ρώμης» ὅπως τὴν ὠνόμασαν, θὰ προσπησε, μὲ τὸν θησαυρὸ ποὺ ἀπόκτησε τῆς καλωσύνης της...

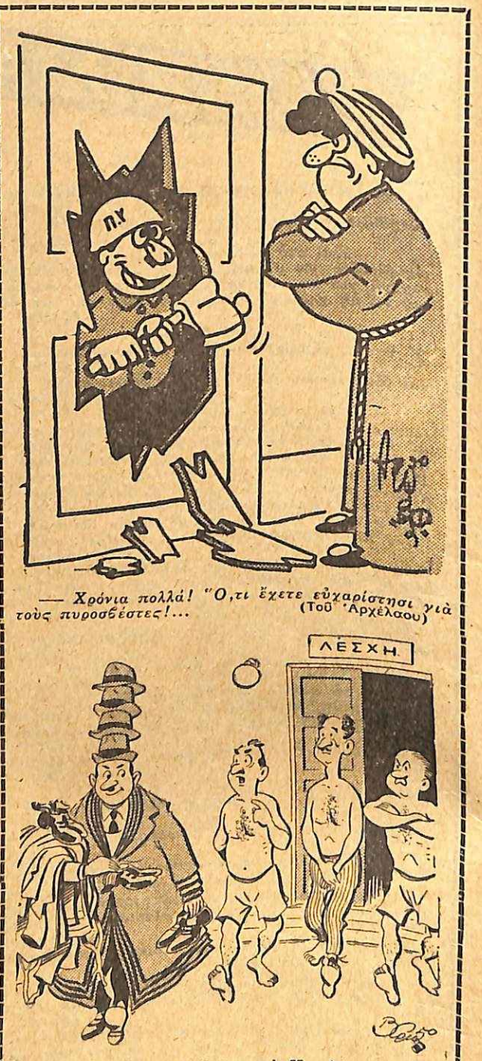

— *Χρόνια πολλά! "Ο,τι ἔχετε εὐχαρίστησι γιὰ τοὺς πυροσβέστες!...* (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— *Πῶς τὴν βαστάει, μωρὲ Νικολάκη, ἡ καρδιά σου τέτοια ἀδικία;* (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

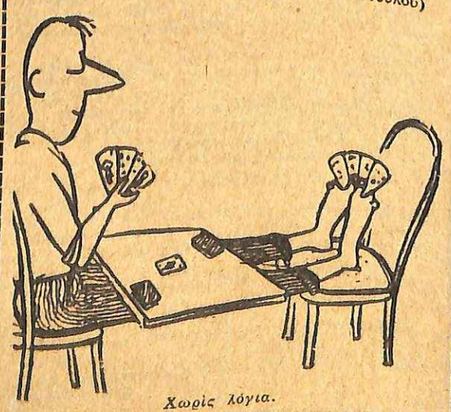

Χωρὶς λόγια.

Ὁ Μέγας Βασίλειος

Ὁ προστάτης τῶν πτωχῶν κι' ὁ ὑπέρμαχος τῆς ὀρθοδοξίας

Ἡ πρωτοχρονιὰ τοῦ 379 μ. Χ. ἔφερνε μιὰ πολὺ θλιβερὴ μέρα γιὰ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Ἡ πόλι ὁλόκληρη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη πενθοῦσε τὸν θάνατο τοῦ πολυαγαπημένου της ἱεράρχου Βασιλείου, ποὺ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια τὸν ἔφερε στὸν τάφο. Κι' ὁ ἱεράρχης αὐτός, ποὺ γιὰ τὸν θάνατό του κλαίει ἡ Καισάρεια, δὲν εἶναι κανένας γέρος, ποὺ ἔχει πιὰ τελειώσει τὰ χρόνια του. Εἶναι ἕνας ὥριμος ἄνδρας, ποὺ τώρα μόλις ἀνοίγει μπροστά του ὁ δρόμος τῆς δράσεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Εἶναι μόλις πενῆντα χρονῶν, ἐπειδὴ ὅμως ὁ ὀργανισμός του ἀπὸ τὰ παιδικά κιόλας χρόνια ἦταν ἀσθενικός, εἶχε πιὰ ἀνεπανόρθωτα κλονιστῆ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξη στὸ χτύπημα τῆς ἀρρώστειας. Ὑπερκόπωσι κι' ἀτέλειωτες ταλαιπωρίες εἶχαν προετοιμάσει τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ μοιραῖο τέλος.

Θρῆνος ἀτέλειωτος ξέσπασε στὴν Καισάρεια, ὅταν μαθεύτηκε ἡ εἴδησι γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Βασιλείου. Ἡ φτωχολογιά, ποὺ γι' αὐτὴ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρθηκε, τὸν προέπεμψε στὸν τάφο μὲ κλάματα. Γιατί πραγματικὰ ὁ Βασίλειος ἀνῆκει σ' ἐκείνη τὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐκκλησίας, ποὺ συνεδύασαν τόσο τὸ κήρυγμα, ὅσο καὶ τὴν δράσι. Κάποιος ἅγιος ἔγραψε ἀργότερα πὼς γιὰ τὸν Μέγα Βασίλειο οἱ φτωχοὶ εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, ποὺ τόσο πρόωρα ὁ θάνατος τὸν ἅρπαξε μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀνῆκει στὶς μεγάλες φυσιογνωμίες τῆς ὀρθοδοξίας. Γεννήθηκε τὸ 330 μ. Χ. στὴν Καισάρεια καὶ τὸ οἰκογενειακό του δέντρο εἶχε νὰ ἐπιδείξη μιὰ σειρὰ ἀπὸ λαμπρὰ ὀνόματα μὲ πλούσια δράσι κοινωνικὴ καὶ χριστιανική. Γονεῖς ὁ Βασίλειος εἶχε τὸν ρήτορα Βασίλειο καὶ τὴν σεμνὴ Ἐμμέλεια. Ἡ οἰκογένεια του ἦταν πολυμελής. Ὁ πατέρας του εἶχε νὰ φροντίση γιὰ ἑννέα ἀκόμη παιδιά. Πρωτότοκη ἦταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλείου, ἡ Μακρίνα, ποὺ βάδισε ἀπάνω στὰ ἑνάρετα βήματα τῆς γιαγιᾶς της Μακρίνας.

Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία ἡ πιὸ σωστὰ ἀπὸ τὴν νηπιακή, ὁ Βασίλειος βασανιζόταν ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς ὑγείας του. Ὅταν ἦταν ἀκόμη νήπιο ἀρρώστησε βαρειά, μὰ ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τὸν βοήθησε νὰ συνέλθη. Ὁ πατέρας του τότε ἔστειλε τὴν οἰκογένεια του σὲ μιὰ γραφικὴ ἔπαυλι τοῦ Πόντου, ὅπου μέσα σ' ἕνα παραδεισιακὸ περιβάλλον ὁ Βασίλειος βρῆκε πάλι τὴν ευδεξία ποὺ τὸν βοήθησε στὶς κατοπινὲς σπουδές του.

Ὅπως ἦταν πολὺ φυσικό, σπούδασε κοντὰ στοὺς πιὸ φημισμένους δασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα φοίτησε ἐπίσης καὶ στὸν ξακουστὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ρήτορα Λιβάνιο. Ἡ ρητορικὴ σχολὴ τοῦ εἰδωλολάτρη Λιβανίου προσείλκυε πολλοὺς χριστιανοὺς νέους. Πολλὰ χρωστᾶ ἡ ἐκκλησία στὸν Λιβάνιο. Ὅπως εἶναι γνωστό, στὴν σχολὴ του φοίτησε κι' ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ὅταν ὁ Βασίλειος πῆγε κι' αὐτὸς νὰ παρακολουθήση τὰ μαθήματα τοῦ Λιβανίου, τὸ ὄνομα τοῦ ρήτορα αὐτοῦ ἦταν γνωστὸ σ' ὁλόκληρη τὴν πολιτισμένη Ἀνατολὴ ὡς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Βασίλειος ἔμεινε στὸ Βυζάντιο ἀρκετὸ διάστημα. Ἐνοιωθε ὅμως ὅτι τοῦ χρειαζόταν ἕνα ταξίδι στὴν πηγὴ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὴν Ἀθήνα, ποὺ μολονότι ἦταν πιὰ μιὰ πόλις ἀσήμαντη μέσα στὸ ἀπέραντο βυζαντινὸ κράτος, ἡ σοφία ἐξακολουθοῦσε νἄχη ἐκεῖ τὸ λίκνο της. Ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα ἕνα ὑποτυπώδες Πανεπιστήμιο μὲ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς δασκάλους, ἑκατοντάδες δὲ σπουδαστὲς ἔφταναν ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ἂν κι' ἡ ψυχὴ τοῦ Βασιλείου ζητοῦσε αὐτὴ τὴ στενὴ γνωριμία μὲ τὴν Ἀθήνα ὡστόσο ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς τῆς Καππαδοκίας δοκίμασε ἕνα στενόχωρο αἴσθημα. Οἱ νέοι ποὺ σπούδαζαν στὴν Ἀθήνα εἶχαν ἄλλες ἀσχολίες, πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἤθελε ὁ Βασίλειος. Καυχᾶδες, γλέντια, ἀτέλειωτες σχολαστικὲς συζητήσεις. Στὴν κρίσιμη αὐτὴν ὥρα, ποὺ ἴσως ὁ Βασίλειος θάφευγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γνωρίστηκε μὲ ἕνα συμπατριώτη του τὸ Γρηγόριο τὸ Ναζιανζηνό. Οἱ δυὸ ἅγιοι συνδέθηκαν ἀπὸ τότε μὲ μιὰ δυνατή, ἀδελφικὴ φιλία. Ὁ Βασίλειος ἔμεινε στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ δίψα πολλή, τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια πλούτισε τὸ νοῦ του στὸν νᾶο τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σοφίας. Σπούδασε μαζὶ μὲ τὴ φιλοσοφία καὶ τὴ ρητορικὴ τὴν ἀστρονομία, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἰατρική.

Πολὺ ζωηρὰ μᾶς περιγράφει τὴν περίοδο αὐτὴ τῶν σπουδῶν του ὁ συμμαθητὴς τοῦ Βασιλείου Γρηγόριος στὸν ἐπιτάφιο λόγο ποὺ ἔγραψε ἀργότερα γιὰ τὸν φίλο του:

«Δὲν ἔξεραμε, ἀναφέρει, παρὰ μονάχα δυὸ δρόμους. Τὸν δρόμο τῆς σχολῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἤμαστε μιὰ ψυχὴ σὲ δυὸ σώματα... Δὲν ζηλεύαμε ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...».

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ σπούδαζε στὴν Ἀθήνα κι' ἕνας πρίγκηπας, ὁ Ἰουλιανός, ποὺ ἀργότερα θὰ γινόταν αὐτοκράτορας καὶ θὰ καταδίωκε μὲ φανατισμὸ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Ὁ Ἰουλιανὸς εἶχε λεπτοὺς τρόπους κι' ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μελέτη. Οἱ δυὸ μέλλοντες ἱεράρχες τῆς ἐκκλησίας γνώρισαν ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸν ὕπουλο χαρακτῆρα του, καθὼς καὶ τὴ νοσηρὴ νοοτροπία του.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἀν καὶ συμμαθητές, δὲν συνδέθηκαν μὲ πραγματικὴ καὶ βαθειὰ φιλία. Οἱ προβλέψεις τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου γιὰ τὸν Ἰουλιανὸ δικαιώθηκαν ,γιατὶ λίγα χρόνια ἀργότερα, θ' ἄρχιζε τὸ ἄγριο κυνηγητὸ τοῦ χριστιανισμοῦ γιὰ νὰ ἐπαναφέρη τοὺς ἀρχαίους θεούς. Μάταια ὅμως! Ἡ νέα θρησκεία ἔδειξε μιὰ τρομερὴ ἀντοχὴ σ' ὅλα τὰ μέτρα καὶ τὶς καταδιώξεις. Ὁ ἠττημένος ἦταν ὁ Ἰουλιανός.

Πόσο καιρὸ θἄμενε στὴν Ἀθήνα ὁ Βασίλειος; Μιὰ νοσταλγία ἀκαταγνίκητη τὸν ἔφερνε πίσω στὴν πατρίδα του. Τίποτε δὲν εἶχε νὰ πάρη περισσότερο ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο ἐκεῖνο τῆς σοφίας. Ἡ ἀπόφασί του νὰ φύγη λύπησε τοὺς δασκάλους του, ἀλλὰ καὶ τοὺς συμμαθητές του. Μάταια δὲ προσπάθησαν νὰ τὸν κρατήσουν, προσφέροντας σ' αὐτὸν τὴν ἕδρα τῆς ρητορικῆς.

Ὅταν ὁ Βασίλειος ἔφτασε στὴν γενέτειρα πόλι του, εἶχε νὰ θρηνήση τὸν πατέρα του, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ πεθάνει. Τὸ παλαιὸ ἀρχοντικό τους ἦταν ἄδειο κι' ἡ ἀγαπημένη του μάνα εἶχε πάρει τὸ παιδιά της, ποὺ μὲ δυσκολία καὶ στερήσεις ἀνέθρεψε, καὶ πῆγε στὴν ἴδια ἐκείνη ἀγροικία ὅπου ὁ Βασίλειος εἶχε περάσει τὰ παιδικά του χρόνια.

Ὁ Βασίλειος ἔμεινε λίγο διάστημα κοντὰ στὴν οἰκογένειά του καὶ ξεκουράστηκε ἀπὸ τὴν μελέτη τόσων χρόνων. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἦρθε κι' ἐγκατεστάθη στὴν Καισάρεια ὅπου ἔκαμε τὸν δικηγόρο. Γρήγορα ἐκτιμήθηκε κι' οἱ ἀγορεύσεις του εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία. Δὲν ἦταν ὅμως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ποὺ ἡ ψυχή του ζητοῦσε, κι' οἱ δάφνες τῆς δικηγορικῆς τὸν ἄφηναν ἀδιάφορο. Γιὰ τὸν Βασίλειο ὅλα αὐτὰ ἦσαν μάταια. Τὸ ἐσωτερικό πρόσταγμα τὸν ὁδηγοῦσε σ' ἄλλους δρόμους.

Τὴν ἀπόφασι του γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμη, δὲν ἄργησε νὰ τὴν πάρη. Τὸ Πάσχα πλησίαζε. Οἱ στερνοὶ δισταγμοὶ εἶχαν πιὰ κατανικηθῆ. Οἱ ἐπιστολὲς τῆς ἀδελφῆς του Μακρίνας τὸν βοήθησαν στὴν ἐσωτερικὴ αὐτὴ πάλη. Ἔτσι τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, μέσα στὸ κατανυκτικὸ μισοσκόταδο, κατέβηκε στ' ἁγιασμένα νερὰ τοῦ βαφτίσματος. Εἶχε ἀφιερωθῆ στὸ Χριστὸ κι' ἡ ὡραία του ψυχὴ ἄρχιζε μιὰ σταδιοδρομία πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δικηγορική.

Ὁ Μέγας Βασίλειος πέρασε ἀρκετὸ διάστημα ἀσκητὴς στὴν Αἴγυπτο. Ὁ ἴδιος μᾶς περιγράφει τὸν τοποθεσία, ὅπου ζοῦσε. Μιὰ μοναξιὰ παραδεισένια, μιὰ ἡσυχία ἀπόλυτη καὶ μονάχα κανένας κυνηγὸς τάραζε κάπου - κάπου τὶς ἡσυχες μέρες τῆς περισυλλογῆς του.

Δὲν πέρασε πολὺ διάστημα κι' ἡ ἐκκλησία χρειαστῆκε τὸν Βασίλειο. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων εἶχε ἀναμιχθῆ μὲ παληὲς ἑλληνικὲς κι' ἀνατολικὲς δοξασίες. Ἔτσι παρουσιάστηκαν οἱ αἱρέσεις, καὶ μιὰ πρώτη θρησκευτικὴ αἵρεσι πὰν πῆρε μεγάλες διαστάσεις στὸ βυζαντινὸ κράτος ἦταν ἡ αἵρεσι τοῦ Ἀρείου.

Τότε λοιπὸν ἔγινε ὁ Βασίλειος ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας. Ἦταν ὁ πιὸ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ πολεμήση τοὺς αἱρετικούς.

Καὶ πραγματικὰ ἀφιέρωσε τὶς ἀπειλὲς καὶ κινδύνους, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας βοήθησε ὅσο λίγοι γιὰ τὴν θριαμβευτικὴ νίκη τῶν αἱρετικῶν. Στέθηκε βράχος ἀσάλευτος μπροστὰ στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ αὐτοκράτορα Μόδεστο, καὶ στὶς ἀπειλὲς τοῦ γιὰ χιλιάρες εἶπε μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν θεία γαλήνη, πὼς τίποτα δὲν θὰ τοῦ στερουσε ὁ θάνατος. «Δὲν ἔχω τίποτα νὰ στερηθῶ, εἶπε ὁ Βασίλειος, παρὰ τρίχινα ἐνδύματα καὶ μερικὰ βιβλία. Τὸ ἀσθενικό κορμί μου δὲν θἀνθέξη στὰ βασανιστήρια. Ὁ θάνατος θὰ εἶναι μιὰ λύτρωσι...».

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ βοήθεια ποὺ προσέφερε ὁ ἱεράρχης τῆς Καισαρείας γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου, ἦταν ἀκόμη κι' ἕνας μεγάλος βοηθὸς καὶ στήριγμα πολύτιμο τῆς φτωχολογιᾶς. Ἀνέπτυξε στὴν ἐπισκοπή του ἕνα κολοσσιαῖο φιλανθρωπικὸ ἔργο καὶ κατάλαβε κολλιτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πὼς τὰ πεινασμένα στόματα τοῦ ποιμνίου του κι' οἱ ἄρρωστοι ποὺ ὑποφέρουν θέλουν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καλὰ καὶ παρήγορα λόγια καὶ βοήθεια ὑλική. Ἡ χῆρες. Κάποτε ὅταν ἔπεσε μεγάλη πείνα στὴν Καισάρεια ὁ Βασίλειος ρκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα. Ἵδρυσε πτωχοκομεῖα, νοσοκομεῖα, γηὸν λάτρεψε κι' ὅταν μαθεύτηκε ἡ ἀρρώστεια του, στὶς ἐκκλησίες τῆς πόλεως ἄρχισαν οἱ ἀγρύπνιες κι' οἱ προσευχές.

Μὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου εἶχε φτάσει. Τὸ ἀσθενικὸ κορμὶ δὲν ἀντεγε πιὰ κι' ὁ θάνατος ἤρθε μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωσι λατρείας ἐκείνων, ποὺ ὁ Βασίλειος ὑπηρέτησε ἀκούραστα.

Ν. Κ.

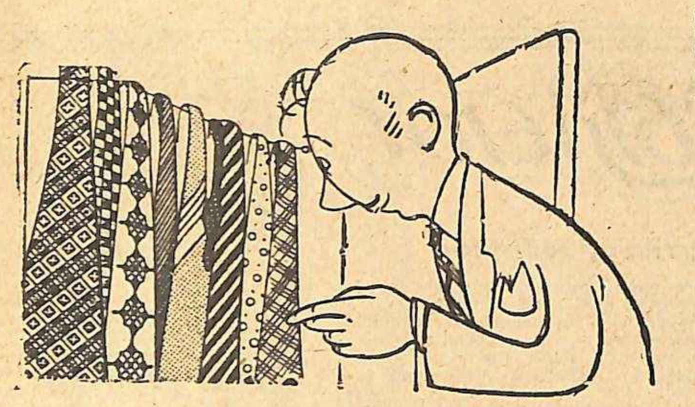

Ἡ συνηθισμένη πρωϊνὴ ἀμηχανία μπροστὰ στὴν ντουλάπα μὲ τὶς γραβάτες: Ποιὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ κοστούμι ποὺ θὰ φορέσωμε;

Πῶς πρέπει νὰ ντύνεται ἕνας ἄντρας

Συμβουλὲς ἑνὸς ἀγγλικοῦ ἰνστιτούτου, γιὰ τὸν συνδυασμὸ κοστουμιοῦ — πουκάμισου — γραβάτας

«Μιὰ καλοδεμένη γραβάτα εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ βῆμα στὴν ζωή!» ἔλεγε ὁ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ.

Αὐτό, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως σὰν παραδοξολογία, περικλείει ὡστόσο μιὰν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια: Ὅτι τὸ νὰ ξέρωμε πῶς θὰ ντυθοῦμε, εἶναι πάντα ἐνδεικτικὸ πολιτισμοῦ καὶ ὡριμότητας.

Οἱ περισσότερες γυναῖκες αὐτὸ τὸ ξέρουν ἀπὸ ἔνστικτο. Μὲ ἕνα τίποτα σχεδόν, μὲ ἀσήμαντο ἔξοδα, μποροῦν νὰ παρουσιάσουν ἕνα κομψὸ καὶ περιποιημένο σύνολο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐντρυφοῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες στὰ περιοδικὰ μόδας, σὲ τρόπο ὥστε νὰ συμπληρώνουν τὴν ἐνστικτώδη αὐτὴ γνῶσι. Ἐκεῖνο, ὅμως, προπαντὸς ποὺ τὶς κάνει νὰ ὑπερπηδοῦν μὲ σχετικὴ εὐκολία αὐτὸ τὸ δύσκολο πρόβλημα, εἶναι ἡ ἔμφυτη φιλαρέσκεια, ποὺ τὶς βοηθάει νὰ μαντέψουν ποιὸ εἶναι τὸ κατάλληλο ντύσιμο γιὰ ν' ἀρέσουν.

Ἀντίθετα, τὸ ἰσχυρὸ φῦλο ἔχει, κατὰ κανόνα...μελο σάνυχτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ὑπάρχουν ἄνδρες, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιὰ τὸ τί θὰ φορέσουν, εἴτε ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ προκαλέσουν στὶς γυναῖκες εἴτε πιστεύοντας πὼς οἱ γυναῖκες δίνουν πολὺ μικρὴ σημασία στὴν ἀνδρικὴ ἐμφάνισι, ἐπηρεαζόμενες στὶς προτιμήσεις τους ἀπὸ ἄλλους παράγοντες. Καὶ ὑπάρχουν ἐπίσης ἄνδρες, ποὺ ἐνῶ πιστεύουν πὼς τὸ καλὸ ντύσιμο παίζει πρωταρχικὸ ρόλο, ὄχι μόνο στὶς σχέσεις μὲ τὸ ὡραῖο φῦλο, ἀλλὰ καὶ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, δὲν κατορθώνουν νὰ ντυθοῦν καλά, δηλαδὴ νὰ ντυθοῦν μὲ καλὸ γοῦστο, ὅσα χρήματα κι' ἂν ξοδέψουν, γιατὶ ἁπλούστατα τοὺς λείπει αὐτὸ τὸ πολύτιμο ἔνστικτο νὰ ξέρουν ἀπὸ πρὶν τί πρέπει νὰ φορέσουν καὶ τί τοὺς πηγαίνει, καθὼς καὶ ἡ ἀναγκαία σχετική... προπαίδευσι!

Περιττὸ εἶναι βέβαια νὰ τονίσωμε τὸ σοβαρὸ λάθος ποὺ κάνουν οἱ πρῶτοι, καὶ τὴν δραματικὴ ἀμηχανία, στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ δεύτεροι, ὅταν, ἀπὸ ἕνα εἰρωνικὸ γυναικεῖο χαμόγελο ἢ ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἀνάλογη ἐκδήλωσι, καταλαβαίνουν ἐκ τῶν ὑστέρων πὼς ἐκεῖνο ποὺ φόρεσαν δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ταίριαζε νὰ φορέσουν.

Γιατὶ οἱ γυναῖκες προσέχουν μὲ ἀδυσώπητη σχολαστικότητα — μιὰ σχολαστικότητα, ποὺ πολλὲς φορὲς οὔτε τὴν ὑποψιαζόμαστε — τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια στὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο καὶ καταλήγουν σὲ ὡρισμένα συμπεράσματα, ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὰ ἐξαλείψουν οἱ «ἄλλοι παράγοντες».

Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμε πὼς ἡ προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τοῦ χρώματος τοῦ κοστουμιοῦ, τοῦ πουκάμισου, τῆς γραβάτας, εἶναι κάτι ποὺ δὲν ἀξίζει ν' ἀπασχολῇ ἕναν ἄνδρα, παρὰ μόνο ὅταν εἶναι φιλάρεσκος καὶ ὅταν ἐνδιαφέρεται νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίες στὸ ὡραῖο φῦλο. «Τὸ φαῒ κάνει φαρὶ καὶ τὸ ντύμα παλληκάρι», λέγει μιὰ σοφὴ ἑλληνικὴ παροιμία. Πρᾶγμα ποὺ δείχνει πὼς ἡ σπουδαιότητα ποὺ ἀποδίδεται στὸ καλὸ ντύσιμο δὲν εἶναι καρπὸς τῶν σημερινῶν.... παρακμασμένων ἀντιλήψεων, ποὺ κυριαρχοῦν στὴν Δύσι, ἀλλ' ἀναγνωριζόταν ἀνέκαθεν σὲ κάθε ὑγιᾶ κοινωνία.

Τὸ χειρότερο, ὅμως, στὴν προκειμένη περίπτωσι, δὲν εἶνε πὼς οἱ ἄντρες—ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ ἐπιθυμοῦν—δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ντυθοῦν μὲ ἀληθινὰ καλὸ γοῦστο. Ἀλλὰ πὼς καὶ οἱ γυναῖκες, μολονότι καταλαβαίνουν μὲ τὸ πρῶτο ἂν ὁ σύντροφός τους εἶναι καλοντυμένος ἢ ὄχι, εἶναι ὡστόσο ἀνίκανες, συνήθως, νὰ τοῦ δώσουν μιὰ θετικὴ συμβουλή. Ἡ ἐφευρετική τους φαντασία περιορίζεται ἀποκλειστικὰ στὰ δικά τους φορέματα. Ἔξω ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτό, τὸ καλό τους γοῦστο ἐκδηλώνεται μόνο μὲ τὴν ἀρνητική του μορφή.

Ἔτσι, πολλὲς γυναῖκες ἀντιμετωπίζουν ἕνα τρομερὸ πρόβλημα, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἀγοράσουν μιὰ γραβάτα, γιὰ νὰ τὴν κάνουν δῶρο στὰ γενέθλια τοῦ συζύγου, τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ ἢ τοῦ φίλου τους καὶ τὶς περισσότερες φορὲς δίνουν σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα... τὴν χειρότερη δυνατὴ λύσι: Ἡ ἀγορὰ ἀποδεικνύεται μιὰ παταγώδης ἀποτυχία!

Γιὰ νὰ βοηθήση, λοιπόν, τόσο τοὺς ἄνδρες ποὺ τοὺς λείπει τὸ ἔνστικτο τοῦ περίφημου Μπροῦμμελ, ὅσο καὶ τὶς γυναῖκες, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀδυναμία νὰ τοὺς συμβουλεύσουν, ἕνα ἀγγλικὸ ἰνστιτοῦτο, ἀποτελούμενο ἀπὸ «ἐξπὲρ» στὰ ζητήματα τοῦ καλοῦ γούστου, κατάρτισε τὸν ἀκόλουθο πίνακα, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος... τυφλοσούρτη, γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν οἱ ἴδιοι τὸ ταλέντο ἢ τὸν καιρὸ νὰ διαλέξουν τὸ πουκάμισο ἢ τὴν γραβάτα τους.

Ἰδού, τώρα, κατὰ τοὺς Ἄγγλους εἰδικούς, ποιὸ χρῶμα πουκάμισο καὶ ποιὸ χρῶμα γραβάτα ἐπιβάλλεται γιὰ κάθε κοστοῦμι σας.

ΚΟΣΤΟΥΜΙ	ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ	ΓΡΑΒΑΤΑ
Γκρὶ	Λευκὸ καὶ ὅλες οἱ παστὲλ ἀποχρώσεις	Ὅλα τὰ χρώματα, ἰδιαιτέρως κόκκινο καὶ γαλάζιο
Μπλὲ	Λευκό, ἰβουάρ, γκρί, θαλασσί	Γραβάτες μὲ βάσι τὸ λευκὸ χρῶμα καὶ τόνους κόκκινους, ἀσημί, μπὲζ ἢ καφὲ
Καφὲ	Λευκό, μπέζ, φυστικὶ	Πράσινη, κίτρινη, μπέζ, καφὲ
Πράσινο	Λευκό, μπέζ	Πράσινη, καφέ, κόκκινη

Ἀκόμη σημαντικώτερο καὶ δυσκολώτερο ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ πουκάμισου — παρατηροῦν οἱ ἴδιοι Ἄγγλοι εἰδικοί — εἶναι τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τῆς γραβάτας.

Ἡ γραβάτα, τονίζουν, πρέπει νὰ εἶναι πάντα πιὸ φωτεινὴ ἢ πιὸ σκούρα ἀπὸ τὸ κοστοῦμι σας καὶ ποτὲ ἀκριβῶς στὴν ἴδια ἀπόχρωσι. Μὲ τὸ καφὲ κοστοῦμι λ.χ. ταιριάζει ἐξαιρετικὰ μιὰ ἐπίσης καφὲ γραβάτα. Ἀλλὰ ὁ χρωματισμός της πρέπει νὰ εἶναι ἕναν τόνο πιὸ ἀνοιχτὸς ἢ πιὸ σκοῦρος ἀπὸ τὸ κοστοῦμι.

Ἀπαράβατος αἰσθητικὸς κανόνας εἶναι ἐπίσης νὰ προτιμᾶτε ἀπολύτως σοβαρὲς γραβάτες, ὅταν τὸ κοστοῦμι εἶναι φανταιζί, καὶ γραβάτες φανταιζίστικες, ὅταν φορᾶτε ἕνα μονόχρωμο σοβαρὸ κοστοῦμι. Προορισμός, ἄλλωστε, τῆς γραβάτας εἶναι νὰ δημιουργῇ μὲ τὰ ροῦχα κάποια ἀντίθεσι, ποὺ νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ ξεκουράζῃ τὸ μάτι.

Μιὰ τελευταία συμβουλὴ εἶναι νὰ ἀποφεύγετε τὶς γραβάτες, ποὺ τὸ σχέδιό τους ἔχει κυκλοφορήσει σὲ πολλὰ κομμάτια καὶ ἔχει πολυφορεθῆ. Ἡ γραβάτα πρέπει νὰ δίνῃ ἕναν ξεχωριστό, προσωπικὸ ἀέρα καὶ νὰ προσθέτῃ αὐτό, ποὺ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ ὁμοιομορφία τους ἀφαιροῦν τὰ σημερινὰ ἀνδρικὰ κοστούμια.

Βέβαια, οἱ συμβουλὲς τοῦ ἀγγλικοῦ ἰνστιτούτου περιορίζονται, ὅπως εἴδαμε, σὲ γενικὲς γραμμὲς καὶ δὲν προσφέρουν μιὰ ὁλοκληρωτικὴ λύσι στὸ περίπλοκο πρόβλημα τοῦ ντυσίματος. Βοηθοῦν, ὅμως ὥστε νὰ ἀποφεύγωμε ὡρισμένες κλασσικὲς «γκάφες» (ὅπως λ.χ. τὸν συνδυασμὸ μπλὲ κοστουμιοῦ μὲ φυστικὶ πουκάμισο ἢ μὲ μονόχρωμη γραβάτα) κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο.

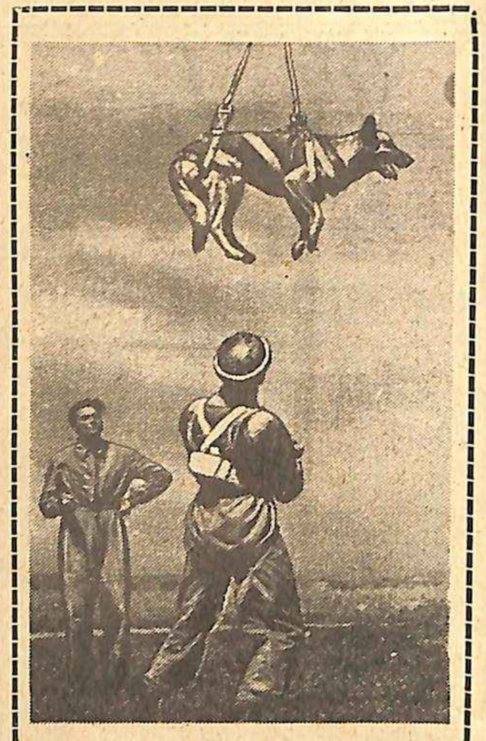

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ

Ἡλικίας 6 χρόνων, ὁ Λοὺξ εἶναι ὁ πρῶτος σκύλος ἀλεξιπτωτιστής, ποὺ ἡ ἀστυνομία τοῦ Σάλτσμπουργκ προορίζει γιὰ τὴν διάσωσι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ χάνονται στὶς Ἄλπεις. Ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη ἐκγύμνασι, ὁ Λοὺξ ἔγινε ἕνας τέλειος ἀλεξιπτωτιστής, ποὺ μόλις τοῦ δοθῇ τὸ πρόσταγμα, πηδάει ἀδίστακτα, ὅσο ψηλὰ κι' ἂν βρίσκεται τὸ ἀεροπλάνο. Τὸ ἀλεξίπτωτό του φυσικὰ ἀνοίγει αὐτομάτως κι' ὁ τετράποδος ἀλεξιπτωτιστὴς προσγειώνεται ὁμαλὰ καὶ ὡραῖα, γιὰ ν' ἀρχίσῃ δίχως καθυστέρησι τὸ ἔργο τῆς διασώσεως αὐτῶν ποὺ κινδυνεύουν.

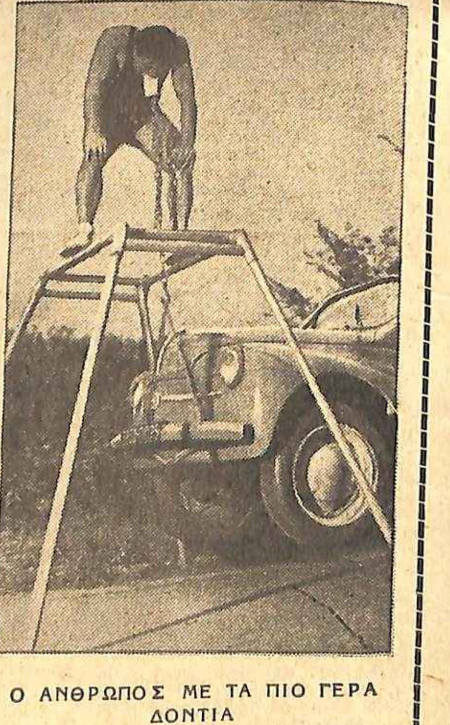

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἕνα ὁλόκληρο τετρακύλινδρο αὐτοκίνητο σηκώνει μὲ τὰ δόντια του ὁ Γάλλος Ροζὲ Βεϊγκόλ. Ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἕνα μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκμεταλλεύεται ὅλη του τὴ μυϊκὴ δύναμι καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὸ πραγματικὰ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα χωρὶς νὰ καταβάλλῃ καμμιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια

κυρία Ξανθίππη Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Κ ΑΘΕ πρωτοχρονιὰ η κ. Ξανθίππη ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ ὑποδέχεται τὸν καινούργιο χρόνο μὲ γκρίνια. Καὶ αἰτία εἶναι τὰ δῶρα ποὺ τῆς κάνουν, τόσο ὁ ἀξιότιμος σύζυγός της κ. Ἱερεμίας, ὅσο καὶ τὸ ἀτελείωτο συγγενολόϊ,—ἀδελφές, ἐξαδέλφες, ξάδελφοι, κουνιάδες, θεῖες κ.τ.λ.—μὲ τὶς ὁποῖες συνηθίζει χρόνια τώρα ν' ἀλλάζῃ μπουναμάδες. Ὁ δύστυχος Ἱερεμίας ἀπὸ βδομάδες πρὶν σκέφτεται πῶς θὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀνοικονόμητη γυναῖκα του, μελετᾶ, συζητᾶ, ψάχνει, κυττᾶ, κολλάει στὶς βιτρίνες γιὰ νὰ ψωνίσῃ στὸ τέλος κάτι, ποὺ θὰ ἐξοργίσῃ τὴν γυναῖκα του :

—Μὰ τσάντα μοῦ πῆρες, καημένε; Χαθήκαν τόσα πράμματα στὴν ἀγορά;

Κι' ἂν συμβῇ νὰ τῆς ἀρέσῃ ἡ τσάντα θὰ γκρινιάσῃ γιὰ τὸ χρῶμα. Κι' ἂν δὲν γκρινιάσῃ γιὰ τὸ χρῶμα, θὰ γκρινιάσῃ γιὰ τὸ σχέδιο. Κι' ἂν δὲν γκρινιάσῃ γιὰ τὸ σχέδιο, θὰ γκρινιάσῃ σίγουρα γιὰ τὴν ποιότητα,—πάντως κάτι θὰ βρῇ γιὰ νὰ γκρινιάσῃ, γιατὶ ἡ γκρίνια εἶναι μέσα στὸ αἷμα τῆς Ξανθίππης καὶ χωρὶς γκρίνια εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσῃ.

—Δὲν σ' ἀρέσει, Ξανθίππη μου;

—Τέλος πάντων!

— Μὲ γειά σου, λοιπόν, καὶ χρόνια πολλά.

Τὰ ἴδια θ' ἀκολουθήσουν γιὰ κάθε δῶρο ποὺ θὰ πάρῃ, γιατὶ πάντα τὸ ἕνα τῆς μυρίζει καὶ τὸ ἄλλο τῆς βρωμάει. Πρὸ καιροῦ, λοιπόν, ἡ κ. Ξανθίππη κήρυξε ὅτι τὸ νὰ κάνῃς δῶρο εἶναι μεγάλη τέχνη καὶ χρειάζεται ὄχι μονάχα γοῦστο, ἀλλὰ πρὸ πάντων ψυχολογία:

—Ἕνα δῶρο, χρυσή μου, δίνει μεγάλη χαρά. Ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅμως νὰ μπορῇς νὰ ψυχολογῇς τὸν ἄνθρωπο σου καὶ νὰ ξέρῃς τί θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἐμένα, ἔξαφνα, μοῦ πάλιωσε τὸ ἠλεκτρικό μου σίδερο. Ἔτσι; Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ στιγμὴ τί θὰ μ' εὐχαριστοῦσε; Αὐτό! Ἄν, δηλαδή, μοῦ ἔστελνε κανεὶς δῶρο ἕνα ἠλεκτρικὸ σίδερο, θὰ μοῦ ἔδινε τέτοια χαρά, ποὺ δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔδινε ἕνα ἄλλο δῶρο ὁποιοδήποτε, κι' ἂς ἦταν καὶ καλύτερο ἢ ἀκριβώτερο. Καταλαβαίνετε; Τὸ δῶρο χρειάζεται ψυχολογία.

Τὴν κουβέντα αὐτὴ τὴν εἶπε ἡ κ. Ξανθίππη τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν γιορτὴ τοῦ ἐξαδέλφου της κ. Νικολάκη, ὅπου ἐν ὄψει τῶν ἐρχομένων ἑορτῶν ἦρθε ἡ κουβέντα στὰ δῶρα τῶν μεγάλων καὶ τοὺς μπουναμάδες τῶν παιδιῶν.

Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ πολλοὶ φίλοι ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ καὶ καθένας σημείωσε ἰδιαιτέρως τὴν δήλωσι αὐτὴ τῆς κ. Ξανθίππης ποὺ τὴν πῆρε σὰν μιὰ πλάγια διατύπωσι ἐπιθυμίας, ὅτι τῆς χρειαζόταν ἕνα ἠλεκτρικὸ σίδερο καὶ πολὺ θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε ἂν τῆς τὸ δώριζε κανένας.

Ἔρχεται, λοιπόν, ἡ Πρωτοχρονιὰ καὶ νά σου ποὺ ἐμφανίζεται ὁ κ. Ἱερεμίας μ' ἕνα πακέττο ἀρκετὰ βαρύ.

—Χρόνια πολλὰ Ξανθίππη μου, τῆς λέει, φέτος νομίζω ὅτι πέτυχα στὴν ἐκλογή μου.

Κι' ἐνῶ ἑτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὸ πακέττο του, ἀνοίγει ἡ κ. Ξανθίππη τὸ δικό της.

—Κι' ἐγὼ σοῦ πῆρα κάτι, Ἱερεμία μου. Δὲν ξέρω ἂν θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, πάντως εἶναι ἕνα δῶρο χρήσιμο...

Ἀνοίγει, λοιπόν, πρώτη τὸ πακέττο της καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ὡραῖο ἠλεκτρικὸ σίδερο. Μόλις τὸ βλέπει ὁ κ. Ἱερεμίας παγώνει.

—Σίδερο πῆρες, Ξανθίππη;

—Ναί, γιατί; Βέβαια δὲν εἶναι γιὰ ἰδιαίτερη χρῆσι δική σου, ἀλλὰ ἐμεῖς τώρα στὴν ἡλικία μας, πρέπει νὰ κυττᾶμε νὰ κάνουμε μεταξύ μας χρήσιμα δῶρα τοῦ σπιτιοῦ.

—Μὰ αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ! λέει ὁ ταλαίπωρος Ἱερεμίας.

Κι' ἀνοίγοντας τὸ δικό του, βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ἄλλο ἠλεκτρικὸ σίδερο.

—Χρόνια σου πολλά, λοιπόν, Ξανθίππη μου!

Μόλις τὸ βλέπει ἡ κ. Ξανθίππη παγώνει κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της:

—Μὴ χειρότερα, Παναγία μου! Τί εἶν' αὐτό;

—Δὲν εἶναι καλό;

—Μὰ σίδερο βρῆκες νὰ μοῦ κάνῃς δῶρο, χριστιανέ;

—Κι' ἐσὺ τί βρῆκες;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κ. Ξανθίππη ἀποστομώθηκε, γιατὶ βρῆκε πὼς ἡ θεωρία τῆς ἀλληλοψυχολογίας τῶν συζύγων δὲν φέρνει πάντα καλὰ ἀποτελέσματα. Ξεροκατάπιε λοιπὸν καὶ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιουμένη εἶπε:

—Δὲν πειράζει! Καθένας ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θἄχῃ τὸ σίδερό του. Ἄντε χρόνια πολλὰ καὶ τοῦ χρόνου, μὲ τὸ καλὸ νὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Θεὸς καλύτερα!

Πῆρε, λοιπόν, τὰ δυὸ σίδερα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὰ κρύψῃ ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἡ κουνιάδα της.

Ἡ ψυχολογία τοῦ δώρου

—Καλημέρα καὶ χρόνια πολλά, Ξανθίππη μου!

—Καλῶς την! Καλῶς την! Χρόνια σου πολλά, Εὐτέρπη μου!

Ἡ κ. Εὐτέρπη ἔφερε, βέβαια, μαζί της καὶ τὸ δῶρο, ποὺ τὸ ἅπλωσε στὴν Ξανθίππη:

—Ἔ, αὐτὴ τὴ φορά, τῆς λέει, νομίζω ὅτι πέτυχα στὴν ἐκλογή μου. Σοῦ πῆρα ἕνα ὡραῖο ἠλεκτρικὸ σίδερο...

Ἀστράφτει τὸ ἀριστερὸ μάτι τῆς Ξανθίππης:

—Σίδερο;

—Ἐκύτταξα νὰ πάρω κάτι πρακτικό...

Κι' ὥσπου νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν δυσφορία της ἡ κ. Ξανθίππη, ξαναχτυπᾶ ἡ πόρτα κι' ἐμφανίζεται ὁ ἐξάδελφός της ὁ Νικολάκης, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα πακέττο.

—Χρόνια πολλά, Ξανθίππη μου!

—Παρομοίως! Νὰ ζήσῃς καὶ νὰ χαίρεσαι...

—Σούφερα καὶ τὸ δωράκι σου, Ξανθίππη μου. Αὐτὴ τὴ φορά, μάλιστα, νομίζω ὅτι πέτυχα στὴν ἐκλογή μου. Κύττα!...

Παίρνει τὸ πακέττο ἡ Ξανθίππη, τὸ νοιώθει βαρὺ στὸ χέρι της καὶ τὸν κυττᾶ:

—Ἠλεκτρικὸ σίδερο;

—Ναί, Ξανθίππη μου!

—Μὴ χειρότερα, Παναγία μου! Καλὲ μανία σᾶς ἔπιασε μὲ τὰ σίδερα;

—Μὰ γιατί; Τί συμβαίνει, Ξανθίππη;

Δαγκώνεται ἡ κ. Ξανθίππη καὶ προσπαθεῖ λόγῳ τῆς ἡμέρας νὰ κάνῃ ὑπομονή. Ἀλλὰ νὰ ποὺ χτυπᾶ ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται ἕνα παιδάκι μ' ἕνα πακέττο.

—Αὐτὸ τὸ στέλνει ἡ κ. Δωροθέα καὶ εἶπε νὰ σᾶς πῶ χρόνια πολλά.

Παίρνει τὸ πακέττο ἡ Ξανθίππη, νοιώθει τὸ χέρι της νὰ βαραίνῃ καὶ καταλαβαίνει:

—Σίδερο εἶναι, παιδί μου;

—Ἠλεκτρικό, κυρία!

—Μὴ χειρότερα, Παναγία μου!

Καὶ βροντᾶ τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ περίμενε μὲ χαμόγελο νὰ πάρῃ τὸ σχετικὸ πουρμπουάρ.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔμεινε μόνη ἡ κ. Ξανθίππη μὲ τὸν κ. Ἱερεμία, βλέποντας τὰ πέντε σίδερα, ξέσπασε:

— Συμφωνημένο τὤχουνε; Νὰ παρ' ὁ δαίμονας, νὰ πάρῃ! Τί νὰ τὰ κάνω ἐγὼ τόσα σίδερα;

Κι' ἄξαφνα χτυπᾶ ἡ πόρτα πάλι κι' ἐμφανίζονται δυὸ ἀκόμα συγγενεῖς, καθένας μὲ τὸ πακέττο του.

—Χρόνια πολλά, Ξανθίππη μου, λέει ὁ πρῶτος πεθαμένος στὰ γέλια.

—Χρόνια πολλὰ Ἀριστειδάκη, μὰ γιατί γελᾶς;

—Ξέρεις τί πάθαμε μὲ τὸν Μανώλη; Σοῦ πήραμε κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο δῶρο. Ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ σίδερο!

Κι' ἁπλώνουν καὶ οἱ δυὸ τὰ πακέττα τους στὴν κ. Ξανθίππη, ποὺ βράζει ἀπὸ μέσα της καὶ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν κατάπληξί της.

—Σίδερα κι' οἱ δυό;

—Εἶδες τί σύμπτωσι; Δὲν πειράζει ὅμως. Ἀντὶ γιὰ ἕνα, θἄχῃς δυὸ σίδερα!

Ἀλλὰ ἡ κ. Ξανθίππη δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησί της:

—Μὰ στὸ Θεό σας, παλαβώσατε; Τί πάθατε ὅλοι φέτο; Δὲν θ' ἀφίσετε καὶ κανένα σίδερο στὴν ἀγορά;

Κι' ἀπάνω κεῖ νά σου καὶ ξαναχτυπᾶ ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζονται ἄλλοι δυὸ ὑπάλληλοι καταστημάτων, ποὺ παραδίνουν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα πακέττο στὴν κ. Ξανθίππη, ποὺ μόλις τὰ παίρνει στὰ χέρια της, καταλαβαίνει:

—Τί εἶναι; Σίδερα;

—Μάλιστα, κυρία.

—Ἔξωωωω! οὐρλιάζει τότε ἡ κ. Ξανθίππη σ' ἕνα ξαφνικὸ ξέσπασμα, ὄξω ἀπὸ δῶ!...

Ἔντρομοι οἱ ὑπάλληλοι ἀφίνουν τὰ πακέττα τους καὶ φεύγουν ἐνῶ τὴν κ. Ξανθίππη τὴν πιάνει κρίσι ὑστερική, ποὺ ξεσπᾶ εἰς βάρος τοῦ κ. Ἱερεμία:

—Ἐσυυυυυύ! Ἐσὺ μοῦ τὴν ἔφτιαξες αὐτὴ τὴν δουλειά!

Τρέχει ὁ Ἱερεμίας, τῆς φέρνει νερό, τὴν τρίβει νὰ συνέλθῃ, ἐνῶ ἡ κ. Ξανθίππη ἐξακολουθεῖ νὰ ὠρύεται. Ὅπου ξαναχτυπᾶ ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται ἄλλος συγγενῆς, μὲ τὸ πακέττο του.

—Τί ἔφερες; τὸν ρωτᾶ ὁ κ. Ἱερεμίας, ἐνῶ τὸ μάτι του καρφώνεται στὸ πακέττο.

—Ἕνα δῶρο γιὰ τὴν Ξανθίππη...

—Ἠλεκτρικὸ σίδερο εἶναι;

—Ναί, πῶς τὸ κατάλαβες;

Καὶ ὁ κ. Ἱερεμίας παρακλητικά:

—Νὰ χαρῇς τὰ μάτια σου, πάρτο καὶ φῦγε! φῦγε γρήγορα γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σοὔρθῃ στὸ κεφάλι!

Καὶ κλείνει τὴν πόρτα κατάφατσα στὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀκόμα ἀναρωτιέται:

—Μὰ τί νὰ ἔπαθε, ὁ κ. Ἱερεμίας;

Δ. ΨΑΘΑΣ

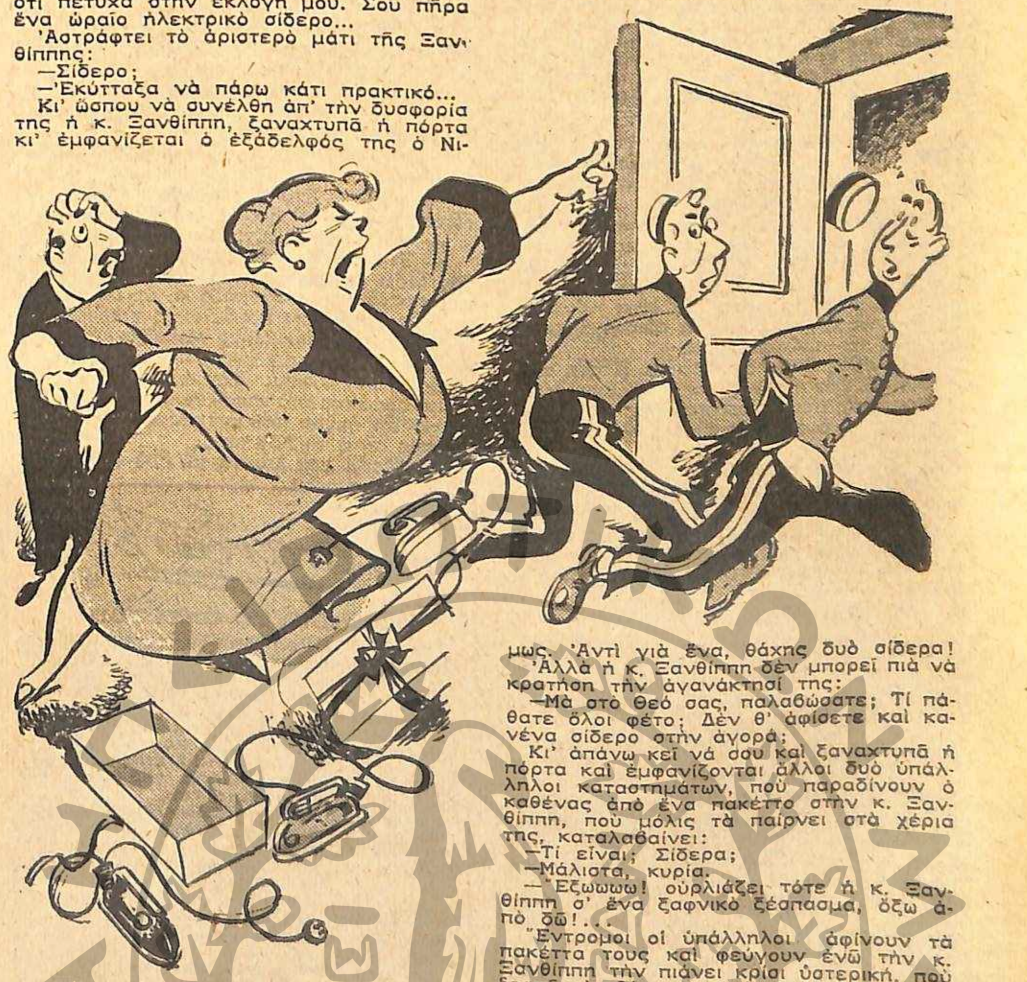

—Ἔξω! οὐρλιάζει ἡ κ. Ξανθίππη, σ' ἕνα ξαφνικὸ ξέσπασμα, ἔξω ἀπὸ ἐδῶ!...

'Αθηναϊκό αισθηματικό μυθιστόρημα ὑπό 'Ιωάννας Μπουκουβάλα - 'Αναγνώστου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

'Η Χριστίνα Πετράκη ποὺ ζῆ μὲ τὴ μητέρα της φτωχικὰ καὶ μὲ στερήσεις σ' ἕνα ὑπόγειο, προσκαλεῖται μιὰ μέρα ἀπὸ τὴ Τζούλια Φωτίου, μιὰ πλούσια συμμαθήτριά της σ' ενα ἀριστοκρατικὸ πάρτυ στὴν Κηφισιά. 'Η φτωχή, μὰ ἐξαιρετικὰ ὁμορφη νέα στὴν πολυτελῆ βίλλα τῆς Τζούλιας γνωρίζεται μὲ τὸ Θέμη Καλνῆ, ἕνα συμπαθητικὸ τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο, ποὺ νομίζει πὼς εἶναι κι' ἐκεῖνη πλουσιοκόριτσο. 'Η Χριστίνα μιὰ στιγμὴ τοῦ ζητάει νὰ τὴ βοηθήσει νὰ διοριστῆ στὴν Τράπεζα — γιὰ νὰ ἔχη τὸ ἀτομικό της χαρτζηλίκι — καὶ συμφωνοῦν νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὴν ἑπομένη στὸ γραφεῖο του. "Οταν γύρισε κατόπιν στὸ σπίτι της, ἡ μητέρα της ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της. 'Η "Αννα Πετράκη γνώρισε τὸν ἄντρα της στὸ κατάστημα ποὺ ἐργαζόταν ὡς ταμίας κι' ὅπου ἦταν κι' αὐτὸς ὑπάλληλος.

2ον

»'Επέμεινα στοὺς γονεῖς μου. Καὶ στὸ τέλος, μὲ βαρειὰ καρδιὰ ὑποχώρησαν. "Ετσι, ἀρραβωνιαστήκαμε ἐπίσημα.

»"Ημουν δεκαοκτὼ χρόνων. Μὴ φαντάζεσαι ὅμως πὼς παντρευτήκαμε ἀμέσως. Δὲν ἦταν δυνατόν. Πῶς θὰ ζούσαμε; Ποῦ θὰ κατοικούσαμε; Δὲν εἶχε δεκάρα ὁ πατέρας σου κι' ἄλλο τόσο δὲν εἶχα κι' ἐγώ. Ἔπρεπε νὰ ἐργαστοῦμε νὰ οἰκονομήσουμε κάτι γιὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα.

»'Ο μισθὸς ἦταν ὡρισμένος. Κέρδη παραπανιστὰ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἔχω ἐγώ. 'Ο πατέρας σου προσπαθοῦσε τότε νὰ κάνη μιὰ — δυὸ ἐπιχειρήσεις, χωρὶς ἐπιτυχία.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε.

—Φαντάζομαι πόσο δυστυχισμένη θὰ ἦσουν ἐκεῖνο τὸν καιρό! εἶπε ἡ Χριστίνα.

Τὴν κύτταξε ἡ "Αννα παραξενεμένη.

— Δυστυχισμένη; "Οχι... ὄχι, παιδί μου! Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἤμουν δυστυχισμένη.

—Μὰ τόση φτώχεια, τόση ἀγωνία;

— 'Αγαπιόμαστε καὶ δὲν καταλαβαίναμε ποὺ ἔρχεται ἡ φτώχεια οὔτε ἀγωνία. 'Η ἡμέρα μας περνοῦσε ἴσα-ἴσα εὐτυχισμένη. Κάναμε ὅλη τὴν ἑβδομάδα τὰ σχέδιά μας γιὰ τὴν Κυριακή.

— Καὶ πῶς περνούσατε τὶς Κυριακὲς μὲ τόση φτώχεια;

— 'Ωραία! ἀναστέναξε ἡ "Αννα. "Ετσι τουλάχιστον νομίζαμε. Τὸ καλοκαίρι κάναμε ἐκδρομές. Σὲ μέρη εὔκολα καὶ φτηνά. Στὸ Καβούρι, στὴ Βουλιαγμένη, στὸ Χαλάνδρι. Παίρναμε δυὸ κεφτεδάκια μαζί μας κι' ἤμασταν εὐτυχισμένοι. Τὸ χειμῶνα, κανένας κινηματογράφος ἦταν ὅλη μας ἡ διασκέδασι. 'Αλλὰ καθόμαστε κοντὰ κοντά, μὲ τὸ χέρι μου μέσα στὴ χούφτα του... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ... "Ηταν ὡραῖα χρόνια τότε!..

'Η Χριστίνα κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα καστανά της μάτια, τὰ γεμάτα τρυφερότητα, τὴ μητέρα της.

— Πῶς μιλᾶς γι' αὐτὰ τὰ χρόνια, μανούλα!... Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν τὰ πιὸ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς σου!..

— "Ηταν, ναί, ἦταν!... "Αν ὅμως τώρα μοῦλεγες νὰ τὰ ξαναζήσω...

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ σκληρή, αὐστηρὴ ἔκφρασι, κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε τραχειά.

— "Ω, ὄχι!... δὲν θὰ δεχόμουν ποτέ!.. Ποτέ!... Τώρα ὄχι!...

— Γιατί, μαμά; 'Αφοῦ λές...

— 'Επειδὴ τότε ἤμουν τυφλή. Καὶ πλήρωσα σκληρὰ τὴν εὐτυχία τῶν πρώτων μου νεανικῶν χρόνων. Πολὺ σκληρά, παιδί μου!.

— Πότε παντρευτήκατε, μαμά;

— Μετὰ ἕξη χρόνια, μετὰ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια!...

— Δηλαδή, ἤσουν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν;

— 'Ακριβῶς. Τότε κατάφερε ὁ Μανώλης νὰ οἰκονομήση λίγα χρήματα γιὰ νὰ νοικιάσουμε τὸ ὑπόγειο αὐτὸ καμαράκι.

— 'Εδῶ ἐγκατασταθήκατε; ρώτησε μὲ φρίκη ἡ κοπέλλα.

— "Επρεπε νὰ διαλέξουμε. "Η ἀπόκεντρο ἢ ὑπόγειο. 'Αποφασίσαμε τὸ ὑπόγειο... Ποῦ νὰ ταλαιπωρούμεθα μὲ συγκοινωνίες... 'Εξ ἄλλου, ἐλπίζαμε νὰ διορθώνονταν τὰ οἰκονομικά μας λιγάκι καὶ τότε θὰ νοικιάζαμε καλύτερο σπίτι.

— Φαντάζομαι πῶς θὰ σοῦ φάνηκε, ὅταν μπῆκες ἐδῶ μέσα νύφη! εἶπε μὲ συμπόνια ἡ κοπέλλα.

Κούνησε ἡ "Αννα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— "Οχι. "Ημουν ἀκόμη εὐτυχισμένη! Αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενο.

— Εὐτυχισμένη; φώναξε ἡ Χριστίνα δύσπιστα.

— Ναί... Στὸ λέω ἀλήθεια παιδί μου. Πετούσαμε κι' οἱ δυό μας στὰ σύννεφα.

— Μὰ τί χαρὰ εἴχατε;

— Τὴν ἀγάπη μας πρῶτα-πρῶτα. "Επειτα, ξέρω κι' ἐγώ; Νὰ ἤμουν τυφλή. Κάθε πραγματάκι ποὺ ἀγοράζαμε, ἂς ὑποθέσουμε, μᾶς φαινόταν σπουδαῖο, τὸ γιορτάζαμε. Ἐγὼ ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου εἶχα κάνει τὴν προῖκα μου. Εἴχαμε ἀγοράσει μαζὶ αὐτὰ τὰ φτωχικὰ ἐπιπλάκια. "Επειτα, θέλαμε νὰ συμπληρώσουμε τὸ νοικοκυριό μας. Νά, θυμᾶμαι τὴν ἡμέρα ποὺ καταφέραμε καὶ ἀγοράσαμε αὐτὴ τὴ λάμπα!...

Κι' ἔδειξε μιὰ λάμπα μὲ δυὸ φῶτα ποὺ κρεμόταν στὸ ταβάνι, μιὰ φτηνὴ συνηθισμένη λάμπα.

— Γιορτάσατε καὶ γι' αὐτήν; ρώτησε ἡ Χριστίνα μὲ ἀπορία.

— "Αν γιορτάσαμε; Δὲν φαντάζεσαι πόσο! Καθήσαμε ὧρες καὶ τὴν κυττάζαμε κι' ἀνάβαμε πότε τὸ ἕνα φῶς, πότε τὸ ἄλλο, πότε καὶ τὰ δυὸ μαζί. Καὶ δὲν βρίσκαμε λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὸ θαυμασμό μας... "Η, ὅταν ἀγοράσαμε τὸ σκέπασμα τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ ρόζ τὸ μεταξωτό...

— Αὐτὸ τὸ σαράβαλο;..

— Πέρασαν κοντὰ εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. "Οταν τ' ἀγοράσαμε ἦταν ὡραῖο, φτηνὸ βέβαια, ἀλλὰ ὡραῖο. Τί χαρὲς κάναμε!.. "Ετσι, ἀγοράστηκαν ὅλα τὰ πράγματα μὲ χαρές. Κι' ἄλλες χαρὲς εἴχαμε πάλι κάθε φορὰ ποὺ μᾶς ἔκαναν μιὰ μικρὴ αὔξησι, ἔστω κι' ἐλάχιστη. Χοροπηδούσαμε. Θυμᾶμαι, μιὰ φορὰ ποὺ γυρίσαμε σπίτι, καὶ στήσαμε τὸ χορό. Γιατὶ θὰ μᾶς ἔδιναν ἕνα μισθὸ πάρα πάνω. Χορεύαμε ὧρες σὰν μεθυσμένοι.

— "Ησασταν πολὺ παιδιά! εἶπε ἡ Χριστίνα σοβαρά.

— Ναί ἤμασταν τρελλὰ παιδιά. Δὲν εἴχαμε πάρει τὴ ζωή σοβαρά.

— Πόσο βάσταξε ἡ εὐτυχία σας; Λίγους μῆνες, βέβαια;

— Δυὸ χρόνια, ἀκριβῶς δυὸ χρόνια, ἀναστέναξε ἡ "Αννα.

— Τόσο πολύ;

— Ναί, τόσο πολύ, παιδί μου!... Στὸ χρόνο ἀπάνω γεννήθηκες ἐσύ. 'Ο πατέρας σου τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ χαρά του. "Ημαστε τόσο εὐτυχισμένοι, ποὺ δὲν βλέπαμε τὶς δυσκολίες ποὺ μᾶς περίμεναν. Στὸν ἐνθουσιασμό του ἀπάνω, ὁ πατέρας σου θέλησε ν' ἀφίσω τὴ δουλειά μου.

»—'Εσὺ νὰ κυττάξῃς τὸ παιδί! μοῦ εἶπε. 'Εγὼ θὰ τὰ καταφέρω μόνος μου.

»Κατάφερε πραγματικὰ νὰ βρῇ κάποια δουλειὰ νυκτερινή. Πήγαινε καὶ κρατοῦσε κάτι βιβλία λογιστικά, σ' ἕν' ἄλλο μαγαζί. Κουραζόταν ὑπερβολικά, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐρχόταν τόσο εὐτυχισμένος, ποὺ ξεχνοῦσε τὴν κούρασι. Μέναμε ὧρες σκυμμένοι ἀπάνω ἀπὸ τὴν κούνια σου, καὶ κάναμε ὄνειρα.

— Τί ὄνειρα μπορούσατε νὰ κάνετε μὲ τόση φτώχεια;...

— Πολλὰ ὄνειρα! ἀναστέναξε ἡ "Αννα. Σαπουνόφουσκες... Νά, ὁ πατέρας σου λογαριάζε, μετὰ πέντε χρόνια, ν' ἀνοίξη ἕνα μαγαζάκι. "Ενα μικρὸ ψιλικατζήδικο ἐδῶ στὴ γειτονιά.

»—Καὶ μ' αὐτὸ θὰ γίνουμε πλούσιοι, μοῦλεγε. "Οσο πλούσιοι χρειάζεται νάμαστε γιὰ ν' ἀναθρέψουμε καλὰ τὸ παιδί μας καὶ γιὰ νὰ πιάσουμε ἕνα σπιτάκι μὲ δυὸ δωμάτια, ἀνώγειο...

— Αὐτὲς ἦταν οἱ φιλοδοξίες του; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

Κούνησε ἡ "Αννα τὸ κεφάλι της.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ τολμηρὸ μας ὄνειρο, παιδί μου. Δυὸ δωμάτια ἀνθρωπινὰ κι' ἕνα μαγαζάκι γιὰ τὸν ἐπιούσιο...

— Κι' οὔτε αὐτὸ καταφέρατε νὰ κάνετε;...

— Μαζεύαμε δεκάρα-δεκάρα. "Οσο ἤσουν πολὺ μωρό, θήλαζες καὶ μπορούσαμε νὰ κάνουμε οἰκονομίες. "Επειτα, ὅμως, ὅταν ἄρχισες νὰ τρῶς ἀπ' ὅλα, χρειάζονταν ἔξοδα. Οἱ οἰκονομίες λιγόστεψαν. Θυμᾶμαι τί ἀγωνία εἶχα γιὰ νὰ σοῦ ἀγοράσω τὰ πρῶτα σου παπουτσάκια. "Ηταν τόσες οἱ ἀνάγκες, ποὺ κι' αὐτὸ τὸ ἔξοδο μᾶς ἀναστάτωνε!...

— 'Αγαπιόσαστε ὅμως πάντα πολύ;...

"Εβγαλε τὸ ἄχτι του!

'Ο νεαρὸς Γοητίδης πέντε γυναίκες ἀγάπησε στὴ ζωή του: Τὴ Μόνικα καὶ τὶς... τέσσερες ντάμες τῆς τράπουλας. 'Η πρώτη εἶχε βέβαια σάρκα καὶ ὀστά, οἱ ἄλλες τέσσερες ὅμως ἀντεπροσώπευαν γι' αὐτὸν τὸ... κοκκαλάκι τῆς νυκτερίδας. Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, εἶχε τρομερὴ τύχη ὅταν ἔπαιζε χαρτιὰ καὶ ἰδίως τὸ καρρὲ τῆς ντάμας τὸ εἶχε στὴν «τσέπη» του.

Δὲν εἶχε ὅμως καθόλου στὴ «τσέπη» του τὴ Μόνικα, ποὺ μόλις ἐμαθε ὅτι τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς θὰ πήγαινε μόνος του νὰ παίξη χαρτιά, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—'Αν δὲν κάνουμε μαζὶ «ρεβεγιὸν» τοῦ δήλωσε καὶ προτιμήσης τοὺς φίλους σου, γιὰ νὰ χαρτοπαίξης, τὰ χαλᾶμε ὁριστικά!

—Μά, χρυσό μου, μέρα ποῦναι νὰ μὴν κόψουμε τὸ ρηγᾶ;

—Τίποτα! 'Η μένα ἢ τὴν τράπουλα! Διάλεξε καὶ πάρε!

'Ο Γοητίδης λυπημένος ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ πάη μὲ τὴν ἀγαπημένη του νὰ ρεβεγιονάρη σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο, χορεύοντας ὡς τὸ πρωΐ.

Κατὰ τὰ ξημερώματα ὅμως, ὅταν ἦρθε ὁ λογαριασμός, ὁ Γοητίδης δὲν εἶχε δραχμὴ ἀπάνω του.

—Καλὰ καὶ τί τάκανες τόσα χρήματα ποὺ εἶχες; τὸν ρώτησε παραξενεμένη ἡ μνηστή του.

—Νά, ἤμουν ἑτοιμος νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου ποὺ δὲν ἔπαιξα καθόλου, γι' αὐτὸ ξεμονάχιαστηκα γιὰ λίγο μ' ἕναν... φυστικὰ καὶ παίξαμε.. μονὰ ζυγά!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Ναί... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ. 'Ο πατέρας σου, Χριστίνα, ἦταν ἕνας τύπος εὔθυμος καὶ ἀγαθός. 'Η στενοχώρια δὲν ρίζωνε στὴν ψυχή του. 'Εμένα ὅμως, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ μὲ τρώη ἡ ἔγνοια. Καὶ τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν σπρώξω νὰ κάνη κάποια ἐπιχείρησι. Μοῦ εἶχαν πῆ γιὰ κάτι κλωστές... 'Ο πατέρας σου μ' ἄκουσε, ἀγόρασε κλωστὲς καὶ χάσαμε τὶς λίγες μας οἰκονομίες. 'Αντὶ νὰ θυμώση, μὲ παρηγορούσε, καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κάνη μιὰ ἄλλη ἐπιχείρησι. Πραγματικά, ἔκανε συνεχῶς προσπάθειες σὲ δυὸ-τρεῖς ἐπιχειρήσεις 'Αντὶ ὅμως νὰ κερδίζουμε, χάναμε. Κι' ἔτσι, ἡ χαρὰ ἔφευγε λίγο-λίγο ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

»'Η κατάστασι αὐτὴ ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζη καὶ τὸν πατέρα σου. Μιὰ μέρα, μοῦ μίλησε ἀπότομα:

»—Πόσο εὐτυχισμένοι ἤμαστε πρὶν κολλήσῃς τὸ μικρόβιο τῶν ἐπιχειρήσεων! μοῦ εἶπε.

»"Εκλαψα. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κλαιγα, παντρεμένη. "Αλλη μιὰ φορὰ ἔκλαψα, ὅταν ἀναγκάστηκα ν' ἀποφύγω ἕνα δεύτερο παιδί...

— "Ενα δεύτερο παιδί; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ Χριστίνα.

— Ναί, θὰ εἶχες μία ἀδερφούλα! ὡμολόγησε ἡ "Αννα. Δυὸ χρόνια μετὰ τὴ δική σου γέννησι...

— Καὶ γιατὶ δὲν τ' ἄφησες νὰ γεννηθῇ;

— Γιατὶ θὰ ἦταν τρέλλα! ἀποκρίθηκε πικρὰ ἡ γυναῖκα. Κι' ἀπὸ τότε δὲν μπορούσα πιὰ νὰ αἰσθανθῶ εὐτυχία.

— Δὲν κατάφερε ὁ πατέρας τίποτα;

— Στάσου... "Υστερ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικό, σοβαρεύτηκε πιὸ πολύ. Καὶ κατάφερε, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῆ, νὰ κάνη μία καλὴ δουλειά. Κέρδισε ἀρκετὰ χρήματα. 'Εργαζόταν σχεδὸν εἴκοσι ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. "Οταν μοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι κέρδισε αὐτὰ τὰ χρήματα, τρελλάθηκα ἀπὸ τὴ χαρά μου! 'Η πρώτη σκέψι τοῦ πατέρα σου, ὅμως, ἦταν νὰ διασκεδάσουμε. Πήγαμε μία Κυριακὴ ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκδρομὴ καὶ θυμηθήκαμε τὴν εὐτυχισμένη ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων μας. "Επειτα ἀγοράσαμε ὅλα τ' ἀπαραίτητα τοῦ νοικοκυριοῦ μας, ποὺ τὰ λαχταρούσαμε τόσον καιρό. Τ' ἄλλα χρήματα τὰ βάλαμε στὸ ταμιευτήριο. Κλαίγαμε ἀπὸ τὴ χαρά μας, ὅταν πήραμε τὸ βιβλιάριο στὰ χέρια μας. "Ηταν μιὰ εὐτυχισμένη μέρα!...

— Κι' ἔπειτα;

— "Επειτα, πέρασαν ἄλλα τέσσερα χρόνια μὲ χαρὲς καὶ μὲ ἀπογοητεύσεις. Πότε βλέπαμε κάποια ἐλπίδα στὸν ὁρίζοντα, πότε πάλι δὲν προχωροῦσε τίποτα. Δηλαδή, ἐγὼ τάβλεπα μαῦρα, ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς σου ἦταν πάντα αἰσιόδοξος. "Εγινες ἔτσι ἕξη χρόνων...

— Καὶ τότε ἦρθε ὁ πόλεμος! εἶπε σκυθρωπὴ ἡ κοπέλλα.

— Ναί, τότε ἦρθε ὁ πόλεμος!...

'Η συμφορά!...

— 'Απὸ δῶ καὶ πέρα, ξέρεις σχεδὸν καλὰ τὴν ἱστορία μας, παιδί μου, εἶπε ἡ "Αννα. Πῆραν τὸν πατέρα σου στὸν πόλεμο ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα. Δὲν πρόφασε οὔτε κἂν νὰ μοῦ δώση μία συμβουλή. "Εμεινα μόνη μ' ἑσένα... μόνη μέσα στὴ συμφορά...

— Οἱ γονεῖς σου, μαμά;

— "Εμειναν μακρυά. "Επειτα, τί εἶχαν κι' αὐτοί; Δὲν τὰ ξέρεις; Πέθαναν κι' οἱ δυὸ στὰ δυστυχισμένα χρόνια τῆς κατοχῆς. 'Ο παπποῦς σου, κυριολεκτικὰ ἀπὸ πεῖνα. 'Η γιαγιά σου ἀπὸ τὸν καημό της. Προσπάθησαν νὰ μὲ βοηθήσουν λιγάκι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν, δὲν εἶχαν τὴ δύναμι...

— Δὲν ἐργαζόσουν ἐσύ, μαμά;

— Ζήτησα δουλειά. Τότε, ὅμως, ἦταν ἀδύνατον νὰ βρῶ. Στὰ καταστήματα δὲν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ταμίες, οὔτε ἀπὸ ὑπαλλήλους, τοὺς ἔδιωχναν κι' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν. Ἐκλιπαροῦσα γιὰ μιὰ θέσι, ἀλλὰ δὲν εὑρισκα. Θυμᾶσαι, λοιπόν, πῶς σ' ἀνάθρεψα, ἐ, παιδί μου;

Πέρασε ἡ Χριστίνα μὲ πόνο τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς μητέρας της.

— Δούλεψες σκληρά, μανούλα!

— Ναί... Ὡς καὶ μπουγάδες ἀναγκάστηκα νὰ βάλω! εἶπε μὲ φωνὴ τραχειὰ ἡ γυναῖκα. Μὲ θυμᾶσαι ποὺβαζα μπουγάδες, Χριστίνα;

— Ναί, μανούλα! Θυμᾶμαι πὼς γύριζες τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι τὸ βράδυ.

— Νὰ μὴ τὸ ξενάσῃς ποτὲ αὐτό! εἶπε ἡ "Αννα. "Οταν νοιώσῃς τὴν καρδιά σου νὰ χτυπάη γιὰ κανένα φτωχό, νὰ θυμᾶσαι τὰ ροζιασμένα χέρια μου...

— Καὶ νὰ ξεχνάω τὰ χρόνια, ποὺ πέρασες εὐτυχισμένη, μὲ τὴν ἀγάπη σου; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Σαπουνόφουσκες! φώναξε ἡ γυναῖκα σκληρά. Σαπουνόφουσκες!... Δὲν μοῦμεινε τίποτ' ἀπὸ αὐτό...

— "Αν δὲν χανόταν ὁ πατέρας ὅμως στὸν πόλεμο...

— Ἴσως νὰ μὴν εἶχα αἰσθανθῆ τόση δυστυχία...

— Πῶς χάθηκε;

— 'Εξαφανίστηκε. "Ενας Θεὸς ξέρει σὲ ποιὰ πλαγιὰ θὰ ξεψύχησε... "Ενας Θεὸς τὸ ξέρει ποῦ θάφτηκαν τὰ κόκκαλά του καὶ τὰ ὄνειρά του...

—'Ο καημένος ὁ πατέρας! ψιθύρισε ἡ Χριστίνα κι' ἔνοιωσε ἄξαφνα ἕνα λυγμὸ νὰ φουσκώνη τὸ στῆθος της.

— Ναί, ὁ καημένος ὁ πατέρας! ψιθύρισε ἡ "Αννα.

"Επειτα ὅμως πῆρε ἀμέσως πάλι τὸ τραχύ της ὕφος:

— 'Εσὺ ἀρχίζεις ἀλλοιώτικα τὴ ζωή σου, παιδί μου!...

— Χειρότερα ἀπὸ σένα, μαμά! Δὲν κατοικοῦσες σὲ ὑπόγειο, ἐσύ!...

— Χειρότερα οἰκονομικά, ναί. 'Αλλὰ μὲ πιὸ πολλὴ πεῖρα καὶ μὲ πιὸ πολλὴ ἐξυπνάδα. Σήμερα εἶναι ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα. Βλέπεις, σὲ κάλεσε ἡ Τζούλια. Σήμερα οἱ κοινωνικὲς σχέσεις εἶναι πιὸ εὔκολες. Νὰ κυττάς ψηλά, νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς ποτὲ αὐτό!...

— Νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη μ' αὐτὸ τὸ Θέμη Καλνῆ...

— "Αν διοριστῆς στὴν Τράπεζα, εἶναι ἕνα σπουδαῖο βῆμα γιὰ τὴν εὐτυχία σου. εἶπε ἡ μητέρα.

— Δηλαδή... ἂν παντρευτῶ, ἂς ὑποθέσουμε, μὲ κανένα τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο, θὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, μαμά;...

— 'Εξαρτᾶται! φώναξε ἡ "Αννα. 'Εξαρτᾶται! Νὰ μὴν πᾶς νὰ μπλέξῃς μὲ κανένα φτωχούλη, ποὺ βασίζεται μόνο στὸ μισθό του... Οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων, δὲν ἀξίζουν τίποτα!...

'Η Χριστίνα ἔσφιξε τὴ μητέρα της στὴν ἀγκαλιά της.

— "Ενοια σου, μαμᾶ. Μὴ φοβᾶσαι! Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια σκέπτομαι. Θὰ πάρω ἕνα πολὺ πλούσιο ἄντρα, ἔννοια σου. Θὰ σὲ βάλω κι' ἑσένα σὲ παλάτι. Θὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα. 'Αλλὰ ὄχι γιὰ κάτι λίγο καλύτερο. Γιὰ κάτι χίλιες φορὲς καλύτερο! "Επρεπε νὰ δῆς τὴ βίλλα τῆς Τζούλιας!...

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ περιγράφη τὰ μεγαλεῖα τῆς συμμαθήτριάς της.

Ξημέρωσε σχεδὸν κι' ἀκόμη ἐλεγαν.

— Νὰ κοιμηθοῦμε ἔστω καὶ μία ὥρα! εἶπε τότε ἡ "Αννα.

Πήγε στὸ κρεβάτι της καὶ πλάγιασε ἡ κοπέλλα. 'Ο ὕπνος τὴν πῆρε σχεδὸν ἀμέσως. Πράμα παράξενο ὅμως. 'Αντὶ νὰ ὀνειρευτῇ τὸ παλάτι τῆς Τζούλιας, ἢ τὴν κούρσα τοῦ "Αρη Μεραίου, ὀνειρεύτηκε τα γκριζογάλανα μάτια τοῦ Θέμη Καλνῆ, ποὺ γελοῦσαν τόσο εὔθυμα τὴν μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν ἄλλη ἐπαιρναν μιὰ βαθειὰ σοβαρὴ ἔκφρασι.

Ξύπνησε μὲ τὴ μορφὴ του ζωηρὴ μπροστά της. Τεντώθηκε στὸ κρεβάτι της, εὐτυχισμένη.

«"Ετσι εἶναι ἡ ζωή, συλλογίστηκε. Δὲν βαστάει αἰώνια ἡ δυστυχία στὴν ἴδια οἰκογένεια. Δὲν μπορεῖ ὅλες οἱ γενιὲς νὰ εἶναι δυστυχισμένες. 'Υπέφεραν οἱ παπποῦδες μου κι' οἱ γονεῖς μου. Τώρα ἡ δική μου ἡ σειρὰ εἶναι γιὰ εὐτυχία. Καὶ τὴ βρῆκα κιόλας τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ὁ Θέμης εἶναι πλούσιος... εἶναι πλούσιος...».

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελὶς 22)

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ

Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἐπεξηγηματικῶν ἄρθρων ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν ἀξιοποίησι τῶν φυσικῶν χαρισμάτων ἀπὸ μέρους κάθε γυναίκας, ἀκόμη καὶ τῆς πιὸ ἀσχημης, καὶ τὴν μεταμόρφωσί της, χάρις στὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, σ' ἑλκυστικὴ ὁμορφιά.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Θέμη

«Εἶναι πλούσιος! Εἶναι πλούσιος!...», τραγουδοῦσε μιὰ φωνὴ μέσα της, καθὼς προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ καλοκαι-

—Δεσποινὶς Χριστίνα! φώναξε ὁ Θέμης, μόλις τὴν εἶδε καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του.

ρινὸ ἥλιο, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου.

«Εἶναι πλούσιος! Εἶναι πλούσιος!», ἀντιλαλοῦσε μέσα στοὺς διαδρόμους τῆς Τράπεζας ἡ ἠχώ, καθὼς στεκόταν μὲ συγκίνησι μπροστὰ στὴν πόρτα, ὅπου τῆς εἶπαν ὅτι εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Θέμη Καλνῆ.

Τώρα πιὰ δὲν εἶχε ἀμφιβολία. Γιὰ νὰ μὴν ἐργάζεται κάτω, στὶς θυρίδες, γιὰ νὰ βρίσκεται ἀπάνω, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλειστὰ γραφεῖα, σήμαινε πὼς εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ θέσι. Καὶ γιὰ νάχη αὐτὴ τὴν ξεχωριστὴ θέσι, ἦταν βέβαιο, ὅτι ἦταν πλούσιος.

Χτύπησε ἀποφασιστικὰ τὴν πόρτα.

— 'Εμπρός! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θέμη.

Ἄνοιξε μὲ θάρρος ἡ κοπέλλα. Τὸ δωμάτιο ἦταν μικρὸ κι' εἶχε μέσα τέσσερα τραπέζια. Τέσσερις ἄντρες ἐργάζονταν ἐκεῖ.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Θέμης, πετάχτηκε.

— Δεσποινὶς Χριστίνα!...

— Καλημέρα!... εἶπε ἐκείνη, παίρνοντας ὅσο μποροῦσε πιὸ εὔθυμο καὶ ξένοιαστο ὕφος.

Στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ κυτάχτηκαν εὐτυχισμένοι.

Φοροῦσε αὐτὴ ἕνα ἁπλὸ τσίτινο φουστανάκι, πολὺ κομψό, ὅμως, ποὺ τῆς πήγαινε περίφημα.

— Σᾶς πᾶνε καὶ τὰ θαλασσιά! εἶπε αὐτός, ἐκστατικός.

Γέλασε εὐχαριστημένη ἡ κοπέλλα.

— Ὢ... ἕνα ἁπλὸ φουστανάκι... Πέστε μου ὅμως: Τί θὰ γίνη γιὰ μένα;

Πῆρε ἕνα ὕφος σοβαρό.

— Μίλησα γιὰ σᾶς στὸν κύριο Παπαμαύρου...

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Παπαμαύρου;

— Εἶναι διευθυντὴς ἐδῶ μέσα. Ἔχει μεγάλη ἐπιρροή.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Μοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολο. Σχεδὸν ἀδύνατον...

Τὸν κύτταξε δυστυχισμένη.

— 'Αδύνατον;...

Γέλασε ὁ νέος.

— Τὶ τραγικὰ ποὺ τὰ λέτε! Θἄλεγε κανεὶς πὼς περιμένετε νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας ἀπὸ αὐτὸ τὸ διορισμό...

Γέλασε κι' ἡ Χριστίνα μ' ἕνα ὕφος ποὺλεγε, ὅτι ἦταν πολὺ φαιδρὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου; εἶπε σοβαρὰ ὁ Θέμης. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνετε καὶ νὰ βασανισθῆτε γι' αὐτὸ τὸ διορισμό. Ὑπάρχουν τόσες χιλιάδες νέοι, ποὺ ἔχουν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἐργαστοῦνε. Εἶναι μεγάλο δράμα νὰ τοὺς παίρνουν τὶς θέσεις τους κοπέλλες, ποὺ θέλουν τὴ δουλειὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σκοτώνουν τὶς ὧρες τους...

— Εἶστε, βλέπω ἀντιφεμινιστής!...

— Κάθε ἄλλο! Σέβομαι τὴν κοπέλλα ποὺ ἐργάζεται καὶ θαυμάζω τὴν παντρεμένη γυναῖκα ποὺ καταφέρνει καὶ τὸ νοικοκυριὸ τῆς καὶ τὴ δουλειά της. Ἀλλὰ τὸ θεωρῶ ἐγκληματικὸ νὰ μένουν χωρὶς δουλειὰ ἐκεῖνοι ποὺχουν πραγματικὴ ἀνάγκη, γιὰ νὰ παίρνουν τὶς θέσεις οἱ ἄλλοι, ποὺ τυχαίνει νάχουν τὰ μέσα.

Τὸν κύτταξε, δυσαρεστημένη.

— Σὰν νὰ λέμε, ὅταν μοῦ ὑποσχεθῆκατε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ δουλειά, μοῦ λέγατε ψέμματα;

Ὁ Θέμης κοκκίνισε, κατέβασε τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, τὴν κύτταξε καλά.

— Ὄχι, Χριστίνα, δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι. Ὅταν μοῦ ζήτησες νὰ βρῶ δουλειὰ γιὰ σένα, δὲν ξέρω πῶς μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐργαστῆς. Γι' αὐτό, αὐθόρμητα καὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σὲ βοηθήσω.

— Δὲν ἔκανες ὅμως τίποτα.

— Ἔκανα ὅ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη. Τώρα ὅμως ποὺ σὲ ξαναβλέπω, τώρα ποὺ κατάλαβα κι' ἐγὼ τί φοβερὲς δυσκολίες παρουσιάζονται γιὰ νὰ βρῆς δουλειά, τὸ θεωρῶ ἂν ὄχι τίποτ' ἄλλο, τοὐλάχιστον κουτὸ νὰ βασανίζεσαι κι' ἐσὺ καὶ νὰ βασανίζης καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ ἕνα καπρίτσιο.

Σούφρωσε τὰ φρύδια της. Ἡ ἐρώτησί της ἀκούστηκε παιχνιδιάρικη, ἐλαφρειά:

— Κι' ἂν ἔχω πραγματικὴ ἀνάγκη νὰ ἐργαστῶ;

— Δὲν ξέρεις τί σημαίνει πραγματικὴ ἀνάγκη. Νομίζεις πὼς, ὅταν δὲν ἔχης στὴν τσάντα σου ἄφθονα χρήματα γιὰ τὰ λοῦσα σου, ὑποφέρεις, στερεῖσαι. Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί σημαίνει ἡ ἀληθινὴ φτώχεια. Τί σημαίνει νὰ μὴν ἔχης στὰ συρτάρι τοῦ σπιτιοῦ σου λεπτὰ γιὰ τὸ φαγητὸ τῆς ἡμέρας ἢ γιὰ τὸ νοίκι, ἢ γιὰ ἕνα ζευγάρι σόλες.

Μιλοῦσε μὲ πάθος καὶ τὰ γαλανά του μάτια φαίνονταν σκοῦρα.

Τὸ στῆθος τῆς Χριστίνας ἀνεβοκατέβαινε ταραγμένο. Στὰ χείλη της ἀνέβαιναν οἱ λέξεις:

«Ἐγὼ τὰ ξέρω καλύτερα ἀπὸ σένα αὐτά. Καὶ μπορῶ νὰ στὰ περιγράψω ἀκόμα πιὸ παραστατικά...».

Ἡ λογικὴ ὅμως τῆς φώναζε:

«Μή! Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ἄφησέ τον καλύτερα νὰ πιστεύῃ πὼς εἶσαι πλούσια, εὔπορη τοὐλάχιστον».

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Θέμης γέλασε. Τὰ μάτια του ἄστραψαν γαλανά, χαρούμενα.

— Ἂς εἶναι. Ἂς τ' ἀφίσουμε στὴν τύχη. Μιὰ φορὰ ἐγὼ τὸ εἶπα. Ἂν εἶναι τυχερό, θὰ μοῦ μηνύσῃ ὁ κύριος Παπαμαύρου... Πάντως, ἐγὼ πιστεύω πὼς ἦταν τὸ τυχερὸ νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Δὲν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω, Χριστίνα.

Ἡ οἰκειότης κι' ὁ ἐνικὸς ἦρθαν αὐθόρμητα ἀνάμεσά τους. Ἡ Χριστίνα κοκκίνισε. Μὲ μιᾶς ξέχασε κι' αὐτὴ τὸ σκοπό της. Ἀφέθηκε στὴ χαρὰ μονάχα τοῦ γλυκοῦ τοι χαμόγελου. Πῆρε ἕνα ὕφος τσαχπίνικο.

— Ἔχει γοῦστο νὰ μοῦ εἶπες νὰ περάσω ἀπὸ δῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξανασυναντηθοῦμε;

Ἦταν τολμηρὴ ἡ ἐρώτησί της καὶ τὸ καταλάβαινε, ἀλλὰ δὲν μετάνοιωσε.

Τὴν κύτταξε λιγάκι τρομαγμένος, ἔπειτα ἡ ματιά του ἔγινε πιὸ τολμηρή.

— Κι' ἂν ἦταν ἔτσι; Θὰ μοῦ θύμωνες πολύ;...

Ἔστριψε τὰ χείλια της.

— Δὲν ξέρω...

— Ἐγὼ ξέρω πὼς θὰ μοῦ θύμωνες, ἀλλὰ λιγάκι... Πάντως, μιὰ κι' ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, εἶναι κρίμα νὰ διακόψουμε ἄδοξα καὶ θυμωμένοι τὴ γνωριμία μας. Θἄθελες νὰ συναντηθοῦμε αὔριο τὸ ἀπόγευμα κάπου; Ἂς ὑποθέσουμε στὴν Ἀκαδημία;

— Τί νὰ κάνουμε στὴν Ἀκαδημία;

— Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινᾶνε τὰ λεωφορεῖα γιὰ τὸ Φάληρο, γιὰ τὴ Γλυφάδα...

Δίστασε μία στιγμή.

— Λοιπόν; ρώτησε αὐτὸς γελαστός.

— Δὲν εἶναι πολὺ σωστό, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀλλά, ἔστω. Θἀρθῶ...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι θερμά.

— Εὐχαριστῶ, Χριστίνα. Σύμφωνοι λοιπόν! Αὔριο στὶς πέντε στὴν Ἀκαδημία!

— Ἴσως νάχης καὶ νεώτερα νὰ μοῦ πῆς, εἶπε αὐτή, γιὰ νὰ κρατήσῃ κάπως τὴ θέσι της.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε αὐτὸς τυπικά...

Κι' ἡ Χριστίνα ἔφυγε, χωρὶς ἄλλη λέξι.

Ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα

Ἦταν τὸ πρῶτο ραντεβοῦ τῆς ζωῆς της. Ὄχι, ὅτι δὲν τῆς εἶχαν κάνει προτάσεις ὡς τότε. Ὁμορφη κοπέλλα, καθὼς ἦταν, ὅπου περνοῦσε, ἔκανε ἐντύπωσι. Καὶ τύχαινε πολλὲς φορὲς οἱ νεαροὶ τῆς γειτονιᾶς ν' ἀναστενάζουν στὸ πέρασμά της, καὶ παλληκάρια ποὺ τὴ γνώριζαν ἀπὸ μικρὴ νὰ τῆς ψιθυρίζουν λόγια γεμάτα σημασία. Αὐτὴ προσπερνοῦσε, γρήγορη, ἀκατάδεκτη. Εἶχε δημιουργήσει φήμη πολὺ φρόνιμης κοπέλλας. Ἡ μητέρα της καμάρωνε, ὅταν τῆς ἔλεγαν οἱ γνωστές της:

— Ἐ, ἡ Χριστίνα σου πιά, ὑπόδειγμα! Δὲν χυρίζει νὰ κυττάξῃ ἄνθρωπο!...

Ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα, ὅμως, ἤξερε πὼς δὲν ἄξιζε καὶ τόσα παινέματα. Γιατὶ δὲν τὸ θεωροῦσε σπουδαῖο κατόρθωμα νὰ μὴ γυρίζῃ νὰ κυττάζῃ τοὺς φτωχοὺς νεαρούς, ποὺ ὁπωσδήποτε δὲν ἦταν κατάλληλοι γιὰ σύζυγοι. Δὲν τὸ θεωροῦσε κατόρθωμα νὰ μὴ δίνῃ σημασία σὲ σαχλαμάρες ποὺ τῆς πετοῦσαν ἀψήφιστα ἢ σὲ προτάσεις μονάχα τολμηρές, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νάχουν ἐπακόλουθα πιὸ σοβαρά.

Ὁ Θέμης Καλνῆς ἀνῆκε σὲ ἄλλον κόσμο. Ἦταν ἡ πρώτη ἐπαφή της μ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἡ πρώτη προσπάθειά της νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ πρώτη ἐξόρμησι γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἰδανικῶν της.

— Τί νὰ φορέσω;... πάλι αὐτός. Δὲν εἶχε Μεγάλος καημὸς πάλι αὐτό. Καὶ φόρεμα γουστόζικο, ἀληθινὰ ὅμορφο. τὸ ροῦχο τὸ εἶχε κάνει βραδυνό. Μὲ βαρειὰ καρδιὰ ἀποφάσισε νὰ φορέσῃ ἕνα λουλουδάτο φτηνὸ φουστανάκι, ποὺ τῆς πήγαινε ὅμως ὡραῖα.

— Πρέπει μέ κάθε θυσία νὰ κάνῃς ἕνα φορεματάκι, εἶπε ἡ Ἄννα, ἀναστενάζοντας. Τώρα ποὺ γνωρίστηκες μὲ καλύτερο κόσμο, πρέπει νὰ εἶσαι εὐπαρουσίαστη. Ἀλλά, μὲ τί λεφτά;

Μόλις ἔβγαζαν τὸ μῆνα τους μ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν.

— Τέλος πάντων, θὰ δοῦμε, εἶπε ἡ μητέρα. Μὴ κάθε θυσία!

Ὁ Θέμης τὴν περίμενε στὴν ὥρα του καὶ τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο.

— Βλέπω, ὅτι εἶσαι ἀκριβής, τῆς εἶπε. Εἶναι μεγάλο προτέρημα αὐτό.

— Νομίζω, ὅτι εἶναι στοιχειώδης εὐγένεια...

— Ὅπως τὸ πάρης. Ποῦ θὰ ἤθελες νὰ πᾶμε;

— Δὲν ἔχω προτίμησι.

— Πᾶμε στὴ Γλυφάδα; Ἢ στὸ Φάληρο;

— Κανόνισε ἐσύ...

— Πᾶμε στὴ Γλυφάδα!

Παραξενεύτηκε ἡ Χριστίνα, ποὺ τὸν εἶδε νὰ προχωρῇ στὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Ἦταν σίγουρη πὼς θἄπαιρναν ταξί, ἂν καὶ τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ λεωφορεῖα. Τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν ρωτήσῃ, ἀλλὰ ἔπειτα πάλι ντράπηκε.

«Στὸ κάτω-κάτω, συλλογίστηκε, νέος εἶναι, μπορεῖ νὰ μὴ τοῦ περισσεύουν καὶ τόσα. Δὲν πειράζει, τὸ ἴδιο εἶναι...».

Κατέβηκαν στὴν πλάζ καὶ ἀμέσως ἐτοιμάστηκαν γιὰ μπάνιο. Ἡ Χριστίνα δὲν ἤξερε σχεδὸν καθόλου κολύμπι. Δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ κολυμπήσῃ. Καί τὸ μαγιὸ τὸ εἶχε δανειστῆ ἀπὸ κάποια γειτόνισσα. Ὁ Θέμης κολυμποῦσε σὰν δελφίνι καὶ τὴν κοροΐδευε.

— Νὰ μοῦ μάθῃς! τοῦ εἶπε τσαχπίνικα.

Πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος της, γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ. Γελοῦσαν κι' οἱ δύό τους σὰν παιδιά. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ποὺ ἡ Χριστίνα πῆγε νὰ βουλιάξῃ κι' αὐτὸς τὴ συγκράτησε σφιχτά, οἱ ματιές τους συναντήθηκαν κι' ἔπαψαν τὰ γέλια. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Χριστίνα, κόκκινη σὰν παπαρούνα, φώναξε:

— Ἂς σταματήσουμε. Δὲν θὰ μάθω σήμερα. Κολύμπησε ἐσύ, ἂν θέλης...

— Ἂς βγοῦμε, εἶπε ὁ Θέμης, ταραγμένος κι' αὐτός. Μιὰ φορὰ δροσιστήκαμε...

Βγῆκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ξαπλώθηκαν στὴν ἀμμουδιά.

Τὸ λεπτοφτιασμένο κορμάκι τῆς Χριστίνας, χρύσιζε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά της γυάλιζαν μὲ χρυσὲς ἀνταύγειες. Ἦταν ὅμορφη σὰν μικρὴ νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ. Τὰ καστανά της μάτια εἶχαν μιὰ βαθειά, διαμαντένια λάμψι. Τὰ χείλια της, φυσικὰ κόκκινα, εὐκίνητα, φρικιοῦσαν καὶ τὸ φωτεινό της δέρμα ἀνατρίχιαζε στὸ φίλημα τοῦ ἥλιου. Μικρὲς σταγονίτσες νεροῦ παιχνίδιζαν στὸ λαιμό της, στὰ μπράτσα της, στὰ πόδια της.

Ὁ Θέμης πέρασε τὸ χέρι του ἀπαλὰ στὸ μπράτσο της.

— Τί παράξενο δέρμα, τῆς εἶπε σοβαρά. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο χρῶμα!... Ἐνῶ εἶσαι ὁλόλευκη, χρυσίζεις κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰν πολύτιμο ἀγαλματάκι.

Γέλασε εὐχαριστημένη.

— Δὲν ἔκανα μπάνια φέτος, εἶπε, κι' εἶμαι πολὺ ἄσπρη. Θέλω ὅμως νὰ μαυρίσω...

— Τὸ βρίσκω ἰδανικὸ τὸ χρῶμα σου!...

Αὐτὸς ἦταν ἡλιοκαμένος, ἀθλητικός, ἕνα θαυμάσιο νεανικὸ σῶμα, γεμάτο ὑγεία καὶ δύναμι. Αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτᾶ χαρούμενη στὴ σκέψι πὼς βρισκόταν δίπλα της αὐτὸς ὁ ὡραῖος νέος, ποὺ τὴν κυττοῦσε τρυφερὰ καὶ περίεργα.

Σὲ λίγο, ντύθηκαν καὶ κάθησαν στὸ καφενεδάκι. Ἡ Χριστίνα καιγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴν οἰκογενειακή του κατάστασι. Θἄθελε νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποιὰ εἶναι τὰ οἰκονομικά του, τί ὑποχρεώσεις ἔχει. Λαχταροῦσε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὐτά, γιατὶ ἔτσι θἄφηνε τὴν καρδιά της ἐλεύθερη. Ἀλλὰ ἔτρεμε νὰ τοῦ κάνῃ καμμιὰ ἐρώτησι. Γιατὶ ἡ δική της ἐρώτησι, θἄφερνε καὶ τὴ δική του. Καὶ τότε θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ ἀραδιάσῃ ψευτιές, πρᾶγμα ποὺ τὸ συχαινόταν. Ἔτσι, λοιπόν, προτίμησε νὰ κάνουν ἀόριστες συζητήσεις. Ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε γιὰ θέατρο, γιὰ κινηματογράφο. Πάλι ντροπιάστηκε ἡ Χριστίνα. Δὲν εἶχε δῆ σχεδὸν τίποτα. Αὐτός, ἀντίθετα, εἶχε παρακολουθήσει ἄπειρα ἔργα. Μιλοῦσε θαυμάσια, ἦταν ἔξυπνος καὶ ἡ κρίσι του βαθειά. Τὸ μόνο ποῦσωζε τὴ Χριστίνα σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι, ἦταν ἡ φυσικὴ της ἐξυπνάδα κι' οἱ ἐξωρητικές της γνώσεις. Εἶχε διαβάσει πολὺ κι' αὐτή, μὲ μανία. Δανειζόταν διαρκῶς βιβλία ἀπὸ τὶς συμμαθήτριές της κι' ἀπὸ τοὺς καθηγητάς της ἀκόμη, κι' ἔτσι, σὲ πολλὰ σημεῖα, τὸν ἀποστόμωνε αὐτή.

Ὁ Θέμης τὴν κύτταζε ὅλο καὶ μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον. Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν (φρόνιμα-φρόνιμα καὶ ἰωρίς), προχώρησαν χειροπιασμένοι πρὸς τὴ στάσι. Κι' ὅταν χωρίστηκαν, κοντὰ στὸ σπίτι τῆς κοπέλλας (στὴν πολυκατοικία, ὅπως πίστευε ὁ Θέμης), τῆς εἶπε:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ σὲ γνώρισα. Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ;

Κι' ὥρισαν νὰ συναντηθοῦνε πάλι μετὰ λίγες ἡμέρες.

Μιὰ ἀγάπη ἀνθίζει

Ἡ ἀγάπη κυρίεψε τὴν καρδιά της αἰφνιδιαστικά. Ἐνῶ πίστευε πὼς εἶναι ἀτρωτη, ἐνῶ πίστευε πὼς ἡ λογικὴ θὰ κανονίση τὸ αἴσθημά της, ἄξαφνα, μετὰ δυὸ-τρεῖς συναντήσεις, ἐνοιωσε πὼς τὸν ἀγαποῦσε! Μετροῦσε μὲ καρδιοχτύπι τὶς ὧρες, τὶς στιγμές, ὥσπου νὰ τὸν συναντήσῃ. Κι' ὅταν βρισκότανε κοντά του, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα.

Τὰ ἐρωτικὰ λόγια ἤρθαν ἀναπάντεχα καὶ φυσικά. Ἦταν ἕνα φεγγαρολουσμένο βράδυ κι' εἶχαν πάει στὴ Ραφίνα. Ἔκαναν τὸ μπάνιο τους κι' ὁ Θέμης ἦταν χαρούμενος, ποὺ προχωροῦσε στὸ κολύμπι ἡ Χριστίνα. Ἔπειτα, κάθησαν σ' ἕνα ἐρημικὸ καφενεδάκι. Φυσοῦσε δυνατὸ ἀεράκι καὶ τὰ κύματα στὴ θάλασσα χόρευαν μ' ἕνα τρελλὸ ρυθμό. Ἡ ἀλμύρα ἐρχόταν ὡς ἀπάνω στὸ καφενεδάκι. Καθὼς ἀνέμιζαν τὰ καστανὰ μαλλιά της, τἀνοιωθε κι' αὐτὰ ἀλμυρὰ καὶ ζωντανά.

Πέρασε αὐτὸς τὸ χέρι του μέσα στὰ πλούσια καστανόχρυσα κύματά τους καὶ τῆς εἶπε τρυφερά:

— Τί ζεστά, τί ὁμορφα ποὺ εἶναι τὰ μαλλιά σου... Θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ τὰ χαϊδεύω ὧρες, μέρες ὁλόκληρες.

Τοῦ χαμογέλασε κατακόκκινη κι' αὐτὸς πῆρε τὸ χέρι της καὶ τῆς φίλησε τὴ χούφτα.

— Τὸ κατάλαβες πὼς σ' ἀγαπῶ;...

Τῆς ψιθύρισε.

Δὲν τράβηξε αὐτὴ τὸ χέρι της. Αἰσθάνθηκε ἕνα φρικίασμα νὰ περνάη σ' ὅλο της τὸ κορμί.

Δὲν μίλησαν γιὰ πολλὴ ὥρα. Μονάχα νὰ μποροῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ!... Δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῇ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν τῆς ἦταν δυνατὸν νὰ πῇ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε στὴν καρδιά της. Κι' ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε ἀόριστα πάλι, ἐρωτόλογα τρελλά, λόγια χωρὶς βαθύτερη σημασία. Ἡ Χριστίνα ἦταν μαζὶ πολὺ εὐτυχισμένη καὶ πολὺ δυστυχισμένη, ὅταν χωρίστηκαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ μητέρα της ἔτρωγε τὰ νύχια της ἀπὸ τὴν ἀγωνία της.

— Εἶναι βέβαια περίφημα ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρουμε μὲ τί ἄνθρωπο ἐχουμε νὰ κάνουμε.

— Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Ἄσε τὶς κουταμάρες! Δὲν τὰ εἶπαμε αὐτά; Πρέπει νὰ μάθης τί εἶναι.

— Μὰ θὰ μάθω. Ὁπωσδήποτε θὰ μάθω...

— Δὲν πρέπει νὰ καθόμαστε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ποιὰ μπορεῖ νὰ ξέρῃ γι' αὐτόν;

— Ἡ Τζούλια θὰ ξέρῃ ὁπωσδήποτε...

— Νὰ βρῆς, λοιπόν, τρόπο νὰ ρωτήσης τὴ Τζούλια.

— Πῶς; Εἶναι δυνατὸν νὰ πάω ἐπίσκεψι, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω;

— Ὄχι, βέβαια, ἔτσι ἄγαρμπα. Ἀλλὰ νὰ βρῆς μιὰ πρόφασι. Ἂς ὑποθέσουμε, κάτι γιὰ τὸ σχολεῖο... Σκέψου κάτι, θὰ βρῆς.

— Τὸ βρῆκα! φώναξε ἡ Χριστίνα ἀμέσως. Θὰ πάω αὔριο κιόλας τὸ πρωΐ. Θὰ πάω τάχα νὰ τὴν παρακαλέσω μήπως αὐτὴ ποὺ γνωρίζει τόσον κόσμο καλό, εἶναι σὲ θέσι νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ καμμιὰ καλὴ δουλειά.

— Μὰ θὰ τῆς ὁμολογήσῃς τὴ δική μας τὴν κατάστασι;

— Ὄχι δά, δὲν τρελλάθηκα! Θὰ τῆς πῶ μόνον, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἐργαστῶ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἴσως νὰ ὑποσχεθῇ, ἀλλὰ δὲν θὰ κάνῃ τίποτε. Τὴν ξέρω τὴ Τζούλια, δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ πάρῃ θερμὰ τὰ ζητήματα. Ἐγὼ ὅμως θὰ μάθω αὐτὸ ποὺ θέλω. Αὐτὸ ἔχει σημασία...

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ 7 ΜΕΓΑΛΩΝ

Στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας, ὁ μηχανικὸς Ἰούλιος Καίσαρ (τρίτος ἐξ ἀριστερῶν) παρέθεσε πρὸ ἡμερῶν ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρακάθησαν ἕξη καλεσμένοι μὲ ὀνοματεπώνυμα ποὺ θυμίζαν μεγάλους ἄνδρες. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν (ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ) ὁ Φρειδερίκος Σίλλερ, διευθυντὴς μιᾶς βιομηχανίας σιγαρέττων, ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ἔμπορος ραδιοφώνων, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ Χάνς Ζάκς, ὑπάλληλος μιᾶς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ὁμώνυμο Γερμανὸ ποιητή, ὁ Φράντς Σούμπερτ, δημόσιος ὑπάλληλος, ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ, ὑδραυλικὸς καὶ ὁ Λούντβιχ Τόμας, ἔμπορος ἰατρικῶν συσκευῶν. Πίσω ἀπὸ τὸν κάθε συνθαιτημόνα εἶχε τοποθετηθῆ τὸ πορτραῖτο τοῦ διασήμου ἀνδρός, τοῦ ὁποίου εἶχε τὸ δοξασμένο ὀνοματεπώνυμο!...

ΡΕΚΟΡ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ

Στὸ Πά - ντὲ - Καλαὶ τῆς Γαλλίας, ὁ κτηνοτρόφος Πιλὸν 'Αλλόϋ, ἔχει μιὰ γουρούνα ποὺ κατέρριψε πέρυσι τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τεκνογονίας, φέρνοντας στὸν κόσμο μὲ μιὰ γέννα 19 γουρουνάκια! Ἐφέτος ὅμως κατέρριψε καὶ τὸ ἴδιο τὸ ρεκόρ της, μὲ 23! Ἡ γουρούνα τοῦ Πιλὸν 'Αλλόϋ καταβροχθίζει καθημερινῶς 60 κιλὰ τροφή, δηλαδὴ ποσότητα ἴση μὲ τὸ ¼ τοῦ βάρους της, ποὺ εἶναι 250 κιλά.

Διπλωματικὸ διάβημα

Μοσχοβολοῦσαν τὰ γιασεμιὰ ἀπὸ μακρυὰ κι' ἡ βίλλα τῆς Τζούλιας φάνταζε σὰν παραμυθένιο παλάτι καὶ τὴν ἡμέρα, ὅπως τὴ νύχτα. Ὅλος ὁ τόπος μύριζε πεῦκο καὶ γιασεμί.

Ἡ Χριστίνα προχώρησε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀνθισμένη ἀλλέα, ἀνέβηκε τὰ ὁλόλευκα μαρμαρένια σκαλοπάτια, χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Μιὰ ὑπηρέτρια μὲ ἄφογη ἐμφάνισι, τῆς ἄνοιξε.

— Ἡ δεσποινὶς Τζούλια;

— Μάλιστα! Περάστε...

Ἀμέσως παρουσιάστηκε ἡ Τζούλια. Ἦταν πεντάμορφη, μὲ τὴ λουλουδάτη της ρομπίτσα, ἁπλὰ χτενισμένη, δροσερή, καὶ φαινόταν πολὺ εὐτυχισμένη.

— Ἐσύ, Χριστίνα, τῆς εἶπε μὲ χαρά. Πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικό;

— Ἤρθα νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ κάτι! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, παίρνοντας ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀνάλογα ἀριστοκρατικὸ ὕφος.

— Λέγε μου! Ὅ,τι μπορῶ...

— Δὲν ξέρω ἂν μπορῆς... Νὰ... Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ἐργαστῶ.

— Πολὺ καλὰ θὰ κάνης!...

— Ναί, ἕνας λόγος εἶναι αὐτός. Πρέπει νὰ βρῶ δουλειά...

— Δὲν θὰ πᾶς Πανεπιστήμιο;

— Ἄ, δὲν βαρυέσαι! ἔκανε ἀφήφιστα ἡ Χριστίνα. Τί κάνουν κι' οἱ δικηγόροι, κι' οἱ γιατροί; Πεινᾶνε. Ἔπειτα, εἶναι προσωρινὴ ἡ ἐργασία γιὰ μιὰ γυναῖκα. Ἴσα-ἴσα, ὥσπου νὰ παντρευτῆ...

— Νὰ σοῦ πῶ, δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ Ἰδέα σου.

— Μήπως σκέπτεσαι κι' ἐσὺ νὰ ἐργαστῆς; ρώτησε μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα ἡ Χριστίνα.

— Ἐγώ;... Ἄ, ὄχι...

— Θὰ πᾶς στὸ Πανεπιστήμιο;

— Θὰ τὸ ἤθελα πολύ... ἀλλὰ μᾶλλον ὄχι.

Καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ κοπέλλα, κοκκινισε. Κι' ἡ Χριστίνα ἔβγαλε ἀμέσως τὸ συμπέρασμα:

«Θὰ παντρευτῆ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Κι' εἶναι ὁ "Αρης Μεραίος...».

— Λοιπόν; ρώτησε, ἀνυπόμονα. Μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσης νὰ βρῶ δουλειά, Τζούλια;

— Δὲν ξέρω... Δὲν τόχω σκεφθῆ. Νὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου. Ἴσως μπορέση κάτι νὰ κάνη... ἂν καὶ ὁ μπαμπᾶς βρίσκεται πάντα τόσο ἀπασχολημένος!...

Ὁ Νικηφόρος Φωτίου, ὁ πατέρας της, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπέστερους χειρούργους τῆς Ἀθήνας. Κέρδιζε πάρα πολλά, εἶχε πάρει καὶ μεγάλη προῖκα, κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ ζῆ μὲ βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ἡ Χριστίνα. Ὅλοι οἱ ἄρρωστοι τρέχουν στὸν πατέρα σου, δὲν τοῦ μένει καιρὸς ν' ἀνασάνη.

— Εἶναι κι' ὁ χαρακτήρας του τέτοιος. Πέρα ἀπὸ τὴ δουλειά του δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τίποτε. Ἐμένα θὰ μὲ ἤθελε ἐπιστήμονα, φαντάζομαι. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ λέει μᾶλλον χλιαρά. Δὲν τὸν πολυνοιάζει.

— Ὁπωσδήποτε, σὲ παρακαλῶ πάρα πολὺ νὰ φροντίσης, εἶπε ἡ Χριστίνα.

Καὶ παραξενεύτηκε πῶς μέσα της δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ κι' αὐτὴ νὰ ἐργαστῆ.

— Ἔννοια σου... Ὅσο μπορῶ.

— Γνωρίζεις τόσον κόσμο, τόσους νεαρούς. Ἴσως ἂν πῆς στὸ Μεραῖο...

— Αὐτός; γέλασε ἡ Τζούλια. Αὐτὸς εἶναι κι' ἂν εἶναι στὰ σύννεφα... Καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια εἶναι ὀνειροπαρμένα. Ὁ Χρόνης πιά, μὲ τὴ σύνθεσι... δὲν ζῆ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ κι' ὁ "Αρης σκέπτεται διαρκῶς τὴν πολιτική, τὴ διπλωματία, κι' ἔτσι δὲν πολυελπίζω ἀπὸ αὐτούς.

— Ἦταν καὶ κάποιος ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης, πέταξε δσο μποροῦσε πιὸ φυσικὰ ἡ Χριστίνα. Κάποιος Θέμης Καλνῆς.

— Ναί, αὐτὸς εἶναι στὴν Τράπεζα, κι' εἶναι πιὸ πρακτικὸ μυαλό, μοῦ φαίνεται.

— Πλουσιόπαιδο κι' αὐτός, βέβαια, ἔκανε ἡ Χριστίνα, κυττάζοντας τάχα ἀφηρημένη ἕνα λουλοῦδι σὲ κάποιο βάζο.

— Νὰ σοῦ πῶ, δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα κι' ἡ Τζούλια. Ὅλοι σχεδὸν ποὺ ἦταν ἐδῶ στὸ πάρτυ, εἶναι πλούσιοι, εὔποροι· τέλος πάντων... Ἀλλά, δὲν ἔχει σημασία αὐτὸ γιὰ νὰ σὲ βοηθήση νὰ βρῆς δουλειά.

— Ἔχει σημασία, ἐπέμεινε ἡ Χριστίνα. Ἂν εἶναι ἕνας φτωχὸς ὑπαλληλίσκος, δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα.

— Ὅσο γι' αὐτό, ὄχι. Ἔχει τὰ μέσα, τὸ ξέρω καλά. Εἶναι στοὺς καλύτερους κύκλους, δὲν λείπει ἀπὸ δεξίωσι.

Τὰ μάτια τῆς Χριστίνας ἀστραψαν.

— Τότε θὰ εἶναι πλούσιος...

— Φυσικά, ἔκανε ἡ Τζούλια, χωρὶς νὰ δώση περισσότερη σημασία. Θέλεις νὰ τοῦ πῶ τίποτα;

Ἡ Χριστίνα δίστασε.

— Ὄχι... ἔκανε ἐπὶ τέλους τραβηχτά, σ' αὐτὸν μπορῶ νὰ πάω μόνη μου, μοῦδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ γραφείου του.

— Ἴσως μπορέση κάτι νὰ κάνη. Τὸ ξέρω, ὅτι ἔχει κάποιον συγγενὴ πολὺ σπουδαῖο... Τώρα, ποῦ ἀκριβῶς, δὲν ξέρω... Δὲν ἐνδιαφέρθηκα.

— Θὰ μάθω ἐγὼ καὶ θὰ πάω! εἶπε ἡ Χριστίνα ἀποφασιστικά, καὶ σηκώθηκε.

— Φεύγεις κιόλας; φώναξε ἡ Τζούλια παραξενεμένη.

— Ναί... Δὲν ἤρθα γιὰ πολύ. Ἤρθα, ἐξ ἄλλου, καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀξέχαστη βραδυά, ποὺ περάσαμε στὸ σπίτι σου.

— Δὲν βαρυέσαι!... Γειά σου. Κι' ὁποτε θέλεις, Χριστίνα, ὁποτε εὐκαιρεῖς, νὰ ἔρχεσαι... Θὰ μοῦ κάνης πάντα εὐχαρίστησι.

Ἔσφιξαν τὰ χέρια οἱ δυὸ κοπέλλες κι' ἡ Χριστίνα προχώρησε πρὸς τὴ βεράντα γιὰ νὰ φύγη. Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα, εἶδε μπροστά της τὸν "Αρη Μεραῖο. Ἐρχόταν χαρούμενος κι' ἀνέβαινε πεταχτὸς τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια.

Μόλις ἀντίκρυσε τὴ Χριστίνα, σοβαρεύτηκε, σὰν νὰ δυσαρεστήθηκε.

Ἡ Τζούλια πῆγε κοντά, γελαστή, τοῦδωσε τὸ χέρι, κι' οἱ δυὸ τους συναντήθηκαν ἐρωτευμένες. Ἔπειτα γύρισε στὴ Χριστίνα.

— Γνωρίζεστε; εἶπε,

— Ὁ κύριος Μεραῖος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πάρη στὸ σπίτι μὲ τὴν κούρσα του...

— Ἄ, ἔτσι; ἔκανε εὐχαριστημένη ἡ Τζούλια.

— Ναί... πῆγα καὶ τὸ Θέμη καὶ τὴ Νινέττα μὲ τὸν Γιάννη, εἶπε ὁ νέος.

Ἡ Χριστίνα κοντοστεκόταν. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τὴν κύτταζαν σὰν νὰ περίμεναν νὰ φύγη.

«Πρέπει νὰ φύγω γρήγορα!», συλλογίσθηκε ἡ κοπέλλα.

Αὐτὸ ἔλεγε ἡ λογικὴ κι' ἡ εὐπρέπεια. Μέσα της ὅμως ξύπνησε ξαφνικὰ σὰν κάποιο πείσμα, σὰν κάποια κακία. Αἰσθάνθηκε εὐχαρίστησι ξαφνικά, νὰ δοκιμάση τὴ δύναμί της.

Κύτταξε στὰ μάτια τὸν "Αρη:

— Κύριε Μεραῖε, εἶπε, ὅσο μποροῦσε πιὸ ναζιάρικα, ἡ Τζούλια θὰ σᾶς παρακαλέση γιὰ κάτι. Ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ ξεχάσετε. Θὰ κάνετε διπλὸ χατῆρι καὶ τῆς Τζούλιας καὶ δικό μου.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε αὐτός, σοβαρός, χωρὶς νὰ δείχνη πὼς συγκινεῖται ἀπὸ τὶς πολυσήμαντες ματιὲς τῆς κοπέλλας.

— Νά, ἡ Χριστίνα θἄθελε νὰ βρῆ δουλειά, εἶπε ἡ Τζούλια.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του τὸ παλληκάρι.

— Δουλειά;... Ἂν μποροῦσα νὰ βρῶ δουλειὰ σ' ὅσους μὲ παρακαλοῦνε, θ' ἀνοιγα μεσιτικὸ γραφεῖο!...

— Πάντως, ἐγὼ σᾶς παρακαλῶ ν' ἀποτελέσω ἐξαίρεσι, ἐπέμεινε ἡ Χριστίνα. Νὰ μὴ μὲ γράψετε στὸν κατάλογο τῶν ἀδιαφόρων προσώπων...

Ἦταν τόση ἡ προκλητικότης τῆς ματιᾶς της, ποὺ ἄθελά του τὴν κύτταξε κι' αὐτὸς μιὰ στιγμὴ καλά. Καὶ σὰν νὰ κοκκίνισε ἀνεπαίσθητα. Τὴν ἴδια στιγμή, τῆς γύρισε ἀπότομα, θυμωμένος σχεδόν, τὴν πλάτη, κι' εἶπε στὴ Τζούλια:

— Λοιπόν;... Εἶσαι ἕτοιμη;

Ἡ Χριστίνα δάγκωσε τὰ χείλη της.

— Ἐγὼ φεύγω! εἶπε γρήγορα, ντροπιασμένη μαζὶ καὶ θυμωμένη.

Ἡ Τζούλια, γελαστή, ἀθώα, ἐντελῶς ἀνύποπτη, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι πάλι θερμά.

— Ἔννοια σου, τῆς εἶπε, θὰ προσπαθήσω. Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι φυσικὰ τίποτα.

Ὁ "Αρης πῆρε ἄψογη στάσι, τυπική, καὶ τὴ χαιρέτησε μὲ ὕφος ψυχρό.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο ἡ Χριστίνα, ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της νὰ καίνε. Αἰσθάνόταν μιὰ βαθειὰ ταπείνωσι. Αὐτὴ ἡ ματιά του, αὐτὸ τὸ πετυχημένο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του, τὴν ἔκαιε νὰ κοκκινίζη ἀπὸ ντροπή. Περπάτησε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ κάμποση ὥρα, κάτω ἀπὸ τὰ πελώρια πλατάνια, ποὺ σχημάτιζαν θόλο. Ἀπὸ τὶς ἀρχοντικὲς βίλλες ἔρχονταν μοσχοβολιὲς γιασεμιῶν καὶ πεύκων. Στὸ αὐλάκι τὸ νερὸ κυλοῦσε χαρούμενο, βιαστικὸ καὶ διηγόταν χίλιες-δυὸ ἱστορίες, φλύαρα. Ἐρωτικὲς ἱστορίες;... Ἴσως γιὰ πλουσιοκόριτσα ποὺ ζοῦσαν χρόνια πρὶν σ' αὐτὲς τὶς βίλλες, γιὰ ἀρχοντοπούλες, ποὺ ἔκαναν τὸν περίπατό τους μὲ τ' ἀμάξια τους κάθε πρωΐ...

Δυὸ παιδάκια πετάχτηκαν, χοροπηδῶντας, ἀπὸ μία βίλλα. Πίσω τους, τρεχάτη, αὐστηρή, μία Ἀγγλίδα νταντά...

Ἡ Χριστίνα ἔνοιωσε ξαφνικὰ μίσος γι' αὐτὰ τὰ παιδάκια.

«Πλουσιόπαιδα!...», σκέφθηκε μὲ πικρία.

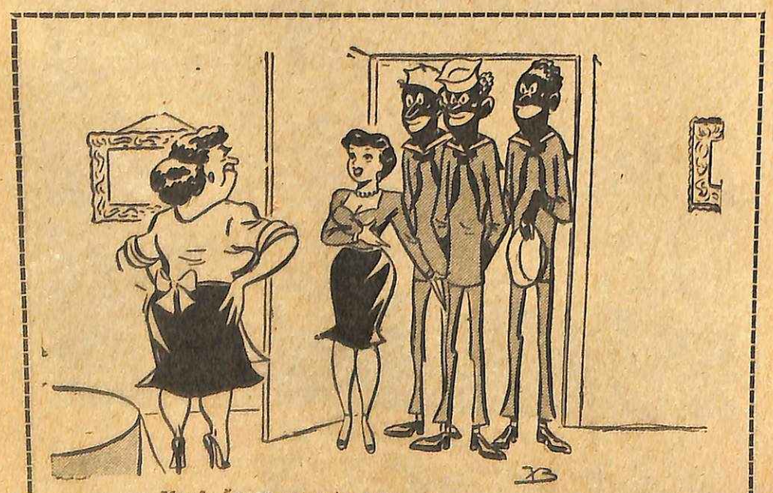

— Μαμᾶ, ἔφερα μερικοὺς φίλους, νὰ παίξουμε...ἀδησουνία!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Παρέκει, σὲ μιὰ βεράντα, εἶδε μία συντροφιὰ νεαρῶν. Ἀγόρια καὶ κορίτσια, μὲ τὰ μαγιὸ τους, ἑτοιμάζονταν νὰ πάνε γιὰ μπάνιο. Ἡ κούρσα τοὺς περίμενε μέσα στὸ περιβόλι καὶ καυγάδιζαν δυνατά:

— Ὄχι... στὸ Φάληρο...

— Στὴ Βάρκιζα... Τί ἔπαθες; Ἐρωτευμένη εἶσαι μὲ τὸ Φάληρο;...

— Θὰ πᾶμε στὴν Κινέττα...

Δὲν ἄκουσε τίποτ' ἄλλο. Εἶδε μονάχα ἕνα ἀγόρι νὰ κυνηγάη τρέχοντας κάποιο κορίτσι. Καὶ μετὰ ἄκουσε ἕνα χαρούμενο ξεφωνητὸ καὶ γέλια.

Ἡ ζήλεια τῆς δάγκωσε τὴν καρδιά. Τὰ μάτια της βούρκωσαν.

«Γιατί; Γιατὶ αὐτές, κι' ὄχι ἐγώ;»

Ἔσφιξε τὰ χείλη της, πεισμωμένη. Ἀνάγκασε τὸ μυαλό της νὰ σκεφθῆ ψύχραιμα.

«Πρέπει μὲ κάθε τρόπο κι' ἐγὼ νὰ γίνω πλούσια! Εἶναι ἡ μόνη εὐτυχία. Δὲν πρέπει μονάχα νὰ στενοχωριέμαι. Γιατί νὰ μὲ πνίξη τώρα ἡ στενοχώρια; Ὁ Θέμης εἶναι πλούσιος. Μ' ἀγαπάει. Πρέπει νὰ μὲ παντρευτῆ. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ γυναῖκα στὴν ἄλλη, θὰ μπῶ κι' ἐγὼ στὸν ἀνώτερο κύκλο... Ἔστω κι' ἂν δὲν εἶναι τόσο πλούσιος σὰν τὸν "Αρη. Δὲν πειράζει. Πάντως, θὰ τὸν σπρώξω κι' ἐγὼ νὰ κερδίση κι' ἄλλα χρήματα. Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο, νὰ μὲ παντρευτῆ ὁ Θέμης».

Τολμηρὴ ἀπόφασι

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἦταν Κυριακὴ κι' εἶχε ραντεβοῦ νωρὶς-νωρὶς μὲ τὸ Θέμη νὰ πάνε ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα. Κάθησε τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴ μητέρα της κι' ἄρχισαν ἀτέλειωτες συζητήσεις. Ἡ μητέρα τὴν ἐνεθάρρυνε:

— Δὲν πρέπει ν' ἀφίνης τὸν καιρὸ νὰ περνάη ἔτσι. Μιὰ κι' ἔμαθες ἀπὸ τὴ Τζούλια πὼς εἶναι καλός, πάει, τέλειωσε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα. Θὰ εἶσαι πολὺ κουτὴ ἂν τὸν ἀφίσης νὰ σοῦ φύγη ἔτσι ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ Χριστίνα συμφωνοῦσε ὲὲ ὅλα. Παράξενο ὅμως! Μέσα της ἔνοιωθε κάτι σὰν θυμό, καθὼς ἄκουγε τὴ μητέρα της νὰ τῆς μιλάη ἔτσι. Τόσο ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε νευριασμένη:

— Μαμά, τὸν ἀγαπῶ!... Νὰ τόχης ὑπ' ὄψι σου αὐτό. Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ μὲ παντρευτῆ ἀπὸ ὑπολογισμό. Τὸν ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ γίνω γυναῖκα του.

Τὴν κύτταξε ἡ "Αννα κρύα.

— "Ασε τὶς ἀγάπες! Νὰ βάλης τὸ στεφάνι κι' ἔπειτα ἀγάπα τον ὅσο θέλεις. Γιὰ μᾶς τὶς φτωχές, οἱ ἔρωτες εἶναι πάντα δυστύχημα, νὰ τὸ ξέρης.

Τίναξε ἡ κοπέλλα τὶς καστανές της μποῦκλες.

— Γιὰ μένα ὄχι, ἐπειδὴ βλέπεις στάθηκα τυχερή. Εἶμαι ἀλήθεια τυχερὸ κορίτσι, μαμᾶ. Φαντάσου, ὁ πρῶτος ἄντρας ποὺ ἀγάπησα, νὰ εἶναι κατάλληλος γιὰ σύζυγος. Δὲν εἶναι, ἀλήθεια, σπουδαία τύχη;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀλλά, νὰ ξέρης πὼς μποροῦνε νὰ σοῦ παρουσιαστοῦν ἀπρόοπτα. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι ἐπιφυλακτική. Ποτὲ δὲν μετανοιώνει μία κοπέλλα ὅταν εἶναι ἐπιφυλακτική.

Ξαφνικά, ἐνῶ συζητοῦσαν ἤρεμα, ἡ Χριστίνα ἔβαλε τὰ κλάμματα.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, ἀλήθεια, μαμᾶ... πολὺ δυστυχισμένη.

— Ἄλλα πάλι; Γιατὶ ἔτσι ξαφνικά;

— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σκέπτωμαι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι πλούσια ἐγώ, κι' αὐτὸς φτωχός, καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, χωρὶς σκέψεις, χωρὶς ὑπολογισμούς...

— Ὅταν παντρευτῆτε, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο.

— Ἴσως. Ἀλλά, γιὰ τὴν ὥρα, μὲ πνίγουν ὅλα αὐτά. Εἶναι συνέχεια ἀπὸ τὴν παιδική μου δυστυχία. Οἱ ἴδιες σκέψεις πάντα, οἱ κομπίνες, οἱ ὑπολογισμοί. Δὲν βαστῶ ἄλλο.

— Ἂν εἶσαι ἔξυπνη, τώρα θὰ τελειώσουν ὅλα...

Κάθησαν ἀργὰ τὸ βράδυ νὰ καταστρώσουν τὰ σχέδια. Ἡ Χριστίνα μία ἔκλαιγε, μία γελοῦσε. Τὴ μιὰ στιγμὴ αἰσθανόταν ἀφάνταστη εὐτυχία στὴ σκέψι ὅτι εἶχε βρεθῆ στὸ βῆμα τῆς ἕνας νέος σὰν τὸ Θέμη Καλνή, τὴν ἄλλη ἔνοιωθε ἀβάστακτη δυστυχία στὴ θύμησι τῆς φτώχειας της. Οἱ μικροέγγυοιες ἔσβυναν τὴ μεγάλη της εὐτυχία. Τὸ φορεμά της, ποὺ ἦταν παλιό, τὰ παπούτσια... τὸ σπίτι!...

Αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης τοῦ σπιτιοῦ!...

Τὸ μυαλό της σταματοῦσε.

— Τί θὰ γίνη ὅταν μοῦ ζητήση νὰ ἔρθη σπίτι μου; Δὲν πρέπει κι' ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ προτείνω; Πῶς θὰ προχωρήσουν τὰ πράγματα; Φυσικὸ θὰ ἦταν νὰ τοῦ προτείνω αὔριο νἀρθῆ σπίτι μας νὰ γνωρίση τὴ μαμᾶ. Ἡ μαμᾶ θὰ μὲ βοηθοῦσε πολύ. Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

Ἔπεσε στὸ κρεβάτι της ἀργά, ἀφοῦ συγύρισε τὸ φουστάνι της καὶ τὸ φρεσκάρησε ὅσο μποροῦσε. Βασανίστηκε ἀκόμα πολύ, ὥσπου νὰ τὴν πάρη ὁ ὕπνος. Τέλος, ἔνοιωσε τὰ βλέφαρά της νὰ βαραίνουν. Ἀφαψε, ὅμως, μὲ μιᾶς, ὁ ὕπνος ἔφυγε πάλι. Μιὰ σκέψι τὴν ἔκανε νὰ πεταχτῆ σχεδὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, στὸ σκοτάδι.

«Πρέπει νὰ φανῶ ὑποχωρητική... Θὰ εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐκβιάσω τὰ πράγματα. Τότε θὰ τοῦ πῶ νὰ ἔρθη σπίτι. Κι' ὅταν ἀνακαλύψη πὼς εἶμαι φτωχειά, δὲν πειράζει. Δὲν θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν οἰκονομική μου κατάστασι, ὥστε νὰ μὴν ἔχη δικαίωμα νὰ μοῦ πῆ ὅτι τοῦ εἶπα ψέμματα. Πρέπει νὰ γίνω δική του πρώτα, κι' ἔπειτα νὰ μιλήσουμε...».

Κοιμήθηκε μ' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Κι' εἶδε στὸν ὕπνο της πὼς βρισκόταν μαζί του σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος. Καὶ πὼς αὐτὸς τῆς μιλοῦσε γοητιστῶς γιὰ τὴν ἀγάπη του. Κι' αὐτή;... Ἀποροῦσε στὸν ὕπνο της πῶς ἄκουγε τὸν ἑαυτό της νὰ τοῦ μιλάη σκληρά, μὲ ὑπερηφάνεια, νὰ τοῦ λέη πὼς ἡ ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ παίζη ρόλο στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους!...

Ξύπνησε ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ τρόμαξε κι' ἡ ἴδια. Ἔπειτα γέλασε μονάχη της.

— Πάντα βγαίνει τὸ ἀντίθετο στὰ ὄνειρα!... ψιθύρισε.

Πετάχτηκε νωρὶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, πρὶν καλὰ-καλὰ χαράξη. Φόρεσε τὸ παλιὸ ἀλλὰ νόστιμο λουλουδᾶτο φουστανάκι της, χτένισε προσεκτικὰ τὰ κυματιστὰ μαλλιά της. Κι' ὅταν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὸν ἑαυτό της.

Ἦταν ὅμορφη, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Τὰ καστανὰ της μάτια εἶχαν μιὰ βελουδένια γλύκα, τὸ δέρμα της ἦταν λεῖο σὰν χαρτὶ κι' ἐλαφρὰ ρόδινο, καὶ τὸ κορμάκι της ἦταν πλαστικό, λεπτὸ καὶ γεμᾶτο.

Ἡ μητέρα της τὴ φίλησε τρυφερά.

— Τί νὰ σοῦ εὐχηθῶ, παιδί μου;...

— Νὰ γυρίσω ἀρραβωνιασμένη, εἶπε ἡ κοπέλλα αὐθόρμητα.

— Ἂν εἶναι γιὰ τὴν εὐτυχία σου, στὸ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα.

Μέσα στὰ ἔλατα

Τὸ ραντεβοῦ τους ἦταν στὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Δὲν εἶχε δικό του αὐτοκίνητο ὁ Θέμης, ἦταν βέβαιο. Τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι ἡ Χριστίνα καὶ συλλογιζόταν πὼς τὸ πρᾶμα ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσε, ὅταν θὰ παντρευόνταν, θὰ ἦταν ν' ἀγοράση μιὰ κούρσα.

Ὁ Θέμης τὴν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ τρυφερό του χαμόγελο, καὶ μπῆκαν στὴν οὐρά. Δὲν ἦταν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι γιὰ τὴν Πάρνηθα, κι' ἔτσι ξεκίνησαν γρήγορα. Δὲν μιλοῦσαν πολὺ στὴ διαδρομή. Κάθονταν κοντὰ-κοντά, χειροπιασμένοι, καὶ στὶς στροφὲς ἡ Χριστίνα ἄφινε ἐπίτηδες τὸ σῶμα της νὰ πέφτη ἀπάνω του.

Ὄχι ἀπὸ ὑπολογισμό. Μονάχα ἐπειδὴ αἰσθανόταν μιὰ ἀφάνταστη εὐτυχία κάθε φορὰ ποὺ ἀκουμποῦσε ἀπάνω του.

Στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ σκεφθῆ ψύχραιμα, λογικά. Σὲ λίγο ὅμως ἄφησε τὸ μυαλό της ἐλεύθερο. Τὰ ξέχασε ὅλα. Χίλια λόγια, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοῦ πῆ, χιλιες δυὸ πονηριές, ἔσβυσαν ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἔλεγε λόγια ποὺ δὲν τὰ εἶχε σκεφθῆ. Κι' αἰσθανόταν τόση εὐτυχία, ποὺ τρόμαξε.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀνέβαινε στὶς κορδέλλες κἀτὶ κάτω ἁπλώνονταν τὰ γεωμετρικὰ σχήματα τῶν χωραφιῶν. Μαβιά, χρυσαφιά, καστανά, πράσινα... Ἕνα πολύχρωμο χαλί, ποὺ στρωνόταν θαρρεῖς γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν ἀγάπη τους. Ἡ πλάτσι ὁλόκληρη εἶχε φορέσει τὰ κυριακάτικα ροῦχα της γιὰ νὰ τοὺς κάνη πιὸ εὐτυχισμένους. Δὲν ἔκανε πολλὴ ζέστη. Ὁ ἀέρας ἦταν δροσερὸς καὶ εὐωδιαστός.

Μιὰ ἀπαλὴ γάζα ὁμίχλης σκέπαζε τὸ τοπίο τόσο, ποὺ νὰ τοῦ δίνη κάτι τὸ ἀόριστο, ποὺ ταίριαζε στὴν εὐτυχία.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἁγία Τριάδα, ὁ Θέμης τὴ ρώτησε:

— Θέλεις νὰ καθήσουμε ἐδῶ, ἢ νὰ πᾶμε πρῶτα περίπατο στὰ μονοπάτια;

— Περίπατο στὰ μονοπάτια, ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα.

Πεινοῦσε ἀρκετά. (Πάντα πεινοῦσε. Ποτὲ δὲν ἔτρωγαν τόσο στὸ σπίτι τους, ὥστε νὰ αἰσθανθῆ ὅτι χορταίνει). Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη νικοῦσε μέσα της. Δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρισκόταν μόνη μαζί του, μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων.

Πῆραν στὴν τύχη ἕνα ἀηφορικὸ μονοπάτι, μέσα στὰ ἔλατα. Σὲ λίγο βρέθηκαν σ' ἕνα μέρος ποὺ θἄλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε γίνει γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Ἕνα μικρὸ πλάτωμα, σὰν φωλιά, καὶ γύρω πελώρια τὰ ἔλατα, φρουροὶ τῆς ἀγάπης.

— Σ' ἀρέσει ἐδῶ; ρώτησε ὁ Θέμης.

— Εἶναι ὄνειρο, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Εἶχε λαχανιάσει μὲ τὸ ἀνέβασμα. Τὸ μονοπάτι ἦταν ἀπότομο, κι' ὁ Θέμης πολλὲς φορὲς τὴν βαστοῦσε γερὰ γιὰ νὰ μὴ πέση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

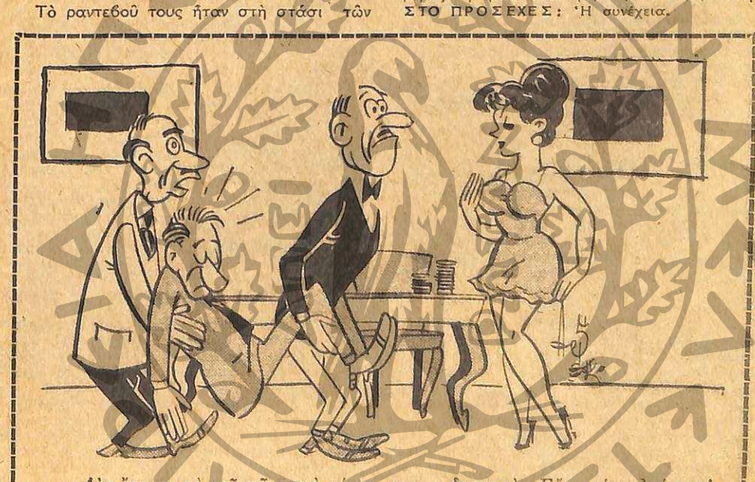

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆτε «τὰ ρέστα σας», δεσποινὶς Εὔα, τόσο ἀπότομα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλφόνσου Ροζὲ

Σερενάτα ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

24ον

Ἀπὸ τὸ στόμα της ἔμαθαν τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τους. Ἡ Δελπεστὲ τὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν νὰ ἦταν παιδιά της καὶ τὰ εἶχε ὁδηγήσει μέσα στὸ θάλαμο ὅπου βρισκόταν ὁ νεκρὸς τοῦ Νετζίπ. Ἐκεῖ τὰ εἶχε βάλει νὰ γονατίσουν κι' εἶχε γονατίσει κι' αὐτὴ πλάϊ τους.

— Ὁ πατέρας σας δὲν ὑπάρχει πιά, τοὺς εἶχε πῆ. Ἀλλ' ἡ μνήμη του θὰ παραμένῃ αἰώνια μεταξὺ ὅλων τῶν πιστῶν μουσουλμάνων.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, οἱ παιδαγωγοὶ ποὺ φρόντιζαν γιὰ τὴν ἀνατροφὴ καὶ τὴ μόρφωσί τους, τοὺς εἶχαν κάμει γνωστό, ὅτι θὰ τὰ ἐπισκεπτόταν ἡ μητέρα τους.

Ὅταν ἡ Ἀρμὰνς ἔφτασε στὸ μέγαρο, τὴν ὡδήγησαν ἀμέσως σὲ μιὰ πολυτελῆ αἴθουσα, ὅπου τὴν περίμειναν τὰ παιδιά της.

Ὁ Σελὴμ κι' ἡ Φατιμὲ ρίχτηκαν ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Ἀρμὰνς τὰ ἐσφιξε μὲ συγκίνησι καὶ τὰ γέμισε φιλιά.

Ἀλλοίμονο, ὅμως, τὰ δύο παιδιὰ δὲν βρίσκονταν μόνα μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα. Τὰ συνώδευαν οἱ παιδαγωγοί τους, ποὺ δὲν ἀπομακρύνθηκαν οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά τους. Ἔτσι δὲν μπόρεσαν νὰ ποῦν παρὰ ἐλάχιστες λέξεις. Τὰ μάτια τους μιλοῦσαν, ὅμως, πιὸ εὔγλωττα ἀπὸ τὰ χείλη τους.

Ἡ Ἀρμὰνς ἔνοιωθε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιὰ καὶ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς φοβήθηκε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Συγκρατήθηκε, ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴν λυπήσῃ τὰ παιδιά της.

«Εἶναι καλύτερο νὰ μὴν ξέρουν καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνουν, σκεφτόταν. Ἡ ψυχή τους εἶναι ἀκόμη πολὺ ἁπαλὴ κι' ἡ ἀλήθεια θὰ τὰ τραυμάτιζε θανάσιμα».

Ἡ Ἀρμὰνς ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ ὥρα κοντά τους. Σηκώθηκε, τέλος, τάσφιξε μὲ συγκίνησι στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔφυγε βιαστικά.

Ἀλλ' ὅταν βγῆκε στὸ διάδρομο, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Θὰ ξανάβλεπε ἄρα γε τὰ παιδιά της, ποὺ, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Νετζίπ ἦταν ἡ μοναδικὴ παρηγοριά της;

Καθὼς ἀπομακρυνόταν μὲ κόπο, μιὰ θαλαμηπόλος, τὴν πλησίασε.

—Ἡ σουλτάνα Δελπαστὲ σᾶς περιμένει στὸ δωμάτιό της, τῆς εἶπε.

Ἡ Ἀρμὰνς σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ τὴν ἀκολούθησε. Ἡ πριγκήπισσα τὴν δέχτηκε μὲ καλωσύνη.

— Ἤθελα νὰ σὲ διαβεβαιώσω, τῆς εἶπε, ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ ἀπόχτησες ἀπὸ τὸν Νετζὶπ θὰ ἔχουν στὸ μέλλον ὅλη τὴν εὔνοια καὶ τὴν ὑποστήριξί μου. Θὰ ἀνατραφοῦν ὅπως καὶ οἱ πρίγκηπες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀφοῦ, ὅπως ξέρεις, τὰ υἱοθέτησα. Δὲν πρέπει, λοιπόν, ν' ἀνησυχῆς γι' αὐτά.

— Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ ξαναϊδῶ; ρώτησε δειλὰ ἡ Ἀρμάνς.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Δελπεστέ. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ σουλτάνου Μαχμούτ. Τὰ δύο παιδιὰ θὰ ἀνατραφοῦν σὰν καλοὶ μουσουλμάνοι. Δὲν θὰ ἦταν σωστό, ἄλλωστε, νὰ τὰ ξαναϊδῆς.

— Γιατί;

— Ἂς εἴμαστε λογικές, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Τὸ συμφέρον τῶν παιδιῶν σου ἐπιβάλλει νὰ μὴν τὰ ξαναϊδῆς... Τὸ καλύτερο γι' αὐτὰ εἶναι νὰ σὲ ξεχάσουν καὶ νὰ συνηθίσουν στὴν καινούρια τους ζωή. Εἶναι παιδιὰ ἑνὸς μουσουλμάνου καὶ πρέπει ν' ἀνατραφοῦν σύμφωνα μὲ τὰ μουσουλμανικὰ ἔθιμα. Τὸ ἴδιο θἄκανε κι' ὁ Νετζίπ, ἂν ζοῦσε. Υἱοθετῶντας αὐτὰ τὰ παιδιά, ἐκπληρώνω τὴ θέλησί του... Ὅπως σοῦ εἶπα, ἄλλωστε, ὁ σουλτάνος Μαχμούτ δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ μείνουν στὰ χέρια μιᾶς χριστιανῆς. Ἀφοῦ, λοιπόν, πρέπει νὰ χωρισθῆς ἀπ' αὐτά, εἶναι καλύτερα νὰ γίνῃ αὐτὸ ἀπὸ τώρα ποὺ εἶναι μικρὰ καὶ δὲν καταλαβαίνουν. Ἀργότερα, θὰ εἶναι δύσκολο καὶ ὀδυνηρὸ γι' αὐτά. Ἂν τὰ ἀγαπᾶς πραγματικά, καὶ εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, πρέπει νὰ εὔχεσαι νὰ σὲ ξεχάσουν. Αὐτὸ θὰ εἶναι καλύτερο... Σοῦ ὑπόσχομαι, ἄλλωστε, ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ διατηρήσω ὁλοζώντανη μέσα στὸ μυαλό τους τὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα τους.

Ἡ Ἀρμὰνς κατέπνιξε ἕνα λυγμό.

— Δὲν ἀπόχτησα παιδιὰ κι' ὅμως κατάλαβαίνω τὸν πόνο σου, συνέχισε ἡ Δελπεστέ. Ἔτσι ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ. Δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὑποταχθῆς στὴ μοῖρα σου... Γνώριζε μόνον, ὅτι τὰ παιδιά σου βρίσκονται σὲ στοργικὰ χέρια κι' ὅτι τὸ μέλλον τους εἶναι ἐξασφαλισμένο.

— Τὰ ἔχασα ὅλα! ψιθύρισε ἡ Ἀρμάνς.

Ἀποχαιρέτησε κατόπιν τὴ σουλτάνα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἔσερνε μηχανικὰ τὰ βήματά της καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ἡ ζωντανὴ ἐκφρασι τοῦ πόνου.

Κατέβηκε μὲ κόπο τὶς σκάλες καὶ μπῆκε στὸ ἁμάξι ποὺ τὴν περίμενε στὴν πόρτα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ξαναγύριζε στὸ σπίτι τῆς βαρώνης Βένφελντ.

Ἀλλὰ τὰ βάσανά της δὲν εἶχαν τερματισθῆ.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ Ἀρμὰνς πληροφορήθηκε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ γιοῦ της Σουλεϊμάν.

Ἡ δυστυχισμένη δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ πλήγματα. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἕνας δυνατὸς πυρετὸς τὴν ἔρριξε στὸ κρεβάτι.

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐπισκέφθηκαν δὲν μπόρεσαν νὰ διαγνώσουν τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας. Περιορίσθηκαν, λοιπόν, νὰ τῆς δώσουν μερικὰ καταπραϋντικὰ φάρμακα καὶ σύστησαν στὴ βαρώνη Βένφελντ νὰ προσπαθῇ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της τὶς θλιβερὲς σκέψεις της.

Ἀλλ' ἡ Ἀρμὰνς δὲν μιλοῦσε. Οὔτε παραπονιόταν γιὰ τίποτε. Δὲν ἀνασταίναζε, οὔτε ἔκλαιγε. Ἔστεκε ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ ἴδιο πάντα σημεῖο τοῦ δωματίου καὶ στὶς ἐρωτήσεις τῆς βαρώνης Βένφελντ, ποὺ δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της, ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα.

Ὁ πυρετὸς συνεχίστηκε χωρὶς διακοπὴ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες. Τὸ πρωῒ τῆς τέταρτης ἡμέρας, τέλος, ἡ θερμοκρασία τῆς Ἀρμὰνς ἔπεσε ἀπότομα κάτω ἀπὸ τὸ κανονικό.

Αὐτὴ ἡ ἀπότομη πτῶσι ἀνησύχησε πολὺ τοὺς γιατρούς, ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν.

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς ἴδιας ἡμέρας, τὰ μάγουλα τῆς Ἀρμὰνς ρόδισαν ἐλαφρά.

Ἡ βαρώνη Βένφελντ, ποὺ προσευχόταν πλάϊ στὸ προσκέφαλό της, ἄρχισε νὰ ἐλπίζῃ καὶ πάλι.

Ἀλλοίμονο! Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ μιᾶς ζωῆς ποὺ ἔσβυνε ὁριστικά...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ἀρμὰνς δὲν ζοῦσε πιά.

Ἡ βαρώνη Βένφελντ τῆς ἔκλεισε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν τὰ μάτια καί, τὴν ἴδια στιγμή, σὰν ὅλες οἱ δυνάμεις της νὰ εἶχαν ἐξαντληθῆ, σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ἐπίλογος

Ἡ κηδεία τῆς Ἀρμὰνς ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα στὴ δυτικὴ ἐκκλησία τοῦ Πέραν.

Τὴν παρακολούθησαν μόνο μερικοὶ φίλοι τῆς βαρώνης Βένφελντ, γιατὶ ἡ Ἀρμάνς, ἐπειτα ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸν Νετζίπ πασσᾶ, εἶχε διακόψει κάθε ἐπικοινωνία μὲ τοὺς παληοὺς γνωστούς της.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ κόμης Ταγκρέδος Βλεμεγχάϊμ.

Οἱ φίλοι του δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Τὰ μαλλιά του, ποὺ ἦταν μαῦρα καὶ σχημάτιζαν πυκνοὺς βοστρύχους πάνω στὸ κεφάλι του, εἶχαν γίνει, ξαφνικά, κατάλευκα.

Ὅλοι ἀναρωτήθηκαν ποιὰ ἦταν ἄραγε ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀπότομης μεταβολῆς, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὴν μαντέψῃ. Ἡ μόνη ποὺ τὴν ἤξερε ἦταν ἡ βαρώνη Βένφελντ.

Ἡ βαρώνη Βένφελντ ἔμεινε δυὸ ἀκόμη χρόνια στὴ Σταμπούλ. Ἡ πόλις αὐτὴ τὴν κρατοῦσε μ' ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις. Ἐκεῖ βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ σουλτάνου Σελήμ, τοῦ μόνου ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωή της. Ἐκεῖ βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ γυιοῦ της, τοῦ Νετζίπ, ποὺ μιὰ σκληρὴ μοῖρα τὸν εἶχε ἁρπάξει πρόωρα ἀπὸ τὴ δυστυχισμένης Ἀρμάνς, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει σὰν νὰ ἦταν κόρη της... Μένοντας στὴν πρωτεύουσα τῶν σουλτάνων μποροῦσε ἐπίσης νὰ βλέπῃ τὰ δυὸ ἐγγόνια της, τὴν Φατιμὲ καὶ τὸν Σελήμ, τὰ παιδιὰ τοῦ Νετζὶπ καὶ τῆς Ἀρμάνς... Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ἐπισκέπτεται στὸ μέγαρο τῆς σουλτάνας Δελπεστέ. Ἀλλ' ἤξερε τὶς ὧρες ποὺ τὰ ἔβγαζαν ἔξω οἱ παιδαγωγοί τους καὶ παραμόνευε, κρυμμένη σὲ κάποια γωνία, γιὰ νὰ τὰ ἰδῆ στὸ πέρασμά τους...

Ἔφυγε, τέλος, γιὰ τὴ Δρέσδη, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα της. Ἀλλά, σὰν καὶ οἱ τελευταῖοι δεσμοὶ ποὺ τὴν κρατοῦσαν ἀκόμη στὴ ζωὴ νὰ εἶχαν κοπῆ ξαφνικά, ἀρρώστησε ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες.

Ἡ σουλτάνα Δελπεστὲ κράτησε τὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Νετζὶπ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ἀλλ' ἦταν νέα κι' ἡ ζωὴ κόρα χρόνια. Στὸ τέλος τοῦ δεύτερου χλαῖε μέσα της. χρόνου, παντρεύτηκε μ' ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό, ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη ἀκολουθία τοῦ σουλτάνου, ποὺ εἶχε κάποια μακρυνὴ συγγένεια μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

Ὁ καινούργιος γάμος της, δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Νετζίπ. Πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί της, δὲν ἔπαψε νὰ φροντίζῃ γι' αὐτὰ σὰν νάταν δικά της.

Τελειώνοντας τὴν ἱστορία μας, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμε τὴν ὁμορφη Ρωψιμὰ, τὴν κόρη τοῦ σαράφη Ὀβανέζ. Ὅταν ὁ Κιρκὸρ τὸν πῆγε τὸ κεφάλι τοῦ Σουλεϊμάν, τὸν ἔβιωξε μὲ σκαιὸ τρόπο καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἀλλά, τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸν ξαναφώναξε κοντά της, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν πρόθυμη νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

Ὁ σουλτάνος Μαχμοὺτ συνέχισε μὲ θάρρος τὸ μεταρρυθμιστικὸ ἔργο του καὶ παρέδωσε στὸ διάδοχό του ἕνα κράτος ἰσχυρό, καλὰ ὀργανωμένο καὶ σεβαστὸ ἀπὸ ὅλους.

ΤΕΛΟΣ

Παιδικὰ ἀτυχήματα

Ἡ περιέργεια τοῦ παιδιοῦ τὸ ἐκθέτει σὲ μεγάλους κινδύνους

Κάθε μητέρα, μὲ τὸ δίκηο της, ἀνησυχεῖ ὅταν κάποια ἀρρώστεια ἐλαφρὰ ἢ σοβαρή, προσβάλῃ τὸ παιδί της. Ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ σπιτιοῦ διακόπτεται ξαφνικὰ κι' ἡ ἀγωνία ὅλων εἶναι νὰ ξαναγίνῃ τὸ παιδάκι γρήγορα καλά. Εἶναι, λοιπόν, ἡ ἀρρώστεια μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες ἀφορμές, ποὺ μᾶς διαταράσσουν τὸν ρυθμὸ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καί, καμμιὰ φορά, σκορπίζουν τὴ λύπη στὸ σπίτι μας. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες, ἔχουμε καὶ μερικὰ ἀτυχήματα, ποὺ εἰσβάλλουν σὰν καλοκαιριάτικη θύελλα στὸ ἤσυχο σπιτικό μας καὶ ταράζουν τὴ γαλήνη του. Τὸ πιὸ τρομερὸ δὲ ἀπ' ὅλα εἶναι, πὼς ἁρπάζουν ὅ,τι πιὸ πολύτιμο φέρουμε, τὸ παιδί μας! Ἂν μιὰ ἀρρώστεια, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ σοβαρή, μᾶς δίνῃ κάποιο χρονικὸ περιθώριο νὰ κινητοποιηθοῦμε, γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσουμε, τὰ ἀτυχήματα ποὺ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε ἀμέσως πιὸ κάτω, δὲν μᾶς δίνουν καθόλου χρόνο. Μᾶς ἀφίνουν, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, κατάπληκτους, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴν ἀπέραντη λύπη γιὰ τὸ μικρό μας πλάσμα, ποὺ χάθηκε, χωρὶς κἂν νὰ τὸ καταλάβουμε.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ τέτοια ἀτυχήματα,ποὺ συνέβησαν αὐτὸ τὸ μῆνα στὴν Ἀθήνα, καθιστᾶ ἐπίκαιρη καὶ χρήσιμη τὴν ὑπόμνησι τῶν κινδύνων ποὺ μποροῦν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ν' ἀγκαλιάσουν θανάσιμα τὸ παιδί.

Εἶναι πολὺ πιθανὸν πολλὲς μητέρες νὰ μὴν διάβασαν στὶς ἐφημερίδες τὸν τραγικὸ χαμὸ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, μόλις δυὸ χρονῶν, ποὺ τὸ κομμάτιασε κυριολεκτικὰ τὸ ἀσανσὲρ μιᾶς πολυκατοικίας. Μιὰ νταντὰ συνώδευε τρία παιδάκια. Μπῆκαν στὸ ἀσανσὲρ γιὰ ν' ἀνέβουν στὸ διαμέρισμά τους. Ἡ συνοδὸς τους πῆρε τὰ δυὸ κι' ἄφησε μισόκλειστο τὸ ἀσανσὲρ καὶ τὸ μικρότερο παιδί μέσα, γιατὶ θὰ γύριζε νὰ τὸ πάρῃ σὲ λίγο. Κάποιος, ὅμως, ἑνοικος ἄλλου διαμερίσματος, πάτησε τὸ κουμπί, ζητώντας τὸ ἀσανσέρ. Ἔγινε τότε αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἡ συνοδὸς τῶν παιδιῶν: Τὸ ἀσανσὲρ ξεκίνησε μὲ τὸ μικρὸ ἐπιβάτη, πού, ἀνύποπτος σὲ μιὰ στιγμή, πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὶς μισόκλειστες πόρτες. Φαντάζεται κανεὶς τί μεγάλο ἦταν τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε...

Πρὶν καλὰ-καλὰ κλείσουν ἀπὸ τὸ δυστύχημα αὐτὸ 48 ὧρες, ἕνα ἀβάπτιστο παιδάκι ἔπεσε ἀπὸ τὸν τρίτο ὄροφο στὸν κῆπο μιᾶς πολυκατοικίας, στὴν Καλλιθέα. Τὸ παιδάκι, τυχερὸ αὐτὴ τὴ φορά, ἔπεσε πάνω σὲ θάμνους καὶ χρυσάνθεμα καὶ δὲν ἔπαθε τίποτ' ἀπολύτως.

Κι' ἕνα ἀκόμη περιστατικό, αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, στὴ στέρνα ἑνὸς περιβολιοῦ, στὸ Βοτανικό. Ὁ Ἀνδρέας εἶναι ἕνα χαριτωμένο παιδάκι τεσσάρων χρόνων. Μόνο του μᾶς διηγεῖται πὼς ἔπεσε στὴ στέρνα τοῦ περιβολιοῦ, καθὼς μ' ἕνα καλάμι ἔστρωχνε ἕνα κοφίνι ραδίκια, γιὰ νὰ παίξῃ. Ἡ τύχη τὸ βοήθησε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ μιὰ περίπου συνομήλικη κοπέλλα καὶ νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν πνιγμό.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ περιστατικά, ἕνα πλῆθος παιδιῶν ποὺ ἔπαθαν μικροατυχήματα, βρίσκονται καθημερινὰ στὰ διάφορα ἰατρεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ δῆτε ἕνα μικρὸ παιδάκι μὲ σοβαρὸ ἔγκαυμα ἀπὸ κάποια γκαζιέρα, στὸ προσωπάκι ἄλλου θὰ διακρίνετε τὶς γρατζουνιὲς μιᾶς γάτας, ἢ θ' ἀκούσετε μιὰ μητέρα νὰ σᾶς λέῃ, ὅτι τὸ παιδί της κατάπιε μιὰ μεταλλικὴ δραχμή... Στὸ Λυσσιατρεῖο πάλι, πολλὰ παιδάκια ὑφίστανται τὴν κουραστικὴ ἀντιλυσσικὴ θεραπεία, γιατὶ τὰ δάγκωσε ἕνας λυσσασμένος σκύλος...

Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδικὰ ἀτυχήματα, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀθῶα, ὡς τὰ πιὸ σοβαρά, ποὺ στοιχίζουν συχνὰ τὴ ζωὴ τῶν μικρῶν ἀθώων ὑπάρξεων, θυμίζουν στὶς μητέρες κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς μεγάλους, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν οἰκογένεια, ὅτι τὸ παιδὶ χρειάζεται μιὰ συνεχῆ ἐπίβλεψι καὶ ἐξαιρετικὴ προσοχή. Τὸ παιδὶ ποὺ ἀρχισε νὰ κάνῃ τὰ πρῶτα κιόλας βήματα ἀπὸ τὴν κούνια του, καὶ ποὺ τὸ γενονὸς αὐτὸ μᾶς χαροποιεῖ ἰδιαίτερα, βρίσκεται σ' ἕναν κόσμο ἄγνωστο. Ἡ περιέργειά τὸ σπρώχνει νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὶς κόκκινες φλόγες, ποὺ καίνε γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν πικρὴ πεῖρα τοῦ τί εἶναι αὐτὸ τὸ παράξενο πρᾶγμα. Ὅταν, λοιπόν, ἔχουμε στὸ νοῦ μας αὐτὴ τὴν περιέργεια τοῦ παιδιοῦ, μποροῦμε νὰ τὸ προφυλάξουμε, ὅσο μποροῦμε, γιὰ νὰ μὴν ὑποστῇ κάποιο ἀτύχημα ἢ, τέλος, γιὰ νὰ μὴν πληρώσῃ τὴ γνῶσι μὲ τὸ θάνατο.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ κινεῖται, μπορεῖ μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς σκαφαλώσῃ στὸ παράθυρο (ὅπως ἔγινε στὴν περίπτωσι τοῦ παιδιοῦ τῆς Καλλιθέας), νὰ δῇ τὸν ἔξω κόσμο, ποὺ τὸ προσκαλεῖ, τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν, τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει καὶ τόσα ἄλλα ἐρεθίσματα, ποὺ τὸ κάνουν περίεργο νὰ τὰ γνωρίσῃ. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ μπουσουλίσῃ καὶ στὸ μπαλκόνι. Προσοχή, λοιπόν, στὰ παράθυρα, στὰ μπαλκόνια, στὶς σκάλες. Στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ παιδὶ εἶχε τὸ δικό του ἀνεξάρτητο δωμάτιο, οἱ ὅροι γιὰ τὴν προφύλαξί του εἶναι πιὸ εὔκολοι. Χωρὶς νὰ γινώμαστε αἰχμάλωτοί του, χωρὶς νὰ μὴν μποροῦμε νὰ μετακινηθοῦμε ἀπὸ κοντά του στιγμή, μποροῦμε λεπτομερειακὰ νὰ μελετήσουμε καὶ τὶς πιὸ ἀπίθανες περιπτώσεις, ποὺ ἴσως νὰ προκαλέσουν κάποιο ἀτύχημα. Μπορεῖ νὰ σύρῃ τὰ σύρματα τοῦ ραδιοφώνου ἢ τῶν ἄλλων ἠλεκτρικῶν συσκευῶν; Μήπως τὸ χέρι του, μικρὸ καθὼς εἶναι, ψαχουλέψῃ τὴ χαμηλὴ πρίζα τοῦ δωματίου; Αὐτὲς οἱ τρυπίτσες στὸν τοῖχο, εἶναι κάτι ποὺ κεντρίζει τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν. Σ' ἕνα ἰατρεῖο τοῦ ΙΚΑ, σπάνιο φαινόμενο ἦταν ἕνα παιδὶ μικρὸ νὰ μὴ θέλῃση, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῆς μητέρας του, νὰ ψαχουλέψῃ τὶς πρίζες. Οἱ συνέπειες εἶναι γνωστές. Σὲ πολλὰ σπίτια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ περιορίσουν τὸ παιδάκι σὲ ξεχωριστὸ δωμάτιο, κίνδυνο δημιουργεῖ ἡ κουζίνα. Μὲ μιὰ κίνησί του, μπορεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένετε, νὰ σᾶς ἀναποδογυρίσῃ τὸ φαγητὸ καὶ νὰ ὑποστῇ θανάσιμο ἔγκαυμα. Τὸ παιδάκι πρέπει ἀπαραίτητα νὰ μείνῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα, ὅπου ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κίνδυνοι. Προσθέτουμε πὼς μιὰ σειρὰ ἀντικείμενα, ὅπως μαχαίρια, πηρούνια κι' ἄλλα, μποροῦν νὰ τραυματίσουν ἢ καὶ νὰ τοῦ προξενήσουν κακὸ πιὸ σοβαρό.

Σὲ πολλὰ σπίτια ἡ σόμπα, σ' ἄλλα τὸ μαγκάλι, ἀπαραίτητα γιὰ τὴ θέρμανσι τώρα τὸ χειμῶνα, εἶναι πολλὲς φορὲς ἐπικίνδυνα, μήπως τὸ μικρὸ παιδὶ τὰ πλησιάσῃ, τὰ ψαχουλέψῃ μὲ τὴν ἐνστικτώδη του περιέργεια καὶ καῇ, χωρὶς νὰ τὸ πάρουμε εἴδησι. Γύρω στὴ σόμπα, μπορεῖ νὰ μπῇ μιὰ μεταλλίνη προστατευτικὴ ζώνη, ποὺ νὰ ἐμποδίζῃ τὸ παιδὶ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ μαγκάλι, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν πολλὰ σπίτια γιὰ πρόχειρη θέρμανσι.

Ἐπίσης ἡ γάτα κι' ὁ σκύλος, ἀλλὰ κι' ἕνας κόκκορας, μποροῦν νὰ τραυματίσουν τὸ μικρὸ παιδί, πού, ἀνίδεο, πηγαίνει νὰ παίξῃ μαζί τους. Οἱ συνέπειες εἶναι βασανιστικὲς γιὰ τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ σπίτι.

Τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ δὲν ἀπέκτησε ἀκόμη τὴν διακριτικὴ ἱκανότητα νὰ μπορῇ μόνο του νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μεγαλύτερη δική μας προσοχή. Προσοχὴ μεθοδική, ὄχι τυραννική, ποὺ μελετᾶ τὸ περιβάλλον ποὺ ζῇ, κινεῖται καὶ μεγαλώνει τὸ παιδὶ καὶ ἐφαρμόζει ὅλα τὰ μέτρα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ μὴ συμβῇ κανένα ἀτύχημα.

Ὁ κίνδυνος πάντα ὑπάρχει δίπλα μας, μποροῦμε ὅμως, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, νὰ ἐξουδετερώσουμε τὶς αἰτίες του. Μπορεῖ ἔτσι ν' ἀποφεύγουμε τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ θλῖψι ποὺ ἔρχονται ξαφνικὰ σπίτι μας.

Αὐτὰ πρέπει νὰ τάχουν διερκῶς μέσ' στὴ σκέψι τους, πρὸ παντὸς οἱ νεαρὲς μητέρες, πού, πολλὲς φορές, ἀπὸ ἔλλειψι πείρας, ἀπὸ ἁπλὴ ἀπερισκεψία ἢ ἐπιπολαιότητα, γίνονται οἱ ἴδιες ἀφορμὴ νὰ χάσουν ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχουν: τὸ παιδί τους!

Θ' ἀκούσετε μιὰ μητέρα νὰ σᾶς λέῃ ὅτι τὸ παιδί της κατάπιε μιὰ μεταλλικὴ δραχμή.

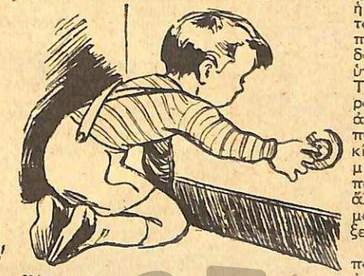

Μήπως μὲ τὸ χεράκι του ψαχουλέψῃ τὴν πρίζα τοῦ δωματίου;

Μπορεῖ μιὰ στιγμὴ νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ παράθυρο...

Μπορεῖ ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ φαγητό...

Χαρτοπαικτικὰ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ μυθώδη κέρδη τοῦ Ἱσπανοῦ Γκάρσια

"Ενας ἀπὸ τοὺς «ἀσσους» τῆς χαρτοπαικτικῆς τέχνης τοῦ περασμένου αἰῶνα ἦταν ὁ Ἱσπανὸς τυχοδιώκτης Γκάρσια. Στὴ Γερμανία κυρίως ὁ Γκάρσια τριγύριζε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ὅπου σημείωνε στὰ χαρτιὰ πρωτοφανεῖς θριάμβους, βυθίζοντας στὴν ἀπόγνωσι πολλοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Χαρτοπαικτικὴ Λέσχη τοῦ Χεμβούργου πρὸς χάριν τοῦ Γκάρσια, ποὺ τὸν κανονισμό της κι' ἀνέβασε τὴν πρώτη «μίζα», ἀπὸ 12 σὲ 60 χιλιάδες ράγκα!...

Ἀλλὰ κι' ἐδῶ ὁ Γκάρσια, ποντάροντας τὸ ἀνώτατο ποσό, κατώρθωσε σὲ λίγο διάστημα νὰ κερδίση δυὸ ἑκατομμύρια, κέρδος ἀπίστευτο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη!

Ἡ τύχη του μάλιστα τὸν βοήθησε τόσο, ὥστε «ξετίναξε» τὸν πάγκο τῆς Λέσχης τρεῖς φορές, γεγονὸς ποὺ προκάλεσε πανικὸ μεταξὺ τῶν χαρτοπαικτικῶν κύκλων.

Οἱ αἴθουσες τῆς Λέσχης ἦταν γεμᾶτες κόσμο, ποὺ πῆγαιναν ἐπίτηδες γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν τὸ Γκάρσια νὰ παίζη μὲ παροιμιώδη ἀπάθεια. Κι' οἱ τραπεζίτες ἄφηναν κι' αὐτοὶ τὰ γραφεῖα τους γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παρακολουθήσουν τὸ παιχνίδι του, ποὺ τὰ ἀποτελέσματά του ἔφερναν ραγδαία ὑποτίμησι στὶς μετοχές τους!...

Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ἔπαιζε συνεχῶς τρεῖς ὧρες, ἔχασε ὅλα τὰ λεπτά του. Βγῆκε τότε ἔξω καὶ πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶχε ἠττηθῆ κι' ἔφευγε... Ὁ Γκάρσια ὅμως δὲν ὑποχωροῦσε εὔκολα. Πῆγε στὴ Φραγκφούρτη, ἀπέσυρε ἀπὸ μιὰ Τράπεζα 600 χιλιάδες φράγκα καὶ ξαναγύρισε στὸ Χεμβοῦργο. Εἶχε νυχτώσει πιὰ ὅταν ὁ Γκάρσια μπῆκε στὴ Λέσχη γιὰ νὰ ξαναρχίση τὸν ἀγῶνα. Ἔπαιξε λοιπὸν ὅλη τὴ νύχτα καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ξαναπῆγε καὶ συνέχισε τὸ παιγνίδι του, ὥσπου κέρδισε ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς Λέσχης.

Ὅταν τελείωσε τὸ παιγνίδι, οἱ ὑπάλληλοι κουβάλησαν στὸ σπίτι του ἕνα σωρὸ σακκούλια μὲ χρήματα, ἐνῶ τὸ πλῆθος τὸν συνώδεψε μὲ πομπὴ ζητωκραυγάζοντας!

Ἀλλά, ὅπως ὅλες οἱ δόξες ἔτσι καὶ τὸ ἀστέρι τοῦ Γκάρσια ἐπρόκειτο κάποτε νὰ δύση. Τὸ Βατερλὼ τοῦ Γκάρσια ἦταν τὸ Μπάντεν-Μπάντεν.

Ὅταν ὁ Γκάρσια πῆγε ἐκεῖ, μερικοὶ Γάλλοι εὐγενεῖς τὸν ἐπεισαν νὰ προκαλέση τὴ Χαρτοπαικτικὴ Λέσχη τῆς πόλεως σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μονομαχίες του.

Ὁ Γκάρσια ἀρνήθηκε στὴν ἀρχή, γιατὶ θεωροῦσε ἀνάξιό του ἕναν τέτοιον ἀγῶνα. Στὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάση τὸ χατῆρι, δέχτηκε.

Ἡ τύχη ὅμως τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πιά. Καὶ μέσα σὲ λίγες ὧρες ἔχασε ὅλα τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε κερδίσει ὡς τότε.

Ἔτσι ἔμεινε ἀπέναρος καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ περιληθῆ τὸ ράσο τοῦ καλογέρου καὶ νὰ κλειστῆ σ' ἕνα μοναστῆρι τῆς πατρίδας του.

★

Μιὰ πρωτοχρονιά, ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ἔπαιζε χαρτιὰ καὶ εἶχε στηρίξει ὅλο τὸ παιχνίδι του σ' ἕνα ρήγα. Κέρδισε λοιπὸν ἀρκετὰ καὶ γυρίζοντας εἶπε στοὺς ὑπουργούς του:

— Λύθηκε, κύριοι, τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα τῆς χώρας!...

Καί, κυτάζοντας τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν, πρόσθεσε:

— Μπορεῖτε, κύριε, σὲ εἴκοσι τέσσερις ὧρες νὰ μοῦ ὑποβάλετε τὴν παραίτησί σας καὶ νὰ παραδώσετε τὸ ὑπουργεῖο σας στό... Ρήγα μπαστούνι!

Κι' ἐπειδὴ ὁ ὑπουργὸς τὰ εἶχε χάσει, μὴ μπορώντας νὰ καταλάβη ἂν ἐφαρά, ὁ Λουδοβίκος ἐξακολούθησε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ σοβαρότητα προσποιητή:

— Καὶ ξέρετε γιατί: Ἐπειδὴ ποτέ σας, κύριε ὑπουργέ, δὲν καταρθώσατε νὰ συνεισφέρετε στὸ βασιλικὸ χρηματοφυλάκιο ὅσα εἰσέφερε ὁ Ρήγας μπαστοῦνι σὲ μιὰ μόνη νύχτα!...

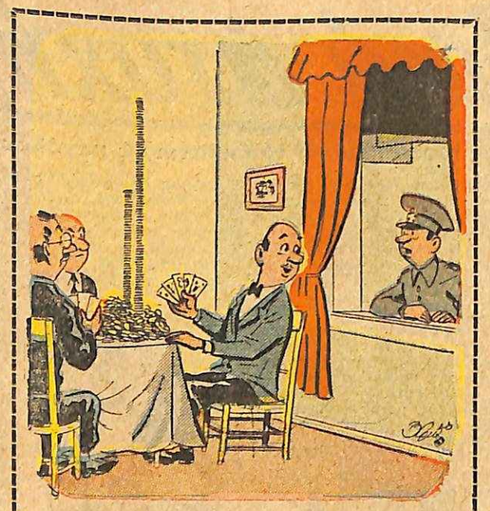

— "Ενα...ψιλὸ παίζουμε, κύριε πόλισμαν, γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΦΕΥΓΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ...

Φεύγει ὁ Χρόνος... Δακρυσμένες βλεφαρίδες,
σὰν μαρκίζες πούνε ὑγρὲς ἀπ' τὴ βροχὴ
μᾶς «στεγάζουν» τὶς βαθειές μας τὶς ρυ-(τίδες
ποὺ τὶς σκάψανε τῆς πάλης οἱ φροντίδες
καὶ μᾶς μαύρισαν μὲ πεῖσμα τὴν ψυχή...
Τί ἐποχή...

★

Φεύγει ὁ Χρόνος... Τί βαρύς, ἀλήθεια Χρό-(νος
λὲς καὶ πῆρε τὴ ζωή μας τὴ μισή...
Καὶ μᾶς ἔγινε συνήθεια ὁ πόνος.
—Παναγιά μου κάνε θαῦμα νἄν' ὁ μόνος
ὁ καθένας τέτοιο Χρόνο τὸν μισεῖ...
Μὰ ὡς κι' 'Εσύ!...

★

Φεύγει ὁ Χρόνος, κι' ὅμως νὰ ποὺ ὑπάρχουν (κι' ἄλλοι
ποὺ ἐνῶ ζοῦσαν μέσ' τὴ μαύρη συμφορὰ
κι' ἐνῶ ζήταγαν τὴν τύχη μὲ τὸ κιάλι,
ξάφνου βρῆκαν στῆς Ζωῆς τὸ Καρναβάλι
μέσ' τὸ δρόμο πεταμένη τὴ Χαρά!...
Καμμιὰ φορά...

★

Φεύγει ὁ Χρόνος. Καὶ γι' αὐτούς, τί ἀναμνή-(σεις.
'Ενῶ γι' ἄλλους τόννοι πίκρες καὶ καϋμοί...
Εὐτυχίες, μόχθοι, γέλια, συγκινήσεις.
—Φαντασία δὲν μπορεῖς νὰ τὰ γεννήσης!
Μιὰ ζωὴ γιὰ τὸν καθένα ἢ μιὰ στιγμή!
Χαρές... Λυγμοί...

★

"Ισως ἔτσι νἄναι πάντα... ὅλα τὰ χρόνια
στοὺς παληοὺς γέρο-Αἰῶνες τοὺς θολούς.
Μὰ ὁ χρόνος ποὺ θἀρθῆ, ἂς λυώση χιόνια
κι' ἂς ἀνθίση τῆς ζωῆς μας λίγα κλώνια,
νἄναι κάπως πιὸ καλὸς μὲ τοὺς καλοὺς
καὶ τοὺς πολλούς...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ με κάλτσες νάϋλον!

Μιὰ πολυδάπανη ἀμερικανικὴ μόδα

'Ενῶ ἄλλα ἑορταστικὰ ἔθιμα — τὰ πιὸ πολλὰ — ξεθωριάζουν καὶ σβύνουν σιγὰ-σιγά, στὴ σημερινὴ ὑπερβολικὰ πρακτικὴ ἐποχή, μιὰ συνήθεια ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι κι' ἐπεκτείνεται ὁλοένα: Πρόκειται γιὰ τὴν ἀποστολὴ εἰκονογραφημένων κάρτ-ποστάλ, μὲ τυπωμένες εὐχὲς γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

Σύμφωνα μ' ἕνα πρόχειρο ὑπολογισμό, τυπώθηκαν ἐφέτος 70.000.000 περισσότερες κάρτες ἀπὸ τ' ἄλλα χρόνια. Ἡ μεγαλύτερη δὲ κατανάλωσί τους γίνεται στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Οἱ Ἀμερικανοὶ προτιμοῦν τὶς ἔντυπες εὐχές. Πρόκειται γιὰ μιὰ «μόδα», ποὺ τοὺς ἔχει ἐνθουσιάσει, γιατὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐξοικονομοῦν πολύτιμο χρόνο.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ βρῆ καθένας στὰ ἀμερικανικὰ καταστήματα ὁποιουδήποτε εἴδους κάρτες τραβάει ἡ ψυχή του, μὲ εὐχὲς κάθε εἴδους. Ὑπάρχουν π. χ. καρτ-ποστὰλ ποὺ εὐχονται στοὺς παραλήπτες ἐπιτυχία στὶς προσεχεῖς ἐξετάσεις τους, στὴν καινούργια ἐργασία τους... ἢ στὴν ἐγχείρησι ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν! Ἀναφέρουν μάλιστα καὶ τὶς διάφορες ἐγχειρήσεις, ἀμυγδαλῶν, σκωληκοειδίτιδος, κλπ!

Ἄλλες εὐχητήριες κάρτες προορίζονται γιὰ νέους ποὺ πρόκειται νὰ καταταγοῦν στὸ στρατὸ ἢ γ' ἀπολυθοῦν, ἄλλες γιὰ γυναῖκες ἑτοιμόγεννες κι' ἄλλες γιὰ πρόσωπα ποὺ θὰ φύγουν σὲ ἄδεια.

Πολλὲς ἀπ' τὶς καινούργιες κάρτες προσπαθοῦν, μὲ τὶς εὐχές τους νὰ κάνουν χιοῦμορ, ἀλλὰ... πολὺ ἀμφίβολο ποιότητος! Διαβάζει π. χ. κανεὶς πάνω σ' αὐτὲς κάτι τέτοιες ἀφιερώσεις: («Ὁ σκύλος μας στὸ δικό σας») ἢ («Ἡ γάτα μας στὸ σκύλο σας») ἢ («Ἀπ' τὸν γραμματέα πρὸς τὸ διευθυντή»)..

Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ κάτι καρτ-ποστὰλ νέου εἴδους, ποὺ κοστίζουν πολὺ ἀκριβά. "Αν θέλετε νὰ στείλετε ἕνα δῶρο στὴν κοπέλλα σας, μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε μιὰ τερατσία κάρτα, ποὺ περιέχει στὸ ἐσωτερικό της ἕνα ζευγάρι κάλτσες νάϋλον, ἕνα κολλιέ, ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια ἢ ἕνα ρολογάκι.

Σ' ὅλο τὸν κόσμο, οἱ ἄνθρωποι στέλνουν κάθε χρόνο περισσότερες κάρτες μ' εὐχὲς σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους. Εἶνε ὡστόσο ἀμφίβολο ἂν θὰ φτάση κανεὶς ποτὲ τὸ ρεκὸρ ἑνὸς ἄλλοτε Νιζάμ τοῦ Χαϋντεραμπάντ, ποὺ ἔστειλε μιὰ χρονιὰ στοὺς φίλους του 50.000 κάρτες!

Οἱ πρῶτες εὐχητήριες κάρτες ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἦσαν ἐκεῖνες ποὺ ζωγράφισε μὲ τὸ χέρι ὁ Ἀγγλλιαμ Μαίη Ἔγκλεϋ. Τὶς ἔστειλε σὲ 100 φιλικά του πρόσωπα τὸ 1842. Εἶχε ἀπεικονίσει πάνω τὸ τέσσερες σκηνές, προερχόμενες ἀπὸ περασμένες ἀναμνήσεις του: μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι, ἕνα χριστουγεννιάτικο συμπόσιο, μιὰ παντομίμα καὶ μιὰ εἰκόνα πατινάζ στὸν πάγο. Τὶς ὑπέγραψε δὲ μὲ τὶς εὐχές ποὺ ἔχουν γίνει σήμερα στερεότυπες: («Εὐτυχισμένα τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος»).

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ διευθυντὴς τοῦ Βρεταννικοῦ Μουσείου σὲρ Χένρυ Κόλ ἦταν τόσο πολυάσχολος, ὥστε δὲν ἤξερε πῶς νὰ βρῆ καιρὸ νὰ γράψη σ' ὅλους τοὺς φίλους του. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ τοὺς στείλη καρτ-ποστάλ.

Καὶ πραγματικά, τύπωσε ἀρκετὲς κάρτες, ποὺ παρίσταναν μιὰ πολυμελῆ οἰκογένεια νὰ τρώη καὶ νὰ πίνη γύρω ἀπὸ ἕνα φορτωμένο τραπέζι. Ἡ εἰκόνα ὅμως αὐτὴ σχολιάσθηκε δυσμενέστατα ἀπὸ μερικοὺς πουριτανούς, ποὺ βρῆκαν ὅτι...προέτρεπε στὸ μεθύσι!

Οἱ κάρτες τοῦ σὲρ Κὸλ ἦσαν τυπωμένες λιθογραφικὰ καὶ χρωματισμένες μὲ τὸ χέρι. Ἀφοῦ ἔστειλε δὲ ἀπὸ μιὰ σὲ κάθε φίλο του, τοῦ περίσσεψαν μερικὲς καὶ τὶς πούλησε σ' ἕναν ἐμπορᾶκο ποὺ 1 σελίνι τὴ μία. Τὸ 1900 λοιπόν, ἕνας συλλέκτης πλήρωσε 50 λίρες γιὰ μιὰ τέτοια κάρτα!

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Παίξε ἕνα λογαριασμό

Ἐγὼ συνήθως δὲν παίζω χαρτιά. Δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο, ἕνα ὡρισμένο χρηματικὸ ποσὸν ποὺ κέρδισα μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἐντίμου προσώπου μου καὶ τὸ προορίζω γιὰ διάφορους σκοποὺς κοινωφελεῖς γιὰ μένα, θὰ τὸ στρώσω ἀπάνω σὲ μιὰ πράσινη τσόχα καὶ θὰ τὸ ριψοκινδυνεύσω καὶ θὰ τὸ χάσω, ἐπειδὴ ὁ ἄσσος ἐπῆγε σὲ ἄλλον, ἀντὶ νἄρθη στὰ δικά μου χέρια. Ἐγὼ τὸ χρῆμα τὸ ἐκτιμῶ βαθύτατα καὶ τὸ χειρίζομαι μὲ μεγάλη τέχνη καὶ μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ τὸ χω ὅσο μπορῶ περισσότερο στὴν τσέπη μου. "Οταν ἔχω στὴν τσέπη μου χρῆμα, νοιώθω μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ σὲ ὅλο μου τὸ εἶναι κι' ὅσο περισσότερο ἔχω, τόσο πιὸ πολὺ ζεσταίνομαι. Καὶ μὴ μὲ πῆτε φιλάργυρο καὶ τσιγγούνη, δὲν εἶμαι τέτοιος. Κάποτε ἔδωσα ἕνα εἰκοσαράκι σ' ἕνα φτωχὸ — κι' ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ τὸ θυμᾶμαι σὰν νἄναι τώρα.

Καὶ θὰ κάτσω, λοιπόν, νὰ ρίξω τὰ ὡραῖα μου χαρτονομίσματα στὴν πράσινη τσόχα καὶ θἄχω ἐγὼ τρεῖς βαλέδες — ἂς ποῦμε — κι' ὁ ἄλλος μόνο ἕνα, ἀλλὰ καὶ τέσσερις ντάμες μαζὺ γιὰ συνοδεία καὶ θὰ μοῦ πῆ «εἶμαι ἀνώτερος» καὶ θὰ μὲ ξεπαστρέψη; "Οχι, ποτέ. "Αν ἦταν ὅλο νὰ κέρδιζα, μάλιστα. "Η ἂν ἐρχόταν — ἂς ποῦμε — ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μοῦ δηλώση: «Παίξε κι' ἂν κερδίσης δικά σου κι' ἂν χάσης ἐγὼ τὰ πληρώνω»—πάλι μάλιστα.

"Ετσι τὸ παιχνίδι τὸ καταλαβαίνω. "Εχει νόημα καὶ θὰ μποροῦσα νὰ παρατήσω κάθε ἄλλη μου δουλειὰ καὶ ν' ἀφιερωθῶ στὴν τράπουλα.

Κι' ὄχι νὰ πῆς πῶς δὲν ξέρω. Τὰ χαρτιὰ τάμαθα ἀπὸ μικρός. "Ας εἶνε καλὰ ὁ θεῖος μου ὁ Ἀριστείδης — σᾶς ἔχω μιλήσει γι' αὐτόνε παλαιότερα — ποὺ τοῦ ἄρεσε ἡ τράπουλα καὶ εἶδικὰ τὰ πλακάκια καὶ τὸ τριάντα ἕνα. Αὐτὸς πολὺ συχνά, ἰδίως τὰ χειμωνιάτικα βράδυα, μᾶς φώναζε καὶ μᾶς ἔλεγε:

—"Ελᾶτε νὰ παίξουμε!

—"Εχουμε νὰ διαβάζουμε θεῖε, τοῦ λέγαμε ἐμεῖς τὰ παιδιά.

—Δὲν πειράζει, διαβάζετε αὔριο. Ἐξ ἄλλου καὶ τὰ χαρτιὰ εἶναι ἀριθμητική.

Καθόμαστε, λοιπόν, γύρω στὸ τραπέζι, ἔβαζε αὐτὸς μιὰ χοῦφτα λεφτὰ κι' ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τὰ χαρτζιλίκι μας καὶ παίζαμε. Ὅμως ὁ θεῖος μου ὁ Ἀριστείδης εἶχε μιὰ ἰδιοτροπία. "Ηθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ κερδίζη. Λοιπόν, μᾶς ἔκανε ζαβολιὲς καὶ μᾶς τὰ μάζευε, εἴτε εἶχε καλύτερο χαρτί, εἴτε ὄχι.

—Ἐγὼ κερδίζω! ἔλεγε.

—Μὰ πῶς κερδίζεις θεῖε; Ἀφοῦ ἐγὼ στάθηκα στὸ τριάντα κι' ἐσὺ κάηκες! τολμούσαμε καμμιὰ φορὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦμε ἐμεῖς τὰ παιδιά.

Τότε ἀστραφτε μιὰ παχουλὴ στράκα στὸ σβέρκο μας:

—Παλιόπαιδο. Νὰ σέβεσαι τοὺς μεγαλυτέρους!

"Ετσι παραδοθήκαμε πιὰ στὶς χαρτοπαικτικὲς ἰδιοτροπίες τοῦ θείου Ἀριστείδη, γιὰ νὰ γλυτώσουμε, τουλάχιστον, τὴν κατραπακιά. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ ἀντιπάθειά μου πρὸς τὴ χαρτοπαιξία.

Σὰν τὸ θεῖο τὸν Ἀριστείδη θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ παίζω. Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ δίνω καρπαζιά. Ἁπλῶς νἄχω τὸ δικαίωμα, μὲ ὁποιο χαρτὶ καὶ ἂν κρατῶ, νὰ μαζεύω τὰ λεφτὰ τῶν ἀλλονῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι βολετό. Κι' ἔτσι δὲν παίζω.

Ἐπὶ πλέον, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα μαθήματα ποὺ πῆρα, ἔμαθα τὴν τέχνη, κυτάζοντας τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν. Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ κάθωμαι κοντὰ σὲ παίχτες καὶ νὰ παρακολουθῶ τὰ καπριτσιὰ τῆς τύχης. Νοιώθω ἀγωνίες καὶ χαρές, ἐλπίδες κι' ἀπογοητεύσεις καὶ δοκιμάζω ὅλες τὶς συγκινήσεις τοῦ χαρτιοῦ χωρὶς νὰ διακινδυνεύω οὔτε δεκάρα. Καὶ πολὺ συχνά, ὅταν τύχη νὰ ξετινάχτη ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ συμπαραστέκομαι καὶ νὰ μείνη ταπί, ἡ χαρὰ ποὺ κυματίζει ἐντός μου, δὲν λέγεται.

—Νά, λέω ἀπὸ μέσα μου, ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι του, θἄχα βρεθῆ τώρα πανὶ μὲ πανί. Τί καλὰ ποὺ δὲν παίζω!

Ἀντίθετα, λυπᾶμαι πολὺ ἂν τύχη καὶ ὁ ἄνθρωπός μου κερδίση. Μὰ πάλι μὲ παρηγορεῖ ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ τὰ χάση τὸ ἄλλο βράδυ κι' ἔτσι ξαναβρίσκω τὴ χαρά μου.

★

—Τουλάχιστον γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά; μοῦ εἶπε ἡ κυρία Τέρψη (ὅταν θὰ φτάση τὰ πενῆντα θὰ ξαναγίνη Τερψιχόρη) πέρσι, παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους, ποὺ μὲ εἶχε καλέσει στὸ σπίτι της.

—Λυπᾶμαι πολύ, μαντάμ. Δὲν παίζω ποτέ, ἀπάντησα κι' ἔφιξα προστατευτικὰ τὴν τσέπη μου, ὅπου ὑπῆρχε κάποιο χρηματόδεμα.

—"Ελα καθήμενε Θανασάκη, πετάχτηκε καὶ ὁ φίλος μου ὁ Μένιος, ποὺ εἶχε πιάσει θέσι κι' ὅλας. Μιὰ βραδυὰ εἶναι, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου. Μπακαρδάκι θὰ παίξουμε. Βάζε λίγα.

—Ἐσὺ ἔξερες τὰς ἀρχάς μου, ἀπάντησα.

—Καὶ τί θὰ κάνετε; ρώτησε ἡ κυρία Τέρψη.

—Θὰ κάθωμαι ἐδῶ, δίπλα στὸ φίλο μου τὸ Μένιο καὶ θ' ἀπολαμβάνω τὸ παιχνίδι.

"Ετσι στρώθηκε ὁ μπακαρᾶς. Ὁ μπάγκος εἶχε μεγάλη τύχη κι' ὁ Μένιος ποὺ εἶχε πιάσει θέσι στὸ δεξὶ ταμπλώ, ἔχανε κι' ἐγὼ χαιρόμουνα, γιατὶ σκεπτόμουνα πὼς ἂν ἔπαιζα, θἄχανα κι' ἐγώ. Ὁ Μένιος ἔβγαλε μιὰ δεσμίδα ἀπὸ εἰκοσαχίλιαρα καὶ γρήγορα τὴν ἐξάντλησε. "Επειτα τράβηξε δεύτερη καὶ πῆρε κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο δρόμο. Στὸ μεταξύ, βέβαια, ἔπαιρνε καὶ κάτι, ἀλλὰ ὁ ρυθμὸς τῆς χασούρας του τραβοῦσε μ' αὐτὸ τὸ βρομολόγιο: Ἕνα εἰκοσάρι ἔπαιρνε, δύο ἔχανε. Σὲ κάποια στιγμὴ μπάφιασε, φαίνεται καὶ σηκώθηκε:

—Θὰ βγῶ λίγο νὰ πάρω ἀέρα. Παίζεις ἐσὺ γιὰ λογαριασμό μου;

Νὰ παίζης γιὰ ξένο λογαριασμό, τὸ καταλαβαίνω. Μπαίνεις στὸ παιχνίδι μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμία. Ὁ Μένιος μοῦ ἄφησε δέκα εἰκοσαχίλιαρα κι' ἀπομακρύνθηκε. "Εβαλα ἕνα εἰκοσάρι γιὰ ἀρχή.

—Ἐσεῖς παίρνετε φύλλο! μοῦ λέει ἕνας κύριος δίπλα μου. Κυττάξτε μὴ μᾶς κάνετε.

Μόλις τὰ φυλλάρω, τ' ἀνοίγω ἀμέσως μὲ προκλητικὴ χειρονομία.

—Ἐννιάρι! φωνάζω.

Ὀχτάρι ὁ μπάγκος. Μᾶς πληρώνει — ἀπὸ τ' ἄλο ταμπλὸ δὲν μᾶς νοιάζει.

—Ξαναπαίρνετε! μοῦ λέει ὁ κύριος.

—Τὸ ξέρω! τὸν πληροφορῶ καὶ τ' ἀνοίγω. «Ὀχτάρι!»

Πεντάρι ὁ μπάγκος, μᾶς πληρώνει. Αὐτὴ τὴ φορὰ βάζω δύο εἰκοσάρια: Ἑφτὰ ἐγώ, τέσσερα ὁ μπάγκος, μᾶς ξαναπληρώνει. Τώρα βάζω πέντε εἰκοσάρια, λείπουν ἄλλα δύο κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ταμπλὸ γιὰ νἄρθη ὁ ἰσολογισμός, τὰ συμπληρώνω. Καὶ τραβάω: Πέντε.

—Θέλει χαρτί; ρωτάει ὁ μπάγκος.

—Θέλει! δηλώνω.

—Στὸ πεντάρι δὲν τραβᾶνε! μοῦ σφυρίζει ἀνήσυχος ὁ διπλανὸς κύριος.

—"Εχω ἐμπνευσι! τοῦ ἀπαντῶ καὶ τοῦ δείχνω τὸ τεσσάρι ποὺ μοιρᾶζεται συστημένο. «Ἐννέα» φωνάζω.

—Φαρμάκι εἶναι τὸ χέρι σου! μοῦ λέει ὁ χοντρὸς κύριος ποὺ κάνει μπάγκο καὶ μοῦ ρίχνει ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος, ποὺ τὸ συνοδεύει μὲ χαμόγελο γλυκὸ σὰν μουρουνόλαδο.

—Χρυσοχέρης! μὲ συγχαίρει ὁ διπλανὸς κύριος, ποὺ σουφρώνει τρία εἰκοσάρια.

Στὸ μεταξὺ οἱ τράπουλες ἔχουν τελειώσει, ὁ μπάγκος τὶς ἀνακατεύει.

—Ποιὸς θὰ κόψη;

—Ὁ κύριος! Λένε μὲ μιὰ φωνὴ οἱ παίχτες τοῦ δεξιοῦ ταμπλώ.

Κόβω. Ποντάρω. "Ενα εἰκοσάρι, δοκιμαστικά. Χαρτί.

—Ἐννιάρι!

Χάνω τὴ δεύτερη, κερδίζω τὴν τρίτη καὶ τὴν τέταρτη. Καὶ νὰ ἴδῆς, σὰν νἄχω προαισθήσεις. "Οταν εἶναι νὰ χάσω ἀκουμπάω ἕνα εἰκοσάρι κι' ἄμα εἶναι νὰ κερδίσω ἀπὸ τρία κι' ἀπάνω. Τὸ παιχνίδι κυλάει μ' αὐτὴν τὴν ὡραία ἐναλλαγὴ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα. Κι' ὅταν ἔρχεται ὁ Μένιος καὶ βλέπει μπροστά μου μιὰ θαλασσα χαρτονομίσματος, γουρλώνει τὰ μάτια του:

—Μπράβο Θανασάκη!

—Σὲ ρεφάρισα;

—Καὶ κάτι παραπάνω.

—Ἄειντε, κάτσε τώρα νὰ παραλάβης ὑπηρεσία.

Καθόμαι δίπλα του. Καί, κύττα νὰ ἴδῆς τὰ καπριτσιὰ τῆς τύχης. Τώρα τὰ πράματα ἀρχίζουν τὴν ἀνάποδη. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα τὸ ὡραῖο χρῆμα ποὺ εἶχα μαζέψει μεταφέρεται στὴν ἔδρα τοῦ μπάγκου. Δὲν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ τέσσερα εἰκοσαχίλιαρα. Καὶ ὁ Μένιος σηκώνεται:

—Κάτσε νὰ παίξης γιὰ μένα.

Παραλαμβάνω ἐγὼ τὴ βάρδεια. Παίρνω χαρτί:

—Ἐννιάρι!

Πιάνω συνέχεια δυὸ ἐννιάρια, πιάνω ὀχτάρια, κερδίζω καὶ μὲ δύάρια ἀκόμα γιατὶ ὁ μπάγκος ἔχει ἄσσο κι' ὅταν ξανάρχεται ὁ Μένιος ἀερισμένος, τρίβει τὰ μάτια του. Καὶ ξαναμπαίνει καὶ ξαναχάνει καὶ ξανακάθομαι καὶ ξανακερδίζω.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μένιος ἔχει γεμίσει τὶς τσέπες του λεφτά.

—Τώρα θὰ παίξω συντηρητικά, μοῦ λέει τὴν τελευταία φορά.

Κι' ἐγὼ ποὺ σηκώνομαι γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ θέσι του, ἀκούω μιὰ μυστικὴ φωνὴ νὰ μοῦ λέη:

—Εἶναι φανερὸ πῶς ἀπόψε ἔχεις εὔνοια. Τὸ χαρτὶ σὲ κυνηγάει. Θὰ εἶσαι ἄξιος ἀγχόνης ἂν δὲν ἐκμεταλλευθῆς τὴν τύχη ποὺ σοῦ χαμογελάει. Τέτοια εὐκαιρία ποῦ θὰ τὴν ξαναβρῆς;

"Οσοι ἔχουν γνῶσι τῶν χαρτιῶν, ξέρουν πῶς τυχαίνουν στὸν ἄνθρωπο βραδυὲς μὲ σκανδαλώδη εὔνοια. Αὔριο γυρίζει τὸ χαρτί. "Ολο τὸ ζήτημα εἶναι νὰ κερδίσης αὐτὴ τὴ βραδυὰ καὶ νὰ μὴν ξαναπαίξης τὴν ἄλλη. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικό. Κι' ὅπως εἶμαι γεμάτος αἰσιοδοξία, αὐτοπεποίθησι κι' ὑπερηφάνεια, κάθομαι στὸ ἄλλο ταμπλῶ. Εἶναι καιρὸς νὰ τὸ σηκώσω κι' αὐτό, γιατὶ εἶχε πέσει. Τραβάω ἕνα εἰκοσάρι ἀπὸ τὸ χρηματόδεμα ποὺ ἔχω στὴν ἀπομέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου καὶ βάζω στὸ ταμπλῶ.

—Παίρνετε φύλλο! μοῦ λέει ἡ κυρία Τέρψη, ποὺ κάθεται δίπλα μου.

—Ὀχτώ! ἀφήνω μιὰ στεντόρεια κραυγὴ καὶ πετάω φανερὰ τὰ χαρτιά.

—Ἐννιά! ἀπαντᾶ ὁ μπάγκος καὶ τὰ μαζεύει.

Τραβάω δύο εἰκοσάρια. "Ωστε τώρα ποὺ ἔχω τὸ καλύτερο χαρτί, νὰ βγάλω καὶ τὴ ζημιά. Παίρνει φύλλο ἡ κυρία Τέρψη. Πεντάρι.

—Δὲν θέλει, λέει τοῦ λόγου της καὶ σταυρώνει τὰ χαρτιά.

—Κακῶς, τῆς ψιθυρίζω.

—Μὰ στὸ πεντάρι δὲν τραβᾶνε.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι νόμος.

—Θέλει! φωνάζει ὁ Μένιος ἀπὸ τ' ἄλλο ταμπλῶ. Τούρχεται ἕνα τριάρι καὶ συμπληρώνει: «Ἑφτά!»

—"Εξη! δηλώνει ὁ μπάγκος.

Μαζεύει τὰ δικά μας, πληρώνει τοὺς ἄλλους.

—Βλέπετε; λέω στὴν κυρία. Θὰ παίρναμε ἐμεῖς τὸ τριάρι καὶ θὰ εἴχαμε τώρα ὀχτώ.

—"Εμπνευσις! λέει ἐκείνη.

—Ὀλεθρία! τῆς ἀπαντῶ.

Ἀπροσύρω ἄλλο εἰκοσάρι. Τὸ κερδίζω. Τοποθετῶ δύο. Τὰ χάνω. Διπλασιάζω. Χάνονται. Ἀπροσύρω ἄλλα. Πᾶνε. "Ερχεται ἡ σειρά μου νὰ πάρω φύλλο. Μιὰ φιγούρα κι' ἕνα πεντάρι.

—Τί θὰ κάνετε τώρα;

—Θὰ ἰδῆτε. Θέλει! ἀπευθύνομαι στὸν μπάγκο.

—Ὁρίστε.

"Ερχεται ἄλλο ἕνα πεντάρι. Τὰ πετάω μὲ ἀγανάκτησι. Μπάκα!

—Πέντε! φωνάζει ὁ Μένιος, ποὺ εἶχε σταθῆ.

—Τέσσερα! λέει ὁ μπάγκος.

Μαζεύει τὰ δικά μας, πληρώνει τὰ δικά τους.

—Βλέπετε; μοῦ λέει ἡ μαντάμ. "Αν εἴχαμε μείνει κι' ἐμεῖς στὸ πέντε...

—"Εμπνευσις! τῆς λέω.

—Ὀλεθρία! μοῦ ἀπαντᾶ.

—Τὸν κακό σας τὸν καιρό... ἤθελα νὰ πῶ, ἀλλὰ τὸ κράτησα μέσα μου.

Καὶ χάνω. Καὶ βάζω τὸ χέρι στὴν τσέπη γιὰ νὰ τραβήξω κανένα εἰκοσάρι, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει. Εἶχανε φύγει ὅλα. Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ ἕνα δεκάρικο στὴν ἀπόξω. Τὸ ἀκουμπάω, γιατὶ ὅσοι ἔχουν γνῶσι ἀπὸ χαρτιὰ ξέρουν ὅτι ὁ ταπὴς πολὺ συχνὰ ξαναπλάνεται ἀπὸ τὴν τελευταία του μίζα. Ἀλλὰ ὄχι πάντα. Πῆγε κι' αὐτό, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. Σηκώνομαι κι' αἰσθάνομαι πολὺ ἄσχημα. Τί ἤθελα, ὁ ἠλίθιος, νὰ παραβῶ τὰς ἀρχάς μου; "Ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο, ὅλη μου ἡ περιουσία, ἔγινε καπνὸς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Κι' ὁ Μένιος, ἀπέναντί μου, νάχη ἕνα πλῆθος χαρτονομίσματα μπροστά του. Τοῦ κάνω νόημα:

—Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ;

Τραβιόμαστε σὲ μιὰ γωνιά.

★

—Πῶς πᾶς; τὸν ρωτῶ.

—Κερδίζω τέσσερα ἑκατομμύρια. Ἀκριβῶς ὅσα μοῦ εἶχες κερδίσει ἐσύ. Σ' εὐχαριστῶ.

—Λάσε μου τὰ μισά.

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Ἐγὼ δὲν τὰ κέρδισα;

—Ἐσὺ τὰ κέρδισες, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμό μου.

—Τί πάει νὰ πῆ γιὰ λογαριασμό σου;

—Πάει νὰ πῆ ὅτι ἔπαιζες μὲ δικά μου λεφτά. "Αν ἔχανες τὰ δικά μου θάχανες.

—Ναί. Ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ ἄφησες δέκα εἰκοσαχίλιαρα. "Αν ἔχανα, θάχανες διακόσιες χιλιάδες. Ἐγὼ σοῦ ἀπέδωσα τέσσερα ἑκατομμύρια. Ἡ διαφορὰ εἶναι κολοσσιαία. "Οπως κι' ἂν τὸ πάρης, τὰ μισὰ τὰ δικαιοῦμαι.

—Μιλᾶς μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ λὲς στὰ σοβαρά.

—Σὲ τέτοια ζητήματα, Μένιο, δὲν ἀστειεύομαι. Νὰ μοῦ δώσης τὰ δικαιώματά μου. Δύο ἑκατομμύρια.

—Δὲν γίνεται, Θανασάκη.

—Τότε τουλάχιστον ἕνα! Αὐτὸ ποὺ εἶχα καὶ τὄχασα. Ἐγὼ γιατὶ νὰ χάσω ἕνα ἑκατομμύριο;

—Αὐτὸ τὄχασες γιὰ λογαριασμό σου!

—Μωρὲ τί μοῦ λές! "Ωστε τὰ τέσσερα τὰ κέρδισα γιὰ λογαριασμό σου καὶ τὸ ἕνα τὄχασα γιὰ δικό μου. Βρὲ κάτι ἐξυπνάδες ποὺ ἀκούει κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. ("Αρχισα νὰ τρέμω ἀπὸ ἀγανάκτησι). Τὰ ἐννιάρια καὶ τὰ ὀχτάρια, ἐγὼ δὲν τὰ τράβαγα σερί;

—Καὶ γιατὶ δὲν τὰ τράβαγες ὅταν ἔπαιζες γιὰ δικό σου λογαριασμό;

—Κι' ἐσὺ γιατὶ δὲν τὰ τράβαγες ὅταν ἔχανες φράδα, πατῶντας γιὰ δικό σου; Μένιο! Δῶσε μου τὸ ἑκατομμύριό μου καὶ ἄσε τὰ καλαμπούρια.

—"Ελα Χριστέ μου! Μωρὲ σοῦ χρωστάω κανένα ἑκατομμύριο;

—Μάλιστα. Αὐτὸ ποὺ ἔπαιξα κι' ἔχασα.

—Καὶ σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ παίξης;

—Ἐσὺ μοῦβαλες τὴ σατανικὴ ἰδέα. Ἐγὼ καλὰ καθόμουνα γαλαρία. Λοιπὸν ἀπὸ τὰ δύο ποὺ δικαιοῦμαι, σοῦ χαρίζω τὸ ἕνα. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο θὰ μοῦ τὸ δώσης ὁπωσδήποτε. Θέλω τὸ χρῆμα μου, φωνάζω γιὰ ν' ἀκούσουν ὅλοι.

—"Αε νὰ κουρεύεσαι! μοῦ ἀπαντᾶ θρασύτατα τὸ τομάρι.

Τότε συγκεντρώνω ὅλες μου τὶς δυνάμεις καὶ βάζω τὴν πιὸ δυνατή μου φωνή:

—Κλέφτη! Ἀπατεῶνα! Λωποδύτη!

Οἱ ἄλλοι ἔχουν παρατήσει τὸ παιχνίδι καὶ σηκώνονται περίεργοι νὰ ἰδοῦν καὶ ν' ἀκούσουν. Στὴ λέξι «λωποδύτη» αἰσθάνομαι μιὰ γροθιὰ κατὰ πρόσωπο. Τὸν βουτάω ἀπὸ τὸ γιακά. Κυλιόμαστε χάμω.

—Κλέφτη! φωνάζω ὅσο μπορῶ πιὸ δυνατά.

Καθὼς πολεύουμε στὸ πάτωμα, τὰ εἰκοσαχίλιαρα ξεχύνονται ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ Μένιου. Δυὸ πράματα ἔχω νὰ κάνω. "Η νὰ τοῦ ἀνταποδίνω τὶς γροθιές, ἢ νὰ μαζεύω τὰ χαρτονομίσματα. Προτιμῶ τὸ δεύτερο, τὰ περισυλλέξω τὸ ἑκατομμυριάκι μου, νὰ εἰσπράξω τὰ δικαιώματά μου. Ἐγὼ μαζεύω κι' ὁ Μένιος μὲ κοπανάει. Μιὰ τελευταία γροθιὰ μὲ κάνει καὶ χάνω τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ εἶνα μαζέψει.

★

Μὲ κουβαλήσανε στὸ σπίτι μου σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι. Νοιώθω κάτι νὰ σαλεύη στὸ στόμα μου. Εἶναι δυὸ δόντια ποὺ κουνήθηκαν γιὰ λίγο κι' ἔπειτα φύγανε ἀπὸ τὴ θέσι τους. Κυττάω καὶ τὰ ροῦχα μου! Τὸ ἕνα μανίκι κουοέλι. Λοιπόν, ἔγασα τὸ ὅλον: "Ενα ἑκατομμύριο, δέκα χιλιάδες. Δύο δόντια. "Ενα μανίκι. Κι' ἕνα φίλο — τὸ παλιόσκυλο. Νὰ γιατὶ δὲν θὰ ξαναπαίξω. Οὔτε γιὰ δικό μου, οὔτε γιὰ ξένο λογαριασμό. Κι' ἂν θέλω νὰ παίξω, προτιμῶ φυσαρμόνικα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

❂❂

Φάρμακο γιὰ τὴ λευχαιμιὰ

Τὸ Μάϊο τοῦ 1953, τὰ ἀγγλικὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν Γουέλκομ παρασκεύασαν ἕνα νέο χημικὸ προϊόν, ποὺ ὠνομάσθηκε πρασωρινὰ «6—Μ. Ρ.». Ἡ οὐσία αὐτὴ ἔχει δοκιμασθῆ ὡς σήμερα σὲ 13 διάφορες κλινικὲς καὶ πάνω σὲ 337 πάσχοντες ἀπὸ λευχαιμία. Οἱ 122 λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς παρουσίασαν μιὰ οὐσιώδη βελτίωσι — προσωρινὴ ὅμως. Οἱ γιατροὶ ποὺ πειραματίσθηκαν μὲ τὸ νέο φάρμακο, γνωμάτευσαν ὅτι εἶνοι ἴσως τὸ ἀποτελεσματικώτερο ἀπ' ὅσα παρασκευάσθηκαν ὡς σήμερα ἐναντίον τῆς ἀσθενείας αὐτῆς.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 517

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀκούονται παντοῦ, τὶς ἡμέρες αὐτές. — Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.
2 Ἐπιφώνημα.— Γλύκισμα τῆς ἡμέρας. — Τροπικὸ ἐπίρρημα.
3 Ἀθηναία ἑταίρα, φίλη τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.—Λεπτό, ἰσχνό.
4 Μεταφορικὸ μέσον. — Κλάδος λυγαριᾶς ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν καλαθοπλεκτική.
5 Ἀρχικὰ παλαιοῦ κόμματος. —Μαζί, ἀντάμα. — ... Πίγκερτον.
6 Προσκαλεῖ. — ... Λάμπο: γνωστὴ ντιζέζ.— Ἰμαμάτον, μεταξὺ Ὑεμένης καὶ Χετζάζης. — Ὑποδιαίρεσις τῆς βούας τῶν ἀρχ. Σπαρτιατῶν.
7 Χρήσιμο σ' ἕνα ὑποζύγιο. —Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, ἀλλως Κυδωνίαι.
8 Τύραννος τῆς Σπάρτης. — Ἀρχαία ἀγάλαμτα σὲ σχῆμα στήλης.
9 Διπλασιαζόμενο προκαλεῖ κλάματα στὰ μωρά. — Ἔχουν μπλεξίματα μὲ τὴν δικαιοσύνη. — Ἐκφράζει ἔκπληξιν.
10 Πρακτορεῖον εἰδήσεων.—Μυθολογικὴ κόρη τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Αἰθρας. — Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄδολος.
11 Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ προκατόχου τοῦ κυρίου Κοτύ. —Ὑπηρετεῖ τὸν θεόν.
12 Αἰγυπτιακὴ θεότης. ἀσιατικῆς προελεύσεως. — Ἀρχικὰ ἱδρύματος. — Ποδοσφαιρικὴ ὁμάς. — Τὴν ἀγάπησε ὁ Ἡρακλῆς.
13 Ναυτικὸ παράγγελμα. — Ἰδια. — Μάρκα αὐτοκινήτων. —Τοπικὸ ἐπίρρημα (συγκεκομμένο).
14 Φάρμακο. — Γυναικεῖο ὄνομα (χαϊδευτικά).
15 Τροπικὸ ἐπίρρημα (ξεν.). —Ἀκόμα.
16 Τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας (δοτ.). — Τέτοια σᾶς εὐχόμεθα τὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται. — Νότα.
17 Καταστρέφει τὰ ξύλα.—Τροπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κάθισμα γιὰ πολλὰ πρόσωπα. — Ἅγιος ποὺ λατρεύουν τὰ παιδιά.
2 Κραυγὴ πόνου. — Εἶνε ἀπὸ πολύτιμο μέταλλο. — Ἀποτελοῦν θρεπτικὴ τροφή.
3 Ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς. — Μαζί.
4 Μικρὴ πινακίδα. — Βασίλισσα.—Δεντροστοιχία (γαλ.).
5 Δοχεῖο ποὺ περιέχει τὸ κρασὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας (πληθ.). — Ὁ πρόεδρος φίλης χώρας (χαϊδευτικά).
6 Χαρακτηρίζει τὴν σμυρναϊκὴ προφορά. — Ἐλαφρὸ καὶ ταχὺ πολεμικὸ πλοῖο τῶν Ρωμαίων. — Ἄρθρο.
7 Γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου δημιουργήθηκαν οἱ Μυρμιδόνες. — Ἀνεστραμμένο σύμφωνο.— Ἥρως τῆς Ἀρκαδίας ποὺ βοήθησε τὸν Ἡρακλέα στὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ Ἱπποκόοντος.
8 Ρόπαλο, μπαστούνι (δημ.).
9 Τρώγεται ζεστή. — Ἐπιτακτικὸ μόριο. — Ἀρέσουν στοὺς ἐρωτευμένους.
10 Μᾶς ἐξασφαλίζει κάτι προσωρινά.
11 Πόλις τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης ἀλλὰ καὶ ὄνομα δοξασμένου πολεμικοῦ μας.— 120. — Φόρεμα.
12 Ὑπερφάνο ζῶο. — Ἔχουν θεραπευτικὲς ἰδιότητες. — Ἀριθμητικόν.
13 Μέρος τοῦ ἄρότρου (πληθ.) — Ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα.
14 Γάλλος μηχανικὸς ποὺ τελειοποίησε τὰ πυροβόλα (ἐπών.). — Ἐγκατάστασις ὅπου οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι διατηροῦσαν ζωντανὰ ἄγρια ζῶα. — Ρόμπερτ...: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
15 Ἁρπακτικὰ πτηνά. — Προσεύχομαι.
16 Σύνδεσμος (ἀρχ.). — Θυσιάζονται πολλὲς γιὰ τὰ τραπέζια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. —"Εξη.
17 "Ησαν ὀρθόδοξοι κι' ἔγιναν καθολικοί.— Νοστιμίζουν τὰ κουλούρια.

Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 516 στὴ σελ. 98

Τῆς ταβέρνας

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Τί μαζευτήκατε, καλέ, ὅλοι ἐσεῖς; Δὲν ἔχετε ξαναδῆ ποτὲ νὰ παίζουν χαρτιά;...

— Ρέστα μου..
— Πάσσο!...

Ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα!...

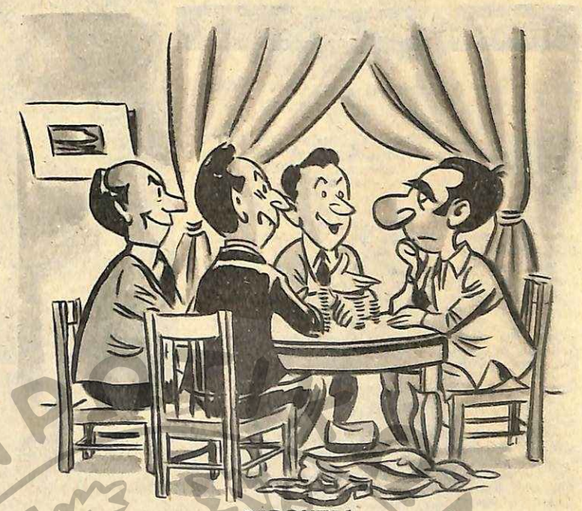

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

— Μὴ στενοχωριέσαι, Νικολάκη μου. Ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά, κερδίζει στὴν ἀγάπη!...

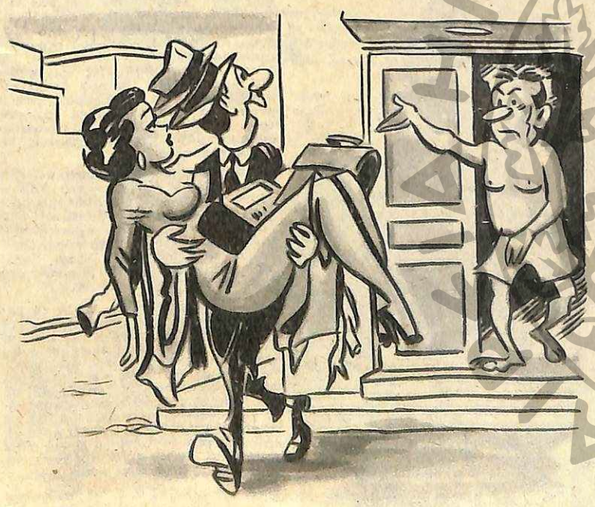

Ὁ κερδισμένος: Τί φωνάζεις, μωρὲ Νιόνιο; «Πᾶρε ὅλα» δὲν ἔλεγε τὸ σβουράκι;

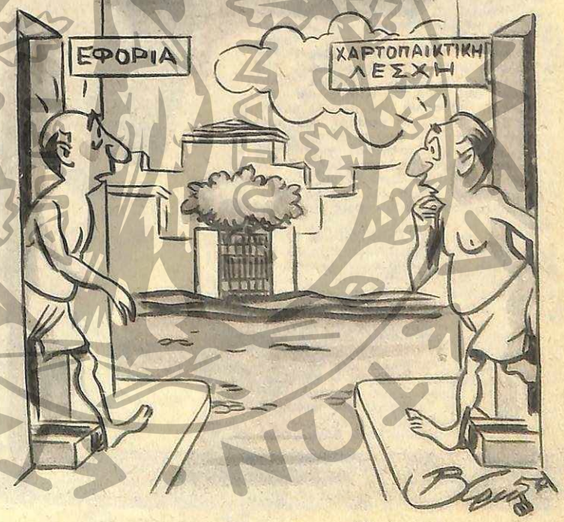

— Τὸν φουχαρᾶ!...

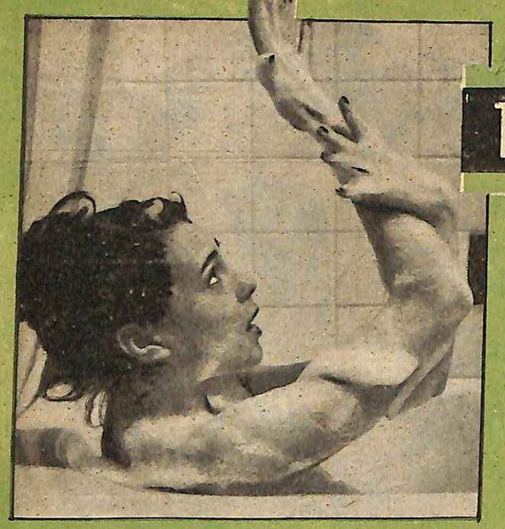

ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ

Μὴ μεταχειρίζεστε γιὰ τὸ μπάνιο σας νερὸ πολὺ ζεστὸ ἢ πολὺ κρύο, ἀλλὰ χλιαρό.

Πῶς θὰ ἀξιοποιήσετε τὰ φυσικά σας χαρίσματα

ΔΕΝ καταστρώνουν μονάχα τὰ κράτη πολυετῆ προγράμματα, γιὰ τὴν οἰκονομική τους ἀνάπτυξι. Ὑπάρχουν καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες κάτι τέτοια «προγράμματα». Μόνο ποὺ αὐτὰ εἶναι πολὺ μικρότερης διαρκείας κι' ἀφοροῦν —τί ἄλλο;— τὴν καλλονή τους. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν ὀφείλεται στοὺς εἰδικοὺς τοῦ Χόλλυγουντ καὶ διαρκεῖ τέσσερες βδομάδες.

Δὲν ὑπάρχει γυναῖκα πραγματικὰ ἄσχημη στὸν κόσμο. Ὑπάρχουν μόνο γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν καταλάβει τὰ κρυμμένα τους χαρίσματα καὶ δὲν ξέρουν νὰ τὰ ἀξιοποιήσουν.

Τὸ πρόγραμμα λοιπὸν ποὺ θὰ τοὺς ὑποδείξωμε, θὰ τὶς βοηθήσῃ νὰ μεταμορφωθοῦν τελείως. Ἂς ἀρχίσουν ἀμέσως τὴν ἐφαρμογή του, ἀπ' τὴν ἑπομένη Κυριακή.

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

1η ἡμέρα: Θ' ἀρχίσωμε μὲ τὸν καθαρισμὸ τοῦ δέρματος, γιατὶ ἀποτελεῖ βασικὴ προϋπόθεσι τῆς καλλονῆς. Τὸ δέρμα πρέπει νὰ καθαρίζεται δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι κανονικό, δὲν σᾶς δημιουργεῖ καμμιὰ δυσκολία ἢ εἰδικὸ πρόβλημα. Πλένετε τὸ πρόσωπό σας πρωὶ καὶ βράδυ μὲ καλὸ σαπούνι, ὄχι καυστικό, καὶ μὲ ἐλαφρὰ χλιαρὸ νερό, ὄχι γλυφό. Κάνετε μὲ τὴ σαπουνάδα ἕνα μασσάζ, μὲ κυκλικὲς κινήσεις πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πάνω. Ξεπλένεσθε τρεῖς φορὲς —τὴν τελευταία μὲ κρῦο νερό— γιὰ νὰ φύγῃ τελείως τὸ σαπούνι.

Ἂν ἔχετε δέρμα λιπαρό, κάνετε ἕνα ἀτμόλουτρο τοῦ προσώπου σας, γιὰ ν' ἀνοίξουν οἱ πόροι. Σκύβετε δηλαδὴ πάνω ἀπὸ νερὸ ποὺ βράζει, καὶ σκεπάζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ πετσέτα. Ὕστερα κάνετε μασσάζ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ μ' ἕνα μαλακὸ ὕφασμα καὶ μὲ ζεστὴ καὶ παχειὰ σαπουνάδα, πάντα κυκλικὰ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πάνω. Ξεπλένεσθε δυὸ φορὲς μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ μιὰ μὲ κρύο. Ἐπαναλαμβάνετε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Τέλος, ἂν ἔχετε ξηρὸ δέρμα, πλένετε τὸ πρόσωπό σας μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ὑδέτερο σαπούνι, κάνετε τὸ μασσάζ ποὺ εἴπαμε, καὶ ξεπλένεσθε 4—5 φορὲς μ' ἐλαφρὰ χλιαρὸ νερό.

Πάντως, δὲν πρέπει νὰ περάσῃ μέρα χωρὶς νὰ καθαρίσετε ἔτσι τὸ πρόσωπό σας.

2α ἡμέρα: Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα σας ὁλόκληρο ἔχει ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα τοῦ «κουρασμένου» δέρματος. Κι' αὐτὸ γίνεται μὲ τὸ μπάνιο.

Μὴ μεταχειρίζεσθε νερὸ πολὺ ζεστὸ ἢ πολὺ κρύο, ἀλλὰ χλιαρό, ποὺ κατευνάζει συγχρόνως τὰ νεῦρα καὶ ξεκουράζει. Δῶστε ἰδιαιτέρα προσοχὴ σὲ ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος, ἐκεῖνα ποὺ προδίδουν περισσότερο τὴν ἡλικία:

Πλάτη καὶ ὦμοι: Γεμίζουν συνήθως μπιμπίκια καὶ σπειράκια, ὅταν τὸ δέρμα εἶναι λιπαρό. Ἂν παρατηρήσετε αὐτὰ τὰ «σημεῖα κινδύνου», χρησιμοποιῆτε καθημερινῶς ἐναντίον τους ἕνα ἀγνὸ σαπούνι καὶ μιὰ βούρτσα τοῦ μπάνιου.

Ἀγκῶνες, γόνατα, φτέρνες: Ἂν ἔχῃ στεγνώσει καὶ ζαρώσει τὸ δέρμα τους, τὸ τρίβετε μὲ λάδι πρὶν ἀπ' τὸ μπάνιο, καὶ χρησιμοποιεῖτε καὶ πάλι τὴ βούρτσα. Μετὰ χειρίζεσθε ἐλαφρόπετρα, μαζὶ μὲ τὸ σαπούνι σας, γιὰ νὰ φύγῃ γρηγορώτερα αὐτὸ τὸ στρῶμα τοῦ δέρματος.

Χέρια: Ὅταν εἶναι παρασμελημένα, χρειάζονται λάδι. Ἀκόμη κι' ἂν ἔχετε λιπαρὸ δέρμα, περνᾶτε καθημερινῶς μὲ λάδι τὰ χέρια σας, ἰδίως δὲ τὶς ἄρθρωσες τῶν δακτύλων καὶ τὰ νύχια. Τρίβετε τοὺς λεκέδες μὲ μιὰ λεμονόκουπα, ἢ μὲ ἐλαφρόπετρα ἂν ἐπιμένουν. Τρίβετε ἐπίσης καθημερινῶς τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τὰ νύχια τους μὲ μιὰ εἰδικὴ σκληρὴ βούρτσα.

3η ἡμέρα: Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας μὲ μιὰ κρέμα καθαρισμοῦ, ὑγραίνετε ἕνα βαμπάκι μὲ δροσιστικὴ λοσιόν, τὸ βουτᾶτε στὴν κρέμα, περνᾶτε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας, κι' ἔπειτα μόνο μὲ λοσιόν, μὲ ἄλλο βαμπάκι.

Ἀκόμη κι' ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι κανονικό, μπορεῖ κάποτε νὰ γίνεται λιπαρὸ στὴ μύτη, τὸ πηγούνι, καὶ τὸ μέτωπο καὶ ξηρὸ στὰ μάγουλα, τὰ μάτια καὶ τὸ λαιμό. Καθαρίζετε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τοκτικὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ καὶ σαπούνι καὶ μὲ κρέμα καθαρισμοῦ. Σ' ὁποια σημεῖα τὸ δέρμα εἶναι ξηρὸ (ἰδίως τὸ χειμῶνα) βάζετε λίγη λιπαρὴ κρέμα.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ ἐνέργεια ὁποιασδήποτε κρέμας συμπληρώνεται σὲ 25 λεπτὰ τῆς ὥρας. Δὲν ὑπάρχει λόγος λοιπὸν νὰ μένῃ ὅλη τὴ νύχτα πάνω στὸ πρόσωπό σας ἡ κρέμα νυκτὸς καὶ νὰ βουλώνῃ τοὺς πόρους. Ἀφοῦ ἐπιδράσῃ ὡς 20 λεπτά, τὴ σκουπίζετε ὕστερα καλά, γιὰ ν' ἀναπνέῃ ἐλεύθερα τὸ δέρμα σας, μὲ τοὺς πόρους του ἀνοιχτούς.

4η ἡμέρα: Θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ μελέτη τῶν εἰδικῶν προβλημάτων ποὺ παρουσιάζει τὸ δέρμα σας. Ἂν ἔχετε ὑπερβολικὰ λιπαρὸ δέρμα, δοκιμάσετε νὰ τὸ πλύνετε μὲ λιπαρὸ τῆς κουζίνας, ἢ μὲ πολὺ δυνατὸ τσάι ἀραιωμένο μὲ τετραπλάσιο ζεστὸ νερό. Τρῶτε ἀφειδῶς πράσινα χορταρικά, ἀποφεύγετε τὰ λίπη, τὴ σοκολάτα, τὰ καρύδια· μὴν κάνετε κατάχρηση στὰ ἀμυλώδη καὶ πίνετε ἓξη ποτήρια νερὸ τὴν ἡμέρα. Ὁ ἥλιος σᾶς ὠφελεῖ πολύ.

Ἔχετε δέρμα πολὺ ξηρό; Ἀποφεύγετε τὶς ὑπερβολὲς στὸ νερὸ καὶ τὴ θερμοκρασία. Πλένεσθε μὲ νερὸ καὶ τὴ φορὰ χλιαρό. Χρησιμοποιῆτε ἄφθονη κρέμα καὶ λάδι γιὰ τὸ δέρμα καὶ μὴ ξεροψήνεσθε στὸν ἥλιο.

Γιὰ τὶς πρῶτες ρυτίδες, ἐφαρμόζετε τὰ τακτικὰ μασάζ μὲ λιπαρὴ κρέμα.

Ἂν ἔχετε κάπως ὑπερβολικὸ χνοῦδι στὸ πάνω χεῖλος καὶ στὸ πηγούνι, μὴ τὸ ξυρίζετε, ἀλλὰ ἀποχρωματίστε το μὲ τὴν ἑξῆς μέθοδο, ἀφοῦ τὴν ἐφαρμόσετε πρῶτα στὸ μπράτσο σας γιὰ νὰ ἐξασκηθῆτε: Φτιάνετε μιὰ ἀραιὴ ζύμη ἀπὸ λίγο ξυσμένο σαπούνι, μιὰ - δυὸ σταγόνες ἀμμωνία καὶ τριπλάσιο ὀξυζενέ. Ἀφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ στὶς τρίχες 5—10 λεπτά, κι' ὕστερα ξεπλένετε πολλὲς φορὲς μὲ κρύο νερό. Προκειμένου γιὰ τρίχες μεγάλες καὶ χοντρές, ἡ μόνη ἀκίνδυνη κι' ἀποτελεσματικὴ μέθοδος ἀποτριχώσεως εἶναι ἡ ἠλεκτροπηξία.

Νὰ τώρα κι' ἕνα «μυστικό», ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ διατηροῦν δέρμα δροσερὸ σὰν παιδιάστικο ἀκόμα καὶ στὰ γεράματά τους: Ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ κάθε μέρα, μένουν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά. Ἔτσι, τονώνεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό τους.

Γιὰ ν' ἀκολουθήσετε αὐτὴ τὴ μέθοδο, στήνετε λοξὰ πάνω στὸν τοῖχο μιὰ σανίδα τοῦ σιδερώματος καὶ ξαπλώνεσθε χάμω ἀνάσκελα, μὲ δυὸ - τρία μαξιλάρια κάτω ἀπὸ τοὺς γλουτούς καὶ μὲ τὰ πόδια σας τεντωμένα πάνω στὴ σανίδα. Ἢ ξαπλώνεσθε σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ σαὶζ - λόνγκ ἀνάποδα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη στάσι, δηλαδὴ μὲ τὰ πόδια ψηλὰ καὶ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Μένετε ἔτσι ἐπὶ 10 λεπτὰ στὴν ἀρχή, καὶ σιγὰ - σιγὰ αὐξάνετε τὴ διάρκεια σὲ μισὴ ὥρα κάθε μέρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς πρώτης βδομάδας.

Οἱ στὰρ μένουν, ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ κάθε ἡμέρα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλὰ γιὰ νὰ τονώνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό...

Πρωτοχρονιά

Μιὰ φορά, θαρρῶ, τὸ χρόνο, ξημερώνει τέτοια μέρα,
ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ ὁ κόσμος «τὰ φαρμάκια πᾶνε πέρα
αἴρει σήμερα ὁ χρόνος ὁ καινούργιος τὴν...αὐλαία!
καὶ πηγαίνει ὁ περασμένος μὲ τοὺς παλαιοὺς παρέα.
Τῆς χρονιᾶς ἡ «πρεμιέρα» εἶναι σήμερα, ποὺ λέτε,
καὶ μπορεῖ στὴν ἔκβασί της νὰ γελᾶτε ἢ νά... κλαῖτε,
ἀλλά, λόγῳ τῶν ἐθίμων,
πρέπει ὅλοι σας νὰ μπῆτε στὴ χορεία τῶν εὐθύμων,
καὶ ν' ἀφίσετε στὴ μπάντα κάθε μιὰ σας μουφλουζιὰ
καὶ τὸν κάθε σας τὸν πόνο,
γιατὶ κάθε ἀκεφιά σας θὰ σᾶς φέρῃ γρουσουζιά,
καὶ μουφλούζης, ἀναγνῶστα, θάσαι ὁλόκληρο τὸ χρόνο!

★

Γελαστός, λοιπόν, ὀφείλεις καὶ σπιρτόζος νὰ φανῇς
γιὰ νὰ σοῦ... χαμογελάσῃ κι' ἡ ζωὴ ὁλοχρονίς!
Ὅλα ρόδινα μπροστά σου νὰ τὰ βλέπῃς τέτοιες ὧρες
καὶ τὸν οὐρανὸ τοῦ βίου δίχως συννεφιὲς καὶ μπόρες.
Ἡ ζωή σου, νὰ πιστεύῃς, ὅτι δὲν τραβᾶ στὰ ἴδια,
μὰ τὸν ροῦν της μεταβάλλει
καὶ προστάζει κι' ἐπιβάλλει,
νὰ τὸ ρίξῃς, αὐθορμήτως, στὶς χαρὲς καὶ στὰ παιχνίδια!
Χοροπηδᾶ, ἑπομένως, ἀναγνῶστα, καὶ τραγούδα
καὶ ἂς εἶσαι, στὸν καιρό μας, θεογήστικη...ἀρκούδα!
Κι' ὅταν τὸ τραγοῦδι φτάσῃ στὴ μεγάλη του κορῶνα,
φώναξε γεμάτος κέφι, στοῦ γλεντιοῦ τὸν κολοφῶνα:
«Ἡ γιορτὴ ἐτοῦτη θέλει εὐθυμία, γλέντι, τρέλλα
καὶ ἂς γίνῃ, τέτοιες ὧρες, ἡ ζωή μας...«παῖξε-γέλα»!

★

Νὰ σοῦ λείπῃ
κάθε λύπη,
πρέπει σήμερα κοινῶς
καὶ τὸ γλέντι μόνο κύττα πανταχοῦ νὰ πάῃ...καπνός!
καὶ ἂς μήν...κασπίσῃ φοῦρνος, ὅπως λέει ἡ παροιμία,
μπρὸς σὲ τέτοια εὐθυμία...
Κι' ἀφοῦ διώχνεις κάθε λύπη, μή...λυπᾶσαι τὸ πουγγί σου,
ἀλλὰ δῶσε γιὰ νὰ πάρῃς τὰ λουλούδια καὶ τὸ «γκί» σου,
σπᾶσε σήμερα τό...ρόδι γιὰ νὰ σπάσῃ κάθε γκίνια
καὶ νὰ σβύσουν «ἄψε-σβῦσε» τὰ παληά σου τὰ «γιαγκίνια».

★

Πὲς σ' αὐτὸ τὸ θεῖο βράδυ: «Ὄχ! καὶ τί θὰ γίνῃ (ἀπόψε»
κι' ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι: «Κόψε τὴ μουρμούρα, (κόψε...».

Κόψε τὴν ψυχρότητά σου
καὶ τὴ βασιλόπηττά σου...
κόψε καὶ τήν...τράπουλά σου, μιὰ κι' ἡ μέρα τὸ καλεῖ,
χάσε κι' ὅλα τά...ψιλά σου, μὲ τὴν πόκα τήν...ψιλή!
Κι' ἂν σὲ γδύσουν, στὸ παιχνίδι, δεῖξε ἀδιαφορία,
τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρεις πὼς
σ' ἔγδυσαν ἀβροπρεπῶς
καὶ δὲν σ' ἔγδυσαν βαναύσως, ὅπως κάνει ἡ...Ἐφορία!

★

Τέτοιο γδύσιμο ἐπίσης, ἡ χασούρα, μᾶλλον, τέτοια
τῆς ἀγάπης προμηνύει πλουσιώτατα μπερκέτια
καὶ πιστεύεις, ὡρισμένως,
πὼς θὰ βγῇς, ὅλο τὸ χρόνο, στὴν...ἀγάπη κερδισμένος!
Δηλαδή, ὅτι θ' ἀρέσῃς
ἔχεις πάντα προσδοκία
κι' ὅτι διάνα θὰ βαρέσῃς
στά...«καρρὲ» τὰ γυναικεῖα!
Ἀκραδάντως, ἐπὶ πλέον, θὰ πιστεύῃς καὶ θὰ λές,
ὅτι σ' ἔκαψε ὁ ρήγας καὶ σὲ τράβηξε ὁ βαλές,
μὰ θὰ κάνῃς, εἰς τὸ μέλλον, ἐμφανίσεις σοῦ πυκνὲς
μὲ κοπέλλες...φιγουράτες καὶ μὲ ντάμες...ζωντανές!

★

Τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω: Νέος χρόνος ἀνατέλλει,
ποὺ ὑπόσχεται νὰ σπάσῃ τῆς μιζέριας μας τὸ τέλι.
Ἄρα...μίζερος δὲν πρέπει
νάσαι σήμερα στὴν τσέπη
μὰ χρειάζεται ὅσα ἔχεις ἀφειδῶς νὰ τὰ σκορπίσῃς.
Κι' ἀπαιτεῖ,
τέτοια γιορτή
κι' ἕνα μέρος τῆς χαρᾶς σου καὶ στοὺς ἄλλους νά...χαρίσῃς!
Τὸ φτηνό σου τὸ δωράκι, μ' ἄλλα λόγια δηλαδή,
μὲ χαρὰ θὰ πλημμυρίσῃ καὶ τὸ πιὸ μικρὸ παιδί,
θὰ καλμάσῃ, γιὰ χαρά σου
τὴ στρυφνὴ τήν...πεθερά σου
ποὺ τὸ χέρι της θ' ἁπλώσῃ τὸ δωράκι της νὰ πιάσῃ
κι' ἔτσι, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, λίγο θὰ χαμογελάσῃ!

★

Νέος χρόνος φτάνει πάλι, μὲ προγράμματα καινούργια
κι' ὑποδέξου τον, πολίτα, μὲ χαρὲς καὶ νταβαντούρια,
ἐπειδὴ αὐτὸς μπορεῖ
στὴ ζωὴ τὴν θλιερή,
νὰ σκορπίσῃ εὐημερία, εὐτυχία καὶ χαρά
καὶ καθόλου νὰ μὴ μοιάζῃ μ' ἄλλα χρόνια πονηρά!
Ὑποδέξου τον ἐνθέρμως, συνεπῶς κι' αὐτὸν τὸν χρόνο
μιὰ καὶ φτάνει φορτωμένος καὶ κατάφορτος μ' ἐλπίδες
κι' ἀναγνωσταί μου κρῦψε τὸν καϋμό σου καὶ τὸν πόνο,
ἐπειδὴ θὰ σοῦ προσθέσῃ μιὰ χρονιὰ καὶ δυό...ρυτίδες!

Ὁ Συνεργάτης

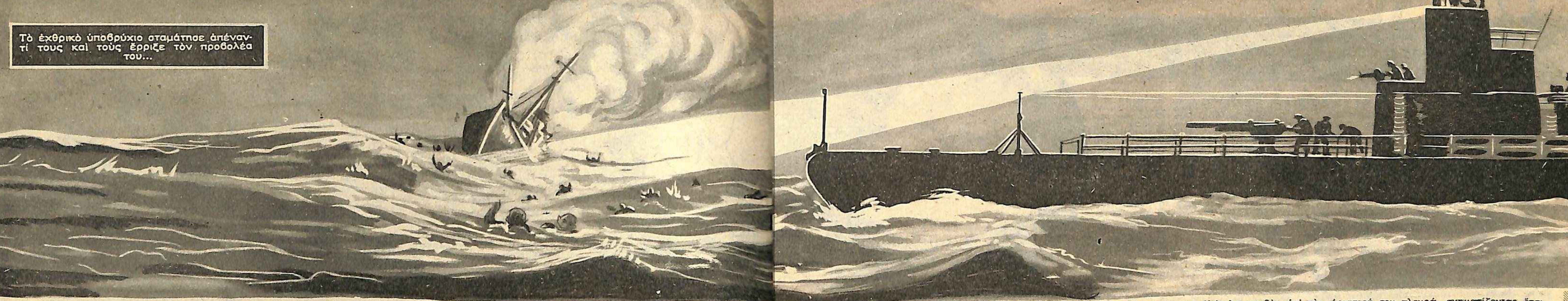

Τὸ ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο σταμάτησε ἀπέναντί τους καὶ τοὺς ἔρριξε τὸν προβολέα του...

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΟΤΑΝ ξεκίνησαν χειμωνιάτικα ἀπὸ μιὰ συμμαχικὴ βάσι τῆς Μεσογείου γιὰ νἄρθουν στὴν Ἑλλάδα, ὁ κάπταιν Μὰκ Μάλλαν, ἕνας κοκκινομάλλης θαλασσόλυκος, ξαφνιάστηκε ποὺ εἶδε τὸ Αἰγαῖο σὰν μιὰν ἀπέραντη καὶ ἥσυχη λιμνοθάλασσα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐρχόταν στὰ νερά μας καὶ τώρα, καθισμένος στὴ γέφυρα, σιμὰ στὸν ὑπολοχαγὸ Σταῦρο Καρύδη, ἔδειχνε φανερὰ τὸ θαυμασμό του γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ἀρχιπέλαγος.

— Ἐδῶ εἶναι χαρὰ Θεοῦ, εἶπε στὸν ἀμίλητο σύντροφό του. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νἄρθη κολυμπῶντας ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, φτάνει νὰ μὴν ἔκανε τέτοια... παγωνιά!...

Πραγματικὰ τὸ κρύο εἶχε ξεπεράσει τὰ συνηθισμένα του ὅρια. Στὴ στεριὰ σίγουρα θὰ χιόνιζε, τὰ βουνὰ θὰ ἦταν τώρα κάτασπρα. Ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1944. Τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς, εἶχε διαλέξει τὴ μέρα αὐτὴ ὡς συμβολική, γιὰ νὰ στείλη μιὰ μικρὴ ὁμάδα κομάντος στὴν Ἑλλάδα. Ἀντικειμενικὸς σκοπός της ἡ Λῆμνος. Οἱ Γερμανοί, μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Ἰταλίας, εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ μιὰ ἀρκετὰ ἰσχυρὴ φρουρὰ καὶ ἰδιαίτερα στὸ Μοῦδρο, ὅπου εἶχαν φυλακισμένους πολλοὺς Ἕλληνες καὶ Ἄγγλους. Οἱ κομάντος ἦταν ἀκριβῶς εἴκοσι δύο ἄντρες. Ἐπὶ κεφαλῆς τους εἶχαν ἕνα νεαρὸ ἔφεδρο Ἀμερικανό, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη. Τ' ὄνομά του ἦταν Ρόκυ Μπρέντ. Μὰ οἱ φίλοι του τὸν φώναζαν χαϊδευτικὰ Τζούκς.

Ὅταν στὶς 29 Δεκεμβρίου τὸ στρατηγεῖο ζήτησε ἐθελοντὲς γιὰ μιὰ ἐπιχείρησι στὸ Αἰγαῖο, ἔτρεξαν πολλοὶ νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτή. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅλος σχεδὸν ὁ στρατός, τὸ ναυτικὸ καὶ ἡ ἀεροπορία, πίστευαν πὼς κάθε ἐπιχείρησι ποὺ γινόταν παραμονὲς κάποιας μεγάλης γιορτῆς, εἶχε πάντα ἐπιτυχία. Ἦταν μιὰ πρόληψι ποὺ κράτησε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸν πόλεμο καὶ ποὺ ἔφερνε συνήθως καλὰ ἀποτελέσματα. Γιατὶ στὸ βάθος της ὑπῆρχε μιὰ ἀκλόνητη πίστι : Ἡ πίστι τῆς νίκης. Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, ἀπὸ τοὺς διακόσιους δέκα ἐθελοντὲς ποὺ παρουσιάστηκαν, τὸ στρατηγεῖο κράτησε μονάχα τοὺς εἴκοσι δύο, τοὺς πιὸ δυναμικοὺς κι' αὐτοὺς ποὺ δήλωσαν πὼς δὲν ἄφηναν πίσω τους ὑποχρεώσεις : Δηλαδὴ ὅτι δὲν ἦταν προστάτες οἰκογενείας, ὅτι δὲν ἦταν παντρεμένοι κι' ὅτι εἶχαν κι' ἄλλα ἀδέλφια. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ ἐπιχείρησι «ΛΟΡΑ» —ὅπως ὠνομάστηκε συνθηματικὰ— δὲν ἦταν ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Ἦταν ἐπικίνδυνη κι' ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν ὁμάδα, μποροῦσε νὰ μὴν ἐπιστρέψη στὴ βάσι του κανείς.

Ἀπὸ τοὺς εἴκοσι δύο ἄντρες, οἱ δέκα ἦταν Ἕλληνες : Ὁ ὑπολοχαγὸς Σταῦρος Καρύδης, ὁ ἐπιλοχίας Ἀλέκος Φαρναζῆς, οἱ λοχίες Γιάννης Βουδούρης καὶ Νῖκος Πόπολας, οἱ στρατιῶτες Θόδωρος Κουρούνης, Κώστας Καλαντζόπουλος, Θωμᾶς Λουκίδης, Ἀντρέας Ἰωάννου, Ἀργύρης Μπεχρᾶς καὶ Βασίλης Καλούδης. Οἱ ὑπόλοιποι δώδεκα ἦταν Ἄγγλοι, Ἀμερικανοὶ καὶ Γάλλοι, ποὺ εἶχαν πάρει ὡς τότε μέρος σὲ πολλὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔγιναν στὸ Αἰγαῖο. Ἀλλὰ κι' ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα τοῦ μικροῦ ἀποβατικοῦ σκάφους, ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι τρεῖς Ἕλληνες : Ὁ Μανώλης Φανουράκης, ὁ Κούλης Μουράτης κι' ὁ Μιχάλης Κοντολέοντας, ἕνας τετραπέρατος μοῦτσος ἀπὸ τὶς Κυκλάδες. Τὸν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ὁ κοκκινομάλλης κυβερνήτης, ὁ Μὰκ Μάλλαν κι' ἔλεγε πὼς μετὰ τὸν πόλεμο, θὰ τὸν ἔπαιρνε μαζί του στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν κόρη του.

Μὰ ὁ Μιχάλης Κοντολέοντας, δὲν εἶχε φαίνεται μεγάλη ἰδέα γιὰ τοὺς ξένους καὶ θύμωνε κάθε φορὰ ποὺ ὁ πλοίαρχος τὸν φώναζε «μπόϋ». Ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ Νάξο καὶ γιὰ κανένα λόγο, δὲν ἤθελε γιὰ πεθερό του τὸν Ἀμερικανό. Τὸ νησιωτόπουλο χαιρόταν κάθε φορὰ ποὺ ἑτοιμαζόταν γιὰ ταξίδι.

— Πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, ἔλεγε. Κάποτε μπορεῖ ν' ἀράξουμε καὶ στὴ Νάξο. Καὶ τότε...

Τὰ μάτια του χαμογελοῦσαν ἀπὸ εὐτυχία. Καὶ τώρα, καθὼς ἡ ὁμάδα τῶν κομάντος τραβοῦσε ὁλοταχῶς γιὰ τὴ Λῆμνο, ὁ Κοντολέοντας ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴ γέφυρα καὶ κάθησε δίπλα στὸν ὑπολοχαγὸ Καρύδη, ποὺ ἦταν κουκουλωμένος μὲ τὴ μπελαμάνα του. Τὸ κρύο ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε, γινόταν σχεδὸν ἀνυπόφορο. Μὰ τὸ μικρὸ καταδρομικὸ ἔσχιζε σὰν δελφίνι τὴ θάλασσα, ζυγώνοντας ὁλοένα στὸν προορισμό του. Ὡστόσο ὅλοι τους ἔκαναν ὅσο μποροῦσαν πιὸ σιγά, ἀπὸ φόβο μὴν τοὺς πάρη εἴδησι κανένα περιπολικὸ τοῦ ἐχθροῦ. Γιατὶ τότε θ' ἀναγκάζονταν νὰ δώσουν μάχη, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη γιὰ κανένα λόγο. Ὁ Ρόκυ Μπρέντ ὅμως, ὁ ταγματάρχης, ἔτριβε τὰ χέρια του.

— Ἀπόψε εἶναι παραμονὴ τοῦ νέου χρόνου, ἔλεγε. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἔτσι κι' οἱ Γερμανοὶ θὰ ἑτοιμάζωνται νὰ γιορτάσουν τὴν ἀλλαγή του. Ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴ Λῆμνο, θὰ εἶναι πιὰ περασμένα μεσάνυχτα. Ἀσφαλῶς θὰ βροῦμε τὴ φρουρά της μεθυσμένη...

Στὸ νησὶ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται στὶς δύο τὸ πρωΐ. Ἀφοῦ θὰ ἔκαναν τὶς καταστροφές τους καὶ θὰ ἐλευθέρωναν ὅσους μποροῦσαν ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Μούδρου —τοὺς ὁποίους φυσικὰ θὰ ἔπαιρναν μαζί τους— θὰ τραβοῦσαν κατόπιν κατευθεῖαν γιὰ τὴν Ἴμβρο, ποὺ εἶναι τούρκικο νησὶ καὶ βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Λῆμνο. Ἔτσι, ὅταν θὰ ἔφταναν ἐκεῖ, κανένας πιὰ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τοὺς πειράξη. Οἱ Γερμανοὶ βέβαια θὰ ἔκαναν πάλι φασαρία στὴν Τουρκία ὅτι «βοηθοῦσε τοὺς συμμάχους» κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τους. Γι' αὐτὸ τὸ καταδρομικὸ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνουν ἀθόρυβα τὴ δουλειά τους, ὥστε νὰ μὴν προλάβουν τὰ ἐχθρικὰ φυλάκια νὰ καταλάβουν περὶ τίνος πρόκειται. Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς εἴκοσι δύο ἄντρες, εἶχε νὰ κάνη καὶ μιὰ χωριστὴ ἐργασία : Ἄλλος στὶς ἀνατινάξεις, ἄλλος στὶς ὑπονομεύσεις, ἄλλος στὸ κόψιμο τῶν τηλεγραφικῶν καλωδίων. Ἦταν μιὰ συντονισμένη δουλειά, ποὺ τὰ σχέδιά της εἶχαν καταστρωθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια πρὶν ἀπὸ σαράντα ὀχτὼ ὧρες περίπου. Μετὰ ἀπὸ τὸ Ρόκυ Μπρέντ, ὁ Σταῦρος Καρύδης εἶχε τὸ λόγο. Ἦταν παλληκάρι ποὺ τὄλεγε ἡ καρδιά του. Στὶς μάχες τῆς Ἐρήμου, εἶχε τραυματιστῆ τρεῖς φορὲς στὰ πόδια καὶ μιὰ φορὰ στὸ στῆθος.

Μὰ ἔγινε καλὰ καὶ ξαναπῆρε τὸ τουφέκι. Κατατάχθηκε στὶς Καταδρομές, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τοῦ ἄρεσε ὁ ἴλιγγος τοῦ κινδύνου.

Τὸ καταδρομικὸ βρισκόταν πιὰ ἔξω ἀπ' τὸν Ἅγιο Εὐστράτιο. Τὸ νησάκι ἦταν βουτηγμένο στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπή. Μονάχα μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ φάνηκε κάπου, ἀπ' τὸ ἀκρωτήριο τῆς Τρυπητῆς, ἕνας φῶς ποὺ ἄναψε κι' ἔσβυσε γρήγορα τρεῖς φορές. Ἀλλ' ἀπὸ πουθενὰ δὲν ἦρθε ἀπάντησι. Ὡστόσο τὸ συμμαχικὸ σκάφος ἀναγκάστηκε νὰ κόψη ταχύτητα καὶ νὰ περιμένη στ' ἀνοιχτά. Σ' ἐκείνη τὴ θέσι ἔμεινε τουλάχιστον εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Μὰ τίποτα! Τὸ φῶς δὲν ξαναφάνηκε καὶ τὸ συμμαχικὸ σκάφος ἔβαλε πάλι μπρὸς τὶς μηχανές του. Γρήγορα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ τὶς ξανασβύση, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἦταν πιὰ τὸ φῶς ποὺ τοὺς τρόμαξε. Κάπου βαθειά, στὴ θάλασσα, τὰ «ἠχοεντοπιστικὰ» τοῦ μικροῦ καταδρομικοῦ συνέλαβαν παράξενους θορύβους.

— Ὑποβρύχιο ,σίγουρα! εἶπε ζωηρὰ ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς τῶν κομάντος. Νὰ μὴ μὲ ξαναποῦνε Τζούκς, ἂν δὲν εἶναι γερμανικὸ ποὺ μᾶς πῆρε ξωπίσω γιὰ νὰ μᾶς τὴν ἀνάψη στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἐσὺ τί λές; ρώτησε γυρίζοντας στὸν Καρύδη. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ὑποβρύχιο;

— Μιὰ φορὰ σκυλόψαρο δὲν εἶναι, ἀποκρίθηκε εὔθυμα ἐκεῖνος. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ βγοῦν ὅλοι οἱ ἄντρες στὸ κατάστρωμα, μιὰ κι' εἶναι σβυστὲς οἱ μηχανές. Ἂν μᾶς ἀνατινάξη, νὰ προλάβουμε τουλάχιστον νὰ πέσουμε στὴ θάλασσα...

Πραγματικά, ἕνας - ἕνας οἱ κομάντος βγῆκαν ἔξω, σκεπασμένοι μὲ τὶς κουκοῦλες τους. Εἶχε σηκωθῆ τώρα ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι κι' ἔφερνε μερικὲς νιφάδες ἀπὸ χιόνι. Κατάλευκες μέσα στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι, ἔμοιαζαν μὲ μικρὰ κομφετί, ποὺ ἔπεφταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν πρωτοχρονιάτικο οὐρανό. Οἱ ἄντρες ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φοβερὸ κρύο. Ὁ Ρόκυ Μπρέντ ρουφοῦσε νευρικὰ καὶ τὴν πίπα του κι' ἂν μὴν ἦταν ἀναμμένη. Τέτοιες στιγμὲς ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ τὸ κάπνισμα. Κι' ἔξαφνα ἕνας τεράστιος ὄγκος ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ θάλασσα, ἕνας ὄγκος ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε, καθὼς πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τους ὁλοταχῶς. Ὁ Μὰκ Μάλλαν ἄναψε πάλι τὶς μηχανές του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσουν κάπως νὰ τραβηχτοῦν πρὸς τὰ πίσω, μιὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ βάλθηκαν νὰ πέσουν πάνω τους καὶ νὰ τοὺς τσακίσουν.

Μὰ δὲν προλάβαιναν νὰ κάνουν πολλὰ πράγματα. Τὸ ὑποβρύχιο τοὺς ζύγωνε ἐπικίνδυνα, θὰ μποροῦσε ἂν ἤθελε νὰ τοὺς καθαρίση ὅλους, ὅσους βρίσκονταν στὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πολυβόλο. Τόσο κοντὰ ἦταν. Κι' ἔξαφνα, μιὰ φωνὴ ἀπὸ τρόμπα μαρίνα, ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά :

— Ποιοί εἴσαστε;

— Ἕλληνες! Πηγαίνουμε νὰ γιορτάσουμε Πρωτοχρονιὰ στὰ σπίτια μας...

Ἐπακολούθησαν ἕνα δυὸ λεπτὰ σιωπῆς. Ὕστερα πάλι ἡ φωνὴ ξανακούστηκε, ποὺ ρωτοῦσε μὲ πολὺ ἄσχημα ἑλληνικά, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά :

— Συναντήσατε τίποτε καράβια στὸ δρόμο σας;

— Τί εἴδους καράβια; ρώτησε περίεργος ὁ Σταῦρος Καρύδης.

— Γερμανικά! Ἴσως καμμιὰ νηοπομπή...

Γερμανικά! Ὥστε δὲν ἐπρόκειτο γιὰ γερμανικὸ ὑποβρύχιο; Τὸ πλήρωμα τοῦ καταδρομικοῦ ἦταν ἕτοιμο νὰ ζητωκραυγάση. Μὰ ὁ Ρόκυ Μπρέντ κι' ὁ Καρύδης, πρόλαβαν καὶ τοὺς πρόσταξαν χαμηλόφωνα νὰ μὴ μιλήση κανείς. Μποροῦσε αὐτὸ νὰ ἦταν γερμανικὴ παγίδα, ποιὸς ξέρει; Ἡ τρόμπα - μαρίνα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ ρωτάη διάφορα πράγματα γιὰ τοὺς Γερμανούς, ὥσπου ξαφνικά, ἕνας Βρεταννὸς λοχίας ἔβαλε χωνὶ τὰ χέρια γύρω στὸ στόμα κι' ἄρχισε νὰ βρίζη ἀγγλικά : Μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν ἥσυχους —φώναξε— δὲν εἶδαν κανένα γερμανικὸ σκάφος κι' ἂν αὐτοὶ ἦταν Ἄγγλοι, ἂς πήγαιναν νὰ πνιγοῦν! Δὲν εἶχαν καμμιὰ ὄρεξι νὰ τοὺς δώσουν πληροφορίες!...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀνέλπιστο. Ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιο ἀκούστηκαν δυνατὰ γέλια, γερμανικὲς κουβέντες, εὐχὲς πρωτοχρονιάτικες καὶ «χάϊλ Χίτλερ!» Οἱ κομάντος ἀνατρίχιασαν. Ὥστε εἶχαν πέσει πάνω σὲ γερμανικὸ σκάφος ποὺ τοὺς παρίστανε τὸ συμμαχικὸ γιὰ νὰ τοὺς παρασύρη στὸν ὄλεθρο; Ὁ Μπρέντ πρόσταξε πάλι χαμηλόφωνα νὰ βάλουν μπροστὰ τὶς μηχανὲς καὶ ν' ἀρχίσουν ν' ἀπομακρύνωνται μὲ τρόπο. Τὸ κατάλαβαν ὅμως αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ καὶ ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, ἀποφάσισαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀναχώρησί τους. Ἴσως νὰ τοὺς ὑποψιάστηκαν. Ἡ σειρῆνα τοῦ ὑποβρυχίου οὔρλιαξε ἄγρια καὶ τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ κινῆται πάλι γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τους. Ἑτοιμαζόταν νὰ κάνη κύκλο γιὰ νἄρθη νὰ πλευρίση στὸ πλάϊ τους. Ἂν συνέβαινε βέβαια κάτι τέτοιο, δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ σωτηρία. Οἱ Γερμανοὶ θὰ καταλάβαιναν ἀμέσως ὅτι τὸ πλοῖο ἦταν συμμαχικὸ καταδρομικὸ —μόλις μερικῶν ἑκατοντάδων τόννων— ἀπ' αὐτὰ ὅμως ποὺ τὰ εἶχαν γνωρίσει τόσο καλὰ στὶς ἀποβάσεις τῆς Δωδεκανήσου.

Ὁ Ρόκυ Μπρέντ, χωρὶς νὰ τὰ σαστίση διόλου, ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνη προσταγὲς χαμηλόφωνα καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ συμμαχικοῦ τὶς ἐκτελοῦσε ἀθόρυβα, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Κι' ἔξαφνα, ἐνῶ τὸ ὑποβρύχιο ἔπαιρνε τὴ στροφή του γιὰ νὰ τοὺς πλησιάση, τὸ μικρὸ καταδρομικὸ ξεκίνησε σὰν βολίδα. Φαίνεται πὼς οἱ Γερμανοὶ δὲν τὸ περίμεναν αὐτό, γιατὶ ἡ σειρῆνα τους ξανακούστηκε ἄγρια αὐτὴν τὴ φορά, νὰ τοὺς καλῆ νὰ σταματήσουν. Μιά, δυό, τρεῖς φορές!

— Μᾶς προειδοποιοῦν γιὰ τελευταία φορὰ νὰ σταθοῦμε, εἶπε ὁ κόκκιναμάλλης κυβερνήτης, ὁ Μὰκ Μάλλαν. Γιὰ τρελλοὺς μᾶς πέρασαν;

Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, ἡ κατάστασι δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστη. Τὸ ὑποβρύχιο πότε χανόταν καὶ πότε ξαναφαινόταν ἄγριο, ἀπειλητικό, ἀκούραστο.

Τὸ καταδρομικὸ ὅμως διέσχιζε τὴ θάλασσα μὲ τρελλὴ ταχύτητα. Τώρα πιὰ ἦταν βέβαιοι πὼς εἶχαν κατορθώσει νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ θανάσιμο κίνδυνο. Οἱ περισσότεροι εἶχαν κατέβει κιόλας κάτω στὸ μικρὸ διαμέρισμα τοῦ πλοίου κι' ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν ἀμέριμνοι τὸ γεγονός.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ γίνηκε κάτι τρομερό. Ὁλόκληρο τὸ μικρὸ πλοῖο τραντάχτηκε.

— Τορπίλλα! μούγκρισε ἀπὸ πάνω ὁ Μὰκ Μάλλαν. Τορπίλλα τοῦ σατανᾶ!...

Οἱ ἄντρες σηκώθηκαν μὲ δυσκολία, ἄνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ βγῆκαν τρέχοντας στὸ κατάστρωμα. Τὸ καράβι εἶχε πάρει κιόλας μιὰ κλίσι πρὸς τ' ἀριστερά. Φωνὲς γεμᾶτες ἀγωνία καὶ τρόμο ἁπλώνονταν παντοῦ. Σὰν κυνηγημένα ἀγρίμια οἱ θερμαστὲς κι' οἱ μηχανικοὶ τῆς βάρδιας, ξεχύθηκαν γεμᾶτοι μουντζοῦρα καὶ ἱδρῶτα στὴν κουβέρτα. Ὁ Μὰκ Μάλλαν, ὁ κοκκινομάλλης, πάσχιζε νὰ τοὺς συγκρατήση, νὰ τοὺς δώση θάρρος, νὰ μὴν πέφτουν στὴ θάλασσα χωρὶς τοὺς σάκκους τους —εἰδικὰ σωσίβια— ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς κρατήσουν ὧρες ὁλόκληρες στὸ νερό. Κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε.

Μονάχα οἱ κομάντος περίμεναν ὑπομονετικὰ τὶς προσταγὲς τοῦ Ρόκυ Μπρέντ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτε, γιατὶ ἤξερε πὼς ἀκόμη εἶχε καιρό. Μποροῦσαν μάλιστα νὰ φτάσουν, ἔτσι τραυματισμένοι, ὡς τὰ τουρκικὰ νερὰ καὶ κεῖ νὰ πέσουν στὴ θάλασσα. Οἱ ἀκτὲς τῆς Ἴμβρου βρίσκονταν σ' ἐλάχιστη ἀπόστασι. Πρὶν προλάβη ὡστόσο νὰ τοὺς ἐξηγήση τί ἀκριβῶς σκεφτόταν, μιὰ δεύτερη τορπίλλα βρῆκε τὸ μηχανοστάσιο τοῦ καταδρομικοῦ. Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν ὅλοι καὶ σούφρωσαν τὰ φρύδια τους. Κάποιος αὐλὸς τῆς μηχανῆς εἶχε σκάσει. Σύννεφα ἀπὸ καφτὸ ἀτμὸ ξεμπούκαραν μὲ φούρια ἀπ' τὰ σπιράγια. Ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ ἔσχιζε τ' αὐτιὰ καὶ σκέπαζε τὶς κραυγὲς τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὸ πέσιμο μιᾶς βαλβίδας, τὸ συρματόσχοινο τῆς σειρῆνας τεντώθηκε, τράβηξε τὸ στόπερ κι' ὁ ἀτμὸς ποὺ περνοῦσε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ σφυρίζη συνεχῶς. Ἕνα οὐρλιαχτό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κλάμμα ἑτοιμοθάνατου καραβιοῦ...

Τώρα πιὰ δὲν ὑπῆρχε καιρός. Τὸ ἤξερε αὐτὸ ὁ Μὰκ Μάλλαν, τὸ ἤξερε καὶ πικραινόταν σὰν μωρὸ παιδί. Τὰ νερὰ ἔμπαιναν ἀπὸ τὶς σεντῖνες καὶ σὲ λίγο θὰ ἔφταναν στοὺς φούρνους καὶ στὰ καζάνια. Τὸ καταδρομικό, ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, μποροῦσε νὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα. Ἔγερνε πιὰ ὁλότελα σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀριστερή του πλευρά, σχηματίζοντας ἔτσι ὀξεῖα γωνία μὲ τὴ θάλασσα. Ὁ Ρόκυ Μπρέντ περίμενε τὴν προσταγὴ τοῦ Μὰκ Μάλλαν γιὰ νὰ δώση κι' αὐτὸς τὴ δική του. Ὅλοι ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν τὴν ἀπρονοησία νὰ πέσουν στὸ νερό, φοροῦσαν τοὺς σωσίβιους σάκκους τους. Κι' ἔξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ κοκκινομάλλη ἀκούστηκε πνιγμένη θαρρεῖς ἀπ' τὸ κλάμμα :

— Ὅλοι οἱ ἄντρες τοῦ πληρώματος στὴ θάλασσα!

Τὴν ἴδια προσταγὴ ἔδωσε καὶ ὁ Μπρέντ στοὺς δικούς του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τοῦ καταδρομικοῦ βρέθηκαν στὰ παγωμένα νερά. Τελευταῖοι ἔπεσαν ὁ Ρόκυ καὶ ὁ Καρύδης. Μὰ ὅταν δὲν εἶδαν δίπλα τους τὸν Μὰκ Μάλλαν, ἀνησύχησαν γιατὶ φοβήθηκαν μήπως εἶχε μείνει πάνω στὸ σκάφος γιὰ νὰ πνιγῆ μαζί του. Ἐντελῶς ἀνέλπιστα, ὅμως, ὁ κοκκινομάλλης πρόβαλε ἀνάμεσά τους.

— Φοβηθήκαμε μήπως ἔμεινες πάνω, τοῦ εἶπε ὁ Καρύδης.

— Σὲ καιρὸ εἰρήνης, σίγουρα θὰ ἔμενα στὸ καράβι μου, ἀποκρίθηκε. Τώρα ὅμως χρειάζομαι ἀκόμη. Ὅλοι χρειαζόμαστε σὲ τοῦτο τὸν πόλεμο...

Τριάντα ἕξη ἄντρες ὡστόσο πάλευαν μὲ τὴν παγωμένη θάλασσα. Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀδιαπέραστο, δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Ρόκυ Μπρέντ, ἔκανε προσκλητήριο. Μὲ τὴ σφυρίχτρα ποὺ εἶχαν περασμένη στὸ λαιμό τους ὅλοι ἀνεξαιρέτως —κομάντος καὶ πλήρωμα— σφύριξε ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε. Ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἦρθαν τότε οἱ ἀπαντήσεις : Εἴκοσι ἐννέα σφυρίγματα, μαζὶ μὲ τὸ δικό του. Ἔλειπαν δηλαδὴ ἐφτά. Ποιοί νὰ ἦταν ἄραγε; Μήπως ὅμως εἶχαν παρασυρθῆ μακρυὰ καὶ δὲν τοὺς ἄκουγαν; Μὰ καὶ στὸ δεύτερο προσκλητήριο, ἦρθαν οἱ ἴδιες μετρημένες ἀπαντήσεις. Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἐλπίδες τους δὲν εἶχαν ἀκόμη χαθῆ. Κολυμπῶντας, θὰ μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ μποῦν στὰ τουρκικὰ ὕδατα, νὰ σωθοῦν. Μὰ βγῆκαν γελασμένοι.

Ἔξαφνα, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτούς, ὁ τεράστιος ὄγκος τοῦ ὑποβρυχίου ἀναδύθηκε πάλι μέσα ἀπὸ τὸ κατασκότεινο πέλαγος. Τώρα τίποτε δὲν τοὺς ἔσωζε. Τὸ ἐχθρικὸ σκάφος σταμάτησε ἀντίκρυ τους, σὲ καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα περίπου. Τοὺς ἔρριξε τὸν προβολέα κι' ἔνοιωσαν τὸ σκληρὸ φῶς νὰ τοὺς γυμνώνη. Οἱ ναυαγοὶ κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους καὶ περίμεναν. Οἱ στιγμὲς περνοῦσαν βαρειές, καταθλιπτικές. Ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατά. Τί θὰ γινόταν; Ὁ προβολέας δὲν ἔσβυνε, ὅλοι μέσα στὸ φωτεινό του κύκλο πάλευαν ἀπεγνωσμένα μὲ τὸν τρόμο ποὺ εἶχε φωλιάσει στὴν ψυχή τους. Πέρασαν ἀκόμη δύο τρία λεπτά. Ἡ ἐλπίδα ξαναφούντωσε πάλι μέσα τους. Τίποτα κακὸ δὲν θὰ συνέβαινε. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κακάρισμα ἑνὸς πολυβόλου.

— Θηρία! Θὰ τὸ πληρῶστε! οὔρλιαξε κάποιος δίπλα στὸ Ρόκυ Μπρέντ. Θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά!...

Ὅσοι ἀπόμεναν ἀκόμη ζωντανοί, κολυμποῦσαν μὲ φούρια προσπαθῶντας ν' ἀλαργέψουν ἀπὸ τὸ καράβι, νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ δίνη, ποὺ θὰ δημιουργεῖτο σὲ λίγο ὅταν θὰ τὸ σκέπαζαν τὰ νερά. Μὰ οἱ Γερμανοὶ δὲν τοὺς ἄφηναν. Ὁ προβολέας τους ἐξακολουθοῦσε νὰ φωτίζη ὁλόγυρα καὶ τὰ πολυβόλα τους νὰ θερίζουν ἀδιάκοπα. Κι' ἔξαφνα, πάνω στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή, ἡσύχασαν ὅλα ἀπότομα. Ὁ πολυβολισμὸς σταμάτησε. Ἔσβυσε ὁ προβολέας. Ἔπαψε ἡ ἀνίχνευσι, κόπασαν οἱ φωνές. Τὸ ὑποβρύχιο ἄρχισε νὰ κινῆται, ν' ἀπομακρύνεται, ὥσπου σιγὰ - σιγὰ χάθηκε μέσα στὸ ἀπέραντο σκοτάδι. Τότε ἀκριβῶς, ὁ ταγματάρχης Ρόκυ Μπρέντ ξανασφύριξε. Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ ἦρθαν ἦταν ἕντεκα. Ἕντεκα ἄντρες ἀπόμεναν ἀπὸ τοὺς τριάντα ἕξη; Ὁ Ἀμερικανὸς αἰσθάνθηκε ἕναν κόμπο στὸ λαιμό, καθὼς τραβοῦσε κολυμπῶντας γιὰ τὴν Ἴμβρο. Γιὰ τὸ νησὶ τῆς σωτηρίας...

Ὅταν ξημέρωσε, βρίσκονταν κοντὰ στὶς τούρκικες ἀκτές. Μερικοὶ ψαράδες τοὺς περιμάζεψαν μισοπεθαμένους καὶ τοὺς ἔφεραν στὴν ξηρά. Αὐτοὶ ποὺ σώθηκαν ἦταν ὁ Ρόκυ Μπρέντ, ὁ Ἀλέκος Φαρναζῆς, ὁ Γιάννης Βουδούρης, ὁ Βασίλης Καλούδης, ὁ Νῖκος Πόπολας, τρεῖς Ἀμερικανοί, δυὸ Ἄγγλοι κι' ἕνας Γάλλος ἀπὸ τὸ πλήρωμα, ὁ μηχανικὸς Πιὲρ Κολλέν. Ἡ Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1944 τοὺς βρῆκε ὅλους μὲ τὴν πίκρα τοῦ θανάτου. Στὴν Ἴμβρο οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν τρεῖς μέρες. Οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς ἀποφάσισαν νὰ τοὺς στείλουν στὴ Σμύρνη μὲ δικό τους πλοῖο. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν, φάνηκε στὴ θάλασσα νὰ ἐπιπλέη κάτι σὰν σχῆμα ἀνθρώπινο. Ἀμέσως τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ μιὰ ἀτμάκατος. Κι' ὅταν σὲ λίγο ἐπέστρεψε, ἔφερνε μαζί της νεκρὸ τὸν ὑπολοχαγὸ Σταῦρο Καρύδη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

"Αν ήμουν Σάντα Κλάους

Οί γνωστότεροι στάρ τοῦ Χόλλυγουντ μᾶς ἀποκαλύπτουν τίς ἐπιθυμίες τους γιά τό 1955

-Αν ἤσαστε γεννημένος μέ τή μαγική δύναμι τοῦ Σάντα Κλάους (τοῦ "Αη Βασίλη τῶν 'Αμερικανῶν) τί θά δίνατε στόν ἑαυτό σας ἤ σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο ὡς δῶρο γιά τήν Πρωτοχρονιά;

Τήν πρωτότυπη αὐτή ἐρώτησι τήν κάναμε σέ πολλές δεκάδες στάρ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν πρό ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ βρισκόμαστε κοντά τους. Καί οἱ περισσότεροι, αὐτοί πού ἀναφέρονται κατωτέρω, ἔσπευσαν νά μετεμορφωθοῦν γιά μιά στιγμή σέ καλοκάγαθους Σάντα Κλάους καί μέ τή φαντασία τους νά πάνε νά ρίξουν ἀπό τίς καμινάδες τῶν σπιτιῶν μέσα στά τζάκια τά δῶρα καί τίς εὐχές τους. Νά οἱ ἀπαντήσεις πού πήραμε στήν ἐρώτησί μας:

ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΜΑΓΙΟ: «"Αν ἔστω καί γιά ἕνα λεπτό τῆς ὥρας εἶχα τή δύναμι τοῦ Σάντα Κλάους, θά φρόντιζα γιά τό ὁριστικό τέλος τῶν πολέμων καί θά συνηγοροῦσα ὥστε νά ξανάβρισκαν ὅλοι οἱ τυφλοί τοῦ κόσμου τό πολύτιμο φῶς τῶν ματιῶν τους...»

ΤΖΕΗΜΣ ΜΕ·Ι'ΣΟΝ: «"Αν ἤμουν Σάντα Κλάους, θά χάριζα στούς θαυμαστάς μου ὅλου τοῦ κόσμου καί ἰδιαίτερα στούς παντρεμένους τήν οἰκογενειακή εὐτυχία πού γνωρίζω ἐγώ. Γιατί κατά τή γνώμη μου δέν ὑπάρχει στό κόσμο μεγαλύτερη χαρά ἀπό μιά ὁλοκληρωτική οἰκογενειακή εὐτυχία...»

ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΑΙΗ: «"Αν γινόμουν Σάντα Κλάους γιά μιά νύχτα, θά ἔδινα σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς τό χαμόγελο, τό πολυτιμο αὐτό ἀγαθό, πού τόσο λείπει ἀπό τά χείλη τους...»

ΒΑΝ ΧΕΦΛΙΝ: «"Αν εἶχα τέτοια δύναμι, θά χάριζα στόν κάθε ἄνθρωπο ὅ,τι ἀκριβῶς τοῦ λείπει: ἕνα μαντῶ ἀπό βιζόν στίς γυναῖκες, ἄφθονα καί ὡραία παιχνίδια στά παιδιά καί ἀπό ἕνα τσέκ πολλῶν δολλαρίων στούς ἄνδρες. Αὐτό τό λέω σοβαρά. 'Αλλά παρ' ὅλα αὐτά δέν φαντάζομαι νά ἔμεναν καί πάλι εὐχαριστημένοι...»

ΤΖΕΗΝ ΠΑΟΥΕΛ: «"Αν ζαφνικά ξυπνοῦσα ἕνα πρωί μέ τέτοιες μαγικές ἱκανότητες, σάν αὐτές τοῦ Σάντα Κλάους, ἕνα πρᾶγμα θά ἔκανα, ἕνα ἀλλά καλό: θά ξαναμάθαινα στούς ἄνδρες ὅλης τῆς γῆς νά ἀγαποῦν πραγματικά κι' ὄχι ὑπολογιστικά...»

ΤΖΩΝ ΓΟΥΑΙΗΝ: «Ὡς Σάντα Κλάους πού θά ἤμουν, ἡ πρώτη μου δουλειά θά ἦταν νά διακανόνιζα μιά μιά πάντα τίς διαφορές πού χωρίζουν καί κρατοῦν σέ διαρκῆ ἀγωνία τούς λαούς...»

ΣΙΝΤ ΤΣΑΡΡΙΣ: «Μέ τήν ἰδιότητα τοῦ Σάντα Κλάους καί τή δύναμι του, θά χάριζα σ' ὅλο τόν κόσμο πολλές μεγάλες γιορτές, σάν τό Πάσχα, τά Χριστούγεννα καί τήν Πρωτοχρονιά, γεμάτες χαρά καί πραγματική εὐτυχία...»

ΡΑΙΗ ΜΙΛΑΝΤ: «"Αν ξαφνικά βρισκόμουν μέ τή μαγική δύναμι τοῦ καλοκάγαθου Σάντα Κλάους θά ἔδινα ἕνα διαρκές χαμόγελο σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἕνα χαμόγελο στά χείλη, πού κάνει τή ζωή πιό εὐχάριστη...»

ΤΖΟΥΛΙΑ ΑΝΤΑΜΣ: «Θά χάριζα σ' ὅλους αὐτό πού τούς λείπει ἀπελπιστικά μέχρι τώρα: 'Αγάπη, ἀλληλοκατανόησι καί ἐλπίδα».

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΗΛΟΡ: «"Ας ἀφήσουμε τά ἀστεῖα! Κανείς δέν μπορεῖ νά γίνη Σάντα Κλάους. "Αν ὑποτεθῆ, ὅμως, ὅτι γινόμουν ἕνα πρωΐ, ἕνα καί μοναδικό καθήκον θά εἶχα νά κάνω: θά ξανάδινα σ' ὅλα τά ὀρφανά παιδάκια τούς γονεῖς τους. Θά μποροῦσα μήπως νά κάνω τίποτα καλύτερο ἀπ' αὐτό;...»

ΕΣΤΕΡ ΓΟΥ'ΙΛΛΙΑΜΣ: «"Αν ἤμουν Σάντα Κλάους ἔστω καί γιά μιά ὥρα, ξέρω πολύ καλά τί εἶχα νά κάνω: 'Απλούστατα, θά χάριζα σ' ὅλους τή δύναμι νά κάνουν εὐτυχισμένα τά παιδάκια».

ΤΖΙΝ ΚΕΛΛΥ: «"Αν γινόμουν ποτέ Σάντα Κλάους, θά ἔκανα ὅλα τά πάρκα ἀπέραντους παιδικούς κήπους».

MAMY ΒΑΝ ΝΤΕΡΕΝ: «"Αν ἀποκτοῦσα κάποτε τή δύναμι τοῦ Σάντα Κλάους, ξέρετε τί θά ἔκανα; 'Απλούστατα, θά... ἔβγαζα ἀπό τή μέση τή Μαίριλυν Μονρόε, τή Κάθλιν Χιούζ, καί ὅλες ὁμαδικά τίς πιό ἐπικίνδυνες ἀντιπάλους της... Μάμυ Βάν Ντόρεν, τοῦ ἑαυτοῦ μου, δηλαδή. Μόνον ἔτσι θά μποροῦσα νά ἡσυχάσω!»

Ἡ Τζέην Πάουελ

ΒΑΝ ΤΖΟΝΣΟΝ: «"Αν ἤμουν Σάντα Κλάους γιά μιά καί μοναδική φορά, θά ἔκανα τίς γυναῖκες ὡραῖες, τούς ἄνδρες εὐχαριστημένους καί γελαστούς καί τά παιδιά εὐτυχισμένα».

ΣΟΥΖΑΝ ΧΑΙΓΟΥΟΡΝΤ: «"Αν μοῦ ἔδιναν κάποτε μιάν ἀπεριόριστη ἐξουσία τοῦ Σάντα Κλάους, τό μόνο πού θά εἶχα νά κάνω θά ἦταν... ν' ἀνάγκαζα ἔστω καί μέ τό ζόρι τόν πρώτον ἄνδρα μου νά μοῦ δώση τά ἀγαπημένα μου παιδιά, γιά νά ἔφευγα ὅσο μποροῦσα μακρύτερα ἀπό κόντά του...»

ΤΖΕΗΜΣ ΣΤΙΟΥΑΡΤ: «"Αν ἤμουν Σάντα Κλάους, θά ἔβαζα τό μαγικό χέρι μου καί θά πραγματοποιοῦντο ἀμέσως ὅλα ὅσα ὁ κάθε συνάνθρωπός μου ἐπιθυμεῖ στή καρδιά του. 'Αλλά τί κάθομαι καί λέω; "Αν μποροῦσαν νά γίνουν ὅλα ὅσα ὁ καθένας ποθεῖ, τότε ὁ κόσμος θά ἦταν... ἀπείρως χειρότερος!...»

ΑΒΑ ΓΚΑΡΤΝΕΡ: «"Αν μοῦ ἔδιναν μιά τόσο ὑπέρτερη δύναμι, θά φρόντιζα πρῶτα-πρῶτα γιά τόν ἴδιο ἑαυτό μου. Θά ἔκανα, δηλαδή, ὅ,τι ἐπιβάλλεται ὥστε νά μποροῦσα νά κρατήσω ἕναν ἄνδρα κοντά μου γιά ἀπεριόριστο χρονικό διάστημα. Τί νά τήν κάνη μιά γυναῖκα τή ὁμορφιά καί τή διασημότητα, ὅταν τῆς λείπη τό σπουδαιότερο: ἡ μεγάλη καί πραγματική ἀγάπη...»

ΡΟΚ ΧΑΤΣΟΝ: «"Αν ἤμουν ἔστω καί γιά μιά μέρα ὁ Σάντα Κλάους, θά φρόντιζα ἀμέσως νά γινόμουν τόσο πλούσιος, ὥστε νά μποροῦσα νά ντύσω μέ ὁμορφα ροῦχα ὅλα τά φτωχά παιδάκια τοῦ κόσμου...»

ΤΟΝΙ ΚΕΡΤΙΣ: «"Αν μοῦ ἔδιναν τή δύναμι τοῦ Σάντα Κλάους, θά φρόντιζα ὥστε, ὅ,τι ποθῶ ἐγώ ὁ ἴδιος, ἐσεῖς καί ὁ κόσμος ὅλος νά γινόταν πραγματικότης. Μέ μιά διαφορά: "Οτι ἡ πραγματοποίησι αὐτῶν τῶν πόθων τῶν ἀνθρώπων δέν θά γινόταν αἰτία καμμιᾶς καταστροφῆς...»

ΡΟΝΤΑ ΦΛΕΜΙΓΚ: «"Αν εἶχα τό μαγικό ραβδί τοῦ Σάντα Κλάους καί μοῦ ἔλεγαν «κάνε ὅ,τι νομίζεις καλύτερο», ἐκεῖνο πού θά ἔκανα ἐνῶ θά ἦταν πραγματικά κατάπληκτικό: θά ἔντυνα, ἀπλούστατα, ὅλες τίς γυναῖκες τῶν Πέντε 'Ηπείρων τῆς γῆς μέ δεκάδες τουαλέττες, παπούτσια, μπιζού καί καπέλλα, μόνο καί μόνο γιά νά ἦσαν ὅλες ὁμορφες καί κομψές!...»

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΙΤΣΑΜ: «Τί θά ἔκανα, ἄν εἶχα τή μαγική δύναμι τοῦ Σάντα Κλάους; Θά χάριζα στούς ἀνθρώπους νέα φάρμακα, γιά νά γιατρεύουν τίς ἀρρώστειες ἐκείνες, πού δέν μπορεῖ νά καταπολεμήση ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη. Τίποτα δέν εἶναι τόσο θλιβερό στή ζωή ὅσο μιά ἀρρώστεια, πού δέν γιατρεύεται. Ὅλα τ' ἄλλα, ὑποφέρονται, δέν ἔχουν καί τόση σημασία».

ΚΑΘΡΙΝ ΓΚΡΕ'ΥΣΟΝ: «Δυό μόνο πράγματα θά ἔκανα, ἄν εἶχα τίς ἱκανότητες τοῦ Σάντα Κλάους. Θά χάριζα παντοτεινή νεότητα καί ὁμορφιά σ' ὅλες τίς γυναῖκες καί θά ἔκανα εὐτυχισμένα ὅλα τά παιδιά τοῦ κόσμου!»

Π. ΕΡΒΙΕ

Ἡ Μάμυ Βάν Ντόρεν

Ἡ Τζάννετ Λή

Τά νεώτερα τῶν ἀστέρων

Συντόμες εἰδησεῖες

★ Ὁ σκηνοθέτης Τζ. Β. Πάμπστ σκοπεύει ν' ἀφιερώση τό προσεχές του φίλμ στήν ὑρυλική μονή τοῦ Μόντε - Ἰκασσινο πού, ὡς γνωστόν, καταστράφηκε τελείως κατά τόν τελευταῖο πόλεμο.

★ Ἡ Ζιζέλ Πασκάλ καί ὁ "Ερρικ Φόν Στροχάϊμ θά εἶναι οἱ πρωταγωνισταί τοῦ φίλμ «Ἡ μαντόνα τῶν σλήπινγκ», τό γύρισμα τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίση στίς 3 Ἰανουαρίου.

★ Ἡ κυρία Ροῦσβελτ ἔδωσε τή συγκατάθεσί της σέ μιά ἑταιρεία τοῦ Χόλλυγουντ πού τῆς ἐπρότεινε νά γυρίση μιά βιογραφία τοῦ συζύγου της Φραγκλίνου Ροῦσβελτ. Ἐξεδήλωσε μόνο τήν ἐπιθυμία νά διαβάση τό σενάριο πρίν ἀρχίση τό γύρισμα.

★ Ἡ «ἐπιτροπή ἐλέγχου τῶν φίλμ», ἕνα εἶδος λογοκρισίας, ἀπηγόρευσε στό Παρίσι τήν προβολή καί τήν ἐξαγωγή τοῦ νέου φίλμ τοῦ Λουΐ Ντακέν, «Λιπέλ 'Αμι».

★ Ἡ σύζυγος τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ κατέθεσε μιά αἴτησι διαζυγίου στό δικαστήριο τοῦ Λός "Αντζελες κατηγορώντας τόν ἄνδρα της ὅτι τήν ταπεινώνει καί τῆς συμπεριφέρεται μέ σκληρότητα. Μεθαύριον μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ὅτι τό πραγματικό ἐπώνυμο τοῦ Γκρέγκορυ εἶναι "Ελντρεντ καί ὅτι εἶναι 39 χρόνων. Ἡ σύζυγός του Γκρέτα, κατά 4 χρόνια μεγαλύτερή του, τοῦ ἔδωσε τρία ἀγόρια ἡλικίας 9, 8 καί 3 χρόνων. "Εχουν παντρευτῆ ἀπό τό 1942 καί ζοῦν χωρισμένοι ἐδῶ καί δυό χρόνια. Ἡ κυρία Πέκ ζητάει νά κρατήση τά παιδιά, ἀλλά — πρᾶγμα πολύ σπάνιο γιά τό Χόλλυγουντ — δέν ζητάει καμμιά διατροφή.

★ Ὁ Ἰταλός ἐκδότης καί κινηματογραφικός παραγωγός Ριτζόλι ἀναζητεῖ ἕνα νέο ἄνδρα μέ ἀριστοκρατικό παρουσιαστικό καί μικρό γένι γιά νά τοῦ ἀναθέση τόν ρόλο τοῦ Χριστοῦ στό φίλμ «Ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ» πού θά γυριστῆ ἐγχρωμο καί θά στοιχίση ἑνάμισυ δισεκατομμύριο λιρέτες. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ ἔργου θ' ἀνατεθῆ, κατά πᾶσαν πιθανότητα, στόν 'Αμπέλ Γκάνς.

★ Ὁ Ντάννυ Καίη κινδυνεύει νά πάη φυλακή. Τόν περασμένο Νοέμβριο τσακώθηκε μ' ἕνα γιατρό πού ἐννοοῦσε νά ρεμιζάρη τό αὐτοκίνητό του σ' ἕνα μέρος ὅπου αὐτός ἔβαζε συνήθως τό δικό του. "Αν πιστέψη κανείς τόν γιατρό Μάρκς, ὁ Ντάννυ Καίη ὅμως ἕνα πλευρό. Ὁ Ντάννυ Καίη ὅμως δηλώνει πώς ἀρκεστήκε μόνο στό νά σφίξη σέ μιά στιγμή τό κεφάλι τοῦ γιατροῦ κάτω ἀπ' τή μασχάλη του.

★ Ἡ Τζάννετ Λή πού γυρίζει συνεχῶς μουσικοχορευτικά φίλμ ἀπεκάλυψε ὅτι χορεύει πολύ περισσότερο ἀπό ὅ,τι περπατάει.

★ Ὁ σκηνοθέτης Σεσίλ ντε Μίλ, που εἶναι σημερα 74 χρονων καί γυρίζει στή Μέση 'Ανατολή τό φίλμ «Δέκα ἐντολές» ὡμολόγησε σ' ἕνα φίλο του πώς ἄρχισε νά... γερνᾶ. «"Οταν γυρίζαμε μιά σκηνή μέ τόν Μωϋσῆ, τοῦ εἶπε, ἀναγκάστηκα μιά φορά ν' ἀνέβω τρέχοντας τό ὄρος Σινᾶ καί πίστεψέ με, φίλε μου, ὅταν ἔφτασα στήν κορυφή, ἤμουν λαχανιασμένος»!...

★ Ἡ Μαρτίν Καρόλ εἶναι ἔξω φρενῶν. Ὁ σκηνοθέτης καί σύζυγός της Κριστιάν - Ζάκ τῆς ἀπηγόρευσε νά παρουσιάζη γυμνά τά κάλλη της στούς θαυμαστάς της. Προσπαθεῖ νά τήν πείση πώς μέ τολμηρά ντεζαμπιγιέ εἶναι πολύ πιό γοητευτική καί προκλητική ἡ Μαρτίν ὅμως δέν θέλει νά τόν πιστέψη.

★ Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν συνεχίζοντας τίς δωρεές του ἔδωσε 5.000 ἐλβετικά φράγκα στό δήμαρχο τοῦ Βεβέϋ, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένος, γιά νά διανεμηθοῦν κατά τίς γιορτές στίς ἄπορες οἰκογένειες τῆς πόλεως.

★ Ὁ Τζών Στάϊνμπεκ ἐδήλωσε φτάνοντας στή Νέα Ὑόρκη, ὕστερα ἀπό 9 μηνῶν παραμονή στήν Εὐρώπη, ὅτι θά ἑτοιμάση τό σενάριο ἑνός φίλμ μέ θέμα ἐμπνευσμένο ἀπό ἔργο τοῦ Ὁμήρου.

★ Ὁ Μπρόντερικ Κρώφορντ συνελήφθη, τήν περασμένη ἑβδομάδα, στό Λός "Αντζελες, ἐπειδή ὀδηγοῦσε τό αὐτοκίνητό του μεθυσμένος.

★ Μετά τόν θάνατο τοῦ Λάϊονελ Μπάρρυμορ, ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ παραμένει τό πιό παλαιό ἀστέρι τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν Μάγερ. Τόν τίτλο αὐτόν θά τόν εἶχε σήμερα ὁ Κλάρκ Γκέημπλ, ἄν δέν ἔφευγε πρό μηνῶν ἀπό τήν ἑταιρεία, γιά νά πάη στή «Φόξ».

★ Τά φαβορί γιά τά «Ὄσκαρ» τοῦ 1954 εἶναι ἀπό μέν τούς ἄνδρες ὁ Μάρλον Μπράντο, ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλντεν, ὁ Τζέημς Μέησον καί ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, ἀπό δέ τίς γυναῖκες στάρλετ ἡ Τζένιφερ Τζώνς, ἡ "Αβα Γκάρντνερ, ἡ Εὔα - Μαρί Σαίντ (;) καί ἡ "Ωντρεϋ Χέμπουρν (αὐτή τή φορά γιά τό φίλμ «Σαμπίνα»).

★ Ὁ Σάμουελ Γκόλντουϊν (γιός), μιμούμενος τό παράδειγμα τοῦ πατέρα του, ἵδρυσε κι' αὐτός ἕναν ὀργανισμό παραγωγῆς ταινιῶν. Κατά τό 1955, θά γυρίση τρία μεγάλα φίλμ, πού θά διανεμηθοῦν σ' ὅλον τόν κόσμο ἀπό τούς «Ἡνωμένους Καλλιτέχνες». Τό πρῶτο φίλμ τοῦ νέου Γκόλντουϊν, θά εἶναι «Οἱ καρχαρίες τοῦ ὠκεανοῦ», πού θά γυριστῆ τόν Φεβρουάριο.

★ Ἡ Τζήν Πῆτερς καί ὁ Στιούαρτ Κράμερ, ἄρχισαν νά βρίσκουν τή συμβίωσί τους ἀφόρητη, ὕστερα ἀπό πέντε μόλις μῆνες συζυγικῆς ζωῆς.

★ Συνεχίζοντας τά εἰδύλλιά του μέ στάρ τοῦ κινηματογράφου, ὁ Ἀλῆ Χάν, ἔδειξε γιά λίγο μιά μεγάλη ἀδυναμία γιά τήν Γιβόν ντέ Κάρλο. Τό εἰδύλλιο αὐτό, ὅμως, κράτησε ὅσο κρατοῦν τά πυροτεχνήματα.

★ Ὁ Μάριο Λάντσα ὑπέγραψε συμβόλαιο μέ τήν R.K.O. Τό πρῶτο φίλμ, πού θά γυρίση γιά τήν ἑταιρεία αὐτή, θά τιτλοφορῆται «Σερενάτα».

★ Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ καί ἡ Οὐρσουλα Τίς ἐπιβεβαίωσαν τήν εἴδησι, ὅτι περιμένουν ἕνα διάδοχο στίς ἀρχές τοῦ Ἰουνίου. Ὁ Ρόμπερτ εἶναι τρισευτυχισμένος, γιατί τό παιδί αὐτό θά εἶναι τό πρῶτο του, δεδομένου ὅτι δέν ἀπέκτησε κανένα μέ τήν Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Ἡ Οὐρσουλα, ὅμως, ἔχει ἀπό τόν πρῶτο της γάμο ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι.

★ Τό δικαστήριο ἀποφάσισε, ὅπως ἡ Γιασμίν Χάν περνᾶ 46 ἑβδομάδες τό χρόνο μέ τήν μητέρα της Ρίτα Χαίηγουορθ καί ἑξ ἑβδομάδες μέ τόν πατέρα της 'Αλῆ Χάν. Ὁ δικηγόρος τοῦ Ἀλῆ ἐδήλωσε στή Ρίτα, ὅτι τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Ἀγᾶ Χάν, ἡ μικρή Γιασμίν θά γίνη κάτοχος μιᾶς περιουσίας ἀνερχομένης σέ 140.000 δολλάρια.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Πρωϊνό ραντεβού

('Η σκηνή σ' ἕνα καφενεῖο συνοικιακό. Πολύ πρωΐ. Ἀγοροξυπνημένες φάτσες, μάτια μισοπρησμένα, ὕφος μαχμουρλίδικο.

Ξεροβηχικές παραγγελίες: «Πολλά βαρύ καί ὄχι» καί τά λοιπά. Λακωνικές παρατηρήσεις: «'Εγώ τόν εἶπα μέτριο» καί τό γκαρσόνι ἀνοίγει ξευρτισμένο καί κατάκοπο τά πορτοπαραθύρια, γιά νά μπῆ λίγος φρέσκος ἀέρας πρωϊνός... (Οἱ ναργιλέδες τῆς νύχτας «ντουμάνιασαν» τό μαγαζί, «καθ' ὅσον τό κατάστημα διανυκτερεύει»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νεαρός, ὁμορφος, ἀξύριστος. Νευρικός. Καί βεβιλός σάν τό τσαλακωμένο κι' ὄχι πολύ καθαρό πουκάμισό του, πού τοῦ τσαλακώνει καί τό ἠθικό μέ τά ξέφτια του, θά ἦταν γερός καί δυνατός, ἄν εἶχε λεφτά.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά μικροσκοπική, γλυκειά καί χαριτωμένη κοπέλλα. Εἰκοσιεφτά χρόνων, φαίνεται εἴκοσι. Ἡ θηλυκή φτώχεια, πού ὅταν ἔχη τήν πικρή περηφάνεια τοῦ μεροκάματου, ὑποχρεώνει σέ κάποιο σεβασμό τούς ἄλλους).

ΕΚΕΙΝΗ: (ἀπαλά): "Αργησα. Καλημέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Καλημέρα... Δέν ἄργησες. (Χαμογελάει ἀπασμωδικά, ὅπως οἱ ἀδέξιοι καί πρωτόβγαλτοι ἠθοποιοί στό θέατρο). Μόνο τέσσερα λεπτά!

ΕΚΕΙΝΗ: Στό ἐργοστάσιο δέν θά μοῦ τά συγχωροῦσαν οὔτε κι' αὐτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... ἀφοῦ εἶσαι προϊσταμένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο τό χειρότερο! 'Ακριβῶς γι' αὐτό, πρέπει νάμαι πέντε λεπτά πρίν ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν κυττάζει μ' ἐρωτικό θαυμασμό): Σ' ἐκτιμῶ ἀφάνταστα, Νίνα. (Μελαγχολικά). Δέν τολμῶ νά σοῦ πῶ τίποτ' ἄλλο... Δέν εἶμ' ἄξιος ν' ἀγαπᾶ μιά τέτοια γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΗ: (μέ βελουδένια ψυχραιμία): Τί ἔχεις πάθει πρωΐ-πρωΐ; Παράγγειλε τούς καφέδες μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιάνει τό μέτωπό του, σάν νάχη πολύ βαρύ πονοκέφαλο): Δέν κοιμήθηκα ὅλη τή νύχτα. (Καταπίνει τούς ὑγρούς κόμπους τοῦ λαιμοῦ ἀπανωτά). Δέν περίμενα ποτέ νά μοῦ κάνη πρότασι γάμου μιά γυναῖκα, πού μόνο αὐτή δουλεύει. Πνίγηκα μέσα στή δακρυσμένη εὐτυχία μου, πού μοῦδινε μαζί καί ποτάμια φαρμάκι... Πῶς νά σοῦ πῶ;... "Ενοιωσα καί λίγο νά πέρτω. Αἰσθάνθηκα νά μειώνουμαι. "Οχι μπροστά σ' ἐσένα. Στόν ἑαυτό μου. Στόν καθρέφτη μου. (Καταπίνει πάλι τή συγκίνησι). Διάβασα τό γραμματάκι σου... Λιγόλογο... 'Απλό... Γεμάτο εἰλικρίνεια κι' ἀληθινή ἀγάπη... Μοῦ φάνηκε λίγο, στεγνό... στεγνό σάν τό μελάνι του... Κι' ὅμως, ὅταν φίλησα τά μελάνι, ἐκεῖνο ἔγινε δάκρυα καί μέλι... (Χαμογελάει συγκινημένα): Θάλεγα

Χωρίς λόγια.

τὴ λέξι «σορόπι»... ἀλλὰ δὲν πάει στὴ σοβαρότητα τῆς στιγμῆς!...(Δὲν καταφέρνει νὰ μὴ βουρκώση). Θἄταν... πῶς νὰ τὸ ποῦμε;... ἀσέβεια.

ΕΚΕΙΝΗ: (αὐθόρμητη διακοπή): Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἀγαπᾶς τόσο. πολύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν παιδί): Πῶς τὸ κατάλαβες;

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο βραχνά): Ἔ... κάτι καταλαβαίνω κι' ἐγώ... (Ἀπότομα). Μόνο ποὺ σὲ περνάω τρία χρόνια... (Τὸν κυττάζει μὲ λατρεία). Ἡ τρία ἢ ὀγδόντα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψάχνει τὶς τσέπες του, ὅπως ὅλοι ὅταν δὲν ἔχουν τσιγάρο): Νὰ σοῦ πῶ...

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει ἀπ' τὴν τσάντα τὸ πακέττο της, πολὺ γρήγορα): Πᾶρε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Βλέπεις;... Οὔτε τσιγάρο δὲν ἔχω... (Προσπαθεῖ νὰ γελάση). Ἐνῶ ἐσεῖς, «κυρία προϊσταμένη»... ἔχετε γεμᾶτο πακέττο!... (Παίρνει). Εὐχαριστῶ... (Ἀνάβει). Λοιπόν;... Τί ἔλεγα; Ἀ, ναί... (Ἀπότομα, στεγνά, ξερά). Δὲν θὰ δεχθῶ τὴν πρότασί σου. Δὲν ἔχω δικαίωμα στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ἐγώ... (Βουρκώνει). Τώρα ἤθελα νὰ πέσω στὰ σίδερα τοῦ Ἠλεκτρικοῦ. (Κλαίει). Ἤθελα... νἄχω σπίτι... καλοβαλμένο, ζεστὸ καὶ ἥσυχο σπιτάκι... κι' ἕνα μισθό, ποὺ νὰ φτάνη γιὰ νὰ μαγειρεύουμε καὶ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο καὶ νά... πῶς νὰ σοῦ πῶ;... Πρέπει νὰ καταλαβαίνης μονάχη σου ὅσα ἤθελα νἄχω... κι' ἀκόμα, ὅσα ἤθελα νὰ πῶ... Δὲν εἶναι πολλά. (Πίνει μιὰ γουλιὰ νερό).

ΕΚΕΙΝΗ (ἁπλᾶ): Αὐτὰ τἄχω ἐγώ. (Χαμογελαστά). Κι' ἔχω καὶ μιὰ θέσι στὸ ἐργοστάσιο. Μὲ τὸ πιὸ μικρὸ μεροκάματο, βέβαια, μὰ κι' αὐτὴ καλὴ τὴ βρίσκω. Δὲν θὰ πληγώνεται ἡ ἀξιοπρέπειά σου «κύριε σύζυγε»!... (Ἀνοίγει τὴν τσάντα της). Θἄχης νὰ πληρώνης τοὺς καφέδες... Κι' αὔριο... ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νὰ μοῦ χαρίζης καὶ μπιζοῦ... (Τὸν κυττάζει καλὰ στὰ μάτια). Τὰ μπιζοῦ στὴ ζωὴ εἶναι διακόσμησι. Κι' ἡ καλύτερη διακόσμησι, ἀγάπη μου, εἶναι οἱ ἐλπίδες. Κι' ἡ πιὸ φτηνή! Τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴ χαροῦμε; (Κυττάζει τὸ ρολογάκι της). Ἄργησα λίγο. Πᾶμε... Πρέπει νὰ εἶμαι πέντε λεπτὰ νωρίτερα... Ἔλα, «κύριε σύζυγε». Πᾶμε στὴ δουλειά μας...

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

✪✪

Κοστίζουν οἱ πόλεμοι!

Μιὰ παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς ὁ στρατηγὸς ντὲ Καστελλάν, περνῶντας ἀπὸ ἕναν δρόμο, εἶδε μερικὰ παιδιὰ ποὺ παίζανε ψευτοπόλεμο. Ὁ στρατηγὸς θέλοντας νὰ γελάση μαζί τους, τοὺς ἔδειξε τὴ βιτρίνα ἑνὸς ζαχαροπλαστείου, ποὺ ἦταν ὡς ἐπάνω φορτωμένη μὲ γλυκὰ καὶ τοὺς ἐφώναξε:

— Ἐμπρός, παιδιά! Ἔφοδος!

Πρὶν ὅμως τελειώση τὸ πρόσταγμά του, τὰ παιδιὰ ὥρμησαν μέσα στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ τὸ ἐλεηλάτησαν κυριολεκτικά.

Ὁ στρατηγὸς τότε ζήτησε ἀπὸ τὸν καταστηματάρχη λογαριασμὸ γιὰ τὶς ζημιὲς καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πληρώση διακόσια φράγκα.

Τὰ παιδιά, φυσικά, ἔμειναν κατενθουσιασμένα ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐφόδου τους ἐκείνης καὶ γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσαν τὸ στρατηγό, τοῦ φώναζαν:

— Πότε θὰ ξανακάνουμε ἔφοδο; Δὲν ἦρθε ὁ καιρὸς ἀκόμη;

— Ἀργότερα, παιδιά μου, τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ ντὲ Καστελλάν. Καλοὶ εἶναι οἱ πόλεμοι, ἀλλά... κοστίζουν ἀκριβά!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΧΑΡΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ...

Εἶναι, πράγματι, πλουσία, κατ' αὐτὰς ἡ ἀγορὰ
καὶ ἡ κίνησίς της εἶναι «ἀσυνήθως... ζωηρά»!
Συνωστίζεται ὁ κόσμος, μπρὸς στὰ ψώνια της ἐν (γένει
καὶ στὴν κυριολεξία, «κόσμος μπαίνει, κόσμος (βγαίνει»!

★

Βλέπει τὰ κοσμήματά της καὶ τὰ δῶρα της κυττάζει,
τὰ παλτά, τὶς καμπαρντίνες καὶ τὶς γοῦνες ἐξε- (τάζει...
Βλέπει ἄραφτα κοστούμια' ἢ ραμμένα παντελόνια
καὶ ἀφοῦ τὰ βλέπει ὅλα, καταλήγει στὰ...μπαλλόνια.

ΚΑΠΝΟΣ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ...

Οἱ μεγάλες καὶ γνωστές μας καπνοβιομηχανίες,
στὰ τσιγάρα μας θὰ βάλουν «κοσμιώτερες» ταινίες,
ἴσως καὶ διότι ἐκεῖνες ποὺ ὑπάρχουν μέχρι τώρα,
δὲν...τιμοῦν τὸν τουρισμό μας καὶ τὴν ἔνδοξή μας (χώρα!

★

Ἑτοιμάζοντ' ἐπομένως καὶ τυπώνοντ' ἐπειγόντως,
οἱ ταινίες, οἱ ὁποῖες πρὸς τιμήν μας θἆναι ὄντως...
Κι' ἀναμείνατε οἱ πάντες ἢ κι' οἱ πλεῖστοι ἀπὸ μᾶς
τὰς ταινίας των τὰς νέας καὶ τὰς νέας των...τιμάς.

ΡΟΛΑ ΚΑΙ ΚΑΓΚΕΛΛΑ

Τὸ μυστήριον ἐλύθη τοῦ σαχλο-γκαγκστερισμοῦ,
ποὔχε γίνει ἐφιάλτης τῶν ἐμπόρων τῆς Ἑρμοῦ...
Κι' ὅπως ἔγραφαν τὰ φύλλα κι' ἐπανέλαβαν πλει- (στάκις
τῆς λῃστείας ἦταν ἥρως κάποιος... Ἐφταμηνιτάκης!

★

Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, τουτέστιν, συνελήφθη ὁ γκαν- (γκστεράκος
καὶ μετὰ τὴν σύλληψί του πτῶμα ἔγινε καὶ ράκος
γιατὶ ὁ Ἑπταμηνιτάκης ξέρει πῶς θὰ βρῆ κονάκι,
μέσ' στὴ στρούγκα τοῦ Ἀβέρωφ γιὰ κάνα... ἐφτα- (χρονάκι!

ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ

Σαράντα πέντε μάστοροι κι' ἑξῆντα μαθητάδες,
οὐ μὴν τε καὶ πασίγνωστοι τοῦ Ἄστεως ραφτάδες,
παραγγελίες ἔλαβαν γραφτὲς κι' ὑπὸ τὸν ὅρον,
νὰ ράψουν, τὸ ταχύτερον, τὶς... χλαῖνες εἰσπρα- (κτόρων!

★

Ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν κάνουνε ξενύχτια καὶ νυχτέρια
κι' ἂν ράψουν κι' ἂν γαζώσουνε μὲ... πόδια καὶ μὲ (χέρια
μπορεῖ, μέχρι τὸν Μάρτιον, νὰ βγάλουν ἕνα μέρος,
καὶ τ' ἄλλα νὰ τὰ δώσουνε τὸ προσεχὲς τὸ...θέρος.
Ἐνῶ, δέ, τότε ὅλους μας μαγιὼ θὰ περιβάλλη,
θὰ πρέπη ὁ εἰσπράκτορας τὴν... χλαῖνη του νὰ (βάλη!

ΣΤΟΥ ΚΟΥΦΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ...

Μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει πνεῦμα φιλοτίμου κι' εὐθιξίας
κι' ὅλα τὰ παράπονά μας πᾶνε πάντα στὸν ἀέρα,
μᾶς τυλίγει, κθ' ἑκάστην, ρεῦμα... ἠλεκτροπληξίας
καὶ θρηνοῦμε κι' ἕνα θῦμα τῶν συρμάτων κάθε (μέρα!

★

Ἔτσι, μέσ' τὰ θύματά τους τ' ἀπειράριθμα ὡς τώρα
προσετέθη τελευταίως καὶ μία Ρῶτα Θεοδώρα,
ἡ μιὰ Θεοδώρα Ρώτα
κι' ὅσο γιὰ τοὺς ὑπευθύνους, «τρέχα, γύρευε καί... (ρώτα»!

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Πλουσιώτατες γραβάτες τὶς βιτρίνες μας κοσμοῦν,
ποὺ καὶ τὸν παραγωγό τους καὶ τὸν ἔμπορα...τιμοῦν.
Ἀλλὰ καὶ τιμὴ μεγάλη θἆναι, σήμερα, γιὰ μᾶς,
ἐὰν ἀνταποκριθοῦμε στὰς μεγάλας των... τιμάς!

★

Ἑκατὸν ἑξῆντα φράγκα, κάθε μία των πωλεῖται
καὶ τὸ γοῦστο καὶ τὴν... κρίσιν τοῦ κοινοῦ ἐπικα- (λεῖται!

Ἔτσι δίχως ἀντιρρήσεις
ἡ μεγάλη σου ἡ... κρίσις
σ' ὁδηγεῖ, παμφίλτατέ μου, στὸν βαθὺ συλλογι- (σμό σου,
ὅτι τέτοιες λαιμοδέτες, ἴσον βρόχος στό... λαιμό (σου!

ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΕΣ

Ὁ πόλεμος ὁ ἄδοξος τῶν φασιστῶν Καισάρων,
πρὸ χρόνων ἐτελείωσε, θαρρῶ, δεκατεσσάρων,
ἐν τούτοις, ἀναγνῶστα μου, καθὼς πλειστάκις εἶδες
ἰταλικές, συνέχεια... βροντοῦν χειροβομβίδες!

★

Μεγάλη θραῦσι κάνουνε, παντοῦ μὲ λόγους ἄλλους
κι' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τοὺς ἄντρες τοὺς ἀ- (μυάλους
στὰ χέρια τους τὶς παίζουνε κι' αὐτὰ τὰ μωρουδάκια
σάν... ἁγιοβασιλιάτικα ἄθῳα παιχνιδάκια!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πῶς κλέβουν ΣΤΑ ΖΑΡΙΑ

Καλπονοθεύσεις καὶ ἠλεκτρομαγνῆτες!...

Ὅπως ὑπάρχουν χαρτοκλέφτες, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ κλέβουν στὰ ζάρια.

Νὰ τώρα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ «κόλπα» ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ γδύσουν τὰ θύματά τους.

Μιὰ συνηθισμένη μέθοδος εἶναι νὰ χρησιμοποιοῦν ζάρια ποὺ δὲν εἶναι τέλειοι κῦβοι, ἀλλ' ἔχουν ὡρισμένες τους πλευρὲς στενότερες ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἔτσι στὸ ρίξιμο ὑπάρχει πολὺ μεγαλύτερη πιθανότης νὰ πέσουν τὰ ζάρια μὲ τὴν πλατύτερη πλευρά, ποὺ ἔχει καὶ τὰ μεγαλύτερα νούμερα. Τὸ «κόλπο» αὐτὸ ἔχει τὸ καλό, ἢ μᾶλλον τὸ κακό, ὅτι κι' ἂν κοπῆ τὸ ζάρι στὴ μέση, δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ ὕποπτο.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ ζάρια ποὺ ἔχουν μέσα διάφορα μέταλλα, γιὰ νὰ βαραίνη ἡ μιά τους μόνο πλευρά. Αὐτά, ἂν κοποῦν στὴ μέση, φανερώνουν ἀμέσως τὸ μυστικό τους.

Συνήθως τὰ «γεμισμένα» αὐτὰ ζάρια περιέχουν μολύβι ἢ ὑδράργυρο. Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ λόγο χρησιμοποιοῦνται συχνὰ ζάρια διαφανῆ, γιὰ νὰ φαίνωνται ὅτι δὲν εἶναι... κάλπικα. Ὡστόσο καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ πάλι μικρὰ κομμάτια μολυβιοῦ ἢ καὶ χρυσοῦ, ποὺ δὲν φαίνονται διόλου, γιατ' εἶναι κολλημένα κάτω ἀπὸ τὶς μαῦρες τελεῖες, ποὺ παριστάνουν τοὺς ἀριθμούς. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κατασκευὴ τῶν ζαριῶν αὐτῶν εἶναι πολὺ δύσκολη καὶ ἀπαιτεῖ εἰδικὸ τεχνίτη.

Νά καὶ μὲ ποιὰ μέθοδο μπορεῖτε ν' ἀνακαλύψετε ἂν ἕνα ζευγάρι ζάρια εἶναι γεμισμένα: Παίρνετε τὰ ὕποπτα ζάρια καὶ προσπαθῆστε νὰ τὰ γυρίσετε σὰν σβοῦρα γύρω ἀπὸ μιά τους γωνία. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε αὐτό, θὰ πῆ ὅτι τὰ ζάρια εἶναι «γεμισμένα».

Θὰ γεννηθῆ ὅμως ἡ ἑξῆς ἀπορία: Πῶς ἀπὸ τὰ «γεμισμένα» ζάρια ἐπωφελεῖται μόνον ἐκεῖνος ποὺ ξέρει τὸ «κόλπο» καὶ ὄχι κι' ὁ ἀντίπαλός του; Ἀλλὰ ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλούστατη: Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ παῖκτες παίζει μὲ δική του ζαριὰ κι' ἔτσι, ἐνῶ ὁ ἕνας χρησιμοποιεῖ γνήσια κι' ἐγκαταλείπεται στὴν τύχη, ὁ ἄλλος μεταχειρίζεται «φτιασμένα» καὶ ξέρει ποιοὺς ἀριθμοὺς θὰ φέρη.

Κι' ἂν ὅμως ἀκόμη παίζουν μὲ τὰ ἴδια «γεμισμένα» ζάρια κι' οἱ δυό, πάλι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς —τὸ θῦμα— δὲν μπορεῖ νὰ ἐπωφεληθῆ, γιατὶ δὲν ξέρει μὲ ποιὸν τρόπο νὰ τὰ ρίξη.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ παίκτης ποὺ δὲν ξέρει τὸ μυστικό, «κουνάει» πολὺ τὰ ζάρια κι' ἔτσι ἡ δύναμι μὲ τὴν ὁποία τὰ ρίχνει ἐξουδερώνει σχεδὸν τὴν ἐπίδρασι τῶν μετάλλων ποὺ ἔχουν μέσα. Ὁ ἄλλος ὅμως φροντίζει νὰ τὰ «κολλάη», νὰ τὰ κρατάη δηλαδὴ μέσα στὴν παλάμη του σὲ μιὰ ὡρισμένη πάντα θέσι καὶ νὰ τὰ ρίχνη μαλακὰ καὶ μ' ἐπιτηδειότητα, ὥστε νἄρχεται πρὸς τ' ἀπάνω ὁ... ποθητὸς ἀριθμὸς μὲ τὴ βοήθεια πάντα καὶ τοῦ μεταλλικοῦ γεμίσματος.

Ἀλλ' ἡ τελειότερη ἐφεύρεσι εἶναι τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ ζάρια. Αὐτὰ ἔχουν κρυμμένη στὴ μία τους πλευρά, ἐκείνη ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸ 1, μιὰ μικρὴ ἀτσαλένια πλάκα. Ἡ ἀντίθετη πλευρά, μὲ τὸν ἀριθμὸ 6, ἔχει μιὰ πλάκα μολυβένια. Μεταξὺ τῶν δυὸ ὑπάρχει ἕνα κενὸ γεμᾶτο μὲ... ζάχαρι! Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ ζάχαρι ἔχει τὸ κατάλληλο εἰδικὸ βάρος, ὥστε νὰ ἐξουδετερώνη τὸ μολύβι καὶ τὸ ἀτσάλι καὶ νὰ κάνη τὸ ζάρι νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει βάρος φυσικό. Μὰ δὲν φτάνει μόνο αὐτό... Χρειάζεται ἀκόμη κι' ἕνας μικρὸς ἠλεκτρομαγνήτης, μιὰ δυνατὴ στήλη κι' ἕνα κουμπί. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν νὰ εἶναι κρυμμένα κάλλιστα μέσα σ' ἕνα συνηθισμένο ἀντικείμενο π.χ. στὴν ταμπακέρα τοῦ παίκτη. Βάζει, λοιπόν, μὲ τρόπο ὁ «ζαροκλέφτης» τὴν ταμπακέρα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, πατάει τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί, ὥστε νὰ λειτουργήση ὁ ἠλεκτρομαγνήτης καὶ ρίχνει ἔπειτα τὰ ζάρια. Ὁ μαγνήτης τραβάει φυσικὰ τὸ ἀτσάλι, κι' ἔτσι ἡ πλευρὰ ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸ 1 ἔρχεται ἀπὸ κάτω, ἐκείνη δὲ ποὺ ἔχει τὸ 6 ἀπὸ πάνω. Τὸ ἀντίθετο ὅμως συμβαίνει ὅταν ρίξη τὰ ζάρια καὶ ὁ ἀντίπαλός του, γιατὶ ἡ ἐπίδρασι τοῦ μαγνήτη δὲν φτάνει ὡς τὸ μέρος ποὺ κάθεται κι' ἔτσι ἔρχεται πρὸς τὰ κάτω τὸ μολύβι, ὡς βαρύτερο.

Ὅποιος τώρα θέλει ν' ἀποφύγη μιὰ τέτοια ἀπάτη, πρέπει νὰ δοκιμάζη προηγουμένως τὰ ζάρια μὲ ἕνα μαγνήτη.

Ἱστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακὸ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φαύστα ἀποκαλύπτει στὸν δοῦκα τῆς Γκύζης ὅτι ἡ Βιολέττα εἶναι ἐγγονὴ τοῦ βαρώνου ντὲ Μονταίγκ, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε διατάξει νὰ τυφλώσουν τὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Τοῦ ὑπόσχεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Μωρεβὲρ δὲν θὰ εἶναι σύζυγος ἀλλὰ δήμιος τῆς Φαύστας. Στὸ μεταξύ, ὁ Παρνταγιὰν κι' ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης βρίσκονται στὴ Βαστίλλη. Ὁ διοικητὴς της Μπυσσὶ-Λεκλέρ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάση ὅτι ὁ Παρνταγιὰν τὸν ἀφώπλισε ἄλλοτε, πηγαίνει τὴ νύχτα στὸ κελλί του καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ μονομαχήσουν. Ὁ Παρνταγιά, μ' ὅλο ποὺ τὰ πόδια του εἶναι δεμένα μὲ ἁλυσίδες, δέχεται. Ὁ Μπυσσὶ-Λεκλὲρ τοῦ ἐπιτίθεται μὲ ὁρμὴ καὶ τοῦ φωνάζει ὅτι εἶναι ἡ σειρά του τώρα νὰ τὸν ἀφοπλίση.

2ον Ἀλλά, ξαφνικά, ἄφησε ἕνα μουγκρητό, ποὺ ἀντήχησε παράξενα μέσα στὸ στενὸ χῶρο τοῦ κελλιοῦ. Ἐνῶ, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, εἶχε ἀναγκάσει τὸν Παρνταγιὰν νὰ κατεβάση τὸ ξίφος του καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν ἀφοπλίση, ἐφαρμόζοντας τὸ κόλπο ποὺ εἶχε ἐπινοήσει, τὸ δικό του ξίφος ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ὁ Παρνταγιὰν δὲν εἶχε μετακινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Μὲ τὸ ἕνα του χέρι στηριζόταν στὸν τοῖχο, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ ξίφος του σὲ στάσι ἀμύνης.

— Σηκῶστε τὸ ξίφος σας, εἶπε ψυχρὰ στὸν ἀντίπαλό του.

Ἡ ἀπόγνωσι ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

«Ἠλίθιος ποὺ εἶμαι! σκεφτόταν. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ δώσω ἕνα μάθημα. Χάθηκαν ὅλα τώρα!... Θὰ φύγη ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ... Ἀλλ' ἀκούω βήματα στὴ σκάλα... Ποιὸς ἆρα γε κατεβαίνει;».

Ἦταν ὁ Κοντουᾶ κι' οἱ τέσσερες στρατιῶτες ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὸ θόρυβο κι' ἔτρεχαν γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως ὁ διοικητής τους εἶχε πάθει τίποτε.

Ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ, τρελλὸς ἀπὸ ὀργή, σήκωσε τὸ ξίφος του, τὸ ἔχωσε βιαστικὰ μέσα στὴ θήκη του καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Τί θέλετε; φώναξε. Σᾶς εἶπε κανεὶς νὰ μὲ κατασκοπεύετε;... Φύγετε ἀμέσως, ἂν δὲν θέλετε νὰ διατάξω νὰ σᾶς κρεμάσουν!

Ὁ Παρνταγιὰν σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

«Δὲν φεύγει! σκέφτηκε. Σωθήκαμε!»

Ὁ δεσμοφύλακας κι' οἱ στρατιῶτες ξανανέβηκαν ἀμέσως τὰ σκαλοπάτια καὶ χάθηκαν στὴ στροφὴ τῆς σκάλας.

Ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ξανάκλεισε τότε τὴν πόρτα καὶ κρέμασε τὰ κλειδιὰ ἀπὸ ἕνα καρφὶ ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο.

Ξανάβγαλε κατόπιν τὸ ξίφος του.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸ δήμιο! βρυχήθηκε. Ὁρκίζομαι στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας μου πῶς θὰ πεθάνης ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν περιορισθῆ σὲ ἁπλῆ ἐπίδειξι. Ὄχι, δὲν θὰ στεκόταν ἀκίνητος ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Παρνταγιάν. Θὰ ἀγωνιζόταν ὅπως σὲ μιὰ κανονικὴ μονομαχία, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ σκοτώση τὸν ἀντίπαλό του.

Ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐπίθεσί του. Πηδοῦσε δεξιά, ἀριστερά, μπροστά, πίσω καὶ τὸ ξίφος του διέγραφε ἀστραπὲς στὸν ἀέρα.

Ὁ Παρνταγιάν, ἀντίθετα, ἔστεκε ἀκίνητος. Κι' ὡστόσο, θὰ νόμιζες πῶς δὲν εἶχε ἕνα, ἀλλὰ δέκα, ἑκατὸ ξίφη στὰ χέρια του. Ὅλες οἱ ἐπιθέσεις τοῦ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ἀστοχοῦσαν ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης ἦταν μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα. Λευκοὶ ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του. Σὲ μιὰ στιγμή, κατάκοπος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο.

— Γιατί τοῦ ἔδωσα ἕνα ξίφος; ψιθύρισε.

Ξεκουράστηκε κάμποσα λεπτὰ κι' ἔπειτα ξανάρχισε τὶς μανιασμένες ἐπιθέσεις του.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε κάμει τώρα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' εἶχε κολλήσει τὸ σῶμα του πάνω στὸν τοῖχο.

«Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν κρατάω!» σκέφτηκε ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ.

Κι' ὥρμησε μὲ μεγαλύτερη ὁρμὴ ἀπὸ πρίν.

— Θὰ σὲ καρφώσω στὸν τοῖχο! οὔρλιαξε ἐνῶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἔνοιωσε δυὸ χέρια νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ τὸν σφίγγουν ἀσφυχτικά. Ἡ ἀναπνοή του κόπηκε ξαφνικὰ καὶ σωριάστηκε κάτω σὰν ἄψυχος ὄγκος.

Ὁ Παρνταγιὰν ἔσκυψε τότε κι' ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὴν καρδιά του.

— Ζῆ, ψιθύρισε. Λιποθύμησε ἀπὸ τὸ σφίξιμο, ἀλλὰ θὰ συνέλθη σὲ λίγο.... Ἂς δοῦμε τώρα τί μποροῦμε νὰ κάμωμε...

Τεντώθηκε ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦσε καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ πιάση τὸν κρῖκο μὲ τὰ κλειδιὰ ποὺ ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ εἶχε κάμει τὴν ἀπρονοησία νὰ κρεμάση στὸν τοῖχο.

Αὐτὸς ὁ κρῖκος εἶχε λογῆς - λογῆς κλειδιά, ἄλλα μικρὰ κι' ἄλλα μεγάλα.

Ὁ Παρνταγιὰν ξεφώνισε χαρούμενα βρίσκοντας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὸ κλειδὶ ἐκεῖνο ποὺ ἄνοιγε τὶς κλειδαριὲς τῶν κρίκων ποὺ εἶχε στὰ πόδια του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὰ πόδια του ἦταν ἐλεύθερα. Ἀλλὰ δοκίμασε τότε μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. Δὲν μποροῦσε νὰ περπατήση.

Μιὰ ἀπέραντη ἀπογοήτευσι τὸν κυρίευσε. Εἶχε σπάσει, λοιπόν, τὰ δεσμά του καὶ τώρα δὲν θὰ κατάφερνε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή του γιατὶ τὰ πόδια του δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν;

Σωριάστηκε στὸ πάτωμα, πλάϊ στὸν Μπυσσὶ - Λεκλὲρ κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του.

Ἦταν μοιραῖο, λοιπόν, νὰ πεθάνη μέσα σ' αὐτὴ τὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ ἐκδικηθῆ ἐκείνους ποὺ εἶχαν καταστρέψει τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς του καὶ χωρὶς νὰ μπορέση νὰ βοηθήση ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες του;

Στὴ σκέψι αὐτή, ἔνοιωσε ὅλο τὸ αἷμα του νὰ κοχλάζη μέσα στὶς φλέβες του.

Ἔσκυψε τότε κι' ἄρχισε νὰ τρίβη τὶς κνῆμες καὶ τοὺς ἀστραγάλους του.

Αὐτὲς οἱ ἐντριβὲς καὶ περισσότερο ἴσως ἡ θέλησί του νὰ βγῆ νικητὴς ἀπ' αὐτὴ τὴν καινούργια δοκιμασία ἔφεραν πολὺ γρήγορα τὸ ἀποτέλεσμά τους.

Προτοῦ περάση μισὴ ὥρα, ὁ Παρνταγιὰν εἶχε σηκωθῆ κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη μέσα στὸ κελλί του γιὰ νὰ κάμη τὰ πόδια του νὰ ξεμουδιάσουν.

Βεβαιώθηκε τέλος ὅτι μποροῦσε νὰ περπατήση. Ξεκλείδωσε τότε τὴν πόρτα, πῆρε τὸ φανάρι ἀπὸ κάτω καὶ βγῆκε. Ἔπειτα, ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Κοντουᾶ κι' οἱ στρατιῶτες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς εἶχε κάμει προτήτερα ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ, εἶχαν σκεφθῆ πῶς ἦταν καλύτερο νὰ μὴν βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετωπίσουν γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ὀργή του καὶ γι' αὐτὸ προτίμησαν ν' ἀνεβοῦν καὶ νὰ περιμένουν τὸν ἀρχηγό τους στὸ μικρὸ θάλαμο τοῦ ἰσογείου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἄρχιζε ἡ σκάλα ποὺ κατέβαινε στὰ ὑπόγεια κελλιά. Ἂν ὑπῆρχε ἀνάγκη θὰ μποροῦσαν, λοιπόν, νὰ τρέξουν ἀμέσως.

Ὁ Παρνταγιάν, γιὰ τὴ στιγμή, δὲν εἶχε νὰ κάμη τίποτε μαζί τους. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐλευθερώση τὸν Κάρολο τῆς Ἀγκουλέμης. Θἄβλεπαν ἔπειτα πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν.

Ἀνέβηκε, λοιπόν, τὰ σκαλοπάτια καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Μωρεβέρ, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ νεαρὸς δούκας.

Ὁ Παρνταγιὰν τράβηξε ἀμέσως τοὺς σύρτες κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα.

Ἕνα μουγκρητὸ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀρχιχρονιὰ

«Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά»,
ψάλλει ξανὰ ἡ ἀνθρωπότης
καὶ πρέπει μέσ' στὰ ταβερνιὰ
νὰ ξεφαντώση κάθε πότης!
Κοῦπες γεμᾶτες καὶ μισὲς
μέσ' στὸ στομάχι του νὰ ρίξη
καὶ τὶς ἐλπίδες τὶς χρυσὲς
στὸν νέο χρόνο νά... στηρίξη!

★

«Χρόνε καινούργιε, νὰ τοῦ πῆ,
κύττα κι' ἐσὺ μὴ μᾶς γεράσης
κι' ὅσους γινόμαστε στουπί,
πίκρες ποτὲ μὴ μᾶς... κεράσης!
Φίλος ἐν τάξει νὰ φανῆς
μ' ὅλους ἐν γένει τοὺς μπεκρῆδες
καὶ νὰ μὴ δοῦμε, ὁλοχρονίς,
στοὺς ἀμπελῶνες μας... ἀκρίδες!

★

»Νέα σου δῶσε μας πνοὴ
κι' ὅλο τὸ χρόνο τέτοιο κλῖμα,
ποὺ συνεχῶς νὰ εὐνοῆ
τὸ Λιοπεσιώτικο τό... κλῆμα!
Καὶ στὸν ντουνιᾶ μας τὸ ζαβὸ
μὴ θὲς κι' ἐσὺ καὶ μὴ γουστάρης
νᾶνε τὸ κλῆμα μας (στραβὸ
καὶ νὰ τὸ τρώη κι' (ὁ..ταβερνιάρης!

★

»Τέλος, χρονίτσα (μας καλή,
καὶ τὶς κυρές μας (φώτισέ τις
ἢ δέκα χρόνια πιὸ (πολὺ
καὶ δέκα πέντε γέ- (ρασέ τις!...
Ἔτσι δὲν θἄχουμε (σκοπιὲς
στὰ καπηλειὰ τῆς (γειτονιᾶς μας
κι' οὔτε θὰ τρῶμε (τὶς σκουπιὲς
καὶ τὶς κατσάδες (τῆς...χρονιᾶς μας»

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ήταν ένα μουγκρητό θηρίου κι' όχι άνθρώπου.

Ο ιππότης προσπαθούσε νά μήν κάμη θόρυβο. Άλλά δέν τό κατάφερε. Ο Κοντουά κι' οί τέσσερες στρατιώτες άκουσαν καθαρά τό τρίξιμο πού έκαμε ή πόρτα άνοίγοντας.

—Ο διάβολος νά μέ πάρη άν καταλαβαίνω τί γίνεται άπόψε, είπε ό δεσμοφύλακας. Ο διοικητής μας θά τρελλαθήκε σίγουρα!... Ποϋ άκούστηκε νά κατεβαίνη στά κελλιά τών καταδίκων καί νά πιάνεται στά χέρια μαζί τους;.. Δέν πιστεύω νά θέλετε νά μοϋ πήτε πώς αύτή τή στιγμή δέν τσακώνεται μέ κάποιον...

Πραγματικά, άπό κάτω έφτανε καθαρά στ' αύτιά τους ό θόρυβος πάλης.

Γιατί νά τί είχε γίνει:

Ο Παρνταγιάν, άφοϋ άνοιξε τήν πόρτα, μπήκε βιαστικά μέσα στο κελλί καί τήν ξανάκλεισε πίσω του.

Άλλά, προτοϋ άκόμη προφτάση ν' άνοιμπήση τό φανάρι του κάτω, αίσθάνθηκε δυό χέρια νά σφίγγωνται γύρω στο λαιμό του.

—Έπί τέλους έπιασα έναν! φώναξε ό Κάρολος. Πέθανε, άθλιε!

Ο Παρνταγιάν κατάλαβε άμέσως τήν πλάνη τοϋ νεαροϋ φίλου του. Ο δούκας τόν νόμιζε γιά κάποιον άπό τούς δεσμοφύλακές του.

Μιά άγρια πάλη άρχισε τότε μέσα στό κελλί. Ο Κάρολος προσπαθούσε νά πνίξη τόν Παρνταγιάν, πού άπό τ' άλλο μέρος, άγωνιζόταν νά ξεφύγη άπό τά χέρια του, χωρίς, όμως, νά τοϋ κάμη κακό.

Κι' άλλες φωνές άκούγονταν τώρα. Ο Μπυσσί - Λεκλέρ είχε συνέλθει καί ούρλιαζε σάν τρελλός. Ο Κοντουά κι' οί στρατιώτες, πού είχαν άναγνωρίσει τή φωνή του, κατέβαιναν τή σκάλα...

Η στιγμή ήταν τραγική.

Ο Παρνταγιάν κατάφερε, τέλος, νά ξεγλυστρήση άπό τά χέρια τοϋ νεαροϋ δούκα.

—Ο γυιός τής Μαρίας Τουσέ δέν μπορεί νά σκοτώση τόν φίλο του Παρνταγιάν, τοϋ είπε.

Τά λόγια αύτά έκαμαν τό νεαρό δούκα νά συνέλθη.

— Φίλε μου Παρνταγιάν..., άρχισε νά λέη.

Άλλ' ό ιππότης τοϋ έβαλε τό χέρι στό στόμα.

— Σιωπή! τοϋ ψιθύρισε. Στό όνομα τής Βιολέττας, πού περιμένει νά τήν σώσουμε, σιωπή!

Έκείνη τή στιγμή, ό Κοντουά κι' οί στρατιώτες περνοϋσαν μπροστά άπό τό κελλί γιά νά τρέξουν στίς φωνές τοϋ Μπυσσί - Λεκλέρ.

Όταν άπομακρύνθηκαν, ό Παρνταγιάν έπιασε τόν Κάρολο τής Άγκουλέμης καί τόν τράβηξε έξω. Άνέβηκαν γρήγορα τίς σκάλες κι' όταν έφτασαν έπάνω έκλεισαν τή βαρειά πόρτα πού ώδηγοϋσε σ' αύτή τήν ύπόγεια κόλασι.

— Οϋφ! έκαμε ό Παρνταγιάν. Άναπνέει κανείς καλύτερα έδώ πάνω...

Ο Κάρολος τής Άγκουλέμης είχε πέσει στά πόδια του.

— Καλέ μου φίλε... άδελφέ μου... συχώρεσέ με, ψιθύρισε. Ήμουν άποφασισμένος νά σκοτώσω όποιον έμπαινε στο κελλί μου, άλλά δέν μπορούσα νά φαντασθώ ότι ήσουν σύ...

— Καλά, καλά, άπάντησε ό Παρνταγιάν άναγκάζοντάς τον νά σηκωθή. Μήν ξεχνάς ότι δέν έκάμαμε παρά μόνον τό πρώτο βήμα. Τό ζήτημα είνε τώρα πώς θά καταφέρωμε νά βγοϋμε άπό δώ...

Προχώρησαν ώς τή μικρή αύλή πού άπλωνόταν μπροστά άπό τόν πύργο τοϋ Βορρά. Έπειτα άπ' αύτόν τόν πύργο, βρίσκονταν κι' άλλοι. Πώς θά μπορούσαν νά φτάσουν ώς τήν έξοδο;

Στό μεταξύ, ό Κοντουά κι' οί στρατιώτες είχαν φτάσει κάτω καί άπό τίς φωνές τοϋ Μπυσσί - Λεκλέρ κατάλαβαν πώς ό Παρνταγιάν είχε φύγει, άφοϋ έκλεισε τό διοικητή μέσα στό κελλί του. Ξανανέβηκαν τότε τρέχοντας τίς σκάλες γιά νά μπορέσουν νά τόν πιάσουν. Άλλ' όταν έφτασαν έπάνω βρήκαν τήν πόρτα κλειστή. Άρχισαν τότε νά φωνάζουν δυνατά, μέ τήν έλπίδα ότι οί σύντροφοί τους στά γειτονικά φυλάκια θά τούς άκουγαν καί θά έδιναν τό σύνθημα τοϋ συναγερμοϋ.

— Διάβολε! είπε ό Παρνταγιάν. Αύτοί οί άθλιοι θά ξυπνήσουν όλο τόν κόσμο μέ τίς φωνές τους. Είμαστε χαμένοι άν δέν μπορέσωμε νά τούς κάμωμε νά σταματήσουν.

Ξαναγύρισαν μαζί μέ τόν Κάρολο κι' ό Παρνταγιάν, πηγαίνοντας πίσω άπό τήν πόρτα φώναξε:

—Έ, σείς, τί πάθατε;... Μήπως είσαστε λυσσασμένοι;

Άλλ' οί φωνές δυνάμωσαν.

— Τί θέλετε; ξαναρώτησε ό ιππότης.

— Τί θέλουμε; τοϋ άπάντησαν. Θέλουμε νά βγοϋμε, διάβολε! Όποιος κι' άν είσαστε, τρέξετε άμέσως νά είδοποιήσετε τόν άξιωματικό τής ύπηρεσίας.

—Α! έκαμε ό Παρνταγιάν. Θέλετε, λοιπόν, νά βγήτε... Τό πράγμα δέν είνε καί πολύ δύσκολο... Άλλά ξέρετε τουλάχιστον ποιός σάς έκλεισε;

— Ποιός; ούρλιαξε ό Κοντουά.

—Έγώ, ό Παρνταγιάν, άπάντησε ό ιππότης.

Άπό τ' άλλο μέρος τής πόρτας, άκούστηκαν βρισιές καί κατάρες.

—Ησυχάστε, είπε ό Παρνταγιάν. Ο πύργος τοϋ Βορρά βρίσκεται άρκετά μακρυά άπό τά φυλάκια καί κανείς δέν μπορεί νά σάς άκούση. Θά βγώ σέ λίγο άπό τή Βαστίλλη καί θά είδοποιήσω, τότε, τόν άξιωματικό τής φρουράς ότι ό κύριος διοικητής βρέθηκε στήν άνάγκη νά φύγη έπειγόντως σέ ταξίδι παίρνοντας μαζί του έναν δεσμοφύλακα καί μερικούς στρατιώτες. Κανείς, φυσικά, δέν θά σκεφθή νά σάς ζητήση έδώ, άφοϋ θά σάς νομίζουν σέ ταξίδι. Έκείνο πού θέλω νά σάς πώ, λοιπόν, είνε ότι θά σάς άφήσω νά πεθάνετε άπό τήν πείνα σ' αύτή τή σκάλα.

Οί φωνές δυνάμωσαν άπό τ' άλλο μέρος τής πόρτας. Δέν άκούγονταν τώρα ούτε βρισιές, ούτε κατάρες, άλλά κραυγές άπογνώσεως.

Ο Παρνταγιάν χτύπησε μέ τίς γροθιές του πάνω στήν πόρτα γιά νά έπιβάλη σιωπή κι' έπειτα συνέχισε:

— Μέ κάνετε νά σάς λυπάμαι. Τό κάτωκάτω, δέν μοϋ είνε δύσκολο νά σάς άφήσω νά ζήσετε, άλλά μ' έναν όρο: ότι θά παραδοθήτε σέ μένα. Άν τόν δεχόσαστε, άνοίγω. Διαφορετικά, φεύγω.

—Παραδινόμαστε! φώναξαν μαζί οί τέσσερες στρατιώτες.

—Έγώ όμως δέν θά παραδοθώ, είπε ό Κοντουά. Είσαστε δειλοί καί ό τρόμος σάς έκαμε νά χάσετε τό μυαλό σας, πρόσθεσε μιλώντας στούς τέσσερες στρατιώτες. Αύτός ό άνθρωπος δέν μπορεί νά βγή άπό τή Βαστίλλη. Κι' όσο γιά μάς, θά μάς έλευθερώση ό άξιωματικός πού θά κάνη έφοδο στίς 3.

— Καί βέβαια θά σάς έλευθερώση, φώναξε ό Παρνταγιάν. Άλλά γιά νά σάς κρεμάση τό πρωί. Γιατί θά πώ πώς είσαστε συνένοχοί μου. Χαίρετε!

— Σταθήτε... μή φεύγετε! φώναξαν οί στρατιώτες.

Άκούστηκε θόρυβος συμπλοκής πίσω άπό τήν πόρτα. Οί τέσσερες στρατιώτες ρίχτηκαν πάνω στόν δεσμοφύλακα κι' άφοϋ τόν φίμωσαν μ' ένα μαντήλι τόν έδεσαν κατόπιν μέ τίς ζώνες τους.

Ο Παρνταγιάν κατάλαβε τί γινόταν. Κι' όταν έπαψε ό θόρυβος, μισάνοιξε τήν πόρτα.

— Δώστε μου τά όπλα καί τά έγχειρίδιά σας, είπε.

Οί στρατιώτες συμμορφώθηκαν μέ τήν έπιθυμία του. Έπειτα πέρασαν ένας - ένας άπό τήν πόρτα. Οί δυό τελευταίοι κρατοϋσαν στά χέρια τους τόν Κοντουά, πού τόν άπόθεσαν στο πάτωμα.

Ο δυστυχισμένος, όπως ήταν δεμένος χειροπόδαρα έμοιαζε σάν λουκάνικο.

Ο Παρνταγιάν έσκασε στά γέλια βλέποντας τό τρομαγμένο ύφος του. Έσκυψε κατόπιν καί τόν έλυσε. Τοϋ έβγαλε έπίσης τό φίμωτρο άπό τό στόμα.

— Ορθιος! διέταξε.

Ο Κοντουά ύπάκουσε άμέσως.

Ο Παρνταγιάν άκούμπησε τήν αίχμή τοϋ έγχειριδίου του στό στήθος του.

— Παραδίδεσαι; ρώτησε.

— Ναί, μέ τόν όρο ότι θά μέ κάμετε νά βγώ άπό τή Βαστίλλη, άπάντησε ό δεσμοφύλακας.

—Όχι μόνο θά βγής μαζί μέ τούς τέσσερες αύτούς στρατιώτες, άλλά θά πάρετε ό καθένας σας καί τούς μισθούς σας μιάς όλόκληρης χρονιάς, είπε ό ιππότης.

— Είμαι στή διάθεσί σας, άπάντησε ό Κοντουά.

Ο δούκας τής Άγκουλέμης είχε πιάσει τόν Παρνταγιάν άπό τό χέρι.

—Άς φύγωμε, άγαπητέ φίλε, τοϋ είπε.

— Μιά στιγμή, άπάντησε ό Παρνταγιάν. Τό όνειρό μου ήταν πάντα νά έπισκεφθώ τή Βαστίλλη. Κι' ή εύκαιρία πού μοϋ παρουσιάζεται είνε μοναδική... Έμπρός!

Ο ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΗ - ΒΑΣΙΛΗΣ

Δέν θά ύπάρχη άσφαλώς πιό τυχερός Άη Βασίλης άπό έκείνον τοϋ Μαϊάμι (Η.Π.Α.). Στόν κόλπο τοϋ Μεξικού ό Δεκέμβριος είναι πιό ήπιος άπό τόν δικό μας Σεπτέμβριο. Τά μπάνια συνεχίζονται, λοιπόν, κι' έτσι ό... Άη Βασίλης μπορεί καί κάνει βόλτες στίς άμμουδιές μέ τήν συντροφιά τών πιό ώραίων κολυμβητριών.

Η άπόδρασις

Ο νεαρός δούκας κύτταξε έκπληκτος τόν Παρνταγιάν. Γιά ποιό λόγο έπρεπε νά καθυστερήσουν, άφοϋ μπορούσαν νά φύγουν;

—Άδελφέ μου, άς φύγωμε τό συντομώτερο, ψιθύρισε.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε. Δέν ήταν, βέβαια, τόσο εύκολο νά βγοϋν άπό τή Βαστίλλη. Έπρεπε κάποιος νά τούς βοηθήση καί γά τούς όδηγήση. Κι' αύτό μόνον ό Κοντουά μποροϋσε νά τό κάμη. Άλλά προηγουμένως έπρεπε νά έξασφαλίσουν συνεργάτες σ' αύτή τήν άπόδρασι, σέ τρόπο πού νά μποροϋν ν' άντιταχθοϋν άποτελεσματικά σ' ένδεχόμενη έπίθεσι τής φρουράς. Διαφορετικά, άν έπιχειροϋσαν νά φύγουν μόνοι τους, θά ήταν καθαρή τρέλλα. Όσο γιά τούς τέσσερες στρατιώτες, δέν μπορούσε νά στηρίζεται άπόλυτα σ' αύτούς.

Γύρισε, λοιπόν, στόν δεσμοφύλακα καί τοϋ είπε:

— Προχώρησε μπροστά καί άνοιξέ μου τίς πόρτες.

— Δέν έχω τά κλειδιά μου, άπάντησε ό Κοντουά.

—Έδώ είνε, είπε ό ιππότης.

Καί τοϋ τά έδωσε.

Έπειτα γύρισε στούς τέσσερες στρατιώτες.

— Πηγαίνετε κοντά του, τούς είπε. Άν κάμη τήν παραμικρή ύποπτη κίνησι, σκοτώστε τον άμέσως.

Δείχνοντας έμπιστοσύνη σ' αύτούς τούς άνθρώπους καί άναθέτοντάς τους τήν φροντίδα νά μεριμνοϋν γιά τήν άσφάλειά του, τούς έκανε δικούς του.

— Ποϋ θέλετε νά σάς όδηγήσω; ρώτησε ό δεσμοφύλακας.

— Πηγαίνετέ με νά ίδω τούς φυλακισμένους, άπάντησε ό ιππότης. Πόσοι είνε;

— Είκοσι έξη. Άπ' αύτούς οί όκτώ βρίσκονται στόν πύργο τοϋ Βορρά, πού άνήκει στή δικαιοδοσία μου.

— Θαυμάσια! είπε ό Παρνταγιάν. Όδήγησέ με στά κελλιά τους.

Ο Κοντουά έρριξε μιά ματιά γύρω του, μέ τήν έλπίδα ότι ίσως έβλεπε κάποια περίπολο. Άλλά κατάλαβε πώς αύτή ή έλπίδα του ήταν μάταιη, γιατί ή περίπολος τής έφόδου δέν θά έμφανιζόταν πρίν άπό τίς τρείς. Δέν μπορούσε, λοιπόν, νά κάμη τίποτε άλλο παρά νά ύποταχθή στίς θελήσεις τοϋ Παρνταγιάν.

— Άκολουθήστε με, άπάντησε μέ σφιγμένα δόντια.

Προχώρησε μερικά βήματα καί άνοιξε μιά πόρτα. Άπό έκεί άρχιζε μιά σκάλα πού ώδηγοϋσε στά άνώτερα διαμερίσματα τοϋ πύργου.

Άρχισαν ν' άνεβαίνουν.

Στό πρώτο πάτωμα, μέσα σ' ένα εύρύχωρο δωμάτιο, βρίσκονταν τρείς νέοι. Κοιμόνταν έκείνη τήν ώρα, άλλ' άκούγοντας τό θόρυβο πού έκαμε ή πόρτα, τινάχτηκαν τρομαγμένοι άπό τά κρεβάτια τους.

Ο Παρνταγιάν προχώρησε ώς τή μέση τοϋ δωματίου καί τους είπε:

— Κύριοι, κάμετέ μου τή χάρι νά ντυθήτε γρήγορα καί νά μ' άκολουθήσετε.

Οί τρείς νέοι κυττάχτηκαν μέ άμηχανία. Τί έσήμαινε αύτή ή νυχτερινή έπίσκεψι; Ποϋ θά τούς πήγαιναν άρα γε;

— Θά μάς όδηγήσετε, λοιπόν, στήν πλατεία τής Γκρέβης; ρώτησε ό ένας άπ' αύτούς.

—Η θά μάς πάτε νά περάσωμε τήν ύπόλοιπη νύχτα κοντά στούς φίλους μας; είπε ένας άλλος.

Ο Παρνταγιάν γύρισε στόν τελευταίο.

— Τό μαντέψατε, άπάντησε.

Ο φυλακισμένος έτρεξε κοντά στόν ιππότη.

— Σάς παρουσιάζω, είπε, τόν κύριο ντέ Καλάμπρ, πού είνε είκοσι δύο χρόνων. Ο δεύτερος συγκρατούμενός μου, ό κύριος ντέ Μονσερύ, μόλις συμπλήρωσε τά είκοσι. Έγώ είμαι ό μαρκήσιος ντέ Σαίντ Μαλίν καί περπατάω στά είκοσι τέσσερα χρόνια μου. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πώς θά ήταν τραγικό νά παίζετε μαζί μας. Πρέπει νά ξέρετε πώς ό δούκας τής Γκίζης μάς καταδίκασε σέ θάνατο, έπειδή μείναμε πιστοί στο βασιλιά Έρρίκο τόν 3ο... Σάς ικετεύω, λοιπόν, πέστε μας τήν άλήθεια: ποϋ σκοπεύετε νά μάς όδηγήσετε;

—Σάς τήν είπα, άπάντησε ήρεμα ό Παρνταγιάν.

— Είμαστε, λοιπόν, έλεύθεροι; φώναξαν κι' οί τρείς μαζί.

— Θά είσαστε σέ λίγο.

— Πέστε μας τό όνομά σας! φώναξαν οί τρείς φυλακισμένοι.

—Άφοϋ μοϋ κάματε τήν τιμή νά μοϋ πήτε τό όνομά σας θά σάς πώ κι' έγώ τό δικό μου. Είμαι ό ιππότης ντέ Παρνταγιάν.

Οί τρείς νέοι ντύθηκαν μέσα σέ λίγα λεπτά. Ο Παρνταγιάν έδωσε άπό ένα άρκεβούζιο στόν καθένα.

Ο μαρκήσιος ντέ Σαίντ Μαλίν ύποκλίθηκε τότε μ' έπισημότητα μπροστά στόν ιππότη σάν νά βρίσκονταν στο Λούβρο.

— Κύριε ντέ Παρνταγιάν, είπε, σάς χρωστάμε τήν έλευθερία καί τή ζωή μας. Όπου κι' όποτε θελήσετε, μπορείτε νά μάς ξαναζητήσετε καί τή μιά καί τήν άλλη.

Ο Παρνταγιάν ύποκλίθηκε μέ τή σειρά του. Μ' αύτή τήν ύπόκλισι ήθελε νά δείξη πώς έσημείωσε τά λόγια τους.

—Έμπρός, κύριοι, είπε. Καί σύ προχώρησε, πρόσθεσε μιλώντας στόν Κοντουά.

Ο δεσμοφύλακας σήκωσε τά χέρια του στόν ούρανό καί βγήκε άπό τό κελλί.

Ο Κοντουά είχε τήν ψυχή τοϋ έπαγγέλματός του. Δέν ήταν τό αίσθημα τοϋ καθήκοντος πού τόν έκανε νά έξεγείρεται. Άλλά τό μυαλό του δέν μπορούσε νά χωρέση τό ότι άνθρωποι πού είχαν καταδικασθή θάφευγαν άπό τή φυλακή τους μέ τήν ίδια εύκολία σάν νά έπρόκειτο νά βγοϋν άπό τό σπίτι τους γιά νά κάμουν έναν περίπατο. Αύτό τοϋ φαινόταν άκατανόητο.

Μετάνοιωσε τώρα γιατί είχε ύποχωρήσει. Άλλά δέν μποροϋσε πιά νά κάμη τίποτε. Όσο κι' άν έξεγειρόταν ή συνείδησί του, έπρεπε νά συνεργασθή σ' αύτές τίς άποδράσεις.

Μπήκαν έπειτα άπό λίγο σ' ένα άλλο κελλί.

Ο Παρνταγιάν είδε έκεί έναν γέρο πού καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι κι' έφτιανε διάφορα σχέδια πάνω σέ χαρτόνια. Βλέποντας τούς νυχτερινούς έπισκέπτας του, σηκώθηκε άπό τό κάθισμά του, χαιρέτησε μέ εύγένεια καί είπε:

— Καλώς ήλθατε στό σπίτι πού ή βασίλισσα εύαρεστήθηκε νά προσφέρη στόν Βερνάνδο ντέ Παλισσύ.

Ο Βερνάνδος ντέ Παλισσύ ήταν ό μεγαλύτερος καλλιτέχνης τής έποχής του. Άλλ' είχε τό άτύχημα νά δυσαρεστήση τήν Αικατερίνη τών Μεδίκων, πού τόν έστειλε στή Βαστίλλη.

— Κύριοι, συνέχισε ό Παλισσύ, έρχόσαστε άπό τό Λούβρο;... Ήθελα νά σάς παρακαλέσω νά δώσετε στή μεγαλειότητά της ένα ύπόμνημά μου, όπου τής έξηγώ ότι έχω άνάγκη άπό διαβήτες καί μολύβια.

— Λυπάμαι γιατί δέν μπορώ νά σάς έξυπηρετήσω, άπάντησε ό Παρνταγιάν. Ήρθα έδώ γιά νά σάς πώ ότι είσαστε έλεύθερος.

Ο καλλιτέχνης, τρέμοντας άπό τή συγκίνησί του, μάζεψε βιαστικά τά χαρτιά του κι' άκολούθησε τό μικρό όμιλο.

Στόν τρίτο όροφο, ό Παρνταγιάν βρήκε τρείς Ούγενότους πού είχαν καταδικασθή σέ μαρτυρικό θάνατο. Θά τούς βασάνιζαν καί κατόπιν θά τούς κρεμούσαν. Οί δυστυχισμένοι, βλέποντας όλους αύτούς τούς άνθρώπους, φαντάσθηκαν ότι είχε φτάσει ή τελευταία τους ώρα κι' άρχισαν νά ψέλνουν έναν έκκλησιαστικό ύμνο.

— Θά προσευχήτε αύριο μ' όλη σας τήν άνεσι, τούς είπε ό Παρνταγιάν. Γιά τή στιγμή, τό καλύτερο πού έχετε νά κάμετε είνε νά μ' άκολουθήσετε... Είσαστε έλεύθεροι.

Οί τρείς ούγενότοι, χωρίς νά καταλαβαίνουν, ντύθηκαν βιαστικά καί άκολούθησαν τό μικρό όμιλο.

Ξανακατέβηκαν τίς σκάλες.

Όταν έφτασαν στή μικρή αύλή, είδαν ένα μικρό όμιλο πού έρχόταν άπό τό άντίθετο μέρος.

—Η περίπολος είπε ό Κοντουά.

Καί έτοιμάστηκε νά φωνάξη.

Άλλά, τήν ίδια στιγμή, ή γροθιά τοϋ Παρνταγιάν έπεσε μέ όρμή στό πρόσωπό του. Ο δεσμοφύλακας σωριάστηκε άμέσως πάνω στίς πλάκες. Άπό τή μύτη καί τό στόμα του έτρεχε αίμα.

Άλλ' οί άνδρες τής περιπόλου είχαν άκούσει τό θόρυβο κι' έτρεχαν πρός τό μέρος τής καγκελωτής πόρτας.

Ο Παρνταγιάν συγκέντρωσε γύρω του τόν Μονσερύ, τόν Καλάμπρ, τόν Σαίντ-Μαλίν καί τόν Κάρολο τής Άγκουλέμης.

— Πύρ! πρόσταξε.

Τά τέσσερα άρκεβούζια έκπυρσοκρότησαν ταυτόχρονα.

Άκούστηκαν άμέσως ούρλιάγματα πόνου, μαζί μέ βρισιές καί κατάρες. Δύο ή τρείς άπό τούς δώδεκα άνδρες πού άποτελοϋσαν τήν περίπολο σωριάστηκαν κάτω.

Ο άξιωματικός πού τήν διοικοϋσε έτρεξε μπροστά.

—Άνοίχτε τήν πόρτα! ούρλιαξε στούς στρατιώτες του.

Άλλά τόν είχε προλάβει ό Παρνταγιάν. Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Ο άξιωματικός κι' οί στρατιώτες πέρασαν μέσα.

Ο Παρνταγιάν κατέφυγε τότε σ' ένα τέχνασμα.

— Είκοσι τέσσερα άρκεβούζια είνε γυρισμένα πάνω σας, φώναξε. Άν κάμετε καί ένα μόνον βήμα, θά σωριασθήτε όλοι νεκροί!... Πετάξετε τά όπλα σας!

Ο άξιωματικός άρχισε νά φωνάζη σάν δαιμονισμένος. Άλλ' ήταν πιά άργά. Οί

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΜΕ ΜΑΝΤΙΚΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

Ο Μπίλλυ Τάνμερ, άπό τό Ρίτσμοντ, κοντά στο Λονδίνο, έχει τό πιό καταπληκτικό παπαγαλάκι τοϋ κόσμου. Στήν Άγγλία, συνηθίζονται τά στοιχήματα στά ποδοσφαιρικά μάτς καί ό κ. Τάνμερ, προτοϋ στοιχήματιση γιά τή μιά ή τήν άλλη όμάδα, συμβουλεύεται τό παπαγαλάκι του, κι' έκείνο μέ τσιμπήματα τοϋ προλέγει πόσα τέρματα θά έπιτύχη ή κάθε όμάδα. Χάρις στίς μαντικές ικανότητες τοϋ παπαγάλου του, ό κ. Τάνμερ κέρδισε προ ημερών άπό ένα μάτς, ένα ποσόν ίσο μέ 34.100 νέες δραχμές.

στρατιῶτες του, τρομοκρατημένοι, πετοῦσαν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον τὰ ὅπλα τους. Στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ παραδώσῃ κι' ὁ ἴδιος τὸ ξίφος του στὸν Παρνταγιάν.

— Πάρτε τὰ ὅπλα! φώναξε ὁ ἱππότης στοὺς συντρόφους του.

Ἔπειτα τοὺς εἶπε σιγὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν αὐλή. Ὁ Παρνταγιὰν βγῆκε τελευταῖος κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν καγκελωτὴ πόρτα.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει μέσα σὲ ἐλάχιστα λεπτά.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἀπομακρυνόταν τώρα μὲ γρήγορα βήματα. Προχωροῦσαν κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη στοά, ὅπου βασίλευε τὸ σκοτάδι κι' ἡ σιωπή. Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσαν βιαστικὰ βήματα καὶ φωνές. Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος ἐρχόταν μιὰ ὁμάδα στρατιωτῶν μὲ πυρσούς. Εἶχαν ἀκούσει τοὺς πυροβολισμοὺς κι' ἔτρεχαν στὸν πύργο τοῦ Βορρᾶ. Ἕνας ἀξιωματικὸς μὲ γυμνὸ τὸ ξίφος του προχωροῦσε μπροστά.

Ὁ Παρνταγιὰν γύρισε στοὺς συντρόφους του.

— Θέλετε ν' ἀγωνισθῆτε μαζί μου γιὰ νὰ κερδίσετε τὴν ἐλευθερία σας; τοὺς ρώτησε.

—'Ελευθερία ἢ θάνατος! ἀπάντησαν ὅλοι μαζί.

—'Εμπρὸς, λοιπόν! φώναξε ὁ Παρνταγιάν. Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ Βαστίλλη, ἂς τὴν κυριεύσωμε!

Ἄρχισε ἀμέσως νὰ προχωρῇ. Φαινόταν ὁλότελα ἤρεμος. Πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ σύντροφοί του.

Ὁ ἱππότης γύρισε καὶ τοὺς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις.

Ἔπειτα ἐπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ ὁμοβροντία. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν ἀδειάσει τὰ ἀρκεβούζιά τους. Ἀλλ' ἡ στοὰ ὅπου βρισκονταν πρὶν οἱ φυγάδες ἦταν τώρα ὁλότελα ἄδεια. Οἱ σφαῖρες σφηνώθηκαν στοὺς τοίχους.

Μέσα στὴν αὐλὴ ἔγινε, ξαφνικά, μιὰ μεγάλη ἀναταραχή.

Ὁ Παρνταγιὰν κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν γλυστρήσει ἀθόρυβα μέσα στὸν ἐσωτερικὸ περίβολο κι' εἶχαν ριχτῆ μὲ τὶς μακρειὲς λόγχες ποὺ εἶχαν πάρει πρωτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς περιπόλου πάνω στοὺς φρουρούς.

Οἱ τελευταῖοι βρίσκονταν σὲ πολὺ μειονεκτικὴ θέσι. Γιατὶ χρειάζονταν δυὸ τουλάχιστον λεπτὰ γιὰ νὰ ξαναγεμίσουν τὰ ἀρκεβούζιά τους. Καί, στὸ μεταξύ, οἱ ἀντίπαλοί τους τοὺς ξεκοίλιαζαν μὲ τὶς μακρυὲς λόγχες τους.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Παρνταγιὰν κι' οἱ σύντροφοί του ἀπόμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Οἱ φρουροί, ὁσοι δὲν εἶχαν σκοτωθῆ ἢ δὲν εἶχαν τραυματισθῆ βαρειά, τὸ εἶχαν βάλει στὰ πόδια.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος προχώρησε κατόπιν πρὸς τὴν κεντρικὴ πόλι. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ φρουροὶ εἶχαν ταμπουρωθῆ ἐκεῖ.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε, ξαφνικά, μιὰ καινουργια ἔμπνευσι. Ἔτρεξε σὲ μιὰ καγκελωτὴ πόρτα καὶ φώναξε:

Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως παραδοθῆτε! Ἡ Βαστίλλη κυριεύθηκε ἀπὸ δυὸ χιλιάδες βασιλικοὺς στρατιῶτες... Ἂν ἀντισταθῆτε, θὰ κρεμασθῆτε ὅλοι!

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς. Καί, ξαφνικα, οἱ φρουροὶ φώναξαν:

—Ζήτω ὁ βασιλιᾶς!

—Παραδῶστε τὰ ὅπλα σας!

Οἱ φρουροὶ ἄρχισαν νὰ προχωροῦν ἕνας —ἕνας καὶ νὰ παραδίδουν τὰ ἀρκεβούζια καὶ τὶς λόγχες τους.

—Ξαναγυρίστε στὶς θέσεις σας καὶ μὴν κινηθῆτε ἂν θέλετε τὴ ζωή σας! τοὺς φώναξε ὁ Παρνταγιάν.

Ὁ Σαὶντ Μαλίν, ὁ Μονοτρὺ κι' ὁ Καλάμπρ εἶχαν ἀνοίξει στὸ μεταξὺ τὴ μεγάλη πύλη. Κατέβασαν κατόπιν τὴν κινητὴ γέφυρα.

—Φύγετε, τοὺς εἶπε ὁ Παρταγιάν.

—Καὶ σεῖς;

— Φύγετε, σᾶς λέω!... Μὴν χάνωμε τὸν καιρὸ μας σὲ λόγια... Τὰ λεπτὰ εἶναι πολύτιμα...

—Χαίρετε, κύριε ντὲ Παρνταγιάν, εἶπαν οἱ τρεῖς νέοι. Δὲν ξεχνοῦμε τὸ χρέος μας... Θὰ σᾶς τὸ πληρώσωμε ὅποτε μᾶς τὸ ζητήσετε.

Ἔτρεξαν ἀμέσως στὴ γέφυρα καὶ χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Παρνταγιὰν ἔδιωξε κατόπιν τοὺς τέσσερες στρατιῶτες καὶ τοὺς ὀκτὼ φυλακισμένους τοῦ πύργου τοῦ Βορρᾶ.

Ἔτσι, μέσα στὴ Βαστίλλη, εἶχαν ἀπομείνει μόνον ὁ Παρνταγιὰν κι' ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης.

Ὁ νεαρὸς δούκας κύτταξε μὲ ἀπορία τὸν Παρνταγιάν. Γιατὶ δὲν ἔφευγαν, λοιπόν;

—Θὰ φύγωμε σὲ λίγο, τοῦ εἶπε, ὁ ἱππότης μαντεύοντας τὴν ἀπορία του. Πρέπει, ὅμως πρῶτα νὰ ἐλευθερώσωμε καὶ τοὺς ἄλλους κρατουμένους... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀφήσωμε μιὰ δουλειὰ ποὺ ἀρχίσαμε στὴ μέση.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅλα εἶχαν τελειώσει. Μέσα στὴ Βαστίλλη δὲν βρισκόταν πιὰ κανεὶς φυλακισμένος. Ὅλοι εἶχαν ἐλευθερωθῆ.

—Πᾶμε τώρα, εἶπε ὁ Παρνταγιὰν στὸν Κάρολο τῆς Ἀγκουλέμης.

Ἔφυγαν τελευταῖοι ἀπὸ ὅλους.

Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴ θολωτὴ πόρτα, ὁ λοχίας ποὺ διοικοῦσε τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα τῆς εἰσόδου ἔτρεξε κοντὰ στὸν Παρνταγιάν.

—Κύριε διοικητά, τοῦ εἶπε, ποιὲς εἶναι οἱ διαταγές σας;

—'Ακολουθῆστε με, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱππότης.

Κι' ὅταν πέρασαν τὴν κινητὴ γέφυρα πρόσθεσε:

— Δὲν εἶμαι διοικητὴς τῆς Βαστίλλης, φίλε μου. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους ποὺ φεύγω ὅπως κι' οἱ ἄλλοι... Ἄ, ξέχασα... Ἂν θέλετε τὸν διοικητή σας, θὰ τὸν βρῆτε στὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ ὑπόγεια κελλιὰ τοῦ πύργου τοῦ Βορρᾶ....

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν γελώντας.

Ὁ λοχίας εἶχε μείνει σᾶν ἀποθιωμένος. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξή του, ὁ Παρνταγιὰν κι' ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης εἶχαν χαθῆ ἀπὸ μπροστά του.

Ἡ ἀφήγησι τοῦ Λεκλὲρ

Στὸ μεταξύ, τὸ Παρίσι εἶχε ἀναστατωθῆ. Πολλοὶ δρόμοι εἶχαν ἀποκλεισθῆ μὲ χοντρὲς ἁλυσίδες ἢ μὲ πέτρες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Στὰ ἐξωτερικὰ ὀχυρώματα, ἐξ ἄλλου, εἶχε συγκεντρωθῆ ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ περίμεναν νὰ ἀνοίξουν πρὸς ποιὸ μέρος θὰ ἔγερνε ἡ πλαστιγγα γιὰ νὰ τρέξουν νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ νικητή.

Ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης εἶχε τρέξει ἐπίσης στὴ Νέα Γέφυρα, ὅπου εἶχε συγκεντρώσει τὰ καλύτερα στρατεύματά του. Στὸ μεταξύ, ἱππεῖς εἶχαν τρέξει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὶς βασιλικὲς δυνάμεις.

Ἀλλ' ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνιχνεύσεις ἀποδείχτηκαν ἄσκοπες. Οἱ καβαλλάρηδες γυρίζαν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον κι' ἔφερναν πάντα τὴν ἴδια ἀπάντησι:

—Ὅλα γύρω στὸ Παρίσι εἶναι ἤρεμα... Δὲν φαίνεται πουθενὰ ἐχθρός!

Ἀλλὰ τότε; Πῶς εἶχε δημιουργηθῆ αὐτὸς ὁ πανικός;... Γιατὶ οἱ καμπάνες καὶ τὰ τύμπανα εἶχαν χτυπήσει συναγερμό;

Ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Σὲ κάποια στιγμή, εἶπε στὸν Μαινβίλ καὶ τὸν Μωρεβὲρ ποὺ βρίσκονταν κοντά του:

—Ἂν οἱ Παρισινοὶ τρομοκρατοῦνται μὲ τὴ σκιὰ τοῦ λύκου, τί θὰ γίνῃ τότε ἂν ἰδοῦν τὸν ἴδιο τὸ λύκο; Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε εἶναι νὰ πᾶμε νὰ ἡσυχάσωμε.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, δόθηκε στὰ στρατεύματα ἡ διαταγὴ νὰ γυρίσουν στοὺς στρατῶνες τους.

Κόντευαν ἑπτά, ὅταν ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης ξαναγύρισε στὸ μέγαρό του. Χωρὶς νὰ ξεκουραστῆ καθόλου, διέταξε νὰ γίνουν ἀμέσως οἱ ἀπαραίτητες προετοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ θάκανε στὴ Σάρτρη.

—Μωρεβέρ, θὰ μᾶς συνοδεύσετε, εἶπε κυττάζοντας κατάματα τὸν ἀκόλουθό του.

Ὁ τελευταῖος ἔχασε τὸ χρῶμα του.

Ὁ δούκας πῆγε τότε κοντά του κι' ἀκούμπησε τὸ δείχτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του στὸ μέτωπό του.

—Ξέρω, συνέχισε, πὼς εἰσέπραξες ἑκατὸ χιλιάδες λίβρες καὶ πὼς εἶσαι τώρα ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ μὴν μ' ἔχῃς ἀνάγκη. Ξέρω πὼς ἔχεις σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου, ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο ποὺ ἔκαμες... Ξέρω πὼς ἀνυπομονεῖς νὰ τρέξῃς στὴ μονὴ τῆς Μονμάρτρης γιὰ νὰ παραλάβῃς τὴ γυναίκα σου... Ξέρω τὰ πάντα! Σοῦ ἀπαγορεύω, ὅμως, νὰ σηκώσῃς τὰ μάτια σου πάνω σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ σοῦ ἀπαγορεύω ἐπίσης νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου!

— Αὐθέντα, τραύλισε ὁ Μωρεβὲρ, πρέπει νὰ εἴσαστε βέβαιος...

—Δὲν θὰ φύγῃς πιὰ ἀπὸ κοντά μου, εἶπε ὁ δοῦκας διακόπτοντάς τον. Θὰ μείνῃς στὸ μέγαρό μου... Θέλω νὰ σ' ἔχω πάντα κοντά μου... Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὴ Σάρτρη, ἂν θέλῃς τὸ κεφάλι σου ποὺ ἀγγίξα μὲ τὸ δάχτυλό μου νὰ μείνῃ πάνω στὸν ὦμο σου!

Ὁ Μωρεβὲρ ὑποκλίθηκε διαβεβαιώνοντας τὸν δοῦκα γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωσί του. Ἀλλὰ μέσα του σκεφτόταν:

«Μόλις ἰδῶ τὸν Παρνταγιὰν νὰ ξεψυχάῃ στὰ χέρια τοῦ δημίου, θὰ φύγω... Καὶ θὰ φύγω γιατὶ θέλω νὰ διατηρήσω τὸ κεφάλι μου πάντα στοὺς ὤμους μου...».

Πρόσθεσε δυνατά:

—Αὐθέντα, μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ πηγαίναμε σήμερα τὸ πρωῒ στὴ Βαστίλλη... Ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο...

—Ναί, ναί, ἀπάντησε ὁ δοῦκας ποὺ εἶχε ἤρεμήσει βλέποντας τὸ δουλικὸ ὕφος τοῦ ἀκολούθου του. Μωρεβέρ, εἶσαι ἕνας πιστὸς ὑπηρέτης... Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸ ξεχάσω... Δὲν θὰ ξεχάσω ἀκόμη νὰ σοῦ ἀναθέσω τὴν ἀρχηγία τῶν σωματοφυλάκων μου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σοῦ ἔδωσαν...

Ὁ Μωρεβὲρ ἀνατρίχιασε.

—Πρόσεξε, ὅμως, πρόσθεσε ὁ δοῦκας νὰ κερδίσῃς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα δείχνοντας τὴν ἀφοσίωσί σου σ' ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ δώσῃ... Ὅσο γιὰ τὴ Βαστίλλη, ἔχεις δίκηο νὰ μοῦ ὑπενθυμίζῃς τὴν ὑπόσχεσί μου. Θὰ παρευρεθῆς στὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ μισητοῦ ἐχθροῦ σας κι' ἔτσι θὰ ἱκανοποιήσῃς τὸ μῖσος, ποὺ νοιώθεις γι' αὐτόν.

—Τότε πρέπει νὰ πηγαίνωμε, αὐθέντα, εἶπε ὁ Μωρεβὲρ. Ὁ δήμιος εἰδοποιήθηκε γιὰ τὶς 7.

—Ἂς κάμωμε τὴν ἐπιθυμία τοῦ φίλου μας, φώναξε δυνατὰ ὁ δούκας. Γιατὶ ἁλλοιῶς μπορεῖ νὰ ριχτῆ πάνω μας καὶ νὰ μᾶς κομματιάσῃ! Στὴ Βαστίλλη, κύριοι!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε θόρυβος καὶ φωνὲς στὸν προθάλαμο. Καί, ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ὁ Μπυσσὶ — Λεκλὲρ μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα. Ἦταν κατακίτρινος καὶ τὰ ροῦχα του βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἀκαταστασία.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ δούκας γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του. Γιατὶ αὐτὴ ἡ πρωῒνὴ ἐπίσκεψι;

—Αὐθέντα, φώναξε ὁ Μπυσσὶ Λεκλὲρ, χτυπῆστε με... σκοτῶστε με.... Εἶμαι ἕνας ἄθλιος... ἕνας τιποτένιος!

Κι' ἔπεσε ἀμέσως στὰ γόνατα.

Ὁ δοῦκας τὸν κύτταξε κατάπληκτος, ἐνῶ ὁ Μωρεβέλ, ποὺ προαισθανόταν κάποιο κακό, εἶχε γίνει πιὸ λευκὸς κι' ἀπὸ πανί.

—Σηκωθῆτε, Λεκλὲρ καὶ πέστε μας τί συμβαίνει, φώναξε ὁ δούκας. Διαφορετικὰ θὰ μὲ κάμετε νὰ φαντασθῶ πὼς εἴσαστε τρελλός!

—Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ εἶχα χάσει τὸ λογικό μου, ἀπάντησε ὁ Μπυσσὶ—Λεκλέρ. Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ εἶχα πεθάνει... Αὐθέντα... ἡ Βαστίλλη... ὁ Παρνταγιάν...

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς; φώναξε ὁ δοῦκας ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του.

—Ὁ Παρνταγιάν... δραπέτευσε...

Ὁ Μωρεβὲρ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν περισσότερο νεκρὸ παρὰ ζωντανός.

Ὁ Γκίζης ἔσφιγγε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔμοιαζε μὲ τὸ ἄγριο θηρίο ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὴ λεία του.

Ὁ Μπυσσὶ-Λεκλέρ, ποὺ ἤξερε τί ἐσήμαιναν οἱ θυμοὶ τοῦ δούκα, σκέφτηκε πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ σηκωθῆ. Εἶχε ξαναβρῆ τώρα τὴν ψυχραιμία του Εἶδε, ξαφνικά, τὸν Γκίζη νὰ σηκώνῃ τὸ χέρι του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ βγάλῃ τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὸ πρόσφερε στὸν δοῦκα κρατώντας το ἀπὸ τὴ λεπίδα.

—Αὐθέντα, εἶπε, εἶμαι εὐπατρίδης καὶ νομίζω πὼς θὰ θελήσετε νὰ μὲ σκοτώσετε μὲ μιὰ καλὴ στιλετιὰ παρὰ νὰ μὲ κάμετε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ ντροπή μου... Ἂν ἡ ἐπιθυμία σας εἶναι νὰ μὲ χτυπήσετε, πάρτε αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιο.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν δοῦκα νὰ ἠρεμήσῃ. Κατέβασε ἀμέσως τὸ χέρι του.

Ὁ Μωρεβὲρ ξανάβαλε τότε τὸ ἐγχειρίδιο στὴ θήκη του καὶ σταύρωσε τὰ χέριά του στὸ στῆθος.

Ὁ δούκας τῆς Γκίζης βημάτιζε νευρικά, χτυπώντας δυνατὰ τὶς φτέρνες του στὸ πάτωμα. Πέρασαν ἔτσι κάμποσα λεπτά. Σταμάτησε, τέλος, μπροστὰ στὸν Μπυσσὶ-Λεκλὲρ καί, δίνοντάς του τὸ χέρι τοῦ εἶπε:

—Εἶχα ἄδικο, Μπυσσὶ. Ἂς μείνωμε φίλοι... Ἀφηγήσου μου πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

Ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ἀφηγήθηκε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴ σκηνὴ μέσα στὸ κελλί. Καὶ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Μόνο σὲ ἕνα σημεῖο εἶπε ψέματα. Δὲν μποροῦσε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε ἀφοπλισθῆ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸν Παρνταγιάν. Ἐβεβαίωσε, λοιπόν, τὸ ἀντίθετο.

—Μὲ παίδεψε πολὺ αὐτὸς ὁ Σαταναῖς, εἶπε. Ἀλλά, στὸ τέλος, κατάφερα νὰ τὸν ἀφοπλίσω... Τὴ στιγμή, ὅμως ποὺ ἔσκυβα γιὰ νὰ πάρω τὸ ξίφος του, μοῦ ἔδωσε μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸ κεφάλι, μιὰ γροθιὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ καὶ θῶδι... Ἔχασα τότε τὶς αἰσθήσεις μου καὶ κυλίστηκα στὸ πάτωμα... Ὅταν συνῆλθα, ἤμουνα μόνος μου μέσα στὸ κελλί. Ἡ πόρτα ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω... Ἀλλὰ δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα..

Ἀφηγήθηκε κατόπιν τοὺς ἄλλους ἄθλους τοῦ Παρνταγιάν... πῶς εἶχε ἀφοπλίσει τοὺς φρουρούς, πῶς εἶχε κάμει νὰ πιστευθῆ ὅτι ὁ Βασιλικὸς στρατὸς εἶχε μπῆ στὸ Παρίσι καὶ πῶς εἶχε ἀπελευθερώσει ὅλους τοὺς φυλακισμένους.

—Καλά, εἶπε ὁ δούκας τῆς Γκίζης, ὅταν ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Ὁ Παρνταγιὰν φέρνεται σᾶν ληστής... Θὰ τοῦ φερθῶ κι' ἐγώ, λοιπόν, σᾶν σὲ ληστή!

Πῆγε στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

—Αὐτὴ ἡ προκήρυξι, εἶπε ὅταν τελείωσε, θὰ διαλαληθῆ ἀμέσως σ' ὅλο τὸ Παρίσι. Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ ληστὴς αὐτὸς ἐλευθέρωσε τοὺς εἴκοσι ἕξη φυλακισμένους τῆς Βαστίλλης, γιὰ νὰ ὀργανώσῃ μέσα στὸ Παρίσι μιὰ ἐξέγερσι ὑπὲρ τοῦ Ἐρρίκου 3ου... Νὰ ἰδοῦμε τώρα πῶς θὰ ξεμπλέξῃ μαζί μας... Εἶπες ὅτι ὁ Καλάμπρ, ὁ Σαὶντ - Μαλίκ κι' ὁ Μονσερὺ βρίσκονταν ἀνάμεσα στοὺς φυγάδες;

—Ναί, αὐθέντα.

— Καλά, Μπυσσί, σὲ συγχωρῶ.

— Ἄ, αὐθέντα! εἶπε ὁ Μπυσσὶ-Λεκλέρ, ποὺ ἔσκυψε ἀμέσως καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ δούκα.

— Καὶ τώρα, συνέχισε ὁ Γκίζης, ἂς δοῦμε πῶς θὰ ξαναβάλουμε στὸ χέρι αὐτὸ τὸ Σατανά. Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ σᾶς πῶ ὅτι, ὅσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γυρίζει ἐλεύθερος, ἡ ζωή μας κινδυνεύει.

Οἱ τρεῖς ἀκόλουθοί του ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Κι' αὐτοὶ ἐπίσης ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψι.

Τὸ μάτι τῆς Φαύστας

Ὁ Παρνταγιὰν κι' ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Βαστίλλη, ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ὁ δρόμος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ ὁμάδες ποὺ ἐσχολίαζαν τὰ γεγονότα. Πολλοὶ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ὅπλα καὶ ξίφη.

Ὁ ἱππότης κι' ὁ σύντροφός του κατάφεραν νὰ περάσουν ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ τὸ πλῆθος, ἀπαρατήρητοι.

Ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα, ὁ Παρνταγιὰν σταμάτησε κι' ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης. Μήπως τὸ αἷμα ποὺ χάσατε;

— Ὄχι, δὲν εἶναι αὐτό, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλὰ πεινάω...

— Δὲν εἴμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μπαρέ, εἶπε ὁ Κάρολος. Ἀλλὰ φοβᾶμαι πώς, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν, τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν εἶναι κατάλληλο οὔτε γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ μένα.

— Κι' ἐγὼ τὸ νομίζω, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλὰ γιὰ ἀφηγηθῆτε μου, ἀγαπητέ μου δούκα, πῶς ἔγινε νὰ σᾶς βρῶ στὴ Βαστίλλη;

— Ἂς μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, πρότεινε ὁ Κάρολος, δείχνοντας ἕνα φανάρι ποὺ ἔκαμε μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα. Ἐκεῖ θὰ σᾶς τὰ ἀφηγηθῶ ὅλα... Καὶ ταὐτόχρονα θὰ φᾶμε... Γιατὶ κι' ἐγὼ πεινάω...

— Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἔχετε χρήματα;... Γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἕνα σκοῦδο!

Ὁ Κάρολος ψάχτηκε ἄδικα.

— Οὔτε κι' ἐγώ, ἀπάντησε. Οἱ ἄθλιοι μοῦ πῆραν ὅ,τι εἶχα ὅταν μ' ἔρριξαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο μπουντρούμι.

— Δὲν μᾶς μένει τότε παρὰ νὰ πᾶμε στὸ σπίτι σας, ἀγαπητέ μου δούκα, εἶπε ὁ Παρνταγιάν.

Διευθύνθηκαν ἀπὸ μερικὰ στενοσόκακα πρὸς τὴν ὁδὸν Μπαρέ. Ὁ ἱππότης κύτταξε μὲ προσοχὴ ὁλόγυρα. Ἀλλὰ δὲν διέκρινε τὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνησι. Ὁ δρόμος ἦταν ὁλότελα ἔρημος.

Οἱ δύο φίλοι πλησίασαν τότε καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Ἐκεῖ, πλύθηκαν, πέταξαν τὰ ξεσχισμένα καὶ ματωμένα ροῦχα τους καὶ φόρεσαν καινούργια.

Ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ χαρίσῃ ἕνα ξίφος τοῦ πατέρα του Καρόλου 9ου στὸν Παρνταγιάν, ποὺ αὐτὸς τὸ δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρά.

— Ἂν θέλετε θὰ φᾶμε ἐδῶ, εἶπε στὸν ἱππότη. Οἱ ὑπηρέτες μου θὰ μᾶς ἑτοιμάσουν σὲ μισὴ ὥρα, ἕνα ἐξαίρετο γεύμα.

— Χμ! ἔκαμε ὁ Παρνταγιάν. Δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτό... Ἀλλ' ἡ δραπέτευσί μας ἀπὸ τὴ Βαστίλλη θἄχῃ γίνει κιόλας γνωστή... Προτιμῶ, λοιπόν, ἀπὸ τὸ λουκούλλειο γεύμα ποὺ θὰ μᾶς ἑτοιμάσουν οἱ ὑπηρέτες σας, τὴν κουζίνα τοῦ πρώτου πανδοχείου, ποὺ θὰ βροῦμε μπροστά μας.

Ὁ νεαρὸς δούκας συμφώνησε μαζί του.

Ἄνοιξε κατόπιν μιὰ μυστικὴ κρύπτη κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ τετρακόσια χρυσᾶ δουκάτα. Τὰ διακόσια ἀπ' αὐτά, τὰ ἔδωσε στὸν Παρνταγιὰν καὶ κράτησε τὰ ἄλλα.

Ἔφυγαν κατόπιν κι' ἀπομακρύνθηκαν γρήγορα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μπαρέ.

— Καὶ τώρα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Κάρολος στὸ σύντροφό του, εἶναι καιρὸς νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὴ Βιολέττα... Εἶπατε ὅτι ζῇ;

—Ἀπὸ ὅ,τι ἄκουσα, πρέπει νὰ συμπεράνω πὼς ζῇ, ἀπάντησε ὁ ἱππότης.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

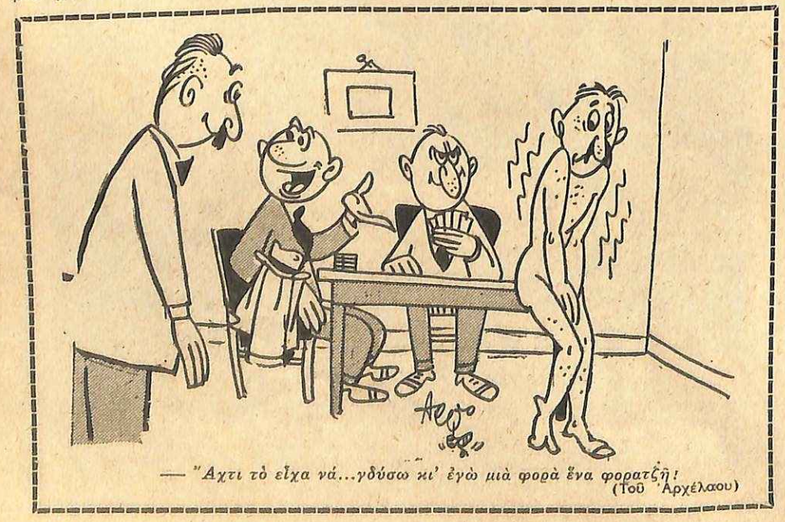

— "Αχτι τὸ εἶχα νά...γδύσω κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ ἕνα φορατζῆ!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

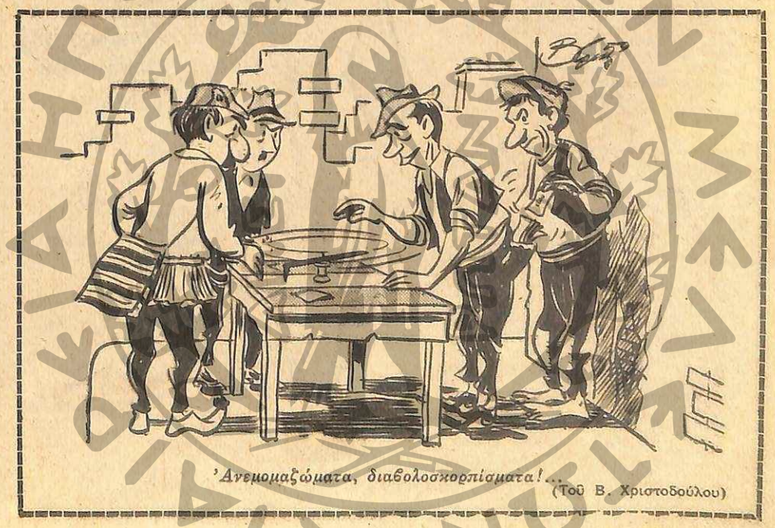

Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ποιήματα της Πρωτοχρονιάς

Ένα αθηναϊκό έθιμο, από τα πρώτα χρόνια της ελληνικής ελευθεριάς

Από τα πρώτα χρόνια της ελληνικής ελευθερίας καθιερώθηκε το έθιμο, μαζύ με τα πρωτοχρονιάτικα δώρα, να δίδεται και το ανάλογο φιλοδώρημα στους ανθρώπους, που μας εξυπηρετούν. Οι διανομείς του ταχυδρομείου, οι εφημεριδοπώλες, οι νεοσκάστες, οι δδοκαθαριστές, οι φανοκόροι, οι σκουπιδιάρηδες και όλοι οι φτωχοί εργαζόμενοι σε έργα «κοινής ωφελείας» παρουσιάζονταν — μερικοί κάνουν το ίδιο και σήμερα — την Πρωτοχρονιά γιά να υποβάλουν τις ευχές τους και να πάρουν το μπουναμά τους.

Υπάρχει, όμως, μεγάλη διαφορά με τον τρόπο που υποβάλλουν τώρα τις ευχές τους και με έκείνο που τις υπόβαλλαν στα παλαιότερα χρόνια. Τώρα, γράφουν σύντομα σ' ένα χαρτονάκι ότι εύχονται καίσιον και εύτυχές το Νέον "Έτος». Ένώ, τότε, οι εύχές συνοδεύονταν από ένα ολόκληρο ποίημα, τυπωμένο σε ωραίο χαρτί, ή από μιά ζωγραφιά ανάλογο με το επάγγελμα τοϋ εύχομένου.

Μερικά από τα πρωτοχρονιάτικα αύτά ποιήματα, που όφείλονταν σε γνωστούς ποιητάς, είναι χαριτωμένα και μας δίνουν μιά εικόνα της ζωής της μικρής τότε 'Αθήνας. Από τα παλαιότερα πρωτοχρονιάτικα ποιήματα που έχουμε βρη είναι τών έτών 1836 και 1837, που μερικά είναι γραμμένα σε δυό γλώσσες: την ελληνική και τη γερμανική. Κυβερνοϋσε άκόμη ή 'Αντιβασιλεία την 'Ελλάδα και έπρεπε να πληροφορήται κι' αύτή τίς... εύχες των 'Ελλήνων!

★

Θά σάς δώσουμε τώρα άποσπάσματα από πρωτοχρονιάτικα ποιήματα ένός μόνο χρόνου: Της πρωτοχρονιάς τοϋ 1865, δηλαδή πρίν από 90 χρόνια. Κι' έχομε πρώτ' άπ' όλα τους «Κλητήρας τοϋ τηλεγραφείου 'Αθηνών». Το πρωτοχρονιάτικο ποίημά τους άρχίζει με τους στίχους:

«'Ιδού μάς ήλθε γελαστό το νέον ε-
(τος, φίλοι.
Και όλους κατασπάζεται με τα γλυκά
(του χείλη.
Μοιράζει σ' όλους άφθονα τα ποθητά
(του δώρα
και την γαλήνην φέρει
κι' εγώ έν έτος έτρεχα και περιμένω
(τώρα
ν' άπλώσετε το χέρι...»

Και συνεχίζει τις εύχές του, τελειώνοντας με τους στίχους:

«'Ερμής δέν είμαι και πτερά στους πό-
(δας μου δέν έχω
άλλ' ώς 'Ερμή μ' έβλέπατε και σάν
(πουλί νά τρέχω
με τα τηλεγραφήματα και στην έμφά-
(νισίν μου
καθένας σας νά χαίρη,
πλήν χαίρω κι' εγώ σήμερον, δότε είς
(άμοιβήν μου,
άπλώσετε το χέρι».

★

'Αντίθετα με τους διανομείς τοϋ τηλεγραφείου οί «Γραμματοκομισταί τοϋ ταχυδρομείου 'Αθηνών» έχουν, άντί εύχών και προτροπών για φιλοδώρημα, ένα ποίημα άφιερωμένο στο νεοφερμένο τότε βασιλέα Γεώργιο Α'. Το πρωτοχρονιάτικο ποίημά τους άρχίζει με τους στίχους:

«Τοϋ νέου έτους ή αύγή φαιδρά χρυ-
(σανατέλλει
έπίσης και το στέμμα Σου, χρυσάς ά-
(κτίνας στέλλει
της νέας δυναστείας.
'Εκείνη πόθους και χαράν υπόσχεται
(εις πάντας.
Το στέμμα Σου υπόσχεται τους χρό-
(νους άναστάντας
της παλαιάς εύκλείας...»

★

'Αλλά και ό «Διανομεύς της 'Εφημερίδας της Κυβερνήσεως» δίνει τις εύχές του γιά το 1865 «πρός τους συνδρομητάς αύτης» σε μακρότατο ποίημα, που άρχίζει με το τετράστιχο:

«Στους θαλάμους σας έμβαίνων, τους
(κομψους και μυροβόλους
εύτυχές το νέον έτος φέρω, Κύριοι,
(πρός όλους.
Και την άνοιξιν άγγέλλων και τον εύ-
(χαρον καιρόν,
το έπίσημόν μου φύλλον σάς προσ-
(φέρω δροσερόν».

Κατά πόσον βέβαια το «έπίσημον φύλλον της έφημερίδος της Κυβερνήσεως» μπορούσε νά είναι «δροσερόν» είναι άλλο ζήτημα. 'Ασφαλώς όμως δέ θά ήταν διόλου «δροσερόν» για τους άντιθέτους της Κυβερνήσεως που διαβάζαν την... παϋσι τους σ' αύτό. Θά ήταν καφτό, σάν σίδερο...

★

Νά τώρα και οί «Κλητήρες της 'Εθνοσυνελεύσεως». 'Αφοϋ εύχονται στο βασιλέα Γεώργιο «την 'Ελλάδα ν' άναδείξη τύπον της 'Αγαθωλής», στρέφονται και στους πατέρες τοϋ "Εθνους:

«Είθε τίτλον νομοθέτου, πάλιν φέροντες γενναίον
εις την πόλιν τοϋ Θησέως ό καθείς σας νά φανή.
Και άνοίγοντες αίώνα έθνικής προόδου νέον
νά φανήτε της 'Ελλάδος εύεργέται φωτεινοί».

'Αλλά και ό «Καθαριστής των όδών» εύχεται έμμέτρως:

«'Η καθαριότης είναι, δέν το άγνοεί κανείς,
μήτηρ της καλής ύγείας κι' έμβλημα της καλλονής.
Εις τας χείρας διά τοϋτο άπλοϋν σάρωμα κρατώ.
και πρωί και βράδυ τρέχων. τας αύλάς σας καιρετώ...»

Και άφοϋ έξιστόρηση τις ύπηρεσίες που προσφέρει στην πόλι, συνιστά στο τέλος νά τον λαμπρύνουν οί 'Αθηναίοι «με φλωράκια και δραχμές», όπως και αύτός «λαμπρύνει» τους δρόμους και τις αύλές.

★

'Εκεί όμως που γίνεται σωστό πανυγήρι είναι στά πρωτοχρονιάτικα ποιήματα των «Διανομέων» των διαφόρων έφημερίδων. Δέν άρκοϋνται μόνο σε εύχες άλλα κάνουν και πολιτική. Οί συμπολιτευόμενες τα βλέπουν όλα ρόδινα. Και οί άντιπολιτευόμενες έλεεινά και μαύρα.

«Θεϋ! έξέλιπε τοϋ "Εθνους το άνάστημα κι' ή χάρις!
"Ολα σήμερον μικρότης, όλα σήμερον πλαστά.
Δέν άκούγεται ό Γρίβας, άμαυρούνται ό Κανάρης
και της Κύθνου και Ναυπλίας λησμονούνται τα όστα...»

"Ετσι άρχίζει το πρωτοχρονιάτικό της ή άντιπολιτευομένη «Νέα Γενεά». 'Ακούστε τώρα και το διανομέα της συμπολιτευομένης «Ο 'Αστήρ της 'Ανατολής». Τα βρίσκει όλα ρόδινα:

«Το λήξαν έτος έρρευσεν αίσίως στην
('Ελλάδα
προσθέσαν εις το στέμμα της όλόκλη-
(ρον πλειάδα.
Και διαλύσαν σπέρματα, έλευθερίας
(πλήρους,
με Σύνταγμα που καθιστά τους "Ελλη-
(νας εύμοίρους...»

Κι' έπειδή, όπως σέ κάθε έποχή, και τότε γινόταν συζήτησι γι' άλλαγή της Κυβερνήσεως ό θυμόσοφος διανομεύς της έφημερίδας «'Ο φιλόλαος» κάνει τις έξης σκέψεις στο πρωτοχρονιάτικο ποίημά του:

«Λέγεται ότι θά γίνη άλλαγή τοϋ 'Υ-
(πουργείου!
(Και έγώ το θέλω!) όμως, έρωτώ με
(σώας φρένας:
'Εάν τοϋ κοινοϋ ταμείου
έλειπον τα ταλλαράκια γίνετ' ύπουρ-
(γός κανένας; ...»

Πολύ σωστά! Νά ένα έρώτημα που θά είχε τη θέσι του σέ κάθε... έποχή.

★

Πρακτικώτερα όμως βλέπει τα πράγματα ό διανομεύς τοϋ «μέλλοντος» όταν γράφη στο εύχετήριό του της πρωτοχρονιάς τοϋ 1855:

«Κοιάζουν ότι το ταμείον δίχως όβολόν
(θά μείνη
με τους νέους ύπαλλήλους
χωροφύλακας και φίλους
που στρατολογοϋν ώς σμήνος οί καλοι
(μας ύπουργοι
πλήν δέν συλλογϋνται ότι: παρά νά τα
(παίρνουν άλλοι
κάλλιον ήμεις οί φίλοι
έν άδελφική είρήνη
το ταμείον και τας θέσεις άσφαλίζοντες
(μέ πόθον
άπό κάθε συμφοράν
και με την κρυφήν χαράν
νά μοιράσωμεν τιμίως μέ συνείδησιν χρυ-
(σήν...»

★

'Υπάρχει όμως και μία έξαίρεσις άνάμεσα στους πολιτικολογοϋντες διανομείς των έφημερίδων. Είναι ό διανομεύς της «Εύνομίας» που βεβαιώνει τους συνδρομητές της ότι:

«Δέν θ' άρχίσω, Κύριοί μου, ώς θ' άρχί-
(σουν ίσως άλλοι
μέ προοίμια μεγάλα και μέ φιλοσοφικά,
ούτε θά σάς ψάλω ό,τι πάς συνάδελφός
(μου ψάλλει,
δηλαδή, πολιτικά...»

Και άφοϋ εύχηθή, έμμέτρως πάντοτε, εύτυχίαν, δόξαν, «άφθονα ερώτων θέρη», δηλαδή πολλά έρωτικά καλοκαίρια, «πλουσίαν προίκα έστω και άν ή νύμφη είναι... γραία», στο τέλος άφίνει πλήρη έλευθερίαν εύχών:

«Τών εύχών μου πλήν καμμίαν είς κανέ-
(να δέν όρίζω,
νά έκλέξη πάς άφίνω όσα θέλει μυστικά,
και τον ένθυμίζω ότι τας πωλώ, δέν τας
(χαρίζω,
τώρα τα... πωλητικά!»

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Τοϋ νέου έτους ή αύγή φαιδρά χρυσανατέλλει...» Έλεγε στο πρωτοχρονιάτικο ποίημά του ό «Γραμματοκομιστής τοϋ Ταχυδρομείου 'Αθηνών».

"Ευτυχισμένος ό νέος χρόνος Αγαπημένη,,

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα

Έβαλα τα ζουμπούλια στα βαζάκια τοϋ χώλ, ένα στο τραπέζι της μέσης, ένα πάνω από το πιάνο, και το κλαδί τοϋ γαρκίσσου, βαρυφορτωμένο με κατάσπρα καμπανάκια από μυρωμένο κρύσταλλο, στο βάζο της τραπεζαρίας, κάτω από το μεγάλο βενετσάνικο καθρέφτη. Σέ μιά γωνιά, το κλαδί τοϋ έλάτου, στολισμένο από τα Χριστούγεννα, άστραποβολοϋσε, γεμάτο πολύχρωμα μπιχλιμπίδια. Τα παιδιά το είχανε χαρή λιγώτερο φέτος. 'Ο Μάκης ήτανε πιά δεκαεννιά χρονών, ή Λίνα δεκαεξήμισυ. Παιδιά μεγάλα, που τους άρεσε νά μιμοϋνται τους μεγάλους. Και μέ το δίκηο τους ό Μάκης τέλειωνε φέτο το Πολυτεχνείο, ή Λίνα τη Γαλλική 'Ακαδημία. "Ητανε πιά λίγο μακρυά από τα παιχνίδια τοϋ χριστουγεννιάτικου δέντρου...

Κι' όμως, ή Ζωζέττα το στόλισε κι' έκείνη τη χρονιά. 'Επί τέλους, και γι' αύτη την ίδια! "Ηταν ένα ωραίο έθιμο, που τη γύριζε πίσω, στην έποχή τη δική της, στο πατρικό της σπίτι, στα ξένοιαστα χρόνια της νεανικής χαράς... 'Από τότε είχε περάσει καιρός. Είχε παντρευτή, είχε κάνει παιδιά, τα παιδιά της είχανε μεγαλώσει... Μιά-

«...'Η Ζωζέττα κόλλησε άπλήστα δίπλα στο ραδιόφωνο...»

δυό μάλιστα, λίγο πιό σοβαρές περιπέτειες τοϋ Μάκη, την είχανε κάνει νά φοβηθή στά σοβαρά, μήν τέλειωνε γιαγιά! Εύτυχώς είχε άποφύγει το σκόπελο, κι' αύτό γιατί ό γυιός της ήταν άστατος κι' έπιπόλαιος... "Ομως, σήμερα, αύριο, ό κίνδυνος θά γινότανε πραγματικότης. Γιαγιά!... Κι' ένοιωθε άκόμα τόση ζωή μέσα της! Καθώς έβαλε το κλαδί τοϋ νάρκισσου μέσα στο βάζο τοϋ μπουφέ έρριξε μιά βιαστική ματιά στο βενετσάνικο καθρέφτη. 'Η εικόνα της δέν ήτανε πολύ άποκαρδιωτική: "Ενα πρόσωπο καλά διατηρημένης σαραντάρας... Διάφανα τα μάγουλα, σαρκώδη τα χείλια. Βαρειά τα ματόκλαδα, φιλτράρανε το βλέμμα μιάς θλιμμένης μεγαλειότητος. Δίπλα στά μάτια, πρός τη μεριά των κροτάφων, λίγες ρυτίδες. Κι' άνάμεσα στα έδένινα μετάξια των μαλλιών, λίγα άνακατωμένα άσημια...

Πρωτοχρονιά... "Ενας χρόνος άκόμα στή ράχη της... Δέν μπορούσε γα καταλάβη αύτή τη στιγμή γιατί οί άνθρωποι έννοοϋν τα κι' έπιπόλαιοι μέ ροκάνες, σφυρίχτρες παηγυρίζουν και γέλια, τη θλιβερή αύτή προσθήκη ένός άκόμα χρόνου άπάνω στους ώμους τους... Νά, έτσι κι' άπόψε: Είχανε χαρτιά. Θάρχότανε κόσμος γά κόψουνε την πήτα. Θεέ μου! Κι' όταν χτυποϋσαν οί δώδεκα, θά σβύνανε τα φώτα και θά ξανανάβανε, ένας καινούργιος χρόνος θά είχε βαρύνει άπάνω της!... Γλύτωσε ή εύτυχία, χωρίς νά καταφέρη νά σταθή... Την είχανε διώξει οί φωνές, οί άγανακτισμένες φωνές, ή κατακραυγή έκείνων που την άγαποϋσαν: «"Οχι δά!... "Ενας καλλιτέχνης!... Για το Θεό!... Τρελλάθηκες;...». Τρομαγμένη άπό το ξύκλημα που παρα λίγο νά κ.νη άπόφυγε τον καλλιτέχνη και παντρεύτηκε βιομήχανο... Κι' έκείνος ό φτωχός, προσβεβλημένος στον έγωϊσμό του, προδομένος στην άγάπη του, είχε πάρει τον πόνο του μακρυά από αύτήν, μακρυά από την 'Ελλάδα...

...Και είχε γυρίσει κάποτε διάσημος, όταν πιά έκείνη είχε το Μάκη και τη Λίνα, και καμμιά δυνατότητα πιά νά ξεφύγη από τους δυό λατρευτούς αύτους σάρκινους κρίκους, που την άλυσοδένανε μέ τη μισητή της πραγματικότητα... 'Ο Στέφανος σβάστηκε άβρότατα τη δυστυχία της, που τη μάντεψε άβάσταχτη κάτω άπό την επίπλαστη χαρά μιάς άνετης, μιάς πλούσιας ζωής... Δέ ζήτησε να την δη. "Αρχισε μόνο νά τη βασανίζη μέ νότες. Κάθε τραγοϋδι του, κι ένα καινούργιο τραϋμα μέσα στην καρδιά της... Πόσο θάθελε νά τον βρή, νά πέση στά πόδια του, νά τον παρακαλέση: «Πάψε πιά νά μέ βασανίζης μέ άνώφελες νοσταλγίες... Είναι πιά άργά! 'Η ζωή μας πέρασε...». Δέν ύπήρχε τρόπος όμως νά τον δη, κι' άν ύπήρχε, δέ θά τοϋκλεινε το στόμα. Μιά στερνή κοκετταρία της έπέβαλλε γ' άφίση τον παλιό της θαυμαστή νά τραγουδάη την όμορφιά της και μέσα στις πρώτες ρυτίδες...

★

Οί προσκαλεσμένοι άρχίσανε νάρχωντα κατά τις έντεκα. "Ολοι τις φιλοϋσανε χέρι, κι' είχανε άπό ένα κομπλιμέντο γ την όμορφιά της. Το ραδιόφωνο, μισοχαμηλωμένο, άφηνε νά ξεχύνωνται στά χλιαρά σαλόνια ένα ωραίο πρωτοχρονιάτικο πρόγραμμα. Σέ μιά στιγμή, ή Ζωζέττα ρίγησε άκούγοντας τη φωνή τοϋ σπήκερ:

— Και τώρα θ' άκούσετε την άνέκδοτη έπικαιρη σύνθεσι τοϋ Στέφανου Γιαρέλη: «Εύτυχισμένος ό Νέος Χρόνος, άγάπημένη...»

'Ένα καινούργιο τραγοϋδι — ήτανε τόσο σιγουρη — γραμμένο πάλι γι' αύτήν!...

Κι' ένώ οί προσκαλεσμένοι μαζευόντουσαν γύρω άπό το τραπέζι τοϋ σεμαϊν - ντε - φερ, ή Ζωζέττα κόλλησε άπλήστα δίπλα στο ραδιόφωνο, γιά νά μή χάση κανένα στίχο, καμμιά νότα...

Κι' άκουσε τρυφερή, άπαλή, τη φωνή τοϋ τραγουδιστή να καρφώνη τον άπελπισμένον ρωτα τοϋ προδομένου άγαπημένου της, βαθειά μέσα στην καρδιά της:

«"Ενας χρόνος πέρασε,
χάθηκε και πάει!
το φιλιό μας γέρασε
κι' άλλο το κορμί,
κι' ή καρδιά μας ξέχασε
τώρα ν' άγαπαη'
την παλιά της έχασε
τουφερή όρμη...
"Ενας χρόνος χάθηκε,
πέρασε και πάει!
Διόλου δέν έστάθηκε
δίπλα νά κυττάξη
μιά βαθειά ρυτίδα μας
που σκληρά κεντάει
τη στερνή έλπίδα μας
με άσημι μετάξι...
Μά όσο κι' άν τα χρόνια μας δέν
(ξαναγυρίζουν,
άκουσε τα χείλια μου που σου ψιθυ-
(ρίζουν:
Εύτυχισμένος ό Νέος Χρόνος,
'Αγαπημένη...
Κι' άν την καρδιά μου την πνίγη ό
(πόνος,
κοντά σου μένει...
Κι' εύχές σου στέλνει στη ζωή σου
(ένη:
Εύτυχισμένος ό Νέος
(πημένη!...»

Εύτυχώς ποϋ έκείνη τη στιγμή χτύπησε το ρολοϊ δώρεα και σβύσανε τα φώτα!... Γιατί έτσι, βαθιά η Ζωζέττα την εύκαιρία νά σκουπίση ένα δάκρυ της ποϋχε κυλήσει στο μαγουλό της, παίρνοντας το δρομο μιάς καινούργιας ρυτίδας...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ημιωδιούδα μας

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΑΚΟΡΡΙΖΙΚΟΠΟΥΛΟΣ: ὑπόδειγμα ὑπαλλήλου, συζύγου καὶ νοικοκύρη. ΧΡΥΣΑΝΘΗ: γυναίκα του. ΧΛΟΥΠΑΣ: προϊστάμενος τοῦ Ἀνέστη. ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: φίλος καὶ συνάδελφός του. ΣΤΕΛΛΑ: παιδικὴ φίλη τῆς Χρυσάνθης.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀνέστη, ὁ ὁποῖος μπουσουλῶντας ψάχνει σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὸ πάτωμα).

ΧΛΟΥΠΑΣ (μπαίνοντας): Τί κάνετε ἐκεῖ, κύριε Κακορριζικόπουλε; Χάσατε τίποτα;

ΑΝΕΣΤΗΣ (μισοσηκώνεται): Ναί... Δηλαδή... Ἔχασα κάτι... Ὄχι βέβαια πὼς αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ ἔχασα εἶνε, ἂς ποῦμε πολύτιμο..., σημαντικό... Ἀλλὰ πάντως...

ΧΛΟΥΠΑΣ: Τί ἀοριστολογίες εἶν' αὐτές, κύριε Κακορριζικόπουλε; Χάσατε ἢ δὲν χάσατε;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε! Ἔχασα!

ΧΛΟΥΠΑΣ: Τί χάσατε;

ΑΝΕΣΤΗΣ (κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπή): Τό... τό... τὸ φυλαχτό μου! (Σιγά). Ρεζίλι ἔγινα! Νὰ ὄψεσαι, βρὲ Χρυσάνθη!

ΧΛΟΥΠΑΣ: Πῶς; Τὸ φυλαχτό σας; "Ωστε σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία φοράτε φυλαχτό;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μάλιστα, κύριε Χλούπα! Φοράω! "Η μᾶλλον δὲν τὸ φοράω ἐγώ! Μοῦ τὸ φοράει ἀναγκαστικῶς ἡ γυναῖκα μου.

ΧΛΟΥΠΑΣ: Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε θρησκόληπτη ἡ καύμένη.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀδυναμία καὶ φοβᾶται μὴ μοῦ συμβῇ κακό, μὴ μὲ χάσῃ.

ΧΛΟΥΠΑΣ: Ναί, ἀλλὰ τώρα εἶνε ὥρα ἐργασίας. Ψάξτε ἀργότερα γιὰ τὸ φυλαχτό σας. Καὶ σᾶς εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ τὸ βρῆτε! (Φεύγει).

ΑΝΕΣΤΗΣ: Εὐχαριστῶ θερμῶς, κύριε προϊστάμενε! "Αχ! γελοιοποιήθηκα τελείως! Νὰ ὄψεσαι, Χρυσάνθη!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει ὁ Ἀποστόλης, κρατῶντας δύο ντοσσιέ).

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τί ἔπαθες ἐσὺ καὶ μουρμουρᾶς μοναχός σου;

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Αστα, καῢμένε Ἀποστόλη! Ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας μου ἔγινα ρεντίκολο στὸν Χλούπα.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας σου; Δὲν καταλαβαίνω.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Νά, ἔχασα τὸ φυλαχτό μου.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τὸ φυλαχτό σου; Μπᾶ! τὸ τσαμένο! Ἔχασε τὸ φυλαχτοῦλι του! (Γελάει).

ΑΝΕΣΤΗΣ: Γελᾶς, βρὲ Ἀποστόλη;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μὰ εἶνε νὰ μὴ γελάσω; Κοτζαμὰν κρεμανταλᾶς καὶ νὰ φορᾶς φυλαχτὸ σὰν μωρὸ παιδί;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Καὶ τί φταίω ἐγώ; Ἀξίωσις τῆς γυναίκας μου εἶνε. Τὴν ξέρεις δά τὴ Χρυσάνθη!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλά, καὶ πῶς τὄχασες;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ξέρω κι' ἐγώ; Μυστήριο!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Γιὰ στάσου, βρὲ ἀδερφέ! Ποῦ τὸ εἶχες τὸ φυλαχτό σου;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Κρεμασμένο μὲ μιὰ πολὺ ψιλὴ ἀσημένια ἁλυσιδίτσα ἀπὸ τὸ λαιμό μου. Καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο, καθὼς ἔσφιγγα τὴ γραβάτα, κατάλαβα ὅτι τὸ φυλαχτὸ εἶχε κάνει φτερά.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καὶ ποῦ πῆγε;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ἐδῶ σὲ θέλω.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ἀδύνατον νὰ σοῦπεσε. Κάπου θὰ εἶνε σκαλωμένο. Φορᾶς φανέλλα;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Τρεῖς!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τί, τρεῖς φανέλλες φορᾶς;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μάλιστα! Τρεῖς! Καὶ ὄχι φανέλλες· φανελλάρες! Ἐπιτακτικὴ ἀξίωσις τῆς Χρυσάνθης γιὰ νὰ μὴν κρυολογήσω.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τότε θάχῃ γίνει αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω! Θάνε σκαλωμένο ἀνάμεσα στὶς φανελλάρες. Ψάξου καὶ θὰ δῆς.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Λές;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μωρέ, εἶμαι βέβαιος.

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Ας ψαχτῶ λοιπόν!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μὲ τὴν εὐχή μου! (Προχωρεῖ γιὰ νὰ φύγῃ).

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ποῦ πᾶς; Δὲν θὰ μὲ βοηθήσῃς;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Δὲ γίνεται. Πάω τὰ «πρὸς ὑπογραφὴν» στὸν διευθυντή. (Φεύγει).

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Ας πιάσω τότε μόνος μου δουλειά. (Ἀρχίζει νὰ γδύνεται).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀνέστης βγάζει τὴ δεύτερη φανέλλα μπαίνει ὁ Χλούπας).

ΧΛΟΥΠΑΣ (ἐξαλλος): Τί κατάστασις εἶν' αὐτή, κύριε Κακορριζικόπουλε; Ἐδῶ εἶνε δημόσιο γραφεῖο κι' ὄχι ἀποδυτήρια!

ΑΝΕΣΤΗΣ: Κύριε προϊστάμενε νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

ΧΛΟΥΠΑΣ: Τί νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, κύριε Κακορριζικόπουλε; "Οτι παθαίνετε παραισθήσεις πὼς βρίσκεσθε στὴν κρεβατοκάμαρά σας; "Η ὅτι σᾶς ξελασκάρισε καμμιὰ βίδα;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο, κύριε Χλούπα. Ἁπλούστατα θὰ σᾶς ἀναλύσω ὅσο γρηγορώτερα μπορῶ τὸν χαρακτῆρα τῆς Χρυσάνθης.

ΧΛΟΥΠΑΣ: Ποιὰ εἶνε πάλι αὐτὴ ἡ Χρυσάνθη;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ἡ γυναῖκα μου, κύριε Χλούπα. Μὴ φαντασθῆτε, ὅμως, καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες γυναῖκες! "Αμπα! "Οχι βέβαια σ' ἐμφάνισι' σὲ ψυχοσύνθεσι! Ζῇ διαρκῶς μὲ τὸν ἐφιάλτη τῆς ἀρρώστειας καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ τρέμει γιὰ τὴν ὑγεία μου καὶ τὴ ζωή μου. Φοβᾶται ὅλη τὴν ὥρα μήπως τῆς πάθω τίποτα! Μ' ἔχει πιὰ μπαφιάσει στὶς φροντίδες καὶ στὴν περιποίησι! Εἶνε ἱκανή, λοιπόν, νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ καὶ νὰ σπαράζῃ δυὸ μῆνες, ἂν γυρίσω στὸ σπίτι χωρὶς τὸ φυλαχτό μου!

ΧΛΟΥΠΑΣ: Πάλι αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ ξεφύτρωσε στὴ μέση;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μὰ γιὰ δαῦτο γίνεται αὐτὴ ἡ φασαρία. Γιὰ νὰ βρῶ τὸ φυλαχτὸ γδύνομαι!

ΧΛΟΥΠΑΣ: Ἔστω! Ἀλλὰ σᾶς δίνω προθεσμία δέκα λεπτῶν! Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἢ θὰ βρῆτε τὸ φυλαχτό σας, ἢ θὰ τὸ πάρετε ἀπόφασι πὼς τὸ χάσατε! Σύμφωνοι;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Σύμφωνοι! (Ὁ Χλούπας φεύγει). Βρέ, πρωτοχρονιάτικος μπελᾶς! (Ψάχνεται).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ὁ Ἀποστόλης).

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τί ἀπόγινε; Τὸ βρῆκες;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μπᾶ! (Ψάχνεται). "Αχ! κατακαῢμένη Χρυσάνθη! Ὡραῖο πρωτοχρονιάτικο μπουναμᾶ θὰ σοῦ κάνω! Ἐνῶ ἐσύ!... (Συγκινεῖται).

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ἐνῶ αὐτή;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Θὰ μοῦχη ἀγοράσει τὸ μπουναμᾶ μου—καὶ τί μπουναμᾶ! Καὶ θὰ μὲ περιμένῃ γεμάτη ἀγάπη, στοργὴ καὶ τρυφερότητα, ὅπως πάντα! Κι' ἐγὼ θὰ τῆς ἀρριάρω χωρὶς τὸ φυλαχτό! "Αααααααχ!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: "Ελα, ντέ! Μὴν κάνῃς ἔτσι! Κάπως θὰ τὰ διορθώσουμε τὰ πράματα!

ΑΝΕΣΤΗΣ: Καὶ πρέπει νὰ νὰ διορθώσουμε, γιὰ νὰ μὴν πληγώσουμε τὴ δόλια τὴ Χρυσάνθη! Θὰ μὲ βοηθήσῃς, Ἀποστόλη, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ἐγώ; Πῶς;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Πρῶτα - πρῶτα θάρθῃς μαζί μου στὸ σπίτι. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα βλέποντας καὶ κάνοντας. Κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ σπίτι τοῦ Ἀνέστη).

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Αὐτὲς τὶς μέρες τὰ ψώνια εἶνε πολὺ κουραστικά. Ἐγώ, τί νὰ σοῦ πῶ ξεθεώθηκα.

ΣΤΕΛΛΑ: Πῆρες τούλάχιστον κανένα ὡραῖο μπουναμᾶ τοῦ Ἀνέστη;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: "Α! θαῦμα! Τρεῖς μάλλινες σκούφιες γιὰ τὸν ὖπνο.

ΣΤΕΛΛΑ (γελώντας): Μάλλινες σκούφιες; Δὲν θάσαι καλά, Χρυσάνθη.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: "Εννοια σου καὶ τάχω τετρακόσα ἐγώ! Τί δηλαδή; Θέλεις νὰ μοῦ πουντιάσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶται καὶ νὰ τὸν χάσω μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου;

(Μπαίνουν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν ὁ Ἀποστόλης καὶ ὁ Ἀνέστης ποὺ κρατάει στὰ χέρια του ἕνα κομψὸ πακετάκι — τὸ δῶράκι τῆς Χρυσάνθης — καὶ ποὺ κάνει νοήματα στὸν Ἀποστόλη νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο).

ΣΤΕΛΛΑ: Καλέ, αὐτὸ πιὰ δὲν εἶνε ἀγάπη! Εἶνε ἀρρώστεια! Κι' ὅπως πᾶς καὶ μὲ τὰ μυαλὰ ποὺ ἔχεις, θὰ τὸν κλείσῃς τὸν ἄντρα σου σὲ καμμιὰ γυάλα γιὰ νάχῃς ἥσυχο τὸ κεφάλι σου! Δὲ λέω! Νὰ τὸν ἀγαπᾶς! Ἀλλὰ ὄχι κι' ἔτσι, ἀδελφέ!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι τὸν ἀγαπάω τὸν ἄντρα μου;

ΣΤΕΛΛΑ: "Αμ γιατί τὰ κάνεις ὅλ' αὐτά;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Γιατὶ δὲν ἔχει συμπληρώσει ἀκόμα τὰ συντάξιμα χρόνια του καὶ φοβᾶμαι μὴ μ' ἀφήσῃ χήρα καὶ χωρὶς σύνταξι!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (συγκρατῶντας τὸν Ἀνέστη ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ λιποθυμήσῃ): Κουράγιο Ἀνέστη! Κι' ἂν θέλῃς νὰ τὴν ἐκδικηθῆς ὅπως τῆς ἀξίζει, φρόντισε νὰ τὰ τινάξῃς πρὶν συμπληρώσῃ τὴ συντάξιμη ὑπηρεσία σου!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΒΑΡΥΚΟΪΑΣ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κουτάκι, ποὺ ἔχει τὸ μέγεθος κουτιοῦ σπίρτων, εἶνε ἕνα τελευταίου τύπου ἀκουστικὸ βαρυκοΐας, ποὺ αὐξάνει στὸ χιλιαπλάσιο ὁποιοδήποτε ἦχο.

Η ΚΟΜΜΩΣΙΣ «F»

Ἡ νέα γραμμὴ τῆς μόδας στὶς γυναικεῖες κομμώσεις εἶναι αὐτὴ ποὺ δημιούργησε πρόσφατως ὁ μεγάλος παρισινὸς «φιγκαρὼ» Γκιγιώμ. Ἡ νέα γραμμὴ κάνει τὰ μαλλιὰ νὰ πέφτουν σὲ τρεῖς σκάλες, ποὺ σχηματίζουν τὸ γράμμα «F» τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου, ἀπ' τὸ ὁποῖο πῆρε καὶ τ' ὄνομά της. Ἡ γραμμὴ «Ἔφ» κατέκτησε τὶς Παριζιάνες.

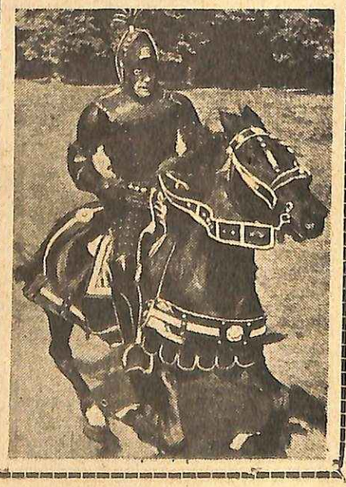

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ ΞΥΡΙΖΕ ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ ΤΟΥ

Γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ καινούργιο του φίλμ «Ὁ μαῦρος ἱππότης» ὁ Ἔρρολ φλὺνν ὑποχρεώθηκε νὰ θυσιάσῃ τὸ θρυλικὸ μουστάκι του. Ὁ Ἔρρολ ἔκανε ὅμως ἀβίαστα τὴ θυσία αὐτὴ γιατὶ ἡ ἀμοιβὴ ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει τὸ ἔργο θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ βελτιώσῃ κάπως τὰ οἰκονομικά του ποὺ βρίσκονται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

Ημιωδιούδα ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Οἱ συγγραφεῖς καὶ ἡ Μαρ. Νέζερ

Ο ΣΠΗΚΕΡ: Θ' ἀκούσετε τὴν ἐκπομπὴ «Στόμα ἔχει καὶ μιλιὰ δὲν ἔχει», με τὴν Μαρίκα Νέζερ...

..."Ωχ! Τὸ στόμα τῆς Μαρίκας, τὸ γλυκύτατο, λαλίστατο καὶ ἀκούραστο αὐτὸ στοματάκι, θ' ἀρχίσῃ ν' ἐλέθη... πανελληνίως, μέσῳ τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων.

Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀξία τῆς Νέζερ. Κατάφερε νὰ μᾶς πείσῃ, ἔτσι νόστιμα ποὺ τὰ λέει, ὅτι μᾶλλον προτέρημα πρέπει νὰ θεωρῆται ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικώτερα — καὶ κατὰ τεκμήριον, τούλάχιστον, «γυναικεῖα» — ἐλαττώματα· ἡ φλυαρία.

Καὶ τὸ πιὸ ἀξιοθαύμαστο εἶναι, ὅτι, στὴν ἰδιωτική της ζωή, ἡ Μαρίκα Νέζερ δέν...ταλαιπωρεῖ τοὺς ἀκροατάς της. "Οχι, δηλαδή, Μαρίκα Νέζερ δέν...ταλαιπωρεῖ τοὺς ἀκροατάς της. Τὰ λέει καὶ τὰ παραλέει πὼς δὲν τὰ λέει κι' αὐτὴ τὰ λογάκια της. Τὰ λέει καὶ τὰ παραλέει μάλιστα! Ἀλλὰ κατὰ πολὺ ἀραιότερα διαστήματα καὶ σὲ πολὺ βραδύτερο ρυθμό, ἀπ' αὐτὸν ποὺ... ἐξαπολύει ἀπὸ σκηνῆς ἢ ραδιοφώνου.

Μέχρι σήμερα, ἡ Νέζερ ἔχει ἐνσαρκώσει μὲ τὸν δημιουργικώτερο τρόπο, ἕνα σωρὸ τύπους καὶ χαρακτῆρες. Τὴ «χαζή», τὴν «σουσουδίζουσα κυρία», τὸ «ἁπλοϊκὸ δουλικό», τὴν «κουτσομπόλα», τὴν «καυγατζοῦ», τὴ «γλωσσοῦ», τὴν «ψωροφαντασμένη», τὴ «γεροντοκόρη», τὴν «ἐπηρμένη ἀριστοκράτισσα», τὴν «ἀγαθὴ χωριατοπούλα», τὴ «νευρική», τὴν «κοκέττα», τὴν «ὑπερνοικοκυρά», κλπ. κλπ. κλπ. Καὶ μόνον ἕνα ρόλο δὲν κατάφερε ποτέ της νὰ παίξῃ· τὸ ρόλο τῆς «χαριτωμένης». Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ προσποιηθῇ, ἀφοῦ εἶναι χαριτωμένη. Τὸ ἴδιο χαριτωμένη καὶ στὸ παλκοσένικο καὶ στὸ μικρόφωνο καὶ στὴ ζωή.

Ἐκεῖ, ἄλλωστε, ὀφείλει καὶ τὸ μεσουράνημά της στὸ θεατρικὸ στερέωμα. Στὴ χάρι της. Σ' αὐτὴ τὴν πηγαία, τὴν σφριγῶσα, τὴν γνησίως καλλιτεχνικὴ καὶ ἀμάραντη χάρι, ποὺ κρύβει τόση δύναμι καὶ τέτοια μυστικά, ὥστε νὰ διασκεδάζῃ ὁ θεατὴς ἀκόμη καὶ μὲ μιὰ «κουτσή», ἢ μιὰ «μουγκή». Ἀρκεῖ νὰ τὴν ὑποδύεται ἡ Μαρίκα Νέζερ, καλύπτοντας τὰ θλιβερὰ σημεῖα τῆς ἀναπηρίας μὲ τὸ ἀδιαφανὲς πέπλο τῆς χάριτος.

Καὶ ποῦ νὰ τὴ ζήσετε ἀπὸ κοντά! Ποῦ νὰ παρακολουθήσετε σὰν συνάδελφοι ἢ σὰν συνεργάτες της τὸ «δρᾶμα» της στὶς δοκιμὲς τῶν ἐπιθεωρήσεων, στὶς ὁποῖες πρωταγωνιστεῖ. Ἐκεῖ νὰ δῆτε, ν' ἀπολαύσετε καὶ νὰ χορτάσετε χάρι! Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι, στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἡ ἐν λόγῳ χάρι, εἶναι μονίμως «γκρίπτωσι, ἡ ἐν λόγῳ χάρι, εἶναι μονίμως «γκριπτωσα», «ἀνησυχοῦσα», «μουρμουρίζουσα», νιάζουσα», «ἀνησυχοῦσα», «μουρμουρίζουσα», «δακρυρροοῦσα», «ἁπαισιοδοξοῦσα», «μυκτηρίζουσα», «δακρυρροοῦσα», «διαμαρτυρομένη», «ἀπηλπισμένη»! «προσβεβλημένη», μέχρι καί... «καταρωμένη»!

Ποιούς; Τοὺς «παληανθρώπους τοὺς συγγραφεῖς, ποὺ «δὲν ἐννοοῦν νὰ τῆς γράψουν ἕνα καλὸ νούμερο»!

Γιατί, κατ' ἀρχήν, δὲν τῆς ἀρέσει κανένα νούμερο. Προσέρχεται στὴν ἀνάγνωσι γεμάτη ἀμφιβολίες, ἐνδοιασμοὺς κι' ἐπιφυλάξεις. Τὸ ἀκούει, ξέροντας ὅτι δὲν θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν «κακὴ μοῖρα» της κι' ὅτι τὸ «πνευματῶδες» προϊὸν τοῦ ἐπιθεωρησιογράφου θ' ἀποδειχθῇ «πιλάφι».

"Επειτα, ἐξαντλῶντας τὴν αὐτοκυριαρχία της, γιὰ νὰ μὴν ἐκδηλώσῃ τὶς πραγματικὲς ἀπόψεις της, ἐκθειάζει μ' εὐστροφία πεπειραμένου διπλωμάτου, τὰ...ἀθεράπευτα μειονεκτήματα τοῦ «πιλαφιοῦ».

Καὶ καταλήγει στὸ μονότονο «ρεφραίν» της:

— Τὸ νούμερο εἶναι πολὺ καλό, ἀλλὰ δὲν κάνει γιὰ μένα!

Μ' αὐτοὺς τοὺς...αἰσίους οἰωνούς, ἀρχίζει, κατὰ κανόνα, ἡ συνεργασία τῆς Μαρίκας Νέζερ μὲ τοὺς συγγραφεῖς, ποὺ εἶναι πάντοτε καὶ ὁπωσδήποτε ὑπόλογοι ἀπέναντί της.

Τῆς γράφουν ἐγκαίρως τὸ νούμερό της;

— "Εμ' βέβαια! διαμαρτύρεται.

Τὸ γράφουν, πῶς νὰ μὴ βγῇ «ρυζόγαλο»;

Ἀργοῦν νὰ τῆς τὸ γράψουν;

— Ὁρίστε κατάστασις! ἐξανίσταται. Μ' ἀφίσανε τελευταία!

Ἡ Μαρίκα μὲ ὑποδεχόταν κάθε πρωῒ στὴν πρόβα σὰν ἀγριόγατα...

Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Γράφεται στὴν τούρλα τοῦ Σαββάτου καλὸ νούμερο; Δὲ γράφεται, τὸ ρημάδι!

Κι' ὅμως, πόσα τέτοια «ρημάδια» δὲν ἔχει κρεάρει ὡς τώρα μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία! Πόσα «σόλα» της δὲν ἔχουν ἀποσπάσει τὰ ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ποὺ κυριολεκτικὰ τὴ λατρεύει! Ἀλλὰ τὸ «σουξέ», «σουξὲ» καὶ ἡ μουρμούρα, μουρμούρα!

Μιὰ μουρμούρα ἐξοντωτική, ἀσυγκράτητη, ἀτέρμονη, ποὺ ἔχει, ἐν τούτοις, τὸ σπουδαῖο ἐλαφρυντικό, ὅτι τὸ κίνητρό της δὲν εἶναι ἡ ματαιοδοξία, ἀλλὰ ἡ ὑποδειγματικὴ εὐσυνειδησία τῆς Νέζερ καὶ ἡ ἄσβυστη καλλιτεχνική της φλόγα, ποὺ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα κατακαίει τὴν ὑπαρξί της.

Ἀλλὰ ἡ μουρμούρα της — πάντοτε ἁπολαυστικὴ καὶ χαριτωμένη — ἐπεκτείνεται καί...ἐξαπλοῦται.

Γκρινιάζει στὸν θιασάρχη:

— Γιατί πῆρες αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς; Γιὰ νὰ μὲ κάψουν; Τρώγεται μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ διευθυντή:

— Πότε θὰ κάνω, τέλος πάντων, πρόβα κι' ἐγώ;

Ἀλλοίμονο, ἂν τῆς ὁρίσουν πρόβα γιὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ!

— Καὶ τ' εἶμαι γώ, διαμαρτύρεται, ποὺ μὲ κουβαλᾶνε πρώτη-πρώτη;

Τρισαλλοίμονον, ὅμως, ἂν ἡ πρόβα της ὁρισθῇ γιὰ ἀργά.

— Μπράβο τρόπος! ἐξαγριώνεται. Λὲς καὶ εἶμαι καμμιὰ τοῦ πεταματά!

Κοντολογῆς, μὲ τὴ Μαρίκα μας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 χαριτωμένη τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, στὴ διάρκεια τῶν δοκιμῶν, δὲν βρίσκεις ἄκρη. Γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ ποὺ θέλει — ἕνα μικρὸ «ρετοὺς» του νούμερου, μία ἀλλαγὴ στὸ ρεφραίν, περισσότερες ὧρες πρόβας ἢ κάτι παρόμοιο — γίνεται σὲ ὅλους φόρτωμα· τὸ πιὸ εὐπρόσδεκτο καὶ διασκεδαστικὸ «φόρτωμα», ποὺ μπορεῖ νὰ διανοηθῇ κανείς.

Κάποτε μὲ πίεζε νὰ τῆς γράψω τὸ 3ο «κουπλὲ» ἑνὸς «σόλου» της, ποὺ τὸ εἶχα ἀφίσει ἡμιτελὲς καὶ ποὺ καθυστεροῦσα ἐπίτηδες τὴ συμπλήρωσί του.

Κι' ὅσο πλησίαζε ἡ «πρεμιέρα», ἡ Μαρίκα μὲ ὑποδεχότανε κάθε πρωῒ στὴν πρόβα, σὰν ἀγριόγατα. Καὶ μοῦ ἔκανε δριμύτατο ἔλεγχο:

— Τί ὥρα κοιμήθηκες χθὲς τὸ βράδυ; Γιατί δὲν μαζευόσουνα πιὸ νωρίς, γιὰ νὰ στρωθῇς νὰ γράψῃς; Γιατί δὲν ξυπνοῦσες πιὸ πρωΐ, παρὰ χουζούρευες μέχρι τὶς ἑντεκα;

— Τὸ παρακάνεις, Μαρίκα μου, τὴς παρετήρησε ἡ Ἀλίκη Βέμπο.

Καὶ ἡ Νέζερ τὴν ἀποστόμωσε δηλώνοντας δυνατά, μὲ ὅλη της τὴν εἰλικρίνεια:

— Μωρέ, γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ γρήγορα καὶ καλὰ τὸ 3ο κουπλέ, θὰ ἐπέμβω ἀκόμα καὶ στίς... συζυγικές του σχέσεις!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Πρωτοχρονιάτικα περίεργα

Ἡ τούρκικη Πρωτομαγιὰ ἀρχίζει τὸν μῆνα Μάρτιο.

*

Ἡ πρώτη εἰκόνα ποὺ παρίστανε τὸν Γολγοθᾶ, τυπώθηκε τὴν 1 Ἰανουαρίου 1340.

*

Στὴν ἀρχαία Ρώμη, ὁ κόσμος γερνοῦσε γρηγορώτερα, γιατὶ ὁ χρόνος εἶχε μόνο δέκα μῆνες.

Ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος, θέλοντας νὰ μεγαλώσῃ τὸ ἔτος, πρόσθεσε τοὺς μῆνες Ἰανουάριο καὶ Φεβρουάριο.

*

Οἱ σύγχρονοι μάντεις ἰσχυρίζονται, ὅτι, ὅσοι ἄνδρες γεννηθοῦν ἐφέτος τὸ Γεννάρη, θὰ εἶναι ἰδεολόγοι, ἐπιχειρηματικοί, εὔθυμοι καὶ φίλοι τῶν σπόρ καὶ τῶν ταξιδιῶν.

*

Τὰ γραμματόσημα στὴ Γαλλία ἐχρησιμοποιήθησαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1849.

*

Ἡ Πρωτοχρονιὰ στοὺς Ἑβραίους εἶναι ἡμέρα μετανοίας καὶ προσευχῆς γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ χρόνου ποὺ πέρασε.

*

Ὁ ἁγριώτερος χειμώνας σημειώθηκε στὴ Βουργουνδία τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1709. Οἱ στρατιῶτες ἔκοβαν τὸ κρασὶ μὲ τὰ τσεκούρια καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἁμάξια ἔφταναν στὸ σταθμὸ μὲ τοὺς ἐπιβάτες ξυλιασμένους ἀπ' τὸ κρύο!

*

Στὴ Γαλλία πιστεύουν πὼς, ἂν βρέχῃ τὴν Πρωτοχρονιά, θὰ βρέχῃ καὶ τὸ Πάσχα καὶ τὴς Ἀναλήψεως.

Τὰ τραπουλόχαρτα

♠ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ. ♠

Τὰ «Εἰκονογραφημένα Βιβλία τοῦ Διαβόλου»

Ἡ ἱστορία τῆς τράπουλας εἶναι ἀτελείωτη καὶ γεμάτη ἀπὸ ἀνέκδοτα κι' ἀπὸ περιεργότατες πληροφορίες γι' αὐτὸ τὸ μέσον διασκεδάσεως, ποὺ ἐπηρέασε βαθειὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Τὰ τραπουλόχαρτα ἀντιστάθηκαν θριαμβευτικὰ στὸν ἀνταγωνισμὸ τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ἀκόμη κι' ἡ τηλεόραση δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ἐκτοπίσῃ οὔτε κατὰ ἕνα χιλιοστό.

Ἀπ' τὰ 150 γνωστὰ παιχνίδια μὲ τραπουλόχαρτα, τὸ δημοφιλέστερο δὲν εἶνε σήμερα τὸ πόκερ — ὅπως θὰ νομίζετε ἴσως. Οἱ στατιστικὲς παρατηρήσεις ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ πρωτεῖα ἀνήκουν στὴν «κανάστα», τὸ σχετικὰ καινούργιο αὐτὸ παιχνίδι. Ἀκολουθοῦν κατὰ σειρὰν τὸ μπρίτζ, τὸ πινάκλ, τὸ πόκερ καὶ τὸ ραμί.

Μιὰ ἄλλη λανθασμένη ἰδέα εἶναι ὅτι τὸ πόκερ ἐπινοήθηκε στὴν Ἀμερική. Προ-

Ὁ Θάνατος, μὲ πῖλο καρδιναλίου καὶ μ' ἕνα δρεπάνι στὸ χέρι, διακοσμεῖ ἕνα ἰταλικὸ χαρτὶ τράπουλας «ταρό».

έρχεται πραγματικὰ ἀπὸ τὴν Περσία, καί, γιὰ νὰ φτάσῃ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, πέρασε πρῶτα ἀπ' τὴ Γαλλία.

Τὸ μπρίτζ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τὸ πιὸ δύσκολο παιχνίδι τῆς τράπουλας. Ἔχει ὑπολογισθῇ ὅτι ἕνας παίκτης εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσῃ 635.013.559.600 διαφορετικοὺς συνδυασμούς. Κι' ἕνας ἄλλος περίεργος μαθηματικὸς ὑπολογισμός, μὲ τὴ θεωρία τῶν πιθανοτήτων: Εἶναι πιθανώτερο... νὰ σᾶς διαλοφονήσουνε, παρὰ νὰ σχηματίσετε στὸ μπρίτζ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ 13 χαρτιὰ τοῦ ἰδίου χρώματος! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῇ μόνο μιὰ φορὰ στὶς 158.753.389.900!

Ἀλλ' ἂς κάνουμε μιὰ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν, γιὰ νὰ δοῦμε σὲ ποιούς ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης τὰ τραπουλόχαρτα, τὰ «Εἰκονογραφημένα Βιβλία τοῦ Διαβόλου» ὅπως τὰ ὀνομάζουν μερικοὶ αὐστηροὶ πουριτανοί.

★

Τὰ συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν 8ο αἰῶνα μ. Χ. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ κινεζικὸ λεξικὸ «Τσίνγκ-τζὲ-τούνγκ», ἐφευρέθηκαν ἐπὶ αὐτοκράτορος Σεούν-Χό, τὸ 1120 μ. Χ., γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ «εὐνοούμενές» του. Ὡρισμένοι ἱστορικοὶ ὡστόσο φρονοῦν ὅτι οἱ Κορεανοὶ παίζανε ἀπὸ πολὺ νωρίτερα μ' ἕνα εἶδος τραπουλόχαρτων.

Μιὰ ἄλλη ἐκδοχὴ εἶναι ὅτι τὰ τραπουλόχαρτα προῆλθαν ἀπ' τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ πρωτοεμφανίσθηκαν ἐπὶ τῆς δυναστείας Τάνγκ (618—907 μ. Χ.). Ἄλλοι ὅμως ἐρευνητὰ τοποθετοῦν τὴν ἐφεύρεσι τῆς τράπουλας σὲ μεταγενέστερη χρονολογία καὶ τὴν ἀποδίδουν στοὺς Ἄραβες, στοὺς Αἰγυπτίους ἢ στοὺς Ἰνδούς.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἀρχαιότερες τράπουλες ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερα, διατηρεῖται σ' ἕνα μουσεῖο τοῦ Βερολίνου. Εἶναι κινέζικη, ἡλικίας 1000 ἐτῶν περίπου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ πρωτεῖα τῆς ἀρχαιότητος ἀνήκουν δικαιωματικὰ σὲ μιὰ τράπουλα ἰνδική, ποὺ βρίσκεται στὴν κατοχὴ τῆς Βασιλικῆς Ἀσιατικῆς Ἑταιρείας. Ἕνας σημερινὸς χαρτοπαίκτης δὲν θάζερε τί νὰ τὴν κάνῃ! Τὰ χαρτιὰ της ἔχουν σχῆμα ὠοειδές. Ὑπάρχουν ὀκτὼ διάφορα «χρώματα», ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ξέρομε, καὶ τὰ σχέδια τῶν χαρτιῶν παριστάνουν ἐλέφαντες, ἄλογα, τίγρεις, ταῦρους κι' ἄλλα τέτοια σύμβολα.

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι οἱ νομάδες τσιγγάνοι διέδωσαν τὰ τραπουλόχαρτα ἔξω ἀπ' τὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν, κι' ὅτι ἀπ' αὐτοὺς τὰ ἔμαθαν οἱ Μαυριτανοί, ποὺ τὰ εἰσήγαγαν κατόπιν στὴν Ἱσπανία, κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Ἰταλία.

Εἶναι ὡστόσο ἐξακριβωμένο ἱστορικὰ πὼς ἡ τράπουλα ἐμφανίσθηκε σχεδὸν συγχρόνως σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, στὰ τέλη τοῦ 14ου αἰῶνος, ὀλαδὴ τὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν. Τὰ χαρτιὰ ἦσαν τότε σχεδιασμένα μὲ τὸ χέρι, κι' ἐπομένως πανάκριβα καὶ σπάνια, προσιτὰ μόνο στοὺς μεγάλους ἄρχοντες.

★

Ἄσχετα πάντως πρὸς τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου ἔφτασαν στὴν Εὐρώπη τὰ τραπουλόχαρτα, εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι συνετέλεσαν σημαντικὰ στὴν ἀνάπτυξί, τὴν τελειοποίησι καὶ τὴ διάδοσί τους.

Δὲν ἀργησαν νὰ γίνουν ἡ διασκέδασι τῆς μόδας, ἰδίως μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ μεσαιωνικὴ Ἰταλία — ποὺ βρισκόταν τότε στὶς ἀρχὲς τῆς Ἀναγεννήσεως — ἦταν πιθανώτατα ἡ σπουδαιότερη χαρτοπαικτικὴ χώρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκεῖ γεννήθηκε δὲ ἡ σημερινὴ τράπουλα μὲ τὰ 52 χαρτιά.

Γιατί, παλαιότερα, εἶχε 78 χαρτιὰ ἡ τράπουλα μὲ τὴν ὁποία παίζανε τὸ «ταρό», τὸ πρῶτο εὐρωπαϊκὸ χαρτοπαικτικὸ παιχνίδι, προερχόμενο πιθανώτατα ἀπ' τοὺς τσιγγάνους ποὺ λέγανε τὴν τύχη. Ἡ πρώτη αὐτὴ τράπουλα εἶχε τέσσερα «χρώματα», ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὴν Πίστι, τὴ Δικαιοσύνη, τὸ Ἔλεος καὶ τὴ Δύναμι. Κάθε «χρῶμα» εἶχε δέκα χαρτιὰ ἀριθμημένα ἀπ' τὸ 1 ὡς τὸ 10, κι' ἐπιπλέον τέσσερες φιγοῦρες, τὸ Βασιλέα, τὴ Βασίλισσα, τὸν Ἱππότη καὶ τὸν Ὑπηρέτη.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὰ 56 αὐτὰ χαρτιά, ὑπῆρχαν κι' ἄλλα 22, τὰ λεγόμενα «ἀτού». Αὐτὰ εἶχαν ἀνωτέρα ἀξία ἀπ' τὰ ἄλλα, ἦσαν δὲ διακοσμημένα μὲ περίεργα σύμβολα καὶ παρίσταναν τὶς σπουδαιότερες φυσικὲς καὶ πνευματικὲς («δυνάμεις»: τὸ θάνατο, τὴ ρώμη, τὴν ἀπληστία, τὴν τύχη, τὴ Γῆ, τὸ διάβολο, τοὺς ἀγγέλους, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀστραπή, τὴν ἀνοχή, τὴ θρησκεία, κλπ.

Ἀργότερα, τὰ τέσσερα «χρώματα» ἀλλαξαν. Ἀντιπροσώπευαν τώρα τὶς κοινωνικὲς τάξεις τοῦ Μεσαίωνος. Οἱ εὐγενεῖς συμβολίζονταν μὲ σπαθιά, οἱ κληρικοὶ μὲ κύπελλα, οἱ ἔμποροι μὲ νομίσματα κι' οἱ χωρικοὶ μὲ σανίδες. Αὐτὰ εἶναι ἀντιστοίχως τὰ σημερινὰ σπαθιά, κοῦπες, καρὼ καὶ μπαστούνια.

Τὸ παιγνίδι τοῦ («ταρὸ») σημεῖωσε καταπληκτικὴ διάδοσι. Ἔγινε πάθος ἀχαλίνωτο ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς κληρικούς, ποὺ ἐπαιζαν κι' ἔχαναν ὡς καὶ τὰ χρήματα τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ προκάλεσε τὴ δικαιολογημένη ὀργὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν. Ἡ τράπουλα καταδικάσθηκε τότε, ὡς διαβολικὴ ἐφεύρεσι, κι' ἀπαγορεύθηκε αὐστηρὰ στοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, μὲ ἀπειλὴ ἀφορισμοῦ.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἀτόνησε κι' ἔσβυσε ἡ ἀπαγόρευσι αὐτή.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὰ τραπουλόχαρτα ἀποτελοῦσαν στὴν ἀρχὴ μονοπώλιο τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀριστοκρατῶν, ποὺ ἀνέθεταν στοὺς ὀνομαστότερους καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς τους νὰ τὰ ζωγραφίζουν μὲ θαυμαστὴ δεξιοτεχνία.

Ἡ διαρκῶς μεγαλύτερη ὅμως ζήτησι ἔφερε μοιραία τὴν κατασκευή τους μὲ μηχανικὰ μέσα, κι' ὄχι πιὰ μὲ ζωγραφικὴ μὲ τὸ χέρι. Φαίνεται δὲ πιθανώτατο ὅτι τυπώνονταν τράπουλες μὲ σκαλισμένα ξύ-

Τὸ τραπουλόχαρτο αὐτό, ποὺ τυπώθηκε μὲ ξύλινο «κλισὲ» στὴν Προβηγκία, τὸ 15ο αἰῶνα, εἶναι ἀπ' τὰ παλαιότερα ποὺ ὑπάρχουν στὴν Εὐρώπη.

Τὸ «πεντάρι τοῦ παγωνιοῦ» προέρχεται ἀπὸ μιὰ γερμανικὴ τράπουλα τοῦ 15ου αἰῶνος.

λινα «κλισὲ» πολὺ πρὶν ἀπ' τὸ 1423 — τὸ ἔτος δηλαδὴ ποὺ θεωρεῖται γενικῶς ὡὰν χρονολογία τῆς ἀρχῆς τῆς τυπογραφίας.

★

Ἐπὶ βασιλείας τοῦ Ἑρρίκου Ζ', οἱ φιγοῦρες τῆς τράπουλας παρίσταναν πορτραῖτα συγχρόνων βασιλέων καὶ βασιλισσῶν. (Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ ἀρχικὸς ρήγας κοῦπα ἦταν ὁ Καρλομάγνος). Ἀργότερα, πῆραν τὴ θέσι τους διάφορες ἐξέχουσες πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς προσωπικότητες.

Σὲ μιὰ τράπουλα, γερμανικῆς κατασκευῆς, τοῦ 15ου αἰῶνος, τὰ χαρτιὰ παριστάνουν ζῶα καὶ λουλούδια. Μιὰ ἄλλη, κάπως νεώτερη, παριστάνει λιοντάρια, παπαγάλους, παγώνια καὶ μαϊμοῦδες.

★

Ἀλλὰ καὶ σὲ μεταγενέστερα χρόνια, ρίχτηκε πολλὲς φορὲς ἡ ἰδέα, ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ κλασσικοὶ ρηγάδες, ντάμες καὶ φάντιδες μὲ τὶς μορφὲς ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, ἡρώων τοῦ πολέμου, πολιτικῶν ἢ ἄλλων δημοφιλῶν προσώπων.

Μετὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἐπανάστασι, οἱ Ἀμερικανοὶ κατασκευάσταὶ τραπουλόχαρτων ἔκριναν ὅτι οἱ συμπατριῶτες τους δὲν θὰ χώνευαν πιὰ τοὺς βασιλιάδες, ἔστω καὶ... ζωγραφιστούς! Δοκίμασαν λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς ρηγάδες τῆς τράπουλας μὲ τὶς μορφὲς τοῦ Οὐάσιγκτων, τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ Ἄνταμς καὶ τοῦ Τζέφερσον, τῶν πρώτων δηλαδὴ Προέδρων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἀντὶ γιὰ τὶς ντάμες σχεδίασαν θεὲς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κι' Ἐρυθροδέρμους ἀντὶ γιὰ τοὺς φάντιδες.

Ἀλλ' οἱ καινούργιες αὐτὲς τράπουλες ἔμειναν ἀπόλυτες! Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ παλιὰ σχέδια.

Ἀργότερα, στὴ Γαλλία, ὁ Μέγας Ναπολέων εἶχε προφανῶς τὴ γνώμη ὅτι τὰ τραπουλόχαρτα ἦσαν ζωγραφικὰ τερατουργήματα! Ἀνέθεσε λοιπὸν σὲ μιὰ ὁμάδα περιφήμων ζωγράφων νὰ σχεδιάσουν καινούργια. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τὸν ἔπεισαν ὅτι μποροῦσε νὰ μεταδώσῃ τὸ πολεμικὸ μένος του στοὺς ὑπηκόους του... ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ χρησιμοποιοῦν καινούργια χαρτιά!

Τέλος, στὰ νεώτερα χρόνια, οἱ Μπολσεβίκοι ἔκριναν ὅτι τὰ γνωστὰ τραπουλόχαρτα, μὲ τὶς βασιλικὲς φιγοῦρες, ἀποτελοῦσαν προσβολὴ γιὰ τὶς κομμουνιστικὲς ἀντιλήψεις. Καὶ σχεδίασαν μιὰ κατάλληλη «προλεταριακὴ» τράπουλα, μὲ ἐργάτες καὶ ἀγρότες. Δὲν χρειάζεται ὅμως νὰ προσθέσουμε ὅτι κι' αὐτὴ ἀπέτυχε οἰκτρὰ κι' ὅτι οἱ Ρῶσοι τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν ἐξακολούθησαν νὰ παίζουν μὲ τοὺς ρηγάδες καὶ τὶς ντάμες!

Μ' ἄλλα λόγια, εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεριζωθοῦν οἱ παραδόσεις κιὶ οἱ συνήθειες ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ τραπουλόχαρτα. Οἱ σημερινὲς φιγοῦρες εἶναι οἱ ἴδιες σχεδὸν μὲ τῆς τραπουλας τῶν 52 χαρτιῶν ποὺ ὑπῆρχε στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως Καρόλου Στ' τῆς Γαλλίας πρὶν ἀπὸ 5 αἰῶνες, καὶ μ' ἐκεῖνες ποὺ ἔπαιζαν οἱ Ἄγγλοι τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Κολόμβος ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική.

★

Ἡ ἴδια συντηρητικότης ὑπάρχει καὶ γιὰ τὰ «χρώματα» τῆς τράπουλας.

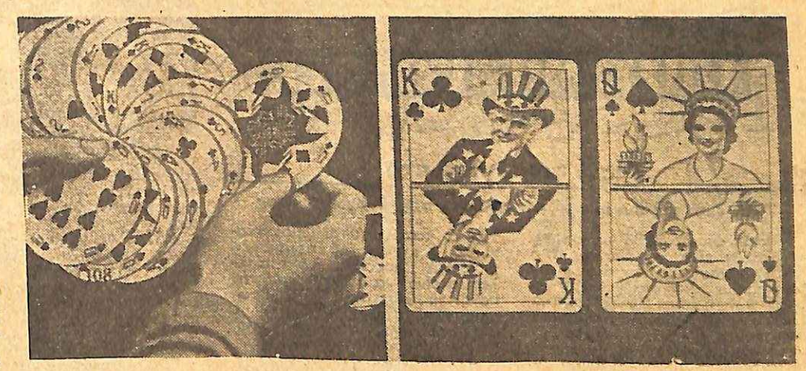

Ἀριστερά: Ἡ παλαιότερη τράπουλα ποὺ διασώζεται σήμερα, εἶναι αὐτὴ ἡ ἰνδική, μὲ χαρτιὰ ὠοειδοῦς σχήματος. Δεξιά: Ἀμερικανικὰ τραπουλόχαρτα, ποὺ ἀπεικονίζουν τὸ Μπάρμπα - Σὰμ καὶ τὸ Ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ κάποιος Ἀμερικανὸς παρουσιάσθηκε στὰ γραφεῖα ἑνὸς μεγάλου ἀμερικανικοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς τραπουλόχαρτων καὶ πρότεινε στὸ διευθυντὴ νὰ τοῦ πουλήσῃ μιὰ «λαμπρὴ» ἰδέα του. Δὲν ζητοῦσε πολλὰ — εἶπε. Μονάχα 25.000 δολλάρια τοῖς μετρητοῖς καὶ ποσοστὰ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἰδέας του, ποὺ ὑπολόγιζε πὼς ἄξιζε 1 ἑκατομμύριο δολλάρια.

—Ἂς τὴν ἀκούσουμε, εἶπε καλόβολα ὁ διευθυντής. Μολονότι εἶναι πολὺ πιθανὸ πὼς θὰ μᾶς τὴν ἔχῃ ἤδη προτείνει καὶ κάποιος ἄλλος...

Ὁ ἐπισκέπτης βεβαιώθηκε πὼς δὲν κρυφάκουγε κανείς, πὼς δὲν ὑπῆρχε κρυμένο κανένα μικρόφωνο, κι' ὕστερα ψιθύρισε ἐμπιστευτικὰ στὸ διευθυντή:

—Νὰ τυπώνετε τὰ τραπουλόχαρτα μὲ τέσσερα διαφορετικὰ χρώματα!

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ διευθυντής, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ πὼς εἶχαν ἤδη δοκιμάσει αὐτὸ τὸ λογικὸ νεωτερισμό, ἀλλὰ εἶχαν ἀποτύχει. Βέβαια, τὰ τραπουλόχαρτα διακρίνονταν καλύτερα μεταξύ τους, μὲ τὰ τέσσερα διαφορετικὰ χρώματα. Κι' ὅμως οἱ ἀγοραστὰι δὲν τἀπαίρναν, γιατὶ δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τὰ στερεότυπα, τὸ μαῦρο καὶ τὸ κόκκινο.

★

Ἀλλ' ἂς περάσουμε καὶ στὴ ράχη τῶν τραπουλόχαρτων. Στὴ πρώτα χαρτιά, ἦταν ἐντελῶς ἄσπρη, χωρὶς κανένα σχέδιο. Στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνες, κι' ἐπὶ 100 χρόνια κατόπιν, τύπωναν πίσω ἀπ' τὰ τραπουλόχαρτα διάφορες εἰκόνες μορφωτικοῦ περιεχομένου. Τόσο γιὰ τὰ παιδιὰ ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἐνηλίκους. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς ἀφορροῦσαν τοὺς πολέμους, τὴν ἀστρονομία, τὰ μαθηματικά, τὴ μουσική, τὴ γεωγραφία...

Σὲ μιὰ τράπουλα, ὑπῆρχε ἕνα ὁλόκληρο τραγοῦδι, μὲ τὰ λόγια καὶ τὴ μουσική του. Ἄλλη εἶχε παροιμίες. Ἑξῆντα εἰκονογραφημένες, κι' ἄλλη 52 ἐπιδέξιες ἐρωτικὲς φράσεις συνοδευόμενες ἀπὸ ζωγραφιστὲς Νύμφες, Ἐρωτιδεῖς καὶ Φαῦνους.

Στὴν τελευταία 70ετία, δοκιμάσθηκαν πάνω ἀπὸ 1000 διακοσμητικὰ σχέδια στὴ ράχη τῶν τραπουλόχαρτων. Ἡ πρᾶξι ὅμως ἀπέδειξε ὅτι ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ προτιμᾶ τοὺς μαιάνδρους, τὰ ἀνθάκια καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα, στερεότυπα πιὰ ἀπ' τὸν περασμένο αἰῶνα.

Πάντως, ἡ κατασκευή τους γίνεται μὲ τόσο σχολαστικὴ ἐπιμέλεια, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ στὸ πίσω μέρος του τὸ παραμικρὸ σημαδάκι, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνωνται τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης τῶν πιεστηρίων φιλτράρεται τελειότατα, γιὰ νὰ μὴν πειέχῃ αἰωρούμενα μόρια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κολλήσουν σὲ μιὰ λιθογραφικὴ πλάκα καὶ ν' ἀφίσουν τὰ ἴχνη τους στὰ τραπουλόχαρτα. Ἠλεκτρονικὰ «μάτια» παρακολουθοῦν ἄγρυπνα κάθε φάσι τῆς ἐκτυπώσεως, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Ἰσχυρὰ μικροσκόπια ἀναζητοῦν τυχὸν ἀτέλειες, μεγέθους μέχρι ἑνὸς τετάρτου τοῦ χιλιοστομέτρου.

Κι' ὅμως δὲν ἀποφεύγονται πάντοτε τὰ λάθη. Κάποιο ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο ἀχρήστεψε 160.000 τράπουλες πολυτελείας, γιατὶ ἕνας παίκτης μὲ ὀξυτάτη ὅρασι εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ἀδιόρατο σημαδάκι πίσω ἀπ' τὸν ἄσσο καρώ!

Ὅσον, ἀφορᾶ τέλος, τὸ ὑλικὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένα τὰ τραπουλόχαρτα, ἔχουν χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μικρὰ τοῦβλα, καραβόπανο, πετσί, δέρμα, μέταλλα, ξερὰ φύλλα, λεπτὰ σανιδάκια, κλπ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπικράτησε, εἶναι τὸ λεπτὸ καὶ στερεὸ χαρτόνι.

Τώρα, ἕνα ἐργοστάσιο τοῦ Σικάγου σκεπάζει τὰ τραπουλόχαρτά του, μ' ἕνα στρῶμα πλαστικοῦ ὑλικοῦ, ποὺ τὰ κάνει ἀνθεκτικώτερα καὶ παρατείνει σημαντικὰ τὴ «ζωή» τους.

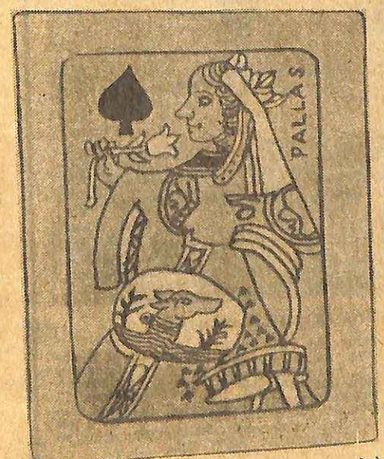

Ἕνα ἀρκετὰ περίεργο τραπουλόχαρτο ἀπὸ γαλλικὴ τράπουλα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὸ τραπουλόχαρτο αὐτὸ (κοῦπα) προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀγγλικὴ τράπουλα τοῦ 19ου αἰῶνος.

Αὐτὴ ἡ «ντάμα» τοῦ 18ου αἰῶνος ἀπεικονίζει τὴ θεὰ Ἀθηνᾶ, ὅπως δείχνει ἡ λέξι «Παλλάς».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Γιατὶ πονεῖ ἡ πλάτη

Μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες πληγὲς τῆς ἀνθρωπότητος

Ἔχει ὑπολογισθῆ μὲ στατιστικὲς ὅτι εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ 50% τὸ ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν κάποια ἀνωμαλία στὴν πλάτη τους. Ἐξ ἄλλου, στὰ 12½%, εἶναι τόσο ἐλαττωματικὰ φτιαγμένη ἡ πλάτη, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ κάνουν καμμιὰ βαρειὰ δουλειά. Τέλος, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν πολὺ ἀδύνατους τοὺς μῦς τῆς πλάτης τους, κι' ὅμως τοὺς ὑποβάλλουν σὲ δυσανάλογες προσπάθειες.

Ἀποτέλεσμα : Οἱ πόνοι τῆς πλάτης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες «πληγὲς» τῆς ἀνθρωπότητος.

Πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ Φύσις ἀποδείχθηκε πολὺ... ἀδέξια στὴν κατασκευὴ τῆς πλάτης μας. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἶναι λυγισμένη σὲ σχῆμα διπλοῦ γαλλικοῦ S. Συγκεκριμένα, οἱ 7 τραχηλικοὶ σπόνδυλοι γέρνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρός, γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὸ κεφάλι. Ἀκολουθοῦν ἄλλοι 12, ποὺ ἔχουν ἀπεναντίας κλίσι πρὸς τὰ πίσω, γιὰ τὴ συγκράτησι τῶν πλευρῶν. Ὕστερα οἱ 5 ὀσφυακοὶ γέρνουν πάλι πρὸς τὰ ἔμπρός, ὑποστηρίζοντας ὁλόκληρο τὸν κορμό. Οἱ 5 ἑπόμενοι σπόνδυλοι τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ (συνενωμένοι σὲ ἕνα) κλίνουν πρὸς τὰ πίσω, ἀνάμεσα στὰ ὀστὰ τῆς λεκάνης. Τέλος, ὁ κόκκυξ, ἀποτελούμενος ἀπὸ 4 συνενωμένους σπονδύλους, γυρίζει πρὸς τὰ ἔμπρός.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ σπόνδυλοι βρίσκονται σὲ ἰσορροπία ὄχι τόσο τελεία. συγκρατοῦνται ὅμως εὐτυχῶς στὶς θέσεις τους ἀπὸ 9 μῦς, ποὺ βρίσκονται σὲ κάθε πλευρὰ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπ' τὸ κρανίο ὡς τὴ λεκάνη. Ἀλλὰ κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγαλύτεροι μῦς τοῦ σώματος συμμετέχουν κατὰ κάποιον τρόπο στὶς κινήσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἐπιπλέον, ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἔχει ἓξη ἀρθρώσεις σὲ διάφορα σημεῖα της, μικροὺς δίσκους ἀπὸ χόνδρον ἀνάμεσα στοὺς σπονδύλους, καὶ συνδέσμους γύρω ἀπ' τὶς ἀρθρώσεις ποὺ κακοπαθαίνουν ὅταν τεντωθοῦν ὑπερβολικά.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν πονάη συχνὰ ἡ πλάτη μας, μ' ἕνα τόσο... κακῆς ποιότητος στήριγμα;

Οἱ πιὸ συνηθισμένοι πόνοι τῆς πλάτης εἶναι οἱ λεγόμενοι «ἀτραυματικοί», ποὺ δὲν ἔχουν δηλαδὴ τὴν αἰτία τους σὲ χτύπημα ἢ σὲ ἀσθένεια. Αὐτοὶ ὀφείλονται συνήθως σὲ ἕνα ἢ σὲ περισσότερους ἀπὸ τοὺς ἑξῆς λόγους :

1) Μιὰ βαρειά, μονότονη καὶ συνεχὴ ἐργασία, ποὺ ταλαιπωρεῖ τοὺς συνδέσμους τῶν σπονδύλων.

2) Κούρασι ἀπὸ μιὰ δουλειὰ ἀσυνήθιστη, ὅπως π.χ. τὸ ἐρασιτεχνικὸ κυριακάτικο σκάψιμο στὸν κῆπο μας.

3) Κακὴ στάσι. Ὅσο περνᾶνε τὰ χρόνια, οἱ μῦς ἐξαντλοῦνται ἀπ' τὴ συνεχὴ πάλη τους μὲ τὴ δύναμι τῆς βαρύτητος, κι' ἔτσι τὸ κεφάλι κι' οἱ ὦμοι γέρνουνε, ὁ κορμὸς καμπουριαζει, ἡ κοιλιὰ προεξέχει. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ φεύγουν ἀπ' τὴν κανονικὴ θέσι τους οἱ ἀρθρώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ νὰ πονάνε οἱ σύνδεσμοί τους ἀπ' τὴν προσπάθεια.

4) Ἐλαφρὲς κακώσεις. Προκαλοῦνται ὅταν γείρουμε καὶ στρίψουμε συγχρόνως τὸ σῶμα μας, ἢ ὅταν σηκώσουμε ἕνα μικρὸ βάρος ἐνῶ τὸ σῶμα μας δὲν βρίσκεται σὲ ἰσορροπία, ἢ μὲ τὸ σήκωμα ἑνὸς ὑπερβολικοῦ βάρους. Ἀκόμα κι' ἕνα ἠλιόκαμα στὸν τράχηλο μπορεῖ νὰ ἐρεθίση τοὺς μῦς τῆς πλάτης.

5) Ἡ παρατεταμένη ὀρθοστασία, ἰδίως ἂν γέρνουμε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρός.

6) Ὁ ὕπνος σὲ στρῶμα πολὺ μαλακό, τοποθέτων ἂν βουλιάζη στὴ μέση τοῦ μήκους του, προκαλῶντας μιὰ κύρτωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

7) Ξαφνικὲς μεταβολὲς θερμοκρασίας, ποὺ ἐρεθίζουν τοὺς γύρω μῦς.

Λιγώτερο κοινοὶ εἶναι οἱ πόνοι τῆς πλάτης ποὺ ὀφείλονται σὲ διάφορα ἐλαττώματά της. (Συνήθως, τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ ὑπάρχουν ἐκ γενετῆς, ἀλλ' ἐκδηλώνονται μόνον ὅταν οἱ μῦς ἐξασθενήσουν ἀπ' τὴν ἡλικία).

Σοβαρώτερες βλάβες τῆς πλάτης προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ πεσίματα. Πέφτοντας κανείς, μπορεῖ νὰ πάθη ἐξάρθρωσι ἢ κάταγμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Μπορεῖ ἐπίσης ἕνας ἀπ' τοὺς δίσκους, ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς σπονδύλους, νὰ σπάση καὶ νὰ ξεγλυστρήση ἀπ' τὴ θέσι του, πιέζοντας καὶ βλάπτοντας ἔτσι τὰ νεῦρα ποὺ ξεκινοῦν ἀπ' τὸ νωτιαῖο μυελό.

Ἄλλοτε πάλι, οἱ πόνοι τῆς πλάτης ὀφείλονται σὲ ἀσθένεια, εἴτε ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, εἴτε τῆς ἴδιας τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Στὴν πρώτη κατηγορία περιλαμβάνονται διάφορες παθήσεις τοῦ ἥπατος, τῶν πνευμόνων, τοῦ οἰσοφάγου, τῆς χοληδόχου κύστεως, τοῦ παγκρέατος, τῆς σπλήνας, τοῦ προστάτου ἢ τῶν νεφρῶν.

Ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἡ κοινότερη καὶ ἴσως ἡ λιγώτερο σοβαρὴ εἶναι οἱ μικροὶ ὄγκοι ποὺ σχηματίζονται στὸ ἐσωτερικό της, ἐκεῖ ποὺ περνάει ὁ νωτιαῖος μυελός. Αὐτοὶ πιέζουν τὰ νεῦρα καὶ προκαλοῦν πόνους. Μποροῦν ὅμως εὔκολα ν' ἀφαιρεθοῦν μὲ ἐγχείρησι, καὶ σπάνια εἶναι κακοήθεις.

Μετὰ τὴν ὁριστικὴ διακοπὴ τῶν ἐμμήνων, ὡρισμένες γυναῖκες παθαίνουν ὀστεοπόρωσι, μιὰ ἀσθένεια ποὺ κάνει εὔθραυστα τὰ ὀστᾶ, κι' ἑπομένως καὶ τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Τέλος, ἡ σπονδυλικὴ στήλη μπορεῖ νὰ προσβληθῆ ἀπὸ ρευματικὴ ἀρθρίτιδα, ὀστεοαρθρίτιδα καὶ πολιομυελίτιδα.

Σὲ κάθε περίπτωσι, ὁ γιατρὸς θὰ ὑποδείξη τὴν ἀντίστοιχη θεραπεία, ποὺ βασίζεται γενικὰ στὴν ἀνάπαυσι, ἀργότερα δὲ σὲ εἰδικὲς ἀσκήσεις καὶ μασσάζ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ἐξασθενημένων μυῶν.

Ἂν ἔχη ξεφύγει ἕνας δίσκος ἀπ' τὴ θέσι του, χρειάζεται χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἢ ὀρθοπεδικὴ θεραπεία μὲ νάρθηκα.

Οἱ ἐξαρθρώσεις θεραπεύονται σὲ 3—4 βδομάδες, μὲ κατάλληλα ὑποστηρίγματα. Γιὰ τὰ κατάγματα ὅμως, ἡ θεραπεία διαρκεῖ ἀπὸ 1½ ὡς 6 μῆνες.

Νά, τέλος, μερικοὶ γενικοὶ κανόνες, γιὰ ν' ἀποφεύγετε τοὺς πόνους τῆς πλάτης :

Διατηεῖτε τοὺς μῦς τῆς πλάτης σας δυναμωμένους μὲ τὴ γυμναστική.

Προτιμᾶτε γιὰ τὸν ὕπνο σας στρῶμα μάλλον σκληρό.

Ὅταν σηκώνετε κάτι, νάχετε ἴσια τὴν πλάτη, καὶ τὰ πόδια σὲ τέτοια θέσι ὥστε νὰ μοιάζωνται κι' αὐτὰ τὴν προσπάθεια.

Νάχετε τὸ σῶμα σας ἰσορροπημένο, ὅταν σπρώχνετε κάτι, ὅταν στρίβετε ἢ ὅταν γέρνετε.

Μὴ παραφορτώνετε τὴν πλάτη σας μὲ δουλειές, στὶς ὁποῖες δὲν εἶναι συνηθισμένη.

✪✪

Ὅταν δὲν θηλάζετε τὰ παιδιά σας

Πολλὲς μητέρες δὲν μποροῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ θηλάσουν τὰ βρέφη τους. Τὸ γάλα συγκεντρώνεται τότε στὰ στήθη καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέση σοβαρώτατες διαταραχές. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὁ δόκτωρ Ντόντεκ συνιστᾶ νὰ γίνεται μιὰ ἔνεσις ἀνδρικῆς ὁρμόνης (100 χιλιοστόγραμμα Cyclopentylpropionate de testostérone). Ἡ ἔνεσις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως μετὰ τὸν τοκετὸ ἢ τὸ πολὺ στὶς πρῶτες ὀκτὼ ὧρες. Ἡ ἄνοδος τοῦ γάλακτος σταματάει ἀμέσως.

Τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται πρόωρα

Σύμφωνα μὲ ὡρισμένες παρατηρήσεις Ἄγγλων ἐπιστημόνων, τὰ περισσότερα παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται πρόωρα προέρχονται ἀπὸ μητέρες μικροῦ ἀναστήματος καὶ μετρίου βάρους. Σύμφωνα μὲ τὶς ἴδιες παρατηρήσεις, τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀποκτοῦν σὲ ἀναλογία 40% τὸ κανονικὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βάρος τους κατὰ τὰ τέσσερα πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τους.

Οἱ γυναῖκες ἀντέχουν περισσότερο στὶς ἐγχειρήσεις

Σύμφωνα μὲ παρατηρήσεις ποὺ ἀναφέρονται σὲ 60.000 περιπτώσεις, οἱ γυναῖκες ἀντέχουν στὶς ἐγχειρήσεις περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Εἶναι, ὅμως, περισσότερο εὐαίσθητες στὶς διαταραχὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Οἱ ἄντρες, ἐξ ἄλλου, προσβάλλονται σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου καὶ ὑπόκεινται σὲ διάφορες καρδιοπάθειες. Οἱ γυναῖκες, ἀντίθετα, ὑπόκεινται στὴν ἀναιμία, τὸ διαβήτη, τὴν παχυσαρκία, τὴν βραγχοκήλη, τὴν ὑπέρτασι, τὶς παθήσεις τῆς χοληδόχου κύστεως καὶ ὡρισμένες μορφὲς ρευματισμῶν.

Ἡ χρυσομυκίνη διατηρεῖ τὰ ψάρια

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ ἀπέδειξαν ὅτι μὲ τὴν προσθήκη ἐλάχιστης ποσότητος χρυσομυκίνης στὸν πάγο ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὰ ψυγεῖα μας, τὰ ψάρια καὶ τὸ κρέας διατηροῦνται πολὺ περισσότερο. Δὲν χρειάζεται παρὰ ἕνα μέρος χρυσομυκίνης σὲ 1 ἑκατομμύριο μέρος πάγου, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι κοπανισμένος σὲ μικρὰ κομμάτια.

Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ ἡ τερραμυκίνη, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματά της εἶνε λιγώτερο σημαντικά.

Ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλλιοῦ

Οἱ Ἀμερικανοὶ παιδίατροι παρετήρησαν ὅτι ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλλιοῦ ποὺ χορηγοῦσαν στὰ βρέφη προκαλεῖ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἀλλεργικὰ φαινόμενα καὶ ὅτι εὐνοεῖ ἰδίως τὴν ἀνάπτυξι ἐκζέματος.

Τελειώς ἀκίνδυνος ἀπεδείχθη, ἐξ ἄλλου, ὁ χυμὸς τοῦ σταφυλιοῦ. Τὰ βρέφη τὸν ἀνέχονται ἄριστα καὶ δὲν παρουσιάζουν ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις.

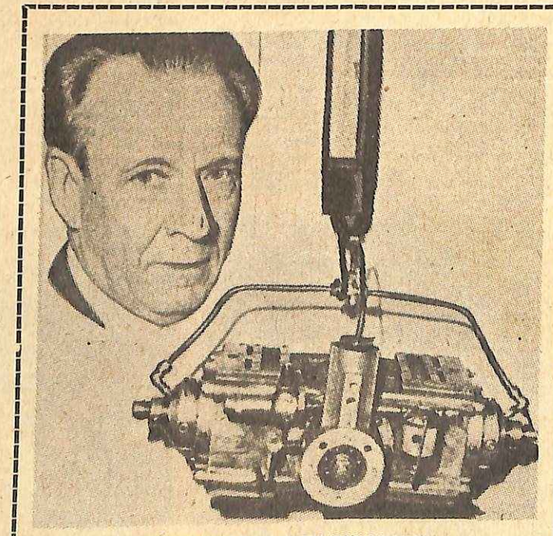

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ

Ὁ Μάξ Φίλντερ (ἄνω ἀριστερὰ) ἕνας Γερμανὸς μηχανικὸς ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατασκεύασε ἕνα νέο τύπο μηχανῆς Ντήζελ, ποὺ ὁ ἴδιος χαρακτηρίζει ἐπαναστατικό! Ἡ νέα μηχανὴ ζυγίζει μόνο 40 κιλὰ καὶ εἶναι δυνάμεως 50 ἵππων. Μέχρι σήμερα ὅμως μιὰ μηχανὴ τῆς ἰσχύος αὐτῆς, εἶχε τουλάχιστον δεκαπλάσιο βάρος. Ὁ ἐφευρέτης ἰσχυρίζεται ὅτι ἂν ἡ μηχανὴ του κατασκευασθῆ σὲ μεγάλη κλίμακα, θὰ στοιχίζη μόλις τὸ ἕνα ἕκτο τῆς σημερινῆς ἀξίας της.

Τὸ κρεμμύδι θεραπεύει ΤΗΝ ΚΙΡΡΩΣΙ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασί του στοὺς ρευματισμούς

Τὸ κρεμμύδι εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχή. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸ συμπεριελάμβαναν ἀνάμεσα στὶς ἱερὲς τροφές. Ἀπαγορευόταν, ὅμως, στὸ λαὸ νὰ τρώη κρεμμύδια τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν. Γιατί, ἔλεγαν οἱ Αἰγύπτιοι νομοθέται, τὸ κρεμμύδι κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ κλαῖνε καὶ τὰ δάκρυα δὲν εἶχαν τὴ θέσι τους στὶς χαρούμενες ἡμέρες. Οἱ Ἑβραῖοι ἔμαθαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ κρεμμύδι κατὰ τὴν περίοδο τῆς αἰχμαλωσίας τους στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ εἶχαν ἔκτοτε σὲ μεγάλη ὑπόληψι. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίσης ἐκτιμοῦσαν πολὺ τὸ κρεμμύδι. Στὴ Ρώμη, ἀντίθετα, μόνον οἱ κατώτερες τάξεις ἔτρωγαν κρεμμύδι. Γι' αὐτό, τὸ νὰ πῆ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο κρεμμυδοφάγο ἐθεωρεῖτο σὰν προσβολή.

Ἡ περιεκτικότης τοῦ κρεμμυδιοῦ εἶνε περίπου ἡ ἀκόλουθη στὰ 100 γραμμάρια: Νερὸ 83, 50, ἀζωτοῦχες οὐσίες 1,60, λιπαρὲς οὐσίες 0,10, σάκχαρον 7,50, κυτταρίνη 0,50, μεταλλικὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα 6,80.

Τὸ κρεμμύδι περιέχει ἐπίσης μιὰ βιταμίνη ποὺ συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξι καὶ ποὺ τὸ βράσιμο δὲν τὴν καταστρέφει.

Τὸ κρεμμύδι δὲν μπορεῖ, λοιπόν, νὰ θεωρηθῆ ὡς τροφὴ ἀφοῦ τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει εἶνε ἀσήμαντα. Διεγείρει, ὅμως, τὴν ὄρεξι καὶ προσθέτει μιὰ ξεχωριστὴ γεῦσι στὰ διάφορα φαγητά. Εἶνε ἐπίσης πλούσιο σὲ σάκχαρο.

Τὸ κρεμμύδι ὡμὸ δὲν γίνεται εὔκολα ἀνεκτὸ ἀπὸ τὸ στομάχι. Προκαλεῖ βάρος, μετεωρισμούς, ρεψίματα.

Τὸ βρασμένο κρεμμύδι, ὅμως, εἶνε πολὺ εὐκολοχώνευτο. Κάνει, μάλιστα, εὐκολοχώνευτες καὶ τὶς τροφὲς μὲ τὶς ὁποῖες τὸ ἀναμιγνύομε, π. χ. τὰ κουκιά, τὶς φακές, τὰ μπιζέλια, τὰ ξερὰ φασόλια κτλ.

Ἡ σοῦπα μὲ κρεμμύδια εἶνε πολὺ τονωτική. Τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ ν' ἀντισταθμίσουν τὶς δυσάρεστες συνέπειες τῆς οἰνοποσίας.

Τὸ κρεμμύδι ψημένο στὴ χόβολη, ποὺ τὸ περιχύνομε κατόπιν μὲ βούτυρο, ἔχει καθαρτικὲς ἰδιότητες.

Τὸ κρεμμύδι, ἐξ ἄλλου, μὲ ὁποιαδήποτε μορφή, εἶνε διουρητικο. Ἡ σοῦπα ἢ ὁ πουρὲς μὲ κρεμμύδια μποροῦν ν' ἀναπληρώσουν τὰ καλύτερα διουρητικὰ φαρμακα καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ συνιστῶνται στὶς ἀσθένειες τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως.

Ἡ δίαιτα μὲ κρεμμύδια ἐνδείκνυται ἐπίσης σὲ διάφορες ἄλλες ἀσθένειες. Ἀναφέρεται π. χ. ἡ περίπτωσις ἑνὸς ἀσθενοῦς ποὺ ἔπασχε ἀπὸ κίρρωσι τοῦ ἥπατος καὶ ποὺ ἡ κατάστασί του βελτιώθηκε σὲ σημαντικώτατο βαθμὸ ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν ἔφαγε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ κρεμμύδια. Ἀξιοσημείωτη εἶνε ἐπίσης ἡ περίπτωσις ἑνὸς μαγείρου, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ὑδρωπικία καὶ ποὺ θεραπεύθηκε τρώγοντας ἐπὶ ἕνα μῆνα 15 - 20 κρεμμύδια τὴν ἡμέρα.

Τὸ κρεμμύδι κάνει καλὸ καὶ στοὺς ρευματισμούς. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασί του ὀφείλεται στὰ ἅλατα, στὸ σάκχαρον καὶ στὰ πτητικὰ ὀξέα ποὺ περιέχει. Τὰ ἅλατα τοῦ νατρίου καὶ τοῦ καλίου ποὺ βρίσκονται στὸ κρεμμύδι μετασχηματίζονται μέσα στὸν ὀργανισμὸ σὲ χρήσιμα ἀλκαλικὰ στοιχεῖα. Τὸ σάκχαρον ἔχει καθαρτικὲς ἰδιότητες. Τὰ πτητικὰ ὀξέα, ἐξ ὅλλου, διεγείρουν τὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν καὶ διευκολύνουν τὴν οὖρησι.

Τὸ κρεμμύδι, βρασμένο, αὐξάνει τὴν ὀξύτητα τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν καὶ διευκολύνει σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν πέψι τῶν τροφῶν. Γι' αὐτό, ἐνδείκνυται σὲ στομαχικὲς παθήσεις.

Τὸ κρεμμύδι, ἐξ ἄλλου, καταβάζει τὴν ἀναλογία τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα καὶ γι' αὐτὸ συνιστᾶται στὸ διαβήτη.

Ἔχει ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἐναντίον τῶν παρασίτων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

Ἕνας πολὺ καλὸς τρόπος γιὰ νὰ κάνετε μιὰ δίαιτα μὲ κρεμμύδια, εἶναι νὰ τὰ βάζετε μέσα σὲ κρασί. Οἱ ἀναλογίες εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Κρεμμύδια ὠμὰ καὶ τελείως ὥριμα 300 γραμ.

Μέλι 100 γραμ.

Λευκὸ κρασὶ 600 γραμ.

Θὰ λυώσετε πρῶτα τὸ κρεμμύδι ὥσπου νὰ τὸ μεταβάλετε σὲ πολτό. Κατόπιν θὰ τὸ ἀνακατέψετε μὲ τὸ μέλι καὶ τὸ κρασί. Ἀναταράσσετε τὸ μπουκάλι κάθε φορὰ ποὺ θέλετε νὰ πιῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα. Ἡ ἡμερησία δόσις εἶναι 2-4 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βάλετε κρεμμύδι κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια (ὄχι πολὺ ψιλὰ) μέσα σὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν ἴσου βάρους. Θὰ τὰ ἀφίσετε ἐκεῖ ἐπὶ 10 ἡμέρες καὶ κατόπιν θὰ σουρώσετε τὸ οἰνόπνευμα. Θὰ παίρνετε ἀπ' αὐτὸ 2-4 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ παρασκευάσετε ξύδι ἀπὸ κρεμμύδια. Θὰ βάλετε κρεμμύδια κομμένα σὲ μικρὰ κομμάτια μέσα σὲ ἀγνὸ ξύδι ἀπὸ κρασὶ καὶ θὰ τὰ ἀφίσετε ἐκεῖ ἐπὶ 24 ὧρες. Ἀφοῦ σουρώσετε τὸ ξύδι, θὰ παίρνετε ἀπ' αὐτὸ μερικὲς σταγόνες τὴν ἡμέρα. Κάνει πολὺ καλὸ στὶς ἐντερικὲς ζυμώσεις.

✪✪

Τὸ κρασὶ εἶνε ἐξαίρετο φάρμακο

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἐπιστήμονα δόκτορα Λούτσια, τὸ κρασὶ διεγείρει τὴν ἀρτηριακὴ κυκλοφορία καὶ καταπραΰνει τοὺς πόνους ἐκείνων ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ὑπέρτασι ἢ ἀπὸ στηθάγχη. Ἐπὶ πλέον, αὐξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀναλογία τῆς αἱμοσφαιρίνης καὶ τοῦ σιδήρου μέσα στὸ αἷμα.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, ὁ δόκτωρ Λούτσια συνιστᾶ τὸ κρασὶ στοὺς γέρους καὶ στοὺς ἀναρρωγύοντας. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, τὸ κρασὶ κάνει ἐπίσης καλὸ στοὺς διαβητικούς, γιατὶ ἀφομοιώνεται χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς ἰνσουλίνης.

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ κάνωμε κατάχρησι, γιατὶ τότε τὸ κρασὶ βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελῆ.

Κατὰ τὸν δόκτορα Λούτσια, εἶνε ἔργον τοῦ γιατροῦ νὰ συστήση τὸ κατάλληλο κρασὶ στοὺς ἀσθενεῖς του. Στοὺς ἀναιμικοὺς π.χ. θὰ συστήση τὰ παλιὰ κόκκινα κρασιά. Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι εὐαίσθητοι στὸ κρῦο τὰ γλυκὰ κρασιά. Τὰ ἀφρώδη κρασιὰ ἐνδείκνυνται στὶς μικροβιακὲς παθήσεις, ὅπως εἶναι ὁ τύφος, οἱ ἐλώδεις πυρετοί, ἡ δυσεντερία κλπ.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

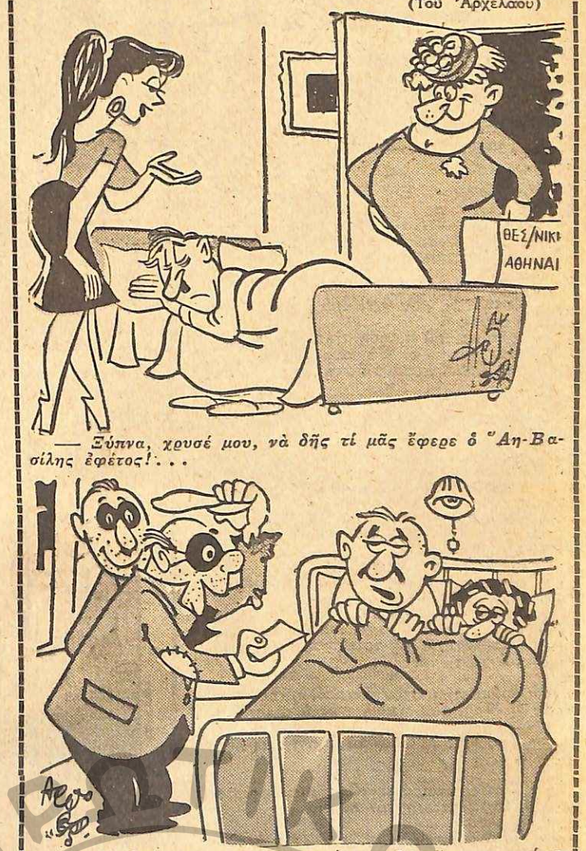

— Ξύπνα, χρυσέ μου, νὰ δῆς τί μᾶς ἔφερε ὁ Ἅη-Βασίλης ἐφέτος!...

— Οἱ διαρρῆκτες τῆς συνοικίας σᾶς εὔχονται χρόνια πολλά!..

— Γι' αὐτὸ ἐπεμενες νὰ κάτσης κοντὰ στὴν κουρτίνα, Μπάμπη;

Χαμόγελο

Τὸ κατάλαβε ἀπ' τά... μῆλα!

— Πόσο μείνανε ἄραγε στὸν Παράδεισο ὁ Ἀδὰμ κι' ἡ Εὔα;
— Ὡς τὸ φθινόπωρο.
— Μπά! Πῶς τὸ συμπεραίνεις αὐτό;
— Γιατὶ τότε μονάχα ὡριμάζουνε τὰ μῆλα.

*

Ἐκεῖνος.— Εἶν' ἀλήθεια πὼς δὲν σὲ φίλησε κανεὶς πρὶν ἀπὸ μένα;
Ἐκείνη.— Καὶ βέβαια! Δὲν καταλαβαίνω ὅμως γιατὶ ὅλοι οἱ ἄντρες κάνουν τὴν ἴδια ἐρώτησι...

*

Μετοξὺ φιλενάδων:
— Ὁ ἄντρας μου ἔχει δυὸ μέρες νὰ φανῆ στὸ σπίτι.
— Λὲς νὰ τοῦ συνέβη τίποτα σοβαρό;
— Δὲν πιστεύω. Θὰ τοῦ συμβῆ ὅμως, σίγουρα, ὅταν παρουσιαστῆ ἐπιτέλους!...

*

Ἐκείνη.— Ἀγάπη μου, ἡ μοδίστρα μοῦστειλε ἕνα λογαριασμό... Θέλεις νὰ τὸν δῆς;
Ἐκεῖνος.— Μὰ τὸν εἶδα χτές, καὶ σοῦδωσα μάλιστα λεφτὰ νὰ τὸν ξοφλήσης.
Ἐκείνη.— Ἄ, σὲ σένα τὸν ἔδειξα;...

*

Ὁ χειροῦργος λέει στὸ μπεκρῆ:
— Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ κύριε, πάσχετε ἀπὸ ὑδρωπικία.
— Δηλαδή; Τί θὰ πῆ αὐτό;
— Θὰ πῆ πὼς ἔχετε νερὸ στὴν κοιλιά σας.
— Νερό; Μὰ ἐγὼ δὲν ἤπια ποτὲ οὔτε στάλα!... Καλὰ τόλεγα λοιπὸν πὼς αὐτοὶ οἱ ἀφιλότιμοι οἱ ταβερνιάρηδες νερώνουνε τὸ κρασί τους!...

*

Ἡ νειόπαντρη στὸν ἀντρούλη της:
— Βρήκες, Μάκη μου, πῶς ἡ σοῦπα εἶχε πολὺ ἁλάτι;
— Ὄχι, ὄχι! Μάλλον τὸ ἁλάτι εἶχε λίγη σοῦπα...

*

— Ξέρεις, ἑτοιμάζω τώρα μιὰ ἐφεύρεσι ποὺ θ' ἀναστατώση τὸν κόσμο...
— Δηλαδή;
— Φτιάνω ἕνα ἀλεξίπτωτο... γιὰ τοὺς νεθυσμένους!

*

— Βρῆκα ἐπιτέλους τὴ φανέλλα ποὺ νόμισα πὼς εἶχα χάσει, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες...
— Ἄ! Ποῦ τὴν εἶχες;
— Τὴ φοροῦσα μέσα ἀπ' τὸ πουκάμισό μου!

*

Στὸ δικαστήριο. Ὁ πρόεδρος ρωτάει τὴ μάρτυρα:
— Εἴσαστε παντρεμένη;
— Δυὸ φορές.
— Πόσων ἐτῶν εἴσθε;
— Εἰκοσιτριῶν.
— Καὶ πάλι δυὸ φορές;...

*

Ὁ μπεκρῆς μονολογᾶ, κυττάζοντας τὴ φάτσα του στὸν καθρέφτη:
—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Πίνω μαῦρο κρασί, κι' ἡ μύτη μου γίνεται κόκκινη. Πίνω ἄσπρο, γίνεται μελιτζανιά... Βρὲς λογαριασμὸ ὕστερα!...

*

Μετοξὺ γοπατζήδων:
—Ν' ἀκοὺς τὶς συμβουλὲς μου, γιατὶ εἶμαι πιὸ παλιὸς στὴ δουλειά: Ἂν θὲς νὰ μαζεύης μακρινὲς γόπες, νὰ παίρνῃς ἀπὸ πισω τούς... μουστακαλῆδες καπνιστές!

*

—Ἔχομε 11 τοῦ μηνός, ὁ ἀριθμὸς τοῦ σπιτιοῦ μου εἶναι 11, εἶχα 11 πεντηντοχίλιαρα στὴν τσέπη μου. Γι' αὐτό, ἔπαιξα στὶς κοῦρσες, στὸ ἄλογο ποὺ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 11..
—Κι' ἦρθε πρῶτο;
—Ὄχι. Ἑνδέκατο.

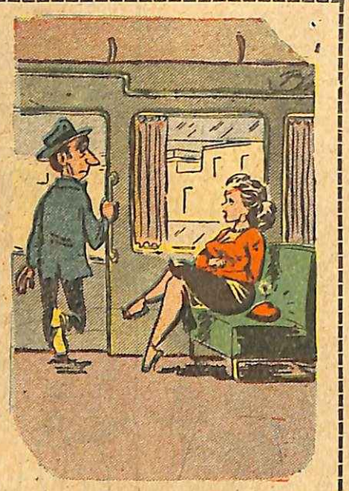

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ
— *Κύριε, κάτι ἀφίσατε!...*

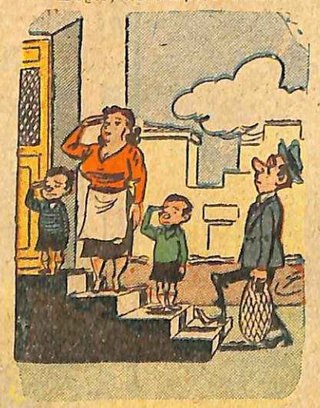

Ὁ οἰκογενειάρχης πῆρε τὴν πρώτη δόσι τοῦ «δώρου»!...

— *Ὅποτε γίνεται κλήρωσις λαχείου, Δημητράκη μου, λαμβάνω τὰ μέτρα μου. Φοβᾶμαι μήπως κερδίση κανένας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους μου!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νὰ ἡ συνταγὴ ἑνὸς καλοῦ ὑγροῦ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν:

Ἐσάνς κανέλλας	0,25	γραμ
» ζιρωφλ	0,25	»
Θυμόλη	0,50	»
Ἀλκοολατὺρ εὐκαλύπτου	10	»
Βάμμα ρατάνιας	2	»
Ἀλκοὸλ 90ο	ὅσον ἀρκεῖ διὰ 100 κ. ἑκ.	

Ἕνα μικρὸ κουταλάκι τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

Ἂν ὅμως πάσχουν τὰ οὖλα, εἶναι προτιμότερο τὸ ἑξῆς:

Θυμόλη	0,25	γραμ
Ἀλκοολατὺρ κοχλιαρίας	50	»
Βάμμα κασοῦ	20	»
Βάμμα βενζόης	10	»

10 - 20 σταγόνες τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

Ἡ συντήρησι τοῦ καουτσοὺκ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ καουτσουκένια γάντια, τὰ πλένετε, φορεμένα, μὲ κρύο νερὸ καὶ μὲ σαπούνι Μασσαλίας. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται, ἐπειτα ἀπὸ κάθε χρησιμοποίησί τους, ἂν θέλετε νὰ διατηρηθοῦν καθαρὰ καὶ σὲ καλὴ κατάστασι.

Οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες (γιὰ τοὺς κιρσοὺς) πλένονται μὲ σουρωμένο πιτουρόνερο, θερμοκρασίας 15 - 16 βαθμῶν. Τὶς ἀφίνετε 24 ὥρες μέσα σ' αὐτό, ὕστερα τὶς τρίβετε λίγο, τὶς ξεπλένετε καὶ τὶς στεγνώνετε στὴ σκιά.

Μὴ φυλάτε ποτὲ ἕνα καουτσουκένιο ροῦχο σ' ἕνα δωμάτιο πολὺ ζεστό. Κρεμάστε το σὲ μέρος δροσερό, σκοτεινὸ καὶ λίγο ὑγρό.

Ἂν ἀναγκασθῆτε νὰ τ' ἀφίσετε διπλωμένο γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, σκεπάστε το μὲ ἄφθονο, μ' ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τάλκ, γιὰ νὰ μὴ σκάση.

Ἂν ἔχη ἤδη γίνει σκληρὸ καὶ εὔθραυστο ἕνα καουτσουκένιο ροῦχο, ξαναμαλακώνει κάπως, ἐὰν τὸ κρεμάστε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ στὸ κέντρο του ἔχετε βάλει ἕνα βαθὺ πιάτο γεμάτο ἀμμωνία. Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ τὸ βουτήξετε σὲ νερὸ μὲ φαινικὸ ὀξὺ καὶ γλυκερίνη.

Ὅταν ἔχη ἀρχίσει νὰ καταστρέφεται ἕνα ροῦχο καουτσουκένιο, γιὰ νὰ σταματήσετε τὴ φθορά του, τ' ἁπλώνετε πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ τὸ τρίβετε μὲ μιὰ φανέλλα βουτηγμένη σὲ τάλκ. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ γιὰ κάθε ἄλλο ἀντικείμενο ἀπὸ καουτσούκ.

Κόλλα γιὰ πορσελάνη

Γιὰ νὰ φτιάξετε μιὰ πρόχειρη κόλλα γιὰ πορσελάνη ἢ γυαλί, λύωσετε λίγο ριζάλευρο σὲ κρύο νερὸ καὶ βάλτε τὴ διάλυσι στὴ φωτιά, ὥσότου σχηματισθῆ μιὰ μάζα ἀρκετὰ πηχτή.

Χωνευτικὸ ποτὸ

Σὲ μιὰ ὀκᾶ καλὸ ἄσπρο κρασὶ προσθέσετε περὶ τὰ 25 λουλούδια χαμομηλιοῦ κι' ἄλλες τόσες καραμέλες ζάχαρη. Ἀφίστε νὰ μουσκέψουν ἕνα μῆνα. Ὕστερα φιλτράρετε. Τὸ ποτὸ αὐτὸ εἶν' ἕνα πρώτης τάξεως χωνευτικό, μετὰ τὸ φαγητό, ἰδίως δὲ γιὰ τ' ἀδύνατα στομάχια.

Ὅταν λασπώνεται ἡ ὀμπρέλλα

Θὰ σᾶς ἔχη συμβῆ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ λασπωθῆ ἡ ὀμπρέλλα σας. Κι' ἴσως δὲν κατορθώσατε νὰ τὴν καθαρίσετε ἐντελῶς, μ' ὅλο ποὺ τὴν πλύνατε ἐπανειλημμένως. Ὡστόσο, ὁ τρόπος τοῦ καθαρισμοῦ της εἶναι ἁπλούστατος: Τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώση τελείως. Ξύνετε τὴ λάσπη μ' ἕνα ξυλάκι ἢ μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα. Γιὰ νὰ χαθῆ δὲ τελείως ὁ λεκές, τὸν πλένετε μ' ἕνα σφουγγάρι βουτηγμένο σὲ δυνατὸ τσάϊ ἢ σὲ πολὺ ἁραιὴ ἀμμωνία.

Γιὰ τὰ τσαλακωμένα ροῦχα

Ὅταν τὰ ροῦχα ἔχουν τσαλακωθῆ μέσα στὸ ντουλάπι ἢ ἔχουν μείνει διπλωμένα πολὺν καιρὸ μέσα στὸ μπαοὺλο, κρεμᾶστε τα, ἀφοῦ ὑγράνετε μ' ἕνα βρεγμένο καὶ καθαρὸ πανάκι τὰ τσαλακωμένα μέρη τους. Θὰ στοιῶσουν ἔτσι τελείως, χωρὶς νὰ χρειαστοῦν σιδέρωμα.

Πῶς διατηροῦνται τὰ λεμόνια

Θέλετε νὰ διατηρήσετε πολὺν καιρὸ τὰ λεμόνια; Βάλτε νὰ στεγνώση τελείως, κοντὰ στὴ φωτιά ἢ μέσα σ' ἕνα φοῦρνο, κάμποση ψιλὴ ἄμμος. Τὴν ἀφίνετε νὰ κρυώση. Ἁπλώνετε ὕστερα ἕνα στρῶμα της στὸν πάτο ἑνὸς κασονιοῦ. Τυλίγετε μὲ χαρτὶ κάθε λεμόνι χωριστὰ καὶ τὸ βάζετε πάνω στὸ στρῶμα τῆς ἄμμου, μὲ τὴν οὐρά του γυρισμένη πρὸς τὰ κάτω κι' ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἀκουμπᾶη μὲ τ' ἄλλα. Σκεπάζετε ὕστερα ὅλα τὰ λεμόνια μὲ δεύτερο στρῶμα ἄμμου, κι' ἐξακολουθεῖτε τὴν ἐργασία κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Στὸ τέλος, πρέπει νὰ ὑπάρχη ἀπὸ πάνω στρῶμα ἄμμου.

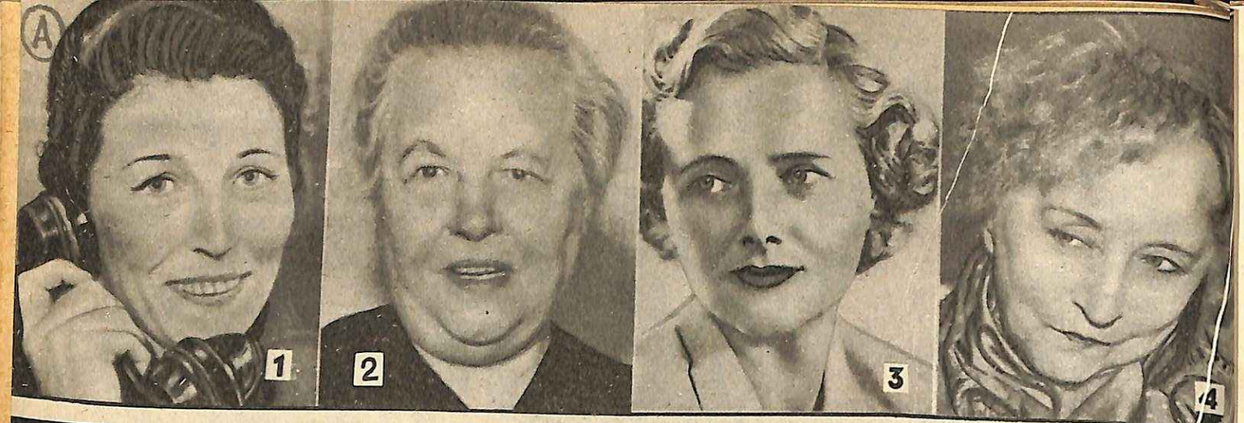

'Οχτὼ διάσημες γυναίκες—συγγραφεῖς προβάλλονται ὡς ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ «ἀσθενοῦς φύλου». 'Ἰδοὺ οἱ πρῶτες τέσσερες: 1) 'Η 'Αμερικανίδα Περλ Μπὰκ (βραβεῖο Νόμπελ 1938). 2) 'Η Γερμανίδα ποιήτρια 'Αγνὴ Μίγκελ. 3) 'Η συγγραφεὺς τῆς «Ρεβέκκας» Δάφνη ντὺ Μωριέ. 4) 'Η Γαλλίδα συγγραφεὺς Κολέτ, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ λίγο καιρό.

Ἡ γυναῖκα ὑπερέχει σέ ὅλα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Οἱ θεωρίες καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ καθηγητοῦ Ἄσλεϋ Μόνταγκιου, ποὺ προκάλεσαν θύελλα ἀντιδράσεων στὴν Ἀμερικὴ

ΑΙΓΟΙ ἄνθρωποι προκάλεσαν, τὸν τελευταῖον καιρό, τόσες συζητήσεις καὶ τόσο σκάνδαλο στὴν 'Αμερική, ὅσο ὁ καθηγητὴς Ἄσλεϋ Μόνταγκιου, ὁ «ξεχωριστὸς τοῦ ἰσχυροῦ φύλου», ὅπως βρέθηκαν μερικοὶ νὰ τὸν ἀποκαλέσουν.

'Η ἀφετηρία τῶν συζητήσεων, τοῦ σκανδάλου καὶ τοῦ πάρα πάνω χαρακτηρισμοῦ ἦταν, ὅτι ὁ καθηγητὴς Μόνταγκιου, γυρίζοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἔβδομε μιὰ σειρὰ διαλέξεων, ὅπου προσπάθησε νὰ ἀποδείξη, μὲ ἐπιχειρήματα περισσότερο ἢ λιγώτερο πειστικά, πῶς οἱ γυναῖκες εἶναι ὑπέρτερες ἀπὸ τὸν ἄνδρα σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ σημεῖα! 'Αργότερα, ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς διατύπωσε τὶς ἰδέες του καὶ σὲ βιβλίο, ποὺ ἐξέδωσε μὲ τὸν τίτλο «'Η φυσικὴ ὑπεροχὴ τῆς γυναίκας».

"Οπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ 'Αμερικανίδες, φανατικὲς φεμινίστριες, ἐπεφύλαξαν στὸν Ἄσλεϋ Μόνταγκιου μιὰ θερμότατη ὑποδοχή, παντοῦ ὁ Μόνταγκιου μιὰ θερμότατη ὑποδοχή, παντοῦ ὅπου ἐμφανίστηκε γιὰ νὰ μιλήση. "Ενα πυκνὸ ἀκροατήριο, ἀποτελούμενο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐκπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου, τὸν ἀποθέωσε στὶς διαλέξεις του.

Δὲν ἔλειψαν, ὅμως, καὶ οἱ ἀποδοκιμασίες ἀπὸ μέρους τῶν ἀνδρῶν, ἐνῶ πολλοὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες δὲν παρέλειψαν νὰ τὸν χαρακτηρίσουν ὡς «τσαρλατᾶνο».

Τὴ θεωρία του «περὶ τῆς φυσικῆς ὑπεροχῆς τῆς γυναίκας», ποὺ δημιούργησε τὴν ποικιλία αὐτὴ τῶν ἀντιδράσεων, ὁ καθηγητὴς Μόνταγκιου τὴν στηρίζει σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ ἀποτελοῦσε ὡς τώρα, στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ γυναικείου φύλου, τὸ κυριώτερο ὅπλο ἐναντίον τῶν θυγατέρων τῆς Εὔας.

Οἱ γυναῖκες —παραδέχεται ὁ ὑπερασπιστής τους— ἔχουν πραγματικὰ εὐμετάβλητο καὶ ἄστατο χαρακτῆρα. Αὐτό, ὅμως, εἶναι καὶ ἡ πιὸ οὐσιαστικὴ ἀπόδειξι γιὰ τὴν ὑπεροχή τους ἀπέναντι στὸν ἄνδρα!

Τὸ ὅτι εἶναι ἄστατες, δείχνει πῶς εἶναι προικισμένες μὲ μιὰ ἐλαστικότητα, ποὺ τὶς κάνει νὰ ἀποφεύγουν τὰ σκληρὰ πλήγματα στὴν ζωὴ καὶ νὰ ξεγλυστροῦν σπὶς ἀντιξοότητες.

Τὴν ἄποψι πῶς οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγαλύτερη ψυχικὴ ἰσορροπία καὶ πιὸ γερὰ νεῦρα ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς τὴν στηρίζει σὲ θετικὰ καὶ ἀδιαφιλονείκητα στοιχεῖα. Χαρακτηριστικά, παραθέτει στὸ βιβλίο του ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ δελτίου, ποὺ ἐξέδωσε ἡ Βρεταννικὴ 'Υπηρεσία Πληροφοριῶν στὴ Νέα Υόρκη, καὶ στὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτεται πῶς τὰ 70% τῶν ἀτόμων, ποὺ ὑπέστησαν νευρικὲς διαταραχὲς κατὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ Λονδίνου τὸ 1940, ἦταν ἄντρες! Οἱ γυναῖκες ἔδειξαν πολὺ περισσότερη ψυχραιμία καὶ ἀντοχή.

Τὴν πληρέστερη, ὅμως, ἀπόδειξι γιὰ τὴν καλύτερη ψυχικὴ ὑγεία τοῦ ὡραίου φύλου, προσφέρουν οἱ στατιστικὲς τῶν αὐτοκτονιῶν. Μιὰ διεθνὴς στατιστική, ποὺ ἔγινε τὸ 1950 καὶ στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος 32 χῶρες, ἀπέδειξε πῶς ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν, ποὺ εἶχαν, κατὰ τὴν πρώτη μεταπολεμικὴ πενταετία, ἀποπειραθῆ νὰ αὐτοκτονήσουν, ἦταν, σὲ κάθε χώρα, ἀπὸ 1 πρὸς 2 ὡς 1 πρὸς 5 ἀπέναντι τῶν ἀντρῶν.

Αὐτό, κατὰ τὸν καθηγητὴ Μόνταγκιου, δείχνει καὶ κάτι ἄλλο, ἐξ ἴσου ἐνισχυτικὸ γιὰ τὴν θεωρία του «περὶ φυσικῆς ὑπεροχῆς τῆς γυναίκας» : "Οτι οἱ γυναῖκες εἶναι σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ προικισμένες μὲ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

«Παραλείπω —γράφει παρακάτω ὁ Ἄσλεϋ Μόνταγκιου — αὐτὸ ποὺ γνωρίζει κάθε πρακτικὸς γιατρός, πῶς οἱ γυναῖκες ἀντέχουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες στοὺς σωματικοὺς πόνους, γιὰ νὰ προχωρήσω σὲ κάτι πιὸ ἐνδιαφέρον: 'Επὶ διακόσια χρόνια, οἱ ἄντρες εἶχαν καλλιεργήσει τὸν θρύλο πῶς ἡ ὑστερία εἶναι μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ προσβάλλει ἀποκλειστικὰ τὶς γυναῖκες.

"Ωσπου, τὸ 1887, ὁ διάσημος Γάλλος νευρολόγος καὶ ψυχίατρος Σαρκὼ ἀπέδειξε πῶς καὶ οἱ ἄντρες ἐπίσης μποροῦν νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ ὑστερία. Σήμερα γνωρίζομε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν, ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὑστερία, εἶναι τουλάχιστον ἴσος μὲ τῶν γυναικῶν.

Μὲ τὴν ἴδια πλούσια ἐπιχειρηματολογία, ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς ἀναλαμβάνει νὰ περάσπιση τοῦ γυναικείου φύλου καὶ στὰ ἄλλα εὐπαθῆ σημεῖα του.

Λένε —γράφει— πῶς οἱ γυναῖκες εἶναι κοτσομπόλες. Ζήτημα ὁρολογίας! "Οταν κοτσομπολεύουν οἱ ἄντρες μεταξύ τους, χαρακτηρίζουν τὸ κοτσομπολιὸ ὡς «σοβαρὰ συζήτηση ταξὺ ἀντρῶν». 'Αλλὰ μεταχειρίζονται διαφορετικὲς λέξεις, προκειμένου νὰ χαρακτηρίσουν τὴν ἴδια «συζήτηση», ὅταν γίνεται ἀνάμεσα σὲ γυναῖκες! Στὴν πραγματικότητα, τὸ τρομερότερο κοτσομπολιὸ γίνεται στὶς ἀποκλειστικὰ ἀνδρικὲς λέσχες!

Λένε ἀκόμη — προσθέτει— πῶς; οἱ γυναῖκες εἶναι ψεῦτρες. 'Η κατηγορία αὐτὴ γυναῖκες εἶναι ἀστεία. Οἱ γυναῖκες εἶναι συχνότερα, παρὰ οἱ ἄντρες, ἐξαναγκασμένες νὰ χρησιμοποιοῦν πλάγια μέσα, γιὰ νὰ φθάσουν στὸν ἀντικειμενικό τους σκοπό. 'Η κατηγορία, ὡστόσο, βασίζεται στὸ ὅτι, τὰ ψέμματα ποὺ ἐξαναγκάζονται νὰ λένε οἱ γυναῖκες;, τὰ λένε κατὰ τρόπο πειστικώτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες!

'Αλλοῦ, ὅμως, βρίσκεται τὸ μέγιστο τεκμήριο γιὰ τὴν «φυσικὴ ὑπεροχὴ τῆς γυναικός» : Στὸ ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι προικισμένη μὲ τὴν περίφημη «ἕκτη αἴσθηση», ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ διαβάζη στὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου, σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο. Κανένας ἄντρας δὲν μπορεῖ νὰ κρύψη τὰ αἰσθήματά του, τὶς σκέψεις του, τὸν ἐλληνισμό του ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Γιὰ τὴν γυναῖκα, ὁ «ἄλλος» δὲν εἶναι ἕνας κλειστὸς καὶ ἀπροσπέλαστος κόσμος. Εἰσδύει ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, μὲ τὸ ἔνστικτο, μὲ τὴν θαυμαστή της διαίσθηση — ποὺ εἶναι, μὲ διαφορετικὴ διατύπωσι, ἡ ἴδια ἡ ἕκτη αἴσθησι— καὶ ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ λογικό.

Νὰ καὶ οἱ ἄλλες τέσσερες διάσημες γυναῖκες — συγγραφεῖς: 5) 'Η Γαλλίδα Σιμόνη ντὲ Μπωβουὰρ (βραβεῖο Γκονκούρ 1954). 6) 'Η συγγραφεὺς τοῦ «"Οσα παίρνει ὁ ἄνεμος» Μάργκαρετ Μίτσελ 7) 'Η Χιλιανὴ ποιήτρια Γαβριέλλα Μιστράλ (βραβεῖο Νόμπελ 1945). 8) 'Η Σουηδέζα Σέλμα Λάγκερλεφ (βραβεῖο Νόμπελ 1909).

Κορίτσια
ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Ἡ Βαρβάρα!...

ΚΑΘΕ τόσα ἡ 'Αστυνομία τὴ μάζευε τὴ Βαρβάρα ἀπὸ τὸ δρόμο, γιατὶ ἔκανε διαρκῶς ἐπεισόδια. Μόλις τῆς ἔλεγαν: «Τί κάνει ὁ Μάκης;» ταραζόταν κι' ἄρχιζε τὸ ὑβρεολόγιο.

Μεγάλο θηρίο ὁ ἄνθρωπος! 'Η Βαρβάρα εἶχε γίνει ἡ διασκέδασι ὅλων. 'Απ' ὅποια γειτονιὰ κι' ἂν περνοῦσε, ὅπου κι' ἂν στεκόταν, κάποιος θὰ τὴν ἀναγνώριζε καὶ θ' ἄρχιζε τὸ γλέντι.

—'Η Βαρβάρα! . . .

Τὴν παϊρναν κατὰ πόδι τὰ παιδιά. Κτυποῦσαν τενεκέδες οἱ μανάδηδες τῆς συνοικίας. Κι' ὅσο ἡ Βαρβάρα, θύμωνε καὶ ξεστόμιζε βρισιές, τόσο ἄναβε τὸ γλέντι. «Λειτουργοῦσε» κατὰ πρωτότυπο τρόπο ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ ἑορταλογίου. Καὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἔφταιγε ἕνα ὄνομα: 'Ο Μάκης!...

'Η 'Αστυνομία βαρέθηκε στὸ τέλος νὰ τὴ μαζεύη ἀπὸ τὸ δρόμο. "Ηταν ἕνα θλιβερὸ θέαμα. "Ετσι τὴν ἔκλεισαν στὸ Ψυχιατρεῖο.

Οἱ γιατροὶ τότε, ποὺ ἐρεύνησαν τὸ ἱστορικό της, ἔμειναν κατάπληκτοι. 'Η Βαρβάρα, αὐτὴ ἡ ἀλήτισσα τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων, ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια! Εἶχε πολλοὺς συγγενεῖς. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀγωνίσθηκαν νὰ τὴν συγκρατήσουν. "Ολα πήγαιναν καλά, ὅταν δὲν τῆς θυμίζαν τὸ Μάκη. Γιατὶ αὐτὸ τ' ὄνομα τὴ συγκλόνιζε καὶ τῆς τάραζε τὸ μυαλό της. Καὶ τότε ἔπαιρνε φόρα καὶ γύριζε στοὺς δρόμους ἡμέρες καὶ νύχτες.

Αὐτὴ ἡ τρέλλα της τὴ βασάνιζε πολλὰ χρόνια, κι' ἡ κατάστασίς της πιὰ ἦταν ἀπελπιστική. . .

'Αλλὰ πῶς εἶχε τρελλαθῆ ἡ Βαρβάρα; Πολλοὶ εἶπαν ὅτι τὴ «χτύπησαι» στὸ μυαλὸ τὰ ναρκωτικά. "Αλλοι ὅτι τὴν εἶχε τρελλάνει τὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ. Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν διαφαρετική.

'Η Βαρβάρα ἦταν δασκάλα. Εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο μὲ πολλὰ ὄνειρα καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Πίστευε στὴν ἀποστολή της: Νὰ διαμορφώνη τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν. Νὰ τὰ μορφώνη καὶ νὰ τὰ κάνη χρήσιμους ἀνθρώπους, ποὺ νὰ τὴν θυμοῦνται καὶ νὰ τὴν εὐγνωμονοῦν. Καὶ μὲ συγκίνησι ἀνέβηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἕδρα γιὰ νὰ διδάξη. Εἶδε τὰ παιδιὰ ποὺ κρεμόντουσαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ χείλη της κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σχολεῖο μὲ πλημμυρισμένη τὴν ψυχὴ καλωσύνη. Εἶχε πετύχει! "Ετσι ἐνοιωθε μιὰ ἀπέραντη χαρά. 'Αγαποῦσε ὅλο τὸν κόσμο. Πόθυμα ἀπαντοῦσε σ' ὅποιον τῆς μιλοῦσε. "Ηθελε νὰ πῆ σ' ὅλους τοὺς ἐνθουσιασμούς της. Καὶ μιὰ ἡμέρα ἔκανε μιὰ μοιραία γνωριμία μέσα σ' ἕνα λεωφορεῖο.

'Η Βαρβάρα ἐννοιωσε ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ καθόταν δίπλα της, τὴν συνκινοῦσε. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε, αἰσθάνθηκε ἕνα σκίρτημα στὴν καρδιά της. Κι' αὐθόρμητα ἔπιασε κουβέντα μαζί του. "Επειτα κατέβηκαν μαζὶ στὸ τέρμα καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους μιλῶντας μὲ οἰκειότητα σὰν παληοὶ φίλοι.

"Ετσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους. Πέρασαν ἕξη μῆνες καὶ ὅμως — τί περίεργο!— ἡ Βαρβάρα δὲν ἤξερε τίποτα γι' αὐτόν. Τί ἔκανε, πῶς ζοῦσε, ποῦ ἔμενε; 'Η νέα αὐτή, χωμένη διαρκῶς στὰ βιβλία της, δὲν ἤξερε τὸν κόσμο. Δὲν εἶχε ζήσει ἀκόμη. . . Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ νὰ ἐρωτευθῆ! Κι' ἔτσι ξετρελλάθηκε ἀπὸ τὸ αἴσθημα ποὺ πλημμύριζε τὴ ψυχή της.

Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ περίεργη ζωή. "Εκανε πράγματα ποὺ δὲν συμβιβάζονταν οὔτε μὲ τὴν ἐπιστήμη της, οὔτε μὲ τὸ χαρακτῆρα της. "Ηξερε νὰ τὴν παρασύρη ὁ φίλος της στὴν περιπέτεια. Καὶ τὸ σημαντικώτερο, τῆς ἔτρωγε ὅλα τὰ λεπτά της! Διαρκῶς τῆς ζητοῦσε ἕνα μικρὸ δάνειο γιὰ λίγες μέρες... Κάποτε ἐκείνη τόλμησε νὰ τοῦ παρατηρήση ὅτι ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ μέλλον τους. . . Γέλασε ἐκεῖνος μὲ τὴν καρδιά του.

— Νὰ παντρευτοῦμε; ἀπόρησε. Νὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχα σκεφθῆ! 'Αλήθεια, δὲν σοῦ εἶπα κάτι, μὰ φταῖς κι' ἐσὺ ποὺ δὲν μὲ ρώτησες. "Εχω παντρευτῆ ἐδῶ καὶ ἑφτὰ χρόνια! . . .

'Η Βαρβάρα δὲν τοῦ ἔδωσε ἄδικο. "Ο,τι ἔκανε ὁ ἀγαπημένος της, τῆς φαινόταν σωστὸ καὶ λογικό. 'Ωστόσο, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται καὶ λ' ἀνησυχῆ. Ποῦ θὰ τραβοῦσε αὐτὴ ἡ κατάστασι; Δὲν εἶχε πιὰ μυαλὸ γιὰ τίποτα. Δὲν εἶχε κέφι νὰ ἐργαστῆ. 'Η ἀπογοήτευσι ἄρχισε νὰ τὴ βασανίζη.

Τὸ ἔμαθαν ὅμως οἱ δικοί της καὶ χάλασαν τὸν κόσμο νὰ διακόψη αὐτὸ τὸν δεσμό, ποὺ τὴν ἐξευτέλιζε. 'Η Βαρβάρα δὲν ἄκουγε κανένα! 'Εκεῖνο ποὺ τὴν πλήγωνε ἦταν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν βαρυέται. Τὴν κορόϊδευε, τὴν ἀπέφευγε, τὴν ξεγελοῦσε! Κι' ἐκείνη ἔτρεχε ξοπίσω του. Δεχόταν ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς του. Φτάνει νὰ τὸν ἔβλεπε, νὰ πήγαινε μαζί της! "Ετσι ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα. "Αρχισε νὰ πίνη. Συνήθισε ἀκόμη καὶ τὰ ναρκωτικά. Οἱ δικοί της τὴν ἀνεχόντουσαν, μὰ ὁ φίλος της τὴν εἶχε πιὰ ἀπολιάσει. Καὶ τὴν ἔδιωξε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο.

Τότε ἀκριβῶς σάλεψε τὸ μυαλὸ τῆς Βαρβάρας. "Εγινε ἕνα ἄβουλο καὶ δυστυχισμένο πλάσμα. Δὲν θυμόταν πιὰ τίποτα καὶ δὲν γνώριζε κανένα. Δὲν ἐννοιωθε τίποτα. Μόνο ἕνα ὄνειρο ὑπῆρχε ἀκόμη μέσα στὸ μυαλό της: 'Ο Μάκης, ὁ ἀγαπημένος της. . .

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 'Η μικρούλα Χέϊζελ, ἡλικίας πέντε χρόνων, εἶναι ἕνα κοριτσάκι, ποὺ γεννήθηκε τυφλὸ καὶ ποὺ βοίσκεται μαζὶ μὲ ἄλλα δυστυχισμένα παιδάκια σ' ἕνα ἄσυλο τυφλῶν παιδιῶν τοῦ Λονδίνου. "Ολα αὐτὰ τὰ παιδάκια ζητοῦν κάθε χρόνο παιγνίδια ἀπὸ τὸν "Αγιο Βασίλη καὶ οἱ Λονδρέζοι σπεύδουν μὲ προθυμία νὰ ἐκπληρώσουν τὶς ἐπιθυμίες τους. "Ετσι ἡ Χέϊζελ ἔλαβε ἐφέτος τὴν ὡραία μεγάλη κούκλα ποὺ ζήτησε. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὴ δῆ. . .

2 Στὸν "Αγιο Φραγκίσκο τῶν ΗΠΑ ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζὸν Ο' Χαίρ παντρεύτηκε τὴν Φράνσις Ράϊαν (22 χρόνων) τὴν ὁποία γνώρισε πρὶν ἀπὸ 8 μῆνες σὲ μιὰ ἔφοδο τῆς ἀστυνομίας σὲ ὑποπτα κέντρα. 'Η Φράνσις συνελήφθη τότε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τζὸν, γρήγορα ὅμως ἄρχισε μεταξύ τους ἕνα εἰδύλλιο, ποὺ κατέληξε τὸν περασμένο Νοέμβριο σ' ἕνα εὐτυχισμένο γάμο. 'Η φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν δυὸ συζύγων ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου τους.

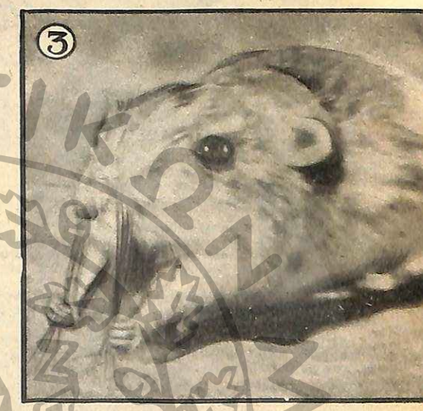

3 'Η φωτογραφία αὐτὴ πληρώθηκε 1000 δολλάρια ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικό. Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγαλόσωμο «μποντικὸ—καγκουρῶ», ποὺ ζῆ στὶς ἐσημικὲς περιοχὲς τῆς Β. 'Αφρικῆς καὶ ποὺ πρὶν προβῆ σὲ ὁποιαδήποτε ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι ποὺς τὸ θῆλυ... στρίβει τὸ μουστάκι του! Δὲν ἦταν βέβαια εὔκολο νὰ πάρη κανεὶς τὸ ἀδιάκριτο αὐτὸ ἐνσταντανέ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ τυχερὸς φωτογράφος τὸ ἀκριβοπληρώθηκε.

4 'Ο Γάλλος ἠθοποιὸς Ντανιὲλ Ζελὲν παντρεύτηκε στὸ Παρίσι τὸ μαννεκὲν τοῦ Κριστιὰν Ντιὸρ Σιμπὶλ Χίρς. Μὲ τὸν γάμο της αὐτό, ἡ Συλβὶ ἀποχώρησε ὁριστικὰ ἀπὸ τὰ «ἀτελιὲ» τοῦ Ντιόρ, δεδομένου ὅτι εἶχε ἔρθει σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν διευθυντὴ της ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ λανσάρησε τὴν γραμμὴ «πραϊσίνο φασολάκι», ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμη της ἀδικεῖ τὶς γυναῖκες.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Έρωτας ταξιδεύει

Δεν άναψαν πάλι τὰ φῶτα,
βρέθηκαν στοὺς δυὸ νέους ἀγκαλιὰ
Ἡ ἀγάπους σ' ἕνα θερμὸ φιλί..

Πρωτοχρονιά ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Το πλοῖο, μιὰ πολιτεία ὁλόκληρη, ἔσκιζε τὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ὅσο κοντοζύγωνε στὸ τέρμα του, ἔδινε σ' ἄλλους τὴ χαρὰ καὶ σ' ἄλλους τὴ λύπη.

Ἀπάνω, στὸ μεγάλο σαλόνι μιὰ τζάζ ἔπαιζε συνεχῶς κι' οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως ἔσμιγαν γιὰ νὰ χορέψουν καὶ νὰ ξεχάσουν τὴ μονοτονία τοῦ ταξιδιοῦ.

Κάτω στὴν πρύμνη μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ τρεῖς νέους, μὲ μιὰ κιθάρα, ἕνα ἀκορντεὸν κι' ἕνα μαντολίνο, ταίριαζαν τὰ ὄργανά τους, γιὰ νὰ δώσουν μιὰ νότα εὐθυμίας στὴ μελαγχολικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ βασίλευε στὶς ψυχές τους μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς. Ἕνας χρόνος ἀκόμη ποὺ περνοῦσε στὴ δυστυχία τῆς ζωῆς τους κι' ἕνας καινούργιος χρόνος ποὺ θὰ ἔμπαινε μ' ἕνα ἄγνωστο κι' ἀγωνιῶδες ἐρωτηματικὸ γιὰ τὸ μέλλον...

Οἱ γνωριμίες εἶχαν γίνει στὶς δέκα αὐτὲς μέρες τοῦ ταξιδιοῦ μὲ τὶς ἴδιες καθημερινὲς συνήθειες, μὲ τὰ ἴδια λόγια γιὰ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ τὴ θάλασσα, μὲ τὶς ἴδιες ἀπορίες τοῦ ἑνὸς γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

Ἕνα γεροντάκι, παράμερα καθισμένο, δὲν εἶχε κάνει συντροφιὰ μὲ κανένα. Χαμογελοῦσε πότε-πότε κοπιλίζοντας καὶ ξαπλωνόταν ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ «σαίζ-λόνγκ». Τὸν πλημμύριζε ἡ αἰσιοδοξία αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε ὡρισμένο σκοπὸ γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ ἔκανε, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τὸν περίμενε κανεὶς στὸ τέρμα.

— Πηγαίνω νὰ δῶ τὸ Μπουένος Ἄϋρες, ἔλεγε, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, ἀπὸ συνήθεια, τὸν ρωτοῦσαν γιατὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν τόπο του.

Καὶ συνέχιζε :

— Ἔχω κάνει πολλὲς δουλειὲς στὴ ζωή μου... Κάτι θὰ βρεθῆ καὶ γιὰ μένα ἐκεῖ κάτω γιὰ νὰ ζήσω...

Χαιρόταν μὲ τὶς εὐχάριστες ἱστορίες τῶν νέων ποὺ ἄκουε, καὶ λυπόταν μὲ τὶς πονεμένες, ποὺ τοῦ ἔλεγαν οἱ ἀπελπισμένοι τῆς ζωῆς.

Ὁ Μῆτσος, ἕνα πολληκάρι κοσμιὰ τριακοσιὰ χρόνων, μελαψὸς καὶ χεροδύναμος, ποὺ ἦταν ναύτης, λυπόταν τὴ μοναξιὰ τοῦ γέρο - Τάσου καὶ τοῦφερνε ποῦ καὶ ποῦ κανένα πιάτο καλὸ φαγητό.

Ὁ Μῆτσος πρώτη φορὰ μπαρκάριζε σὲ ὑπερωκεάνειο. Εἶχε ναυτικὸ φυλλάδιο καὶ τὰ κατάφερε νὰ βρῆ δουλειὰ σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Ἀπὸ δέκα-πέντε χρόνων παιδί, ζοῦσε σὲ καΐκια καὶ σὲ βαπόρια τῆς ἀκτοπλοΐας. Κάποιο σφάλμα του, ὅμως, ἕνα μικρὸ μπλέξιμο μὲ μιὰ μικρούλα, σ' ἕνα ταξίδι του ἀπὸ τὸν Πειραιὰ στὴ Θεσσαλονίκη, τοῦ κόστισε τὴ θέση του καὶ τρία χρόνια ἀνεργία. Καὶ νάταν μόνο αὐτό; Εἶχε κι' ἀφοσιωνιαστεῖ στὸ νησί, ποὺ τὴν ξεγέλασε πὼς θὰ τὴν παντρευόταν καὶ στὸ τέλος τὴν παράτησε...

Δὲν εἶχε κακὴ καρδιὰ ὁ Μῆτσος, μὰ σὰν ναυτικὸς ποὺ ἦταν, τοῦ ἄρεσε νὰ παίζη μὲ τὶς ὡραῖες κοπέλλες, γυρίζοντας ἀπὸ λιμάνι σὲ λιμάνι.

— Αὐτήν, ὅμως, ποὺ κυνηγᾶς ἐδῶ μέσα —τοῦλεγε ὁ γέρο - Τάσος, ποὺ εἶχε μάθει τὴν ἱστορία του ἀπὸ τὸν ἴδιο— εἶναι ὀρφανή, καὶ θὰ τῆς κάνης μεγάλο κακό, ἂν τῆς δώσης θάρρος νὰ σ' ἀγαπήση...

— Ὄχι, μπαρμπα Τασο, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, δὲν θὰ τῆς κάνω κακό! Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, πὼς δὲν σκέφτηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα γιὰ τὴ Νίτσα.

— Τότε, γιατὶ δὲν τὴν ἀφήνεις ἥσυχη; Γιατὶ βρίσκεσαι διαρκῶς μπροστά της;

— Γιατί; Μὰ νά, γιατὶ τὴν ἀγαπῶ!

— Τί σκοπεύεις, λοιπόν, νὰ κάνης;

— Ἐ, παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς εἶναι, μπάρμπα Τάσο!... Ξεχνᾶς πὼς γιὰ τὸ καλὸ τοῦ νέου χρόνου ὅλοι φιλιοῦνται; Πρὶν σβύση ὁ καπετάνιος τὰ φῶτα τὰ μεσάνυχτα, ἐγὼ θὰ βρίσκουμαι κοντά της... Καὶ θὰ τῆς τὸ πῶ... Κι' ὅταν ἀνάψουν τὰ φῶτα, θὰ τὴ φιλήσω... Τότε μόνο... ἂν μοῦ πῆ τὸ ναί», ἂν δῶ πὼς κι' αὐτὴ μ' ἀγαπάει...

— Κι' ἔπειτα;

— Ἔπειτα, ὁ Θεὸς θὰ μὲ φωτίση μπάρμπα Τάσο. Σκοπεύω νὰ τὴν παντρευτῶ, ἅμα ξεμπαρκάρωμε...

★

Ἡ μέρα ἦταν ἡλιόλουστη. Ὁ Ὠκεανὸς ἡσύχαζε. Κι' ὅλοι εἶχαν ξεχάσει τὶς πίκρες ποὺ πέρασαν καὶ τὰ σχέδια ποὺ ἔκαναν γιὰ τὸ μέλλον. Γύρω τους οἱ ναῦτες κρεμοῦσαν γιρλάντες καὶ πολύχρωμα φαναράκια. Δὲν θὰ γιόρταζαν μονάχα οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως. Ὁ καπετάνιος εἶχε προβλέψει νὰ δώση λίγη χαρὰ καὶ στοὺς ἐπιβάτες τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης. Ἔφτιασε ἐπίσης μιὰ ἐξέδρα κι' ἔστειλε τρεῖς ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς τῆς τζάζ, γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσουν. Θὰ χόρευαν κι' αὐτοὶ τὴν παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς στὸν Ὠκεανό.

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς στὸν Ὠκεανό! Ἦταν κάτι καινούργιο, κάτι ἀλλοιώτικο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤξεραν καὶ ποὺ ἔζησαν ἄλλες χρονιὲς στὰ σπίτια τους.

Σὲ μιὰν ἄκρη, καθισμένη πάνω στὸ κλειστὸ ἀμπάρι, κύτταξε σὰν τρομαγμένο ἀγρίμι ἡ Νίτσα τὶς προετοιμασίες καὶ τὰ φῶτα. Κύτταζε τὴ χαρὰ ποὺ ἔλαμπε στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων, κύτταζε μὲ παράπονο τὸ φτωχικό της φορεματάκι κάθε φορά, ποὺ τὰ μάτια της χαμήλωναν κι' ἔβλεπε, πὼς ἐκείνη δὲν εἶχε οὔτε γονεῖς, οὔτε ἀδελφὸ νὰ τὴ συνοδεύουν.

Κάποια φίλη της, ποὖχε ἀποκατασταθῆ στὸ Μπουένος Ἄϋρες καὶ ποὺ ἀλληλογραφοῦσε μαζί της, ὅταν ἔμαθε τὴν ὀρφάνια της, τῆς ἔγραψε γιὰ ἕναν καλὸ ἄνθρωπο, γνωστό τους, τὸ συνεταίρο τοῦ ἀντρός της. Βέβαια ἦταν λιγάκι μεγάλος, πενηνταεφτὰ χρόνων, ἐνῶ ἡ Νίτσα ἦταν εἰκοσι τριῶν. Εἶχε ὅμως συνεταιρικὰ τὸ μαγαζί μὲ τὸν ἄντρα της καὶ περνοῦσαν καλά...

Αὐτή, λοιπόν, τῆς ἔστειλε τὴν πρόσκληση καὶ τὸ εἰσιτήριο. Κι' ἡ Νίτσα, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ φτώχεια της ἄφησε τὸ νησί της καὶ πῆγαινε τώρα νὰ παντρευτῆ.

«Νὰ μὴν ἦταν τόσο γέρος!» σκεπτόταν. Νάταν ἔτσι, σὰν τὸ Μῆτσο, τὸ ναύτη, ποὺ τὴν περιποιόταν τόσο πολὺ στὸ ταξίδι!...

Ἦταν ὅμορφο παιδὶ ὁ Μῆτσος καὶ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση. Μά, τὴν κύτταζε καὶ κάπως ἀλλοιώτικα. Ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὴν τόσο πολύ!... Τῆς ἔφερνε φροῦτα, μπισκότα, σοκολάτες. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ τὴν ἔπιασε ἡ θάλασσα, τὴ βοήθησε νὰ πλαγιάση στὸ κρεβατάκι της καὶ τῆς ἔφερε τὸ γιατρὸ νὰ τὴν περιποιηθῆ...

— Νίτσα! ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ καὶ τρόμαξε, ἔτσι ὅπως ἦταν βυθισμένη στὶς σκέψεις της.

Γύρισε κι' εἶδε τὸ μπάρμπα - Τάσο ἀπὸ μακρυὰ νὰ τῆς χαμογελᾶ καὶ νὰ τῆς γνέφη νὰ πάη κοντά του.

— Ξέρεις, τί μέρα εἶναι σήμερα, Νίτσα; τῆς εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι διώχνουν ὅλες τὶς πίκρες ποὺ πέρασαν, μὲ χαρές, μὲ γέλια. Κι' ἔτσι, ὅταν θὰ σβύσουν τὰ φῶτα, ὅλοι φιλιοῦνται, ὁ ἕνας ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὸν ἄλλο, καὶ κάνουν μιὰ εὐχὴ γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο... Κι' ὅ,τι ζητήσουν, γίνεται!...

Ἡ νέα τὸν κύτταζε ἐκστατική. Δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήση ἐξηγήσεις. Μὰ τὰ λσμπερά, μαῦρα μάτια της φανέρωναν πολλὲς ἐπιθυμίες, ποὺ θάθελε ἡ ψυχή της νὰ ζητήση τὴν πραγματοποίησί τους...

— Πήγαινε τώρα, κόρη μου, φόρεσε τὸ πιὸ καινούργιο φουστανάκι σου, στολίσου καὶ χαμογέλασε λιγάκι. Ποιός ξέρει ἂν δὲν σὲ προσμένη μιὰ καινούργια τύχη μὲ τὸν καινούργιο χρόνο...

★

Ὅταν κοτὰ τὶς ἑντεκα ποδχε ἀνάψει ὁ χορὸς στὴν πλώρη καὶ στὴν πρύμνη, ὁ Μῆτσος καλονυμένος, φρεσκοξυρισμένος κατέβηκε, βρῆκε τὴ Νίτσα ὁλομόναχη στὴ συνηθισμένη της θέσι. Φοροῦσε τὸ πιὸ καινούργιο της φουστάνι κι' εἶχε γίνει ὁμορφη, πολὺ ὁμορφη!...

— Δὲν σ' ἀρέσει ὁ χορός; τῆς εἶπε.

Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια. Ὁ Μῆτσος κάθισε πλάϊ της.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτούς, ὁ γέρο - Τάσος τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο. Ἔβλεπε τὸ χαμόγελο, τὸ σοβαρὸ ὕφος, τὸ σούφρωμα τῶν φρυδιῶν, τὴν ἀγωνία, τὸ παράπονο, ἀκόμη κι' ἕνα δάκρυ στὰ μάτια τῆς Νίτσας.

Καὶ ξαφνικὰ ἔσβυσαν τὰ φῶτα. Ἡ κομπάνια τοῦ πλοίου, χτύπησε, ἀργά, ἀργὰ δώδεκα φορές. Κι' ὅταν ξανάναψαν τὰ φῶτα, ὁ γέρο - Τάσος εἶδε τοὺς δύο νέους ἀγκαλιασμένους σ' ἕνα θερμὸ φιλί.

★

Ἡ Νίτσα δὲν ξεμπαρκάρισε στὸ Μπουένος Ἄϋρες. Ὁ Μῆτσος τὰ κατάφερε νὰ μείνη μὲ τὸν καπετάνιο του ποὺ τοὺς πάντρεψε καὶ ξαναγύρισαν στὸν τόπο τους, φορτωμένοι ἀπὸ δῶρα ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ ἐπιβάτες, γιατὶ ὅλους τοὺς ἔβαλε κουμπάρους ὁ καπετάνιος στὸ γάμο τους λίγο πρὶν φτάσουν στὸ λιμάνι.

Ἔτσι, οἱ δυὸ νέοι ξαναβρῆκαν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία στὸ ξημέρωμα ἑνὸς καινούργιου χρόνου, ποὺ τοὺς ἔνωσε σ' ἕνα βαπόρι, ταξιδεύοντας στὸν Ὠκεανό.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οἱ Ἕλληνες στὶς 4 γωνίες τῆς γῆς

Η ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ερευνῶντας τὰ στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς μεταναστεύσεως κατὰ περιοχές, βρίσκομε ἕνα σημαντικώτατο μεταναστευτικὸ ρεῦμα πρὸς τὴν Ἀγγλία, κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος, ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Η΄. Πολλοὺς αἰῶνες πρὶν — συγκεκριμένα ἀπὸ τὸν Ζ΄ μ. Χ. αἰῶνα, ὅταν διωρίστηκε Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουργίας ὁ ἀπὸ τὴν Ταρσὸ τῆς Κιλικίας Ἕλλην Θεόδωρος — πολλοὶ Ἕλληνες πήγαιναν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο στὴν Ἀγγλία ὡς φορεῖς πνευματικοῦ καὶ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 670—700 μ. Χ. οἱ Ἕλληνες βοήθησαν στὸ νὰ γίνη γνωστὸς ὁ χριστιανισμὸς στὴ χώρα αὐτή, τόσο ὥστε ἐπὶ ἕνα διάστημα ἦταν εὐρύτατα διαδεδομένη καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τὸ μεγάλο μεταναστευτικὸ κῦμα πρὸς τὴν Ἀγγλία σημειώθηκε εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ὑποδούλωσι τῆς Ρόδου. Πολλοὶ Ρόδιοι διέπρεψαν τότε στὴν χώρα τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Η΄ καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Φραγκίσκος Γαλιάρδης στὸν ὁποῖο τὸ Στέμμα εἶχεν ἐκχωρήσει σπουδαῖα ἐμπορικὰ προνόμια.

Ἄλλος σημαίνων Ἕλλην τῆς ἴδιας ἐποχῆς εἶναι ὁ Ἀργεῖος Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησι τοῦ Ἕλληνος περιηγητοῦ Νικάνδρου Νακίου ὠργάνωσε ἕνα στρατιωτικὸ σῶμα ἀπὸ 557 Ἕλληνες, ποὺ πολέμησε γενναῖα στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἐρρίκου Η΄ στὴ Σκωτία καὶ τὴ βόρειο Γαλλία.

Μιὰ ἄλλη σπουδαία προσωπικότης τῆς ἴδιας ἐποχῆς εἶναι καὶ κάποιος ἀπόγονος τῶν Παλαιολόγων, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ζοῦσε τὸ 1615 στὴν Ἀγγλία μὲ τὴ θυγατέρα του. Πέθανε στὸ Λάντωλφ τῆς Κορνουάλης, ὅπου καὶ σώζεται ὁ τάφος του.

Πέντε χρόνια ἀργότερα — τὸ 1620 — ὁ Κεφαλλωνίτης Νικόδημος Μεταξᾶς ἵδρυσε στὸ Λονδῖνο τυπογραφεῖο, ὅπου τύπωσε μιὰ μεγάλη σειρὰ σπουδαίων θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν βιβλίων — «ἐν Λωνδώνη, τῇ Ἀγγλοβρεταννίας μητροπόλει» — καὶ κατόπιν ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου τὸν ἐκάλεσε ὁ μεγάλος Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις.

Κατὰ τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ σημειώθηκε καὶ ἡ ὁμαδικὴ μετανάστευσις Ἑλλήνων στὴν Ἀγγλία, ὅταν ἔφθασαν στὸ Λονδῖνο ἑκατοντάδες οἰκογενειῶν ἀπὸ τὴν Σάμη καὶ τὴ Μῆλο, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μητροπολίτη Σάμου Ἰωσὴφ Γεωργερίνη. Ὁ Δοὺξ τῆς Ὑόρκης καὶ κατόπιν βασιλεὺς Ἰάκωβος Β΄, τοὺς ὑπεδέχθη μὲ μεγάλες τιμὲς κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ διαιτέρου ἰατροῦ του Ἕλληνος Κωνσταντίνου Ροδοκανάκη. Ὁ Δοὺξ τοὺς παρεχώρησε μιὰ ὁλόκληρη συνοικία γιὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὴν Κράου Στρῆτ Σόχο Σκουαίρ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἔκτοτε ὡς σήμερα «Ἑλληνικὴ ὁδὸς» καὶ ὅπου τοὺς ἐπετράπη νὰ ἱδρύσουν καὶ τὸν μικρὸ ναὸ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων. Στὸ ἱστορικὸ τοῦ ναοῦ ποὺ ἀνεγράφετο σὲ μιὰ ἐντοιχισμένη πλάκα ἀνεφέρετο ὅτι «οὗτος ὁ ναὸς ἀνηγέρθη ὑπὲρ Ἔθνους Ἑλλήνων, βασιλεύοντος τοῦ Γαληνοτάτου Καρόλου Β΄».

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐποχὴ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ ὁ Κεφαλλωνίτης ναυτικὸς Κωνσταντῖνος Γεράκης, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκπληκτικὰ κατορθώματα μπῆκαν στὸν κύκλο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς διεθνοῦς ἱστοριογραφίας.

Ὁ Γεράκης, ἀναζητῶντας περιπέτειες ἔφτασε στὸ Λονδῖνο κατὰ τὸ 1669 καὶ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ πάρη τὸ ψευδώνυμο Φωλκόν, ἢ Φαλκόνε, γιὰ λόγους ποὺ δὲν ἔχουν ἐξηγηθῆ.

Στὸ Λονδῖνο τὸ κλῖμα δὲν τοῦ φάνηκε εὐνοϊκὸ γιὰ τὰ μεγάλα του σχέδια. Ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική, κατόπιν γιὰ τὴν Ἄπω Ἀνατολὴ κι' ὕστερα ἀπὸ δραματικὲς περιπέτειες κατὰ τὶς ὁποῖες ἄπειρες φορὲς ἔθεσε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή του, ἔφτασε στὸ Σιάμ, ὅπου βρῆκε κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὶς μεγαλουργίες του. Οἱ ἀγγλικὲς ἑταιρεῖες — εἰδικώτερα ἡ «Ἦστ Ἴντιαν Κόμπανυ»—ποὺ εἶχαν ὑποδουλωμένη οἰκονομικῶς ὁλόκληρη τὴ χώρα, μόλις ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Γεράκης ἦταν κίνδυνος γιὰ τὰ συμφέροντά τους, ἀντέδρασαν μὲ λύσσα στὶς ἐπιδιώξεις του. Τὸν συκοφάντησαν ὡς ἀπατεῶνα καὶ τυχοδιώκτη. Μὰ ὁ Γεράκης κατώρθωσε νὰ ἐξουδετερώση τὴν ἐπίθεσι καὶ νὰ ἐμπνεύση τόση ἐμπιστοσύνη στὶς τοπικὲς ἀρχές, ὥστε νὰ γίνη ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ πλέον σημαίνουσα προσωπικότης τοῦ τόπου, μετὰ τὸν βασιλέα Ναράϊ.

Ὁ Γεράκης ἔγινε στὴν ἀρχὴ ὑπουργὸς καὶ διεχειρίσθη μὲ τόση ἐπιδεξιότητα τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς χώρας ποὺ ἦσαν συνυφασμένα μὲ τὰ οἰκονομικά της συμφέροντα, ὥστε τοῦ ἀνετέθη νὰ διαπραγματευθῆ οἰκονομικὲς συμφωνίες μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκο.

Κατὰ τὰ τελευταῖα πρὸ τοῦ θανάτου του χρόνια ὁ Γεράκης ἀνεκηρύχθη Ἀντιβασιλεὺς τοῦ Σιάμ. Εἶχε καταστῆ ὁ οὐσιαστικὸς κυρίαρχος τῆς χώρας. Δὲν ἦταν τυχοδιώκτης. Σκοπὸς τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ Κεφαλλωνίτη ἦταν νὰ ἐκχριστιανίση καὶ ἐκπολιτίση τὸν πρωτόγονο ἰθαγενῆ πληθυσμό. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀναγνωρίζει αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐπιδιώξεις, τὶς ὁποῖες σημειώνει μὲ θαυμασμὸ στὸ βιβλίο του «Περιπέτειες στὸ Σιὰμ κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα», ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Ε. Β. Χάτσινσον.

Γιὰ τὸν Γεράκη ἔχουν γράψει μὲ θαυμασμὸ καὶ συμπάθεια οἱ μεγαλύτεροι συγγραφεῖς τοῦ 17ου αἰῶνος, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βολταῖρος. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Σιὰμ Ναράϊ τοῦ εἶχεν ἐκχωρήσει οὐσιαστικὰ ὅλες τὶς δικαιοδοσίες του. Ὅταν ὅμως ἀρρώστησε — τὸ 1688 — οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Γεράκη, ἀποφασισμένοι νὰ τὸν ἐξοντώσουν, τοῦ ἔστησαν παγίδα, τὸν συνέλαβαν, τὸν φυλάκισαν καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν μὲ τὴν κατηγορία τοῦ προδότη.

Ἀπὸ τὸ 1500 ὡς τὸ 1550 σημειώθηκαν σημαντικὰ ἑλληνικὰ μεταναστευτικὰ ρεύματα πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. Πλὴν τῆς Ἰταλίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ρωσίας, πολλοὶ Ἕλληνες συγκεντρώθηκαν καὶ στὴν Ἱσπανία, ὅπου ἤδη ὑπῆρχε ἕνας πυρῆνας συμπατριωτῶν μας. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε πὼς κι' ὁ Χριστόφορος Κολόμβος θεωρεῖται ἀπὸ μερικοὺς σοβαροὺς ἱστορικοὺς ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἀπὸ τὶς βυζαντινὲς οἰκογένειες τῶν Διοσυπάτων.

Ἕνας μεγάλος φιλέλλην Ἱσπανός, ὁ Διέγος Χουρτάδος Δεμεντόζα, μετεκάλεσε κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος πολλοὺς μορφωμένους Ἕλληνες στὴν Ἱσπανία, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους μερικοὶ διέπρεψαν ἐνῶ ξεκίνησαν ἀπὸ ἀντιγραφεῖς παλαιῶν χειρογράφων. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ Νικ. Σοφιανὸς κι' ὁ Ἀρσένιος.

Ἑκατοντάδες Ἑλλήνων ζοῦσαν κατὰ τὸ 1550 στὴ Μαδρίτη, τὴ Σαραγόσα, τὸ Τολέδο, τὴ Σαλαμάγκα κτλ. μέσα στοὺς ὁποίους ξεχωρίζει ἡ μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ζωγράφου Δομινίκου Θεοτοκοπούλου — τοῦ Κρητός. Ὡς μετανάστης εἶχε ξεκινήσει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ χωριό του τῆς Κρήτης, ὅπως κι' ὁ σύγχρονός του καὶ συμπατριώτης του Δημήτριος Δούκας, ὁ ὁποῖος συνεργάσθηκε κατ' ἐντολὴν τοῦ μεγάλου ἱεροεξεταστοῦ καὶ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἱσπανίας καρδιναλίου Χιμενὲς στὴν συγραφὴ καὶ ἐκτύπωσι τῆς «Πολυγλώσσου Βίβλου».

Ἀλλὰ καὶ στὰ ὑπὸ ἱσπανικὴ κυριαρχία νησιά, στὶς Βαλεαρίδες καὶ κυρίως στὴ Μινόρκα, κατέφυγαν τὴν ἴδια ἐποχὴ Ἕλληνες μετανάσται, οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν ἀξιόλογες παροικίες καὶ ἔγιναν σπουδαῖοι παράγοντες τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ἕλληνα γιατρὸ Ἰωάννην Ρῖζον Μανέν, μαθαίνουμε πὼς ἡ κοινότης τῆς Μινόρκας ἦταν πλουσιωτάτη, συντηροῦσε δὲ σχολεῖο καὶ ἐκκλησία, ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦταν ἡ περισσότερο ὁμιλουμένη μετὰ τὴν ἱσπανική. Ἂς σημειωθῆ ὅτι καὶ ὁ ναὸς καὶ τὸ σχολεῖο διατηρήθηκαν ὡς τὸ 1758, ὅταν τὸ νησὶ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Διελύθησαν τότε τὰ πάντα καὶ ὁ τελευταῖος ἱερεὺς καὶ δάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ὁ Θεόκλητος Πολυειδής, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Μινόρκα καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ μονὴ τῶν Ἀθήρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ὁ ὁδηγός ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας

ΜΙΑ μέρα ποὺ ἡ Ἰωσηφίνα ἔστεκε περίλυπη, ὁ Ναπολέων τὴ ρώτησε ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς λύπης της.

— Δὲν ἔχω τίποτα, τοῦ ἀπάντησε. Εἶμαι μόνον κουρασμένη...

Ὁ Ναπολέων ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐμένα δὲν μοῦ μένει καιρὸς γιὰ νὰ εἶμαι κουρασμένος, ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε μὲ πατρικὸ ὕφος:

— Ἰωσηφίνα, πρέπει νὰ εἶσαι χαρούμενη γιὰ ν' ἀρέσης. Πρὸ παντός, μὴν κλαῖς! Τὰ δάκρυα δὲν σοῦ πᾶνε...

Νά μιὰ συμβουλὴ ποὺ θἄπρεπε ν' ἀκούσουν ὅλες οἱ γυναῖκες: Ἂν θέλετε νὰ πιτύχετε στὴ ζωή, μάθετε νὰ εἶσαστε χαρούμενες. Δὲν εἶναι τόσο δύσκολο ὅσο φαντάζόσαστε. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε καλὴ ὑγεία καὶ νὰ βγάλετε τὶς μαῦρες σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Θὰ δῆτε τότε πὼς θὰ μπορέσετε νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδιά σας κι' ὄχι ψεύτικα.

Οἱ μαῦρες σκέψεις! Οἱ νέες, ὄχι οἱ σημερινές, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, τρέφουν ἰδιαίτερη συμπάθεια γι' αὐτές. Τὶς γοητεύουν! Τὶς μεθοῦν! Καὶ θἄλεγε κανεὶς πὼς βυθίζονται μὲ χαρὰ μέσα σ' αὐτές.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, δὲν ἔχει λόγους μιὰ νέα γιὰ νὰ εἶναι λυπημένη; Πῶς ὄχι! Τὸ ἀξιοπερίεργο, ὅμως, εἶναι ὅτι οἱ περισσότερες νέες δὲν δίνουν σημασία στοὺς πραγματικοὺς λόγους, ἀλλὰ σὲ ἄλλους, ποὺ εἶναι ὁλότελα φανταστικοὶ καὶ κἄποτε ἀνύπαρκτοι.

Ἕνας ἀνατόμος, ποὺ θὰ ἐξέταζε τὴν καρδιά τους, θὰ τὴν εὕρισκε γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχίες καὶ μαῦρα σύννεφα. Οἱ ψυχολόγοι θὰ μᾶς ποῦν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν ξέρουν ἀκόμη τί θέλουν. Αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότητα κι' ἡ ἔλλειψι προσανατολισμοῦ τὶς κάνουν νὰ παραδέρνουν πάνω στὰ κύματα τῆς ζωῆς ὅπως ἕνα πλοῖο χωρὶς τιμόνι πάνω στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ θέλη μιὰ νέα εἶναι νὰ ζήση. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται σὲ δεύτερη μοῖρα. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ κουράζετε τὸ μυαλό σας καὶ νὰ βασανίζετε τὴν ψυχή σας μὲ προβλήματα, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς δυνατότητές σας. Κυττάξετε τὴ ζωὴ ὅπως εἶναι: ἁπλῆ καὶ ὄμορφη. Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσετε νὰ τὴν χαρῆτε.

Ἡ χαρά, ἄλλωστε, φωτίζει τὸ πρόσωπο κι' ἕνα χαμόγελο τὸ ὀμορφαίνει.

Οἱ ἄντρες ἔχουν τὶς σκοτοῦρες καὶ τὰ προβλήματά τους. Πρέπει νὰ προετοιμάσουν τὸ μέλλον τους — αὐτὸ τὸ μέλλον ποὺ θὰ σᾶς καλέσουν νὰ τὸ μοιρασθῆτε μαζί τους, γιατὶ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθοῦν χωρὶς ἐσᾶς. Δὲν τοὺς ἀρέσουν, λοιπόν, τὰ λυπημένα πρόσωπα. Ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶνε, τουναντίον, εἶναι νὰ δοῦν στὸ πρόσωπό σας τὴ χαρά, τὴν αἰσιοδοξία, τὴν αὐτοπεποίθησι. Γίνονται τότε κι' αὐτοὶ πιὸ δυνατοὶ καὶ δὲν δειλιάζουν μπροστὰ στὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

Μιὰ χαρούμενη νέα εἶναι μιὰ σύντροφος ποὺ κάθε ἄντρας θὰ ἤθελε νὰ ἔχη στὸ πλευρό του. Ἐνῶ μιὰ νέα ποὺ ἀναστενάζει καὶ κλαίει διαρκῶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ διώξη καὶ τὸν πιὸ ὑπομονητικό. Μὴν παρασύρεστε ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα. Οἱ ἥρωές τους, ποὺ βάζουν σκοπὸ τῆς ζωῆς τους νὰ κάμουν μιὰ μελαγχολικὴ νέα νὰ χαμογελάση, δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον στὴ φαντασία μερικῶν μυθιστοριογράφων. Οἱ ἄντρες, τουναντίον, θέλουν νὰ αἰσθάνωνται τὴ ζεστασιὰ τῆς χαρᾶς γύρω τους. Ἡ λύπη τοὺς ἀπομακρύνει!...

Οἱ φωτογράφοι ποὺ συνιστοῦν στοὺς πελάτες τους νὰ χαμογελάσουν εἶναι οἱ καλύτεροι ψυχολόγοι. Γιατὶ ξέρουν πὼς τὸ χαμόγελο ξανανειώνει καὶ ὀμορφαίνει. Μάθετε, λοιπόν, νὰ χαμογελᾶτε μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακὸ καὶ μπροστὰ στὴ ζωή.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε πρέπει ἐπίσης νὰ εἶσαστε περήφανη.

Ὑπάρχει μιὰ φυσικὴ ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη σὲ μιὰ νέα. Ἂν τὴν καλοεξετάσουμε, θὰ δοῦμε πὼς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ σεβασμὸ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα, μιὰ νέα πρέπει νὰ σέβεται, σὲ κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε περίστασι, τὸν ἑαυτό της. Ἔτσι θὰ κάμη καὶ τὸν ἀγαπημένο της νὰ τὴν σεβαστῆ.

Οἱ σημερινὲς νέες κάνουν μιὰ ἐπικίνδυνη σύγχυσι ἀνάμεσα στὶς ἔννοιες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας. Ἡ βιασύνη τους νὰ γευθοῦν τὴ ζωὴ κι' ὁ πόθος τους νὰ δείξουν ὅτι ἔχουν χειραφετηθῆ ἀπὸ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ παληοῦ καιροῦ τὶς κάνουν νὰ μὴν σέβωνται τὸν ἑαυτό τους καὶ τὶς σπρώχνουν σὲ λόγια, χειρονομίες καὶ πράξεις ποὺ τὶς ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα στὴ συνείδησι τοῦ ἀγαπημένου τους.

Σεβασθῆτε τὸν ἑαυτό σας. Προστατεύσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Περιχαρακῶστε τὴ γυναικεία ὑπερηφάνειά σας. Δὲν εἶσαστε ἕνα ἐμπόρευμα ποὺ κάθε ὑποψήφιος ἀγοραστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάση μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι, ἀλλ' ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος, ποὺ ζητάει ἕναν σύντροφο.

Ὑπάρχει κι' ἕνα τρίτο μυστικὸ γιὰ νὰ πετύχετε. Πρέπει ν' ἀποτινάξετε τὴ φυσικὴ δειλία τοῦ φύλου σας.

Προσέξετε, ὅμως! Τὸ νὰ γίνετε τολμηρὴ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ φέρνεστε μὲ αὐθάδεια. Οὔτε ὅτι ἡ στάσι σας πρέπει νὰ εἶναι προκλητική. Κάθε ἄλλο. Σημαίνει μόνον ὅτι πρέπει ν' ἀντιμετωπίζετε τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα θαρραλέα, ὅπως κάνετε γιὰ ὅλα τὰ φυσικὰ πράγματα τῆς ζωῆς, κι' ὄχι φοβισμένα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἁμάρτημα. Σημαίνει ἀκόμη ὅτι ὄχι μόνο δὲν πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὴ συντροφιὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τουναντίον εἶναι καλὸ καὶ μάλιστα ἀπαραίτητο νὰ τὴν ἐπιζητῆτε, μέσα στὰ πλαίσια, φυσικά, τῆς εὐπρεπείας. Μὲ θάρρος ἀλλὰ χωρὶς ξετσιπωσιά. Καὶ χωρὶς ἐλαφρότητα ἐπίσης. Μάθετε νὰ τοὺς βλέπετε σὰν τοὺς ἀπαραίτητους καὶ πολύτιμους συντρόφους τῆς ζωῆς σας, μὲ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά τους, μὲ τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς κακίες τους, μὲ τὴ μεγαλοψυχία καὶ τὶς μικρότητές τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς θὰ διαλέξετε ἐκεῖνον, στὸν ὁποῖον θ' ἀφιερώσετε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή σας. Μὲ τὸ νὰ κλείνεστε στὸν ἑαυτό σας, δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ στραγγαλίζετε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ χέρια τὴν τύχη σας. Ἡ ζωὴ σᾶς παρέχει ἴσες πιθανότητες ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας. Φροντῖστε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς πρῶτες γιὰ νὰ ἐξουδετερώσετε τὶς δεύτερες.

Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις κλείνουν, λοιπόν, τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας: χαρά, περηφάνεια, θάρρος. Μελετῆστε καλὰ τὸ νόημά τους καὶ θὰ ἰδῆτε τότε πὼς ἡ ζωὴ θὰ χαμογελάση καὶ σὲ σᾶς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ σημασία τῆς μορφώσεως.

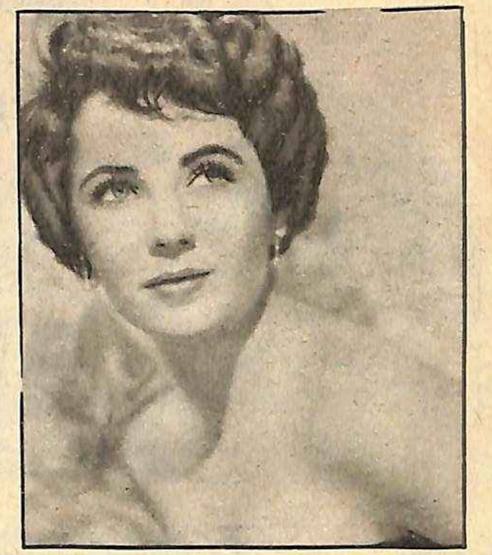

Ἡ Ἐλίζαμπεθ Τέηλορ, γιὰ τὴν ὁποία λέγεται ὅτι ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ θὰ τῆς βαφτίση τὸ μωρό, ποὺ περιμένει νὰ φέρη στὸν κόσμο τὸν Ἰανουάριο.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

λατρεύει τὸν κινηματογράφο

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ εἶναι ὁ πιὸ ἀγαπημένος της στὰρ

ΤΙ κάνει μιὰ βασίλισσα, τὶς ὧρες ποὺ δὲν βασιλεύει; Διασκεδάζει — μποροῦμε νὰ σᾶς πληροφορήσωμε — κατὰ τοὺς τρόπους ποὺ διασκεδάζουν ὅλοι οἱ θνητοί, ἐξαιρουμένων, φυσικά, τῶν ἀπολαύσεων, ποὺ προσκρούουν στὴν ἠθικὴ ἢ στοὺς νόμους.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἂν τῆς ζητοῦσαν νὰ πῆ ποιὰ εἶναι ἡ διασκέδασι ποὺ προτιμάει, θὰ ἔδινε τὴν ἴδια ἀπάντησι, ποὺ θὰ ἀκούγατε καὶ ἀπὸ τὶς περισσότερες δακτυλογράφους τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου: «Ὁ κινηματογράφος».

Ἡ ἑβδόμη τέχνη εἶναι γι' αὐτὴν — χωρὶς ὑπερβολὴ — ἕνα ἀληθινὸ πάθος. Κάθε ἑβδομάδα, βλέπει, κατὰ μέσον ὅρο, τρεῖς κινηματογραφικὲς ταινίες, πολὺ περισσότερες, δηλαδὴ ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐστεμμένο στὸν κόσμο.

Ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε γνήσιο Ἄγγλο καὶ κάθε γνήσια Ἀγγλίδα, ἡ προτίμησί της πηγαίνει στὶς «ταινίες ἐποχῆς». Σὲ ἴση μοῖρα, ὅμως, μαζί τους βάζει καὶ τὸ φίλμ γουέστερν—δηλαδή, ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν τοὺς κάου-μπόϋς τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλλο καὶ τὸ ἀπαραίτητο πιστόλι στὴ ζώνη.

Ἀπὸ τοὺς στὰρ — ὅπως ἐκμυστηρεύθηκε μιὰ φορὰ ἡ βασίλισσα σὲ πρόσωπα τοῦ στενοῦ της περιβάλλοντος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μαθευτῆ αὐτὸ σὲ ὅλη τὴν Ἀγγλία! — ὁ πιὸ ἀγαπημένος της εἶναι ὁ Γκάρυ Κοῦπερ. Ἴσως, ἐπειδὴ τὸ ἀθλητικό του παράστημα τὸν κάνει νὰ ἔχη κάποια μακρυνὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν Δοῦκα τοῦ Ἐδιμβούργου!

Τὶς πιὸ πολλὲς ταινίες, ἡ βασίλισσα τὶς βλέπει στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ πύργου Μπάλμοραλ, ποὺ ἔχει διασκευασθῆ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε — μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς ὀθόνης, ἡ ὁποία, μόλις πατήσετε ἕνα κουμπί, ἐμφανίζεται ἢ ἐξαφανίζεται στὰ βάθη ἑνὸς ὑπογείου! — μετατρέπεται, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, σὲ μιὰ τέλεια μοντέρνα αἴθουσα κινηματογραφικῶν προβολῶν.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἀρκετὲς φορές, ποὺ ἡ Ἐλισάβετ ἐπιθυμεῖ νὰ δῆ μιὰ ταινία σὰν ἀληθινὸς θεατής, στὸ φυσικὸ περιβάλλον της, δηλαδὴ σὲ μιὰ αἴθουσα κινηματοθεάτρου, μαζὶ μὲ τὸ κοινὸν μιᾶς καθημερινῆς παραστάσεως.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνεται πὼς τίποτα δὲν εἶναι πιὸ εὔκολο ἀπὸ τὴν πραγματοποίησι μιᾶς τέτοιας βασιλικῆς ἐπιθυμίας. Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ γίνη αὐτό, χρειάζονται εἰδικὲς προετοιμασίες, ποὺ διαρκοῦν μιὰ ὁλόκληρη μέρα.

Ἡ βασίλισσα καθορίζει ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης τὴν ταινία ποὺ θέλει νὰ δῆ καὶ τὸ πρωῒ ἐνωρὶς τὸ Βασιλικὸ Αὐλαρχεῖο εἰδοποιεῖ τὴν διεύθυνσι τοῦ κινηματοθεάτρου. Κατόπιν, ὑποβάλλεται στὴ βασίλισσα ἕνας λεπτομερὴς κατάλογος τῶν προσώπων, ποὺ πρέπει νὰ χαιρετήσουν κατὰ τὴν ἄφιξι καὶ τὴν ἀναχώρησί της.

Τὸ ἀπόγευμα, ἀρκετὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς παραστάσεως, ποὺ θὰ τιμήση μὲ τὴν παρουσία της ἡ ἄνασσα, καταφθάνουν στὸν κινηματογράφο οἱ μυστικοὶ ἀστυνομικοί, ποὺ ἐλέγχουν τὴν λειτουργία τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ συστήματος κατασβέσεως πυρκαγιᾶς καὶ τῶν ἐξόδων κινδύνου, καὶ μετὰ διαμοιράζονται σὲ διάφορες ἐπίκαιρες θέσεις στὴν πλατεία, στὰ θεωρεῖα καὶ στοὺς ἐξώστες.

Ὁ τελευταῖος, ποὺ φθάνει πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ, εἶναι ἕνας κηπουρὸς τῶν Ἀνακτόρων, ἐπιφορτισμένος μὲ τὸ λεπτὸ χρέος, νὰ στολίση μὲ φρέσκα λουλούδια τὸ θεωρεῖο, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν βασίλισσα.

Τὸ δυσκολώτερο, ὅμως, μέρος τῶν καθηκόντων πέφτει, ὅπως πάντα, στὸν ἄγρυπνο ἀστυνομικὸ κέρβερο τῆς Ἐλισάβετ, τὸν ἐπιθεωρητὴ Τόμας Κλάρκ (ποὺ γιὰ τὶς πολύμορφες ὑπηρεσίες του εἴχαμε γράψει σὲ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Θησαυροῦ»). Ὁ Τόμας Κλάρκ κάθεται σὲ μιὰ θέσι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν βασίλισσα, ἔχει τὰ μάτια του καρφωμένα συνεχῶς ἀπάνω της — ἀντὶ νὰ τὰ ἔχη καρφωμένα στὴν ὀθόνη, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι θεατές! — καὶ κρατάει ἕνα ἰσχυρότατο ἠλεκτρικὸ φανάρι, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήση ἀμέσως σὲ περίπτωσι ἀπροόπτου.

Ὅπως βλέπετε, εἶναι τόσο πολλοὶ — καὶ γιὰ ἀρκετὰ πρόσωπα — οἱ μπελάδες ποὺ συνεπάγεται μιὰ βασιλικὴ ἐπίσκεψι στὸν κινηματογράφο, ὥστε, δικαιολογημένα ἡ Ἐλισάβετ προτιμάει, κατὰ κανόνα, νὰ βλέπη τὶς ταινίες ποὺ ἀγαπᾶ στὸν πύργο τοῦ Μπάλμοραλ, χωρὶς σχολαστικὲς διαδικασίες καὶ περίπλοκα μέτρα ἀσφαλείας.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν ἐπισκέπτεται ἕνα κινηματοθέατρο, ὀφείλει νὰ μὴν ἔχη ὡς γνώμονα τὶς δικές της προτιμήσεις, ἀλλὰ τὰ ἀνεγνωρισμένα κριτήρια, ποὺ, στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἐκφράζονται ἀπὸ ὅσα θὰ γράψουν οἱ ἔγκυροι κριτικοὶ τοῦ Λονδίνου. Κι' αὐτό, γιατὶ θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο, παρασυρόμενο τὸ κοινὸν ἀπὸ τὴν βασιλικὴ ἐπίσκεψι, νὰ συρρεύση σὲ μιὰ ταινία, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἀπεκόμιζε θλιβερὲς ἐντυπώσεις.

Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα — ποὺ δὲν δίνει, συνήθως, πεντάρα γιὰ τὶς γνῶμες τῶν κριτικῶν — εἶχε πάει, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, νὰ δῆ ἕνα ἔργο, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἐρωτευμένος ἄγγελος», ποὺ ἡ κριτικὴ ὁμόφωνα τὸ εἶχε χαρακτηρίσει ὡς «ἀφορήτως ἠλίθιο»! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πώς, ἐνῶ τὸ ἔργο πλησίαζε νὰ κλείση τὶς παραστάσεις του μὲ ἄδεια καθίσματα, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ παίζεται, μὲ ἀληθινὴ κοσμοσυρροή, χάρι στὴν διαφήμισι ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ πριγκήπισσα.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, ὅμως, δὲν ἔχει οὔτε ἕνα μικρὸ ποσοστὸ ἀπὸ τὶς ἐλευθερίες, ποὺ ἀπολαμβάνει ἡ νεώτερη ἀδελφή της, καὶ δὲν μπορεῖ καὶ αὐτή, σὲ μιὰ ἀνάλογη περίπτωσι, νὰ κάνη τὸ ἴδιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ταινίες, ποὺ βλέπει ἐπειδὴ τῆς ἀρέσουν, καὶ ἐκεῖνες, ποὺ βλέπει ἐπειδή... ἀρέσουν στοὺς κινηματογραφικοὺς κριτικούς, ἡ Ἐλισάβετ εἶναι πάντα ὑποχρεωμένη νὰ παρακολουθῆ καὶ τὸ ἔργο, μὲ τὸ ὁποῖο γίνεται, στὶς 15 Νοεμβρίου κάθε χρόνο, ἡ πανηγυρικὴ ἔναρξι τῆς σαιζόν.

Κατὰ σύμπτωσι, τὸ ἔργο ποὺ διαλέγεται γιὰ τὴν «Ρόαγιαλ Περφόρμανς» (τὴν Βασιλικὴ Παράστασι) ὅπως ὀνομάζεται ἡ ἐναρκτήρια αὐτὴ προβολή, προκαλεῖ κάθε φορὰ τὴν ἄγρια ἐπίθεσι τῆς κριτικῆς. Ἀλλά, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ βασίλισσα ἔχει, ὄχι μόνο τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἀγνοήση τὴν κριτική.

Ἐφέτος, ἔπειτα ἀπὸ σκληρότατο ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν, ἡ «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ» — ἐπέτυχε νὰ προκριθῆ μιὰ δική της ταινία — «Ὁ ὡραῖος Μπρούμμελ» — γιὰ τὴν Ρόαγιαλ Περφόρμανς, χρησιμοποιῶντας ὡς ἐπιχείρημα πὼς ὄχι μόνο τὸ θέμα τῆς ταινίας εἶναι ἀγγλικὸ (ὁ Μπρούμμελ ἦταν φίλος τοῦ Γεωργίου Δ΄ καὶ ὑπῆρξε, μὲ τὴν ἀσύγκριτη κομψότητά του, τὸ ὑψηλὸ ἰδεῶδες γιὰ γενεὲς ὁλόκληρες Βρετανῶν δανδήδων) ἀλλὰ καὶ οἱ δύο πρωταγωνιστὲς τοῦ ἔργου, ἡ Ἐλίζαμπεθ Τέηλορ καὶ ὁ Στιούαρτ Γκρέηντζερ, Ἄγγλοι.

Ποιὲς ἦταν οἱ ἐντυπώσεις, ποὺ ἀπεκόμισε ἀπὸ τὴν ταινία ἡ Ἐλισάβετ, δὲν εἶναι γνωστό, γιατὶ ἡ βασίλισσα ἀποφεύγει πάντα — ὅπως ὀφείλει — κάθε σχόλιο. Οἱ διαφημιστικοί, ὅμως, πράκτορες τῆς «Μέτρο» ἰσχυρίζονται πὼς τὴν ἐνθουσίασε καὶ πώς, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἀποφάσισε νὰ βαφτίση ἡ ἴδια τὸ μωρὸ ποὺ περιμένει νὰ φέρη στὸν κόσμο, στὶς ἀρχὲς Ἰανουαρίου, ἡ γοητευτικὴ Ἐλίζαμπεθ Τέηλορ!

Παραμονὴ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς. Βραδυὰ γεμάτη κέφι
ποὺ ἕνα χρόνος χάνεται καὶ φεύγει ὁριστικὰ
καὶ νέος χρόνος ἔρχεται καὶ μὲ χαρὰ μᾶς (γνέφει
πὼς θὰ μᾶς φέρη τὴ γλυκειὰ ἐλπίδα ποὺ μᾶς τρέφει
καὶ χίλια δυὸ μηνύματα καλὰ καὶ εἰρηνικά.
Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς. Θεότρελλη βραδυά....
Στὰ φωτισμένα μαγαζιὰ κοσμάκης μπαινοβγαίνει,
στὰ χιονισμένα τὰ ἔλατα μὲ πράσινα κλαδιὰ
παιγνίδια βλέπουν τὰ παιδιὰ
καὶ μέσ' τοὺς δρόμους, μιὰ βοὴ τὸν κόσμο ξεκουφαίνει
«Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιμηνιὰ
ψηλή μου δενδρολιβανιά.....
ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά, τρεχάματα καὶ φούργιες,
γλέντα την κόσμε καὶ ντουνιὰ
καὶ πάλι τὴν Πρωτοχρονιὰ
μὲ μποναμάδες καὶ χαρὲς κι' ἐλπίδες σου καινούργιες.

*

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς. Βιτρίνες φωτισμένες
ὅλο τὸν κόσμο προκαλοῦν... καὶ ποιὸς δὲν τὶς κυττάζει
ἐδῶ κυράδες πλούσιες, ἐκεῖ φτωχοντυμένες
μπρὸς στὶς βιτρίνες χάνονται τὶς χιλιοστολισμένες
κι' ἄλλη κυττάζει μοναχὰ καὶ ἄλλη ἀγοράζει...
Καὶ μέσ' στὶς ἄλλες, τὶς πολλὲς
ποὺ μὲ τουαλέττες παρδαλὲς
στὰ μαγαζιὰ τριγύριζαν κι' ἀγόραζαν παιγνίδια
σὲ μιὰ βιτρίνα ἐκύτταζε, σὲ δάκρυα βουτηγμένη
κάποια κυρία πλούσια, σεμνή, χωρὶς στολίδια
καὶ μαυροφορεμένη....
Ἐκύτταζε καὶ διάλεγε... καὶ σὰν νὰ πῆρε φόρα
ἐμπῆκε μέσ' στὸ μαγαζὶ κάτι κι' αὐτὴ νὰ πάρη
καὶ ν' ἀγοράζη ἄρχισε τὰ πιὸ ἀκριβὰ τὰ δῶρα
μιὰ κούκλα ποὺ ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της μὲ χάρι
καὶ ἄλλη κοῦκλα — δεύτερη — κινέζικα ντυμένη
κάποια κουζίνα ὁλόκληρη καὶ περιποιημένη
μὲ τηγανάκια ὅμορφα καὶ μὲ κατσαρολίτσες
ἕνα καλάθι ραπτικῆς γεμάτο κορδελλίτσες
βελόνες καὶ πολύχρωμες μεταξωτὲς κλωστές...
Ἀγόραζε κι' ἀγόραζε ὅ,τι εὕρισκε μπροστά της
πῆρε δυὸ γάτες πλουμιστὲς
ἐνῶ ἦταν ἀπ' τὰ δάκρυα θολὰ τὰ βλέμματά της...
Ὕστερα ψιθυρίζοντας: «Εἶν' ἀρκετὰ γιὰ φέτο...»
εἶπε καὶ τῆς τὰ δέσανε σ' ἕνα καλὸ πακέττο,
τὰ πλήρωσε καὶ ἔφυγε...
Ποῦ νἄτρεχε ἡ καϋμένη
αὐτὴ ἡ κυρία ἡ πλούσια καὶ μαυροφορεμένη;
Κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθαινε ἂν ἐν τῷ μεταξὺ
δὲν ἔμπαινε σ' ἕνα ταξί,

καὶ δακρυσμένη πάντοτε μὲ μάτια βουρκωμένα
δὲν ἔλεγε στὸν ὁδηγὸ δυὸ λόγια πονεμένα
δυὸ λόγια, ποὺ ἔτσι τ' ἄκουσα κι' ἀκόμα τὰ θυμᾶμαι:
— Νεκροταφεῖο πᾶμε...

Καὶ τὸ ταξὶ ξεκίνησε... Μὰ μόλις εἶχε φτάσει
μιὰ γυναικούλα πρόσεξε ποὺ ἔφευγε κλαμμένη,
μαυροντυμένη φτωχικά, μιὰ χήρα ποὺ εἶχε χάσει
τὸ μοναχό της στήριγμα... Περνοῦσε σὰν χαμένη
κι' ἀπὸ τὸ χέρι κράταγε μιὰ τόσο δὰ μικρούλα
πεντάχρονη παιδούλα,
χλωμὴ, θλιμμένη καὶ γλυκειά. Ἦταν τὰ βλέμματά τους
γεμάτα θλίψη καὶ καϋμό. Ἐπέρασε κοντά τους
καὶ ἡ μικρούλα ἔλεγε: «Πές μου, μαμά μου, τώρα,
θὰ πᾶμε καὶ στὰ μαγαζιὰ γιὰ νὰ μοῦ πάρης δῶρα;»
Κι' ἡ γυναικούλα ἀπάντησε: «Δὲν ἔχομε λεφτά,
μὴ μὲ πικραίνης πιὸ πολὺ κορούλα μου, δὲν κάνει
ἔτσι εἶν' τῆς Μοίρας τὰ γραφτὰ
κι' ὁ Ἅη Βασίλης, κόρη μου, γιὰ μᾶς ἔχει πεθάνει...»

*

Τ' ἄκουσε κι' ἀνατρίχιασε ἡ πλούσια ἡ κυρία...
Ὁ Ἅη Βασίλης ποὔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
ἦταν γιὰ κεῖνο τ' ὀρφανό, μόνο ὁ μπαμπᾶς του, μόνο
καὶ στὴν ψυχή. της νοιώθοντας τὸν πιὸ μεγάλο πόνο
πλησίασε καὶ μίλησε: «Τί ὥρα εὐλογημένη
ποὺ ἄκουσα τὰ λόγια σας... Κορούλα εἶχα κι' ἐγώ,
μὰ εἶναι δυὸ χρόνια ὁλόκληρα ποὺ βρίσκεται θαμμένη
αὐτὴ ἡ μικρή μου μορφονιὰ
καὶ κάθε μιὰ Πρωτοχρονιὰ
στὸ χῶμα ποὺ τὴν σκέπασε τὸ βῆμα ὁδηγῶ
καὶ τῆς πηγαίνω πάντοτε τὰ πιὸ ἀκριβὰ τὰ δῶρα...
Μὰ σήμερα, ὅλα ἀλλάξανε καὶ τὸ πακέττο αὐτὸ
πάρτο μικρή μου ὀρφανή... εὐλογημένη ὥρα,
θἄχω μιὰ κόρη δεύτερη στὸ μέλλον νὰ σκεφτῶ.....»
Κι' ἔτσι τὸ δέμα ὁλόκληρο τὸ δίνει στὴ μικρή,
Ὠ!.... Πόσο ἔγινε γλυκειὰ ἡ ὥρα ἡ πικρὴ
καὶ πῶς χαμογελούσανε τὰ πονεμένα μάτια
κι' ἐλπίδες πῆραν οἱ καρδιὲς ποὺ ἤτανε κομμάτια...

*

Γυρίσανε κι' οἱ τρεῖς μαζὶ
σιγὰ-σιγὰ κι' οἱ τρεῖς, πεζῆ
σ' ὅλο τὸ δρόμο κλαίγοντας
καὶ λέγοντας καὶ λέγοντας...
Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς... Στοὺς δρόμους φασαρία
παιδιὰ γυρίζαν πρόσχαρα κι' ἀκούγονταν φωνές:
— Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
ποὺ φέρνει ἐλπίδα καὶ χαρὰ σὲ χῆρες κι' ὀρφανές...
Ποὺ φέρνει ἐλπίδα καὶ χαρὰ σὲ κάθε ἀπελπισμένο
ποὺ φέρνει ἐλπίδα καὶ χαρὰ καὶ στὸν ξενητεμένο...
Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀκόμη μιὰ φορὰ
ὁ νέος χρόνος ἔδιωξε τὴν πιὸ βαθειὰ τὴ λύπη
καὶ τρεῖς ψυχὲς τὶς γέμισε μ' ἀπίστευτη χαρὰ
μ' ἕνα γλυκὸ, χαρούμενο τῆς μέρας καρδιοκτύπι.
Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ καὶ ὥρα εὐλογημένη
ἡ ἐλπίδα πάντα ζωντανή, ποτέ της δὲν πεθαίνει!..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

—Σταθῆτε! τοὺς φώναξε ἡ Χρύσω. Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας κάνη καμμιὰ κίνησι, θὰ τοῦ τὴν ἀνάψω!

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ τῶν ὀρέων

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ ΧΡΥΣΩ

Τὸ βαρὺ παραπέτασμα ἀνασηκώθηκε ἀπότομα κι' ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, φορῶντας τὴν ἀγαπημένη της ἑλληνικὴ ἀμφίεσι, τὰ Γιαννιώτικα, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ὄθωνος. Ὁ βασιλεὺς ἀπουσίαζε τὴν ὥρα ἐκείνη. Βρισκόταν ὅμως ἐκεῖ ὁ γραμματεύς του, ὁ Βέτλαντ, ποὺ ὄρθιος μπρὸς στὸ μακρύστενο τραπέζι— στὸ ὁποῖο συνεδρίαζε τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο ὅποτε προέδρευε ὁ βασιλεὺς—τακτοποιοῦσε μερικὰ χαρτιά. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὴν Ἀμαλία νὰ μπαίνη, παράτησε τὴ δουλειά του, ὑποκλίθηκε καὶ περίμενε νὰ τοῦ ἀποτείνη πρώτη τὸ λόγο. Ἐκείνη, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὴν ἀταξία τῶν ἐγγράφων, ρώτησε:

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ στρατηγὸς Γαρδικιώτης, κύριε Βέτλαντ;

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη! Ἦρθε καὶ ἀναμένει νὰ τὸν δεχθῆτε...

— Εἶναι μόνος του;

— Ὄχι, Μεγαλειοτάτη. Εἶναι μαζί του καὶ κάποιος ἀνθυπολοχαγὸς Μέγας. Ἰωάννης Μέγας...

— Ὡραῖα! εἶπε ἡ βασίλισσα φανερὰ ἱκανοποιημένη. Θὰ τοὺς δεχτῶ ἀμέσως. Ἢ μᾶλλον, ἂν ὁ στρατηγὸς ἔχη δουλειά, μπορεῖ νὰ ἀποχωρήση. Καταλάβατε, κ. Βέτλαντ; Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνη μὲ τὸ Μέγα, νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήση κανείς, πλὴν τοῦ βασιλέως...

Ὁ γραμματέας ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε. Ἡ βασίλισσα ἔκανε μερικὰ βήματα σκεφτική, κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο πρὸς τὸ δρόμο καὶ κάθησε κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ Ὄθωνος, περιμένοντας τὴν ἄφιξι τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ὁ Ἰωάννης Μέγας ἦταν πρώην ληστής. Ἀπὸ μιὰ ἀδικία τοῦ δημάρχου τῆς περιφερείας του, ἀναγκάστηκε νὰ πάρη τὰ βουνὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Ἐκεῖ ἔμεινε κάπου δυὸ χρόνια, στὴ συμμορία τοῦ καπετὰν Πανουργιᾶ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ συνεχίση αὐτὴ τὴ ζωή. Ἤθελε νὰ ξαναγυρίση στὸ χωριό του, νὰ παντρευτῆ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ νὰ ξαναγίνη καλὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ στρατηγὸ Γαρδικιώτη Γρίβα—ποὺ τὸν εἶχε στὴν ἐκστρατεία τῆς Θεσσαλίας γιὰ πρωτοπαλλήκαρό του—ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κάνη τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοῦ πάρη ἀμνηστεία. Τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του.

Πραγματικά, δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ Ἰωάννης Μέγας ξαναγύρισε στὴν κοινωνία μὲ χάρι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ βασιλιᾶς. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό. Ὁ πρώην ληστὴς κατετάχθη στὸ στρατὸ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσε ρητὴ ὑπόσχεσι νὰ ἐξοντώση τοὺς ἀρχιληστὰς τῶν ἑλληνικῶν ὀρέων καὶ νὰ διαλύση τὶς συμμορίες τους.

Ἡ εἴδησι αὐτή, φυσικὰ κατατάραξε τοὺς παλιοὺς συναδέλφους του. Γιατὶ ὅλοι τους σχεδὸν ἤξεραν ὅτι ὁ Μέγας ἦταν τολμηρός, ἐπιτήδειος, ἀποφασιστικὸς καὶ ἀνδρεῖος. Ἤξερε ἀκόμη τὶς συνήθειές τους καὶ τὰ λημέρια τους. Κατάλαβαν, λοιπόν, τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν καὶ σὲ λίγο συνασπίστηκαν ὅλοι μαζὶ ἐναντίον του. Ἔτσι ἡ ἔναρξι μιᾶς ἄγριας καὶ τρομερῆς πάλης, ἀνάμεσα στοὺς ληστὰς καὶ στὸ Μέγα, ἀναμενόταν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Κι' ἐνῶ οἱ πρῶτοι ὁρκίζονταν νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν προδοσία του, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἑτοίμαζε τὸ ἀπόσπασμα γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξη. Τότε ἀκριβῶς ἔλαβε μιὰ κατεπείγουσα πρόσκλησι: Τὸν καλοῦσε ἡ βασίλισσα.

Ὅταν ὁ Βέτλαντ τὸν παρουσίασε στὴν Ἀμαλία, ὁ Μέγας στάθηκε μπροστά της σὰν μαρμαρωμένος. Ἡ αἰνιγματικὴ ἐκείνη βασίλισσα τὸν ἄφησε στὴ θέσι αὐτὴ μερικὰ λεπτά, τὸν περιεργάστηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ ξαφνικά, μὲ φωνὴ ἁπλῆ, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κάποιο φιλικό της πρόσωπο, τοῦ εἶπε νὰ καθήση ἀπέναντί της ἀκριβῶς, σὲ κάποιο χαμηλὸ ἀνάκλιντρο. Ὁ Μέγας ὑπάκουσε μὲ κάποια στενοχώρια. Θὰ προτιμοῦσε νὰ στεκόταν ὀρθὸς ὅση ὥρα ἐπρόκειτο νὰ τοῦ μιλήση ἐκείνη, ποὺ μόνο ἀκουστὰ τὴν εἶχε ὡς τὴν ὥρα αὐτή. Ἡ Ἀμαλία! Ὁ ὡραῖος ἀνθυπολοχαγὸς τόλμησε νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια. Γρήγορα ὡστόσο χαμήλωσε τὸ βλέμμα του, γιατὶ τὴν εἶδε νὰ τὸν κυττάζη μ' ἕνα χαμόγελο. Ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔλεγε πολλὰ καὶ τίποτε. Κι' ἔξαφνα τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μέγα, ἀσφαλῶς θ' ἀπορῆτε γιατὶ σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ. Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ παρατείνω περισσότερο τὴν ἀπορία σας. Σᾶς ἐκάλεσα, γιατὶ μόνον ἐσεῖς θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ μὲ βοηθήσετε. Τὶς μέρες αὐτὲς ὁ βασιλεὺς ἔλαβε πολλὲς αἰτήσεις συγγενῶν διαφόρων ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν ἀμνηστεία. Βέβαια πρόκειται γιὰ ἀσήμαντους κακοποιούς, γιατὶ οἱ ἀρχηγοί τους δὲν θὰ ἐγκατέλειπαν ποτὲ τὸν ἐγκληματικό τους βίο. Ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν, ὑπάρχει καὶ μιὰ γυναῖκα...

Ὁ Μέγας ἀπόρησε.

— Μιὰ γυναῖκα, Μεγαλειοτάτη;

— Ναί, κάποια Χρύσω Βιρβίλη, ἀπὸ τὸ Τρίκερι. Εἶναι μόλις εἴκοσι χρόνων καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ, ποὺ ὑπογράφει τὴν αἴτησί της, τὴν παρουσιάζει ὡς ἀθῶα περιστερά. Συγχρόνως ὅμως ἡ Μεγαλειότης του ἔλαβε ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκη τῆς περιφερείας ἔγγραφο, ποὺ καταγγέλλει ὅτι ἡ Χρύσω θέλει νὰ λάβη ἀμνηστεία, γιατὶ ἔτσι θὰ μπορῆ νὰ ἐξυπηρετῆ καλύτερα τὰ συμφέροντα τῶν ληστῶν...

Ἡ Χρύσω Βιρβίλη ἦταν ξακουστὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Ἀνῆκε σὲ πολὺ φτωχὴ οἰκογένεια καὶ ἡ ἴδια ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα της πάνω στὶς δροσερὲς βουνοκορφὲς τοῦ Κιθαιρῶνα. Ἐκεῖ ἡ ὡραία βοσκοπούλα γνώρισε τὸ Βασίλη Λιάκο, ποὺ ἔβοσκε κι' αὐτὸς τὰ πρόβατά του κοντὰ στὰ δικά της. Οἱ δυὸ νέοι δὲν ἄργησαν ν' ἀγαπηθοῦν μ' ἕναν ἔρωτα ἁπλὸ γεμᾶτον ἀπὸ τοὺς καϋμοὺς τῆς φλογέρας κι' ἀπὸ τὰ βελάσματα τῶν ἀρνιῶν. Ἡ Χρύσω ἦταν τότε μόλις δεκαεπτὰ χρόνων κι' ὁ Βασίλης λίγο μεγαλύτερός της. Μὰ οἱ δυὸ νέοι ζοῦσαν μὲ τὸ ἴδιο ὄνειρο, μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐλπίδα: Νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι. Ἦταν βέβαιο πὼς ὁ πατέρας τοῦ Βασίλη δὲν θἄλεγε ὄχι. Γιατί, ἂν καὶ ἦταν φτωχειὰ ἡ νύφη ποὺ θὰ ἔκανε, ἄξιζε χίλιες φορὲς γιὰ τὸ γυιό του. Ἄλλωστε ἡ Χρύσω θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ παντρευτῆ τὸ πλουσιώτερο ἀρχοντόπουλο τῆς περιφέρειας. Ποιὸ παλληκάρι θὰ ἔλεγε ὄχι, μπροστὰ σὲ τέτοια ὀμορφιά;

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν στὸν Κιθαιρῶνα φάνηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ συμμορία τοῦ Γιάννη Κοτρόζου. Ὁ λήσταρχος Κοτρόζος ἦταν φοβερὸς ἄνθρωπος, τέρας ἀληθινό, ποὺ σκότωνε περισσότερο ἀπὸ εὐχαρίστησι, παρὰ γιὰ νὰ ληστέψη. Ἕνα ἀπόβραδο ἔτυχε νὰ συναντηθῆ μὲ τὴ Χρύσω, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη γύριζε μὲ τὰ πρόβατα στὴ στάνη τοῦ πατέρα της. Καθὼς τὴν ἀντίκρυσε ὁ ληστὴς μπροστά του, ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του, μαγεμένος θαρρεῖς ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη ὀμορφιά της. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅλοι οἱ λησταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σέβονταν τὶς γυναῖκες καὶ δὲν τὶς πείραζαν.

Μὰ ὁ λήσταρχος Κοτρόζος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τέτοιου εἴδους αἰσθήματα. Ἡ ὀμορφιὰ τῆς βοσκοπούλας τὸν ἔβαλε σὲ τέτοιο πειρασμό, ὥστε χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του, τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάζη, κι' ἀπὸ βράχο σὲ βράχο τὴν τράβηξε στὴν πιὸ ψηλὴ βουνοκορφὴ τοῦ Κιθαιρῶνα. Ἐκεῖ τὴν ἔκλεισε σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ τὴν κράτησε μαζί του τρία μερόνυχτα. Τοῦ κάκου ἔψαχνε νὰ τὴ βρῆ ὁ Βασίλης Λιάκος, τοῦ κάκου ἔτρεχαν οἱ σύντροφοι τοῦ Κοτρόζου νὰ βροῦν τὸν ἀρχηγό τους.

Ὅταν πέρασαν τὰ τρία μερόνυχτα, ὁ λήσταρχος ἀποφάσισε ν' ἀφήση τὴ βοσκοπούλα καὶ νὰ φύγη. Μὰ τότε ἔγινε κάτι περίεργο. Ἡ Χρύσω, ἀντὶ νὰ τὸ δεχτῆ αὐτὸ μὲ χαρά, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν κρατήση γιὰ πάντα μαζί του. Δὲν μποροῦσε πιά, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ξαναγυρίση στὸ χωριό της ντροπιασμένη. Ὁρκιζόταν νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήση ποτέ. Θὰ τὸν ὑπηρετοῦσε καὶ θὰ φρόντιζε νὰ μὴν τοῦ λείπη τίποτα, φτάνει νὰ τὴν κρατοῦσε κοντά του.

— Θἆμαι σὰν μιὰ σκλάβα σου, τοῦ εἶπε. Τώρα πιὰ εἶμαι γυναῖκα σου. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μείνω σιμά σου, στὸ λημέρι σου; Κύτταξέ με, Γιάννη! Θὰ μπορέσης νὰ ξεχάσης τὴν ὀμορφιά μου; Θὰ μπορέσης νὰ κάνης χωρὶς ἐμένα;

Ἡ ἁπλῆ ἐκείνη βοσκοπούλα, εἶχε μεταμορφωθῆ ξαφνικὰ σὲ ἀληθινὴ γυναῖκα, ποὺ ἤξερε τί ζητοῦσε. Ὅσο μιλοῦσε, ὁ λήσταρχος Κοτρόζος τὴν κύτταζε σιωπηλός. Κι' ἔξαφνα, ἁρπάζοντάς την, ἄγρια στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε πολλὲς φορὲς στὸ λαιμὸ καὶ στὰ χείλη. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄλλαξαν ὅλα. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Κοτρόζος παρουσιάστηκε στὰ παλληκάρια του, ποὺ τὸν κύτταζαν ἔκπληκτα, τοὺς εἶπε:

— Ἀπὸ σήμερα, μαζὶ μὲ μένα, θἄχετε καὶ καπετάνισσα! Ἡ προσταγή της, θἆνε προσταγή μου! Κι' ἡ πεθυμιά της, πεθυμιά μου!...

Οἱ ἄντρες χαμήλωσαν τὸ κεφάλι τους κι' ἀπομακρύνθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Κοτρόζου, τὸ Θύμιο Τσαπάλα. Τὰ μάτια του εἶχαν καρφωθῆ στὸ ὄμορφο πρόσωπο τῆς καπετάνισσας. Καὶ καθὼς ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε, ὁ Θύμιος δὲν κρατήθηκε περισσότερο. Ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά, τράβηξε τὴν χρυσοκαπλαντισμένη κουμπούρα του καὶ κοκκινίζοντας σὰν κοριτσόπουλο, τῆς τὴν πρόσφερε.

— Ἐτούτη ἡ πιστόλα εἶναι δῶρο τοῦ πατέρα μου, τῆς εἶπε. Εἶναι ὅπλο τιμημένο καὶ σκότωσε πολλοὺς ἐχθροὺς τότε, στὸ ξεσήκωμα τοῦ Γένους. Στὸ χαρίζω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, καπετάνισσα, μιὰ καὶ θὰ μείνης γιὰ πάντα μαζί μας!

Ἡ εἴδησι ὅτι ἡ Χρύσω τοῦ Βιρβίλη βγῆκε ληστάρχινα στὸ βουνό, ἔπεσε σὰν κεραυνὸς στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς. Κανεὶς βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι ἡ καλὴ καὶ τίμια ἐκείνη βοσκοπούλα, ἀκολούθησε τὸ λήσταρχο Κοτρόζο μὲ τὴ θέλησί της. Προπαντὸς ὁ Βασίλης Λιάκος, ἀπαρηγόρητος ποὺ τὴν ἔχασε, ἔλπιζε πὼς γρήγορα θὰ τὴν ξανάβλεπε νὰ γυρίζη στὴ στάνη τοῦ πατέρα της. Μὰ οἱ μέρες, οἱ βδομάδες κι' οἱ μῆνες ἄρχισαν νὰ περνοῦν κι' ἡ Χρύσω ὄχι μόνο δὲν φαινόταν πουθενά, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν μάθαινε πιὰ νέα της. Μονάχα, ὅταν μιὰ μέρα ληστεύτηκε ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, ποὺ πήγαινε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴ Θήβα, εἶπαν πὼς εἶδαν μιὰ νέα καὶ ὄμορφη κοπέλλα φορτωμένη στ' ἅρματα, νὰ πολεμάη μὲ τοὺς χωροφύλακες ποὺ εἶχαν κυκλώσει τοὺς ληστάς. Οἱ περισσότεροι βεβαίωσαν πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν ἡ Χρύσω, ἂν καὶ κανεὶς δὲν ἔπαιρνε ὅρκο γι' αὐτό.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, τὸ κεφάλι τῆς πρώην βοσκοπούλας ἐπικηρύχτηκε ἀρκετὰ ἀκριβά.

— Κανεὶς ἄλλος δὲν ἀξίζει σὰν καὶ σένα, τῆς εἶπε ἕνα μεσημέρι ὁ Θύμιος Τσαπάλας, καθὼς βρέθηκαν μοναχοὶ κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πλατάνια μιᾶς καταπράσινης πλαγιᾶς. Ὅταν ἦρθες ἐδῶ, ὁ καπετάνιος εἶπε πὼς ἡ προσταγή σου θἆνε προσταγή του. Μὰ τώρα, βλέπεις... ἐκεῖνος ξημεροβραδυάζεται στὴ Λειβαδιά, γιὰ τὰ μάτια μιᾶς ἀρχοντοπούλας ποὺ δὲν τὸν θέλει.

Ἡ καπετάνισσα Χρύσω χαμογέλασε.

— Ἐσὺ δὲν ξέρεις, ἀποκρίθηκε. Μιὰ ὅμως καὶ μ' ἄνοιξες τὴν καρδιά σου, θὰ σοῦ ἀνοίξω κι' ἐγὼ τὴ δική μου, γιατὶ μοῦ ἀρέσεις καὶ σοὔχω ἐμπιστοσύνη. Ἂν πῆρα λοιπὸν ξοπίσω τὸν Κοτρόζο, δὲν τὄκανα γιατὶ τὸν ἀγάπησα, ἀλλὰ γιατὶ ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Πάντα περίμενα νἄρθη ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τοῦ καρφώσω τὸ μαχαῖρι στὰ στήθη ἢ ποὺ θὰ τοῦ τινάξω στὸν ἀέρα τὰ μυαλά! Πρέπει νὰ μοῦ πληρώση τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανε. Καὶ σύ Θύμιο, λεβέντη μου, θὰ μὲ βοηθήσης στὰ σχέδιά μου...

Ὁ Θύμιος Τσαπάλας, τ' ὡραῖο καὶ δυνατὸ παλληκάρι τῆς συμμορίας, τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του... Μακρυὰ μιὰ παθητικὴ φλογέρα διαλαλοῦσε τὸν πόνο τῆς ἀγάπης. Καὶ πιὸ πέρα, μερικὰ βελάσματα, τόνιζαν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἄγρια μοναξιὰ τοῦ τοπίου. Ὁ Θύμιος καὶ ἡ Χρύσω ἀνάμεσα στὰ φιλιά τους, κατάστρωναν καὶ τὰ ἐκδικητικά τους σχέδια. Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἡ καπετάνισσα καὶ τὸ πρωτοπαλλήκαρό της, ξεφεύγοντας τὴν προσοχὴ τῶν συντρόφων τους, ἔστηναν καρτέρι σὲ κάποιο στενὸ μιᾶς χαράδρας, ἀπ' ὅπου ἀναγκαστικὰ θὰ περνοῦσε ὁ λήσταρχος Κοτρόζος γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Λειβαδιά. Ἦταν ἡ μέρα ποὺ θὰ ἐμφανιζόταν στὸ λημέρι. Καὶ πραγματικά, τὰ χαράματα φάνηκε ὁ καπετάνιος νἄρχεται μαζὶ μ' ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῆς ἐμπιστοσύνης του, τὸ Μηνᾶ Βιλαέτη. Ἡ Χρύσω τοὺς ἄφησε νὰ πλησιάσουν. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι ζύγωσαν ἀρκετά, πετάχτηκε μπροστά τους, μὲ τὴν πιστόλα της στὸ χέρι.

— Σταθῆτε! φώναξε. Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας κάνη καμμιὰ κίνησι, θὰ τοῦ τὴν ἀνάψω! Ἐσύ, Γιάννη Κοτρόζε μοὔμαθες τ' ἅρματα. Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ μάθω τώρα πῶς ἐκδικεῖται τὴν τιμή της μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀδικήθηκε...

Ὁ λήσταρχος χωρὶς νὰ σκεφτῆ τὴν ἀπειλή της καὶ ἴσως πιστεύοντας πὼς ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοὔλεγε ἦταν μονάχα λόγια, ἔκανε νὰ τραβήξη τὴ βαρειὰ κουμπούρα του. Μὰ πιὸ γρήγορη ἀπ' αὐτὸν ἡ Χρύσω, τράβηξε τὴ σκανδάλη τῆς πιστόλας της. Ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε στὴν καρδιὰ τοῦ ἀρχιληστῆ. Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε, ἕνα ἀγκομαχητὸ κι' ὁ Γιάννης Κοτρόζος, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος μιᾶς ὁλόκληρης περιοχῆς, ἔπεσε μπρούμυτα στὸ χῶμα. Ἦταν νεκρός. Ὁ Βιλαέτης, ἀντὶ νὰ πάη μὲ τὸ μέρος τῆς καπετάνισσάς του, ἐπεχείρησε νὰ τὴ χτυπήση κι' αὐτὸς μὲ τὸ δικό του ὅπλο. Τότε ὅμως, μ' ἕνα πήδημα, φάνηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο ὁ Θύμιος Τσαπάλας, ποὺ τὸν πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸν ὦμο. Πυροβόλησε κι' αὐτός. Κι' ὁ Θύμιος ἀκάλυπτος καθὼς ἦταν, βρέθηκε ἀπέναντι μὲ τὸ χάρο. Χτυπημένος ἀνάμεσα στὰ μάτια, κυλήστηκε νεκρὸς στὰ πόδια τῆς Χρύσως.

Ἡ καπετάνισσα γονάτισε δίπλα του. Πῆρε τ' ὡραῖο του κεφάλι στὰ χέρια της κι' ὅταν εἶδε πὼς τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ δώση πίσω τὴ ζωή, τὸν φίλησε πολλὲς φορὲς στὸ ματωμένο πρόσωπο κι' ὀρθώθηκε ἄγρια. Σέρνοντας τότε τὸ γιαταγάνι, ποὺ εἶχε περασμένο στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς ζώνης της, ζύγωσε τὸν πληγωμένο ληστὴ ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ Θύμιο. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος νὰ τὸν πλησιάζη κι' ἔκανε μιὰ τρομαγμένη κίνησι.

— Ἔλεος, καπετάνισσα! ψιθύρισε. Ἔλεος!...

— Σκυλιὰ σὰν καὶ σένα δὲν πρέπει νὰ ζοῦν! φώναξε ἡ Χρύσω. Πρέπει νὰ πεθαίνουν...

Καὶ κατεβάζοντας μ' ὁρμὴ τὸ γιαταγάνι της στὸ κεφάλι του, τ' ἄνοιξε στὰ δυό. Τὸ αἷμα τινάχτηκε στὴ φουστανέλλα της. Μὰ ἡ Χρύσω δὲν τὰ λογάριαζε πιὰ ὅλα αὐτά. Σὰν τρελλὴ πῆρε ἕνα μονοπάτι κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Ἔτρεχε ὅλη μέρα κι' ὅλη νύχτα. Κι' ὅταν ξημέρωσε πάλι, μπῆκε σὲ μιὰ στάνη κι' ἔστειλε ἕνα βοσκόπουλο κάτω στὸ Ἄργος, σὲ κάποιο συγγενῆ της. Τὸ παιδὶ πῆγε κι' ἦρθε σὰν τὸ πουλί, φέρνοντας εὐχάριστα μαντάτα: Μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ κατεβῆ καὶ νὰ πάη στὸ σπίτι του. Αὐτὸς θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀμνηστεία της, μιὰ καὶ ἤθελε νὰ παραδοθῆ.

Πραγματικά, ἡ καπετάνισσα Χρύσω περίμενε νὰ νυχτώση γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι τοῦ συγγενῆ της. Κι' ὅταν τὰ κατάφερε, γονάτισε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ προσευχήθηκε γιὰ τ' ἁμαρτήματά της.

Τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία τὴν ἤξερε ἀρκετὰ καλὰ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἰωάννης Μέγας. Ὄχι μόνο τὸν Κοτρόζο εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντά, ὅταν ἦταν ληστής, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴ Χρύσω Βιρβίλη. Ἤξερε ὅλη τὴ ζωή της καὶ τὴν ἀφηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια στὴν Ἀμαλία, ποὺ τὸν ἄκουγε σιωπηλή. Κι' ὅταν ἐκεῖνος σταμάτησε νὰ μιλάη, τὸν ρώτησε:

— Ὥστε ἔχετε τὴν ἐντύπωσι, κύριε Μέγα, ὅτι ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ ὑπογράψη τὴν ἀμνηστεία της;

— Μόνον ἔτσι θὰ εἰρηνέψη ὁ τόπος, Μεγαλειοτάτη!

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συνομιλία τους πῆρε τέλος. Ἀλλὰ δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Μέγας ξανακλήθηκε στὸ παλάτι καὶ αὐτὴν τὴ φορὰ ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα τοῦ ἔδωσε τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστείας, μὲ τὴν παράκλησι νὰ φύγη τὸ ταχύτερο, νὰ βρῆ τοὺς συγγενεῖς τῆς Χρύσως καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήση πὼς ὅλα τελείωσαν μὲ τὸ καλό. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Μέγας ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ὅτι ἡ καπετάνισσα κρυβόταν στὸ Ἄργος, τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ξεπέζεψε στὴ μικρή του πλατεῖα. Κόσμος πολὺς ἦταν συγκεντρωμένος ὁλόγυρα, ἀμίλητος καὶ κατσουφιασμένος. Περίεργος ὁ Μέγας, ρώτησε ἕνα χωροφύλακα τί συμβαίνει.

— Πρὶν μιὰ ὥρα ἀκριβῶς, στὸ σπίτι τοῦ Γεωργῆ Μπαρμπούση, βρέθηκε κρυμμένη ἡ ληστάρχινα Χρύσω τοῦ Βιρβίλη, τοῦ ἐξήγησε ἐκεῖνος. Ὅταν τὴν κυκλώσαμε καὶ τῆς φωνάξαμε νὰ παραδοθῆ, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, βγῆκε στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ πυροβόλησε καταπάνω μας. Ἕνας ἐνωμοτάρχης χτυπήθηκε στὸ στῆθος. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας δικός μας ἀπὸ κάτω, τῆς ἄδειασε τὸ ὅπλο του. Ἡ καπετάνισσα Χρύσω δὲν ὑπάρχει πιά, κύριε ἀνθυπολοχαγέ! Ἂν θέλετε νὰ τὴ δῆτε, τὴν ἔχουμε στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησιᾶς.

Ὁ Ἰωάννης Μέγας, κύτταξε μελαγχολικὰ πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἦταν ξαπλωμένη ἡ νεκρή. Κύτταξε κατόπιν τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστείας μὲ τὸ ἴδιο μελαγχολικὸ βλέμμα. Τί ὠφελοῦσε τώρα πιὰ αὐτὸ τὸ χαρτί; Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἐλαφρὰ ἀπὸ μιὰ παράξενη συγκίνησι, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ πρώην ἐκεῖνος ληστής, τὸ ἔκανε κομμάτια καὶ τὰ σκόρπισε στὸν ἀέρα. Καὶ ἀνεβαίνοντας ξανὰ στὸ ἄλογό του, κίνησε πάλι γιὰ τὴν Ἀθήνα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

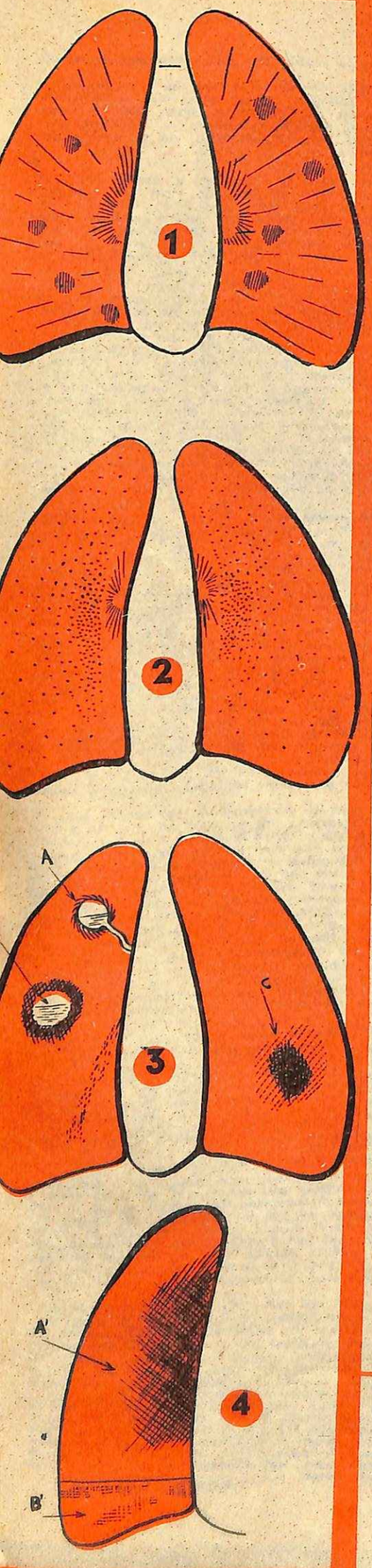

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ καρκίνου

ΜΕΝΕΙ ἀνεςηγητο ἀκόμη γιὰ τοὺς γιατροὺς γιατὶ ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος γίνεται ὁλοένα μιὰ ἀπὸ τὶς συχνότερες μορφὲς αὐτῆς τῆς ἀσθενείας. Τὰ 80% τῶν καρκίνων τοῦ πνεύμονος συναντῶνται στοὺς ἄνδρες ἡλικίας 50—60 ἐτῶν. Ἴσως κάποιος ἀδενικὸς παράγων ἐξηγεῖ ἐν μέρει αὐτὴ τὴν προτίμησι πρὸς τὸ ἰσχυρὸ φῦλον.

Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὡστόσο ὅτι πολλὲς ἀνδρικὲς ἐργασίες εὐνοοῦν τὸ χρόνιο ἐρεθισμὸ τῶν πνευμόνων (ἀπὸ ἀέρια, ἀτμοὺς πίσσας, σκόνες, καπνούς, κλπ.) ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ σὲ καρκίνο.

Ἡ λευκὴ φυλὴ παρουσιάζει μιὰ ἐκδηλη προδιάθεσι στὸν καρκίνο τοῦ πνεύμονος, ἰδίως δὲ οἱ Ἰσραηλῖτες. Ἀντίθετα, οἱ νέγροι παθαίνουν συχνὰ καρκίνο τοῦ ἥπατος, ποὺ εἶναι σπανιώτατος στοὺς λευκούς.

Ἴσως συντελοῦν στὶς διαφορὲς αὐτὲς ὡρισμένοι βιολογικοὶ παράγοντες, ἢ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς κάθε φυλῆς.

Ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος μελετήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ πρὸ ἑνὸς αἰῶνος περίπου. Ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀκτίνων Χ κατορθώθηκε ἡ θετικὴ διάγνωσί του. Ἀργότερα, ἡ ἐπινόησις τοῦ «βρογχοσκοπίου» (ἑνὸς ὀργάνου ποὺ εἰσάγεται βαθειὰ μέσα στοὺς βρόγχους) αὔξησε σημαντικὰ τὶς γνώσεις τῶν ἐπιστημόνων γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος μπορεῖ νᾶναι πρωτογενὴς ἢ δευτερογενής. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ σχηματισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' εὐθείας στὸν πνεύμονα, εἴτε νὰ μεταδοθῆ σ' αὐτὸν ἀπὸ μιὰ καρκινώδη ἑστία ἄλλου ὀργάνου, κοντυνοῦ ἢ μακρυνοῦ. Ἡ πρώτη μορφὴ γίνεται διαρκῶς συχνότερη, ἐνῶ ἡ δεύτερη εἶναι σπανιωτέρα.

Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ὁ καρκινώδης ὄγκος, μεγαλώνοντας, συμπιέζει τοὺς βρόγχους, δυσκολεύει τὴ λειτουργία τους κι' δημιουργεῖ ἑστίες τοπικῶν μολύνσεων καὶ διαπυήσεις.

Τέσσερα εἶναι κυρίως τὰ συμπτώματα ποὺ πρέπει νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχή, ἰδίως σ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἔχει περάσει πιὰ τὰ 50 χρόνια: ὁ βῆχας, οἱ ἀποχρέμψεις, ἡ δύσπνοια κι' οἱ πόνοι τοῦ θώρακος.

Ὁ βῆχας εἶναι ἐπίμονος, ξερὸς στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν μὲ πτύελα. Δὲν ὑποχωρεῖ δὲ μὲ τὰ συνηθισμένα καταπρούντικά φάρμακα.

Ἡ ἀπόχρεμψις μοιάζει στὴν ἀρχὴ σὰν πηχτὸ σάλιο. Ὕστερα ἀρχίζει νὰ περιέχη πῦον.

Συχνά, συνοδεύεται ἀπὸ μικρὲς αἱμοπτύσεις, κατὰ διαλείμματα.

Ἡ δύσπνοια ὑπάρχει σχεδὸν πάντοτε. Αὐτὸ μάλιστα εἶναι τὸ πρῶτο σύμπτωμα ποὺ ἐμφανίζεται. Στὴν ἀρχὴ προκαλεῖται μὲ κάθε προσπάθεια, κι' ἀργότερα γίνεται συνεχὴς καὶ ἀνυπόφορη.

Οἱ πόνοι τοῦ θώρακος ἔχουν συνήθως στὴν ἀρχὴ τὴν ἀπατηλὴ ὄψι μιᾶς μόνιμης κι' ἐπίμονης μονοπλευρίου νευραλγίας, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ ξεγελάση τὸ γιατρό.

Συγχρόνως, ὁ ἄρρωστος ἀδυνατίζει κι' ἔχει πυρετὸ (ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος εἶναι ἐμπύρετος, ὅπως καὶ τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ παχέος ἐντέρου).

Ὅταν παρατηρήση κανεὶς τὰ συμπτώματα αὐτά, πρέπει ἀμέσως νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό του. Γιατί, ὅσο ἐνωρίτερα ἀνακαλυφθῆ ἡ ἀσθένεια τόσο αὐξάνουν οἱ πιθανότητες τῆς θεραπείας—ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε μ' ὅλες τὶς μορφὲς τοῦ καρκίνου.

Γιὰ τὴ διάγνωσι, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῆ διάφορες μεθόδους ἐξετάσεως.

Ἕνα σπουδαῖο σύμπτωμα εἶναι ἡ ὕπαρξις αἱμορραγικοῦ ὑγροῦ στὸν ὑπεζωκότα, ποὺ ξανασχηματίζεται ταχύτατα ἀφοῦ ἀφαιρεθῆ μὲ παρακέντησι. Δυστυχῶς, τὸ σύμπτωμα αὐτὸ ὑπάρχει ὅταν ὁ καρκίνος ἔχει τόσο προχωρήσει, ὥστε δὲν ὠφελεῖ πιὰ ἡ ἐγχείρησι.

Μὲ τὴν ἀκτινοσκόπησι, διακρίνονται οἱ ἀλλοιώσεις τοῦ καρκίνου, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τους ἀκόμη. Ὁ δευτερογενὴς καρκῖνος παρουσιάζει στὶς ἀκτῖνες πολλοὺς μικροὺς ὄγκους, μεγέθους ἀπὸ ἕνα σπειρὶ κεχρὶ ὥσο ἕνα δαμάσκηνο, σκορπισμένους σ' ὁλόκληρο τὸν πνεύμονα. Στὸν πρωτογενῆ, ὑπάρχει μόνον ἕνας μεγάλος ὄγκος, μὲ διαστάσεις ἀπὸ ἕνα καρύδι ὡς ἕνα μῆλο καὶ μὲ σκιὰ ὁλόγυρά του. Ὅταν ἔχη προχωρήσει πιὰ πολύ, σκοτεινιάζει σχεδὸν ὁλόκληρο τὸν πνεύμονα, χωρὶς νὰ διακρίνεται τίποτε τὸ ἐντοπισμένο καὶ συγκεκριμένο.

Ἡ τομογραφία εἶναι μιὰ μέθοδος ἀκτινογραφήσεως, ποὺ ἐπιτρέπει κάποτε ν' ἀνακαλύπτεται ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος ἐντελῶς στὴν ἀρχή, ὅταν ἡ ἁπλὴ ἀκτινοσκόπησι δὲν ἀποκαλύπτει ἀκόμη καμμιὰ βλάβη.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ γίνη ἀκτινογράφησις μετὰ τὴν ἐνστάλαξι μέσα στοὺς βρόγχους μιᾶς διαλύσεως ἰωδίου, ἀδιαφανοῦς στὶς ἀκτῖνες Χ.

Ἡ ἐξέτασι μὲ τὸ βρογκοσκόπιο παρουσιάζει τὸ μειονέκτημα ὅτι περιορίζεται ἀναγκαστικὰ μόνο στοὺς μεγάλους βρόγχους, γιατὶ ἡ συσκευὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήση βαθύτερα. Τὸ πλεονέκτημά της ὅμως εἶναι ὅτι ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ ,δῆ τὸ καρκίνωμα, καὶ μάλιστα ν' ἀφαιρέση μερικοὺς ἱστούς του, γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάση κατόπιν μὲ τὸ μικροσκόπιο. Ὁ καρκῖνος παρουσιάζεται τότε στὸ μάτι σὰν ἕνα κοκκινωπὸ ἐξόγκωμα, κοκκῶδες, ποὺ ματώνει εὔκολα.

Ἂν βρίσκεται ὡστόσο στοὺς λεπτοὺς βρόγχους, ἐκεῖ ποὺ δὲν φτάνει τὸ βρογχοσκόπιο, ὁ γιατρὸς μπορεῖ πάντως ν' ἀπορροφήση τὶς ἐκκρίσεις του μὲ τὴ συσκευὴ καὶ ν' ἀναζητήση ὕστερα μέσα σ' αὐτὲς μὲ τὸ μικροσκόπιο καρκινώδη κύτταρα.

Ἂν ὁ ἄρρωστος ἀμελήση τὰ πρῶτα συμπτώματα κι' ἀργήση νὰ συμβουλευθῆ τὸ γιατρό, ἡ ἀσθένεια συνεχίζει τὴ μοιραία της ἐξέλιξι, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο ἀπὸ καχεξία, μολυσματικὲς ἐπιπλοκές, συμπίεσι τοῦ οἰσοφάγου, τῶν ἀναπνευστικῶν ἢ τῶν καρδιακῶν νεύρων, μετάστασι τοῦ καρκίνου στὸν ἐγκέφαλο ἢ στὸ ἧπαρ, κλπ.

Τὸ μοιραῖο τέλος ἐπέρχεται στοὺς ἄνδρες σ' ἕνα χρόνο περίπου, στὶς δὲ γυναῖκες σὲ 2—4 χρόνια.

Ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσις τοῦ πνεύμονος ἐξασφαλίζει τὴ θεραπεία στὰ 60—70% τῶν περιπτώσεων, ἀρκεῖ μόνο νὰ γίνη ἐγκαίρως, προτοῦ ἐπεκταθῆ ὁ καρκίνος στὰ γύρω γάγγλια ἢ ἀκόμα καὶ στὸν ὑπεζωκότα.

Ὅσο γιὰ τὴν ραδιοθεραπεία, ἐλαττώνει ἁπλῶς καὶ μόνο τοὺς πόνους κι' ἐπιβραδύνει τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀσθενείας. Συνεπάγεται δὲ συχνὰ κινδύνους μολύνσεων, ποὺ ἀντιμετωπίζονται ὅμως τώρα μὲ τὴν πενικιλλίνη.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, παρατηρήθηκε ὅτι ἡ ἐξέλιξι τοῦ καρκίνου τοῦ πνεύμονος στὶς γυναῖκες ἐπιβραδύνεται μὲ ἰσχυρὲς δόσεις ἀρσενικῶν ὁρμονῶν. Αὐτὸ δείχνει ὅτι οἱ ἀδενικὲς ἐκκρίσεις ἔχουν μιὰ κάποια στενὴ σχέσι μὲ τὴ γένεσι τοῦ καρκίνου.

1) Χαρακτηριστικὴ ἀκτινογραφικὴ εἰκὼν δευτερογενοῦς καρκίνου τοῦ πνεύμονος, μὲ πολλοὺς ὄγκους, μεγέθους δαμάσκηνου. 2) Ἄλλη μορφὴ δευτερογενοῦς καρκίνου τοῦ πνεύμονος, μὲ πολυαρίθμους μικροὺς ὄγκους, σὰν σπειριὰ κεχριοῦ. 3) Πρωτογενὴς καρκῖνος τοῦ πνεύμονος, ὅπως φαίνεται στὴν ἀκτινογράφησι. Ἀριστερά: Α) Σπήλαιον φυματιώσεως καὶ Β) καρκινώδης ὄγκος. Ὁ δεύτερος παρουσιάζει ἀκανόνιστα τοιχώματα κσι βρίσκεται στὸ κέντρον μιᾶς πολὺ σκοτεινῆς ζώνης, ἐνῶ τὸ σπήλαιον εἶναι ὁλοστρόγγυλο καὶ ἔχει ἕνα ἐκφορητικὸ πόρο. Γ) Ἀρχόμενος καρκινώδης ὄγκος. 4) Ἐκτεταμένος καρκῖνος τοῦ πνεύμονος. Α) Καρκινώδης ὄγκος. Β) Αἱμορραγικὸν ὑγρὸν στὸν ὑπεζωκότα.

Τὸ τσιγάρο προκαλεῖ καρκῖνο;

Ἐνῶ τὸ 1920 ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος ἦταν σπάνιος, σήμερα ἔχει γίνει ὁ δεύτερος ἀπὸ ἀπόψεως συχνότητος. Ἐρχεται δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὸν καρκῖνο τοῦ στομάχου, ἀντιπροσωπεύοντας τὰ 20% τοῦ συνόλου τῶν περιπτώσεων καρκίνου.

Στὴν Ἀγγλία ἰδίως, τὸ 1945 προκάλεσε 5.982 θανάτους, ἐνῶ τὸ 1921 εἶχε θανατώσει μόνο 361 θύματά του.

Ἐξ ἄλλου, παρατηροῦνται ὁλοένα περισσότερες περιπτώσεις καρκίνου τῆς τραχείας, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἄγνωστος.

Ἡ αὔξησις λοιπὸν αὐτὴ φαίνεται νὰ συμπίπτη μὲ τὴν μεγαλύτερη κατανάλωσι καπνοῦ. Γεννᾶται ἐπομένως τὸ κρίσιμο ἐρώτημα: Ὑπάρχει καμμιὰ ἄμεση σχέσις τοῦ καπνίσματος καὶ τοῦ καρκίνου τοῦ πνεύμονος;

Πρόκειται γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει ζωηρότατα ὅλο τὸν κόσμο. Εἶναι ἀδύνατον ὅμως ν' ἀπαντήση κανεὶς μ' ἀπόλυτη βεβαιότητα, ἂν θέλη νὰ ἐξετάση τὰ πράγματα ἀμερόληπτα καὶ ἀντικειμενικά.

Εἶναι γνωστὸ ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὰ πισσώδη προϊόντα τοῦ κάρβουνου περιέχουν οὐσίες καρκινογόνους. Ἡ συχνὴ δηλαδὴ ἐπαφή τους μὲ τὸ δέρμα μπορεῖ νὰ προκαλέση καρκῖνο, ὅπως ἀποδείχθηκε σὲ πειραματόζωα. Οἱ καπνοδοχοκαθαρισταὶ κι' οἱ ἐργάτες ποὺ μετακειρίζονται πίσσα, παθαίνουν συχνότατα καρκίνο τοῦ δέρματος.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ καπνὸς εἶναι καρκινογόνος. Γιατὶ οἱ πίσσες ποὺ παράγει ὅταν καίεται, διαφέρουν τελείως ἀπὸ τὴν πίσσα τοῦ κάρβουνου, δὲν ἔχει δὲ ἀποδειχθῆ ὡς τώρα μὲ κανένα πείραμα ὅτι συντελοῦν κι' αὐτὲς στὸν καρκῖνο.

Ἐχει παρατηρηθῆ ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ καρκῖνος τοῦ λάρυγγος εἶναι συχνὸς στοὺς ἄντρες, ἀλλ' ἀνύπαρκτος στὶς γυναῖκες. Κι' ὅτι ὁ καρκῖνος τοῦ κάτω χείλους ἐμφανίζεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ σ' ὅσους καπνίζουν τσιγάρο.

Ἀλλ' ἐνῶ παθαίνουν καρκῖνο τοῦ λάρυγγος ἀκόμη καὶ ἄντρες ποὺ δὲν ἄγγιξαν ποτὲ τους τσιγάρο, μένουν πάντα ἀπρόσβλητες ἀπ' αὐτὸν οἱ γυναῖκες, ἔστω κι' ἂν καπνίζουν. Ἐπομένως, ἡ προτίμησι πρὸς τὸ ἀνδρικὸ φῦλον ὀφείλεται μᾶλλον σὲ κάποιον ἀδενικὸ παράγοντα.

Εἶναι γεγονὸς δὲ ὅτι οἱ καρκῖνοι τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ οἰσοφάγου δὲν ἔχουν γίνει σήμερα συχνότεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Κι' ὅμως, κατὰ τὸ κάπνισμα, αὐτὰ τὰ μέρη ἐρεθίζονται διαρκῶς ἀπ' τὸν καπνό.

Ὅσο γιὰ τὸν καρκῖνο τοῦ κάτω χείλους φαίνεται μᾶλλον πὼς εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισί του τὰ μικρὰ σχισίματα ποὺ νίνονται στὴ λεπτὴ ἐπιδερμίδα τοῦ χείλους ἀπ' τὸ ἐπανειλημμένο κόλλημα καὶ ξεκόλλημα τοῦ τσιγάρου.

Ὡρισμένοι ἐπιστήμονες θεωροῦν ὑπεύθυνο γιὰ τὸν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος τὸ ἀρσενικό, ποὺ περιέχεται σὲ ἀρκετὴ ἀναλογία στὸν ζανθὸ καπνὸ καὶ ποὺ εἶναι γνωστὸ ἀπὸ καιρὸ ὡς οὐσία ἰσχυρὰ καρκινογόνος.

Τὸ εἶδος δὲ αὐτὸ τοῦ καπνοῦ ἔχει μεγάλη κατανάλωσι ἰδίως στὶς ἀγγλοσαξωνικὲς χῶρες, ὅπου εἶναι συχνότερος ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος.

Μὰ οὔτε κι' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα εἶναι πειστικό. Οἱ Ἄγγλοι παθαίνουν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος συχνότερα ἀπ' τοὺς Βορειοαμερικάνους, ἐνῶ ἡ μέση ἐτησία κατανάλωσις καπνοῦ εἶναι 2.400 γραμμάρια για κάθε Ἄγγλο καὶ 4.000 γραμμάρια για κάθε Ἀμερικανό.

Ἄλλοι ἐρευνητὰ προσπάθησαν νὰ βροῦν τὴν ἀπάντησι φάσκοντας στὰ δεδομένα τῶν στατιστικῶν. Γιὰ νάχη ὅμως ἀξία αὐτὴ ἡ μέθοδος, θάπρεπε νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψι πολλοὶ καὶ ποικίλοι παράγοντες: ἡ ποιότης κι' ἡ ποσότης τοῦ καπνοῦ, ὁ τρόπος τοῦ καπνίσματος (τσιγάρο, πούρο ἢ πίπα), τὸ ἂν ὁ καπνιστὴς καταπίνη ἢ ὄχι τὸν καπνό, ἀπὸ πότε καπνίζει, σὲ ποιὰ ἡλικία ἐμφανίσθηκε ἡ ἀσθένεια, κλπ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι, μολονότι οἱ στατιστικὲς αὐτὲς παρατηρήσεις ἔγιναν ἀπὸ διαφόρους ἐρευνητάς, κατέληξαν ὅλες στὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα. Οἱ ἀριθμοί τους φαίνεται νὰ δείχνουν πὼς ὑπάρχει μιὰ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καρκίνων τοῦ πνεύμονος καὶ τῶν καπνιστῶν (ἰδίως αὐτῶν ποὺ καπνίζουν τσιγάρο. Ὁ κίνδυνος γίνεται 5—14 φορὲς μεγαλύτερος γιὰ ὅσους καπνίζουν πολύ, (πάνω ἀπὸ 25 τσιγάρα τὴν ἡμέρα), παρ' ὅσο γιὰ τοὺς μὴ καπνιστάς.

Διαπιστώθηκε ἐξ ἄλλου μὲ τὴ στατιστικὴ ὅτι ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος εἶναι μᾶλλον σπάνιος στὴν Ἰσλανδία, ὅπου ἡ χρῆσι τοῦ καπνοῦ εἰσήχθη μόνο μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Καὶ ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι σπανία στὴ μουσουλμανικὴ Ἀλγερία, ὅπου δὲν καταναλίσκεται παρὰ ἐλάχιστος καπνός.

Ὡστόσο, ἂν οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς σῖναι σημαντικές, ἀδύνατοῦν ὡστόσο νὰ ἐξηγήσουν τὸ γιατὶ δὲν ἔχουν αὐξηθῆ οἱ καρκῖνοι τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ οἰσοφάγου, καθὼς καὶ τὴ δυσαναλογία ποὺ ὑπάρχει—ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω—στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες μεταξὺ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς καταναλώσεως καπνοῦ.

Δὲν φαίνεται ἐξ ἄλλου νὰ λαβαίνουν ὑπ' ὄψι ὅτι, ἐφόσον ἔχει αὐξηθῆ ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς, φτάνουν τώρα περισσότεροι ἄνθρωποι ἀπὸ ἄλλοτε στὴν προχωρημένη ἡλικία ποὺ ἐμφανίζεται συνήθως ὁ καρκῖνος. Ἐπομένως, ὁ παράγων αὐτὸς συντελεῖ στὴν αὔξησι τῶν καρκινοπαθῶν.

Ἂν παραδεχθοῦμε ὡς βέβαιο ὅτι ὁ χρόνιος ἐρεθισμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων εὐνοεῖ στὰ προδιατεθειμένα ἄτομα τὴν ἐμφάνισι καρκίνων τοῦ πνεύμονος, γιατὶ θ' ἀποκλείσουμε ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὶς σκόνες τῶν ἐργαστηρίων, τὶς ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκινήτων, τὴν πισσόστρωσι τῶν δρόμων κλπ.;

Ἔχει παρατηρηθῆ πράγματι ὅτι ὁ καρκῖνος αὐτὸς εἶναι συχνότερος στὶς μεγάλες πόλεις, περισσότερο δὲ ἀπὸ κάθε ἄλλη στὸ Λονδῖνο, μὲ τοὺς πυκνοὺς καπνοὺς του ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ σπίτια του.

Σ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, ἡ ἀντίθετη παράταξις ἀπαντάει ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων πόλεων καπνίζουν περισσότερο, γιὰ νὰ καταπραῦνουν τὴ νευρικὴ τους κόπωσι ἀπ' τὴν πυρετώδη ζωὴ ποὺ περνᾶνε.

Στὴν Ἰσλανδία καὶ στὴν Ἀλγερία καπνίζουν λιγώτερο παρ' ὅσο στὸ Λονδῖνο ἢ στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἀλλὰ καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐργοστάσια εἶναι ἐκεῖ λιγώτερα, τὰ σπίτια πιὸ ἀραιὰ κι' ὁ ἀέρας πιὸ καθαρός.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἀκόμη ἂν τὸ κάπνισμα ἔχη ἢ ὄχι εὐθύνη γιὰ τὸν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος. Ἐφόσον ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς ἐρεθίζει τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ πὼς δηλητηριάζει γενικὰ τὸν ὀργανισμό, προτιμώτερο νὰ μὴν καπνίζη κανείς, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴν καταπίνη ποτὲ τὸν καπνὸ καὶ νὰ χρησιμοποιῆ πίπα μὲ φίλτρο ποὺ συγκρατεῖ τὴν πίσσα τοῦ τσιγάρου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πνευμονία καὶ πνευμονικὴ συμφόρησις.

Ἡ νικοτίνη ποὺ περιέχεται σ' ἕνα ποῦρο μονάχα, θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ σκοτώση δυὸ ἄντρες, ἂν εἰσαγόταν στὶς φλέβες τους. Μὲ τὸ κάπνισμα ὅμως, μπαίνουν στὸ αἷμα ἴχνη μόνο νικοτίνης.

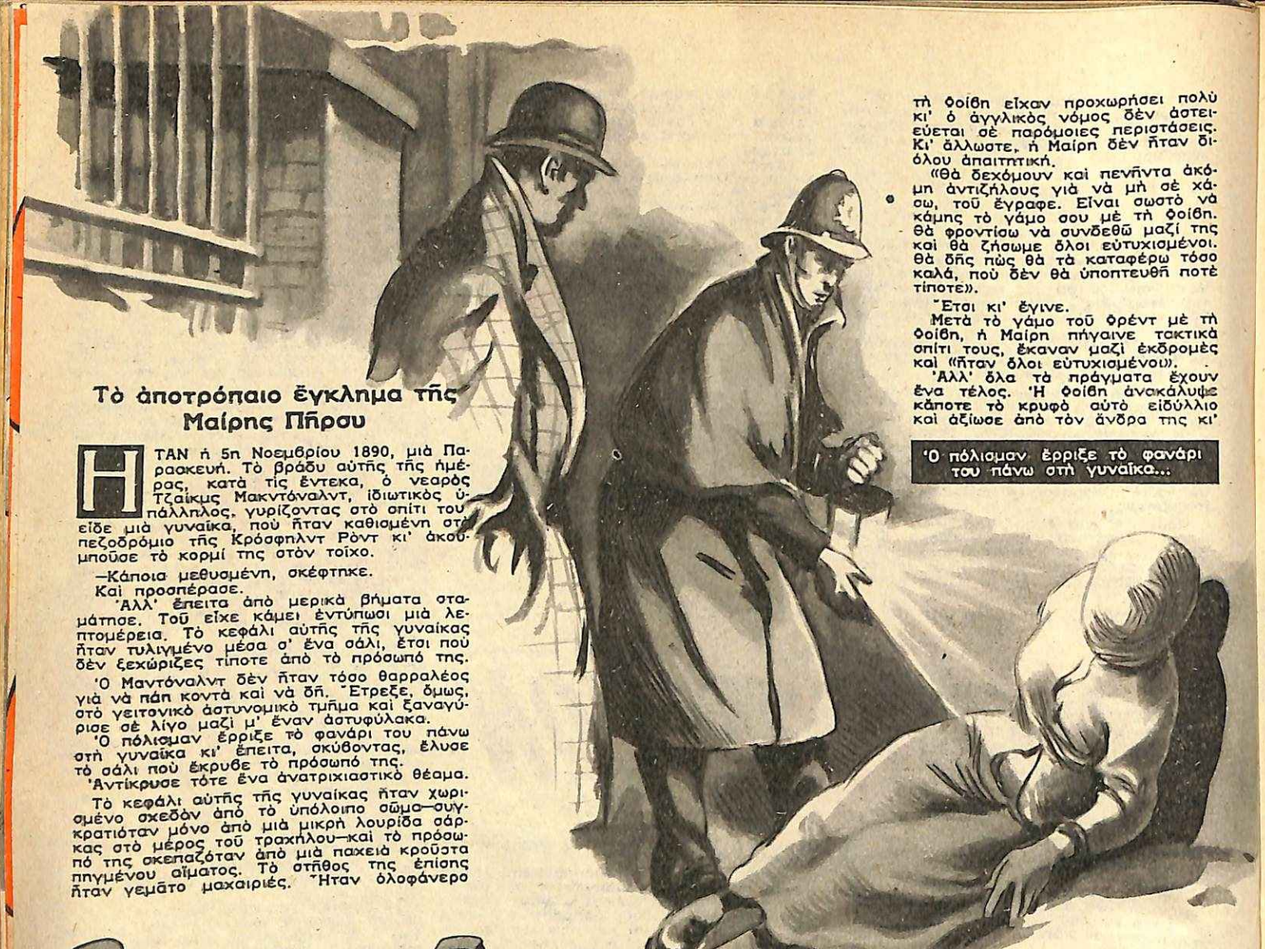

Ἡ γυναῖκα ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα τῆς Μαίρης Πῆρσυ

ΗΤΑΝ ἡ 5η Νοεμβρίου 1890, μιὰ Παρασκευή. Τὸ βράδυ αὐτῆς τῆς ἡμέρας, κατὰ τὶς ἑντεκα, ὁ νεαρὸς Τζάϊκμς Μακντόναλντ, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, γυρίζοντας στὸ σπίτι του εἶδε μιὰ γυναίκα, ποὺ ἦταν καθισμένη στὸ πεζοδρόμιο τῆς Κρόσφηλντ Ρόντ κι' ἀκούμπουσε τὸ κορμί της στὸν τοῖχο.

—Κάποια μεθυσμένη, σκέφτηκε.

Καὶ προσπέρασε.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα σταμάτησε. Τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι μιὰ λεπτομέρεια. Τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναίκας ἦταν τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα σάλι, ἔτσι ποὺ δὲν ξεχώριζες τίποτε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Μαντόναλντ δὲν ἦταν τόσο θαρραλέος γιὰ νὰ πάη κοντὰ καὶ νὰ δῆ. Ἔτρεξε, ὅμως, στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μαζὶ μ' ἕναν ἀστυφύλακα.

Ὁ πόλισμαν ἔρριξε τὸ φανάρι του πάνω στὴ γυναίκα κι' ἔπειτα, σκύβοντας, ἔλυσε τὸ σάλι ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της.

Ἀντίκρυσε τότε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναίκας ἦταν χωρισμένο σχεδὸν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα—συγκρατιόταν μόνο ἀπὸ μιὰ μικρὴ λουρίδα σάρκας στὸ μέρος τοῦ τραχήλου—καὶ τὸ πρόσωπό της σκεπαζόταν ἀπὸ μιὰ πακετὰ κροῦστα πηγμένου αἵματος. Τὸ στῆθος της ἐπίσης ἦταν γεμᾶτο μαχαιριές. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε μεταφέρει ἐκεῖ καὶ τὴν εἶχε στηλώσει στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ μὴν κινήση ἀμέσως τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν καὶ νὰ βρῆ ἔτσι τὸν καιρὸ ν' ἀπομακρυνθῆ.

Κατὰ τὴν ἴδια περίπου ὥρα, ἕνας ἄλλος ἀστυνομικὸς εὑρίσκε σὲ μιὰ γειτονικὴ πλατεῖα ἕνα μωρουδίστικο καρροτσάκι ἀπὸ λυγαριά, ποὺ τὸ ἐσωτερικό του ἦταν πλημμυρισμένο ἐπίσης ἀπὸ αἷμα.

Ἡ γυναίκα τῆς Κρόσφηλντ Ρόντ καὶ τὸ ματωμένο καρροτσάκι εἶχαν ἄρα γε κάποια σχέσι μεταξύ τους;

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητα τοῦ πτώματος. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ νεαρὴ γυναίκα, τὴ ὁϊβη Χόγκ, ποὺ ζοῦσε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της ὀρέντ καὶ τὴν κορούλα της Τζέκυ, ἡλικίας δέκα ὀκτὼ μηνῶν, σ' ἕνα σπιτάκι τῆς Κένττις Τάουν.

Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς, μιὰ τσιγγάνα βρῆκε τὴ μικρὴ Τζέκυ νεκρὴ ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ χορτάρια ἑνὸς πάρκου. Τὸ κοριτσάκι δὲν ἦταν χτυπημένο πουθενά. Οἱ γιατροὶ ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ κρύο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξακρίβωσαν σὲ λίγο δυὸ πράγματα ποὺ ὡδήγησαν στὴ λύσι τοῦ μυστηρίου. Τὸ πρῶτο ἦταν ὅτι ὁ ὀρέντ Χόγκ εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἕναν κρυφὸ δεσμὸ μὲ μιὰ νεαρὴ χήρα ποὺ λεγόταν Μαίρη Πῆρσυ καὶ ποὺ ἔμενε στὴν ἴδια συνοικία. Καὶ τὸ δεύτερο ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς ἡ ὁϊβη Χόγκ εἶχε πάει μαζὶ μὲ τὸ κοριτσάκι της, ποὺ τὸ εἶχε μέσα στὸ καρροτσάκι, στὸ σπίτι αὐτῆς τῆς Πῆρσυ.

Ἔτρεξαν τότε στὸ σπίτι τῆς τελευταίας. Ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἐκεῖ ἀνεκάλυψε ἴχνη ἀπὸ αἷμα πάνω στὸ πάτωμα τῆς τραπεζαρίας, καθὼς καὶ στὴν κουζίνα. Ἡ Μαίρη Πῆρσυ, ὅταν τὴν ρώτησαν γιὰ τὴν προέλευσί τους, ἀπάντησε:

— Τὸ σπίτι εἶχε ποντικοὺς καὶ σκότωσα κάμποσους ἀπ' αὐτούς.

Τὴν συνέλαβαν τότε καὶ τὴν ὡδήγησαν στὴ φυλακή. Ἐκεῖ, ἡ Μαίρη Πῆρσυ ὡμολόγησε «κατὰ δόσεις» τὴν ἀλήθεια.

Λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴ ὁϊβη, ὁ ὀρέντ Χόγκ εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὴν Μαίρη Πῆρσυ κι' εἶχε τόσο πολὺ γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της —ἦταν κοκκινομάλλα μὲ πράσινα μάτια, βελουδένια ἐπιδερμίδα καὶ ὑπέροχο σῶμα—ποὺ σκέφτηκε ἀμέσως νὰ ἐγκαταλείψη τὴ μνηστή του καὶ νὰ φύγη μαζί της. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κάμη, γιατὶ οἱ σχέσεις του μὲ τὴ ὁϊβη εἶχαν προχωρήσει πολὺ κι' ὁ ἀγγλικὸς νόμος δὲν ἀστειεύεται σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Κι' ἄλλωστε, ἡ Μαίρη δὲν ἦταν διόλου ἀπαιτητική.

«Θὰ δεχόμουν καὶ πενῆντα ἀκόμη ἀντιζήλους γιὰ νὰ μὴ σὲ χάσω, τοῦ ἔγραφε. Εἶναι σωστὸ νὰ κάμης τὸ γάμο σου μὲ τὴ ὁϊβη. Θὰ φροντίσω νὰ συνδεθῶ μαζί της καὶ θὰ ζήσωμε ὅλοι εὐτυχισμένοι. Θὰ δῆς πὼς θὰ τὰ καταφέρω τόσο καλά, ποὺ δὲν θὰ ὑποπτευθῆ ποτὲ τίποτε».

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Μετὰ τὸ γάμο τοῦ ὀρέντ μὲ τὴ ὁϊβη, ἡ Μαίρη πήγαινε τακτικὰ σπίτι τους, ἔκαναν μαζὶ ἐκδρομὲς καὶ «ἦταν ὅλοι εὐτυχισμένοι».

Ἀλλ' ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος. Ἡ ὁϊβη ἀνακάλυψε κάποτε τὸ κρυφὸ αὐτὸ εἰδύλλιο καὶ ἀξίωσε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της κι'

Ὁ πόλισμαν ἔρριξε τὸ φανάρι του πάνω στὴ γυναίκα...

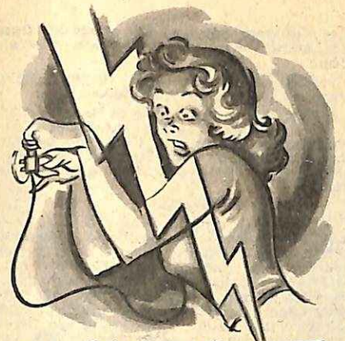

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ στὸ σπίτι σας

Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας

Τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι νὰ τραβήξη κανεὶς ἕνα ἠλεκτρικὸ καλώδιο στὸν κῆπο του. Τοῦ βγάζει σ' ὡρισμένα σημεῖα τὸ λάστιχο, δένει σ' αὐτὸ μικρότερα σύρματα, τὰ τυλίγει μὲ μονωτικὴ ταινία, βάζει στὴν ἄκρη τους τὰ ντουὶ καὶ τοὺς πολύχρωμους λαμπτῆρες κι' ἔχει ἕτοιμο τὸν φαντασμαγορικὸ φωτισμὸ τοῦ κήπου του!...

Κανεὶς ὡστόσο δὲν φαντάζεται, ὅτι ἡ σύνδεσι αὐτὴ ὄχι μόνο εἶναι...ἁγιοβασιλιάτικη, ἀλλὰ κι' ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. Γυμνὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα κι' ἀκάλυπτοι λαμπτῆρες μέσα στὴ βροχὴ καὶ τὴν ὑγρασία, εἶναι σωστές... γιρλάντες θανάτου! Ὡστόσο συχνὰ μπορεῖ νὰ τὶς συναντήση καὶ εἰς σὲ διάφορα κέντρα, σὲ σπίτια, ποὺ κάνουν «γκάρντεν πάρτυ», ἀκόμη καὶ στὰ λαϊκὰ παντηγύρια. Πάντα θὰ βρεθῆ ὁ πολυτεχνίτης, ποὺ θ' ἀναλάβη πρόθυμα νὰ κάνη αὐτὴ τὴν ἐγκατάστασι, κι' ἂς μὴν εἶναι ἐπαγγελματίας ἠλεκτρολόγος.

Γίνεται, βέβαια, μιὰ ἐξωτερικὴ ἐγκατάστασι καὶ τὰ καλώδια μποροῦν νὰ εἶναι βουτηγμένα μέσα στὸ νερό, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα, φτάνει ὅμως νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ κατάλληλα ὑλικὰ κι' ἀπὸ εὐσυνείδητο ἠλεκτρολόγο. Διαφορετικά, νὰ εἴσαστε βέβαιοι, ὅτι ἑτοιμάσθηκε ἔτσι μιὰ σατανικὴ παγίδα θανάτου. Ἀρκεῖ κάπου ν' ἀγγίξη αὐτὸ τὸ σύρμα, γιὰ νὰ σκοτώση ἕναν ἄνθρωπο!... Κι' ἡ περίπτωσι αὐτὴ ἔχει συμβῆ πολλὲς φορές, μὰ ἡ πιὸ περίεργη ἀπ' ὅλες, εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Σ' ἕνα προάστειο τῶν Ἀθηνῶν γιόρταζε μιὰ ἐκκλησούλα. Χιλιάδες προσκυνηταὶ ξεκινοῦσαι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ προσκυνήσουν. Ἦταν ὅλοι ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, πλούσιοι ἢ φτωχοί, ποὺ εὑρισκαν στὴ θρησκεία τὴν παρηγοριὰ ποὺ ζητοῦσαν καὶ τὸ γαλήνεμα τῆς καρδιᾶς τους. Πῆγε καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ παιδί της. Ἀναψαν τὰ κεριά τους κι' ὕστερα βγῆκαν στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησιᾶς. Ἐκεῖ ὁ μικρὸς βρῆκε μερικοὺς φίλους του κι' ἄρχισε νὰ παίζη μαζί τους ἀμπάριζα. Διάλεξαν, λοιπόν, ἕνα σιδερένιο στύλο γιὰ τὸ παιχνίδι. Κι' ἔτρεξε ὁ μικρὸς ν' ἀκουμπήση σ' αὐτὸν τὸ χέρι του. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, συγκλονίστηκε καὶ τὸ χέρι του κόλλησε στὸ σίδερο. Τὸ παιδάκι εἶχε κυριαλεκτικὰ παραλύσει. Μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ βρισκόντουσαν κοιτά του, ἀντελήφθησαν πὼς κάτι ἔπαθε, μὰ δὲν ἤξεραν τί εἶχε πάθει. Ἄρχισαν, λοιπόν, νὰ φωνάζουν ἔντρομοι. Τοὺς ἄκουσε ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καί, γυρίζοντας τὸ κεφάλι, τὸ εἶδε νὰ βασανίζεται. Μ' ἕνα πήδημα τότε, βρέθηκε κοντά του, τ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἀγωνίσθηκε νὰ τὸ ἀποσπάση ἀπὸ τὸ σιδερένιο στύλο, ποὺ εἶχε ἀγκαλιάσει ὁ μικρός. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, σταμάτησαν οἱ σπαρακτικὲς κραυγές της... Οἱ ἄλλοι τὴν εἶδαν νὰ πνίγεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Ἀπὸ ἕναι σκληρὸ πόιο, ποὺ εἶχε κάνει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της νὰ παραμορφωθοῦν. Μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε πραγματικὰ νὰ τοὺς σώση. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε!... Ἀνάμεσα στοὺς προσκυνητάς, ἦταν κι' ἕνας ἠλεκτρολόγος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸ παιδὶ νὰ καλλάη στὸ σιδερένιο στύλο, ἀντελήφθη τί εἶχε συμβῆ. Με ἀξιοσαυμαστη τότε ετοιμότητα, χωρὶς νὰ φωναξη, γιὰ νὰ μὴ προκαλέση πανικό, ἄρχισε να σπρώχνη σὰν τρελλος τὸν κόσμο καὶ νὰ προχωρῆ γιὰ νὰ μπῆ στὴν ἐκκλησία. Ἄλλοι τὸν ἔβριζαν, ἄλλοι τὸν ἔσπρωχναν, ἄλλοι ἀγανακτοῦσαν μαζί του. Μὰ ἐκεῖνος ἔτρεχε, πατῶντας τὸν κόσμο.

— Εἶναι δαιμονισμένος!... φώναξαν οἱ γρηοῦλες!...

Κι' ἔκαναν ἔντρομες τὸ σταυρό τους!...

Μὰ ὁ ἠλεκτρολόγος εἶχε φτάσει πιὰ κοντὰ στὸ ταμπλὼ μὲ τὸ γενικὸ διακόπτη, ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ το παγκάρι, χυμηξε πανω του κι' ἔκλεισε τὸ διακόπτη. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα.

Ἡ ἐκκλησία ἔμεινε μόνο μὲ τὸ φῶς τῶν κεριῶν. Ἡ παροχὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἶχε διακοπῆ. Ἔσβυσαν κι' οἱ πολυέλαιοι καὶ τὰ καντήλια κι' οἱ γιρλάντες.

Ὁ μικρὸς κι' ἡ μητέρα του σωριάστηκαν, τὴν ἴδια στιγμή, κατὰ γῆς, ἀναίσθητοι.

Κάποιος εἶχε χτυπήσει τὸν ἠλεκτρολόγο στὸ πρόσωπο τὴ στιγμὴ ποὺ πηδοῦσε πάνω στὸ παγκάρι. Τὸν εἶχαν πάρει τὰ αἵματα, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία. Βγῆκε πάλι γρήγορα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἔτρεξε κοντὰ στὴ γυναῖκα καὶ σπὸ παιδί κι' ἄρχισε νὰ τοὺς κάνη ἀσκήσεις τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

— Γρήγορα! φώναξε. Εἰδοποιῆστε τὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν!...

Σὲ λίγο ἦρθε τὸ ἀσθενοφόρο αὐτοκίνητο καὶ πῆρε τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί της, ποὺ, ὅπως διαπιστώθηκε, εἶχαν πάθει ἠλεκτροπληξία. Μὰ σώθηκαν, εὐτυχῶς, χάρις στὴν ἔγκαιρη ἐπέμβασι τοῦ ἠλεκτρολόγου.

Ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀργότερα, τὸ σύρμα ποὺ εἶχε πάει το του τὰ πολύχρωμα φῶτα, εἶχε δεθῆ στὸν σιδερένιο στύλο. Ἀπὸ τὸν ἀέρα, ὅμως, ποὺ φυσοῦσε, ξέφτυσε κάπου τὸ καλώδιο κι' ὁ ἠλεκτρισμὸς διοχετεύθηκε στὸ στύλο. Μόλις τὸν ἄγγιξε τὸ παιδί, ἔπαθε ἠλεκτροπληξία! Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ἡ μητέρα του, ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸ σώση! Μὰ ἡ Παναγία ἔκανε τὸ θαῦμα της καὶ σώθηκαν.

Θ. Δ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἕνα ἠλεκτρικὸ αἰδερο στὴν κοιλιά.

1 Στὴν Κοπεγχάγη, ἡ Ἔλσε Ρόγκιντ, γραμματεὺς τοῦ τουριστικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Δανίας, ἀποιεξε κι' ἐφέτος ὅπως κάθε χρόνο ἑκατομμύρια ἐπιστολῶν πού, προερχόμενες ἀπὸ παιδιὰ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Γῆς, ἀπευθύνονται στὸν «Ἅγιο Βοσίλη, Γροιλανδία» καὶ περιέχουν τὶς πιὸ ἀπίθανες αἰτήσεις καὶ ἐπιθυμίες. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴν ἀφίνη κανένα γράμμα ἀναπάντητο καὶ αὐτό, ἐξασφαλίζει ἀνεπαίσθητα καὶ ἀσφαλῶς τὴν εὐτυχία στὴ νεαρὰ γραμματέα του!

2 Ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, ἡ στάρ τοῦ Χόλλυγουντ Ἔλινορ Πάρκερ παντρεύτηκε τὸν ζωγράφο Πὼλ Κλέμενς. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάσθηκε λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

3 Ἡ ἐντυπωσιακὴ αὐτὴ φωτογραφία σᾶς δίνει μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν πρόσφατη τρομερὴ ἐπιδρομὴ ἀκρίδων στὶς πιὸ γόνιμες περιοχὲς τοῦ Μαρόκου. Καταπόδισνες ἐκτάσεις μετεβλήθησαν μέσα σὲ λίγες ὧρες σὲ ἀπέραντες ἐρήμους, ὅπου δὲν εὕρισκε κανεὶς οὔτε ἕνα πράσινο φύλλο. Ἡ καταστροπὴ τῆς τρομερῆς αὐτῆς πληγῆς γίνεται μὲ διάφορες χημικὲς οὐσίες καὶ μὲ φλογοβόλα. Τὸ μόνο ὅμως ἀποτελεσματικὸ μέσον εἶναι ἡ... βροχή, ἡ ὁποία ἀναγκάζει τὶς ἀκρίδες νὰ φύγουν γι' ἄλλα μέρη. Ἀλλὰ στὸ Μαρόκο ὁ οὐρανὸς ἔμεινε νιὰ πολλὲς μέσες ὁλοκάθαρος καὶ οἱ ἀκρίδες συνέχισαν ἀνενόχλητες τὸ ἔργο τους.

4 Ὁ αἰδεσιμώτατος Μπίκου Καπιλαβάντο, βουδδιστὴς ἱερεύς, ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ κάνη κηρύγματα στοὺς "Ἀγγλους Βουδδιστάς. Κατὰ πληροφορίες ἀπὸ τὴν Κεϋλάνη, ὁ Μπίκου εἶναι ἕνας γνήσιος "Ἀγγλος, ποὺ λέγεται Μπὶλ Πούφουρτ καὶ ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ πρὸ χρόνων ἐκεῖ κι' ἔκανε τὸν μπάρμαν, τὸ μαέστρο καὶ τὸ φωτογράφο, χωρὶς ὅμως καμμιὰ ἐπιτυχία. Παντρεύτηκε κατόπιν τὴν Ἔλεν Σμὶθ (δεξιά), ποὺ εἶχε ἕνα ἐστιατόριο οἱ δουλειὲς τοῦ ὁποίου δὲν πῆγαν καλά, καὶ ὁ Πούφουρτ ἔφυγε μιὰ μέρα μόνος του γιὰ τὸ Σιάμ... Ὁ αἰδεσιμώτατος Μπίκου, ὅταν τὸν ρώτησαν ἂν ἀληθεύουν ὅλα αὐτὰ ἀπάντησε: «Ἐγώ... πνευματικῶς βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ μοναστῆρι μου».

ΤΑΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η 'Ισαβέλλα ξαναδιάβασε το γράμμα της, το δίπλωσε μέ προσοχή κι' ἔπειτα ἔβαλε πέντε φορὲς πάνω σ' αὐτὸ τὴ βασιλική της σφραγίδα.

— Φύγε, εἶπε στὸ μικρὸ νάνο μὲ τὴν πολύχρωμη φορεσιὰ καὶ τὰ κουδουνάκια στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ποὺ στεκόταν πάντα στὸ πλευρό της, γιὰ νὰ διασκεδάζη τὴν πλῆξι της μὲ τὰ ἀστεία του. Φύγε καὶ εἰδοποίησε τὸν 'Αλβάρο ντὲ Σίλβα πὼς θέλω νὰ τὸν δῶ!...

'Ο ἄνθρωπος ποὺ μπῆκε σὲ λίγο στὸ βασιλικὸ γραφεῖο ἦταν ντυμένος ὁλόμαυρα. Πάνω στὸ ἀδύνατο πρόσωπό του ἐλαμπαν δυὸ φλογερὰ μάτια. Γονάτισε ἀμέσως μπροστὰ στὴ βασίλισσα, ἀλλὰ δὲν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του, σὰν χάδι, τύλιξε τὸ νεανικὸ κορμί της.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ κυττάζης ἔτσι, φώναξε ἡ βασίλισσα τῆς 'Ισπανίας.

'Ο 'Αλβάρο κατέβασε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορεῖτε, ὅμως, νὰ μοῦ ἀπαγορεύσετε νὰ σᾶς ἀγαπάω, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, 'Αλβάρο, εἶπε. Σὲ φώναξα γιατὶ θέλω νὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Πρέπει νὰ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν Ματέο, ποὺ ἀπὸ δυὸ μέρες τώρα ταξιδεύει γιὰ τὴ Γαλλία. Πρέπει νὰ τὸ πάρη προτοῦ περάση τὰ σύνορα.

— Κι' ἂν δὲν μπορέσω νὰ συναντήσω τὸν Ματέο;

— Τὸν ἄρχοντα Ματέο, διώρθωσε ἡ βασίλισσα.

— Ἔστω. Ἂν δὲν μπορέσω ὅμως νὰ τὸν συναντήσω;

— 'Αρνεῖσαι;

— 'Ο Ματέο.... ἢ ὁ ἄρχων Ματέο ὅπως θέλει ἡ βασίλισσά μου, μπορεῖ νὰ τρέχη πολὺ γρήγορα...

— Φοβᾶσαι; ξαναρώτησε ἡ 'Ισαβέλλα.

'Ο 'Αλβάρο τινάχτηκε ὄρθιος, σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει ὀχιά.

— 'Ο 'Αλβάρο ντὲ Σίλβα δὲν φοβήθηκε ποτέ, ἀπάντησε. Τί διατάζει ἡ βασίλισσά μου;

'Η 'Ισαβέλλα ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου της κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο βελούδινο σάκκο.

— Ἐδῶ μέσα βρίσκονται 30.000 δουκᾶτα, εἶπε.

— Ἡ ἀφοσίωσί μου δὲν πληρώνεται μὲ χρυσάφι, διαμαρτυρήθηκε ὁ 'Αλβάρο.

— Εἶναι γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Ὅταν τότε μόνο πεντακόσια δουκᾶτα...

Πῆρε τὸ σακκουλάκι στὰ χέρια του, μέτρησε ἑκατὸ νομίσματα τῶν πέντε δουκάτων καὶ τάκωσε στὶς τσέπες του.

— Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτα γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή, 'Αλβάρο, εἶπε ἡ βασίλισσα. Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο κρατικὸ μυστικό...

'Ο 'Αλβάρο ντὲ Σίλβα ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη.

Ταξίδεψε τέσσερις ἡμέρες καὶ τέσσερις νύχτες, χωρὶς νὰ σταματᾶ παρὰ μόνο ὅσο τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ φάη καὶ ν' ἀλλάξη ἄλογο.

Ἔφτασε ἔτσι στὸ Ἔλ Μολάρ. Στὸ πανδοχεῖο ὁπου πῆγε γιὰ νὰ μείνη βρισκόταν κι' ὁ Ματέο.

'Αλλ' ὁ 'Αλβάρο ντὲ Σίλβα δὲν βιάστηκε νὰ τὸν δῆ. Ἔφαγε πρῶτα κι' ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του. Τσακισμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, περίμενε νὰ φύγη πρῶτα ὁ Ματέο κι' ἔπειτα ξεκίνησε κι' αὐτός.

Ἔφτασαν σὲ λίγο σ' ἕνα πυκνὸ δάσος. 'Ο 'Αλβάρο σπηρούνισε τότε τ' ἄλογό του κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν Ματέο.

— Ἄρχων Ματέο, τοῦ φώναξε.

Τὸ ὕφος του ἦταν περιγελαστικό. 'Ο Ματέο Σαλντάγιο ὑπηρετοῦσε πρὶν στοὺς βασιλικοὺς σωματοφύλακες. 'Αλλ' ἡ βασίλισσα 'Ισαβέλλα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, τὸν εἶχε κάμει εὐγενῆ καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὸν τίτλο τοῦ ἄρχοντος τῆς Σεργκόθια.

— 'Αλβάρο! εἶπε ὁ Ματὲρ σταματώντας τὸ ἄλογό του. Ποιὸς καλὸς ἄνεμος σ' ἔφερε ἐδῶ;

— Διαταγὴ τῆς βασίλισσας, ἀπάντησε ὁ 'Αλβάρο. Ἤρθα γιὰ νὰ σὲ συναντήσω καί, μὰ τὸν Ἅγιο 'Ιάκωβο τῆς Κομποστέλλας, δὲν κουράστηκα λίγο γιὰ νὰ σὲ προλάβω.

— Τί θέλει ἡ βασίλισσά μου; ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὁ Ματέο.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ 'Αλβάρο. Μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα γιὰ σένα.

'Ο Ματέο ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Μὴν βιάζεσαι, τοῦ εἶπε ὁ 'Αλβάρο. Τὸ γράμμα τὸ ἔχω ἐδῶ στὸ στῆθος μου. 'Αλλὰ γιὰ νὰ τὸ πάρης πρέπει νὰ μὲ σκοτώσης πρῶτα.

'Ο Ματέο γέλασε.

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ σὲ σκοτώσω, ἀφοῦ εἶσαι φίλος μου;... Σ' ἀγαποῦσα πάντα, 'Αλβάρο...

— Ἐγώ, ὅμως, σὲ μισῶ, Ματέρ! Σὲ μισῶ, γιατὶ σ' ἀγαπάει ἡ 'Ισαβέλλα!...

— Πῶς μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὴ βασίλισσα;

— Ἡ βασίλισσα εἶναι γυναίκα! Καὶ σὰν γυναίκα σ' ἀγαπάει. Γιὰ τὴν ἀγάπη της εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη. Ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ κάμης τὸ ἴδιο;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω...

— Ἄκουσε, εἶπε ὁ 'Αλβάρο ποὺ τὸ ὕφος του εἶχε γίνει πολὺ σοβαρό. 'Αγαπάω τὴ βασίλισσα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴ εἶδα, ὅταν ἦρθε ἀπ' τὴ Γαλλία. Μὰ δὲν θέλησε νὰ δεχτῆ ποτὲ τὴν ἀγάπη μου, γιατὶ εἶχε δώσει τὴν καρδιά της σὲ σένα... Δὲν ξέρω τί σοῦ γράφει σ' αὐτὸ τὸ γράμμα, μὰ δὲν μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μαντέψω. Τὸ πάθος της γιὰ σένα τὴν ἔκαμε νὰ σοῦ ἐμπιστευθῆ μιὰ διπλωματικὴ ἀποστολή, γιὰ

—Πρέπει νὰ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ Ματέο... εἶπε ἡ 'Ισαβέλλα στὸν 'Αλβάρο.

νὰ μπορέση, στὸ γυρισμό σου, νὰ σοῦ φορέση στὸ λαιμὸ τὸ γιορντάνι τοῦ μαρκησίου ἢ τοῦ δούκα. Μὰ συλλογίστηκε πὼς θὰ τῆς ἔλειπες καὶ φαντάζομαι πὼς μ' αὐτὸ τὸ γράμμα της θὰ σὲ καλῆ νὰ γυρίσης πίσω κοντά της. 'Εγώ, λοιπόν, δὲν θέλω νὰ γυρίσης! ...Μ' ἄκουσες, Ματέο; Δὲν θέλω νὰ γυρίσης! Καὶ νὰ τί ἔχω νὰ σοῦ προτείνω: Ὅπως σοῦ εἶπα, ἔχω ἐδῶ στὸ στῆθος μου τὸ γράμμα τῆς 'Ισαβέλλας. Ἂν μὲ σκοτώσης, θὰ μοῦ τὸ πάρης. Διαφορετικά...

— Διαφορετικά;

'Ο 'Αλβάρο γέλασε μὲ τὴ σειρά του.

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πεθάνης, ἀπάντησε, τί σ' ἐνδιαφέρει τί θὰ γίνη κατόπιν;... Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι θὰ πάρω τὴ θέσι σου κοντὰ στὴν 'Ισαβέλλα...

Τὰ μάτια τοῦ Ματέο ἄστραψαν ἀπὸ ὀργή.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ! φώναξε.

— Δὲν ἔχεις τότε παρὰ νὰ μὲ σκοτώσης!...

Πλήρωσαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τ' ἄλογά τους καὶ γύμνωσαν τὰ ξίφη τους.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Μάτεο Σαλντάγιο σωριαζόταν νεκρός.

'Ο 'Αλβάρο ξανανέβηκε τότε στὸ ἄλογό του καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὴ Μαδρίτη.

Εἶχε καταστρώσει κι' ὅλας τὸ σχέδιό του. Θὰ ἔλεγε στὴν 'Ισαβέλλα πὼς ὁ Ματὲρ εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ λῃστὰς καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση. Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, θὰ κατάφερνε ἴσως νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη της...

'Αλλ' ὅταν ἔφτασε στὴ Μαδρίτη, βρῆκε τὴν πόλι ἀνάστατη. Εἶχε ξεσπάσει, ξαφνικά, μιὰ ἐπιδημία πανώλους, ποὺ ἔκανε κάθε μέρα ἀναρίθμητα θύματα. Μὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ ἦταν πὼς ἡ Ἰδια ἡ βασίλισσα εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια...

'Ο 'Αλβάρο πῆγε τότε στὸ μοναστῆρι τοῦ 'Αγίου 'Ιακώβου τῆς Κομποστέλλας κι' ἐκεῖ ἔκαμε ἕνα μεγάλο τάμα. Ἂν σωζόταν ἡ βασίλισσα, θὰ φοροῦσε τὸ ράσο τοῦ μοναχοῦ καὶ δὲν θὰ ξαναεμφανιζόταν ποτὲ πιὰ μπροστά της.

'Ο Ἅγιος φαίνεται πὼς ἄκουσε τὴν παράκλησί του, γιατὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ 'Ισαβέλλα ἄρχισε νὰ καλυτερεύη. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς εἶχε σωθῆ.

Πιστὸς στὸ τάμα του, ὁ 'Αλβάρο ἔγινε μοναχός.

'Η 'Ισαβέλλα ξαναβρῆκε πολὺ γρήγορα τὴν ὁμορφιά της καὶ παρηγορήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ματὲρ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ δούκα τῆς Βιλλαμεντίνα. 'Αλλὰ δὲν ἔμαθε ποτὲ πὼς τὴ σωτηρία της, καὶ τὴν χρωστοῦσε στὴ μεγάλη θυσία τοῦ 'Αλβάρο ντὲ Σίλβα, ποὺ ἦταν τώρα ὁ ἀδελφὸς Βικέντιος.

ΡΑΫΜΟΝ ΣΙΠΕΡ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ζὺλ Μαρὺ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο 'Φντικὲρ δὲν δέχεται νὰ ὁμολογήση ἡ Μαργαρίτα τὸ ἐγκλημά της. Προτιμάει νὰ φύγη, νὰ κρυφτῆ, καὶ νὰ φροντίση ὕστερα ὁ Ντεμὰρ νὰ τοῦ δώσουν χάρι. 'Ο Ντεμὰρ ἀναλαμβάνει νὰ τὸν κρύψη προσωρινὰ στὴ γειτονικὴ φέρμα κάποιου Μορελλέ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπαίνει ὁ Ζεράρ, ποὺ τ' ἄκουσε ὅλα. Κατηγορεῖ τὴ μητέρα του, γιατὶ σκότωσε τὸν πατέρα του, μολονότι τῆς βρίσκει ἐλαφρυντικά. Ἐπεμβαίνει ὅμως ὁ 'Φντικὲρ καὶ κάνει μιὰ ἀνασκόπησι τῶν συνηθκῶν τοῦ φόνου τοῦ Μπωπρεὼλ. 'Απ' αὐτήν, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀφαίρα τῆς Μαργαρίτας ἀστόχησε κι' ὅτι ὁ Μπωπρεὼλ σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ δεύτερη, ποὺ τὴν ἔρριξε ὁ Κολλιβέ. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ὁ 'Φντικὲρ προσπαθοῦσε νὰ ἐξοντώση τὸν 'Φντικὲρ. 'Ο Ντεμὰρ πηγαίνει ὕστερα τὸ δραπέτη στὴ φέρμα τοῦ Μορελλέ, ποὺ διστάζει ὅμως στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν κρύψη στὸ κτῆμα του.

26ον

'Ο Ζὰν Ντεμὰρ χαμογέλασε. Σίγουρα, ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτοὺς τοὺς δισταγμοὺς τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου.

Μὰ ὁ 'Ωντεκὲρ σηκώθηκε, στενοχωρημένος, κι' εἶπε θλιμμένα:

— Πολὺ καλά. Δὲν θέλω νὰ βρῆτε κανένα μπελὰ ἐξ αἰτίας μου.

— Μὰ ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Μορελλέ. Δὲν σᾶς εἶπα νὰ φύγετε!

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μείνω; Ὢ, σᾶς εὐχαριστῶ!

— Σιγά! Σιγά! Δὲν εἶπα πὼς θέλω νὰ μείνετε!...

'Ο Ντεμὰρ ἐπενέβη καὶ εἶπε φιλικά:

— Ἀπευθύνομαι στὴν καλή σας καρδιά, μπάρμπα-Μορελλέ. Ἡ φέρμα σας εἶναι ἀπομονωμένη, μακρυὰ ἀπ' τὸ δρόμο. Πόσες φορὲς τὸ χρόνο ἔρχονται κατὰ δῶ οἱ χωροφύλακες τοῦ Ρολμπουάζ;

— Τριάντα χρόνια τώρα, δὲν τοὺς ἔχω δῆ οὔτε μιὰ φορά.

— Βλέπετε λοιπόν; Μπορεῖτε ἄφοβα νὰ κρατήσετε ἐδῶ τὸν Ὠντεκέρ. Θὰ κάνετε μιὰ καλὴ πρᾶξι... Θὰ τὸν παρουσιάσετε γιὰ ὑπηρέτη σας.

— Μὰ θὰ παραξενευτοῦνε ὅσοι τὸ μάθουνε. Ξέρουν ὅλοι πὼς δὲν εἶχα ποτὲ ὑπηρέτες στὴ φέρμα μου, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα τσοπάνη.

— Θὰ πῆτε πὼς γεράσατε πιὰ καὶ σᾶς χρειάζεται ἕνας βοηθός.

— Χμ! Δύσκολα θὰ τὸ πιστέψουνε.... Ξέρουνε πὼς, ὅταν πιὸ λιγάκι παραπάνω καὶ μαλώσω, στὴν ταβέρνα, τὰ βγάζω πέρα σὰν παλληκαράκι.

Κι' ὁ γέρο-κτηματίας ἔβαλε τὰ γέλια. Εἶχαν ἀλλάξει τώρα οἱ διαθέσεις του. Κύτταξε μὲ συμπόνια τὸν κατάδικο.

— Μ' ἀρέσετε, σεῖς... τοῦ εἶπε. Καὶ φαίνόσαστε γερός, δυνατός... Καλὰ λοιπόν! Ἀφοῦ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς ὁ κ. Ντεμάρ, θὰ πῆ πὼς τ' ἀξίζετε. Λέει πὼς εἴσαστε ἄξιος, καὶ τὸ πιστεύω... Μείνετε λοιπόν. Ξέρετε τοὐλάχιστον ἀπὸ γεωργικὲς ἐργασίες;

— Ὄχι πολλὰ πράγματα. Μὰ δὲν εἶμαι κι' ὁλωσδιόλου ἀμάθητος. Ἔχω γενηθῆ σὲ χωριό. Ἤμουνα δασοφύλακας, στὴν ἀρχή, πρὶν ἐγκατασταθῶ στὸ Παρίσι... Κι' ὕστερα, στὴ Νέα Καληδονία, μοῦ εἴχανε δώσει ἕνα κτῆμα.

— Ξέρετε καμμιὰ ἄλλη τέχνη;

— Τὰ καταφέρνω στὴν ἐπιπλοποιΐα.

— Καλά. Θὰ μοῦ χρειαστῆτε λοιπόν... Κι' ὕστερα, στὸ κάτω - κάτω, μ' ἀρέσει νὰ σκαρώσω μιὰ φάρσα στοὺς χωροφύλακες...

»Ἔχω ἕνα μικρότερο ἀδελφό, ποὺ μένει ἀπὸ καιρὸ στὸ Λίγ. Δὲν τὸν ξέρει κανεὶς ἐδῶ. Θὰ πῶ πὼς εἴσαστε ὁ ἀδελφός μου, ἂν χρειαστῆ... Λέγεται Ζάκ. Θυμᾶσθε αὐτὸ τ' ὄνομα;

— Εἴσαστε πολὺ καλός, κύριε Μορελλέ, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Ὠντεκέρ.

— Μὴν ξανακάνετε τὴ βλακεία νὰ μὲ πῆτε κύριο Μορελλέ. Τ' ὄνομά μου εἶναι Ἰσίδωρος. Θὰ μὲ λέτε Ἰσίδωρο, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς λέω Ζάκ.

'Ο Ντεμὰρ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

— Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ ποὺ κάνατε! τοῦ εἶπε.

— Μπά, δὲν ἔκανα τίποτα σπουδαῖο... Φανήκατε πάντα καλὸς μαζί μου. Ὅταν ἔχασα κάποτε, ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια, τὰ μισὰ ἀλογά μου, τὶς ἀγελάδες μου ὅλες καὶ τὰ πρόβατά μου, μὲ γλυτώσατε σεῖς, μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δανείσατε. Δὲν σᾶς εὐχαριστησα ἴσως τότε. Δὲν συνηθίζουνε οἱ χωριάτες νὰ λένε εὐχαριστῶ, μὰ δὲν ξεχνάνε ποτὲ τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς κάνει κανείς! Τέτοιος εἶμαι κι' ἐγώ!

Κι' ὁ γέρος χτύπησε τὸ φαρδύ του στῆθος μὲ τὴ γροθιά του.

— Δὲν ἀρκεῖ, ὅμως, αὐτό, εἶπε ὁ δικηγόρος.

— Ἄ! Τί θέλετε νὰ πῆτε δηλαδή;

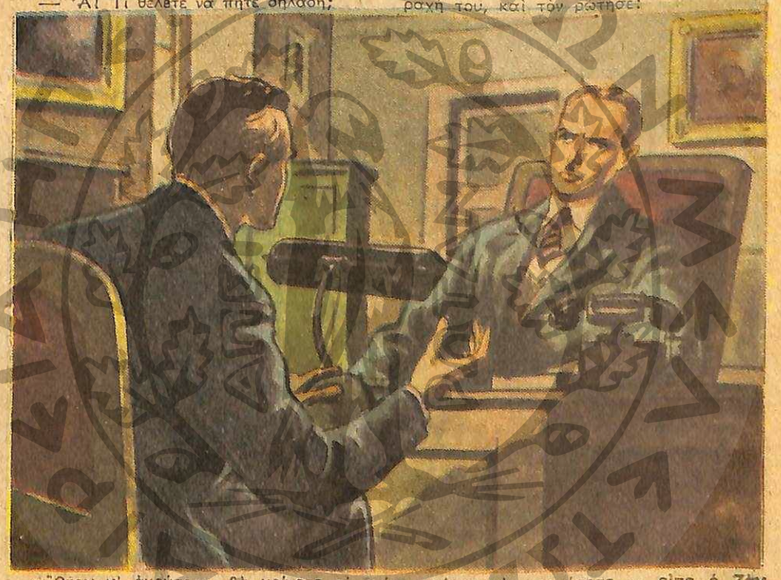

—Ὅταν μ' ἀκούσετε, θὰ κρίνετε τί θἀσι πρέπει νὰ κρατήσετε... εἶπε ὁ Ζὰν Ντεμὰρ στὸ Διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας.

— Ἐσεῖς, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ προδώσετε τὸν 'Ωντεκέρ. Μὰ δὲν εἴσαστε μοναχος, στὴ φέρμα.

— Ὄχι. Ἔχω μαζί μου καὶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴ μητέρα μου, ἀπάντησε ὁ κτηματίας, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Μὰ εἶναι τόσο καλὲς κι' οἱ δυό τους! Τὸ ξέρετε, δίχως νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Μὴν ἀνησυχῆτε γι' αὐτές. Τὶς ἀναλαμβάνω ἐγώ.

'Ο Ντεμὰρ ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη.

— Κουράγιο, 'Ωντεκέρ, εἶπε. Εἴσαστε ἐδῶ σὰν στὸ σπίτι σας... Δὲν θὰ ἰδωθοῦμε μερικὲς μέρες. Μὰ μὴν ἀνησυχῆστε.

— Ποῦ πρόκειται νὰ πάτε, κύριε Ντεμάρ;

'Ο δικηγόρος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ κατάδικου καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Στὸ Παρίσι! Νὰ βρῶ τὸν Κολλιβέ!

'Η ὁμίχλη εἶχε διαλυθῆ πιά. Καθὼς ἔφευγε, ὁ Ζὰν Ντεμὰρ ἄκουσε τὸ Μορελλὲ νὰ φωνάζη εὔθυμα στὸν 'Ωντεκέρ:

— Ἄντε, Ζάκ! Ἄντε, παλληκάρι μου! Ἕνα ποτηράκι ἀκόμα, κι' ὕστερα δουλειά!

ΣΤ'.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Ντεμὰρ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἐξήγησε στὴ Μαργαρίτα καὶ στὸ Ζεράρ τί σκόπευε νὰ κάνη.

— 'Ο Κολλιβὲ κρατάει τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, τοὺς εἶπε. Πρέπει νὰ τὸν ξαναβρῶ καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ μιλήση!

Ἔφτασε τ' ἀπόγεμα στὸ Παρίσι. Καί, δίχως νὰ περάση καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι του, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴ Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ ὄνομά του ἦταν πασίγνωστο, κι' ἔτσι τοῦ ἄνοιξαν ἀμέσως ὅλες τὶς πόρτες. Ζήτησε νὰ δῆ τὸν διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας.

Ἔνοιωσε συγκίνησι καὶ ταραχὴ βαθειά, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, μὲ τὴν τόση δύναμι, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ παραλείψη τίποτε.

Μὲ τὴ συνηθισμένη του παρατηρητικότητα, ὁ διοικητὴς ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν ταραχή του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί σᾶς συμβαίνει, κύριε Ντεμάρ; Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος σὲ κάτι;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ δικηγόρος. Μπορεῖτε νὰ σώσετε τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωή μου... καθὼς καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας μου!

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, ἡ κυρία σας εἶναι ἡ χήρα τοῦ Μπωπρεώλ, ἐκείνου ποὺ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἕνα εἰσπράκτορά του.

— Ἀκριβῶς.

Ὁ διοικητὴς κατάλαβε πὼς ὁ ἐπισκέπτης θὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ παληὸ ἐκεῖνο ἔγκλημα. Καὶ τοῦ εἶπε, ἀμέσως, πρὶν προχωρήσῃ:

— Ξέρετε πὼς ὁ Ὠντεκὲρ δραπέτευσε ἀπ' τὰ κάτεργα καὶ βρίσκεται τώρα στὴ Γαλλία;

— Μάλιστα. Ξέρω ἀκόμα καὶ ποῦ ἔχει κρυφτῆ!

Ὁ ἀστυνόμος ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως. Κι' ὁ Ντεμὰρ πρόσθεσε:

— Ἔχω νὰ σᾶς κάνω σοβαρὲς ἐκμυστηρεύσεις, κύριε διοικητά. Ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, γιατὶ ἐσεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ μᾶς σώσετε...

— Ἀποτείνεσθε στὸν ἀστυνόμο, κύριε Ντεμάρ; Ξέρετε καλὰ πὼς ὁ ἀστυνόμος δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸν ἐξομολογητή, γιατὶ ὀφείλει νὰ φροντίσῃ προπάντων γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Δικαιοσύνης!

— Ὅταν μ' ἀκούσετε, θὰ κρίνετε τί στάσι πρέπει νὰ κρατήσετε. Δὲν σᾶς ζητάω νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε, οὔτε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε τίποτε προκαταβολικά. Ἡ συνείδησί σας θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ κατόπιν ἂν πρέπῃ νὰ κρατήσετε ἢ νὰ κοινολογήσετε τὸ ὁ,τι δυνηρὸ μυστικὸ ποὺ θὰ σᾶς φανερώσω.

Ὁ Ζὰν Ντεμὰρ εἶχε μιλήσει σιγανά, μὲ μιὰ θλιβερὴ ἀξιοπρέπεια, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας.

— Σᾶς ἀκούω, λοιπόν, κ. Ντεμάρ, εἶπε ἐκεῖνος. Ὅποια κι' ἂν θἆναι ἡ σοβαρὴ ἐκμυστήρευσί σας, κι' ὁποια στάσι κι' ἂν θὰ κρατήσω ὕστερα, μὴν ἀμφιβάλλετε πὼς θὰ βρῆτε πάντα ἕνα φίλο στὸ πρόσωπό μου...

Ὁ Ντεμὰρ τὸν εὐχαρίστησε, γέρνοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ διηγῆται ὅ,τι μποροῦσε ν' ἀγνοῇ ὁ ἀστυνόμος, ξεκινῶντας ἀπ' τὴν πρώτη μέρα. Ἀνάφερε μὲ πολλὴ συντομία τὶς γνωστὲς συνθῆκες τοῦ φόνου τοῦ Μπωπρεώλ, γιὰ νὰ φτάσῃ πιὸ γρήγορα στὴ δραπέτευσι τοῦ Ὠντεκὲρ κι' ὕστερα στὴν ὁδυνηρὴ ὁμολογία τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ διοικητὴς κύτταζε πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του, σὰν νὰ μὴν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν ἀφήγησι. Μά, στὴν πραγματικότητα, δὲν ἔχανε οὔτε λέξι.

Ὁ Ζὰν Ντεμὰρ ἤξερε αὐτὴ τὴ συνήθειά του, ποὺ ἦταν πασίγνωστη σ' ὅσους ἀνακατεύονταν ὁπωσδήποτε μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴ διήγησί του, πρόσθεσε:

— Τώρα τὰ ξέρετε ὅλα. Τί σκέπτεσθε; Τί πρέπει νὰ κάνω; Νὰ ἐλπίζω;...

— Καϋμένη γυναῖκα! ψιθύρισε ὁ ἀστυνόμος.

Ἦταν τὸ μοναδικὸ δεῖγμα συγκινήσεως ἐκ μέρους του.

— Ἤξερα τὴν ἱστορία τῆς δραπετεύσεως τοῦ Ὠντεκέρ, πρόσθεσε ὕστερα, γιατὶ μὲ εἶχε ἐπισκεφθῆ πρὸ ἡμερῶν ὁ προγονός σας, ὁ κ. Ζεράρ ντὲ Μπωπρεώλ. Νόμισα τότε — τ' ὁμολογῶ! — πὼς οἱ παγίδες ποὺ στήθηκαν στὸν Ὠντεκέρ, ἦταν ἔργο τοῦ κ. ντὲ Μπωπρεὼλ καὶ τοῦ Κολλιβέ. Αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε ὅμως τώρα, ἀλλάζουν τελείως τὴ γνώμη μου.

»Γίνεται πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ ἱστορία! Ὁ Κολλιβὲ παίζει ἕνα ρόλο παράξενο, ποὺ πρέπει νὰ τὸν διευκρινίσουμε. Θὰ τὸ κατορθώσουμε ἄρα γε; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐγγυηθῶ, γιατὶ εἶναι ἕξυπνος κι' ἐπιδέξιος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ξέρει νὰ φυλάγεται ἀπ' τὶς κακοτοπιές.

»Ὅσο γιὰ τὴν κυρία σας, ὀφείλω νὰ τὴν θεωρῶ ἀθῶα, ὥσπου νὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Δὲν μοῦ φτάνει ἡ ὁμολογία της. Γιυροβόλησε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάψεως, ποὺ ἄγγιζε τὴν τρέλλα... Μήπως εἶναι, ἄλλως τε, ἐντελῶς βεβαία, ὅτι πυροβόλησε; Ἀμφιβάλλει, ὅταν τὸ καλοσκεφθῆ.

»Βρίσκω, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ συλλογισμοὶ τοῦ Ὠντεκὲρ γιὰ τὶς δυὸ σφαῖρες, εἶναι πολὺ σωστοὶ κι' ἀπολύτως λογικοί. Ἂν εἶχε μάθει τότε ἡ ἀστυνομία ἀπ' τὴν κ. ντὲ Μπωπρεὼλ ὅ,τι συνέβη, δηλαδὴ τὴν ἀπόπειρα φόνου ποὺ εἶχε κάνει, εἶναι πολὺ πιθανὸ πὼς, ὄχι μόνο δὲν θὰ τὴν ἀνησυχούσαμε καθόλου, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ συλλαμβάναμε τὸ δύστυχο Ὠντεκέρ...

— Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε τώρα;

— Δυὸ πράκτορές μου ψάχνουν νὰ βροῦνε τὸν Ὠντεκὲρ καὶ τὸν Κολλιβέ. Τοὺς ἔδωσα τὶς διαταγές μου πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς μ' ἀπασχολοῦσε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, μολονότι δὲν ἤξερα παρὰ μερικὰ κεφάλαιά της μονάχα. Οἱ πράκτορές μου πρόκειται νὰ ρωτήσουν λεπτομερῶς τὸν Ὠντεκὲρ γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Κολλιβέ. Ὕστερα θὰ τὸν συλλάβουν ἢ θὰ τὸν ἀφίσουν ἐλεύθερο, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἀπ' τοὺς ἴδιους ἐξαρτᾶται νὰ κρίνουν τί ἀπ' τὰ δυὸ συμφέρει περισσότερο στὴν ἀποστολή τους.

— Ποῦ βρίσκονται τώρα; Πρέπει νὰ τοὺς προειδοποιήσετε ἐπειγόντως, προτοῦ συμβῇ κανένα κακό... Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ὑπερβοῦν τὶς διαταγές σας!...

— Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, δὲν ἔχω πάρει καθόλου εἰδήσεις τους. Ὡστόσο, στὸ τελευταῖο τηλεγράφημα ποὺ μοῦ στείλανε, ἀνάφεραν πὼς εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τοῦ Ὠντεκέρ.

Ὁ Ντεμὰρ χαμογέλασε ἐλαφρά, μὲ κάποια δυσπιστία. Μὰ ὁ ἀστυνόμος πρόσθεσε:

— Ὁρίστε, διαβᾶστε τὸ τηλεγράφημά τους...

Ἡ ἀναφορὰ ἔλεγε:

«Ἄνθρωπός μας βρίσκεται Νορμανδίαν. Πηγαίνομε Ρολμπουάζ».

Ὁ δικηγόρος ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

— Βλέπετε, λοιπόν, πὼς ὑποτιμήσατε τὴν ἱκανότητά τους; πρόσθεσε ὁ διοικητής. Δὲν εἶναι καθόλου βλάκες, οἱ ἄνθρωποί μου! Καὶ θεωρῶ πολὺ πιθανὸ νἄχουνε φτάσει, τώρα ποὺ μιλᾶμε, κοντὰ στὸν πύργο σας, ὁδηγούμενοι ἀπ' τὴν ἰσχυρή τους ὄσφρησι...

»Μὲ ρωτήσατε πρὸ ὀλίγου τί σκοπεύω νὰ κάνω... Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχω τὰ χέρια δεμένα, ὥσπου νὰ μάθω τί ἀνακάλυψαν ὁ Σωμὸν κι' ὁ Λουαζώ... Ἂς κάνουμε ὑπομονή, λοιπόν. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι, σήμερα τὸ βράδυ, ἢ αὔριο τὸ ἀργότερο, θὰ ἔχω νεώτερά τους... Ἂς περιμένουμε ὡς τότε.

— Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ εἰδοποιήσετε;

— Ἀσφαλῶς, κι' ἀμέσως μάλιστα.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἀποχαιρετίσθηκαν. Ὁ Ντεμὰρ σταμάτησε στὸ κατώφλι κι' ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὸ διοικητή, ποὺ τὸν συνόδευε. Ἐκεῖνος κατάλαβε κι' ἀπάντησε:

— Μείνετε ἥσυχος, κύριε. Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ δὲν μοῦ εἶχε τύχει μία ὑπόθεσι τόσο ἐνδιαφέρουσα... Ἂν τὴν κοινολογοῦσα, λοιπόν, δὲν θἄκανα μόνο μιὰ κακὴ πρᾶξι ἀπέναντί σας, ἀλλὰ καὶ μιὰ μεγάλη ἀνοησία, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἐχεμύθειά μου!

Ὁ Ντεμὰρ τὸν εὐχαρίστησε μὲ διάχυσι.

Ὄχι μονάχα εἶχε λιγοστέψει τώρα ἡ ἀνησυχία του, ἀλλὰ καὶ τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀσφαλείας γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἀποτελοῦσε ἐγγύησι, ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριο.

Ὁ δικηγόρος πῆγε στὸ σπίτι του, στὸ Βουλεβάρτο Μαλέρμπ. Περίμενε ἐκεῖ ὅλο τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ βγῇ καθόλου ἔξω. Δὲν ἐπῆρε ὅμως καμμιὰ εἰδοποίησι ἀπ' τὴν ἀστυνομία.

Ἔτσι πέρασε καὶ τ' ἄλλο πρωΐ, καθὼς καὶ τὸ περισσότερο ἀπόγευμα.

Ὁ Ντεμὰρ δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀνθέξῃ στὴν ἀγωνία του. Κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ πάῃ στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπάῃ τὸ τηλέφωνό του.

Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικό, κι' ἀνασκίρτησε ὅταν ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀσφαλείας.

— Ἐσεῖς εἴσαστε, κύριε Ντεμάρ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Μάλιστα, ἐγώ.

— Ἔχουμε νεώτερα. Ἂν εἴσαστε ἐλεύθερος, ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ γραφεῖο μου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ δικηγόρος κι' ὁ ἀστυνόμος βρίσκονταν καὶ πάλι μαζί.

Μὰ ἂς ἰδοῦμε τί εἶχε συμβῇ στὸ Ἐξπιλύ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ὁ Ζὰν Ντεμάρ, δηλαδὴ ἀπ' τὸ προηγούμενο πρωΐ.

Ζ'.

Θὰ θυμᾶται ἀσφαλῶς ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ Σωμὸν κι' ὁ Λουαζώ, ἀφοῦ τοὺς ξέφυγε ὁ κατάδικος ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαϊντ-Ὀνορέ, περίμεναν πὼς θὰ τοὺς κατσάδιαζε ὁ προϊστάμενός τους.

Μὰ εἶχαν μείνει μονάχα μὲ τὸ φόβο. Ὅπως εἴδαμε, ὁ διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας τοὺς ἄφησε ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως.

Στὴν ἀρχή, βρέθηκαν σ' ἀμηχανία. Ἂν εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα κοινὸ κακοποιό, προερχόμενον ἀπ' τὸν ὑπόκοσμο τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ξανάβρισκαν εὔκολα τὰ ἴχνη του. Θἄξεραν τὶς συνήθειές του, τὰ μέρη ποὺ σύχναζε, τὶς συντροφιές του... Αὐτὴ ἦταν ἡ δουλειά τους, ἄλλωστε.

Τὰ πράγματα, ὅμως ἀλλαζαν, προκειμένου γιὰ τὸν Ὠντεκέρ. Αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς ἐπαγγελματίες τοῦ ἐγκλήματος. Ἦταν ἕνας «ἐρασιτέχνης δολοφόνος».

Νὰ τοῦ στήσουν καὶ πάλι παγίδα στὸ σπίτι τῶν δικῶν του; Θἄταν ἀνώφελο. Θ' ἀπασχολοῦσαν ἕνα σωρὸ ἀστυφύλακες, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν ἦταν τόσο ἀνόητος ὁ Ὠντεκέρ, ὥστε νὰ ξαναπατήσῃ ἐκεῖ τὸ πόδι του.

Συσκέφθηκαν οἱ δυό τους γιὰ πολλὴ ὥρα, σὲ μιὰ ταβέρνα ὅπου συχνάζανε. Ἦταν ἀναποφάσιστοι, δὲν ξέρανε τί νὰ κάνουν...

Νὰ ἐμπιστευθοῦν στὴν Τύχη; Θἄταν πολὺ ἀδέβαιο. Μποροῦσε νὰ περασουν μηνες ὁλόκληροι, ἢ καὶ χρόνια ἀκόμη, χωρὶς νὰ φέρουν σὲ πέρας τὴν ἀποστολή τους.

Κυττάζονταν, ἀμίλητοι, μὲ μιὰ μποτίλια καὶ δυὸ ποτήρια ἀνάμεσά τους, σὰν νὰ περίμεναν τὴ θεία ἔμπνευσι.

— Ἂν δὲν κουνηθοῦμε λιγάκι, δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ τίποτα, εἶπε στὸ τέλος ὁ Σωμόν.

— Ἔχεις ἀπόλυτο δίκηο. Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε;

— Ἂς προχωρήσουμε μὲ σύστημα στὶς σκέψεις μας.

— Σ' ἀκούω.

— Τί ἤρθε νὰ κάνῃ ὁ Ὠντεκὲρ στὸ Παρίσι;

— Νὰ κρυφτῇ.

— Αὐτὸ μονάχα;

— Νὰ βρῇ δουλειά, νὰ ζήσῃ, μὲ μιὰ λέξι.

— Μὰ γιὰ νὰ ζήσῃ κανείς, ὅταν τόχῃ σκάσει ἀπ' τὰ κάτεργα καὶ τὸν κυνηγάει ἡ ἀστυνομία, πρέπει νὰ ξέρῃ ὅλες τὶς κρυψῶνες τοῦ Παρισιοῦ, νἄναι ἐξοικειωμένος μὲ τὸν ὑπόκοσμο. Ὁ Ὠντεκέρ, ὅμως, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἔντιμος καὶ φιλήσυχος, πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημά του. Τοῦ λείπει, λοιπόν, αὐτὴ ἡ πεῖρα.

— Ἔ, τότε, λοιπόν, θὰ τὸν τσακώσουμε πιὸ εὔκολα.

— Ὄχι, γιατὶ ὁ τρόπος ποὺ δραπέτευσε, δείχνει πὼς εἶναι ἔξυπνος, θαρραλέος κι' ἀποφασιστικός.

— Ἐπομένως;...

— Ἐπομένως, δὲν πιστεύω ν' ἀποφάσισε νὰ κρυφτῇ στὸ Παρίσι.

— Κι' ὅμως, ἤρθε ἐδῶ...

— Ἤρθε, γιατὶ εἶναι καλὸς σύζυγος καὶ πατέρας.

— Πιστεύεις, λοιπόν, πὼς θέλησε μονάχα νὰ ξαναδῇ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του, νὰ τὶς φιλήσῃ καὶ νὰ φύγῃ πάλι;

— Ἀκριβῶς!

— Συνεπῶς, κατὰ τὴ λογική σου, πρέπει νἄχῃ πάρει τώρα τὸ δρόμο πρὸς τὶς Βρυξέλλες.

— Ὄχι. Βρίσκεται πάντα στὴ Γαλλία καὶ πηγαίνει πρὸς τὴ Ρουέν.

— Στὴ Ρουέν;... Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

— Σὲ συλλυποῦμαι, καϋμένε μου Λουαζώ! εἶπε ὁ Σωμὸν μὲ μιὰ ἔκφρασι οἴκτου. Ἔτσι ποὺ ξέπεσες, γρήγορα θὰ πρέπῃ νὰ τὰ παρατήσῃς πιὰ καὶ νὰ πάρῃς τὴ σύνταξί σου.

Ὁ Λουαζὼ σώπασε, πειραγμένος στὸ φιλότιμο καὶ δάγκασε τὰ χείλη του.

Ὁ Σωμὸν ἔβαλε τὰ γέλια καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀρκέσθηκε ὁ Ὠντεκὲρ νὰ φιλήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του. Ἔχει κι' ἕνα γυιό!

Ὁ Λουαζὼ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι.

— Τώρα κατάλαβα! φώναξε.

— Καιρος ἦτανε... Νὰ καταλάβες ὁηλαδή;

— Ὁ Μεντερὶκ Ὠντεκὲρ εἶναι στρατιώτης καὶ ὑπηρετεῖ στὴ Ρουέν.

— Ἀκριβῶς, γέρο μου!

— Ἂς μὴ χάνουμε, λοιπόν, οὔτε λεπτό. Δρόμο γιὰ τὴ Ρουέν!

— Αὐτὸ σκόπευα νὰ σοῦ προτείνω κι' ἐγώ.

Πλήρωσαν τὸ κρασὶ ποὺ εἶχαν πιῇ, καὶ βγῆκαν βιαστικὰ ἀπ' τὴν ταβέρνα.

Ἡ ὥρα ἦταν 11. Τὸ τραῖνο τῆς Χάβρης θἄφευγε σὲ μιὰ ὥρα, τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς. Μποροῦσαν νὰ τὸ προλάβουνε.

Φάγανε βιαστικὰ κάτι, κοντὰ στὸ σταθμό. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ταξιδεύανε μὲ τὸ τραῖνο πρὸς τὴ Νορμανδία.

Φτάσανε στὴ Ρουὲν κατὰ τὶς 3 ½. Ἐπεκοινώνησαν ἀμέσως μὲ τὶς τοπικὲς ἀστυνομικὲς ἀρχές. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε νὰ τοὺς πῇ τίποτε γιὰ τὸ δραπέτη. Δὲν εἶχε κάμει καθόλου τὴν ἐμφάνισί του στὴ Ρουέν.

Ὅταν ἀναζήτησαν ὕστερα τοὺς στρατῶ.ες τοῦ συντάγματος, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ Μεντερίκ, μάθανε πὼς ἔλειπε ὁλόκληρο τὸ σύνταγμα γιὰ γυμνάσια καὶ πὼς θὰ γύριζε σὲ μερικὲς μέρες.

Ἔπρεπε τώρα νὰ διαλέξουν ἕνα ἀπ' τὰ δυό: Ἢ νὰ περιμένουν στὴ Ρουὲν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συντάγματος κι' ὕστερα νὰ ἐπιβλέπουν συνεχῶς τοὺς στρατῶνες καὶ τὸν ἴδιο τὸ Μεντερίκ. Ἢ, γιὰ νὰ κερδίσουν χρόνο, νὰ πάνε στὸ μέρος ὅπου γίνονταν τὰ γυμνάσια.

Προτίμησαν τὸ δεύτερο — γιατὶ κι' ὁ Ὠντεκὲρ θἄκανε ἴσως τὴν ἴδια σκέψι.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ φύγουν, τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Πήγαν, λοιπόν, νὰ κοιμηθοῦνε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ λιμανιοῦ.

Τ' ἄλλο πρωΐ, πρὶν ἀκόμα ξυπνήσουν, κάποιος χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα τους.

— Ἔ, τί θέλετε; ρώτησε ὁ Λουαζὼ ἀπὸ μέσα, μισοκοιμισμένος ἀκόμα.

— Ἀνοῖχτε! τοῦ φώναξαν δυνατὰ ἀπ' ἔξω. Σᾶς φέρνω ἕνα χαρτὶ ἀπ' τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Λουαζὼ ντύθηκε πρόχειρα, ξύπνησε τὸ Σωμὸν κι' ἄνοιξε ὕστερα τὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας χωροφύλακας.

— Ἔχουμε τίποτε καινούργιο; ρώτησε ὁ Σωμόν.

— Πολλὰ κι' ἐνδιαφέροντα!

Κι' ὁ χωροφύλακας τοὺς ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ περιέγραφε σύντομα ἀλλὰ μὲ σαφήνεια ὅλο τὸ κυνήγι τοῦ Ὠντεκὲρ στὸ δάσος τοῦ Μουασὸν καὶ στὴν περιοχὴ τοῦ πύργου τοῦ Ἐξπιλύ. Οἱ χωροφύλακες τοῦ Ρολμπουάζ, βεβαίωναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ δραπέτη.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ Λουαζώ, ἐπιστρέφοντας τὸ τηλεγράφημα. Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ ξεκινήσουμε.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Σωμόν.

— Τώρα ξέπεσες ἐσύ, γέρο μου! Πρέπει νὰ παρῃς τὴ σύνταξι σου... Μὰ δὲν μαντεύεις, λοιπόν;

— Ὄχι, τ' ὁμολογῶ.

— Θὰ πᾶμε στὸν πύργο τοῦ Ἐξπιλύ.

— Τί δουλειὰ ἔχουμε ἐκεῖ; Δὲν θὰ κάθησε, βέβαια, νὰ μᾶς περιμένῃ αὐτὸς ὁ κατεργάρης!

— Εἶσαι βέβαιος;... Δὲν διάβασες, λοιπόν, στὸ τηλεγράφημα πὼς ὁ πύργος τοῦ Ἐξπιλὺ ἀνήκει στὸν κ. Ζὰκ Ντεμάρ; Κι' ὁ κ. Ντεμὰρ εἶναι ὁ δεύτερος ἄντρας τῆς πρώην κυρίας ντὲ Μπωπρεώλ... Ὁ Ζεράρ, ὁ γυιός της, θὰ βρίσκεται κι' αὐτὸς στὸ Ἐξπιλύ... Κι' ὁ Ὠντεκὲρ ἔχει βάσιμους λόγους νὰ πιστεύῃ πὼς αὐτὸς ὁ νέος ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο!

— Πιστεύεις, λοιπόν...

— Δὲν πιστεύω τίποτε. Λέω, ὅμως, μὲ τὸ νοῦ μου, πὼς δὲν θὰ πῆγε τυχαίως στὸ Ἐξπιλὺ ὁ Ὠντεκέρ! Λέω ἀκόμη πὼς πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία. Λέω, τέλος, ὅτι ὁ Ὠντεκὲρ δὲν εἶναι κανεὶς φοβιτσιάρης, κι' ὅτι, μολονότι ἀνακάλυψαν οἱ χωροφύλακες τὴν παρουσία του, αὐτὸς θἄμεινε κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά, περιμένοντας ἴσως τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸ Ζεράρ ντὲ Μπωπρεώλ.

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου. Δρόμο, λοιπόν!

— Καὶ γρήγορα, μάλιστα, φίλε μου Σωμόν.

Πλήρωσαν τὸ λογαριασμό τους στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀφοῦ κουβέντιασαν πολλὴ ὥρα μὲ τοὺς δυὸ χωροφύλακες τοῦ Ρολμπουάζ, ποὺ εἶχαν ἰδῇ κι' εἶχαν κυνηγήσει τὸν Ὠντεκέρ, ὁ Σωμὸν κι' ὁ Λουαζὼ τράβηξαν πρὸς τὸ δάσος τοῦ Μουασόν. Ὁ σκοπὸς τους ἦταν νὰ κάνουν μιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους, πρὶν καταστρώσουν τὸ σχέδιό τους.

Ἦσαν δραστήριοι κι' οἱ δυό, καὶ δὲν τοὺς ἄρεσε νὰ χάνουνε τὸν καιρό τους.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐνῶ τρώγανε στὴν ταβέρνα μιὰ ὀμελέτα μὲ λαρδί, μπῆκε ἕνα παιδὶ ὡς 12 χρονῶν, μαζὶ μ' ἕνα νέο ψηλὸ κι' ἡλιοκαμμένο.

— Καλὼς τὸν Ζακινό, εἶπε στὸ δεύτερο ὁ ταβερνιάρης. Τί γυρεύεις μαζὶ μὲ τὸν τσοπάνη τοῦ μπάρμπα-Μορελλέ;

— Φαίνεται πὼς ὁ Μορελλὲ ἔχει κάποιον καινούργιο στὴ φέρμα του, γιατὶ ὁ μικρὸς ἦρθε καὶ μ' εἰδοποίησε ἐκ μέρους του νὰ τοῦ πάω ἕνα ξύλινο κρεβάτι κι' ἕνα στρῶμα... Μὰ δὲν ἔχω ἐδῶ, καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὰ φέρω ἀπ' τὸ Βερνόν... Ἤρθα, λοιπόν, νὰ πιῶ ἕνα ποτηράκι, πρὶν ξεκινήσω...

Οἱ χωρικοὶ εἶναι περίεργοι ἐκ φύσεως. Κάθε καινούργια λεπτομέρεια, ποὺ πέφτει μέσα στὴ μονότονη ζωή τους, προκαλεῖ τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τους.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ ταβερνιάρης ἔδωσε κρασὶ στὸ Ζακινό, ρώτησε τὸ μικρό:

— Ὥστε ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ὑπηρέτη ὁ μπάρμπα-Μορελλέ; Αὐτὸς ἔκανε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τὶς δουλειές του ὁλομόναχος!

— Φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ὑπηρέτης, εἶπε τὸ παιδί.

— Ἀλλὰ τί εἶναι; Κανεὶς βουλευτής, ἢ συνταγματάρχης;

— Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ἄκουσα τ' ὄνομά του. Τὸν λένε Ζάκ, κι' ὅπως κατάλαβα, εἶναι ὁ ἀδερφὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

— Ἄ, ναί, ξέρω! Εἶν' ἕνας γεωργός, ἀπ' τὸ Αἶν...

— Ἀκριβῶς... Καὶ γνωρίζεται, φαίνεται, μὲ τὸν κ. Ζὰν Ντεμάρ, τὸ δικηγόρο ποὺ κάθεται στὸν πύργο.

— Μπᾶ! Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ δικηγόρου, οἱ δυὸ πράκτορες τῆς Ἀσφαλείας, ἀντήλλαξαν μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ τέντωσαν τ' αὐτί τους. Ὁ μικρὸς ἐξήγησε στὸν ταβερνιάρη:

— Εἶδα σήμερα τὸ πρωῒ νὰ περιφάνε ἀπὸ κοντά μου ὁ κ. Ζὰν Ντεμὰρ κι' ὁ Ζὰκ Μορελλέ. Αὐτοὶ δὲν μὲ εἶδανε. Ἦταν τόση καταχνιά!... Ἐρχονταν ἀπ' τὸ Ἐξπιλύ. Ἴσως νὰ πέρασε τὴ νύχτα του στὸν πύργο ὁ ἀδελφὸς τοῦ μπάρμπα-Μορελλέ... Μὰ μὴ νομίζετε πὼς ἦταν καλομαθημένος στὴν πολυτέλεια, στὸν τόπο του!...

— Πῶς τὸ καταλάβες, αὐτό;

— Ἄκουσα ποὺ τοὔλεγε ὁ ἀφεντικός μου: «Πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα

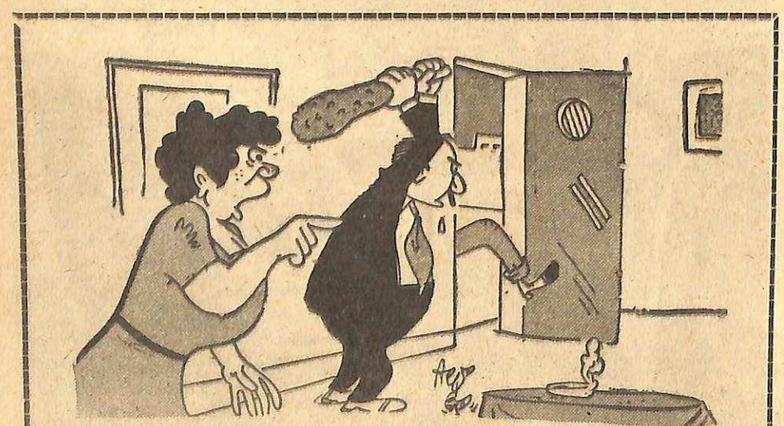

— Σπάστου τα!... Εἶναι ὁ γρουσούζης ὁ Μανώλης, ποὺ ἔρχεται πάλι γιὰ ποδαρικό!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

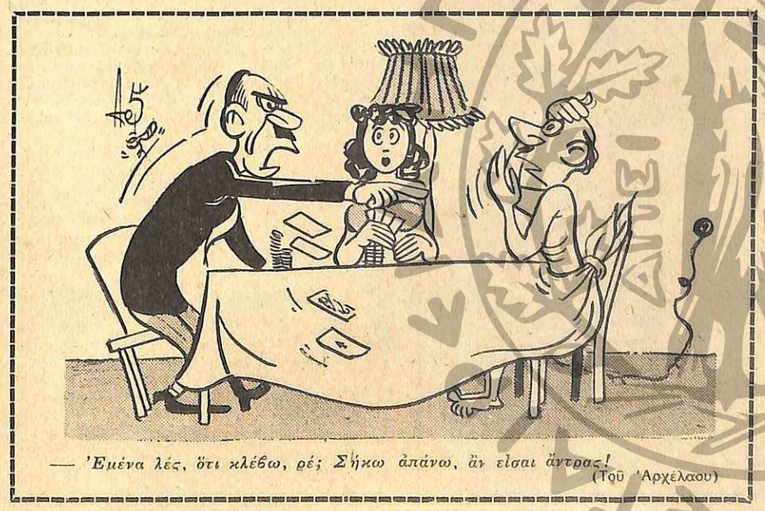

— Ἐμένα λές, ὄτι κλέβω, ρέ; Σ'ἠκω ἀπάνω, ἂν εἶσαι ἄντρας!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

κρεβάτι» κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντοῦσε: «Μπᾶ, μὴ σὲ νοιάζῃ! Χρόνια τώρα, ἔχω ξεμάθει ἀπὸ κρεβάτια. Θὰ κοιμηθῶ μιὰ χαρὰ στὸ σταῦλο ἢ στὸν ἀχυρῶνα...».

»Μὰ ὁ μπάρμπα-Μορελλὲ ἐπέμεινε, καὶ μ' ἔστειλε νὰ παραγγείλω τὸ κρεβάτι καὶ τὸ στρῶμα στὸ Ζακινό.

Κι' ὁ μικρὸς πρόσθεσε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Πολὺ καθυστερημένοι πρέπει νἄναι, στὸν τόπο του, γιὰ νὰ μὴν κοιμοῦνται ποτέ τους σὲ κρεβάτια...

Ὁ Λουαζὼ κι' ὁ Σωμὸν εἶχαν ἀκούσει μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ λόγια τους. Τἄβρισκαν πολὺ ἐνδιαφέροντα...

Ἡ παρουσία τοῦ Ζὰν Ντεμάρ, ἡ ἄφιξί του στὴ φέρμα, μαζὶ μὲ τὸν ἄγνωστο, τὰ λόγια τοῦ «ἀδελφοῦ» τοῦ Μορελλέ, ὅλ' αὐτά, τοὺς παραξένευαν...

Κι' ὕστερα, οἱ ὧρες συνέπιπταν μὲ τὴν καταδίωξι τοῦ Ὠντεκὲρ ἀπ' τοὺς χωροφύλακες. Ὁ δραπέτης εἶχε ἐξαφανισθῆ, τὴ νύχτα, κάπου κοντὰ στὸ Ἐξπιλύ. Καί, τὰ ξημερώματα, ὁ Ζὰν Ντεμὰρ εἶχε πάει στη φέρμα τοῦ Μορελλέ, μαζὶ μ' ἕνα ξένο...

Ἦταν ἀληθινὰ ἀδελφὸς τοῦ Μορελλέ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ βεβαίωνε πὼς δὲν εἶχε κοιμηθῆ σὲ κρεβάτι ἀπὸ πολὺν καιρό; Ἡ μήπως ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ὠντεκέρ, καὶ τὸν εἶχε κρύψει ὁ Ζὰν Ντεμάρ;

— Θὰ πᾶμε νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε, εἶπε σιγανὰ ὁ Λουαζὼ στὸ σύντροφό του.

— Βέβαια. Ἔχουμε, εὐτυχῶς, τὴ φωτογραφία του.

Ὁ Ζακινὸ ἔφυγε σὲ λίγο. Ὁ μικρὸς βοσκὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ κάνη τὸ ἴδιο. Ὁ Σωμὸν σηκώθηκε τότε καὶ τὸν πρόλαβε στὴν πόρτα.

Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζί του. Ὁ μικρὸς ἦταν φλύαρος, καὶ δὲν ζητοῦσε τίποτε καλύτερο παρὰ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὶς λίγες ἐλεύθερες ὧρες ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ Τύχη.

Ὁ Σωμὸν τὸν προσκάλεσε στὸ τραπέζι τους. Κι' ὁ Λουαζώ, ποὺ εἶχε τελειώσει στὸ μεταξὺ τὴν ὁμελέτα του, παράγγειλε μιὰ μποτίλια κρασί. Γέμισε τὸ ποτῆρι τοῦ παιδιοῦ καὶ τσούγκρισε μαζί του τὸ δικό του.

— Δὲν σᾶς ξέρω, τοὺς εἶπε ὁ μικρός. Ξένοι εἴσαστε;

— Ναί, ἀπ' τὴ Ρουέν. Ἔχουμε ὅμως ἕνα ξάδερφο, ἐδῶ κοντά...

— Ἄ! Πῶς λέγεται;

— Μπάρμπα-Μορελλέ.

— Μπᾶ! Τὸ ἀφεντικό μου;... Δὲν ἤξερα νἄχη ἄλλο συγγενὴ ἀπ' τὸν ἀδερφό του τὸ Ζάκ... ποὺ βρίσκεται μάλιστα στὴ φέρμα, ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ...

— Ναί, ναί! Τὸ ξέρουμε. Ἔχουμε μεγάλο δεσμὸ μὲ τὸ Ζάκ, εἶπε ὁ Σωμόν.

— Νά κι' ἡ ἀπόδειξι, πρόσθεσε ὁ Λουαζώ.

Κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του μιὰ φωτογραφία. Τὴν ἔβειξε στὸ μικρό. Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε καλὰ καὶ φώναξε:

— Βέβαια, αὐτὸς εἶναι! Μόνο ποὺ ἔχει μουστάκι, ἐνῶ στὴ φωτογραφία εἶναι ξυρισμένος.

— Ἄ, μὲ τὸ μουστάκι δὲν ἀλλάζει πολὺ ἡ φυσιογνωμία...

Ὁ μικρὸς ἄδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ δήλωσε:

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο. Δὲν χωρατεύει ὁ μπάρμπα-Μορελλέ. Ἂν χασομερήσω πιὸ πολύ, θὰ μοῦ τὶς βρέξῃ!

— Θὲς νὰ κερδίσῃς ἕνα τάλληρο; τοῦ πρότεινε ὁ Λουαζώ.

— Ἕνα τάλληρο; Θέλει καὶ ρώτημα;... Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Κάτι πολὺ εὔκολο. Θὰ γυρίσῃς στὴ φέρμα. Ὅταν φτάσῃς ἐκεῖ, δὲν θ' ἀναφέρῃς καθόλου στὸν ἀφεντικό σου ἢ στὸν ἀδελφό του πὼς μᾶς συνάντησες...

— Μπᾶ! Γιατί αὐτό, ἀφοῦ εἴσαστε συγγενεῖς;

— Θέλουμε νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ ἔκπληξι. Νὰ μᾶς δῇ, ξαφνικά, χωρὶς νὰ μᾶς περιμένῃ.

— Ἄ, καλά. Καταλαβαίνω!

— Δὲν θὰ πῇς, λοιπόν, τίποτα... Ἔτσι;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Νά, πάρε τὸ τάλληρό σου... Καί, τὸ βράδυ, θὰ σοῦ δώσουμε ἄλλο ἕνα, ἂν δοῦμε πὼς κράτησες τὸ λόγο σου, ὅταν θα φτάσουμε κι' ἐμεῖς στὴ φέρμα.

— Δυὸ τάλληρα!... Δικά μου!... Ὅλα δικά μου;

— Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ λόγος νὰ τὰ μοιραστῆς μὲ κανέναν ἄλλο!

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ λάμπανε ἀπὸ χαρά.

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι, δὲν θὰ βγάλω τσιμουδιά! εἶπε.

— Μπράβο. Ὅταν φτάσουμε πιὰ ἐκεῖ, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πῆς ὅ,τι θέλεις.

— Εἴσαστε καλός, κύριε, πολὺ καλός!...

— Γιὰ πές μας, τώρα, εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε τὸ δρόμο γιὰ τὴ φέρμα;

— Ὡς τὸ δάσος τοῦ Μουασόν, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε καθόλου. Ὕστερα ὅμως θὰ συναντήσετε ἕνα σωρὸ δρόμους καὶ μονοπάτια. Μπορεῖ νὰ χαθῆτε...

— Καὶ στὸ Ἐξπιλύ, ἀπὸ ποῦ πάνε;

— Θὰ βρῆτε μιὰ μεγάλη δενδροστοιχία, ποὺ βγάζει κατ' εὐθεῖαν στὸν πύργο... Μὰ δὲν ἔρχεσθε καλύτερα μαζί μου; Θἄναι πιὸ ἁπλό, αὐτό.

Ὁ Λουαζὼ κι' ὁ Σωμὸν ἀντήλλαξαν μιὰ γρήγορη ματιά.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ πρῶτος. Πᾶμε ὅλοι μαζί!

Ξεκίνησαν ἀμέσως. Τὸ παιδὶ προχωροῦσε μπροστά, κι' οἱ δυὸ ἄντρες τὸ ἀκολουθοῦσαν, φροντίζοντας ὅμως νὰ μένουν σὲ κάποια ἀπόστασι. Κάθε τόσο, ἔλεγαν τὶς σκέψεις τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Δὲν θἄναι τόσο δύσκολο, ὅσο νομίζαμε.

— Μπᾶ, ἴσα-ἴσα, φαίνεται πάρα πολὺ εὔκολο. Τόσο ποὺ φοβᾶμαι...

— Τί πρᾶγμα;

— Καμμιὰ ἀναποδιά, τὴν τελευταίο στιγμή.

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος... Ξέρεις τί μ' ἀπασχολεῖ, ἐμένα; Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς εἶπε ὁ διοικητής... Μοῦ φάνηκε πὼς δὲν πολυενδιαφερότανε νὰ συλληφθῆ ὁ Ὠντεκέρ, ἐφ' ὅσον μᾶς ἄφηνε ἐλεύθερους νὰ δράσουμε, ὅπως νομίζαμε...

— Λές;... Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν, φοβᾶμαι μήπως κάνουμε καμμιὰ γκάφα, ἂν τὸν συλλάβουμε.

— Ἔχεις δίκηο. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι τώρα, ὄχι νὰ συλλάβουμε τὸν Ὠντεκέρ, ἀλλὰ νὰ διαφωτίσουμε τὰ παράξενα περιστατικὰ ποὺ ἀκολούθησαν τὴ δραπέτευσί του.

— Σωστά! Ἂς μὴν τὸ ξεχνᾶμε, αὐτό...

Διέσχισαν τὸ δάσος τοῦ Μουασόν. Κάθε τόσο, ὁ μικρὸς γύριζε καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Κοντεύουμε, ξέρετε... Πόσο θὰ εὐχαριστηθῆ ποὺ θὰ σᾶς δῇ ὁ Ζὰκ Μορελλέ!

— Ἴσως ὄχι καὶ τόσο! ψιθύρισε μόνος του ὁ Σωμόν.

Στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ὁ μικρὸς σταμάτησε καὶ τοὺς ἔδειξε μακρυὰ τὰ κτίρια μιᾶς φέρμας.

— Ἐκεῖ εἶναι... τοὺς εἶπε. Τώρα πιὰ δὲν ἔχετε φόβο νὰ χαθῆτε, ὑποθέτω!

— Ἀσφαλῶς ὄχι. Σ' εὐχαριστοῦμε. Καὶ μὴν ξεχάσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου.

— Καὶ σεῖς, μὴν ξεχάστε τὸ ταλληράκι μου!

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ὁ μικρός, οἱ δυὸ πράκτορες ἔκαναν μιὰ γρήγορη σύσκεψι.

— Καλύτερο εἶναι, πρότεινε ὁ ἕνας, νὰ ζητήσουμε τὸ Μορελλέ, νὰ τοῦ ποῦμε ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὸν ρωτήσουμε ποῦ βρίσκεται ὁ Ὠντεκέρ.

— Ὄχι! Ἡ δική μου γνώμη εἶναι νὰ παρουσιαστοῦμε ξαφνικὰ στὸν Ὠντεκέρ. Ἀλλοιῶς, ὁ Μορελλέ, ποὺ θὰ τὸν ξέρῃ ἀσφαλῶς καὶ θὰ ὑποσχέθηκε στὸν κ. Ντεμὰρ νὰ τὸν βοηθήσῃ, θὰ τὸν φυγαδέψῃ ἀπ' τὴ φέρμα... καὶ τότε θὰ πάνε χαμένοι οἱ κόποι μας καὶ τὸ δεκάρικο ποὺ δώσαμε στὸ μικρό!

— Τότε, λοιπόν, ἂς ζυγώσουμε ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦμε τὴ φέρμα κι' ἂς παραμονέψουμε, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή.

Πραγματικά, μείνανε κρυμμένοι μιὰ ὥρα περίπου. Ὕστερα, εἶδαν ξαφνικὰ κάποιον νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος τους, κρατῶντας μιὰ τσάπα κι' ἕνα τσουβάλι ἀδειανό.

Ὁ Λουαζὼ εἶχε καλὴ ὅρασι. Τὸν κύτταξε καὶ εἶπε:

— Σὰν τὸν ἄνθρωπό μας, μοῦ φαίνεται.

— Προσοχή! Τὸ ἴδιο νομίζω κι' ἐγώ...

Καί, πραγματικά, ἦταν ὁ Ὠντεκέρ. Πλησίαζε, ἀνύποπτος. Σταμάτησε περὶ τὰ 200 μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν κρύπτη τῶν ἀστυνομικῶν, σ' ἕνα χωράφι σπαρμένο μὲ πατάτες. Πέταξε χάμω τὸ σακκὶ κι' ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά.

— Μᾶς γυρίζει τὴν πλάτη, ψιθύρισε ὁ Σωμόν. Δὲν θὰ δυσκολευτοῦμε... Κανεὶς δὲν μᾶς βλέπει γιὰ νὰ τὸν προειδοποιήσῃ... Ὡστόσο, κάνε ἐσὺ ἕνα γῦρο, μέσα ἀπ' τὸ δάσος, γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃς ἀπ' τὸ πλάϊ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃς νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Ἐγὼ θὰ τὸν ζυγώσω σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω... Θὰ πατάω στὰ σκαμμένα χώματα, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ.

Ἀπ' τὸ μέρος τοῦ Ἐξπιλύ, φτάνανε οἱ φωνὲς κυνηγετικῶν σκυλιῶν.

— Κάποιος κυνηγάει, ἐδῶ κοντά, εἶπε ὁ Λουαζώ.

Καὶ προχώρησε, μὲ χίλιες προφυλάξεις,

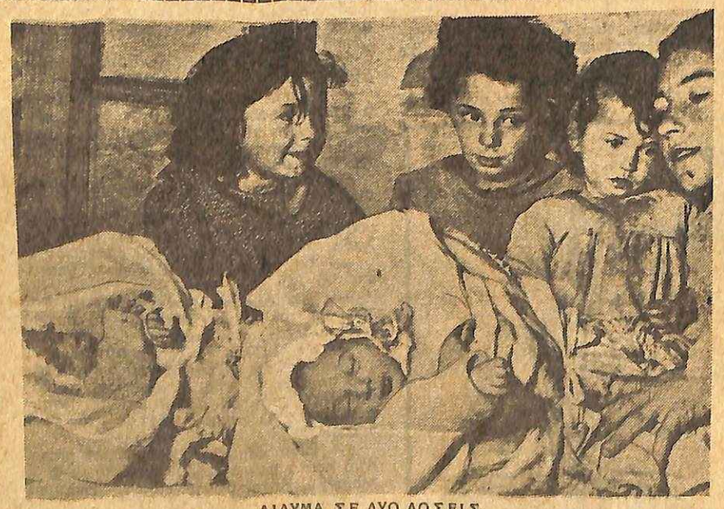

ΔΙΔΥΜΑ ΣΕ ΔΥΟ ΔΟΣΕΙΣ

Μιὰ τσιγγάνα 22 χρόνων, ἡ Τερέζα Ντεγκλάουντι (ἄκρον δεξιὰ) ἔφερε στὸν κόσμο πρὸ ἡμερῶν μέσα στὸ προάστιό της ἕνα κοριτσάκι. Ὅλοι πίστεψαν πὼς ὁ τοκετὸς εἶχε τελειώσει. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ὧρες τὴν τσιγγάνα τὴν ἔπιασαν νέοι πόνοι. Μεταφέρθηκε λοιπὸν ἐπειγόντως σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Τουρίνου, ὅπου ἔφερε στὸν κόσμο κι' ἕνα δεύτερο κοριτσάκι. Ἔτσι δυὸ δίδυμες ἀδελφὲς γεννήθηκαν σὲ ἀπόστασι 20 χιλιομέτρων ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στὴ φωτογραφία μας τὰ δίδυμα τριγυρισμένα ἀπὸ τὴν μητέρα τους καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδέρφια τους.

Ὁ Σωμὸν ἀκολούθησε διαφορετικὴ κατεύθυνσι.

Πλησίασαν σιγὰ-σιγὰ τὸν κατάδικο.

Μὰ καὶ τὰ σκυλιὰ ζύγωναν ὁλοένα. Ξαφνικά, ξεπετάχτηκε μέσ' ἀπ' τοὺς θάμνους ἕνας λαγός, ἔκανε ἕνα μεγάλο κύκλο καὶ σταμάτησε, μὲ τ' αὐτιὰ στημένα, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῶν ἐχθρῶν του. Ὕστερα ξαναγύρισε στὸ δάσος, ἀκολουθῶντας ἕνα χαντάκι.

Ὁ Ὠντεκὲρ εἶχε ἀνασηκωθῆ καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα. Καθώς, λοιπόν, γύριζε κάποια στιγμὴ τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸ Σωμόν.

Δὲν τὸν γνώριζε. Μάντεψε ὅμως ἀμέσως, ἀπ' τὸ ντύσιμό του κι' ἀπ' τὸ ἀδέξιο περπάτημά του στὶς κακοτοπιές, πὼς δὲν ἦταν ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ.

Χλώμιασε σὰν πεθαμένος. Δὲν θὰ κρατοῦσε, λοιπόν, πολὺ ἀκόμα ἡ ἥρεμη ζωή του...

Τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα νὰ τρέξῃ, νὰ φύγῃ! Τὸ δάσος ἦταν κοντά...

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε νὰ βγαίνῃ μέσ' ἀπ' τὸ δάσος δεύτερος ἄγνωστος, ντυμένος περίπου σὰν τὸν πρῶτο, καὶ νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Κατάλαβε τότε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξεφύγῃ. Καὶ περίμενε, ἀποθαρρυμένος...

Τὰ γόνατά του λύγιζαν. Ἀναγκάσθηκε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πέτρα, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ὁ Σωμὸν κι' ὁ Λουαζὼ πλησιάζανε... Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, φτάσανε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητοῦσαν ἀπὸ τόσον καιρό.

Ὁ Ὠντεκὲρ δὲν εἶχε κάμει τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἔμενε σὰν ἀπολιθωμένος, μὲ τοὺς ἀγκῶνες του ἀκουμπισμένους στὰ γόνατά του.

Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του χαμένο καὶ πάλι. Τί θὰ γινότανε τώρα;...

Τὸ εἶχε πῆ στὸ Ζὰν Ντεμάρ: Ποτὲ δὲν θὰ κατηγοροῦσε τὴ Μαργαρίτα... Ἄρα γε θὰ θυμόνταν ἐκεῖνοι τὴ θυσία του, τὴν αὐταπάρνησί του, καὶ θὰ προσπαθοῦσαν τοὐλάχιστον νὰ τὸν λυτρώσουν ἀπ' τὰ κάτεργα ποὺ τὸν περίμεναν καὶ πάλι;

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ!

Δάκρυα χοντρὰ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του, δίχως νὰ προσπαθῆ καθόλου νὰ τὰ κρύψῃ. Ὅλη του ἡ ἐμφάνισι ἔβειχνε τόση ἀπελπισία, τέτοια ἀποθαρρυνσι, ὥστε οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ στάθηκαν καὶ τὸν κύτταζαν, ἀμίλητοι.

Βλέπανε νὰ κλαίῃ, νικημένος, ἐπιτέλους, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ εἶχε δώσει τόσες ἀποδείξεις θάρρους, τόλμης καὶ πονηρίας! Εἶχαν συγκινηθῆ ἀληθινά, δίχως νὰ τὸ θέλουνε.

— Καϋμένε μου Ὠντεκέρ, δὲν φταῖμε ἐμεῖς, τοῦ εἶπε ὁ Λουαζώ, μὲ καλωσύνη. Κάνουμε τὸ καθήκον μας!

— Ἀποτελειῶστε το, λοιπόν. Πηγαίνετέ με ὅπου θέλετε.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἦταν ἕτοιμοι ν' ἀπαντήσουν, ὅταν ἄκουσαν βήματα πίσω τους. Στράφηκαν κι' εἶδαν τὸ Ζεράρ, μὲ ροῦχα κυνηγοῦ καὶ μὲ τὸ ντουφέκι στὸν ὦμο, νὰ τοὺς κυττάζῃ μὲ ζαρωμένα φρύδια.

Ὁ Λουαζὼ τὸν εἶχε ξαναδῆ, στὸ θυρωρεῖο τῆς κυρὰ-Λεόν, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαὶντ-Ὀνορέ. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως καὶ τὸν χαιρέτησε.

— Ὁ κ. Ζεράρ ντὲ Μπωπρεώλ, ἐξήγησε στὸ σύντροφό του.

Ὁ Σωμὸν ἔβγαλε τὸ καπέλλο του. Ὁ Ζεράρ ἔμενε σιωπηλὸς ἀκόμα.

— Μ' ἀναγνώρισαν, κύριε Ζεράρ, τοῦ εἶπε θλιμμένα ὁ Ὠντεκέρ. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γίνῃ τίποτε...

Μιὰ ἔκφρασι πόνου πέρασε ἀπ' τὸ λεπτὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

— Θὰ πάρετε μαζί σας αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε τοὺς ἀστυνομικούς.

Ἐκεῖνοι δὲν ἀπάντησαν ἀμέσως.

Θυμόνταν τὶς ὁδηγίες τοῦ προϊσταμένου τους...

— Εἶν' ἀθῶος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κύριοι... πρόσθεσε ὁ νέος. Λυπηθῆτε τον, ἀφῆστε τον ἐλεύθερο... καὶ σὲ λίγο, σὲ μερικὲς μέρες ἴσως, θἄχετε τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός του!

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Σωμόν. Τόσο ποὺ μᾶς παίδεψε γιὰ νὰ τὸν βροῦμε, μοῦρχεται τώρα ἀσχημο νὰ μὴ τὸν κλείσω μέσα!

— Ναί, συμφώνησε κι' ὁ σύντροφός του, εἶναι σὰν νὰ σοῦ παίρνουνε τὸ ψωμὶ ἀπ' τὸ στόμα...

Ὡστόσο, ὁ Λουαζὼ φάνηκε νὰ παίρνῃ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι.

— Πρέπει νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι, κύριε ντὲ Μπωπρεώλ, καὶ σεῖς, Ὠντεκέρ... εἶπε. Μὰ ὄχι ἔτσι, στὸ πόδι... Πᾶμε μέσα στὸ σπίτι.

— Ὄχι ἐδῶ. Καλύτερα στὸ Ἐξπιλύ, ἀπάντησε ὁ Ζεράρ.

— Ἔστω. Μὴν ξεχνᾶτε δὲ κι' οἱ δυό σας πὼς ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ μᾶς στερα... Βλέπετε, Ὠντεκέρ, πὼς δὲν σᾶς φερνόμαστε καθόλου σὰν ἀστυνομικοὶ σὲ κατάδικο...

— Ἔχετε ἀπόλυτο δίκηο, κύριοι, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμά, εἶπε ὁ Ζεράρ.

Ἕνας δασοφύλακας, ποὺ συνώδευε τὸ Ζεράρ στὸ κυνήγι του, εἶχε σταθῆ καὶ περίμενε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

— Θὰ γυρίσω στὸν πύργο, τοῦ εἶπε ὁ νέος. Φρόντισε σὺ γιὰ τὰ σκυλιά.

Ὁ Ὠντεκὲρ εἶχε σκουπίσει τὰ δάκρυά του. Ἡ θέσι του δὲν τοῦ φαινόταν πιὰ τόσο ἀπελπιστική.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ τέσσερες ἄντρες βρίσκονταν στὸ γραφεῖο τοῦ Ζεράρ, στὸν πύργο τοῦ Ἐξπιλύ.

Η'.

Ὅπως εἴπαμε ἤδη, ὁ Ζὰν Ντεμὰρ εἶχε εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς ἀπ' τὸ διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας, πὼς εἶχε συμβῆ κάτι καινούργιο.

Πῆγε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖνος τὸν περίμενε καὶ τὸν δέχθηκε ἀμέσως.

Δὲν ἦταν μόνος. Βρίσκονταν ἐκεῖ καὶ δυὸ ἀπ' τοὺς ὑφισταμένους του. Ὁ δικηγόρος δὲν τοὺς γνώριζε. Ἦσαν ὁ Λουαζὼ κι' ὁ Σωμόν, ποὺ εἶχαν φτάσει μόλις στὸ Παρίσι.

Κι' ὁ Ὠντεκέρ, τί εἶχε γίνει; Θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως.

Ὁ διοικητὴς παρουσίασε στὸ δικηγόρο τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς.

— Δὲν γελάστηκα, τοῦ εἶπε, ὅταν πρόβλεψα πὼς οἱ ἄνθρωποί μου θὰ πετύχαιναν στὴν ἀποστολή τους.

— Ἄ, ξαναβρήκανε, λοιπόν, τὸν Ὠντεκέρ;

— Ναί, στὴ φέρμα ποὺ τὸν εἴχατε κρύψει.

Ὁ Ντεμὰρ κοπίασε γιὰ νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησί του.

— Τὸν συνέλαβαν; ρώτησε. Ὡστόσο, κύριε, ξέρατε τὴν ἀλήθεια!

— Ὄχι, δὲν τὸν συνέλαβαν... Κι' ἐκαναν πολὺ καλὰ ποὺ χρησιμοποίησαν ἔτσι τὴν ἐλευθερία δράσεως ποὺ τοὺς εἶχα ἀφίσει.

— Ὁ Ὠντεκὲρ βρίσκεται πάντα στὸ Ἐξπιλύ;

— Μάλιστα, κύριε.

Κι' ὁ διοικητὴς εἶπε στοὺς ὑφισταμένους του:

— Διηγηθῆτε στὸν κ. Ντεμάρ ὅ,τι συνέβη.

— Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς πολυενδιαφέρουν οἱ λεπτομέρειες, ἄρχισε ὁ Λουαζώ. Δὲν ἔχει σημασία τὸ πῶς κατορθώσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη τοῦ Ὠντεκέρ. Πάντως, τὸν βρήκαμε στὴ φέρμα, νὰ μαζεύῃ πατάτες.

»Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔφτασε ὁ κ. Ζεράρ ντὲ Μπωπρεώλ... ἀπάνω στὴν ὥρα δηλαδή, γιατὶ ἡ ἀποστολή μας ἦταν ἰδίως νὰ ρωτήσουμε τὸν Ὠντεκὲρ καὶ τὸν κ. ντὲ Μπωπρεώλ, σχετικὰ μὲ τὶς περίεργες περιστάσεις ποὺ ἀκολούθησαν τὴ δραπέτευσί του πρώτου.

— Καὶ τὸ κάνατε, αὐτό;

— Μάλιστα.

— Ποιὸ συμπέρασμα βγάλατε;

— Περιμένετε! Ἂς προχωρήσουμε μὲ τὴ σειρά... Γυρίσαμε, λοιπόν, ὅλοι στὸ Ἐξπιλύ. Κλειστήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ζεράρ καὶ κουβεντιάσαμε ἀρκετὴ ὥρα.

»Ὅταν εἴχαμε φύγει ἀπὸ δῶ, ὁ κ. διοικητὴς μᾶς εἶχε πῆ: «Ὁ κ. ντὲ Μπωπρεὼλ κι' ὁ Κολλιδὲ ἐχθρεύονται τὸν Ὠντεκὲρ καὶ θέλουν τὸ θάνατό του. Κάνανε ὅ,τι μποροῦσανε, γιὰ νὰ μᾶς τὸν ξαναρίξουν στὰ χέρια μας, καὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουνε ἀκόμα... Διαφωτίστε αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ προσπαθῆστε νὰ μάθετε τοὺς λόγους τοῦ τόσου μίσους των!».

»Ἔ, λοιπόν, δὲν ἔχουμε ἀκόμη παρὰ ὑποψίες γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους. Ἂν ὡστόσο δὲν ἔχουμε πετύχει τελείως, μποροῦμε πάντως ν' ἁπλουστεύσουμε πολὺ τὸ πρόβλημα καὶ νὰ τὸ διατυπώσουμε ὁλοκάθαρα.

— Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ! εἶπε νευρικὰ ὁ Ντεμάρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Βασ. Φανίτσιου τὸ Α'. Μέρος τῶν «Ζαγοριανῶν» τοῦ Λαμπρίδη μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ Ζαγορίσια Ἱστορία» ἀπαραίτητον βιβλίο γιὰ κάθε διανοούμενον.

Ο ΤΑΥΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ

Ὕστερα ἀπὸ μερικῶν χρόνων ἐνεύχισμένη συμβίωσι μὲ τὴν Λίντα Κρίστιαν, ὁ Ταῦρον Πάουερ ἔμεινε τώρα μόνος στὴ βίλλα του στὸ Χόλλυγουντ μαζὶ μὲ τὶς δυὸ κόρες του, τὴ Φραντέσκα Ρομάνα (3 χρόνων) καὶ τὴν Τάσυν Στεφανία (13 μηνῶν). Οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν παντρευτῆ τὸ 1950 στὴ Ρώμη καὶ ἐκτοτε ἡ Λίντα εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα γιὰ νὰ ἀφοσιωθῆ στὸ νοικοκυριό της. Τώρα ὅμως θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κινηματογράφο καὶ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χωρίσουν.

Ἡ Ζωὴ ΤΟ ΕΤΟΣ 2000

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς προβλέψεις τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ.

ΠΟΛΛΑ ἔχουν γραφτῆ ὡς τώρα — καὶ τὰ περισσότερα μὲ βασικὸ κριτήριο.... τὴν φαντασία — γιὰ τὸ πῶς θὰ εἶναι ὁ κόσμος τὸ ἔτος 2.000. Ἂν, μάλιστα, κυττάξουμε σὲ παλαιότερα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, γύρω στὸ 1920 ἢ στὸ 1930, θὰ συναντήσουμε ἀφθονία ἀπὸ τέτοιες προφητικὲς περιγραφές, ποὺ θυμίζουν, οἱ πιὸ πολλές, τὶς περιγραφὲς τῶν Ἀρείων ἀπὸ τὸν Οὐέλλς!

Σήμερα, ὅμως, ἀπὸ τὸ ἔτος 2.000 δὲν μᾶς χωρίζουν, παρὰ 46 χρόνια. Καὶ τὸ σχετικὰ σύντομο αὐτὸ διάστημα ἀποκλείει τὴν πιθανότητα γιὰ κοσμοϊστορικὲς μεταβολὲς καὶ δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ ἀνεύθυνες καὶ ἐξωφρενικὲς προφητεῖες. Ἐνῶ, ἀντίθετα, προσφέρει μιὰ θετικὴ βάσι σὲ σοβαροὺς ἐπιστήμονες, ποὺ θέλουν νὰ δώσουν μιὰν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, στηριζόμενη στὰ σημερινὰ δεδομένα καὶ στοὺς ὑπολογισμούς, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ αὐτά.

Ἡ συστηματικώτερη ἐπιστημονικὴ ἐργασία πάνω στὸ ἐνδιαφέρον πρόβλημα τῆς ὄψεως ποὺ θὰ παρουσιάζη μεθαύριο ὁ πλανήτης μας, ἔγινε τελευταία, ἀπὸ τὸ γνωστὸ Ἰνστιτοῦτο Ροκφέλλερ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐργάστηκαν πάνω κατέληξαν σὲ ὡρισμένα συγκεκριμένα στοιχεῖα ποὺ διέθεταν καὶ στὰ ὁποῖα — ἐκτὸς ἀπροόπτου, ὅπως θὰ ἦταν λ. χ. ἕνας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, ποὺ θὰ ξαναγύριζε τὸν κόσμο στὴν βαρβαρότητα — πρέπει, στὶς γενικές τους γραμμές, νὰ ἐπαληθεύσουν.

Τὸ πιὸ βέβαιο, λοιπόν, ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἀφοροῦν τὸ ἄμεσο μέλλον, εἶναι πὼς οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ ἔχουμε γίνει — δυστυχῶς! — πάρα πολλοί. Ὁ συνολικὸς πληθυσμὸς τοῦ πλανήτη μας, τὸ ἔτος 2.000, θὰ ἔχη φτάσει τὰ 3.250.000.000 ψυχῶν, θὰ ἔχη, δηλαδή, σημειώσει μιὰ αὔξησι 70 % συγκριτικὰ μὲ σήμερα.

Βέβαια, ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἐλπίδα νὰ συνεννοηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη μεταξύ τους, ὥστε νὰ ἐπιβληθῆ ἕνας ἔλεγχος στὶς γεννήσεις. Ἡ ἐλπίδα, ὅμως, αὐτὴ εἶναι τόσο ἀμυδρή, ὥστε, ἀπ' ὅλες τὶς προβλέψεις τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ, ἡ ἐξαιρετικὰ δυσάρεστη αὐτὴ πρόβλεψι εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ βγῆ ἀληθινή. Ὅσο γιὰ τὸ πῶς θὰ τραφοῦν οἱ ἀπόγονοί μας — καί, ἀνάμεσά τους, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντας ὡς τότε ἀναγνῶστες μας! — οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες προτιμοῦν νὰ μὴ μιλήσουν. Ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ρίξουν σὲ μαύρη ἀνησυχία!

Στὸ κεφάλαιο τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, ἡ πεινασμένη, ἐνδεχομένως, αὐριανὴ ἀνθρωπότητα θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχέστερη ἀπὸ τὴν σημερινή.

Τὸ ἀτομικὸ ἀεροπλάνο θὰ ἐξακολουθῆ ἀκόμη νὰ ἀποτελῆ ἕνα ὄνειρο γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς τεχνικούς, γιατὶ εἶναι τεράστια τὰ προβλήματα ποὺ συνεπάγονται τὴν πραγματοποίησί του. Τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἔτους 2.000 θὰ καταναλίσκουν κι' αὐτὰ βενζίνη γιὰ καύσιμη ὕλη, ὅπως τὰ σημερινά, θὰ τὰ ξεπερνοῦν, ὅμως, κατὰ πολύ, σὲ μέγεθος, σὲ ἀνέσεις, καθὼς καὶ σὲ ταχύτητα.

Μεγαθήρια τοῦ ἀέρος, ποὺ τὸ καθένα θὰ παίρνη 100 ὡς 120 ἐπιβάτες, θὰ κυκλοφοροῦν μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα στοὺς οὐρανοὺς τῆς Γῆς καὶ οἱ κίνδυνοι ἀτυχημάτων θὰ ἔχουν περιοριστῆ στὸ ἐλάχιστο, θὰ ἔχουν σχεδὸν ἐκμηδενισθῆ.

Ἀντίθετα, ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια θὰ εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ κινῆ τὰ πλοῖα τοῦ ἔτους 2.000 στοὺς ὠκεανούς. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπέτυχαν ἤδη νὰ κατασκευάσουν τὸ πρῶτο ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἐγγύησι γιὰ τὴν μελλοντικὴ κατασκευὴ ἀτομικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐπιφανείας, καθὼς καὶ ὑπερωκεανείων κινουμένων μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Τὸ σημαντικώτερο κέρδος, γιὰ τοὺς αὐριανοὺς θαλασσινοὺς ταξιδιῶτες, ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησι τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, θὰ εἶναι πὼς θὰ φθηνήνη ἐξαιρετικὰ τὸ κόστος τῶν ναύλων. Τὸ εἰσιτήριο πρώτης θέσεως γιὰ ἕνα ὑπερατλαντικὸ ταξίδι ἀπὸ ἕνα εὐρωπαϊκὸ λιμάνι στὴ Νέα Ὑόρκη δὲν θὰ στοιχίζη περισσότερο ἀπὸ 5 ὡς 6 χιλιάδες νέες δραχμές. Πολὺ πιὸ φτηνά, φυσικά, θὰ εἶναι τὸ εἰσιτήριο δευτέρας ἢ τρίτης θέσεως.

Πολὺ μικρὴ θὰ εἶναι ἡ δαπάνη σὲ καύσιμη ὕλη καὶ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ἔτους 2.000.

Θὰ μπορῆτε δηλαδὴ νὰ διασχίσετε τὴν μισὴ Εὐρώπη, χωρὶς τὰ ἔξοδά σας νὰ ξεπεράσουν τὶς 100 ὡς 150 δραχμές! Ὅμως, γιὰ τὴν ἀγορὰ ἑνὸς ἀτομικοῦ αὐτοκινήτου θὰ πληρώνετε πολὺ περισσότερα, ἀπ' ὅσο στοιχίζει σήμερα ἕνα τελευταῖο μοντέλο τῆς Μερσεντές.

Τὸ σχῆμα τοῦ ἀτομικοῦ αὐτοκινήτου θὰ εἶναι τελείως ἀεροδυναμικό, χωρὶς νὰ παρουσιάζη οὔτε τὴν ἐλαχίστη γωνία, καὶ ἡ μέση ταχύτητα, ποὺ θὰ ἀναπτύσση, θὰ εἶναι 250 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Ἐξαιρετικὰ ἀπογοητευτικὲς εἶναι οἱ προβλέψεις τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑβδόμης Τέχνης. Ἂν θελήσουμε νὰ τὶς πιστέψουμε, ὁ κινηματογράφος, τὸ ἔτος 2.000, θὰ ἀνήκη ὁριστικὰ στὴν Ἱστορία καὶ θὰ ἔχη παραχωρήσει πρὸ πολλοῦ τὴν θέσι του στὴν ἀνάγλυφη καὶ ἔγχρωμη τηλεόρασι.

Τὶς ἐκπομπὲς τῆς τηλεοράσεως, θὰ τὶς παρακολουθοῦν, ὅπως καὶ σήμερα, οἱ θεατὲς ἀπὸ τὸ σπίτι τους, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ «θέατρα τηλεοράσεως», ὅπου, σὲ μιὰ μεγάλη ὀθόνη, θὰ προβάλλωνται, μαζὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπο πρόγραμμα, τὰ τελευταῖα νέα τῆς ἡμέρας σὲ εἰκόνες.

Ἐπίσης, θὰ ἔχη τελειοποιηθῆ ὁ στερεοσκοπικὸς ἦχος, ποὺ σήμερα βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν πειραμάτων καὶ παρ' ὅλες

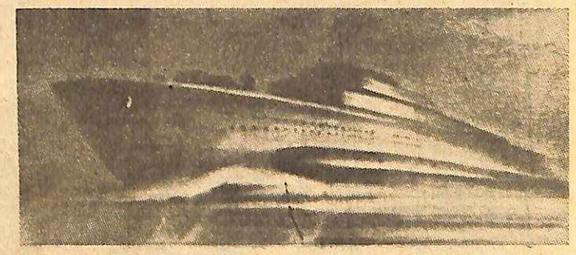

Πλοῖα κινούμενα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια θὰ διασχίζουν τοὺς ὠκεανούς.

τὶς βελτιώσεις του, ἐξακολουθεῖ νὰ φανερώνη τὴν ὕπαρξί μεγαφώνου.

Στὰ σπίτια τοῦ ἔτους 2.000, ἡ κυριώτερη ἀλλαγή, ποὺ θὰ ἔχη ἐπέλθει, εἶναι πὼς οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι θὰ μποροῦν νὰ μετακινοῦνται, ὥστε οἱ ἔνοικοί τους νὰ κανονίζουν κάθε φορὰ κατὰ βούλησι τὸ μέγεθος κάθε δωματίου!

Τὰ σημερινὰ σώματα τοῦ καλοριφέρ, θὰ ἔχουν ἐξαφανιστῆ γιατὶ τὰ σπίτια θὰ θερμαίνωνται ἀπὸ ἐγκαταστάσεις, ποὺ θὰ βρίσκωνται στὴν στέγη ἢ στὸ ἔδαφος. Οἱ τοῖχοι θὰ εἶναι ἀπὸ γυαλί, τὰ ἔπιπλα ἀπὸ ἀτσάλι καὶ παντοῦ θὰ κυριαρχῆ ἡ καμπύλη γραμμή.

Τέλος, ἡ γυναῖκα τοῦ 2.000 δὲν πρόκειται νὰ παρουσιάζη σημαντικὲς διαφορὲς ἀπὸ τὴν σημερινή, μ' ὅλο ποὺ οἱ παλαιότερες... προφητεῖες προτιμοῦσαν νὰ τὴν παρουσιάζουν σὰν ἕνα πλάσμα οὐδετεροποιημένο, ποὺ θὰ φοροῦσε μονίμως παντελόνια καὶ θὰ εἶχε χάσει τὰ φυλετικά του χαρακτηριστικά.

Ἀντίθετα, κατὰ τὶς προβλέψεις τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ, ἡ αὐριανὴ μόδα θὰ τονίζη ἀκόμη περισσότερο τὶς θηλυκὲς γραμμὲς τοῦ γυναικείου σώματος καὶ σ' αὐτὸ θὰ τὴν βοηθάη κυρίως, τὸ ὅτι τὰ ὑφάσματα θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολὺ ἐλαφρότερο ὑλικὸ ἀπ' τὰ χρησιμοποιούμενα σήμερα.

Τὰ γυναικεῖα — ὅπως, ἄλλωστε, καὶ τὰ ἀνδρικά — ὑφάσματα θὰ εἶναι ἀπὸ ὑλικὸ αὐτοθερμαινόμενο, ποὺ θὰ ἔχη, ἐπιπλέον, καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ στοιχίζη πολὺ φθηνότερα.

Ἄμεση συνέπεια τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, θὰ εἶναι ἡ κατάργησι τῶν γουναρικῶν — πρὸς μεγίστη χαρὰ τῶν συζύγων... καὶ τῶν τριχωτῶν ζώων!

Ὅπως βλέπετε, ἡ ζωὴ στὸ ἔτος 2.000, ὅπως τὴν βλέπουν νὰ διαγράφεται οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, θὰ ἔχη καὶ τὶς καλὲς καὶ τὶς κακές της πλευρές. Σᾶς εὐχόμαστε νὰ ζῆτε ὡς τότε, γιὰ νὰ κάνετε οἱ ἴδιοι τὴν ἀντιπαραβολὴ μὲ τὶς προβλέψεις ποὺ διαβάσατε σήμερα!

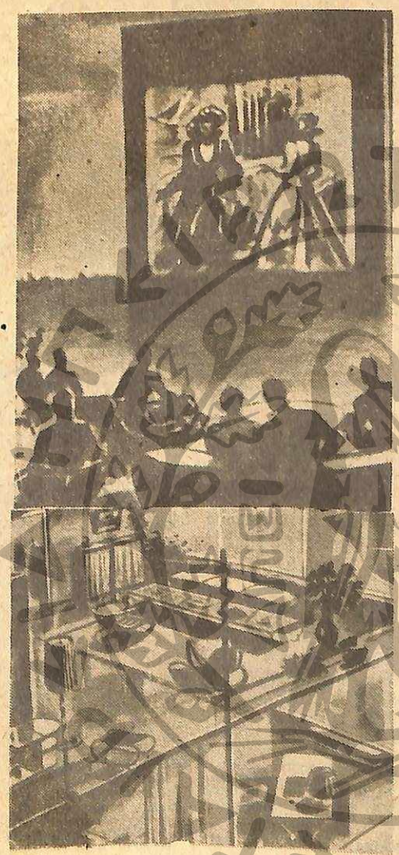

Ἐπάνω: Τὰ «θέατρα τηλεοράσεως» θὰ ἔχουν ἀντικαταστήσει τοὺς κινηματογράφους. Κάτω: Οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν θὰ εἶναι ἀπὸ γυαλὶ καὶ τὰ ἔπιπλα ἀπὸ ἀτσάλι.

Μέ τήν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο όπερατὲρ Χόριγκαν τελείωσε τὴν κινηματογράφησι τῆς σκηνῆς, σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του καὶ κύτταξε γύρω του, τοὺς ὁμίλους τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ γύριζαν στὶς πρόχειρες παράγκες ποὺ εἶχαν στηθῆ στὸ νησί. Ὕστερα κύτταξε ἕνα μεγάλο πίθηκο, καθισμένο στὴν ἄμμουδιά. Χαμογέλασε καὶ τοῦ φώναξε μαλακὰ καὶ γλυκὰ ὅσο μποροῦσε:

—Ἔλα 'δῶ, Τζάκο!

Συλλογίστηκε πῶς ἔπρεπε νὰ δράση ἀμέσως. Σὲ μερικὲς μέρες, θὰ τελειώνε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Θάχανε τότε τὴν εὐκαιρία καὶ δὲν θὰ τὴν ξανάβρισκε ἴσως ποτὲ πιά... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ δολοφονήση τὸν διευθυντὴ τοῦ Μαρτινσάϊντ, ποὺ ἦταν ἐπίσης καὶ θεῖος του, ἀφοῦ πρῶτα τὸν εἶχε ξεγελάσει μὲ τὴν προσποιητὴ στοργή του καὶ τὸν εἶχε κάμει νὰ τὸν ἀφίση γενικὸ κληρονόμο του.

Θὰ χρησιμοποιοῦσε γι' αὐτὸ τὸν Τζάκο... Τοῦ εἶχε ἔρθει αὐτὴ ἡ ἐμπνευσι, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μαρτινσάϊντ, πάνω στὸν ἐκνευρισμὸ τῆς δουλειᾶς του, εἶχε δώσει μιὰ κλωτσιὰ στὸν πίθηκο ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε.

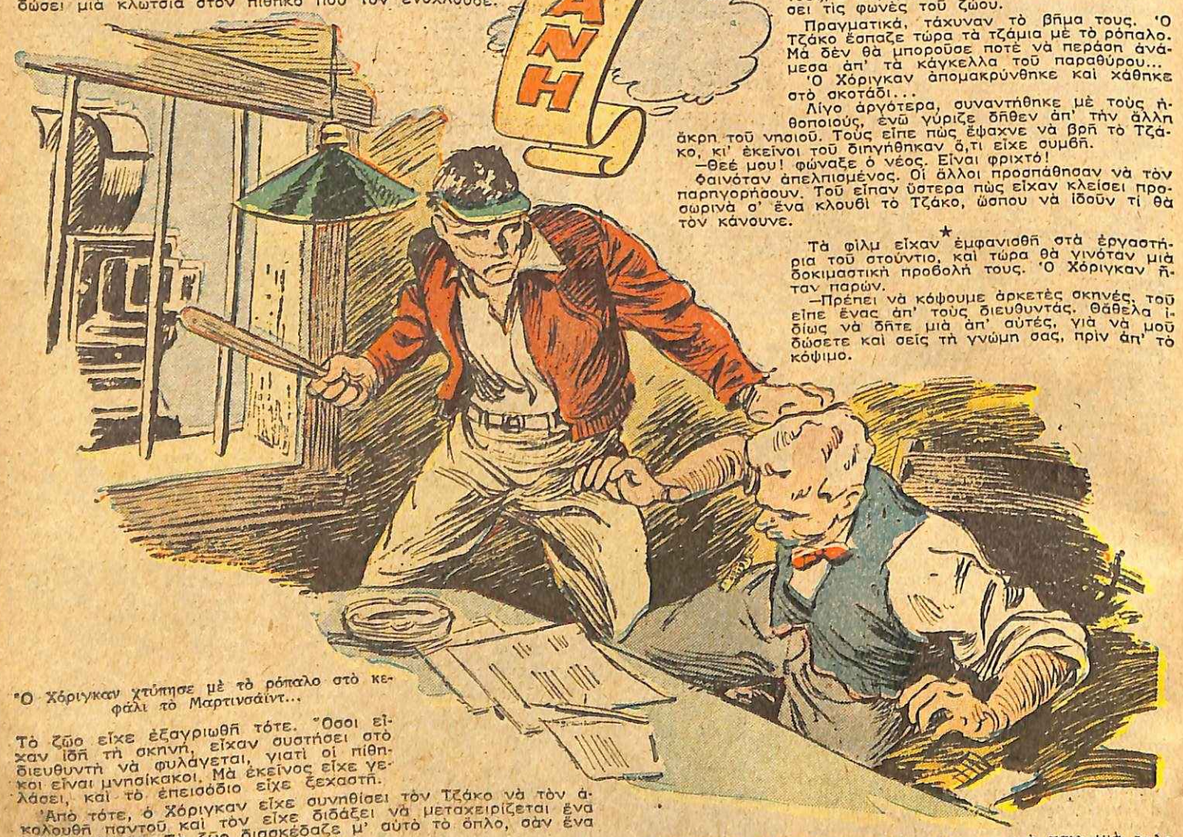

Ὁ Χόριγκαν χτύπησε μὲ τὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι τὸ Μαρτινσάϊντ...

Τὸ ζῶο εἶχε ἐξαγριωθῆ τότε. Ὅσοι εἶχαν ἰδῆ τὴ σκηνή, εἶχαν συστήσει στὸ διευθυντὴ νὰ φυλάγεται, γιατὶ οἱ πίθηκοι εἶναι μνησίκακοι. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε γελάσει, καὶ τὸ ἐπεισόδιο εἶχε ξεχαστῆ.

Ἀπὸ τότε, ὁ Χόριγκαν εἶχε συνηθίσει τὸν Τζάκο νὰ τὸν ἀκολουθῆ παντοῦ καὶ τὸν εἶχε διδάξει νὰ μεταχειρίζεται ἕνα ἰνδικὸ ρόπαλο. Τὸ ζῶο διασκέδαζε μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, σὰν ἕνα παιδὶ μὲ τὸ παιχνίδι του.

Ὅστόσο, δὲν πείραζε ποτὲ ἄνθρωπο. Ἀπεναντίας, εὐχαριστιόταν μὲ τὴ συντροφιὰ τους.

Ὁ Χόριγκαν ἄφισε νὰ ὡριμάση τὸ σχέδιό του. Κι' ἐπιτέλους ἀπόφε ἐλπίζε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πραγματοποιήση, καὶ πὼς αὔριο θάταν πλούσιος!

Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατηγορήση. Δὲν θάβρισκαν ἄλλον ἕνοχο ἀπ' τὸν πίθηκο...

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθηκε τὸ ἑπόμενο βράδυ. Ἐνῶ ὁ Χόριγκαν κινηματογραφοῦσε ἕνα τοπίο τοῦ νησιοῦ, ἄφισε ξαφνικὰ τὴ μηχανή του καὶ πῆγε ὣς τὸ μικρὸ κτίριο ποὺ στέγαζε τὰ γραφεῖα. Κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο κι' εἶδε μέσα τὸ θεῖο του, ποὺ μελετοῦσε, σκυμένος πάνω ἀπὸ ἕνα τραπέζι.

Ἤξερε ὁ Χόριγκαν πὼς ὅλος ὁ θίασος βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Ἀναζήτησε τὸ Τζάκο καὶ τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται κάπου ἐκεῖ κοντά, μὲ τὸ ρόπαλο δίπλα του. Τὸν ξύπνησε τότε καὶ τὸν πῆρε μαζί του.

Τὸ ζῶο χάρηκε, βλέποντάς τον νὰ κρύβη τὸ ρόπαλο κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του.

«Θὰ παίξουμε...» σκέφθηκε, μὲ τὸ μικρό του μυαλό.

Ὁ Χόριγκαν γλύστρησε ἀνάμεσα στὶς κινηματογραφικὲς μηχανές, ποὺ βρίσκονταν σὲ παράταξι ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο, καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Μαρτινσάϊντ, μὲ τὸ ρόπαλο κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη...

...Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ξαναβγῆκε. Ἦταν κατάχλωμος, μὲ τὴ φυσιογνωμία του ἀλλοιωμένη.

—Τζάκο! Ἔλα ὦ! φώναζε.

Ὁ πίθηκος τὸν ἀκολούθησε πειθήνια. Μπῆκε μαζί του στὸ δωμάτιο. Κύτταξε συλλογισμένα τὸ ματωμένο ρόπαλο ποὺ τοῦδινε ὁ Χόριγκαν, ἀφοῦ εἶχε σκουπίσει καλὰ τὴ λαβή του. Ἐπιτέλους, τὸ πῆρε...

Ἀμέσως, ὁ Χόριγκαν κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴ μεγάλη πόρτα, βγῆκε ἀπ' τὴ μικρὴ καὶ τὴν ἔκλεισε ἀπ' ἔξω, φυλακίζοντας τὸ ζῶο μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὑπῆρχε ἕνας φεγγίτης στὸ ταβάνι. Μὰ ὁ Τζάκο δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ, παρ' ὅλη τὴν εὐκινησία του.

Θὰ τὸν βρίσκανε ἐκεῖ μέσα, μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι, καὶ θὰ ὑπέθεταν ὅλοι πὼς αὐτὸς εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι τοῦ Μαρτινσάϊντ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ!

Ὁ Χόριγκαν ἀπομακρύνθηκε. Ὁ πίθηκος προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο, βρῆκε τὶς δυὸ πόρτες κλειστὲς κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Πηγαινοερχότανε σὰν τρελλὸς καὶ χτυποῦσε τοίχους μὲ τὸ ρόπαλο.

Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἠθοποιοὺς γύριζε τώρα πρὸς τὴν κατασκήνωσι. Ἀπ' τὶς κουβέντες τους, ὁ Χόριγκαν κατάλαβε πὼς εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνὲς τοῦ ζώου.

Πραγματικά, τάχυναν τὸ βῆμα τους. Ὁ Τζάκο ἔσπαζε τώρα τὰ τζάμια μὲ τὸ ρόπαλο. Μὰ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ περάση ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου...

Ὁ Χόριγκαν ἀπομακρύνθηκε καὶ κάθηκε στὸ σκοτάδι...

Λίγο ἀργότερα, συναντήθηκε μὲ τοὺς ἠθοποιούς, ἐνῶ γύριζε δῶθεν ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Τοὺς εἶπε πὼς ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ Τζάκο, κι' ἐκεῖνοι τοῦ διηγήθηκαν ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

—Θεέ μου! φώναξε ὁ νέος. Εἶναι φρικτό!

Φαινόταν ἀπελπισμένος. Οἱ ἄλλοι προσπάθησαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Τοῦ εἶπαν ὕστερα πὼς εἶχαν κλείσει προσωρινὰ σ' ἕνα κλουβὶ τὸ Τζάκο, ὥσπου νὰ ἰδοῦν τί θὰ τὸν κάνουνε.

★

Τὰ φίλμ εἶχαν ἐμφανισθῆ στὰ ἐργαστήρια τοῦ στούντιο, καὶ τώρα θὰ γινόταν μιὰ δοκιμαστικὴ προβολή τους. Ὁ Χόριγκαν ἦταν παρών.

—Πρέπει νὰ κόψουμε ἀρκετὲς σκηνές, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς διευθυντάς. Θάθελα ἰδίως νὰ δῆτε μιὰ ἀπ' αὐτές, γιὰ νὰ μοῦ δώσετε καὶ σεῖς τὴ γνώμη σας, πρὶν ἀπ' τὸ κόψιμο.

Πραγματικά, ἄρχισε ἡ προβολή. Φάνηκε στὸ πανὶ μιὰ τελετὴ χωριάτικου γάμου, μέσα σ' ἕνα μαγευτικὸ περιβάλλον.

—Τὴ γυρίσαμε τ' ἀπογεμα τῆς παραμονῆς τοῦ θανάτου τοῦ θείου σας, τοῦ ἐξήγησε ὁ διευθυντής. Κι' ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρίσουμε τὸ ἴδιο τοπίο, μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα... Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ σκηνὴ αὐτή;

—Θαυμάσια εἶναι, ἀπάντησε ὁ Χόριγκαν,

—Θὰ δῆτε τώρα καὶ μιὰ ἄλλη, ἀλλὰ λιγώτερο καθαρή...

Πραγματικά, φάνηκε στὸ πανὶ μιὰ σκηνὴ λίγο θολή: Τὸ φωτισμένο παράθυρο ἑνὸς κτιρίου... καὶ πίσω ἀπ' τὰ τζάμια του, ἕνας ἄντρας, ὁ Μαρτινσάϊντ, σκυμένος πάνω στὸ τραπέζι του. Ὁ Χόριγκαν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ πνιγμένη φωνή.

—Αὐτὴ γυρίστηκε μὲ τὴ μηχανὴ ποὺ εἴχαμε ἑτοιμάσει γιὰ τὸ τοπίο, πρόσθεσε ὁ διευθυντής.

Μιὰ ἀντρικὴ σιλουέτα φάνηκε στὸ πανί, καὶ πλησίασε τὸ Μαρτινσάϊντ. Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ ἄλλος — ὁ Χόριγκαν — ἔβγαλε κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του τὸ ρόπαλο καὶ χτύπησε ἐπανειλημμένως στὸ κεφάλι, ὡς ὅτου ὁ δυστυχισμένος ἐμεινε ἀκίνητος, νεκρός!...

—Οἱ πίθηκοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ μιμοῦνται πιστὰ ὅ,τι βλέπουν, πρόφερε παγωμένα ὁ διευθυντής. Ἔτσι, κι' ὁ Τζάκ ἄρχισε νὰ γυρίζη τὸ χερούλι τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ θύματός σας, ὅπως σᾶς εἶχε δῆ νὰ κάνετε συχνά... Καὶ κινηματογράφησε τὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας!

Ὁ Χόριγκαν βλαστήμησε κι' ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα πρὸς τὴν πόρτα. Δυὸ ἀστυνομικοὶ ὅμως τοῦφραξαν τὸ δρόμο καὶ τοῦ φόρεσαν χειροπέδες.

Τ. ΛΟΝΣΝΤΑΛ

Η «ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΥΧΕΡΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ»

Μιὰ νέα μέθοδος ἐπιτυχίας στὶς ἐπιχειρήσεις καὶ στὸν πόλεμο

Ἂν σπουδάζατε σ' ἕνα κολλέγιο καὶ σᾶς ἔλεγε ὁ καθηγητής σας νὰ παίξετε πόκερ μέσα στὴν τάξι, σίγουρα θὰ κάνατε τὴ σκέψι ὅτι... δὲν εἶναι στὰ καλά του!

Κι' ὅμως, σὲ πέντε ἢ ἕξη ἀμερικανικὰ κολλέγια, ἑκατοντάδες σπουδαστὰ παίζουν εἰδικὰ τροποποιημένα παιγνίδια μὲ τράπουλα, γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς. Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔχουν ἤδη δώσει ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα, καὶ θὰ δώσουν ἀκόμη περισσότερα.

Στὰ παιγνίδια αὐτὰ ἐφαρμόζονται ἀλλοιώτικοι κανόνες, ποὺ θὰ ἔκαναν νὰ τὰ χάση ὁ καλὸς συστηματικὸς χαρτοπαίκτης... Οἱ παρατηροῦνται δὲ ποὺ τὰ παρακολουθοῦν, ὄρθιοι πίσω ἀπ' τοὺς παίκτες, ἐπεμβαίνουν κάθε τόσο καὶ τοὺς διακόπτουν, γιὰ νὰ κρατήσουν λεπτομερεῖς σημειώσεις.

Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὸ παιγνίδι «Μονοπώλιο», ποὺ παίζουν οἱ φοιτηταὶ τοῦ καθηγητοῦ Λάϋλ Σάνον, στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσιγκτον. Σ' αὐτό, τὰ χαρτιὰ ἀντιπροσωπεύουν διάφορα χρηματικὰ ποσά, μὲ τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι οἱ παίκτες ἀγοράζουν ἢ πουλάνε κτήματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ καταφέρουν ὥστε ν' ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα κτήματα. Κανονίζονται δὲ ἔτσι τὰ χαρτιά, ὥστε, στὴν ἀρχὴ τοῦ παιγνιοῦ, ἄλλοι παίκτες νὰναι «πλούσιοι» κι' ἄλλοι «φτωχοί».

Μὲ τὴν ἐπανάληψι λοιπὸν τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ ἑκατοντάδες φορές, οἱ πειραματιστὲς ἔβγαλαν ὡρισμένα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχολογία καὶ συμπεριφορά. Διαπίστωσαν π.χ. ὅτι τὰ μέσα ποὺ διαθέτει ὁ «πλούσιος», τοῦ δίνουν μιὰ ὑπεροχή, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξουδετερωθῆ ἀπ' τὴν μεγαλύτερη ἐπιδεξιότητα ἢ ἐξυπνάδα τοῦ «φτωχοῦ».

Ὁ φτωχὸς τείνει νὰ ριψοκινδυνέψη πιὸ ἀσυλλόγιστα, καὶ γι' αὐτὸ χάνει ὅ,τι ἔχει. Ὁ πλούσιος ὅμως, μολονότι ἔχει τὰ μέσα νὰ παίξη «ἀνοιχτότερο» παιγνίδι, εἶναι συντηρητικώτερος, ὥστε, κι' ἂν ἀκόμη χάση, ἡ ζημία του εἶναι μικρή.

Ἐξ ἄλλου, ὁ πλούσιος ἐπωφελεῖται περισσότερο ἀπ' τὸ φτωχὸ ἀπ' τὴν ἐξάσκησι καὶ τὴν πεῖρα.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ συμπεράσματα τοῦ «Μονοπωλίου» —ὅπως κι' ἄλλων ἀναλόγων παιγνιδιῶν— ἔχουν τὴν ἐφαρμογή τους καὶ στὴν πραγματικὴ ζωή, στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Μιὰ ἄλλη κατηγορία πειραμάτων τέτοιου εἴδους ἀφοροῦν ἕνα καινούργιο ἐπιστημονικὸ κλάδο, ποὺ ὀνομάζεται «θεωρία τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν». Αὐτὰ γίνονται μὲ παιγνίδια ποὺ ἀπαιτοῦν ἐπιδεξιότητα καὶ τύχη μαζί. Οἱ πιθανότητες κέρδους σ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια ἐκφράζονται μὲ πολυπλοκώτατους μαθηματικοὺς τύπους. Ἡ συμπεριφορὰ δὲ τῶν παικτῶν σ' αὐτὰ ἀποδείχθηκε πὼς εἶναι ἡ ἴδια ποὺ ἐφαρμόζουν οἱ ἄνθρωποι στὸν ἐπαγγελματικὸ συναγωνισμὸ καὶ στὴ στρατηγικὴ τοῦ πολέμου.

Ἡ «θεωρία τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν» ἔχει σκοπὸ νὰ καθορίση λεπτομερῶς τοὺς κανόνες ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴ νίκη. Βέβαια, δὲν ἔπεται πὼς ὅποιος τους ξέρει, θὰ γίνη ὑπερδιπότε σπουδαῖος ἐπιχειρηματίας ἢ μεγάλος στρατηγός... Ἡ ἀγνοιά τους ὅμως ἔχει συνήθως καταστρεπτικὲς συνέπειες.

Γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ διατύπωσι αὐτῶν τῶν κανόνων χρησιμοποιοῦνται ὅλα σχεδὸν τὰ παιγνίδια μὲ τὴν τράπουλα. Ἀποκλείονται τὰ παιγνίδια ποὺ βασίζονται μόνο στὴν τύχη (ζάρια ἢ ρουλέτα) ἢ μόνο στὴν ἐπιδεξιότητα (σκάκι, κλπ.).

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ στὸ παρελθὸν διάφοροι ἐξυπνοι ἄνθρωποι ἐφάρμοζαν ἐμπειρικὰ αὐτοὺς τοὺς κανόνες, στὴ χαρτοπαιξία, στὸ ἐπάγγελμά τους ἢ στὸν πόλεμο. Τώρα ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς δίδεται μιὰ θετικὴ κι' ἐπιστημονικὴ μορφή.

«Ὅταν ἐξετάζωνται μὲ τὶς σύγχρονες μαθηματικὲς μεθόδους —λέει ὁ δόκτωρ Ὄσκαρ Μόργκενστερν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους ἐρευνητάς— εἶναι φανερὸ ὅτι πολλὲς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις παρουσιάζουν μεγάλη ἀναλογία μὲ τὰ στρατηγικὰ παιγνίδια τοῦ πολέμου». Πράγματι, καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ μπορεῖ νὰ διατυπωθοῦν μὲ μαθηματικοὺς τύπους, ποὺ ὑποδεικνύουν ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη τακτική.

Ἦταν γνωστὸ ἀπὸ αἰῶνες ὅτι ὑπάρχουν μαθηματικοὶ νόμοι τῶν πιθανοτήτων, ποὺ ἐφαρμόζονται σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ἐπεμβαίνει ἡ τύχη. Σήμερα λοιπὸν ὁ πατέρας τοῦ νέου ἐπιστημονικοῦ κλάδου, τῆς «θεωρίας τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν» εἶναι ὁ γερμανικῆς καταγωγῆς καὶ διεθνοῦς φήμης, μαθηματικὸς δόκτωρ Τζὼν φὸν Νόϋμαν, τοῦ Ἰνστιτούτου Προχωρημένων Σπουδῶν τοῦ Πρίνστον — ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα μαθηματικὰ μυαλὰ τοῦ κόσμου. Ἔχει μάλιστα γράψει, μαζὶ μὲ τὸ δόκτορα Μόργκενστερν, ἕνα σχετικὸ βιβλίο, γεμάτο δύσκολους μαθηματικοὺς τύπους, ποὺ ἔγινε ἀνάρπαστο ἀπ' τοὺς μαθηματικούς, τοὺς κοινωνιολόγους καὶ τοὺς ἐπιτελικοὺς ἀξιωματικούς.

Σ' αὐτό, ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει πάντα μιὰ καλύτερη τακτική, σ' ὅλα τὰ πεδία τοῦ ἀνθρώπινου συναγωνισμοῦ, στὶς εἰρηνικὲς ἐπιχειρήσεις ἢ στὸν πόλεμο. Ὁ ἐπιχειρηματίας ξέρει τὶς δικές του δυνατότητες, ὄχι ὅμως καὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ στρατηγὸς ξέρει τὶ δυνάμεις διαθέτει καὶ ποῦ θὰ τὶς μεταχειρισθῆ, δὲν ξέρει ὅμως πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν ἐχθρικὸ στρατό. Κι' ὁ χαρτοπαίκτης ἀγνοεῖ τὰ χαρτιὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ ἐνδιαφερόμενος ξέρει ὡρισμένα στοιχεῖα καὶ ὑπολογίζει μερικὰ ἄλλα. Μ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ δεδομένα, ἕνας ἀπὸ τοὺς καινούργιους καὶ τελειοτάτους «ἠλεκτρονικοὺς ἐγκεφάλους» μπορεῖ νὰ κάνη ἀφάνταστα πολύπλοκους ὑπολογισμοὺς καὶ ν' ἀποφανθῆ τελικὰ ποιὰ τακτικὴ πρέπει νὰ τηρήση ὁ στρατηγός, ὁ χαρτοπαίκτης ἢ ὁ ἐπιχειρηματίας.

Μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ μέθοδο μπορεῖ νὰ λυθοῦν προβλήματα, ὅπως τὸ ἑξῆς: Δυὸ ἄνθρωποι συμφωνοῦν νὰ μονομαχήσουν μὲ ρεβόλβερ, ρίχνοντας τρεῖς σφαῖρες ὁ καθένας. Θὰ σταθοῦν σ' ἀπόσταση 100 βημάτων καὶ, μόλις δοθῆ τὸ σύνθημα, θὰ προχωρήσουν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Καθένας τους θ' ἀρχίση νὰ πυροβολῆ ὅταν θέλη. Ἂν ὡστόσο βιασθῆ πολύ, οἱ σφαῖρες του μπορεῖ νὰ πᾶνε χαμένες. Ἂν πάλι καθυστερήση πολύ, μπορεῖ νὰ προλάβη νὰ τὸν πυροβολήση καὶ νὰ τὸν σκοτώση ὁ ἀντίπαλός του. Ποιὰ εἶναι ἡ καταλληλότερη στιγμή;

Εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ὑπολογίση κανείς, μὲ τὶς μεθόδους τῆς «θεωρίας τῶν τυχερῶν παιγνιδιῶν», ἀρκεῖ μόνο νὰ ξέρη τὴ σκοπευτικὴ ἱκανότητα καθενὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

«Μὰ τί χρειάζονται τέτοιοι ὑπολογισμοί, ἀφοῦ σήμερα δὲν μονομαχοῦν πιὰ οἱ ἄνθρωποι;» θὰ παρατηρήσετε ἴσως.

Ἡ ἴδια ὅμως μέθοδος μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ προκειμένου γιὰ τὶς ἀερομαχίες τῶν ἀεριοπροωθουμένων ἀεροπλάνων, ποὺ ὁρμοῦν τὸ ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Ἕνας «ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος», λειτουργῶντας μὲ τοὺς τύπους τοῦ φὸν Νόϋμαν, θὰ μποροῦσε νὰ ὑποδείξη στὸν πιλότο τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀεροπλάνου ποιὰ θάναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ ν' ἀρχίση νὰ βάλλη ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἕνα περίεργο παράδειγμα ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τῆς νέας θεωρίας ἀφορᾶ τὸ ἑξῆς παιγνίδι: Δυὸ παίκτες δείχνουν συγχρόνως ἕνα, δυὸ ἢ τρία δάχτυλα τοῦ χεριοῦ τους. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ προσπαθεῖ νὰ προβλέψη πόσα θάναι ἐν ὅλῳ τὰ δάχτυλα ποὺ θὰ δείξουν κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἔπειτα κάνει τὸ ἴδιο ὁ ἄλλος. Κερδίζει ὅποιος ἀπ' τοὺς δυὸ σημειώση τὶς περισσότερες ἐπιτυχίες.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς λοιπὸν τοῦ φὸν Νόϋμαν, ἂν ἐπαναλάβετε τὸ παιγνίδι αὐτὸ 12 φορές, πρέπει νὰ δείξετε 5 φορὲς τὸ ἕνα δάχτυλό σας, 4 φορὲς τὰ δυὸ καὶ 3 φορὲς τὰ τρία (ὄχι ὅμως μ' αὐτὴ τὴ σειρά), νὰ λέτε δὲ συνεχῶς ὅτι τὰ δάχτυλα καὶ τῶν δυὸ μαζὶ θάναι τέσσερα. Αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη τακτική, γιὰ νὰ ἐχετε πιὸ πολλὲς ἐπιτυχίες.

1) Ἕνα παιχνίδι ποὺ στηρίζεται στὸ σύγχρονο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ διαπλανητικὰ ταξείδια. Οἱ παίκτες κυβερνοῦν μικροσκοπικὰ ἀστροσκάφη, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι φορτώνουν σπάνια ὀρυκτὰ ἀπὸ διάφορους πλανῆτες καὶ συναγωνίζονται ὕστερα ποιὸ θὰ ἐπιστρέψη πρῶτο στὴ Γῆ. Ἡ νίκη ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπ' τὴν τύχη. 2) Οἱ μαθηματικὲς πιθανότητες νὰ πάρη ἕνας παίκτης τοῦ μπρὶτζ ὅλα τὰ 13 χαρτιὰ ἑνὸς «χρώματος» εἶναι 635.013.559.599 ἐναντί μιᾶς. 3) Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ παίκτες προσπαθεῖ νὰ ποσταλέψη πόσα δάχτυλα θὰ δείξουν κι' οἱ δυὸ μαζί...

Ἡ μικρούλα Μπέρυλ, ποὺ πρὶν κλείσῃ τὰ 14 χρόνια της, εἶδε νὰ σκοτώνεται ἕνας νέος γιὰ τὴν ἀγάπη της!

Ὁ τραγικὸς Βέρδερος ΤΟΥ 1954

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία ἑνὸς Γερμανοῦ 16 χρόνων, ποὺ αὐτοκτόνησε ἀπὸ ἔρωτα

«Ὄχι!» εἶπε ξερὰ ὁ Ἄγγλος ἐλεγκτὴς καὶ ἐπέστρεψε τὸ διαβατήριό του στὸ νεαρὸ Γερμανό, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν θανάσιμη ὠχρότητα, ποὺ χύθηκε ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸ πρόσωπό του.

Ἦταν, ἄλλωστε, μιὰ ἱστορία, ποὺ ἐπαναλαμβανόταν ἀρκετὰ συχνά. Σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τῆς γραμμῆς Καλαὶ—Ντόβερ, ἀπαγορεύεται νὰ ἀποβιβασθοῦν στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος, ἐπειδὴ ἔχουν παραλείψει τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη βασικὴ διατύπωση. Στὴν περίπτωσι τοῦ Γερμανοῦ Γκύντερ Μπράν, ἡ ἀποβίβασι στὸ Ντόβερ τοῦ ἀπαγορεύτηκε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἐφοδιαστῇ μὲ τὸ ἀπαιτούμενο ἐλάχιστο ποσὸ σὲ ἀγγλικὸ συνάλλαγμα.

Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου παρατήρησε τὴν παράξενη ἔκφρασι, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπο τοῦ νέου καὶ τὸν πλησίασε, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί τοῦ συνέβη. Ὅταν ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε, ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ:

—Τὸ πρᾶγμα, τοῦ εἶπε, εἶναι πολὺ ἁπλό. Δὲν ἔχομε, παρὰ γιὰ τηλεγραφήσωμε στὴν οἰκογένεια, πῶς θὰ σᾶς φιλοξενήσῃ καὶ νὰ τῆς ζητήσωμε μιὰ διαβεβαίωσι, ὅτι ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὰ ἔξοδα τῆς φιλοξενίας σας. Τὸ πλοῖο θὰ μείνῃ στὸ Ντόβερ εἰκοσιτέσσερες ὧρες καὶ στὸ μεταξύ, ἡ ἀπάντησι θὰ ἔχῃ φτάσει.

Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Γερμανὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ γνωστὴ οἰκογένεια ἐδῶ, εἶπε θλιμμένα.

Καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ στὴν καμπίνα του...

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ πατέρας τοῦ Γκύντερ, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἕνα ὑπηρεσιακὸ ταξίδι, ποὺ τὸν εἶχε κρατήσει ὅλη τὴν προηγούμενη μέρα καὶ τὴ νύχτα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Μόναχο, παραξενεύτηκε, ὅταν εἶδε τὸ κρεβάτι τοῦ γιοῦ του συγυρισμένο καὶ ὅλα στὸ δωμάτιό του ἀνέπαφα. Ἡ μητέρα του ἔλειπε στὴ Ρηνανία καὶ ὁ Γκύντερ, ὅταν σηκωνόταν τὸ πρωῒ γιὰ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο, δὲν εὕρισκε ποτὲ προηγουμένως τὸν καιρὸ γιὰ νὰ στρώσῃ τὸ κρεβάτι του.

«Θὰ ἔτυχε, φαίνεται, νὰ σηκωθῇ πάρα πολὺ νωρίς, καὶ δὲν εἶχε τί ἄλλο καλύτερο νὰ κάνῃ!» συλλογίστηκε ὁ πατέρας. Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ περιμένῃ, τὸ μεσημέρι, τὸν γυρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸ μάθημα, ὅταν πρόσεξε ἔκφυκα πὼς ἡ ἁλίτσα του ἔλειπε ἀπὸ τὸ συνηθισμένο της μέρος.

Σὰν ἀστραπὴ τότε πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ σκέψι μήπως ὁ Γκύντερ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀγγλία! Ὁ γυιός του δὲν τοῦ ἔκρυβε τίποτα καὶ τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ εἰδύλλιό του, μὲ μιὰ Ἐγγλεζούλα, δυὸ χρόνια μικρότερή του, τὴ Μπέρυλ.

Ἡ Μπέρυλ εἶχε ζήσει γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ στὸ Μόναχο, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της, ποὺ ἦταν ἀποσπασμένος ἐκεῖ σὲ μιὰ βρεταννικὴ ὑπηρεσία. Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἡ Μπέρυλ μὲ τὸν πατέρα της γύρισαν στὴν Ἀγγλία καί, πρὶν φύγῃ ἡ νέα εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Γκύντερ νὰ τοῦ γράψῃ ταχτικά.

«Μήπως τὸν ξέχασε, καὶ τώρα πάει ἐκείνος νὰ τὴν βρῇ;» ἀναρωτήθηκε ὁ πατέρας τοῦ Γκύντερ.

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο τοῦ γυιοῦ του καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦταν ἐκεῖ, εἶδε στὸ γραμματοκιβώτιο ἕνα γράμμα τῆς Μπέρυλ.

«Τουλάχιστον, δὲν εἶναι αὐτό», συλλογίστηκε μὲ ἀνακούφισι. Καὶ ἔνοιωσε ἕνα βάρος νὰ φεύγῃ ἀπ' τὴν καρδιά του.

Ἔφτασε στὸ σχολεῖο, μόλις εἶχε τελειώσει τὸ μάθημα.

«Ὁ Γκύντερ...; ξαφνιάστηκαν οἱ συμμαθητές του, ὅταν τοὺς ρώτησε. Μὰ δὲν φάνηκε καθόλου σήμερα στὸ σχολεῖο καὶ λέγαμε νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ μάθωμε γιατί δὲν ἦρθε!»

Στὸ πλοῖο, τὸ ἀγκυροβολημένο στὸ Ντόβερ, ὁ ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε προσπαθήσει νὰ βοηθήσῃ τὸν Γκύντερ, σκέφτηκε νὰ μπῇ στὴν καμπίνα, γιὰ νὰ δῇ τί γινόταν ὁ νεαρός του φίλος.

Ὁ Γκύντερ κοιμόταν βαθειά. Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε.

«Ἔτσι εἶναι τὰ γειᾶτα, συλλογίστηκε. Πρὶν ἀπὸ λίγο, φαινόταν τρομερὰ ἀπογοητευμένος. Καὶ τώρα, τόχει ρίξει στὸν ὕπνο!»

Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, ξαναμπῆκε γιὰ νὰ δῇ ἂν ξύπνησε. Ὁ Γκύντερ κοιμόταν ἀκόμη. Παραξενεμένος, ὁ ἀξιωματικὸς ἔριξε μιὰ ἀναποφάσιστη ματιά. Ἄξαφνα, τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ δυὸ ἄδεια μπουκαλάκια, ἀφημένα στὸ κομοδίνο, πλάϊ στὸ κρεβάτι. Πλησίασε καὶ εἶδε πὼς ἡ ἐτικέττα τους ἔγραφε «Βερονάλ»! Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, εἶχαν κλαπῇ ἀπ' τὸ φαρμακεῖο τοῦ πλοίου.

Ὁ γιατρὸς τοῦ πλοίου, ποὺ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως, κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι, μόλις ἄκουμπησε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ τοῦ νέου.

—Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά... μουρμούρισε. Ἴσως, πρόσθεσε, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀξιωματικό, νὰ τὸν εἴχαμε προλάβει, ἂν μὲ εἰδοποιούσατε τὴν πρώτη φορά, ποὺ τὸν εἴδατε νὰ κοιμᾶται...

Σιγά - σιγά, μαθεύτηκαν ὅλες οἱ λεπτομέρειες τῆς παράξενης ἱστορίας, ποὺ τὸ μοιραῖο της ἐπακόλουθο ὑπῆρξε ἡ τραγικὴ αὐτοκτονία τοῦ Γκύντερ.

Ἡ ἀπόφασι νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία ὡρίμασε μὲ τὸν καιρὸ μέσα του, καθὼς ἔβλεπε πὼς περνοῦσαν οἱ ἑβδομάδες καὶ δὲν ἐρχόταν γράμμα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ Μπέρυλ, στὸ γράμμα ἐκείνο ποὺ τοῦ ἔστειλε καθυστερημένα καὶ ποὺ ὁ πατέρας τοῦ νέου τὸ βρῆκε στὸ γραμματοκιβώτιο τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, ποὺ ὁ γυιός του ἄδειαζε τὰ δυὸ μπουκαλάκια μὲ τὸ βερονάλ, ἐξηγοῦσε στὸν Γκύντερ πὼς ἀπὸ καιρὸ σχεδίαζε νὰ τοῦ γράψῃ, ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλλε συνεχῶς, γιατὶ τῆς εἶχαν πέσει πολλὰ μαθήματα.

Δυστυχῶς, τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφτασε πολὺ ἀργά.

Ὁ Γκύντερ εἶχε παρουσιαστῇ, κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του, σ' ἕνα γραφεῖο εὑρέσεως ἐργασίας, ποὺ τὸν ἔστειλε, ὡς ἀνειδίκευτο ἐργάτη, στὴν Ἀγγλία. Πούλησε ἔπειτα ὅλα του τὰ μικροπράγματα καὶ διέθεσε τὶς λιγοστὲς του οἰκονομίες, γιὰ τὰ εἰσιτήρια.

Στὸ ταξίδι, τοῦ ἔβαινε φτερὰ ἡ σκέψι πὼς θὰ συναντιόταν σὲ λίγο μὲ τὴν ἀγαπημένη του.

Ἀλλὰ ἡ συνάντησι αὐτὴ ἦταν γραμμένο νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ ποτέ...

Ὅταν ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ τελωνείου τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ἀποβιβαστῇ στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος, ὁ δεκαεξάχρονος Γκύντερ ἔνοιωσε ἕναν κόσμο νὰ γκρεμίζεται μέσα του. Ἕνα πελώριο, ἀνυπέρβλητο τεῖχος τὸν χώριζε ἐφοβικὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του.

Ἡ νεανικὴ καρδιὰ του δὲν ἄντεξε στὸν σκληρὸ αὐτὸ κατατρεγμὸ τῆς μοίρας. Καὶ ἔδωσε μόνος του τὸν θάνατο στὸν ἑαυτό του — σὰν γνήσιος συμπατριώτης τοῦ Βερθέρου καὶ γέννημα μιᾶς χώρας, ὅπου ὁ ἄρρωστος ρωμαντισμὸς δὲν ἔχει ἀκόμη πεθάνει.

Ἂν τὸ γράμμα τῆς Μπέρυλ εἶχε φτάσει δυὸ μέρες νωρίτερα, ὁ Γκύντερ σήμερα θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένος.

Ἀλλὰ τὸ γράμμα ἔφτασε ἀργά!...

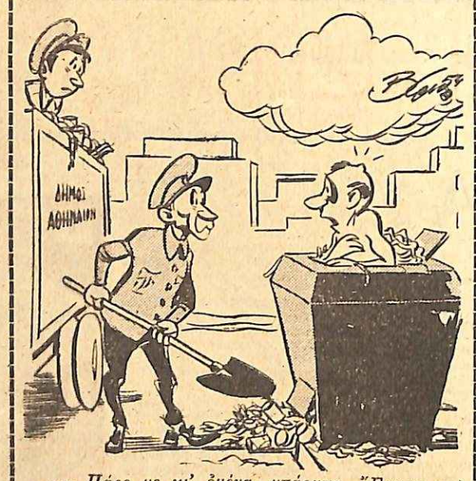

— Πάρε με κι' ἐμένα, μπάρμπα. Ἔχασα στὰ χαρτιὰ κι' ἡ γυναῖκα μου μ' ἔκανε...σκουπίδι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

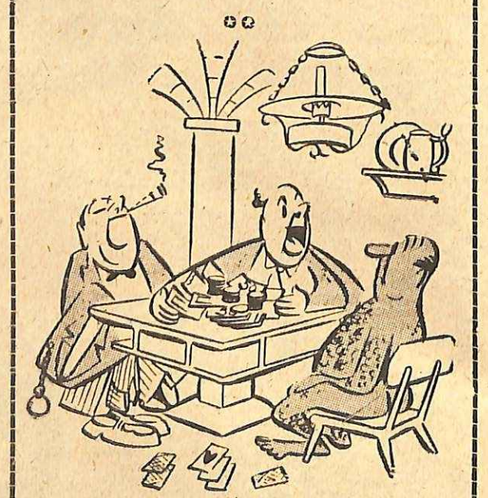

— Νὰ δοξάζῃς τὸ Θεό, ποὺ δὲν ἔπεσες στὰ χέρια ληστῶν, γιὰ νὰ σοῦ πάρουν καὶ τὸ τομάρι σου!...

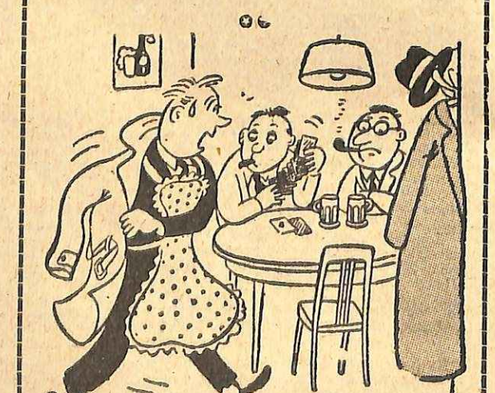

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν καθυστέρησι, παιδιά. Εἶχα μιὰ σοβαρὴ σύσκεψι!...

ΤΑ ΔΩΡΑ
τῶν ἑκατομμυριούχων

Ὅπου πονοκεφαλιάζουν κι' οἱ Κροῖσοι

"Αν ἤσαστε ἑκατομμυριοῦχος — σὲ νέες δραχμές — τί εἴδους δῶρο θὰ προσφέρατε στὴ γυναῖκα σας γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά; Κι' ἐσεῖς, κυρια, αν εἴχατε ἑκατομμύρια, σαν τί θὰ χαρίζατε στὸν ἀντρούλη σας;

Δὲν εἶν' εὔκολη ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Γιατὶ εἶναι φανερὸ πως οἱ πιὸ πολλοὶ Κροῖσοι τοῦ κόσμου ἔχουν ἤδη τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ πράγματα που ἐπιθυμεῖ η καρδια τους. Νά γιατί οἱ ἑκατομμυριοῦχοι, ὅπως κι' οἱ κοινοὶ θνητοί, πονοκεφαλιάζουν κάθε χρόνο, αὐτὴ τὴν ἐποχή, μὲ τὸ πρόβλημα τῶν δώρων, ποὺ θὰ προσφέρουν στα πιο ἀγαπητά τους πρόσωπα.

Ὡστόσο, ἕνας αὐτοδημιούργητος Ἀμερικανὸς Κροῖσος, βρῆκε μιὰ ἁπλῆ καὶ πρακτικὴ λυσι: Ἐδῶ καὶ 20 χρόνια προσφέρει κάθε Πρωτοχρονιὰ στὴ γυναῖκα του και στις τρεῖς ὁμορφες κόρες του, ἀπο ἕνα τσὲκ 150.000 δολλαρίων, γιὰ ν' ἀγοράσουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει. Ἔτσι, δὲν σκοτίζει τὸ μυαλό του κι' ἀποφεύγει τὸν κινδυνο τῆς ἀποτυχίας στὴν ἐκλογὴ τῶν δώρων του. Ἡ μητερα κι' οἱ κόρες ἀγοράζουν συνήθως μ' αὐτὰ τα λεφτὰ, γουναρικὰ και μπιζού.

Μιὰ ἄλλη σύζυγος ἑκατομμυριούχου, βρισκει κάθε χρόνο κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα της, στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, μιὰ χρυσὴ θήκη, ποὺ περιέχει στερεότυπα ἕνα κολλιὲ ἀπὸ 200 μαργαριτάρια μὲ ὑπέροχο χρωμα και σχήμα, ἀξίας 50.000 δολλαρίων το λιγωτερο. Δίπλα σ' αὐτήν, βρίσκει και δεύτερη θήκη, ἀσημενια, μ' ἕνα διαμαντένιο μονοπετρο δαχτυλίδι, ποὺ στοιχίζει μιὰ μικρη περιουσια. Βεβαιώνει δὲ τις φιλενάδες της πως δὲν ἔχει βαρεθῆ καθόλου νὰ παίρνῃ τὰ ἴδια δῶρα κάθε χρόνο. Μὰ καὶ ποιὰ γυναῖκα θὰ τὰ βαρειότανε, στὴ θέσι της;...

Ἡ νέα και ἐλκυστικὴ σύζυγος ἑνὸς ἡλικιωμένου Νεοϋορκέζου πολυεκατομμυριούχου, πῆρε, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὡς δῶρο ἀπ' τὸν ἄντρα της ἕνα συμβολαιο δωρεᾶς τοῦ μεγάρου, ὁπου κατοικοῦσαν, στὴν ἀριστοκρατικὴ Πέμπτη Λεωφόρο, μαζὶ μὲ τὰ ὑπέροχα ἔπιπλα και τὰ καλλιτεχνήματα ποὺ εἶχε μέσα. Ἡ ἀξία αὐτοῦ τοῦ ἡγεμονικοῦ δώρου, ὑπολογίσθηκε σὲ 1.400.000 δολλάρια — χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψι και ὡρισμένοι ζωγραφικοὶ πίνακες ποὺ θεωροῦνται ἀνεκτίμητοι.

Τὸ μεγαλύτερο, ὅμως πρωτοχρονιάτικο δῶρο, ποὺ προσφέρθηκε ποτὲ ὡς σήμερα, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε στὰ δυὸ παιδιά του, τὸ 1935, ὁ κ. Ἄντριου Μέλλον, πρώην πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν στὴ Μεγ.Βρεταννία. Ὁ κ. Μέλλον εἶχε περιουσία 170.000.000 δολλαρίων. Χάρισε, λοιπόν, στὴν κόρη του Ἀΐλσα και στὸ γυιό του Πώλ 38.000.000 δολλάρια, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ — καθὼς εἶπε — ἂν ἤξεραν νὰ διαχειρισθοῦν τὸ χρῆμα!

Ἂς ἀφίσουμε, ὅμως, τώρα τοὺς συγχρόνους μας Κροίσους, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἀναδρομὴ στὴν ἱστορία. Ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Ε' τῆς Γερμανίας, εἶχε καθήσει μιὰ χρονιὰ στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι του καταστενοχωρημένος, γιατὶ ἦταν βουτηγμένος στὸ χρέος: Χρωστοῦσε σὲ κάποιον 1.000.000 τάλληρα (12.000.000 σημερινὲς νέες δραχμές). Καθὼς ὅμως ἄρχισε νὰ τρώῃ ἕνα κομμάτι πήττα, βρῆκε μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀπόδειξι τοῦ χρέους του. Τοῦ τὴν πρόσφερε ὁ δανειστής του, γιὰ χριστουγεννιάτικο δῶρο! Λέγεται δὲ ὅτι, ἀπ' τὴ μεγάλη του χαρά, ὁ Κάρολος,... τὴν ἔφαγε, μαζὶ μὲ τὴν πήττα!

Ἀκόμα πιὸ παράξειο ἦταν τὸ δῶρο ποὺ ἔστειλε κάποτε στὸν ἑαυτό του ὁ ποιητὴς τοῦ 17ου αἰῶνος Τζὼν Ντόν: ἕνα φέρετρο, γιὰ ἐνθύμιο τῆς ἀσωτης ζωῆς, ποὺ περνοῦσε ὡς τότε καὶ ποὺ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἐπιτέλους. Παρ' ὅλες δὲ τὶς διαμαρτυρίες τῆς γυναίκας του, κοιμήθηκε μέσα στὸ φέρετρο τὴ νύχτα ἐκείνης τῆς Πρωτοχρονιᾶς, καὶ τὸ κράτησε ὕστερα στὸ σπίτι του σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του.

Ὁμιλοῦντα εὐχετήρια καὶ σταυρόλεξα

Ὅλοι περιμένουν αὐτὲς τὶς μέρες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ λάβουν τὶς εὐχὲς τους γιὰ τὶς γιορτές. Εἶναι ἕνα παληό, πατροπαράδοτο ἔθιμο, ποὺ εὐχαριστεῖ ὅλον τὸν κόσμο: τὰ ἐπισκεπτήρια, οἱ ὡραῖες κάρτ-ποστάλ, πού, πολλὲς φορές, παριστάνουν θαυμαστὰ τοπία, μᾶς πλημμυρίζουν ἀπὸ χαρά.

Ἐφέτος, ὅμως, προσπαθοῦν, σχετικὰ μὲ τὰ εὐχετήρια, νὰ λανσάρουν κάτι τὸ καινούργιο, κάτι τὸ πρωτότυπο: τὴν εὐχὴ μὲ τὴ μορφὴ σταυρολέξου. Ἀντὶ τῆς πατροπαράδοτης ἐγχρωμης κάρτ-ποστάλ, θὰ κυκλοφορήσουν ...σταυρόλεξα!

Ὁ εὐτυχὴς παραλήπτης δὲν θὰ ἔχῃ παρὰ νὰ λύσῃ τὸ σταυρόλεξό του «ὁριζοντίως καὶ καρόλεξό του «ὁριζοντίως καὶ κατὰ τὸ ἀνακάλυψε. Βέβαια, ὑπῆρχε ἀπ' αὐτὴ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ μύτη της, κάτι ἀπ' τὰ χείλη της, ἐν' ἀπ' τὰ βλέφαρά της, ἕνα δάχτυλό της ἢ κάτι ποὺ ἐμοιαζε σὰν τέτοιο, τὸ στῆθος της ποὺ εἶχε ἐμφανισι σὰν τρίγωνα, καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ ἐμοιαζαν μὲ τηλεφωνικὰ

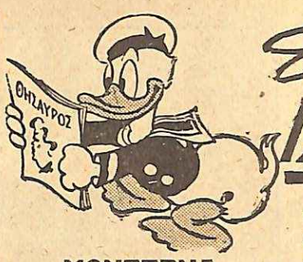

Ἐνδιαφέρουσες ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ
Ζωγραφική

Ἡ Βεατρίκη δὲν ἦταν καθόλου καλλιτέχνιδα: δὲν ζωγράφιζε, δὲν ἔπαιζε μουσική, δὲν ἔγραφε ρομάντσα, ἀλλ' ἀγαποῦσε τὴν τέχνη. Κι' ὁ Ζάν; Ὁ Ζὰν ἦταν ὁ πιὸ τρελλὸς ζωγράφος ποὺ ἔχει γνωρίσει. Τὴν πήγαινε στὶς ἐκθέσεις, στὰ καλλιτεχνικὰ γεύματα, στὶς συγκεντρώσεις. Ὁ Ζὰν ζωγράφιζε τοπία καὶ «νατὺρ-μόρτ».

Μιὰ μέρα, τῆς εἶπε:

—Θέλω νὰ δοκιμάσω τὶς δυνάμεις μου καὶ στὸ πορτραῖτο. Τί θἄλεγες, Βεατρίκη, νὰ πόζαρης γιὰ μοντέλο; Ἐσὺ μ' ἐμπνέεις.

Ἡ Βεατρίκη δὲν εἶχε πόζαρει ποτὲ γιὰ μοντέλο καὶ ἡ σκέψι νὰ παρουσιαστῇ γυμνή, ἔστω καὶ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ πού, μιὰ μέρα, θὰ τὴν παντρευόταν, τῆς ἔκανε κακό. Μ' αὐτὸς τὴν καθησύχασε.

—Ὄχι, δὲν πρόκειται νὰ ζωγραφίσω «γυμνά». Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!

—Τότε δέχομαι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βεατρίκη.

Τῆς ἔκανε τὸ πορτραῖτο προφίλ. Ἡ Βεατρίκη πόζαριζε δυὸ τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα καί, μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ὁ Ζὰν τῆς ἔπέτρεψε νὰ δῇ τὸν πίνακα τελειωμένο.

—Λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνεται; Εἶναι μιὰ τέλεια σύνθεσι τῆς ἀνήσυχης γυναικείας φύσεως. Εἶσαι σὺ ἡ γυναίκα κι' ὅλες οἱ γυναῖκες σ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

Ἡ Βεατρίκη, φυσικά, δὲν γύρεψε «ὅλες» τὶς γυναῖκες, γύρεψε μονάχα τὸν ἑαυτό της, ἀλλ' ὅ,τι καὶ νάκανε δὲν τὸν ἀνακάλυψε. Βέβαια, ὑπῆρχε ἀπ' αὐτὴ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ μύτη της, κάτι ἀπ' τὰ χείλη της, ἐν' ἀπ' τὰ βλέφαρά της, ἕνα δάχτυλό της ἢ κάτι ποὺ ἐμοιαζε σὰν τέτοιο, τὸ στῆθος της ποὺ εἶχε ἐμφάνισι σὰν τρίγωνα, καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ ἐμοιαζαν μὲ τηλεφωνικὰ σύρματα.

—Θεέ μου! φώναξε. Ἔτσι μὲ βλέπεις ἐσύ;

—Εἶσαι θαῦμα, ὄνειρο, ἐξαίσια, ψιθύρισε ὁ Ζὰν ἐνθουσιασμένος.

—Θἄμαι πολὺ ἀσχημη, φαίνεται στὴ φαντασία σου γιὰ νὰ μὲ ζωγραφίσῃς ἔτσι! Φρίκη! Φρίκη!...

Τὶς ἑπόμενες μέρες, μάταια ἡ Βεατρίκη προσπάθησε νὰ δῇ τὴν ὁμορφιὰ ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ Ζὰν. Τίποτα: ἦταν μιὰ ἀπδία, μιὰ σικαμάρα. Ἦταν λοιπὸν τόσο τέρας; Αὐτὸς ὁ ζωγράφος ποὺ ἔλεγε πὼς τὴ λάτρευε, εἶχε ἐμπνευσῇ ἀπ' αὐτὴ μιὰ γοργόνα; Δὲν καταλάβαινε τίποτα. Τῆς ἐρχόταν νὰ κλάψη.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ ἀτομικὴ ἔκθεσι τοῦ Ζάν, σὲ μιὰ κεντρικὴ αἴθουσα, ἡ Βεατρίκη, βλέποντας τὸ πορτραῖτο της, τῆς ἦρθε νὰ τὸ σκίσῃ. Ἄκουσε μάλιστα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη της μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ:

—Φρικτό!

—«Πορτραῖτο!» εἶπε κάποιος ἄλλος, διαβάζοντας τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκθέσεως. Πορτραῖτο νέας κόρης. Μὰ τί εἶδος «νέα κόρη» εἶν' αὐτή;

—Καταλαβαίνετε ἀπὸ ζωγραφική; τὸν ρώτησε ἡ Βεατρίκη.

—Φυσικά, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Εἶμαι κι' ἐγὼ ζωγράφος, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῆς ζωγραφικῆς μου δὲν μοιάζει μ' αὐτό. Ἐγὼ εἶμαι «νατουραλιστής», ζωγραφίζω τὴν ἀλήθεια, ὁμορφαίνω τὴν πραγματικότητα, δὲν φτιάνω τέτοια ἐκτρώματα. Μὲ λένε Ρισὰρ Τορνιέ κι' ἐτοιμάζω κι' ἐγὼ μιὰ ἀτομικὴ ἔκθεσι.

—Χαίρω πολύ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Βεατρίκη.

Ἀργότερα, σὰν ἔφαγαν μαζί, ὁ Ρισὰρ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ πάῃ στὸ ἀτελιὲ του νὰ δῇ τοὺς πίνακές του. Ἡ Βεατρίκη δέχτηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε.

★

Κάθε τόσο, ὁ Ρισὰρ τὴ ρωτοῦσε:

—Ἀλήθεια, δὲν σ' ἐνδιαφέρει πιὰ τὸ παρελθόν; Δὲν μετανοιώνεις; Ἴσως νὰ μὴ μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω...

— Τοτό, δῶστο καὶ λίγο τοῦ μπαμπᾶ σου νὰ παίξῃ! Δὲν βλέπεις ποὺ κλαίει;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Ξέρω ν' ἀγαπάω γιὰ δυό, τοῦ ἀπαντοῦσε.

Θυμόταν τὸν Ζὰν μὲ λύπη, ὄχι μὲ ἔρωτα, ὄχι, γιατὶ ὁ ἔρωτας εἶχε σβύσει μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὖχε ρίζει στὸ περίφημο πορτραῖτο. Τὸν εἶχε παρατήσει δίχως κἂν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσει.

Μιὰ μέρα, ὁ Ρισὰρ εἶπε στὴ Βεατρίκη:

— Θάθελα νὰ σοῦ κάνω τὸ πορτραῖτο.

Ἡ Βεατρίκη τὸ περίμενε.

—Θὰ σοῦ κάνω ἕνα γυμνὸ σπουδαῖο. Θὰ σὲ ζωγραφίσω ὁλόκληρη σὲ μιὰ πόζα πρωτότυπη.

—Γυ... γυμνή; φέλλισε ἡ Βεατρίκη. Μὰ... ἐγώ...

—Πῶς; Μὰ θὰ εἶσαι μιὰ νέα Ἀφροδίτη!

— Δὲν ἀμφιβάλλω, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι μοντέλο καί...

—Ἀφοῦ θὰ παντρευτοῦμε, τί σὲ νοιάζει; Ἔπειτα, ὅταν ζωγραφίζω, ἡ γυναῖκα δὲν μοῦ κάνει οὔτε κρῦο, οὔτε ζέστη. Μὴ φοβᾶσαι. Γιὰ μένα εἶσαι μονάχα γραμμές, καμπύλες, φῶς ἁρμονία, σχέδιο, χρώματα, κατάλαβες;

Ἡ Βεατρίκη πείστηκε.

★

—Καὶ τώρα, κύτταξε! Τί λές;

Ἡ Βεατρίκη ἔβγαλε ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

—Θεέ μου! Μὰ εἶναι θαῦμα!

—Ἔ! τί σοῦ εἶχα πῆ;

—Ὦ Ρισάρ, Ρισάρ! εἶσαι ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης!

—Τὸ ἤξερα! εἶπε ταπεινὰ ἐκεῖνος.

Ὁ Ρισὰρ δὲν θέλησε νὰ ἐκθέσῃ, οὔτε νὰ πουλήσῃ τὸν πίνακα τῆς («Ἀφροδίτης»). Τὸν κρέμασε στὴν κάμαρά του καὶ τὸ θαύμαζε ὁλοένα. Ἡ Βεατρίκη, ὡστόσο, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, κατάλαβε πὼς δὲν τοῦ προκαλοῦσε πιὰ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον σὰν γυναῖκα.

—Δὲν καταλαβαίνω — τοῦ εἶπε — μπορεῖ νὰ μὴ μὲ δῇς μιὰ βδομάδα κι' οὔτε σὲ νοιάζει. Θὰ μποροῦσα νὰ ἐξαφανιζει. Θὰ μποροῦσα νὰ ἐξαφανιστῶ, νὰ πεθάνω, τὸ ἴδιο σοῦ κάνει! Κι' ἂν μοῦ πῇς πὼς μὲ σκέφτεσαι καὶ πὼς ὅλη μέρα κυττάζεις τὸ πορτραῖτο μου, δὲν σὲ πιστεύω!

—Θάχης ἄδικο! Γιατὶ εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀφροδίτη μου, ὁλάδη μὲ σένα!

—Μὰ δὲν μοῦ δείχνεις καθόλου τὸν τρελλὸ ἔρωτά σου!

—Μὰ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ γυναίκα ποὺ εἶνε στὸν πίνακα. Μὲ καταλαβαίνεις; Εἶναι φυσικὸ αὐτό, ψέμματα; Ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι τὸ ψέμματα; Ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι τὸ ἔργο ποὺ ζωγράφισα, ἄρα ἀγαπῶ ἐσένα!

—Εἶσαι τρελλός!

—Ναί, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα! φώναξε ὁ Ρισάρ, γονατίζοντας μπρὸς στὴν Ἀφροδίτη του!

—Κατάλαβα! φώναξε ἡ Βεατρίκη ἔξω φρενῶν. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ τὸ φρενοκομεῖο.

Κι' ἔφυγε ἀγριεμένη.

Δὲν ἤταν ἀνόητη ἡ Βεατρίκη: κατάλαβε πὼς ὁ Ρισὰρ εἶχε ἐρωτευθῇ τὴ «φανταστικὴ» νέα ποὖχε ζωγραφίσει, γιατὶ γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ Βεατρίκη ἤταν ὁμορφη, ὄχι ὁμως καὶ Ἀφροδίτη!

Τὴν ἄλλη μέρα, τηλεφώνησε στὸν Ζάν.

—Μὰ ποῦ ἤσουν, ἀγάπη μου, τόσον καιρό; τὴ ρώτησε ὁ ζωγράφος ἀφηρημένος.

—Ἔκανα κούρα. Ἀλήθεια, γιὰ πές μου τοὐκεις ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ πορτραῖτο μου;

—Τὸ πούλησα!

—Βρέθηκε ἄνθρωπος κι' ἀγόρασε αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα;

—Πῶς εἶπες;

—Τίποτα. Εἶπα «κρίμα ποὺ τὸ πούλησες»!

— Ἄ! καλά! φαντάσου, τὸ πληρώθηκα ἕνα σωρὸ λεφτά. Τὸ ξέρεις, ἀγάπη μου, πὼς μοὔλειψες φοβερά; Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν φανταζόμουνα πὼς σὲ εἶχα τόσο πολὺ ἐρωτευθῇ.

—Οὔτε κι' ἐγώ, Ζάν. Σὲ λατρεύω. Ξέρεις, κάτι ἄλλο, Ζάν: ἔξω ἀπ' τὶς ἀπόψεις ποὺ ζωγραφίζεις, μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι ὁ ἰδανικὸς ρυζύνος γιὰ μένα!

ΖΩΡΖ ΡΑΒΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο — Ἅγιος Βασίλης

Στὸ σταυρόλεξο αὐτὸ οἱ λέξεις σταματοῦν ἐκεῖ

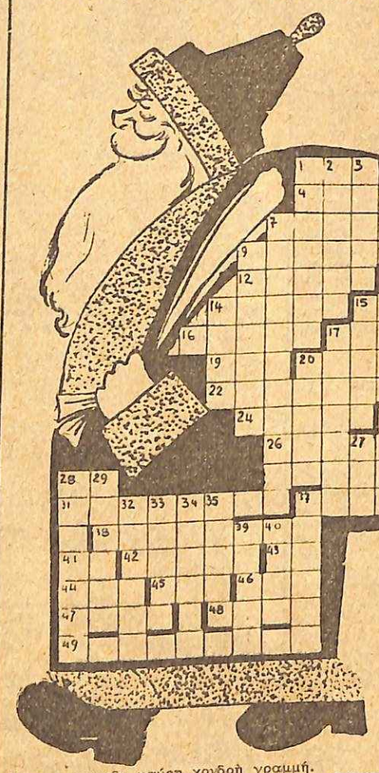

ὅπου συναντοῦν μαύρη χοντρὴ γραμμή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς γραμμῆς αὐτῆς ἀρχίζει μιὰ ἄλλη λέξις. Ἡ τοποθέτησις τῆς κάθε λέξεως θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ τετραγωνίδιο ποὺ περιέχει τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμό.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸς χορός.
4) Θὰ περάσουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ στερήσεις. (οὐδ.).
7) Παραπλάνησις.
9) Χάρα.
10) Ξένος πρεσβευτὴς στὴν Ἑλλάδα.
12) Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὰς τῆς Ρώμης.
13) Συνοδεύει τὴν εὐτυχία.
14) Μᾶς δίνει τὰ βατόμουρα.
15) Ζάν...: Γάλλος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.
16) Ὁ σύζυγος τῆς Σεμιράμιδος.
17) Ἔκοψε μιὰ θρυλικὴ κόμη.
19) Ἡ κάτοικος ἑλληνικοῦ νησιοῦ (ἀνεστραμμένη).
20) Ὁ βορειότατος βραχίων τοῦ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως.
21) Ἀρχαῖο ἐπιβεβαιωτικὸ μόριο (ἀνεστραμμένο).
22) Σύγχρονη γοητευτικὴ βασίλισσα.
23) Ἀρχὴ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.
24) Ντέ...: Γάλλος ἱστορικός.
25) Τὸ ματικάπι στὴν καθαρεύουσα.
26) Κυκλοφορεῖ χωρὶς κινητήριο δύναμι.
28) 25.
30) Ἔχει σχέσι μὲ τὸ ὀστοῦν τοῦ πίσω μέρους τοῦ κρανίου.
31) Τὸ βάρος τους εἶναι ἀσήμαντο (οὐδ.).
37) Ναρκωτικὸ ὀηλητήριο.
38) Ἀδιαφορία, ἀμέλεια.
41) Ὑποθετικόν.
42) Χωρὶς αὐτὴ δὲν θὰ ὑπῆρχαν ψάρια στὴν ἀγορά.
43) Ὅμοια σύμφωνα.
44) Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας.
45) Κραυγὴ τῆς γαλαρίας.
46) Βάζει τέλος σὲ μιὰ παρτίδα σκάκι.
47) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (αἰτ.).
48) Τουρκικὸς δίσκος.
49) Δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ ἀθετήσετε.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Θὰ τὸν βρῆτε στὶς ἀκροποταμιές.
2) Πολὺ βαθύς.
3) Παρευρίσκεται σὲ βαφτίσια.
5) Πρᾶγμα (στὰ λατινικά).
6) Τὰ ἔχουν ὅλα τὰ σκάφη, ἰδίως τὰ φορτηγά.
7) Κάνει ἐπικαιρο τὸ σταυρόλεξο αὐτό.
8) Ζιζάνιο τοῦ σταριοῦ.
9) Μέρος τοῦ σκελετοῦ.
11) Βάραθρον κοντὰ στὴν ἀρχαία Σπάρτη.
13) Ἀξιοθρήνητη κατάστασις.
14) Ἕνας ἀπὸ τοὺς 7 σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος.
15) Ρῶσος πολιτικός.
17) Ἐξασφαλίζει δυὸ... πεθερές.
18) Ἔχει σχέσι μὲ τὴ Δῆλο (θηλ. γεν.).
20) Ἀγαθόν.
23) Ἀρθρωσις.
27) Καλύπτουν τὸ μισὸ Ἰάσιον.
28) Ἄσματα τῆς ἐποχῆς.
29) Τοπικὸ ἐπίρρημα.
32) Κεραία ἀσυρμάτου.
33) Γλάροι.
34) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
35) Τὸ τρέχον ἔτος.
37) Κάνουν πολλοὺς δυστυχεῖς καὶ λίγους τυχερούς.
39) Τέρας τῆς μυθολογίας μας.
40) Χώρα τῆς Ἀσίας.

Δ.

Δ κινηματογραφικὰ ἔργα

Ἕνας κινηματογράφος Β΄ προβολῆς τοποθέτησε στὴν εἴσοδό του μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ μὲ τοὺς τίτλους 8 φίλμ τῆς νέας περιόδου, ποὺ θὰ προεβάλλοντο διαδοχικῶς ἐπὶ τῆς ὀθόνης του. Μιὰ βλάβη στὴν ἐγκατάστασι ἄφησε ἕνα βράδυ ἀναμμένα τὰ κάτωθι γράμματα. Δεδομένου ὅτι πρόκειται γιὰ ὀκτὼ γνωστὰ ἔργα καὶ ὅτι κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει ἕνα σβυσμένο γράμμα, μπορεῖτε νὰ βρῆτε τοὺς τίτλους τῶν ἔργων ποὺ πρόκειται νὰ προβληθοῦν;

1) Γ — Υ — Κ — Ν — Σ — Ο — Α — Ι — Ι.
2) — Ρ — Σ — Ο — Ρ — Τ — Σ — Α — Κ — Γ — Σ — Ε — Ι — Α.
3) Η — Π — Σ — Ρ — Φ — Τ — Υ — Ο — Κ — Μ — Λ — Ο.
4) — Α — Ω — Ι — Ε — Ω — Ο —.
5) Τ — Φ — Τ — Τ — Σ — Α — Π — Σ.
6) — Ο — Π — Ρ — Χ — Μ — Σ — Ι — Ο.
7) Δ — Α — Ο — Ε — Σ — Η — Ω — Η.
8) — Η — Η — Ρ — Ο — Κ — Ι — Ε — Σ — Λ — Ν —.

Μιὰ εἰκόνα μὲ 10 λάθη

Ὁ σκιτσογράφος μας ποὺ ζωγράφισε τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἔκανε δέκα φοβερὰ λάθη. Θὰ μπορούσατε μήπως νὰ τὰ ἀνακαλύψετε μέσα σὲ ἕνα ἢ τὸ πολὺ ἑνάμισυ λεπτό; Ἂν στὸ παιγνίδι αὐτὸ πάρουν μέρος πολλοὶ παίκτες συγχρόνως, κερδίζει ὁποιος βρῇ πρώτος καὶ τὰ δέκα λάθη.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Ταχυδρομεῖο ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἐπιπόλαια φλὲρτ

Καρδιὰ ξεγελασμένη: Καταλαβαίνω τὴν ἀγανάκτησι σας ἀπὸ τὴν «ἀποκάλυψι» ποὺ σᾶς ἔκανε ἡ φίλη σας, ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός σας τῆς πρότεινε νὰ σχετισθοῦν, πίσω ἀπὸ τὴν... πλάτη σας. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ παραφερθῆτε καὶ νὰ χωρίσετε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἀφοῦ φαίνεται καλὸς καὶ σᾶς ἀγαπάει τόσο! Θὰ πρέπῃ, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ ἐξετάσετε μὲ τρόπο ἂν ὄσα λέει ἡ φίλη σας εἶνε ἀλήθεια ἢ μήπως τὰ πράγματα δὲν εἶνε ἔτσι ἀκριβῶς, ὅπως σᾶς τὰ παριστάνει. Μήπως παρεξηγήσε ἕνα ἀθῶο ἢ ἔστω καὶ τολμηρὸ φλὲρτ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας; "Ἡ μήπως αὐτὰ ποὺ σᾶς λέει εἶνε ἀπὸ αἴσθημα ζήλειας; Βλέπετε, συμβαίνουν τόσα πολλὰ στὴ ζωή μας, ὥστε ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων συχνὰ νὰ μᾶς ξεγελᾷ. Μονάχα στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἐξακριβώσετε ὅτι ὁ μνηστῆρας σας εἶνε ἀνειλικρινής, καὶ σᾶς ξεγελάει μὲ λόγια καὶ ὅρκους γιὰ τὴν ἀγάπη του, τότε μονάχα θὰ πρέπῃ ν' ἀναθεωρήσετε τὴν πορεία τῶν σχέσεων καὶ τὴν ἐξέλιξι τοῦ δεσμοῦ σας μαζί του. Ἀλλὰ ὡς τότε μπορεῖτε πολλὰ ἀκόμη νὰ κάνετε γιὰ ν' ἀποσοβήσετε μιὰ τελικὴ ρῆξι, ποὺ ἐσᾶς τὴν ἴδια θὰ στενοχωρήσῃ. Νὰ φροντίσετε νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί του γιὰ νὰ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὶς δικές του ἀντιλήψεις καὶ διαθέσεις ἀπέναντί σας. Πάντως μὴ βιασθῆτε στὶς κρίσεις καὶ στὶς ἀποφάσεις σας!

Νεαρὸ Καζανόβα: Αὐτὸ τὸ καμάρι ποὺ φαίνεται νὰ ἔχετε μόνος σας γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας εἶνε πολὺ ἄσχημο. Τώρα ποὺ ἀρχίζετε τὴ ζωή σας πρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε τὰ καθήκοντά σας μὲ μεγαλύτερη σοβαρότητα, κι' ὄχι νὰ κυτταζόσαστε στὸν καθρέφτη καὶ νὰ καμαρώνετε τὴν... καλλονή σας. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε, αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀπίθανο. Ποτὲ μιὰ γυναῖκα μεγαλύτερη καὶ σοβαρώτερη δὲν θὰ ξεπέση τόσο, ἔστω καὶ ἂν τῆς ἔχη περάσει πονηρὴ σκέψις ἀπ' τὸ μυαλό της. Μὰ ἀκόμα κι' ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ φαντάζεστε, τὸ δικό σας τὸ καθῆκον εἶνε νὰ κάνετε ὅτι δὲν καταλαβαίνετε τίποτα. Νὰ μὴ δώσετε τὴν παραμικρὴ σημασία στὶς προσπάθειές της νὰ σᾶς προσεγγίση, νὰ μὴν ἀκοῦτε τὰ «γλυκόλογά» της καὶ τὶς προτάσεις ποὺ σᾶς κάνει καὶ τέλος νὰ τὴν ἀγνοήσετε. Ἀλλοίμονο σας ἂν παρασυρθῆτε ἀπ' τὸν δαίμονα τῆς ἁμαρτίας. Ὄχι μόνον θὰ πέσετε ἠθικῶς, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς θὰ ἔχετε συνέπειες, ἂν ὁ ἄντρας τῆς ἀντιληφθῇ κάτι τὸ ἔγκλημα. Ἂς ἀφήσουμε δὲ πὼς κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴ θέσι σας καὶ νὰ στερηθῆτε τὸν πρῶτο πόρο τῆς ζωῆς σας, ἴσως καὶ τὸ μέλλον σας! Προσοχὴ λοιπόν, καὶ σωφροσύνη.

Ε. Ρ. Κ.: Ἀφοῦ καὶ μόνη σας ἀντιλαμβάνεστε ποιὸ εἶνε τὸ καθῆκον σας στὴν περίπτωσι αὐτοῦ τοῦ νεανικοῦ εἰδυλλίου σας, ποὺ δὲν πρόλαβε κἂν ν' ἀρχίση, γιατὶ μὲ ρωτᾶτε ἂν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ συνεχίσετε τὸν δεσμό σας καὶ νὰ προχωρήσουν οἱ σχέσεις σας; Καὶ βέβαια δὲν ἐπιτρέπεται, ὄχι νὰ προχωρήσουν οἱ σχέσεις σας, ἀλλ' οὔτε οἱ ἰδέες σας γιὰ τὸν ἐνδιαφερόμενο νὰ συνεχισθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀπασχολοῦν ἀπὸ τὰ μαθήματά σας, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς ἄλλες σπιτικές σας ὑποχρεώσεις. Γιατὶ ἀκριβῶς στὰ σημεῖα αὐτὰ ἔγκειται τὸ ὅλον ζήτημα καὶ ὄχι στὸν βαθμὸ τῆς συγγενείας, ποὺ σᾶς ἑνώνει μὲ τὸν νέον αὐτόν. Ἔπειτα, μὴν ἀπελπίζεστε ποὺ δώσατε τέλος στὴν αἰσθηματικὴ αὐτὴ συμπάθεια. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε ἡ πρώτη ἔχει τέτοιο «μοιραῖο» τέλος, ὡσότου νὰ νοιώσετε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ ὅταν μεγαλώσετε ἀκόμα. Ὡς τότε ὅμως ἡ φρόνησι καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια πρέπει νὰ σᾶς προφυλάνε ἀπὸ τὶς κακοτοπιές, ὅπου σᾶς σπρώχνει ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τῆς νεανικῆς σας ἡλικίας.

Δυὸ καρδιὲς ποὺ ζοῦν μαζί: Ὑσσοῦπτοτε καὶ ἂν συγκινοῦμαι ἀπὸ ἕνα ὡραῖο κι' εὐγενικὸ εἰδύλλιο, ὅπως τὸ δικό σας, ὅμως ποτὲ δὲν θὰ ἐγκρίνω καὶ δὲν θὰ συγχωρήσω τὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετωπίζετε γιὰ λύσι του. Τὸ νὰ ἀπαγγέλετε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε, ἐπειδὴ ἀλλοιῶς ἡ κοινωνικὸς ἀνώτερη οἰκογένειά της δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὴ δώσῃ ὡς σύζυγο, τὸ βρίσκω ἀπαράδεκτο. Νομίζετε ὅτι εἶνε ἀρκετὸ ἂν σᾶς ἀκολουθήσῃ εὐχαρίστως ἡ κοπέλλα κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της; Δὲν ξέρετε, βέβαια, τὴν νοοτροπία τῶν γονέων ποὺ δὲν θέλουν νὰ «κακοπέσουν» τὰ παιδιά τους. Αὐτοὶ θὰ κινήσουν πόλεμο ἐναντίον σας μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους, καὶ στὸ τέλος θὰ καταφέρουν νὰ πετύχουν τὸ δικό τους, νὰ σᾶς πάρουν πίσω τὸ κορίτσι τους. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη ἀδιαφορήσουν καὶ τὸ παραπήσουν στὴν τύχη του, γενᾶται ἕνα μεγάλο πρόβλημα: Πῶς θὰ καταφέρετε νὰ ζήσετε οἱ δυό σας, πῶς θὰ μπορέσετε νὰ συντηρήσετε μιὰ κοπέλλα τόσο καλομαθημένη κι' ἀπαιτητική, ἀφοῦ ἐσεῖς εἴσθε ἀκόμα ἀδημιούργητος καὶ δὲν ἔχετε κανένα ἄλλο εἰσόδημα; Ἡ στενόχωρη ζωή, ποὺ θὰ περάσετε, θὰ σᾶς ἐξωθήσῃ σὲ ἐκνευρισμούς, σὲ ὑγρίνιες, ὁπότε πάει πιὰ καὶ ἡ ἀγάπη, ποὺ σᾶς ἑνώνει. Θὰ χαθῆτε κι' οἱ δυό. Γι' αὐτὸ μὴν ἐπιδιώξετε τὴ λύσι αὐτὴ ποὺ σκιφθήκατε. Καλλίτερα νὰ κερδίσετε καιρὸ περιμένοντας. Ποιὸς ξέρει! Ἀφοῦ ἡ κοπέλλα εἶνε ἡ μονάκριβη τους καὶ τὴν ἀγαποῦν ὑπερβολικά, ἴσως αὐτὴ νὰ τοὺς πείσῃ μὲ τὸν καιρὸ νὰ σᾶς δοῦν μὲ συμπάθεια καὶ νὰ δεχθοῦν νὰ σᾶς κάνουν γαμπρό τους, ἀφοῦ αὐτὸ θὰ εἶνε καὶ ἡ εὐτυχία τῆς κόρης τους!

Πειραιωτάκι τῆς Νομικῆς: Μοῦ γράφετε ὅτι συνδέεστε μὲ μιὰ συμφοιτήτριά σας καὶ σὲ σχετικὴ πρόταση ποὺ τῆς κάνατε, αὐτὴ σᾶς ἀπέκρουσε κατηγορηματικά. Γιὰ νὰ μὴν σᾶς δώσῃ σημασία, σημαίνει ὅτι ἡ σχετίζεται μὲ κάποιον ἄλλον ἢ δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου γιὰ τὸ αἰσθηματικὸ ἐπίπεδο καὶ κυττάζει μόνον τὶς σπουδές της. Πάντως καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις, νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πεδίον... δράσεως γιὰ σᾶς. Γι' αὐτὸ τὸ καλλίτερο καὶ τὸ ἀξιο-πρεπέστερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ ξεχάσετε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία καὶ γ' ἀφοσιωθῆτε περισσότερο στὴν ἐπιστήμη σας, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν μελλοντική σας σταθιοδρομία. Κι' ὅταν πιὰ τελειώσετε καὶ μεγαλώσετε ἀκόμα, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποὺ ὄχι ἐσεῖς, ἀλλὰ τὰ κορίτσια θὰ ἐπιδιώκουν νὰ συνδεθοῦν μαζί σας καὶ θὰ σᾶς ὀνειρεύωνται γιὰ «ἐπίζηλο» γαμπρό!

Ὀρφανὴ χωρὶς στήριγμα: "Ἔκτιμῶ βαθύτατα αὐτὴ τὴν ἄγρυπνη ἠθικὴ σας συνείδησι, ποὺ σᾶς κάνει ν' ἀντιδρᾶτε σὲ δεύτερο γάμο τοῦ πατέρα σας μὲ κάποια γυναῖκα κακῆς διαγωγῆς. Ἀκόμη βλέπω καὶ τὴ δύσκολη θέσι στὴν ὁποία βρίσκεστε ἀπέναντι τοῦ πατέρα σας. Ὡστόσο, ἂν τὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα κατηγοροῦν τὴν ὑποψήφια μητρυιά σας εἶνε ἀληθινά, ἐξακριβωμένα, νομίζω ὅτι ἔχετε ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ τὰ ἀναφέρετε στὸν πατέρα σας καὶ νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ σὲ τί σφάλμα ἔχει παρασυρθῆ καὶ τί ἠθικὸ ἔγκλημα κάνει νὰ περιμαζέψῃ μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ πατέρας σας θὰ δεχθῇ νὰ σᾶς ἀκούσῃ, ἂν τοῦ τὰ πῆτε μὲ γλυκὸ καὶ πειστικὸ τρόπο. Τονίστε του νὰ σκεφθῇ ψύχραιμα καὶ τὴ δική σας θέσι ἀνάμεσα σ' ἕνα τέτοιο δεσμό, θέσι, ποὺ μοιραίως θὰ ἔχῃ ἄσχημο ἀντίκτυπο καὶ στὴ δική σας ἀποκατάστασι. "Αν ὅμως ὁ πατέρας σας εἶνε τόσο τυφλὰ ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα αὐτή, τότε νὰ τοῦ πῆτε ὅτι δὲν θὰ μπορέσετε ἐσεῖς, νὰ ζήσετε κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μὲ μιὰ γυναῖκα δακτυλοδεικτούμενη σ' ὅλη τὴ γειτονιά. Θὰ ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς κάποιος στενὸς συγγενής σας, ποὺ θὰ θελήσῃ, ἂν τὰ πράγματα ζορίσουν, νὰ σᾶς δεχθῇ κοντά του.

"Ασπρο περιστέρι (Σεπόλια): Πολὺ σωστὰ τὸ θέτετε τὸ ζήτημα. Ἀφοῦ εἶστε ὀρφανή, ἐλπίζετε ὅτι μ' ἕνα εὐγενικὸ καὶ σοβαρὸ εἰδύλλιο θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε ἕνα ἠθικὸ στήριγμα στὴ ζωὴ καὶ συγχρόνως τὴν ἐξασφάλισι ποὺ μέλλοντός σας μὲ τὴν νόμιμη ἀποκατάστασι. Ἀλλά, καθὼς καταλαβαίνω, ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, ἀτυχῶς ὁ νεαρὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἐνδεδειγμένος καὶ κατάλληλος ἄνθρωπος ποὺ θὰ σᾶς χαρίση τὴ χαρὰ καὶ τὴ σιγουριὰ τῆς ζωῆς. Γιατὶ δὲν φαίνεται καθόλου εἰλικρινὴς καὶ θετικὸς στὸ αἴσθημά του ποὺς ἐσᾶς. Ἀλλοιῶς δὲν θ' ἄλλαζε διαθέσεις ἀπέναντί σας, καὶ τοσο γρήγορα μάλιστα! Ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι καὶ σεῖς πολὺ γρήγορα προχωρήσατε στὸ κεφάλαιο αὐτό, νὰ ἐπιδιώξετε αἰσθηματικὲς σχέσεις στὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε μόλις χρόνων σας, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα πῆξει τὸ μυαλό σας καὶ ἡ ἀπειρία σας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἡ φυσικὴ σας περιέργεια γιὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου μπορεῖ νὰ σᾶς φέρουν σὲ ἀσχήμες περιπέτειες. "Αν εἰλικρινὰ θέλετε ν' ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλή μου, ἰδοὺ τί θὰ εἶχα θερμὰ νὰ σᾶς συστήσω: Κατ' ἀρχὴν νὰ σταθῆτε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι στὸν νέο μὲ τὸν ὁποῖον σχετίζεσθε καὶ νὰ προσέξετε νὰ μὴν τοῦ κάνετε κανενὸς εἴδους παραχωρήσεις, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἐπιδιώκουν συνήθως οἱ νέοι, εἰς βάρος τῆς ἠθικῆς ὑπολήψεως μιᾶς νέας. Καὶ καλὸ θὰ ἦταν μάλιστα νὰ ξεκόψετε ὁλότελα ἀπ' αὐτόν. Ν' ἀφοσιωθῆτε δὲ ἀποκλειστικὰ στὴ δουλειά σας, ὥστε νὰ τὴν μάθετε ἐντελῶς καὶ ν' ἀποκτήσετε ἔτσι ἕνα βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα ἀξιοπρεπές. Καὶ ὅταν μεγαλώσετε περισσότερο, τότε θὰ σᾶς δοθοῦν πολλὲς εὐκαιρίες καλλίτερες γιὰ νὰ σκεφθῆτε γιὰ ἀγάπη καὶ νόμιμη ἀποκατάστασι...

Ἀφροδίτη τῆς ἀγάπης: "Ἕνα κακὸ δὲν γιατρεύεται ποτὲ μ' ἕνα ἄλλο κακό. Καὶ τὴ στροπὴ γιὰ τὸ ἠθικό σας ὀλισθημα, στὸ ὁποῖον παρασυρθήκατε τόσο ἀσυνείδητα, δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεπλύνῃ ἡ... αὐτοκτονία, ποὺ σχεδιάζετε. Αὐτὴ ἡ «λύσις» θὰ εἶναι μάλιστα καὶ ἠθικῶς ἐγκληματική, γιατὶ θὰ συντρίψῃ κυριολεκτικὰ τὴ φτωχὴ σας τὴ μητέρα, ποὺ ζῇ στὸν κόσμο μόνο γιὰ σᾶς καὶ ἀπὸ σᾶς... Βέβαια, θάταν καλὸ καὶ τίμιο νὰ ἔχετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ μυαλό σας καὶ νὰ μὴν παρασυρόσασταν στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ παιχνίδι τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ ἀφοῦ φθάσατε στὸ σημεῖο κι' ἐγίνατε θῦμα, φροντίστε τοὐλάχιστον, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, νὰ ἐξιλεωθῆτε μὲ τὴν μετάνοια, τὴν ἀκτίβρασι καὶ τὴν τίμια ἐργασία. Σιγὰ - σιγὰ τὸ παλιό σας σφάλμα θὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν συνείδησι καὶ ἀπὸ τὴν ἀναμνησι σας καὶ ἡ καινούργια ζωὴ ποὺ θ' ἀρχίσετε, θ' ἀποκαταστήσῃ τὸ παρελθόν σας μέσα στὴν κοινωνία.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΜΟΝΡΟΕ

Τὰ ἀμερικανικὰ γραφεῖα σφυγμομετρήσεως τῆς κοινῆς γνώμης, εἰδοποίησαν τὴν «Φοξ» ὅτι ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἔχασε πολλὲς συμπάθειες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ χώρισε ἀπὸ τὸν Τζὸ γὲ Μάτζιο. Ἡ στάρ κάνει τώρα κατόπιν ὑποδείξεων, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ξαναγερδίση τοὺς θαυμαστάς ποὺ ἔχασε, καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἕνα νέο πολύκροτο εἰδύλλιο εἶναι ὅτι χρειάζεται. Δὲν εἶναι ὅμως εὔκολο νὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος ἄνδρας. Ἡ Μονρόε, ὅμως, ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ τί τὴν περιμένει στὸ μέλλον, ἐπισκέφθη τὸν περίφημο χειρομάντη Χασάν, ποὺ τῆς προφήτευσε ὅτι τὰ θέλγητρά της θὰ θριαμβεύσουν τελικά, καὶ ὅτι θὰ ξαναπαντρευτῇ σύντομα καὶ θὰ γίνῃ μητέρα δυὸ ἀγοριῶν!...

-ΓΚΡΕΚΑ-

ΠΡΟΣΟΧΗ...

Έχει άποδειχθή ότι τά 90 % τῶν κακοδιαθεσιῶν προέρχονται άπό έντερικήν μόλυνσιν. Μέ μία κουταλιά γνησίας Μαγνησίας PELLEGRINO κάθε πρωί ή κάθε βράδυ θά άπαλλαγή τό έντερικόν σας σύστημα άπ' όλα τά παράσιτα καί θ' άποφύγετε κάθε μόλυνσιν.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΣΑΝ ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Εύχάριστη στή γεύσι, είναι κατάλληλη γιά κάθε ήλικία καί ίδιοσυγκρασία.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τά φαρμακεῖα.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Οἱ γνήσιοι ἀδιάβροχοι λευκοί φάκελλοι φέρουν τό σῆμα τοῦ ἐργοστασίου καί τήν ὑπογραφήν PRODEL διά ἐρυθρᾶς μελάνης, καθώς καί τό ὄνομα τοῦ γενικοῦ ἀντιπροσώπου διά τήν Ἑλλάδα

ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 6-7 καί κατ' συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113 — Τηλ. 613-610

Γι' αὐτό λοιπόν, μήν ἀπελπιζόσαστε. Σταθῆτε μέ στοργή καί φροντίδα κοντά στή γρηά μανούλα σας γιά νά τῆς γλυκάνετε τίς τελευταῖες ἡμέρες της καί μήν τῆς δώσετε χειρότερο σπαραγμό μέ τίς ἀνόητες «λύσεις» πού σκεφθήκατε!....

Εὔπιστη ἀπό ἀνάξιο ἔρωτα, Παγκράτι: Εἶναι θλιβερό, πῶς κορίτσι ἀπό σπίτι καί μέ τή μόρφωσι πού ἔχετε ἐσεῖς, σταθήκατε τόσο ἐπιπόλαιη, τόσο ἀπερίσκεπτη, ὥστε νά θυσιάσετε τήν ἀξιοπρέπειά σας, παρασυρμένη ἀπό τά γλυκόλογα ἑνός ἀσυνείδητου ἀνθρώπου, ὅπως αὐτός ὁ «ἐπιστήμων» πού σᾶς ξεγέλασε, σᾶς κατέστρεψε καί τώρα προσπαθεῖ ν' ἀποφύγη νά ἐπανορθώση τό σφάλμα του. Ἔχετε δίκηο νά λέτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ξέπεσε στά μάτια σας καί τή συνείδησί σας καί πώς κι' ἄν ἀκόμα σᾶς παντρευόταν, ἐσεῖς ἔχετε πιά χάσει κάθε καλή ἰδέα γι' αὐτόν. Εἶναι πολύ φυσικό νά περιφρονῆτε τώρα τόν ἄνθρωπο αὐτόν. Ὅσο γιά τό ἄλλο ζήτημα, πού μέ ρωτᾶτε, ἔχετε δίκηο νά διστάζετε καί νά στενοχωριέστε. Γιατί στόν εἰλικρινῆ αὐτόν ἄνθρωπο θά πρέπη βέβαια νά φανερώσετε τήν ἀλήθεια, σχετικῶς μέ ὅ,τι σᾶς συνέβη. Καί τό πρᾶγμα εἶναι δύσκολο, γιατί δέν ξέρετε πῶς θά τό πάρη, ἄν δηλαδή θά δεχθῆ νά σᾶς κάνη νόμιμη σύζυγό του ἤ θ' ἀποφύγη. Ἀλλά γιά τό τί θά κάνετε, αὐτό ἐσεῖς πιά θά πρέπη νά τό σκεφθῆτε, γιατί ἐγώ δέν ξέρω τόν ἄνθρωπο. Καί πάλι δέν μπορῶ νά σᾶς συστήσω νά δεχθῆτε τήν πρότασί του καί ν' ἀποσιωπήσετε τό πάθημά σας, γιατί τότε, ὅταν τό μάθη, μπορεῖ νά σᾶς κακοχαρακτηρίση καί νά ἔχετε χειρότερα βάσανα. Τό καλύτερο εἶναι νά ἐμπιστευθῆτε τό μυστικό σας στή μανούλα σας καί ἀπό κοινοῦ μ' αὐτήν νά σκεφθῆτε πῶς πρέπει νά ἐνεργήσετε.

Δυστυχισμένη ὕπαρξι, Νίκαια: Ἐξηγῶ καί συγχωρῶ ἀκόμα κάθε αἴσθημα ζήλειας πού ἐμπνέει ἡ ἀληθινή ἀγάπη στίς τρυφερές καρδιές. Ἀλλά ὄχι κι' αὐτή ἡ ζήλεια νά γίνεται τό τυραννικό καί κυρίαρχο αὐτό πάθος, πού τρώει τήν καρδιά, βασανίζει τήν σκέψι σας καί ἀντί γιά χαρά σᾶς πικραίνει καί σᾶς κάνει κακιά μέ τόν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾶτε. Τό πάθος αὐτό φθείρει τήν ἀγάπη καί κάνει τόν ἄλλον ν' ἀγανακτῆ καί νά κυττάζη τή στιγμή νά φύγη μακρυά. Λοιπόν, γιά τή ζήλεια σας αὐτή δέν ὑπάρχει ἄλλο «φάρμακο» ἀπό τήν ψυχραιμία καί τή λογική. Ὅταν ἀποφασίσετε νά σκεφθῆτε λογικά, θά ἰδῆτε πόσο ἀνόητα καί ριψοκίνδυνα, ἄδικα δέ, πράγματα βάζει ὁ νοῦς σας, χωρίς καμμιάν ἀπόδειξι, ὅτι ἔστω ἡ παραμικρή σας ὑποψία εἶναι ἀληθινή! Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος σᾶς ἀγαπάει, ἀφοῦ δέν φεύγει ἀπό κοντά σας, ἀφοῦ ὅλες του οἱ ἐκδηλώσεις εἶναι τόσο εἰλικρινεῖς, εἶναι παράλογο, νά βάζετε ἰδέες στό κεφάλι σας, μέ κίνδυνο νά τόν κάνετε καμμιά μέρα νά σᾶς ἐγκαταλείψη γιά πάντα, καί μέ τό δίκηο του.

ΕΡΗ

Ἄσπλαχνος πατέρας

Ἡ «Ἐρωφίλη», μέ πολύ πόνο μοῦ γράφει ἕνα περίεργο περιστατικό καί ζητάει τή συμβουλή μου.

«Ἀφότου γνώρισα τούς γονεῖς μου, γιατί δέν ἔζησα πάντα μαζί τους, δέν κατάλαβα ποτέ ὅτι ἔχω κι' ἐγώ πατέρα καί μητέρα, ὅπως ἔχουν ὅλα τ' ἄλλα παιδιά.

»Μέ ἔχουν παραδώσει σέ μιά θεία μου, κι' ἐκείνη ποτέ δέν μοῦ μίλησε γιά τούς γονεῖς μου. Μιά φορά, λοιπόν, μέ πῆγε σέ κάποιο πλούσιο σπίτι, μοῦ δώσανε γλυκά καί παιχνίδια, ἔπειτα ἦρθε μιά κυρία καί τότε μοῦ εἶπαν: «Φίλησε τή μητέρα σου». Τή φίλησα. Ἐκείνη μέ χάϊδεψε κι' ἔφυγε. Σέ λίγο ἦρθε ἕνας κύριος ἀσπρομάλλης, μέ κύτταξε περίεργα, εἶδα στά μάτια του ἕνα δάκρυ, ἔσκυψε μέ φίλησε καί μοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἐγώ εἶμαι ὁ πατέρας σου, μ' ἀγαπᾶς;» Τόν κύτταξα περίεργα καί τοῦ εἶπα: «Σ' ἀγαπῶ». Ἐκούνησε τό κεφάλι του κι' ἔφυγε.

«Αὐτό συνέβη δύο τρεῖς φορές ἀκόμη, ἀλλά πάντα σχεδόν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Τώρα εἶμαι εἰκοσιδυό ἐτῶν, μπορῶ νά καταλάβω πολλά πράγματα, ἀλλά τήν ἀσπλαχνία τοῦ πατέρα μου, δέν τήν καταλαβαίνω.

»Ἐσεῖς τί λέτε; Γιατί νά μοῦ συμπεριφέρεται μέ τέτοιο τρόπο;»

Τῆς ἀπαντῶ:

Ὁ πατέρας σας δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄσπλαχνος ὅπως τόν φαντάζεσθε. Ἀσφαλῶς κάποιο μυστικό θά ὑπάρχη στή ζωή τῶν γονέων σας καί ὁ πατέρας σας γιά νά μή ἐπιδεινώση τήν κατάστασι, δέν φαίνεται τόσο ἐκδηλωτικός μαζί σας. Δέν πρέπει νά στενοχωριέστε, ἀλλ' οὔτε καί νά μισήσετε γι' αὐτό τόν πατέρα σας. Ἀφῆστε τήν κατάστασι ὅπως εἶναι, καί μήν ἀμφιβάλλετε πώς ὅλα θά τακτοποιηθοῦν στή ζωή σας, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ὡς τώρα φρόντισαν γιά τήν μόρφωσι σας καί τήν ἄνεσί σας.

Κρυφή ἀγάπη Κ. Τ. Γ.: Δέν μπορῶ βέβαια νά σᾶς συγχαρῶ γιά τό αἴσθημά σας. Συνήθως, ὅταν ἕνας νέος παρασύρη μιά κοπέλλα σέ μιά φλογερή ἀγάπη, λογαριάζει ὅλες τίς περιπτώσεις, πού θά τόν βοηθήσουν νά κάνη τήν ἀγάπη του εὐτυχισμένη. Ἐσεῖς τί σκεφθήκατε; Ἁπλούστατα, μόνον τήν ἀτομική σας εὐχαρίστησι καί τή δική σας ἱκανοποίησι. Δέν σκεφθήκατε ποτέ ὅτι ἡ νέα αὐτή ἐκτίθεται ἔναντι τοῦ σπιτιοῦ της καί τῆς κοινωνίας κι' ὅτι περιμένοντας θά φθείρη τά δροσερά της νειᾶτα μέ τίς σκέψεις καί τήν ἀγωνία κάθε φορά πού θ' ἀναρωτιέται: «Θά εἶναι μέχρι τέλους πιστός, ἤ ἄδικα θά τόν περιμένω;»

Ἀλλά, μήπως κι' ἐσεῖς μπορεῖ νά εἶστε ποτέ βέβαιος, ὅτι μέσα στό διάστημα αὐτό τῶν ὀχτώ ἐτῶν δέν θά βρεθῆ μπροστά σας καμμιά ἄλλη πού θά σᾶς συγκινήση περισσότερο; Μή λέτε, ὄχι! Αὐτά συμβαίνουν συχνά. Καί τότε; Πῶς θά ἀντικρύσετε αὐτή τή νέα; Δέν βά σᾶς τύπτη ἡ συνείδησί σας πού τήν ἐγκαταλείψατε; Μιά συμβουλή ἔχω νά σᾶς δώσω ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός. Νά ἐξηγηθῆτε μαζί της εἰλικρινά καί νά διακόψετε τίς σχέσεις σας.

Ἄντερ Γκλόϊορ: Συνήθως οἱ νέοι στήν ἡλικία σας ἀποφασίζουν πράγματα πού δέν στέκουν στήν ἀξιοπρέπειά τους. Λέτε ὅτι εἶστε ἕτοιμος ν' αὐτοκτονήσετε, ἀλλά ἀναμετρήσατε πρῶτα τό μέγεθος τῆς ἀνοησίας αὐτῆς; Οἱ γονεῖς, ὅταν μιλοῦν στό παιδί τους, δέν τό μισοῦν, οὔτε τό συμβουλεύουν γιά τό κακό του. Τήν ψυχή τους πλημμυρίζει ἡ ἀγάπη καί μόνον, γιά τό μέλλον καί τήν ἀποκατάστασί του ἐνδιαφέρονται. Βέβαια, ὑπάρχει τρόπος καί τρόπος ἐκδηλώσεως αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Οἱ δικοί σας οἱ γονεῖς εἶναι ἀπότομοι ἔχουν τίς ἰδέες του, ἔστω καί παλιές, τίς ὁποῖες θέλουν νά σᾶς ἐπιβάλουν. Ἐπομένως, σεῖς πρέπει νά προσέξετε, νά μήν ἀντιτίθεστε στίς ἰδέες τους. Τίς χαρές καί τίς διασκεδάσεις θά τίς βρῆτε καί ἀργότερα. Πρός τό παρόν ἕνα μόνον πρᾶγμα ἐπιβάλλεται. Νά φανῆτε ἄντρας κι' ὄχι ἕνα ἀνόητο παιδί. Νά συμμορφωθῆτε μέ τίς ἀντιλήψεις τους, νά προοδεύσετε, καί τό πιστόλι πού κρατᾶτε, νά τό παραδώσετε στόν πατέρα σας ζητῶντας του νά σᾶς συγχωρήση γιά τίς ἀνόητες σκέψεις πού κάνατε.

Πράκτορα 8Χ21: Μέ πολλή συγκίνησι διάβασα τό γράμμα σας. Εὐχαριστῶ γιά τά καλά σας λόγια. Καί τώρα στό ζήτημά μας. Ὁ λαός ἔχει μιά παροιμία πολύ σωστή: «Κάθε πάθημα γιά μάθημα!». Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχετε ἕνα τόσο ταραγμένο παρελθόν μέ τήν πρώτη σας γυναῖκα, λόγω τῶν φρονημάτων της, τότε γιατί γυρεύετε νά ξαναμπλέξετε μέ μιά γυναῖκα πού δέν σᾶς ἑτοιμάζει παρά τίς ἴδιες περιπέτειες; Σφῖχτε, λοιπόν, τήν καρδιά σας καί ἀπομακρύνετε ἀπό τό δρόμο σας, τά δυσάρεστα αὐτά περιστατικά. Ζήσετε ἐλεύθερα, χωρίς τίς ὑποχρεώσεις ἑνός συζυγικοῦ βίου, ἀφοῦ πήρατε διαζύγιο ἀπό τήν πρώτη. Καί ὅταν ἐλευθερωθῆτε τελείως, ὅταν ἀπολυθῆτε, τότε διαλέγετε τή γυναῖκα τῶν ὀνείρων σας γιά νά ζήσετε μιά ζωή εὐτυχισμένη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

τά μαλλιά σας

Ποτέ μέχρι σήμερα ἡ ἐπιστήμη τῆς ὑγιεινῆς καί καλλονῆς τῶν μαλλιῶν δέν εἶχε μιά τόσο περίλαμπρη ἐπιτυχία ὅπως μέ τό ἀντισηπτικό σαποῦνι ὑγείας

ΠΙΓΚΟΝ

Ἕνα καί μόνο λούσιμο μέ τό σαπούνι ὑγείας ΠΙΓΚΟΝ ἐξαφανίζει τήν ΠΙΤΥΡΙΔΑ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, τόν θανάσιμο αὐτόν ἐχθρό τῶν μαλλιῶν. Καί τοῦτο γιατί ἡ ἐπιστημονική του παρασκευή τό ἔχει πλουτίσει μέ τόσο ἀντισηπτικές ἰδιότητες, ὥστε νά ἐξολοθρεύη ἀμέσως κάθε μικροοργανισμό πού γεννᾶ τήν πιτυρίδα, πού καταστρέφει τά μαλλιά καί προκαλεῖ τήν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

Τό ἀντισηπτικό σαποῦνι

ΠΙΓΚΟΝ

μέ τίς θαυμαστές ἰδιότητές του ἀπολυμαίνει τό δέρμα τῆς κεφαλῆς, σταματᾶ τήν ΦΑΓΟΥΡΑ, ἐξαφανίζει τό ΛΙΠΟΣ καί καταπολεμᾶ ἀποτελεσματικά τήν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ καί τά ΕΚΖΕΜΑΤΑ. Τό σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ δέν ἀλλάζει ποτέ τό χρῶμα τῶν μαλλιῶν, ἀπεναντίας τό ἐνισχύει, τά διατηρεῖ στό φυσικό τους χρωματισμό (ξανθά, μαῦρα, καστανά ἤ ροῦσα) τά λαμπρύνει, τά μαλακώνει σάν μετάξι, ἐπί πλέον δέ τούς δίνει μιά ὑπέροχη ἐμφάνισι πού σκορπίζει γοητεία.

Τό ἀντισηπτικό καλλυντικό σαποῦνι

ΠΙΓΚΟΝ

ὅταν τό χρησιμοποιῆτε στό λουτρό σας, καθαρίζει καλύτερα ἀπό κάθε ἄλλο σαποῦνι τό δέρμα, τό τονώνει, τό ξεκουράζει καί τό ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ.

Ἐπίσης γιά τά μαλλιά σας μοναδική καί ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ εἶναι καί ἡ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΙΓΚΟΝ

Ἡ μπριγιαντίνη ΠΙΓΚΟΝ ἔχει τονοθρεπτικά καλλυντικά συστατικά, ἐνισχύει τήν τριχοφυΐαν, τονώνει τά μαλλιά, ἀποκρύπτει τίς λευκές τρίχες, χωρίς νά τίς βάφη, τά προφυλάσσει ἀπό τήν ψαλλίδα, τούς δίνει μιά γοητευτική στιλπνότητα καί κρατᾶ μέ τρόπον φυσικόν καί τά πλέον σκληρά μαλλιά.

Τό σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ καί ἡ μπριγιαντίνη ΠΙΓΚΟΝ πωλοῦνται εἰς ὅλα τά φαρμακεῖα καί μυροπωλεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Γεν. Ἀντιπροσωπεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθένους 15.

Τηλ. 52—416

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΫΛΟΝ δρχ. 27
» » 54-15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν καί ἀποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν. Συμβουλαί δωρεάν.

Αἰσθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄρτεμην Κ. Δ.: Δέν εἶναι εὔκολο νά ἀποδώση κανείς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τίς ἐκδηλώσεις, πού μοῦ ἀναφέρετε σέ ὡρισμένο αἴτιο. Πλεῖστα ὅσα νοσήματα καί ἁπλῶς αἴτια, γίνονται ἀφορμή τῶν ἀντιαισθητικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων: ἀϋπνίες, λύπες, ὑπερκοπώσεις τοῦ σώματος, πλημμελής διατροφή, δυσκοιλιότης, ἐντερικές παθήσεις, κλπ. Πρωτίστως λοιπόν νά ἐρευνηθῆ τό αἴτιον.

Λυπημένη Δ. Κ. 25: Δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχω γνώμη ἐπί τοῦ περιστατικοῦ, πού μοῦ περιγράφετε στήν ἐπιστολήν σας, ὅπως δέν θά εἶχε καί κανείς ἄλλος συνάδελφος, ὁ ὁποῖος δέν θά σᾶς ἔβλεπε ἔστω καί μιά μόνο φορά. Πιθανόν τό φαινόμενο νά ὀφείλεται σέ μιά ψῦξι ἁπλῆ, ἡ ὁποία θά περάση μέ χρῆσι τοῦ Cramo - Vita. Ἄν ὑπάρχη μιά μικρή βλάβη τῶν φωνητικῶν χορδῶν, θά πρέπη νά σᾶς ἐξετάση ἕνας ὠτολ)γος.

Τό μεγάλο παράπονο: Τό καλύτερο θά ἦταν νά σᾶς ἔβλεπε ἕνας εἰδικός γιατρός, καί ἐφόσον εἶσθε στρατιώτης ἀσφαλῶς θά σᾶς ἔχη ἐξετάσει κάποιος. Μή σᾶς κάνη ἐντύπωσι πού δέν σᾶς πιστεύουν γιά ὅ,τι αἰτιᾶστε. Ἀσφαλῶς δέν ὑπάρχει ὀργανική βλάβη στήν ὁποία ὁ εἰδικός νά μπορῆ νά ἀποδώση τίς αἰτιάσεις σας. Γι' αὐτό δέν σᾶς πιστεύει. Μπορεῖτε νά παίρνετε μερικές πολυβιταμίνες, ὅταν κατορθώσετε νά πᾶτε σέ ἰδιώτη γιατρό.

Α. Ε. Δ.: Ἡ θεραπεία τήν ὁποίαν μοῦ ἀναφέρετε εἶναι κατά τή γνώμη μου καί ἀνεπαρκής καί κακῶς ἐφαρμόσθηκε. Δέν θέλω νά πιστέψω ὅτι σᾶς τήν συνέστησε γιατρός. Ἀσφαλῶς σεῖς κακῶς ἀντελήφθητε. Νομίζω ὅτι ἔχετε ἀνάγκη συμπληρωματικῆς θεραπείας μέ 18—20 ἑκατ. πενικιλλίνης καί μέ ὡρισμένο βισμούθιον. Ἀνάγκη ὅμως νά ἐφαρμοσθῆ ἀπό γιατρό.

Ρευματοπαθῆ Ε. Κ. Μ.: Τό φάρμακο, πού μοῦ ἀναφέρετε ὅτι σᾶς συνέστησαν ὑπάρχει, εἶναι ὅμως ἀπό τά πιό δραστικά καί ἐφαρμόζεται ἐφόσον τά ἄλλα πού προηγοῦνται μείνουν χωρίς ἀποτελέσματα. Ἡ ἐφαρμογή του γίνεται πάντοτε σέ νοσοκομεῖο ὑπό τήν ἐπίβλεψι τῶν γιατρῶν. Πάρετε λοιπόν ὅλα τά ἄλλα, πού σᾶς συνιστοῦν οἱ γιατροί σας καί βλέπομε.

Δυστυχισμένη χήρα Μαίρη: Ὁμολογῶ ὅτι δέν κατώρθωσα νά ἐννοήσω τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας. Τί εἶνε ἐκεῖνο, πού σᾶς κάνει δυστυχισμένη; Καί τό ἕνα νόσημά σας καί τό ἄλλο εἶναι ἀπό ἐκεῖνα, πού γίνονται καλά, ὕστερα ἀπό μιά ὡρισμένη θεραπεία. Δέν βλέπω λοιπόν τό λόγο τῆς δυστυχίας σας, καί ἀκόμη τό λόγο, πού δέν σᾶς ἀφήνει νά κάμετε γάμο. Νομίζω ὅτι ὑπερβάλλετε τά πράγματα.

Φοιτητή: Γιά νά εἶναι ἡ διάγνωσι ἀσφαλής θά πρέπη κατ' ἀρχήν νά γίνη ἐξέτασι τῶν τριχῶν ἀπό τήν ἀποψιλωμένην πλάκα τῆς κεφαλῆς, ὁπότε θά ἦταν δυνατόν νά ἀποφασίση ὁ εἰδικός γιατρός γιά τήν καθολική ἀποψίλωσι. Ἄν ὅμως δέν ἀποβῆ θετική γιά τήν ὑποτιθεμένην νόσον ἡ ἐξέτασι, τότε θά χρειασθῆ εἰδική θεραπευτική ἀγωγή, τήν ὁποίαν θά κάμη ὁ γιατρός.

Στυλιανό Κ. 736 Δ.Ε.Μ.: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμα. Βλέπω ὅτι εἶστε ἐγγράμματος. Ἀντιλαμβάνεστε λοιπόν πόσο εἶναι δύσκολο σ' ἕναν γιατρό νά κάμη διάγνωσι καί νά συστήση καί φαρμακευτική ἀγωγή σ' ἕνα περιστατικό σάν τό δικό σας, χωρίς ποτέ νά σᾶς ἐξετάση. Γι' αὐτό νά τό δῆ πρῶτα κάποιος γιατρός, ὁπότε θά κάνη μιά σχετική διάγνωσι. Τότε ἴσως σᾶς βοηθήσω φαρμακευτικῶς.

Δυστυχισμένο νέο: Ἡ σειρά τῆς θεραπείας εἶναι καλή, ἀλλά ὅπως πιστεύω, ὁ γιατρός πού σᾶς τήν συνέστησε ἀσφαλῶς θά σᾶς εἶπε ὅτι πρέπει νά ἐπαναλαμβάνεται ἀνά τρίμηνον μέχρις ἀποτελέσματος. Ἐγώ μόνο μπορῶ νά προσθέσω μαζί μέ τά ὑπόλοιπα φάρμακα νά κάμετε χρῆσι τῶν ἐνέσεων Teston ἤ Arenorm τῶν 25 μλγρ., καθώς καί τά χάπια τῶν ἐνέσεων, ὅπως καί τ' ἄλλα.

Ἀνεπαρκῆ καί νευρικό: Καί ἡ πρώτη καί ἡ δεύτερη ἐκδήλωσι, πού μοῦ ἀναφέρετε στήν ἐπιστολή σας ἔχουν τήν ἀρχή τους στήν κακή συνήθεια. Πρωτίστως νά τήν ἀποβάλετε. Κατόπιν θά κάμετε 10 ἐνέσεις Teston ἤ Arenorm τῶν 25 μλγρ., δύο τήν ἑβδομάδα. Θά διακόψετε τίς ἐνέσεις ἐπί δίμηνο καί θά παίρνετε τρεῖς φορές τήν ἡμέρα ἀπό ἕνα χάπι, ἀπό τό ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἀνήσυχη Π. Μ.: Ἡ θεραπεία ἦταν ἀνεπαρκής, θά κάμετε πέντε ἐνέσεις Procyclo μιά καθ' ἑκάστην καί ἐσωτερικῶς θά παίρνετε δύο χάπια τήν ἡμέρα ἀπό τό φάρμακο Cycloestrol 1 μλγρ.

Δυστυχισμένη γιά πάντα: Τά συμπτώματα μαρτυροῦν ὑπολειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Θά κάμετε πέντε ἐνέσεις τόν μῆνα καί θά ἀρχίσετε ἀμέσως μετά τήν ἀδιαθεσία ἀπό τό φάρμακο Ampl. Feminorme 1 μλγρ. μιά καθ' ἑκάστην. Δέκα δέ μέρες πρό τῆς ἀδιαθεσίας, θά κάμετε τρεῖς ἐνέσεις καί μιά καθ' ἑκάστην ἀπό τό φάρμακο Lutorm 10 μλγρ. Γιά τό ἄλλο ζήτημα δέν μπορῶ νά σᾶς γράψω λόγω τοῦ θέματος, ἀπό τῆς στήλης αὐτῆς. Θά ἀκολουθήσετε τή θεραπεία ἀνά δύο μῆνες.

Σ.Ο.Σ. — Ὠμέγα, Κιάτο: Οἱ συχνές αἱμορραγίες εἶναι σύμπτωμα κάποιας σοβαρᾶς ἀνωμαλίας. Πρό πάσης θεραπείας πρέπει τό συντομώτερο νά ἐπισκεφθῆτε ἕνα γυναικολόγο. Πρός πρόληψι νέας αἱμορραγίας, θά κάμετε ὀχτώ μέρες πρό τῆς πιθανῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας τρεῖς ἐνέσεις Arenorm 25 μλγρ. μιά ἡμερησίως. Καί ἐσωτερικῶς θά παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τήν ἡμέρα ἀπό τό φάρμακο Hepatoferine.

Αἰκατερίνη Α. — Β.: Τά ἐνοχλήματά σας εἶναι ἀποτέλεσμα δευτεροπαθοῦς ὑπολειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν, ἡ ὁποία παρά τήν νέα σχετικῶς ἡλικία σας, μπορεῖ νά καταλήξη σ' ἐμμηνόπαυσι. Γιά τή βελτίωσι τῆς καταστάσεως θά κάμετε πέντε ἐνέσεις τό μῆνα ἀπό τό φάρμακο Ampl. Dimenformon 5 μλγρ. μιά ἀνά διήμερον καί θά ἀρχίσετε ἀμέσως μετά τή μηνιαία ἀδιαθεσία. Ἐσωτερικῶς δέ θά παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τήν ἡμέρα ἀπό τό φάρμακο Calmonevrine. Θά ἐπαναλάβετε τή θεραπεία ἐπί τρίμηνον.

Α — Ω — Ἄρτεμι: Καί κατά τόν τρόπο πού μοῦ περιγράφετε, εἶναι πολύ συχνά δυνατόν νά συμβῆ αὐτό πού φοβᾶστε. Πιθανόν ἡ κατάστασίς σας νά ὀφείλεται εἰς ἀρχομένην ἐμμηνόπαυσιν. Ἄν δέν ἔχετε τακτοποιηθῆ, θά κάμετε ἀμέσως πέντε ἐνέσεις, Estro - Prol, ἀνά μιά καθ' ἑκάστην. Ἐσωτερικῶς δέ θά παίρνετε τρία δισκία τήν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου E - Vit Fort.

Ἀνήσυχη ψυχή: Δέν βλέπω τίποτα τό ἀνώμαλο ἀπό γυναικολογικῆς ἀπόψεως. Νά κάμετε ἕνα βασικό μεταβολισμό καί ἐσωτερικῶς νά παίρνετε τρία κουταλάκια τήν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Hepatoferine.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μία κυρία Κ., Ἐνταῦθα: Πρόκειται γιά ἀρρωστημένη ἀντίδρασι στά συνηθισμένα ἐρεθίσματα τῆς ζωῆς. Τό ἄγχος, οἱ τρεμοῦλες καί οἱ μαῦρες σκέψεις, πού συνεχῶς γυρίζουν στό μυαλό σας, θά περάσουν ὁπωσδήποτε μέ λίγα ἠλεκτροσόκ.

Βούλα χανιώτισσα, Κρήτη: Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα τῆς περιόδου, ν' ἀκολουθήσετε πιστά τίς ὁδηγίες τοῦ γυναικολόγου σας. Γιά τό ζήτημα τοῦ ὑπερβολικοῦ πάχους σας, νά μετρήσετε βασικό μεταβολισμό καί ἄν αὐτός εἶναι μειωμένος, νά πάρετε σκευάσματα θυρεοειδοῦς. Ἄν ὄχι νά κάμετε εἴκοσι ἐνέσεις Lipolysin F.

Ἕνας δύστυχος νέος: Εὐχαριστῶ γιά τά καλά λόγια σας. Βεβαίως τά συμπτώματά σας εἶναι νευρωτικαί ἐκδηλώσεις, πού εἶναι ἐνδεχόμενον νά ἐξελιχθοῦν σέ πλήρη καί βαρεῖαν ψυχονεύρωσιν. Νά ἐπισκεφθῆτε τόν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιά νά σᾶς δώση σωστές κατευθύνσεις καί νά σᾶς ἀπαλλάξη τοῦ συμπλέγματος κατωτερότητος. Σᾶς τονίζω πώς οἱ φόβοι σας εἶναι κάπως ὑπερβολικοί.

Μακεδόνα, Κάλυμνον: Τά συμπτώματα πού γράφετε, δέν ἀνταποκρίνονται σέ καμμιά ὀργανική ἀρρώστεια. Πολύ σωστά ὁ γιατρός σᾶς συμβούλεψε νά ἐξετασθῆτε ἀπό νευρολόγο. Δυστυχῶς τό ζήτημά σας δέν λύεται δι' ἀλληλογραφίας μόνον. Πρέπει νά ἐξετασθῆτε γιά νά καθοριστῆ ἡ δέουσα θεραπεία, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀντικειμενική καί γενική, ἀλλά εἰδική γιά κάθε ξεχωριστή περίπτωσι.

Ἑλένη Ζαφ., Φελαχοχώρι Αἰγύπτου: Ἀφοῦ κάμετε ἐνέσεις Salicylate καί Calcibromine ἐναλλάξ, νά ὑποβληθῆτε σέ ἠλεκτροθεραπεία γιά τό πρόσωπο καί διαθερμίες στή λεκάνη. Τοπικό μασάζ καί λουτροθεραπεία ὠφελοῦν πολύ.

Στ. Ἀπ. Ἀσμάρα: Ἔχετε ἀνάγκη κλινικῆς θεραπείας. Οἱ ἰδεοληψίες καί παρορμήσεις θά ὑποχωρήσουν μέ ὑπνοθεραπεία. Λεπτομέρειες σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως.

Ἄμλετ, Καβάλα: Δέν πρόκειται περί ψυχοπαθείας, ἀλλά περί ψυχονευρώσεως μέ βελτιώσεις καί ἐπιδεινώσεις κατά καιρούς. Ἕνας παράγων, πού ἔχει ἐνεργήσει αἰτιολογικῶς, εἶναι βεβαίως ἡ μακροχρόνιος στηθική ἀρρώστεια. Νά ὑποβληθῆτε σέ συστηματική θεραπεία τῆς ψυχονευρώσεως, γιατί μέχρι σήμερα δέν ἔχετε κάμει τέτοια θεραπεία. Ἡ πιό καλή θεραπεία γιά τήν περίπτωσί σας εἶναι ἡ ὑπνοθεραπεία. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νά γίνη σέ κλινική. Ὡς ἀσφαλισμένος στό Ι.Κ.Α. μπορεῖτε νά εἰσαχθῆτε σέ κλινική νευρολογική καί νά κάμετε τή θεραπεία αὐτή.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἰωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ὁ ἀγαθοξούρας

Εἶχε ἀπόψε ἡ Ἐφταλία καλέσει τὴν καρσινή της νὰ ρεβεγιονάρουνε, κι' ὅταν εἶδε καὶ μπῆκε ὁ Νικολάκης της μ' ἕνα καντάρι σουράτι καὶ τσέρα, ξαφνιασμένη τὸν ρώτησε :

— Μωρὲ μουσουμπέτη, μέρα ποὖνε σήμερα τί φάτσα μπροῦτα εἶν' αὐτή;

— Τίποτα, βρὲ γυναίκα!... Θὰ σου πῶ ἀργότερα...

— Δὲν μοῦ λές, τὸν ξαναρώτησε γκιζτισμένη, ἀπ' τὸν μποναμᾶ ποὺ πῆρες σήμερα, σοῦ περσέψανε τίποτα φράγκα;...

— Δὲν μοὖμεινε πεντάρα, Φταλία μου!

— Μωρὲ σκορπαλευρᾶ, ξάδεψες ἕνα πεντακοσάρικο;

— Μά, βρὲ γυναῖκα πῆρα τὸ γουρουνίσιο μπροῦτι, τὸ ρόδι, τὰ σεκὲρ-λουκούμια, τὴν κρομμύδα, καὶ κάτι ἄλλο...

— Τί ἄλλο, μωρὲ ἄσωτε ἄντρα;...

Κι' ἐμπιστευτικῶς ὁ φουκαρᾶς συνέχισε :

— Νά, χτὲς τὸ βράδυ εἶδα στὸν ὕπνο μου ἕναν ἔτσι σὰν τὸν ἅγ. Φανοὔργο καὶ μοὔπε : «Νικολάκι, αὔριο νὰ πᾶς σὲ ὧρες ζυγιὲς στὴν Ὁμόνοια, ἐκεῖ θὰ βρῆς ἕνα γέρο καμπουρη, ποὺ πουλάει λαχεῖα τῶν Συντακτῶν καὶ νὰ φάξῃς νὰ βρῆς τὸ νούμερο 2468...

— Λέγε, καλέ, παρακάτω! τοὺ φώναξε περίεργη ἡ Ἐφταλία.

— Πῆγα, λοιπόν, σήμερα πρωῒ - πρωῒ καὶ βρῆκα τὸ γέρο-καμπούρη...

— Καὶ τὸ πῆρες; Λέγε, μωρέ, μὲ μπαίλντισες!

— Βέβαια! Βρῆκα καὶ πῆρα τὸ νούμερο 2468.

— Ὥστε πέταξες ἕνα τριαντάρι σὲ λαχεῖο! Ἤδοί, Χριστέ μου καὶ τώρα τί θὰ κάνω, ποὺ θάρθοὖν ἀπόψε νὰ ρεβεγιονάρουνε ματζί μας ἡ καρσινὴ μὲ τὸν ἄντρα τση; Πῆς θὰ πάρῃς τὸ κονιὰκ καὶ τὰ φροῦτα, μωρὲ ἀγαθοξοῦρα;

— Μὰ ἐγὼ βρὲ Φταλία δὲν τοὺς κάλεσα...

— Μὴ μ' ἀπαντᾶς, γρουσούζη καὶ μοῦ γυρεύεις καὶ ρέστα! Ρεζῆλι θὰ μὲ κάνῃς! γυρεύεις καὶ ρέστα! Ρεζῆλι θὰ μὲ κάνῃς! Θὰ πέσουνε τὰ μοῦτρα μου!... Ἄχ, μανοὖλα μου, ποὖσαι νὰ δῇς τὸ κοσίτσι σου, ποὺ αὐτὸς ὁ κακοῦργος τὸ τσιτσιρίζει!...

Ἔξω φρενῶν ὁ Νικολάκης φεύγει γκουστοὖρι, χτυπῶντας τὴν ἐξώπορτα καὶ τὰ τακούνια του μ' οὖλο του τ' ἄχτι.

— Στὸν ἀγύριστο νὰ πᾶς κι' ἀκόμα πιὸ κεῖ! ἀφρίζει καὶ ξεφωνίζει ἡ Ἐφταλία πίσω του.

Σὲ λίγο ὅμως ἀριβάρισε ὁ Νικολάκης μὲ τὸ κονιὰκ καὶ τὰ φροῦτα!

Κι' ἔτσι ἡ Ἐφταλία καλμάρισε λίγο, ὅσο ὅμως ἤβλεπε πὼς ἀργεῖ ἡ καρσινὴ τση, φυσᾶ καὶ ξεφυσᾶ, καὶ γυρεύει ἀραλὴκι νὰ βρῇ ἀφορμὴ νὰ ἐσπάσῃ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ σπῆκερ ἀπ' τὸ ράδιο ἄρχισε νὰ μεταδίδῃ τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου, καὶ μέσα σ' ὅλους εἶπε καὶ τὸ νούμερο 2468...

— Κερδίσαμε! Κερδίσαμε! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Ὁ Νικολάκης ὅμως ἤπεσε ξερὸς κι' ἀπαρηγόρητος πάνω στὸ ντιβάνι καὶ κλαίει καὶ σπαράζει...

— Ἔ, καλὲ κερδίσαμε! Δὲν εἶνε ἀνάγκη τώρα κοτζάμ ἄντρας —τοῦ λέει ἡ Ἐφταλία— νὰ κλαίς. Ποὖνε τὸ μπιλιέτο;

— Δὲν τόχω, Ἐφταλία μου...

— Τί εἶπες, μωρέ;

— Τὸ πούλησα Φταλία μου, γιὰ νὰ σοῦ φέρω λικὲρ καὶ φροῦτα!

— Ἄχ! μωρὲ ἀγαθοξοῦρα! μπόρεσε νὰ πῇ ἡ Ἐφταλία κι' ἔπεσε ξερὴ στὸ πάτωμα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Κύριε διευθυντά, ἡ ὥρα εἶναι 12. Ἤρθε ὁ καινούργιος χρόνος!...*

— *Νὰ περιμένῃ!*

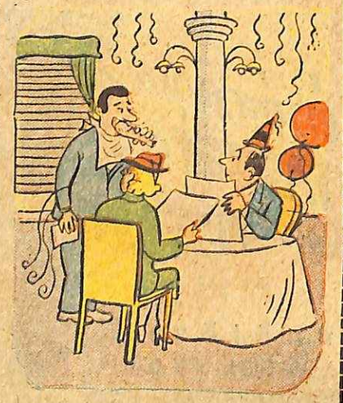

Τὸ κασόνι : Σᾶς συνιστῶ ψητὴ ναλοπούλα..

— *Τὰ ρέστα σας, κύριε!...*

Συνηθισμένες φράσεις ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ποιὰ εἶνε ἡ ἱστορία τους

Ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα γραπτὰ μνημεῖα γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴ νέα μας γλῶσσα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας καὶ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἱστορία του καὶ τὴ ζωή του, εἶναι τὰ συμβόλαια ποὺ ἔκαναν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι γιὰ τὴν «προικοσκηνή» ἢ τὴν «προικοπαράδοσι», ὅπως ἔλεγαν τότε τὰ διάφορα προικοσύμφωνα. Εἶχαν δηλαδὴ τὴν ἑξῆς συνήθεια σχετικὰ μὲ τὸ γάμο: Στὴν ἀρχὴ στέλνοτον μιὰ γρηαῦλα μὲ τὴ ρόκα της στὸ σπίτι τῆς νύφης ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο, γιὰ νὰ δῇ ἂν τὸν ἤθελαν τὰ πεθερικά του. Ἐπροτιμᾶτο τὸ εἰσιτήριο γρηᾶ, γιατὶ ὅπως ἔλεγαν, αὐτὴ σήξερε νὰ λέῃ πολλὲς κουβέντες γιὰ τὸ γαμπρό. Ἐκεῖ παζάρευαν καὶ τὰ προικιά, δηλαδὴ τὰ μετρητά: Τί ρουχισμὸ καὶ τί ἀκίνητα θὰ ἔπαιρνε ἡ νύφη, πόσα φλουριὰ καὶ πόσα ζωντανά. Μετὰ τὴ συμφωνία, ἡ τελευταία, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ ἕναν κατάλογο ὅλων, ὅσα θὰ παιρνε γιὰ προῖκα κι' αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὸν στείλῃ στὸ γαμπρό. Τί γινόταν ὅταν ἔστελνε ἡ νύφη τὴ «λίστα» — ποὺ σήμαινε ὅτι τόσοι αὐτὴ ὅσο καὶ οἱ γονεῖς της συμφωνοῦσαν γιὰ τὸ γάμο— τὸ καταλαβαίνει κανείς. Πυροβολισμοί, χαρές, τραγοὔδια καὶ χοροί, ἄρχιζαν ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, ποὺ κρατοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀνοιγαν ἐκλεκτὰ κρασιά, ζόμωναν γλυκίσματα καὶ σούβλιζαν ἀρνιά. Ἔτρωγαν δὲ κι' ἔπιναν ὄχι μονάχα οἱ προσκεκλημένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ περαστικοί. Ὡστόσο ἀπὸ τὸ ὅμορφο αὐτὸ ἑλληνικὸ ἔθιμο ἔμεινε ὡς τὰ χρόνια μας ἡ φράσι ἀέστειλε καὶ λίστα τοῦ γαμπροῦ» ποὺ τὴ λέμε σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις.

★

Στὸ Κακολέτσι, στὴν ἀρχαία Εἴρα δηλαδή, βασίλευε ὁ περιώνυμος γιὰ τὴν ἀνδρεία του Ἀριστομένης, ὁ πλέον ριψοκίνδυνος ἄνθρωπος τῆς ἀρχαιότητος. Πολεμώντας κι' αὐτὸς νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς ἀχόρταγους Σπαρτιάτες, ἔκανε τέτοια θαύματα προσωπικῆς παληκαριᾶς, ὥστε κίνησε ἀντὶ τοῦ μίσους, τὸ θαυμασμὸ τῶν ἀντιπάλων του. Τρεῖς φορὲς γιόρτασε τὰ «ἑκατομφόνια», γιορτὴ ποὺ γινόταν πρὸς τιμὴ ἐκείνου ποὺ σκότωνε μὲ τὸ χέρι του ἑκατὸ ἐχθρούς. Ὁ Ἀριστομένης δηλαδὴ σκότωσε τριακοσίους Σπαρτιάτες, ἀφοῦ γιόρτασε τρεῖς φορὲς τὰ «ἑκατομφόνια». Δυὸ φορὲς τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο, μὰ δραπέτευσε. Ἡ δεύτερή του μάλιστα ἀπόδρασι ἔμεινε ἱστορική καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ ποιὸς τὸν βοήθησε νὰ σπρώξῃ πρὸς τὰ ἔξω τοὺς τεράστιους βράχους ποὺ ἔφραζαν τὴν εἴσοδο τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει. Πολλοὶ εἶπαν τότε πὼς τὸν βοήθησαν οἱ θεοί. Ὅταν ὁ Ἀριστομένης ἤθελε νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν ἀντίπαλό του Σπάρτη, δὲν ἔστελνε κανέναν ἐκεῖ, οὔτε κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πιὸ ἔμπιστους ἀξιωματικούς του. Πήγαινε μόνος του τὴ νύχτα, ἔβλεπε ὅ,τι ἤθελε καὶ γιὰ νὰ περιπαίξῃ τοὺς Σπαρτιάτες, σκότωνε κανένα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ κρεμοὔσε τὴν ἀσπίδα του στὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν». Ὁ Ἀριστομένης ἦταν ὁ πρόδρομος τῶν σημερινῶν κομάντος. Ἀποδειξι ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου πολέμου, ὅλοι οἱ σύμμαχοι κομάντος ποὺ ἔθγαιναν σὲ ἐχθρικὸ ἔδαφος, ὅταν σκότωναν κανένα φρουρό, τοῦ ἔβαζαν ἕνα χαρτονάκι στὸ στῆθος μὲ τὴ φράσι: «Ἀπὸ τοὺς Βρεταννοὺς» ἢ «ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς», ἀνάλογη δηλαδὴ μ' ἐκείνη ποὺ ἔγραφε ὁ Ἀριστομένης.

★

Ἔχουμε γράψει πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ γιὰ τοὺς γιατροὺς τοῦ μεσαίωνα καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς Ἕλληνες. «Εἶνε γνωστὸ — μᾶς γράφει ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας κ. Δημ. Λαμπίρης, ποὺ μᾶς ἀπέστειλε τὴν παρακάτω παροιμιώδη φράσι — ὅτι οἱ Ἕλληνες γιατροὶ δὲν ἦταν μόνο πρακτικοί, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς σπούδαζαν στὸ ἐξωτερικό, κυρίως στὴν Ἰταλία. Κατὰ τὸ 1310 περίπου, ποὺ ἦτο μία ἀπὸ τὶς πλέον σκοτεινὲς ἐποχὲς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα λόγω τῶν καθυστερημένων ἀντιλήψεων ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε, ἕνας καλὸς Ἰταλὸς ἰατρός, ὁ Λεόνε Καστελντίο, διεπίστωσε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι μὲ τὸν ἀνθρώπινο σφυγμό, μποροῦσε κανεὶς νὰ διαπιστώσῃ τὸν βαθμὸ τοῦ πυρετοῦ ἑνὸς ἀρρώστου. Φυσικὰ ἔκανε ἐπανειλημένως πειράματα μπροστὰ σὲ συναδέλφους του καί, ἐπὶ τέλους, συνεφώνησαν ὅλοι ὅτι ὁ Λεόνε εἶχε ἀπόλυτο δίκηο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἔκανε ἕνα τεράστιο ἅλμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ μοναδικὰ μέσα ποὺ διέθεταν οἱ γιατροὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ νὰ κάνουν διάγνωσι ἀν κάποιος εἶνε ἄρρωστος, ἦταν ὁ σφυγμός του. Ἀπ' αὐτὸ βγῆκε καὶ ἡ φράσι ποὺ ἔχει διατηρηθῆ ὡς τὴ σημερινὴ ἐποχή: «τοῦ βρῆκε τὸ σφυγμό», ποὺ σημαίνει ὅτι κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία του καὶ τὸν ἐκμεταλλεύεται.

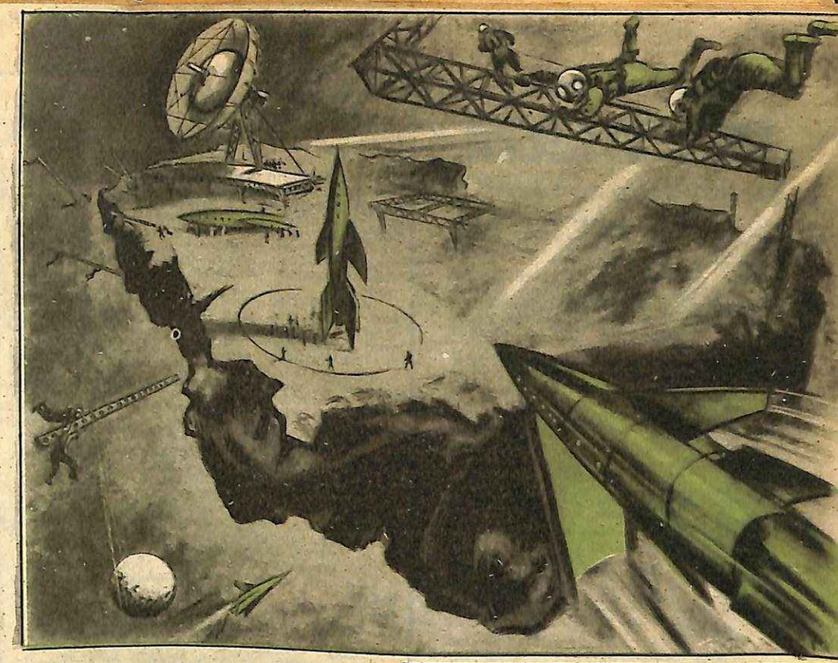

'Ο δεύτερος δορυφόρος, ἂν ὑπάρχῃ, θὰ χρησιμοποιηθῇ σὰν διαπλανητικὸ ἀεροδρόμιο γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν ἄλλων κόσμων.

Διὰ διαπίστωσι τοῦ καθηγητοῦ Λὰ Πάζ πού, ἂν ἐπαληθεύσῃ, θὰ διευκολύνῃ σημαντικὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαστήματος

Ἡ γῆ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΟΡΥΦΟΡΟ;

Ἡ θεωρία πὼς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Σελήνη, ἡ Γῆ διαθέτει — ἢ, τουλάχιστον, διέθετε στὸ παρελθόν — καὶ δεύτερο δορυφόρο, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ἔχῃ τοὺς ὑποστηρικτές της ἀνάμεσα στοὺς ἀστρονόμους.

Ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους θρύλους ὡρισμένων λαῶν, βεβαιωνόμαστε πὼς στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ὑπῆρχε πραγματικὰ μιὰ δεύτερη Σελήνη, ποὺ κάποτε ἐξερράγη στὸ διάστημα, προκαλῶντας μεγάλες καταστροφὲς στὸν πλανήτη μας.

Ὁμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν προϊστορικὸ αὐτὸ δορυφόρο, ὑπάρχουν καὶ νεώτερες μαρτυρίες γιὰ ἕναν ἄλλο, ποὺ πολλοὶ παρατηρητὲς εἶχαν διαπιστώσει τὴν ὕπαρξί του — καὶ συγκεκριμένα τὶς στιγμὲς ποὺ ἡ τροχιά του παρεμβαλλόταν ἀνάμεσα στὴ Γῆ καὶ στὴ Σελήνη, ὁπότε ὁ δορυφόρος φαινόταν σὰν μιὰ σκοτεινὴ κηλίδα στὸν φωτεινὸ δίσκο τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἡ ἀπόστασι τοῦ οὐρανίου αὐτοῦ φαντάσματος ἀπὸ τὴν Γῆ μας εἶχε ὑπολογιστῆ σὲ 10.000 χιλιόμετρα καὶ ἡ διάμετρός του σὲ διακόσια μέτρα. Οἱ ἀστρονόμοι, μάλιστα, εἶχαν δώσει κι' ἕνα ὄνομα στὸν αἰνιγματικὸ δορυφόρο, ποὺ ἡ ὕπαρξί του δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ διαπιστωθῇ μὲ βεβαιότητα. Τὸν εἶχαν ὀνομάσει Λίλιθ. Ἀλλὰ ἡ Λίλιθ χάθηκε κάποτε μυστηριωδῶς ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, χωρὶς νὰ ξαναδώσῃ κανένα σημεῖο τῆς παρουσίας της, καὶ οἱ ἀστρονόμοι σήμερα ἀμφισθητοῦν ἂν ὑπῆρξε ποτέ.

Ἐνδεικτική, ἐπίσης, γιὰ τὴν ὕπαρξι, στὸ παρελθόν, ἑνὸς ἄλλου δορυφόρου τῆς Γῆς, πού, στὸ τέλος, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴν τροχιὰ τοῦ συγκρούσθηκε μὲ τὸν πλανήτη μας, εἶναι ἡ πτῶσι, πρὶν ἀπὸ πολλὲς ἑκατονταετηρίδες ἑνὸς οὐρανίου σώματος, βάρους διακοσίων ἑκατομμυρίων τόννων, στὴν σημερινὴ Ἀριζόνα. Πέφτοντας, τὸ οὐράνιο αὐτὸ σῶμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀρκετοὶ ὑποστηρίζουν πὼς ἦταν ἕνας μικρὸς δορυφόρος, ἀνοιξε ἕναν κρατῆρα διαμέτρου 1300 μέτρων. Σήμερα, ὁ κρατῆρας αὐτὸς ἔχει ἀκόμη βάθος 175 μέτρα.

Ἀλλὰ καὶ στὰ νεώτερα χρόνια, σημειώθηκε μιὰ παρόμοια πτῶσι οὐρανίου σώματος στὸν πλανήτη μας, πού, λόγω τοῦ ὄγκου του καὶ τῶν καταστροφῶν ποὺ προξένησε, δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστῇ σὰν ἕνας κοινὸς μετεωρόλιθος.

Αὐτὸ συνέβη στὶς 30 Ἰουνίου 1908, σ' ἕνα παρθένο δάσος τῆς Σιβηρίας, 300 χιλιόμετρα βορειότερα ἀπὸ τὴν πόλι Γενισέτσκ.

Σὲ μιὰ κυκλικὴ ἔκτασι 10 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, δὲν ἔμεινε οὔτε ἴχνος βλαστήσεως καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸν κύκλο ἑκατομμύρια δέντρα τεράστια εἶχαν ξερριζωθῆ.

Ἂν ἡ πτῶσι αὐτὴ συνέβαινε σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ μεγαλούπολι, τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦταν ἀπείρως καταστρεπτικώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ εἶχε ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες μιὰ βόμβα ὑδρογόνου.

Ἡ μεγαλούπολις θὰ ἰσοπεδωνόταν τελείως ἀπ' αὐτήν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραπάνω στοιχεῖα, ποὺ μαρτυροῦν τὴν πιθανὴ ὕπαρξι δορυφόρων στὸ παρελθόν, μερικοὶ ἀστρονόμοι ἐξακολούθησαν ἀκόμη νὰ ἰσχυρίζωνται, ὅτι καὶ σήμερα ἡ Γῆ μας διαθέτει ἕναν ἢ δύο πιστοὺς ἀκολούθους, ποὺ πραγματοποιοῦν τὴν τροχιά τους γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας.

Ἡ πιθανότητα αὐτὴ ἀπασχολοῦσε θεωρητικὰ μόνο τοὺς ἀστρονόμους, ὡς τὸ περασμένο καλοκαίρι, ὁπότε ὁ κεθηγητὴς Λίνκολν Λὰ Πάζ, εἰδικὸς στὰ ἐξωγήϊνα σώματα, προκάλεσε, μὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του, ἀληθινὴ ἀναστάτωσι στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀστρονομία.

Ὁ καθηγητὴς Λὰ Πὰζ ἀνεκοίνωσε, ὅτι διεπίστωσε τὴν ὕπαρξι δύο μικρῶν δορυφόρων, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι 600 ἕως 900 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Γῆ (τὴν ἀκριβῆ ἀπόστασι δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν προσδιορίσῃ ἀκόμη) καὶ ποὺ περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας μὲ ταχύτητα 25.000 μέτρων τὴν ὥρα, πραγματοποιῶντας ἔτσι ὁλόκληρο τὸν γῦρο του σὲ διάστημα δύο ὡρῶν.

Ἡ ἐξαιρετικὰ μεγάλη ταχύτης τῶν δύο αὐτῶν δορυφόρων, προσέθεσε ὁ καθηγητὴς Λὰ Πάζ, εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ φωτογράφησί τους εἶναι δύσκολη, ἂν ὄχι ἀδύνατη. Γιὰ νὰ φωτογραφηθοῦν, θὰ ἔπρεπε προηγουμένως νὰ βρεθῇ ἡ ἀκριβὴς τροχιὰ ποὺ ἀκολουθοῦν, ὥστε ὁ φακὸς νὰ κινηθῇ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

Ἡ ἀνακοίνωσι τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου προκάλεσε ἔκπληξι καὶ, μετά, ἂν οἱ παρατηρήσεις του γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν δύο δορυφόρων ἀνταποκρίνωνται στὴν πραγματικότητα, πρόκειται νὰ ἐπιτρεπόσῃ ἀποφασιστικὰ τὸ μέλλον τῆς ἀστροναυτικῆς καὶ νὰ μεταβληθοῦν ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερο οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαστήματος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Θὰ ἐξηγήσουμε ἀμέσως τί ἐννοοῦμε μ' αὐτό.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὡς ἀναγκαία προϋπόθεσι γιὰ τὴν ἐξόρμησί μας σὲ ἄλλους πλανῆτες — πρῶτα, στὴν Σελήνη καὶ, μετά, στὸν Ἄρη — ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ σήμερα τὴν κατασκευὴ ἑνὸς τεχνητοῦ δορυφόρου, ποὺ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαπλανητικὸς σταθμὸς γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες τοῦ διαστήματος.

Στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴ Ρωσία, γίνονται, ἀπὸ χρόνια, πειράματα γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, ποὺ, ἀπὸ τὴν θεωρητικὴ του πλευρά, ἔχει λυθῆ τελείως.

Σύμφωνα πρὸς τὶς μελέτες, ποὺ ἔχει ἐκπονήσει ὁ περίφημος Γερμανὸς τεχνικὸς Βέρνερ φὸν Μπράουν, ὁ κατασκευαστὴς τοῦ «Υ 1» καὶ τοῦ «Υ 2», μιὰ ρουκέττα θὰ ἐκσφενδονίσῃ στὸ διάστημα, σὲ ὕψος 1730 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Γῆ, ἑκατὸ τόννους ὑλικοῦ, τοὺς ὁποίους κατόπιν «οὐράνιοι δῦτες» θὰ συναρμολογήσουν μεταξύ τους, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὸν τεχνητὸ δορυφόρο — καὶ διαπλανητικὸ σταθμὸ τοῦ μέλλοντος.

Τὸ μόνο σημεῖο, στὸ ὁποῖο προσκρούει τὸ σχέδιο τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος — ποὺ ἔχει λάβει τώρα τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα καὶ ἐργάζεται γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — εἶναι οἱ τεράστιες δαπάνες ποὺ θὰ ἀπαιτηθοῦν. Τὸ σύνολο τῶν ἐξόδων προβλέπεται ὅτι θὰ φθάσῃ τὰ πραγματικὰ... ἀστρονομικὸ ποσὸν τῶν 4 δισεκατομμυρίων δολλαρίων, ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι δὲν φαίνεται, πρὸς τὸ παρόν, διατεθειμένη νὰ τὸ χορηγήσῃ.

Οἱ προϋποθέσεις, ὅμως, μεταβάλλονται μονομιᾶς, ἂν διαπιστωθῇ πὼς ὑπάρχει ἕνας φυσικὸς δορυφόρος, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς διαπλανητικὸς σταθμός.

Πράγματι, ἀντὶ γιὰ τὴν δαπανηρὴ μεταφορὰ στὸ διάστημα ἑκατὸ τόννων ὑλικοῦ, ὁ δορυφόρος αὐτὸς θὰ προσφερη ἕνα ἐτοιμο ὑλικὸ ἑκατὸ χιλιάδων ἢ ἑκατὸ ἑκατομμυρίων τόννων. Φυσικά, δὲν θὰ πρόκειται, παρὰ γιὰ ἕνα ὑλικὸ ἀκατέργαστο, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας καὶ τῶν μέσων ποὺ διαθέτει ἡ σύγχρονη τεχνική, ἡ μετατροπὴ τοῦ φυσικοῦ δορυφόρου σὲ διαπλανητικὸ ἀεροδρόμιο θὰ καταστῇ πραγματοποιήσιμη καὶ — τὸ κυριώτερο — μὲ δαπάνες πολὺ μικρότερες, ἀπὸ ὅσες θὰ εἶχαν ἀπαιτηθῇ γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς νέου, τεχνητοῦ δορυφόρου, καὶ μάλιστα πολὺ μικρότερου.

Ἔτσι, παράλληλα πρὸς τὰ πειράματα ποὺ γίνονται σήμερα γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ρουκέττας, ποὺ θὰ ἐξαποστείλῃ στὸ διάστημα τὸ ὑλικὸ γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, τὰ ἀργυρᾶ βλέμματα τῶν ἀστρονόμων ἐξερευνοῦν λεπτομερῶς, πίσω ἀπὸ τὰ τελειότατα τηλεσκόπια, τοὺς οὐρανούς, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς πολύτιμης μικροσκοπικῆς Σελήνης, ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα εἶδος... βαθμίδας γιὰ τὸ πήδημα πρὸς τὴν μεγαλύτερη ἀδελφή της!

Ἂν καὶ ὡρισμένοι — δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμε καὶ τὴν ἀρκετὰ ἀπίθανη αὐτὴ ἐκδοχή, ποὺ ἀναφέρεται, ὅμως, ἐπίμονα ὑποστηρίζουν πὼς ὅλα τὰ λεγόμενα περὶ δεύτερου καὶ τρίτου φυσικοῦ δορυφόρου, εἶναι μιὰ... μπλόφα τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἔτοιμο τὸν τεχνητὸ δορυφόρο της, ἀλλὰ μιλάει γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνύπαρκτους δορυφόρους, μὲ σκοπὸ τὴς τὴν παραπλάνησι καὶ τὴν καθυστέρησι τῶν Ρώσων!

'Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ φάρμακο τοῦ Χότζα

'Ο Σουλτάνος Μουράτ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ γυρίζη τὰ βράδυα, σὰν ἁπλὸς ἀγᾶς, γιὰ ν' ἀκούη τί λένε γι' αὐτὸν οἱ ὑπήκοοί του.

Ἔτσι, περνῶντας ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ εἶδε μπροστά του νὰ χαζεύη ὁ Νασρεδὶν Χότζας. Κι' ὅταν ἐκεῖνος θέλησε νὰ περάση, ὁ Νασρεδὶν τὸν πρόσταξε νὰ παραμερίση γιὰ νὰ περάση αὐτὸς πρῶτος!

'Ο Σουλτάνος παραξενεύτηκε μὲ τὴ στάσι του καὶ τοῦ ἀπάντησε νὰ μὴ μιλάη μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιατὶ θὰ μετανοιώση... 'Ο Χότζας ὅμως ποὺ ἦταν μεθυσμένος, δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ φοβέρες.

—'Εγὼ θὰ μετανοιώσω; εἶπε τραλίζοντας. Καὶ ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

—Ξέρεις, μπρὲ μπουνταλᾶ, σὲ ποιὸν μιλᾶς ἔτσι; Εἶμαι, κακομοίρη ὁ Σουλτάνος καί...

—Κι' ἂν εἶσαι ὁ Σουλτάνος τί μοῦ τὸ λές; 'Εγὼ ξέρεις ποιὸς εἶμαι; Εἶμαι ὁ Νασρεδὶν Χότζας μὲ τ' ὄνομα! Κι' ἂν ἀποφασίσης νὰ πουλήσης τὴν Πόλι μὲ τὰ παλάτια καὶ τὰ τζαμιά της, ἐγὼ ὁ Νασρεδὶν τὴν ἀγοράζω!

—Μπρὲ ἀχμάκη, μὲ τί θὰ τὴν πληρώσης; τὸν ρώτησε ὁ Σουλτάνος.

—Καὶ σένα σ' ἀγοράζω! ἐξακολούθησε ἀδιάφορος ὁ Νασρεδίν.

'Ο Σουλτάνος στὴν ἀρχὴ θύμωσε μὲ τὸ θράσος του καὶ γιὰ νὰ κρίνη μὲ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάνη, πρόστεξε δυὸ ζαπτιέδες νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν σ' ἕνα μπουντροῦμι.

Τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησε καὶ εἶδε ποῦ βρισκόταν, θυμήθηκε τί εἶχε πῆ τὸ βράδυ στὸ Σουλτάνο καὶ τὸν ἔλουσε κρύος ἱδρώτας.

Κι' ὅταν πῆγαν οἱ ζαπτιέδες νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸ μεγάλον ἀφέντη τους, τοὺς παρακάλεσε νὰ τοῦ φέρουν μιὰ μπουκάλα κρασὶ γιὰ νὰ στυλωθῆ ἡ καρδιά του. Οἱ ζαπτιέδες, ποὺ ἤξεραν πῶς ἐπρόκειτο νὰ κρεμαστῆ, τοῦ ἔκαναν τὴν τελευταία αὐτὴ ἐπιθυμία του.

Ἔτσι ἀφοῦ ἤπιε μερικὲς γουλιές, παρουσιάστηκε στὸν Σουλτάνο.

'Ο Μουράτ τοῦ φώναξε:

—Ἔλα δῶ ἐσὺ ποὺ ἀγοράζεις τὴν Πόλι καὶ τὸ Σουλτάνο! Λοιπόν; Ἔφερες τοὺς παράδες;

'Ο Νασρεδὶν δὲν τἄχασε. Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη τὴ μπουκάλα τοῦ κρασιοῦ, εἶπε:

—Τόξερα πῶς θὰ μὲ φωνάξης νὰ μοῦ πουλήσης τὴν Πόλι καὶ νά, σοῦ φέρα τὴν πληρωμή! Πιὲς λίγο καὶ θὰ καταλάβης!

'Ο Σουλτάνος ἤπιε μερικὲς γουλιὲς καὶ ἀσυνήθιστος καθὼς ἦταν στὸ κρασί, δὲν ἀργησε νὰ μεθύση.

Σὲ λίγο ἐννοιωσε τόσην εὐτυχία, τόση χαρά, ὥστε ἔλεγε ὅτι μπρὸς στὸ πιοτὸ αὐτὸ δὲν ἄξιζε πεντάρα οὔτε τὸ στέμμα του, οὔτε ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Ἄδειασε λοιπὸν ὅλη τὴ μπουκάλα. Ἔτσι ἔγινε στουπὶ κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ξύπνησε μὲ πονοκέφαλο.

Πρόστεξε τότε νὰ τοῦ φέρουν πάλι τὸ Νασρεδίν. Καί, κακόκεφος ὅπως ἦταν, τὸν φοβέρισε πῶς θὰ τὸν κρεμοῦσε, γιατὶ μὲ τὸ πιοτὸ ποὺ τὸν πότισε, ἀρρώστησε.

Μὰ ὁ Χότζας, τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Μὴ σὲ νοιάζει, πολυχρονεμένε μου, ἐγὼ σοῦ ἔφερα τὸ φάρμακο.

—Ποῦ εἶναι το; Δός μου νρήγορα!

Καὶ τότε ὁ Νασρεδὶν τοῦδωσε μιὰ νέα μπουκάλα, γεμάτη κρασί....

—Θὰ μὲ φαρμακώσης πάλι; τοῦ εἶπε ὁ Σουλτάνος.

'Ο Νασρεδὶν ὅμως ἐπέμενε καὶ στὸ τέλος ὁ Μουράτ σήκωσε τὴ μποτίλια καὶ ρούφηξε τὸ κρασὶ ὡς τὸν πάτο.

Ἔτσι σὲ λίγο, ἐννοιωσε μιὰ τέτοια μακαριότητα, ποὺ τοῦ φάνηκε πῶς βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου. Κι' ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ὁρκίστηκε νὰ μὴν πιῆ ἄλλο γιατρικὸ παρὰ κρασάκι.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΑΠΙ

Πρωτοχρονιὰ ἔνεται ἄμμα τὸ Σουρπουΐτσα μου, λέει, χαρτιὰ νὰ παίζουμε.

—Κουζούμ, λέω, τί χαρτιὰ νὰ παίξωμε; Χίτς ἐμένα χαρτιὰ ντὲν με ἠρέσουν. ἐγὼ πρωτοχρονιὰ γιὰ νὰ καταλαβαίνω γλέντι ἤθελω 'Ανλαντίν: Νὰ καθίσωμε, παστουρμαδάκι νὰ τρῶμε, οὐζάκι νὰ πίνουμε, χρόνια πολλά, φελιὰν φιστίκ νὰ λέμε, ὡραῖα-ὡραῖα νὰ περάσωμε.

'Άμα τὸ Σουρπουΐτσα, ὅταν μιὰ ἰδέα βάλη στὸ μυαλό της, χίτς βγαλμένο ντὲν ἐκάνει:

—Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὐτή. Καραμπετάκι μου; 'Αφοῦ μᾶς καλέσαν στὸ σπίτι τῆς κ. Τσελεμπίδου, νὰ παίξουμε χαρτιά. Ὅλος ὁ κόσμος παίζει. Μόνο ἐσένα ἄμα σοῦ λέω, μοῦ μιλᾶς γιὰ παστουρμάδες καὶ οὐζάκια. Θὰ πᾶμε ὁπωσδήποτε.

—Γιὸκ τζάνουμ, λέω.

—Θὰ πᾶμε! Θὰ πᾶμε!

—Γιόκ, κουζούμ!

'Άμα τὸ Σουρπουΐτσα μου ποδαράκι της χτυπᾶ κόσμο χαλασμένο ἐκάνει:

—Εἶπα θὰ πᾶμε, θὰ πᾶμε, θὰ πᾶμε! Κι' ἂν δὲν ἔλθης, ἐσύ, θὰ πάω μονάχη μου!

—Κουζούμ, λέω, τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης ἰσπίτι του καλεσμένους μᾶς ἔκανε, ἐκεῖ πολὺ ὡραῖα θὰ εἶναι, χίτς οὔτε χαρτιὰ οὔτε τίποτα, μόνο μεζεδάκια φελιὰν φιστίκ.

Ποῦ νὰ ἀκούση κουβέντα τὸ Σουρπουΐτσα!

—Καὶ στὸ σπίτι τῆς κ. Τσελεμπίδου θἄχουν μεζέδες καὶ φαγιὰ καὶ παστουρμάδες καὶ οὐζάκια καὶ ἀπ' ὅλα. 'Άμα δὲν σ' ἀρέσουν τὰ χαρτιὰ κάτσε, φάε καὶ περιδρόμισε.

—Ἔχει φαΐ;

—Μέχρι νὰ σκάσης.

Τί νὰ κάνω; Τὸ ἀποφάσισα καὶ τὸ βιράδυ τῆς πρωτοχρονιᾶς χίτς στὸ ἰσπίτι μας δὲν τιρῶμε, μόνο ὡραῖα ὡραῖα συγυρισμένοι ἐνόμαστε, νωρὶς νωρὶς ἰσπίτι τῆς κ. Τσελεμπίδου παγεμένοι ἐνόμαστε. Μόλις μᾶς ἰδλέπουν καλῶς τους, καλῶς τους λένε καὶ ἐμεῖς κρόνια πολλά, λέμε εὐτυχισμένο τὸ νέος ἔτος νὰ ἐνεται καὶ ἄλλα τέτοια πολλὰ λέμε. Ὥρα ἐννπὰ ἐπήσμε, ἄμμα κόσμος ἤτανε καὶ ἀμέσως ὅλοι στὰ χαρτάκια πεσμένοι εἶναν. Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ; Χίτς ντὲν ἤθελα νὰ παίξω ἄμμα τίποτα ντὲν εἶχα νὰ κάνω καὶ ὅλο τὸ ὑναίκες ἐμένα ρωτημένο μὲ κάνουνε:

—Κύριε Καραμπέτ, δὲν παίζετε;

Καὶ ἐγὼ τί νὰ ἐκάνω; Ὕρω ὕρω κυτταγμένο ἐκάνω, χίτς τίποτα φαΐ, μαΐ, μεζεδάκια φελιὰν φιστίκ ντὲν ἰβλέπω. Τὸ Σουρπουΐτσα μου καλοστιρωμένο ἔΐνε στὸ χαρτὶ καὶ ἐγὼ κάθομαι λιγάκι ὡς ποὺ τιραπέζι στρωμένο νὰ ἐκάνουν.

—Τσίπ.

—Ἕνα χαρτί.

—Σερβί...

—Κσὶ ἄλλα δέκα!

—Τὰ ἰβλέπω!

Πιρῶτο γύρο ἕνα εἰκοσάρι χαμένο ἔκανα, δεύτερο γύρο τιριάντα, τιρίτο γύρο ἄλλα δέκα. Βάϊ, βάϊ, λέω ἀπὸ μέσα μου, πενῆντα δραχμὲς μισὴ ὀκᾶ παστουρμᾶ ἐκάνουν, βάϊ, βάϊ, τί ἔπαθα! Ὕστερα, ὅμως λέω, πάλι νὰ παίξω χαμένα λεφτά μου κερδισμένα νὰ ἐκάνω. Ὥρα ἐννέα ἤταν; Δέκα ἔΐνε! Καὶ ἐγὼ διακόσες δραχμὲς χαμένα ἐκάνω. Κυττῶ ὕρω τριγύρω χίτς τίποτα φαΐ ντὲν ἔχει, μόνο ὅλοι στὸ χαρτάκια μὲ τὰ μοῦτρα πεσμένοι εἶναι.

—Πενῆντα!

—Ἑκατό.

—Τὰ βλέπω!

—Πάρτα.

Ἀμάν, ἀμάν! Ὥρα ἔντεκα ἔΐνε, ἄμμα τὸ Σουρπουΐτσα μου ἑκατὸ δραχμὲς χαμένα ἐκάνει κι' ἐγὼ τετρακόσες, ὅλα μαζὶ πεντακόσες ἐνονται! Βάϊ ντινινὶ ἰμανί! Τότε ἐμένα μεάλο πεῖσμα πιασμένο μὲ κάνει, αὐτιά μου κοκκινισμένα ἐνονται — χίτς φαΐ τίποτα ντὲν ἰβλέπω μόνο κουραμπιέδες καὶ γλυκὲρ σερβιρισμένα ἐκάνουνε.

—Ὁρίστε κ. Καραμπέτ.

—Εὐχαριστῶ. Ντὲν ἤθελω.

Ἐμένα ἀρμένικο πεῖσμα πιασμένο μὲ κάνει, χαρτιὰ παιγμένα ἐκάνω, λίγο κερδισμένος ἐνόμαι, ὕστερα χαμένος, ὕστερα καὶ τὸ πιρωὶ, ταπὶ ἐνόμαι. πάλι λίγο κερδισμένος Ταπὶ ἐγώ, ταπὶ καὶ τὸ Σουρπουΐτσα μου. Ὅλα λεφτά μας χαμένα ἐκάνεμε καὶ ἰσπίτι μας πεινασμένοι ἐγυρίσαμε.

— Χαρτιὰ ἤθελες, στὸ Σουρπουΐτσα μου, λέω. Νὰ ἰστέ!

Καὶ μία μούντζα δοσμένο ἔκανα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Εἰδοποίησις

Λοιπόν. 'Ερχαμένου τοῦ νέου ἔτους, ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς κύριε συγκάτοικε, ὅστις ἔχεις τὸ πλεονέκτημα νὰ διαμένης εἰς τὸ ἄνωθέν μου διαμέρισμα. Καὶ πρῶτον. Σοῦ εὔχομαι αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸν νέον ἔτος. Καὶ δεύτερον. Σὲ καθιστῶ προσεκτικὸν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν παιγνιδιῶν τῶν δύο τρισχαριτωμένων διαβόλων ποὺ ὀνομάζονται παιδιά σου. Καὶ σοῦ ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν παιγνιδιῶν ποὺ θὰ τοὺς ἀγοράσης ἢ θὰ ἐπιτρέψης νὰ τοὺς προσφέρουν. Νὰ προσέξης, δηλαδή, τὰ παιγνίδια μὲ τὰ ὁποία θ' ἀσχοληθοῦν αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὰ συμπαθέστατα, εὐφυέστατα καὶ εὐγενέστατα παληόπαιδά σου, νὰ μὴν εἶνε ἀπὸ κεῖνα ποὺ προκαλοῦν θόρυβο, ταραχὴ καὶ σαματὰ καὶ κρατοῦν ἐν διαρκεῖ κραδασμῷ τὸ πάτωμα τοῦ διαμερίσματός σου, τὸ ὁποῖο συμπίπτει νὰ εἶνε καὶ ὀροφὴ τοῦ ἰδικοῦ μου. Καὶ τὰ ὁποῖα καθιστοῦν τὸν βίον μου ἀβίωτον. 'Εννοούμεθα;

Καὶ συγκεκριμμένως ἀπαγορεύονται: Τὰ πατίνια, τὰ σιδηροδρομάκια, τὰ ποδήλατα, τὰ ψεύτικα ἅλογα, τὰ τόπια, οἱ βῶλοι, τ' αὐτοκινητάκια, τὰ τύμπανα, κάθε παιγνίδι ποὺ ἔχει ρόδες καὶ γενικῶς κάθε παιγνίδι ποὺ προξενεῖ οἱονδήποτε θόρυβον ἀκουόμενον καὶ ἔξω τῆς οἰκιακῆς σας ἐπικρατείας. Γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε τὰ ἴδια τὰ περσυνά, ποὺ μοῦ ἐστέρησαν τὸν ὕπνο, τὴν ἡσυχία καὶ τὸν ὁμαλὸ ρυθμὸ τῶν νεύρων μου καὶ εἴχαμε τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια. 'Εννοούμεθα;

Πῶς; Τί παιγνίδια νὰ τοὺς πάρης; Παιγνίδια φιλήσυχα. Καὶ ὑπάρχουν τοιαῦτα, δόξα σοι ὁ Θεός. Πάρε τους κοῦκλες λαστιχένιες, πάρε τους ζωγραφιές, καὶ χαλκομανίες, πάρε τους τὴ μαγικὴ ἐγκυκλοπαίδεια, πάρε τους τηλεσκόπια, κραγιόνια καὶ γομολάστιχες, καραγκιοζάκια, πάνινα γαϊδουράκια, μουλαράκια καὶ γουρουνάκια, μπαλλόνια, καλαμάκια ποὺ φτιάνουν σαπουνόφουσκες, παιγνίδια ποὺ ν' ἀπασχολοῦν τὸ πνεῦμα τους, τὸ ἐλάχιστον πνεῦμα ποὺ ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τὸ ὀλίγον τοῦ πατρός των.

Διότι, κύριε μπαμπᾶ, ἐπειδὴ τοῦ λόγου σου ἔφτιαξες δυὸ κουτσούβελα, δὲν σοῦ χρωστάει τίποτα ὁ ἄλλος νὰ βρίσκεται σὲ συνεχῆ συναγερμὸ νεύρων ἀπὸ κάτω καὶ ν' ἀκούη στὸ ταβάνι του τὴν ἀδιάκοπη συναυλία τροχῶν, ταμπούρλων, σαλπίγγων, κτυπημάτων, τρεχόντων βημάτων καὶ ἄλλων πολλῶν θορυβωδῶν πραγμάτων καὶ νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀπολαύση στιγμὴν ἡσυχίας. Πρὸ παντὸς δὲ ὅταν αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ὑποφαινόμενος, ὁ ὁποῖος ἔχει νεῦρα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θέλει καὶ πολὺ γιὰ νὰ μεταβληθῆ εἰς 'Ηρώδη, νευρώδη καὶ θηριώδη.

Τί εἶπες; Καὶ πῶς μπορεῖς νὰ ἐμπιστεύσης τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους νὰ κάνουν στὰ χαριτωμένα σου μαξούμια ὅ,τι δῶρο θέλουν; 'Απλούστατα: Ὅπως σὲ προειδοποίησα ἐγώ, θὰ τοὺς προειδοποιήσης κι' ἐσὺ καὶ θὰ τοὺς προδιαγράψης τὰ ὅρια ὅπου ὀφείλουν νὰ περιορισθοῦν. 'Αλλοιῶς, μὲ τὸν πρῶτο θόρυβο ποὺ θ' ἀκούσω, θ' ἀνέβω ἀπάνω καὶ θὰ γίνη τῆς κακομοίρας ἐκεῖ μέσα. Ἂν θέλης λοιπὸν ν' ἀνατείλη εὐτυχὴς τὸ νέον ἔτος, καὶ νὰ μὴν ἀρχίση μὲ καυγᾶ, καὶ ἂν δὲν θέλης νὰ σοῦ περάσω κανένα τούμπανο κολλάδο, μερίμνησε περὶ ὅσων σοῦ εἶπον. Εἰδ' ἄλλως, κλάφτα Χαράλαμπε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἡ μικρούλα

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ κρύο, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἦταν διαπεραστικό. Τὸ χιόνι εἶχε στρώσει ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ἡ παγωνιὰ ἦταν ἀφάνταστη.

...Ὅταν ὁ Λουσιὲν Ντὲ Σιὲν εἶδε τὸν γκρουπιὲρη νὰ μαζεύη μὲ τὴν παλέτα του τὸ τελευταῖο του χαρτονόμισμα, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι τῆς ρουλέτας παραζαλισμένος. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε χάσει καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῆς μικρῆς του περιουσίας. Ἐνοιωσε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψη καθαρὸ ἀέρα. Ἦταν σὲ τώρα τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύση. Ὅταν ὁ γέρο - Ντρουέτ, ὁ Πολωνός, ἕνας παληὸς μιζαδόρος τῆς Λέσχης, μὲ βρώμικα γκρίζα γένεια καὶ λεκιασμένο σακκάκι, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δανεῖστε μου ἕνα τάλληρο, κύριε. Ἔχω μιὰ προαίσθησι γιὰ τὸ νούμερο 17. Στοιχηματίζω πὼς τὸ νούμερο αὐτὸ θὰ βγῆ τὰ μεσάνυχτα...

'Ο Λουσιὲν τὸν ἄκουσε ἀδιάφορα. Πῆρε ἀπ' τὸ βεστιάριο τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλο του καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες, δύσθυμος καὶ μελαγχολικός. Κάτω ἀπ' τὰ ποδόσια του, καθὼς προχωροῦσε, ἐτριὲ πένθιμα τὸ χιόνι. Στὸ μυαλό του χαιμένου παίκτη στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ ἀπελπισμένες σκέψεις ποὺ κατέληγαν στὸ συρτάρι του γραφείου του, ὅπου τὸν περίμεναν τὰ δυό του πιστόλια.

Ἔξαφνα, ὁ Λουσιὲν σταμάτησε ἀπότομα. Ἐκεῖ, λίγα βήματα μακρυά του, καθόταν σ' ἕναν πέτρινο πάγκο, μέσ' στὰ χιόνια, ἕνα κοριτσάκι, μικρό, ὡς ἑπτὰ χρονῶν.

Φοροῦσε ἕνα κουρελιασμένο μαῦρο φόρεμα καὶ εἶχε ἀποκοιμηθῆ μ' ὅλη τὴν τρομερὴ παγωνιά.

'Ανάσαινε ἀραιὰ καὶ σιγανά...

Πλησιάζοντας, ὁ Λουσιὲν εἶδε πάνω στὸ φουστάνι της κάτι γυαλιστερό. Ἦταν ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι. Κάποιος κερδισμένος τῆς Λέσχης, ποὖχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ εἶδε φαίνεται τὴ μικροῦλα καὶ τῆς ἔκανε τὴ γενναιόδωρη αὐτὴ ἐλεημοσύνη.

'Ο Λουσιὲν σκέφτηκε νὰ τὴν ξυπνήση γιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς εἶχε στὸ φόρεμά της πάνω ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε μέσα του μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ θύμισε τὰ λόγια τοῦ γέρο - Ντρούσκι, τοῦ Πολωνοῦ:

«Τὰ μεσάνυχτα θὰ βγῆ τὸ 17. Ἔχω προαίσθηση!»

Τὰ λόγια αὐτὰ γέννησαν στὸ μυαλὸ τοῦ χαμένου παίχτη μιὰν ἰδέα ἐγκληματική. Ἔσκυψε κι' ἔκλεψε τὸ ναπολεόνι τῆς μικρῆς. Ὕστερα, ξαναγύρισε τρέχοντας στὴ Λέσχη, γιὰ νὰ ξαναδοκιμάση τὴν τύχη του.

★

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ποντάρισε ἀμέσως στὸν ἀριθμὸ 17.

— Στὸ 17 σέκο! φώναξε μὲ ἔξαψι στὸ γκρουπιέρη.

Τὸ 17 βγῆκε! 'Ο Λουσιὲν ἔσπρωξε τὰ 36 κερδισμένα ναπολεόνια στὸ κόκκινο. Τὸ κόκκινο κέρδισε.

Ἄφησε καὶ τὰ 72 κομμάτια στὸ ἴδιο χρῶμα. Τὸ κόκκινο ξαναβγῆκε!

Ἔπαιξε πάρολι, δύο-τρεῖς φορὲς ἀκόμη, πάντα μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Εἶχε μπροστά του ἕνα σωρὸ ναπολεόνια καὶ χαρτονομίσματα. Ἄρχισε νὰ ποντάρη στὶς «ντουζίνες», στὶς «κολῶνες», στὰ «νούμερα» κι' ὅλο κέρδιζε, δίχως διακοπή.

'Η τύχη τοῦ Λουσιὲν ἦταν ἀφάνταστη!... Ἔπαιζε τώρα σὰν τρελλός. 'Ωστόσο, ἡ εἰκόνα τῆς δυστυχισμένης μικρῆς ποὺ τὴν εἶχε κλέψει, δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸ μυαλό του.

«Στὴ μία ἀκριβῶς, σκεφτόταν ὁ Λουσιέν, θὰ σταματήσω τὸ παιχνίδι καὶ θὰ πρέξω νὰ τὴ βρῶ. Θὰ τὴν πάρω σπίτι μου, θὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῆ γεστὰ στὸ κρεβάτι μου, θὰ τὴν περιποιηθῶ σὰν νὰ ἦταν κόρη μου, ἀκόμα καὶ θὰ τὴν προικίσω!...».

Τὸ ρολόϊ τῆς Λέσχης χτύπησε μία, μία καὶ τέταρτο, μιάμιση, καὶ ὁ Λουσιὲν καθόταν ἀκόμα στὸ πράσινο τραπέζι.

Τέλος στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ γκρουπιέρης σηκώθηκε ἀπότομα καὶ φώναξε σ' ὅλους τοὺς παίχτες:

— Ἡ μπάνκα, κύριοι, τινάχτηκε... Φάνει γιὰ σήμερα...

'Ο Λουσιὲν σηκώθηκε, μάζεψε τὰ τεράστια κέρδη του, τάχωσε στὶς τσέπες του κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὴ φτωχὴ μικρούλα μὲ τὰ μαῦρα.

— Τί παγωνιά! μουρμούριζε στὸ δρόμο. Καϋμένο κοριτσάκι!...

Ὅταν ἔφτασε στὸν πέτρινο πάγκο, ἡ μικρούλα ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ!

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὴν ξεστάνη καί, μὲ μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία, θέλησε νὰ τὴν ξυπνήση ἀπ' τὸ βαθύ της ὕπνο. Τότε, ὅμως, εἶδε μὲ τρόμο πὼς τὰ βλέφαρά της ἦταν μισάνοιχτα καὶ τὰ μάτια, ποὺ φαίνονταν ἀνάμεσα, ἦταν ἀκίνητα, δίχως ζωή, σὰ γυάλινα.

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Πλησίασε τὸ μάγουλό του στὰ χείλη τῆς μικρῆς: Δὲν ἔβγαινε καμμιὰ ἀναπνοή!...

Τότε, ὁ Λουσιὲν καταλάβε μὲ μιᾶς τί εἶχε συμβῆ: τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς μὲ τὸ ναπολεόνι ποὺ τῆς εἶχε κλέψει, κέρδιζε μιὰν ὁλόκληρη περιουσία, ἡ μικρούλα εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴν τρομερὴ παγωνιά...

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Η θέλησις της γυναίκας

ΟΛΑ ΓΙΟΡΤΙΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Από τα κυριώτερα της έτοιμασίας του σπιτιού, γιά νά δεχθούμε τον καινούργιο χρόνο, είναι ή καθαριότης, το νοικοκύρεμα.

Πρίν άρχίσουμε τά στολίσματα μέ γιρλάντες, μέ σερπαντίνες, μέ μπαλόνια, μέ Άγιο-Βασίληδες, θά ξαραχνιάσουμε, θά παρκετάρουμε, θά γυαλίσουμε άσημικά, θά πλύνουμε κρύσταλλα καί πορσελάνες, θά τινάξουμε χαλιά καί κουρτίνες.

Όλα τά κάδρα πού είναι κρεμασμένα στούς τοίχους, θά κατέβουν γιά νά ξεσκονισθούν καλά, νά πλυθούν τά τζάμια τους, νά περαστούν μέ είδικό βερνίκι οί χρυσές κορνίζες.

Θά γυαλίσουμε μέ μπράσο τούς μπρούντζους, μέ σίλβο τ' άσημικά, θά καθαρίσουμε μέ λίγο βαμβάκι καί οινόπνευμα τούς ήλεκτρικούς λαμπτήρες, σκουπίζοντάς τους καλά. Θά γυαλίσουμε τά έπιπλα, άνάλογα μέ τό ξύλο τού καθενός: άλλα θέλουν παρκετάρισμα, άλλα βερνίκωμα, άλλα λούστρο.

Τά άμπαζούρ, πού είναι καμωμένα άπό περγαμηνή, παίρνουν μέ τον καιρό μιά σκουρωπή άπόχρωσι, ή οποία φεύγει, άν τά τρίψουμε έλαφρά μέ μία γομαλάστιχα μολυβιού.

Άν ύπάρχη στό σπίτι πιάνο, θά τρίψουμε τά πλήκτρα του μέ λίγο οινόπνευμα καί τά χαλιά, γιά νά καθαρίσουν καλά, άν δέν έχουμε ήλεκτρική σκούπα, θά τά τινάξουμε καί ύστερα θά τά βουρτσίσουμε, βουτώντας τή βούρτσα μας σέ νερό καί ξύδι.

Άφού γίνουν όλα αύτά, θά φροντίσουμε γιά τή βασιλόπηττα, τούς κουραμπιέδες, τά φοινίκια κι' έπειδή έχει καθιερωθή τήν παραμονή ή καί άνήμερα τό Νέον Έτος νά παίζουμε χαρτιά, θά έτοιμάσουμε 2-3 τράπουλες, φίσσες καί τό τραπέζι.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Άπό τήν παραμονή τού Νέου Έτους, άρχίζουν οί διάφορες συγκεντρώσεις, πού συνεχίζονται όλο τον Ίανουάριο κι' όσο καί νά μήν άνήκη κανείς σέ κοσμικούς κύκλους, είναι άδύνατον νά μήν παρευρεθή σέ κάποια συγκέντρωσι έπίσημη ή λιγώτερα έπίσημη. Νά, λοιπόν, μία εύκαιρία νά έπιδείξουμε τίς τουαλέττες μας, άλλά, γιά νά τίς έπιδείξουμε, πρέπει νά τίς έχουμε έτοιμάσει.

Οί φετεινές τουαλέττες παρουσιάζουν περισσότερες κοντές φούστες καί λιγώτερες, πολύ λιγώτερες μακρυές. Αύτό γίνεται γιατί ή μακρυά φούστα δίνει κάπως πολύ έπίτονο, ένώ ή κοντή φούστα παρουσιάζει κάτι τό άνάλαφρο. Γιά άντιστάθμισμα όμως, οί τουαλέττες μέ κοντές φούστες, είναι πολύ κατεργασμένες καί παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων καί χρωμάτων.

Όσο γιά τήν κούπ, όμως, άκόμη καί οί μεγαλύτεροι ράπτανε τού Παρισιού, διαφωνούν. Μερικοί έπιμένουν γιά τό άπλετο φάρδος τής φούστας, άλλοι κηρύσσονται ύπέρ τού φουρώ στήν άπλούστερή του μορφή καί μέ όσο τό δυνατόν λιγώτερο ύφασμα.

Έτσι, μέσα στά σαλόνια θά δούμε νά παρελάσουν δύο τελείως άντίθετες άπόψεις τής μόδας. Καί άν προσθέσουμε σ' αύτές τό μάκρος τής φούστας, οί δύο άπόψεις γίνονται τέσσαρες. Ή κάθε μιά, βέβαια, έχει τήν όμορφιά της καί τήν άρμονία της, μή ξεχνούμε δέ, ότι ή ποικιλία αύτή συντελεί στό νά μπορή νά διαλέξη ή κάθε γυναίκα τί της πάει καί τί ταιριάζει μέ τήν σιλουέττα της.

Τά ύφάσματα πού χρησιμοποιούνται, είναι διάφορα καί ποικίλα, κατά τό πλείστον δέ πλουσιώτατα σέ έμφάνισι.

Ό Κριστιάν Ντιόρ παρουσίασε έφέτος μεταξύ των άλλων μοντέλων, μία τουαλέττα πού άφησε έποχή. Τήν ώνόμαζε «Μουλέν Ρούζ» καί ήταν καμωμένη όλόκληρη άπό τούλι σέ χρώμα κόκκινο κτυπητό. Ή φούστα ήταν πολύ κοντή, μέ άλλεπάλληλα κύματα άπό τούλι, πού έδινε τήν έντύπωσι μιάς πολύφυλλης παπαρούνας.

Ή δαντέλλα, έξ άλλου, παίζει μεγάλο ρόλο στίς βραδυνές τουαλέττες.

Ή μόδα, γιά νά τήν κάνη νά φαίνεται άκόμη πιό πλούσια, τής προσθέτει λίγες χρυσαφένιες ή άσημένιες κλωσπές.

Έπειτα έχουμε τό βελούδο, πού καθώς είπαμε καί άλλοτε, φοριέται μέ πολλούς τρόπους έφέτος. Θά τό δούμε καί σέ βραδυνές τουαλέττες νά συναγωνίζεται τό σατέν.

Άκολούθως έχουμε τό μεταξωτό ζερζέ, τον ταφτά, τό λαμέ, τήν μουσλίνα, κεντημένη κι' αύτή μέ χρυσάφι καί άσήμι.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Κάθε άλλαγή πού φέρνει ή μόδα στά χτενίσματα, τήν χειμερινή περίοδο, θά διαλέξη γιά νά έπιβληθή, κι' αύτό είναι δικαιολογημένο, γιατί τον χειμώνα κυρίως, γίνονται οί περισσότερες συγκεντρώσεις. Έτσι, στίς συγκεντρώσεις πού θά έχουμε άπό δώ κι' έμπρός, θά ίδούμε τά πιό χαριτωμένα κεφαλάκια μέ τά μοντέρνα κτενίσματα πού, χωρίς νά διαφέρουν ριζικά άπ' ό,τι ξέραμε ώς τώρα, έχουν, έν τούτοις, κάτι τό ίδιαίτερο, κάτι πού θά τά κάνη νά άφίσουν έποχή ώς κτενίσματα τού 1955.

Τά μαλλιά κόβονται πάντα κοντά, άλλά σέ άνώμαλο μάκρος, πού έπιτρέπει λογιώνλογιών έμπνεύσεις.

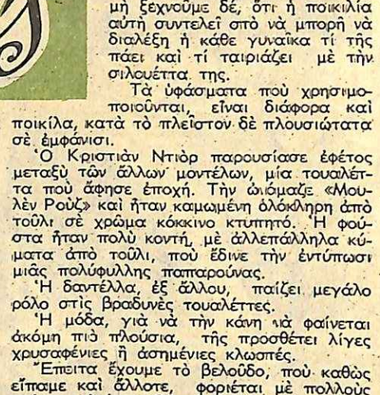

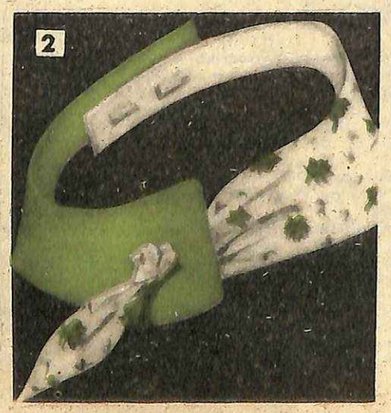

1) Βραδυνό φόρεμα άπό βελούδο μέ κεντητά τριαντάφυλλα. 2) Ζώνη τής μόδας. 3) Τσάντα άπό λουστρίνι μ' έπίχρυσο φερμουάρ.

Ή γνωστή στον γυναικόκοσμο Έλίζαμπετ Άρντεν, έδωσε έφέτος τή γνώμη της άναφορικώς μέ τά χτενίσματα καί, καθώς φαίνεται, ή γνώμη της αύτή έγινε σεβαστή.

Γιά μιά χορεσπερίδα έπρότεινε τό έξής χαριτωμένα χτένισμα:

Χτενίζονται όλα τά μαλλιά, άπό τό μέτωπο πρός τά πίσω, μέ άραιές όντουλασιόν, ένώ άπό τον αύχένα κτενίζονται πρός τά έπάνω, σχηματίζοντας μπουκλίτσες. Στά δυό πλάγια, τά αύτιά σκεπάζονται μέ δύο φτερούγες άπό βελούδο, πού συγκρατούνται στά μαλλιά, έφαρμοσμένα σέ κτενάκια.

Έξ άλλου, ή Έλενα Ρουμπινστάϊν λέει κι' αύτή τή γνώμη της γιά τό βραδυνό χτένισμα.

Αύτή τό θέλει πολύ άπλό, μέ λίγο όντουλάρισμα, μέ μία τούφα μπροστά κομμένη πολύ κοντή, πού μέ μιά χαριτωμένη κλίσι, άγγίζει έλαφρά τό μέτωπο, ένώ στον αύχένα οί μπούκλες κατεβαίνουν χαμηλά, σχηματίζοντας ένα είδος κότσου. Ένα στόλισμα άπό βελούδο συμπληρώνει κι' αύτό τό κτένισμα κάπως διαφορετικά τοποθετημένο. Μοιάζει μέ δυό βελούδινα χέρια πού έχουν άνοικτά τά δάκτυλα, ξεφεύγοντας έκατέρωθεν τού κότσου καί σχηματίζοντας μπούκλες στήν κορυφή τού κεφαλιού.

Άλλος κομμωτής, πού μάλιστα βραβεύθηκε στό τελευταίο συνέδριο των κομμωτών, χτενίζει τά μαλλιά πρός τά πίσω καί, παίρνοντας μιά μακρειά τούφα, τήν άπλώνει σέ πρόπο πού νά σχηματίζη άφέλειες έπάνω άπό τον δεξιό ή τον άριστερό κρόταφο. Όλα τά ύπόλοιπα μαλλιά, είναι κτενισμένα πρός τά έπάνω, μέ έλαφρές όντουλασιόν.

Τέλος, γιά τίς νέες κοπέλλες, ένα χτένισμα πού ταιριάζει στά νειάτα τους, είναι αύτό:

Κόβουμε τά μαλλιά πολύ κοντά καί μέ κατάλληλο μίζ-άν-πλί, σχηματίζουμε έλαφρά μπουκλάκια γύρω άπό τό κεφάλι. Τά μπουκλάκια αύτά τά δένουμε μέ άπαλό σατέν ή βελούδο καί καταλήγουμε μέ ένα φιόγκο στό πλάϊ.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Ή μεγάλη μόδα των πλεκτών συνεχίζεται καί φέτος, μέ διάφορες πρωτοτυπίες.

Θά φορεθούν πολύ τά πουλόβερ μέ τά όμοιόμορφα σουέτερ — μόδα περσινή πού συνεχίζεται — μέ τή διαφορά πώς τά μανίκια των φετεινών πουλόβερ γίνονται κοντά ζαπονέ ή ραφτά καί φυσικά τήν ίδια γραμμή άκολουθούν καί τά σουέτερ.

Τά πουλόβερ καταλήγουν πάνω σέ ένα πολύ φαρδύ λάστιχο πού σφίγγει στή μέση καί έπεκτείνεται καί στούς γοφούς. Τό σουέτερ, άντιθέτως, καταλήγει όλόϊσιο καί ξεπερνά τούς γοφούς, είναι δηλαδή μακρύτερο άπό τό πουλόβερ.

Χρώματα συνηθίζονται καί τά πολύ ζωηρά καί οί άπαλές άποχρώσεις, ίδίως των παστέλ.

Έκτός άπό τον συνδυασμό των δύο αύτών πλεκτών, έχουμε καί τήν άμπιγιέ πλεκτή μπλούζα ή τήν μπλούζα άπό ζερζέ.

Ή τελευταία λέξις τής μόδας τήν θέλει σέ «κούπ» ραγκλάν ή ζαπονέ, μέ πολύ φαρδειές τίς μασχάλες καί γιά νά τό πετύχουμε αύτό, πρέπει τό φάρδος των μανικιών ν' άρχίζη σχεδόν άπό τή μέση τής μπλούζας.

Τό μάκρος των μανικιών είναι τρουά κάρ, ό λαιμός κλειστός μ' ένα έκλαίρ στήν πλάτη, πού θά διευκολύνη τό μπάσιμο καί τό βγάλσιμο τής πλεκτής μπλούζας. Μιά λουρίδα σέ χρώμα άντίθετο θά γαρνίρη τήν μπλούζα γύρω άπό τό λαιμό, καθώς καί τά κάτω άκρα των μανικιών. Άν ή μπλούζα είναι πλεκτή, θά καταλήγη σέ φαρδύ λάστιχο, πού θά τήν συγκρατή στή μέση, άν όμως ή μπλούζα είναι άπό ζερζέ, τότε καταλήγει σέ πένσες, πού τήν κάνουν νά έφαρμόζη στή μέση.

Έξ άλλου, μή ξεχνούμε πόσο τής μόδας είναι ό συνδυασμός ύφάσματος καί πλεκτών.

Τον βλέπουμε συχνότατα σέ άπλές καθημερινές τουαλεπίτσες ή σέ φορέματα περιπάτου, ή καί σέ πιό λουσάτα φορέματα φιλικών συγκεντρώσεων.

Άλλοτε μέ τό άπαλό λαινάζ, τό πλεκτό σχηματίζει τό νεμίτη καί τή ζώνη, άλλοτε τό γιακαδάκι καί τήν λουρίδα πού άπό τον λαιμό ώς τό τέλος τής φούστας χρησιμεύει γιά τό κούμπωμα καί άλλοτε μόνο τό γιακά καί τίς «μανσέττες».

Μέ ένα παρόμοιο συνδυασμό, μπορείτε νά άποκτήσετε καί μία θαυμασία μπλούζακαζάκα, γιά τίς έκδρομές σας.

Ή καζάκα γίνεται ριχτή, μακρειά καί εύρύχωρη, άπό άπαλό μονόχρωμο λαινάζ. Γύρω στό λαιμό, πού είναι στρογγυλός, έφαρμόζεται σέ πλέξι λάστιχου ένα είδος χωνί, πού φοριέται πότε γυριστό στό λαιμό, πότε ξετυλίγεται καί καλύπτει τό κεφάλι, άφίνοντας έλεύθερο μόνον τό πρόσωπο.

Τά μανίκια είναι φαρδειά καί μπόλικα, μέ μανσέττα πού σφίγγει τον καρπό.

ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Νά μερικά μοντέλα έξαιρετικά καμωμά:

Τού Ζάκ Φάτ: Όμορφη τουαλεττίτσα άπογεύματος, σέ φόρμα, πού λεπταίνει. Γίνεται άπό ζερζέ μεταλλιζέ, ένα άπό τά μοντέρνα ύφάσματα.

Τού Πιέρ Μπαλμαίν: Φόρεμα μέ κούμπωμα άπό τό λαιμό ώς τό τέλος τής φούστας κι' αύτό καμωμένο άπό ζερζέ.

4) Περσικά παπούτσια. 5) Φόρεμα άπό μάλλινο ύφασμα («έμπριμέ»). 6) Κινέζικη βέστα κεντημένη μέ πετράδια καί παγιέττες.

Ένας φιόγκος άπό τό ίδιο στολίζει τό γιακαδάκι.

Καί ένα φόρεμα-σουρπρίζ τού ίδίου, άπό ταφτά μπουγιονέ, πού έχει διπλό προορισμό: Είναι φόρεμα βραδυνό, χωρίς μπρετέλλες κάν καί μ' ένα μεγάλο γιακά γίνεται φόρεμα άπογεύματος.

Γιά κοκτάιηλ ό Κριστιάν Ντιόρ έδειξε ώραίες μαρινιέρ άπό λευκό σατέν, σχιστές στά δύο πλάγια καί λίγο έφαρμοστές στή μέση. Φοριούνται μέ μαύρη μεταξωτή φούστα, άσπρο καπελλάκι καί άσπρα καστόρινα γάντια.

Ό Ζάκ Χάϊμ έδειξε ώραία ταγιερσπόρ, μέ σούρες στή μέση καί μεγάλες τσέπες στό στήθος. Μανίκια τρουά κάρ, γάντια μακρυά καστόρινα.

Ή Μαντελέν Ρός παρουσίασε ώραιότατα μονοκόμματα φορέματα, όλο μέ σούρες, πού άρχίζουν άπό τό μπούστο καί συνεχίζονται στή φούστα.

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ 3, 4, 2

Μή νομίζετε, ότι πρόκειται γιά κανένα μαγικό χτένισμα. Κάθε άλλο! Πρόκειται άπλούστατα γιά τό χτένισμα της τελευταίας μόδας, πού στηρίζεται στή θετικότητα των άριθμών. Δηλαδή, τά μαλλιά κόβονται σήμερα σύμφωνα μέ τούς τρείς αύτούς άριθμούς. Καί έξηγούμεθα:

Στό σβέρκο τό μάκρος τους είναι 6 έκατοστά τού μέτρου, στό μέτωπο 4 έκατοστά καί στούς κροτάφους 2. Άπό τήν άνισότητα αύτή στήν κούπ, βγαίνει ένα χαριτωμένο χτένισμα, πού έχει μία γραμμή πολύ νεανική καί ταιριάζει σέ κάθε ήλικία...

Τό χτένισμα αύτό πήρε τήν όνομασία της «κούπ» τού 1955. Σπεύσατε, λοιπόν, νά τήν έφαρμόσετε.

Ώ! άκόμη μιά λεπτομέρεια γι' αύτό τό χτένισμα: Τά μαλλιά στο λαιμό, γυρίζουν έλαφρά πρός τ' άπάνω, στούς κροτάφους έχουν μιά κίνησι πρός τά πίσω καί στό μέτωπο σχηματίζουν ένα έλαφρό στρογγύλευμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

Ὁ μικρὸς ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πατέρας του, ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ, ἦταν ὁ τρίτος γυιὸς ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἀριστοκράτη, τοῦ γέρου κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ, ποὺ μισοῦσε τὴν Ἀμερικὴ καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Ὅταν λοιπὸν ὁ λοχαγὸς παντρεύτηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἀναγνώριζε πιὰ ὡς παιδί του, δηλώνοντάς του ὅτι δὲν εἶχε νὰ περιμένη πιὰ τίποτ' ἀπ' αὐτόν. Ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ κατόπιν ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ὅταν ὁ Κέδρικ ἦταν ἀκόμη μικρός. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τοῦ Κέδρικ. Ἦταν τότε ὀχτὼ χρόνων. Ὁ παπποῦς του ἔστειλε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ δικηγόρο του κ. Χάβιζαμ γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ Λονδῖνο. Οἱ δυὸ θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἔτσι ὁ Κέδρικ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ παπποῦ του, θὰ γινόταν κόμης τοῦ Ντόρινκουρ. Ὁ δικηγόρος ἔδωσε στὸν Κέδρικ κατ' ἐντολὴ τοῦ παπποῦ του δέκα λίρες κι' ὁ μικρὸς λόρδος τῆς χάρισε ἀμέσως στὴ φτωχὴ Μπριγκίτα. «Τί φοβερὴ ἀντίθεσι ὁ μικρὸς αὐτὸς καὶ ὁ γέρο-κόμης!» συλλογιζόταν τώρα ὁ κ. Χάβιζαμ.

7ον Πέρασε ἀκόμα μιὰ βδομάδα, κι' ὁ Κέδρικ ἄρχισε νὰ νοιώθη πόσα καλὰ θὰ ἀπολάμβανε ὅταν γινόταν κόμης.

Ὅ,τι καλό, ὅποια ἐπιθυμία τοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό του, ἀμέσως τὴν ἔκανε, μ' εὐχαρίστησι καὶ ἁπλότητα, ποὺ διασκέδαζε πολὺ τὸ γέρο-δικηγόρο.

Μιὰ βδομάδα πρὶν φύγη γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὁ κ. Χάβιζαμ, εἶδε τόσα πράγματα, ποὺ δὲν τὰ φανταζόταν. Θυμόταν τὴν ἐπίσκεψι ποὺ ἔκανε, συνοδεύοντας τὸν Κέδρικ στὸν Ντὶκ καὶ στὴ γρηὰ ποὺ πουλοῦσε μῆλα, ποὺ σ' αὐτὴν ὁ Κέδρικ εἶχε τάξει ἕνα σάλι, μιὰ σόμπα καὶ χρήματα.

— Πηγαίνω στὴν Ἀγγλία νὰ γίνω λόρδος, τῆς εἶχε πῆ ὁ Κέδρικ μ' ὅλη του τὴν ἀφέλεια, καὶ δὲν θὰ μοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι θὰ σοῦ πονοῦν τὰ πόδια ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς, ἅμα βρέχη.

Κι' ἀφίνοντας τὴν γυναῖκα νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, εἶπε στὸν κ. Χάβιζαμ:

— Εἶναι πολὺ καλὴ γυναῖκα. Μιὰ μέρα, ποὺ ἔπεσα καὶ χτύπησα τὸ γόνατό μου, μοῦ ἔδωσε ἕνα μῆλο χάρισμα. Αὐτὸ θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντα, γιατὶ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ξεχνάη τὸ καλὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ ἄλλος...

Στὸ μικρὸ μυαλὸ τοῦ Κέδρικ βασίλευε πάντα ἡ καλωσύνη. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ ἀχαριστία.

Ὅταν συναντήθηκαν μὲ τὸν Ντίκ, ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν πολὺ συγκινητική. Οἱ δουλειὲς τοῦ μικροῦ λούστρου δὲν πήγαιναν καλά. Οἱ βοῦρτσες του εἶχαν πιὰ χαλάσει καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀγοράση καινούργιες. Ὅταν ὁ Κέδρικ, μὲ τὸν γλυκό του τρόπο καὶ χωρὶς ὑπερηφάνεια, τοῦ εἶπε πὼς θὰ τοῦ ἔδινε ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν, ὁ δυστυχισμένος Ντὶκ ἔμεινε ἄλαλος. Κι' ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ φίλος του ἦταν λόρδος καὶ θὰ γινόταν καὶ κόμης, τάχασε! Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω, ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ σκαμνάκι, ποὺ καθόταν, ἐνῶ τὸ κασκέτο του ἔπεσε μέσα στ' αὐλάκι τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. Κι' ὅταν ἔσκυψε νὰ τὸ πάρη, ὁ Κέδρικ τοῦ εἶπε κάτι ποὺ ὁ κ Χάβιζαμ δὲν τὸν πρόσεξε:

— Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός... Κι' ὁ κ. Χὼψ τὸ νόμισε αὐτό... Φαντάσθηκε πὼς ἔχασα τὸ μυαλό μου! Καὶ ὅμως αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω εἶναι ἀληθινό. Στὴν ἀρχή, μοῦ κακοφάνηκε λίγο, ποὺ ἤμουν λόρδος καὶ θὰ γινόμουν κόμης, ἀλλὰ τώρα τὸ συνήθισα καί, νὰ σοῦ πῶ, τὸ βρίσκω ὡραῖο πρᾶγμα!... Τώρα εἶναι κόμης ὁ παπποῦς μου καὶ μοῦ παράγγειλε, πὼς θὰ μοῦ κάνη ὅ,τι θέλω γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση. Ἂν καὶ εἶναι κόμης, εἶναι πολὺ καλὸς καὶ μοῦ ἔστειλε ἕνα σωρὸ χρήματα μὲ τὸν κύριο Χάβιζαμ.

Ἔπειτα ὁ Κέδρικ ἔδωσε στὸν Ντὶκ ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ ν' ἀγοράση ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν. Δηλαδὴ μιὰ καρέκλα, μιὰ μεγάλη ὀμπρέλα, βοῦρτσες κι' ἀρκετὰ βερνίκια γιὰ τὰ παπούτσια. Πρόσθεσε ἀκόμη καὶ μερικὰ λεπτὰ γιὰ ροῦχα κι' ἕνα καινούργιο κασκέτο.

Ὅπως ἡ γυναῖκα ποὺ πουλοῦσε τὰ μῆλα, ἔτσι κι' ὁ μικρὸς Ντὶκ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὴν οὐρανοκατέβατη εὐτυχία του. Ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ κύτταζε τὸ μικρὸ εὐεργέτη του, γεμᾶτος ἀπορία. Κι' ὅταν ὁ Κέδρικ τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι τὰ χρήματα, τότε κατάλαβε ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν ὄνειρο.

— Ἔχε γειά! τοῦ φώναξε ὁ μικρὸς λόρδος, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, ἐνῶ ἡ φωνή του ἔτρεμε λίγο καὶ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ δακρύζουν. Ἐλπίζω, ὅτι οἱ δουλειές θὰ πᾶνε καλά. Λυπᾶμαι μόνο ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω καὶ νὰ σ' ἀφίσω, ἀλλ' ὅταν θὰ γίνω κόμης, ἴσως ἔρθω νὰ σὲ ξαναϊδῶ. Γράφε μου, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ θὰ μείνουμε πάντα καλοὶ φίλοι. Δὲν εἶν' ἔτσι; Στὸ φάκελλο θὰ γράφης: «Πρὸς τὸν λόρδον Φαουντλερόϋ», γιατὶ δὲν μὲ λένε πιὰ μόνο Κέδρικ Ἔρρολ. Ἀκοῦς; Ἔλα, ἔχε γειά, Ντίκ!...

Ὁ μικρὸς λοῦστρος δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἕνας κόμπος εἶχε σταθῆ στὸ λαιμό του, ποὺ τὸν ἔπνιγε, κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό του.

— Λυπᾶμαι κι' ἐγὼ ποὺ φεύγετε, τοῦ εἶπε ὁ Ντὶκ στὸ τέλος. Ναί, λυπᾶμαι πολύ... Μὰ πολὺ λυπᾶμαι!...

Κύτταξε κατόπιν τὸν κ. Χάβιζαμ καί, κρατῶντας τὸ λασπωμένο κασκέτο του, πρόσθεσε μὲ συγκινημένη φωνή:

— Εἶναι ἕνα παιδὶ πολύ... πολὺ ἐξαιρετικό! Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, ποὺ τὸν φέρατε ἐδῶ καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο ἐκάματε. Ναί, εἶναι ἕνα σπάνιο παιδί!...

Ὅταν ὁ κ. Χάβιζαμ κι' ὁ μικρὸς λόρδος τὸν ἀποχαιρέτησαν, ὁ Ντὶκ μὲ τὸν κόμπο στὸ λαιμὸ καὶ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἀκόμη, τοὺς κύτταζε, ὥσπου χάθηκαν στὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Ὣς τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἡ Ἐξοχότης Του, ὁ μικρὸς λόρδος, πέρασε τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ μπακάλικο τοῦ κ. Χώψ. Μεγάλη στενοχώρια βασάνιζε τὸ μπακάλη. Ὅταν ὁ μικρός του φίλος τοῦ ἔφερε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ρολόϊ καὶ τὴ χρυσῆ ἁλυσίδα, γιὰ ἐνθύμιο, ὁ κ. Χὼψ δὲν εὕρισκε λόγια νὰ τὸν εὐχαριστήση. Ἀκούμπησε τὸ ρολόϊ πάνω στὸ γόνατό του καὶ σκούπισε τὴ μύτη του δυνατά.

— Εἶναι κάτι τι γραμμένο μέσα, τοῦ εἶπεν ὁ Κέδρικ. Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶπα τί ἔπρεπε νὰ γράψουν: «Ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ, στὸν πιὸ μεγάλο του φίλο, τὸν κ. Χώψ». Ὅταν θὰ διαβάζετε τὶς λέξεις αὐτές, θὰ μὲ θυμόσαστε. Ὤ, θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν καμμιὰ φορὰ μὲ ξεχάσετε.

Ὁ κ. Χὼψ ξανασκούπισε τὴ μύτη του ἀκόμα πιὸ δυνατά.

— Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ σὲ ξεχάσω, εἶπε, μὲ φωνὴ συγκινημένη. Ἐλπίζω, ὅτι κι' ἐσὺ δὲν θὰ μὲ ξεχάσης, ὅταν θὰ πᾶς ἐκεῖ κάτω μὲ τοὺς λόρδους καὶ τὶς ἐξοχότητες...

— Δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω μὲ ὅποιους κι' ἂν βοεθῶ, κύριε Χώψ, τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς λόρδος. Ἐπέρασα μαζί σας τὶς καλύτερες μέρες τῆς ζωῆς μου. Ἐλπίζω, ὅτι θἄρθετε καμμιὰ φορὰ νὰ μὲ δῆτε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ παπποῦς μου

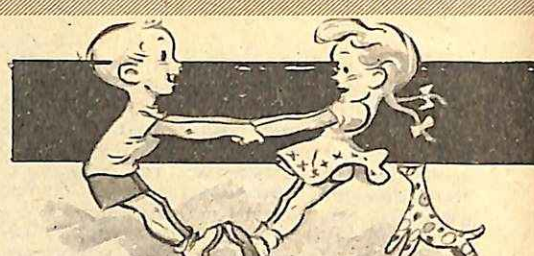

θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ σᾶς γνωρίση καὶ ἴσως σᾶς γράψη ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέση νὰ ἔρθετε, ἀφοῦ μάλιστα θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ ἰδιαιτέρως, γιὰ σᾶς. Δὲν θὰ τὸν ἐχθρεύεστε πολύ, πιστεύω, ἐπειδὴ εἶναι κόμης... Δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ ἔρθετε, ἂν σᾶς προσκαλέση. Δὲν εἶν' ἔτσι;...

— Θὰ ἔρθω γιὰ σένα, ἀπάντησε ὁ κ. Χώψ.

Ἔτσι συμφωνήθηκε μεταξύ τους, ὅτι, ἂν ὁ κ. Χὼψ ἔπαιρνε καμμιὰ φορὰ γράμμα, ποὺ θὰ τὸν καλοῦσε νὰ περάση λίγες μέρες στὴν κομητεία τοῦ Ντόρινκουρ, θὰ ἑτοίμαζε ἀμέσως τὴ βαλίτσα του.

Στὸ βαπόρι

Οἱ ἑτοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι τελείωσαν. Ἦρθε πιὰ ἡ ὥρα, ποὺ τὸ ἁμάξι, ποὺ θὰ πήγαινε τοὺς ταξιδιῶτες στὸ βαπόρι, σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα. Ἕνα περίεργο αἴσθημα ἔνοιωθε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ μικρὸς Κέδρικ. Ἡ μητέρα του εἶχε κλειστῆ γιὰ λίγη ὥρα στὸ δωμάτιό της κι' ὅταν βγῆκε, τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Ὁ Κέδρικ πῆγε κοντά της, ἐνῶ ἡ μητέρα του τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε παράφορα. Ἤξερε ὁ Κέδρικ καλά, ὅτι καὶ τοὺς δυὸ κάτι τοὺς στενοχωροῦσε, ἂν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ τί ἦταν.

— Τὸ ἀγαπήσαμε πολὺ κι' οἱ δυό μας τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτάκι, μαμᾶ... ψιθύρισε γλυκὰ κοντὰ στ' αὐτί της. Τὸ ἀγαπήσαμε πολὺ καὶ θὰ τὸ ἀγαπᾶμε πάντα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ναί, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, σφίγγοντάς τον περισσότερο στὴν ἀγκαλιά της.

Κατέβηκαν ὕστερα γιὰ νὰ μποῦν στὸ ἁμάξι. Ὁ μικρὸς λόρδος κάθησε κοντὰ στὴ μητέρα του, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σπίτι.

Σὲ λίγη ὥρα, βρισκόντουσαν πάνω στὴ γέφυρα τοῦ μεγάλου βαποριοῦ, μέσα στὴν κίνησι καὶ στὸ θόρυβο. Λεωφορεῖα κι' ἁμάξια, ἔφερναν τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ πρόσεχαν γιὰ τὴν τακτοποίησι τῶν ἀποσκευῶν τους. Ἄλλοι ταξιδιῶτες, ἐρχόντουσαν, τρέχοντας ἀπὸ τὸ φόβο, μήπως δὲν προλάβουν τὸ βαπόρι. Οἱ ναῦτες ἔλυναν τὰ σχοινιά, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδιναν διαταγές, κυρίες καὶ κύριοι καὶ παιδιὰ μὲ τὶς δασκάλες τους, ποὺ ἦρθαν ν' ἀποχαιρετήσουν τοὺς φίλους τους, τριγύριζαν στὴ γέφυρα. Μερικοὶ γελοῦσαν καὶ φλυαροῦσαν, ἐνῶ ἄλλοι ἦταν λυπημένοι καὶ σκούπιζαν τὰ μάτια τους μὲ τὸ μαντῆλι τους.

Ὁ Κέδρικ, περίεργος γιὰ τὸ θέαμα, ποὺ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζε, καθόταν καὶ κύτταζε. Ἔβλεπε τὰ χοντρὰ σχοινιά, τὰ κατάρτια, τοὺς ἀξιωματικοὺς μὲ τὰ γαλόνια κι' ἄρχιζε νὰ κάνη σχέδια πῶς νὰ πιάση κουβέντα μαζὶ μὲ τοὺς ναῦτες, ὅταν θὰ ταξίδευαν, γιὰ νὰ μάθη γιὰ τοὺς πειρατές.

Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτή, ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ χεῖλος τῆς γέφυρας, παρακολουθῶντας τὶς τελευταῖες προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως. Διασκέδαζε μὲ τὴ φασαρία αὐτή, μὲ τὶς φωνὲς ποὺ ἔβαζαν οἱ ναῦτες, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή, πρόσεξε κάποια ἀσυνήθιστη κίνησι. Κάποιος ἀγωνιζόταν ν' ἀνοίξη δρόμο γιὰ νὰ φτάση κοντά του. Ἦταν ἕνα παιδὶ δεκαπέντε χρόνων, ποὺ κρατοῦσε ἕνα κόκκινο πρᾶγμα. Ὁ Κέδρικ γνώρισε ἀμέσως τὸν Ντίκ, ποὺ ἔτρεξε κοντά του, λαχανιασμένος.

— Ἦρθα, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς δῶ ἀκόμη μιὰ φορά. Ἤθελα νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ ποὺ ἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα, ποὺ κέρδισα χτές...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ πρᾶγμα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Θὰ τὸ ἔχετε μαζί σας, πρόσθεσε, ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε... Ἔχασα τὸ χαρτί, ποὺ τὸ εἶχα διπλωμένο, καθὼς περνοῦσα μέσα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκεῖ κάτω, στὴν προκυμαία. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὁρίστε. Εἶναι ἕνα μαντῆλι...

Ὁ Ντὶκ εἶπε γρήγορα-γρήγορα τὰ λόγια αὐτά, γιατὶ ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ σειρῆνα τοῦ βαποριοῦ.

Ἀμέσως πήδησε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔγινε ἄφαντος μέσα στὸν κόσμο, πρὶν προλάβη κἂν νὰ τὸν εὐχαριστήση ὁ Κέδρικ.

Σὲ λίγο, ὁ μικρὸς λόρδος τὸν διέκρινε ἀνάμεσα στοὺς ἐπισκέπτες, ποὺ εἶχαν ἔρθει ν' ἀποχαιρετήσουν τοὺς ἀγαπημένους τους. Διευθυνόταν πρὸς τὴ σκάλα, ποὺ ἕνωνε τὸ βαπόρι μὲ τὴν προκυμαία, γιατὶ ἡ σφυρίχτρα εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

— Καλὸ ταξίδι! φώναξε τότε ὁ Ντὶκ ἀπὸ μακρυά. Καλὸ ταξίδι! Νὰ τυλίξης τὸ λαιμό σου μὲ τὸ μαντῆλι, ἅμα βγῆτε στὸ πέλαγος!...

Κι' ἀφοῦ πέρασε τὴ σκάλα, πήδησε στὴν προκυμαία, χαιρετῶντας μὲ τὸ κασκέτο του.

Ὁ Κέδρικ ξεδίπλωσε τὸ μαντῆλι καὶ τὸ κύτταζε. Ἦταν μεταξωτὸ κόκκινο, μὲ πέταλα ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα, ἀλλὰ πιὸ σκοῦρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

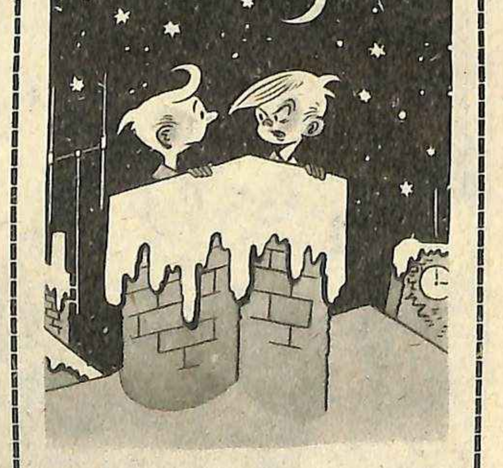

— Σὰν ν' ἄργησε, μοῦ φαίνεται ὁ Ἅη Βασίλης, Γιαννάκη!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οἱ δώδεκα μῆνες

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Βοημίας ζοῦσε μιὰ χήρα μὲ τὰ δυὸ κορίτσια της. Ἡ Μάτζι ἦταν ἴδια ἡ μητέρα της. Σκληρή, ὑπερήφανη, κακιά. Ἡ Λιζαμπέττα, ἡ μικρότερη, ἦταν γλυκειά, ταπεινὴ καὶ ὑπάκουη.

Ἡ μητέρα κι' ἡ ἀδελφή της κοράϊδευαν τὴ μικρὴ κι' ἄφηναν πάντα σ' αὐτήν, νὰ κάνη τὶς πιὸ βαρειὲς δουλειές.

Ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Γεννάρη, ποὺ ἔκανε μεγάλη παγωνιά, ἡ Μάτζι λέει στὴν ἀδελφή της:

— Λιζαμπέττα, ἀπόψε θὰ πάω στὸ χορό. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης στὸ ντύσιμο καὶ στὸ χτένισμα. Θὰ πᾶς ἀκόμη νὰ μοῦ κόψης μερικὰ λουλούδια γιὰ νὰ τὰ βάλω στὰ μαλλιά μου.

— Ἀδελφή μου, λέει ἡ Λιζαμπέττα, ξέρεις πὼς τέτοια ἐποχὴ δὲν ὑπάρχουν λουλούδια...

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ μοῦ βρῆς! Δὲν ζητῶ πολλά. Δυὸ - τρία τριαντάφυλλα μὲ φτάνουν!...

— Ποῦ θέλεις νὰ τὰ βρῶ;

Ἡ Μάτζι τότε θύμωσε κι' ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπάη τὰ πόδια της.

Ἡ μητέρα ἄκουσε τὶς φωνὲς κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της. Κι' ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία ποὺ ἔκλαιγε, εἶπε στὴ Λιζαμπέττα:

— Γιατὶ κακὸ κορίτσι ἀρνιέσαι μιὰ τόσο εὔκολη δουλειά; Γρήγορα νὰ πᾶς νὰ τῆς βρῆς τὰ τριαντάφυλλα!...

Ζαλισμένη ἡ Λιζαμπέττα, τυλίχτηκε σ' ἕνα μάλλινο σάλι, κι' ἔφυγε.

Ἕνας παγωμένος ἀέρας ἔκανε τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ νὰ στριφογυρίζουν μπροστά της. Πῆγε στὸ γειτονικὸ δάσος κι' ἔψαχνε τὸν κάθε θάμνο μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βρῆ κανένα λουλούδι. Δὲν ἔβλεπε παρὰ τοὺς μαύρους κορμοὺς τῶν δέντρων μὲ τὰ σκελετωμένα κλαδιά.

Ξαφνικὰ στὴν κορφὴ ἑνὸς λόφου εἶδε μιὰ παράξενη λάμψι.

Προχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ λόφο κι' ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφή, ἀπὸ τὴ σαστιμάρα της, ἔβγαλε μιὰ φωνή. Γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά, καθόντουσαν δώδεκα παράξενα πρόσωπα.

Τὰ τρία πρῶτα φοροῦσαν ἄσπρη φαρδειὰ γοῦνα καὶ στὸ κεφάλι τους ἔλαμπε ἕνα χοντρὸ διαμάντι. Δίπλα τους τρία ἄλλα φοροῦσαν μεταξωτὰ πράσινα φορέματα κι' ἕνα σμαράγδι στὸ σκοῦφο τους. Λίγο πιὸ πέρα ἄλλα τρία φοροῦσαν ἕνα φόρεμα ὑφασμένο μὲ χρυσάφι κι' ἀσήμι καὶ στὰ καπέλλα τους εἶχαν ἕνα τοπάζι. Καὶ πιὸ πέρα ἦταν ἀκόμα τρία. Εἶχαν ριγμένα στὴ πλάτη τους πανωφόρια καμωμένα ἀπὸ βελοῦδο, ποὺ εἶχε χρῶμα μενεξεδένιο. Αὐτὰ εἶχαν ἕνα διάδημα ἀπὸ ἀμέθυστους.

Ἡ Λιζαμπέττα δὲν φοβήθηκε καθόλου, γιατὶ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ἤρεμα, σοβαρά, ἐπιβλητικὰ καὶ μεγαλόπρεπα. Προχώρησε μὲ θάρρος καὶ τὰ χαιρέτησε μ' εὐγένεια.

Ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης, ποὺ κρατοῦσε ἕνα χρυσὸ σκῆπτρο, τῆς λέει:

— Κορίτσι μου, τί θέλεις ἐδῶ;..

— Ἡ ἀδελφή μου, κύριε, μὲ πρόσταξε νὰ τῆς πάω μερικὰ τριαντάφυλλα. Ἂν δὲν τῆς τὰ πάω, θὰ μὲ διώξη ἀπ' τὸ σπίτι. Λυπηθῆτε με σᾶς παρακαλῶ καὶ βοηθῆστε με!...

— Καϋμένη μικραύλα, θὰ ἤθελα νὰ σὲ βοηθήσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Εἶμαι ὁ Γενάρης, ὅπως δείχνει καὶ τὸ σκῆπτρο αὐτό. Εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ βασιλιᾶς τῆς Γῆς. Δὲν ἔχω ὅμως τὴ δύναμι ν' ἀνοίξω τὸ παραμικρὸ ἀνθάκι. Αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ κάνουν μόνο τ' ἀδέλφια μου ἐκεῖ, ποὺ φοροῦν τὰ πράσινα ροῦχα. Ἀλλὰ δὲν ἦρθε ὁ καιρός τους γιὰ νὰ γίνουν αὐτοὶ βασιλιάδες...

— Τότε εἶμαι καταδικασμένη νὰ πεθάνω ἀπ' τὸ κρύο, εἶπε κλαίγοντας ἡ Λιζαμπέττα. Πῶς νὰ τολμήσω νὰ πάω σπίτι μου μ' ἄδεια χέρια;..

Ἕνας ποὺ ἦταν ντυμένος στὰ πράσινα, συγκινήθηκε καὶ σηκώθηκε λέγοντας:

— Ἀδελφέ μου Γενάρη, ξέρεις ὅτι ἔχω τὴ δύναμι ν' ἀνοίγω τὰ τριαντάφυλλα. Ἂν μπορῆς γιὰ λίγο νὰ παραιτηθῆς ἀπ' τὴ βασιλεία σου καὶ νὰ δώσης σ' ἐμένα τὸ σκῆπτρο σου, θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ ζητάει τὸ κορίτσι.

Ὁ Γενάρης δέχτηκε τὴν παράκλησι τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Μάη. Ὁ νέος τότε πῆρε τὸ σκῆπτρο, καὶ χτύπησε τὸ χιόνι, ποὺ ἔλυωσε ἀμέσως! Φάνηκε ἔτσι ἡ γῆ ντυμένη μ' ἕνα χαλὶ ἀπὸ σμαράγδια. Στοὺς θάμνους φύτρωσαν πράσινα φύλλα. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς παρουσιάστηκε γεμᾶτος τριαντάφυλλα.

Σὲ λίγο ἡ Λιζαμπέττα εἶχε κάνει ἕνα ὡραῖο μπουκέτο. Ὕστερα, ἐνθουσιασμένη, φίλησε τὸ χέρι τῶν δώδεκα αὐτῶν μάγων, κι' ἔφυγε τρέχοντας γιὰ τὸ χωριό της.

— Καλησπέρα τεμπέλα μου! τῆς φώναξε ἡ Μάτζι. Μοὔφερες τὰ τριαντάφυλλα;...

— Ὁρίστε, ἀδερφούλα μου, πάρτα! εἶπε ἡ καλὴ Λιζαμπέττα.

Ἡ Μάτζι, παρ' ὅλο ποὺ χάρηκε, δὲν εἶπε οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ στὴν ἀδελφή της.

— Ξέρεις, τῆς λέει σὲ λίγο. Ὕστερα ἀπ' τὸ χορό, πρέπει νὰ καλέσω σὲ τραπέζι τὸ χορευτή μου. Τὸν ξέρεις τὸ Μαθία. Εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος τοῦ χωριοῦ μας. Πρέπει λοιπόν, νὰ τοῦ κάνω πλούσιο τραπέζι καὶ θέλω φροῦτα κεράσια ἢ μυρωδάτες φράουλες! Ἢ θὰ μοῦ τὰ βρῆς ἢ θὰ σὲ διώξω ἀπ' τὸ σπίτι!...

Ἡ Λιζαμπέττα, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, ἔτρεξε πάλι στὸ δάσος. Ξαναβρῆκε τὰ δώδεκα παράξενα πρόσωπα καὶ τοὺς εἶπε τὴν καινούργια ἀξίωσι τῆς ἀδελφῆς της.

Ὁ Γενάρης τὴ λυπήθηκε πάλι καὶ δάνεισε ξανὰ τὸ σκῆπτρο του στὸν ἀδελφὸ τὸν Ἰούλιο.

Αὐτὸς χτύπησε μὲ μιᾶς τὴ γῆ. Κι' ἀμέσως φανερώθηκε μιὰ βραγιὰ γεμάτη φράουλες.

— Κορίτσι μου, τῆς εἶπε, διάλεξε δώδεκα, τὶς πιὸ χοντρὲς καὶ πάρτες!...

Ἡ Λιζαμπέττα μάζεψε δώδεκα ὄμορφες φράουλες καὶ φιλῶντας πάλι τὸ χέρι τους ἔφυγε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ μητέρα της κι' ἡ ἀδελφή της σάστισαν μόλις τὶς εἶδαν.

Καὶ θέλησαν νὰ τὶς δοκιμάσουν. Ἀπὸ τὴ λαιμαργία τους ὅμως τὶς ἔφαγαν ὅλες.

— Ποῦ τὶς βρῆκες; ρώτησε ἡ Μάτζι.

— Μέσα στὸ δάσος, ἀλλὰ δὲν μ' ἄφησαν νὰ πάρω ἄλλες ἀπ' αὐτές...

— Κουτὴ ποὺ εἶσαι! εἶπε ἡ Μάτζι. Τώρα ποὺ τὶς φάγαμε, τί θὰ δώσω στὸ Μαθία; Μὰ ποτέ σου νὰ μὴν εἶσαι ἱκανὴ γιὰ τίποτα! Πρέπει νὰ πάω μόνη μου ἐκεῖ κάτω νὰ τὶς μαζέψω.

Τυλίχθηκε λοιπόν, στὸ σάλι της καὶ πῆγε στὸ δάσος. Ἐκεῖ εἶδε τὰ δώδεκα πρόσωπα.

— Τί γυρεύεις; τὴ ρώτησε ὁ Γενάρης.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει, ἐσένα; Ἄφησέ με νὰ περάσω τοῦ εἶπε μὲ αὐθάδεια ἡ Μάτζι.

Ὁ κὺρ Γενάρης ἀναστέναξε, καὶ πῆρε ξανὰ τὴ θέσι του ἀνάμεσα στ' ἀδέρφια του.

Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτη κι' ὁ ἄνεμος νὰ σφυρίζη. Χωρὶς νὰ προσέξη τὴ χιονοθύελλα ἡ Μάτζι, προχώρησε μέσα στὸ δάσος.

Κανένας ὅμως δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά...

Τὸ σούρουπο ἡ μητέρα της ἀνησύχησε ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίζη. Καὶ πῆγε νὰ τὴ βρῆ.

Τὸ χιόνι ὅλο κι' ἔπεφτε πιὸ πυκνό.

Ἡ χήρα προχώρησε μέσ' στὸ δάσος. Μὰ κι' ἐκείνη δὲν ξαναφάνηκε πιά...

Ἡ Λιζαμπέττα, ποὺ ξέχασε τὶς ἀδικίες ποὺ τὶς ἔκαναν ἔκλαψε βαθειὰ γιὰ τὸ χαμό τους.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔμεινε μονάχη της, κι' ἦταν ἡ πιὸ πλούσια κι' ἡ πιὸ καλὴ κοπέλλα τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι τὸν ἄλλο χρόνο στὸ χορὸ γνωρίστηκε μὲ τὸ Μαθία, ποὺ τὴν ἔκανε γυναῖκα του κι' ἔζησαν πολλὰ χρόνια καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Δυὸ δάκρυα

—Μικρό μου, ἀρχοντόπουλο, βοήθεια
κάνε σὲ μιὰ καρδούλα ποὺ πονεῖ!
Κράζει ἡ φτωχιὰ μὲ πονεμένα στήθεια,
μὲ μιὰ βραχνὴ τρεμόσβυστη φωνή.
Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κρυφοδακρύζουν
πονετικὰ θωροῦν τὴ δυστυχιά.
Δυὸ λόγια λέει, ποὺ καρδιὲς δροσίζουν,
Κι' ἐλεημοσύνη κάνει στὴ φτωχιά.

Καὶ τῆς ψυχῆς του τὰ λαμπρὰ τ' ἀστέρια,
—τὰ δάκρυα του—πρὶν στὴν γῆ κυλήσουν,
ἐπέσανε σ' ἑνὸς ἀγγέλου χέρια.
ποὺ τἄφερε γοργὸς μὲ περηφάνεια
ἐκεῖ ψηλὰ στ' ἀθώρητα οὐράνια,
τοῦ Πλάστη τὴν κορῶνα νὰ στολίσουν.

ΑΝΤ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ μπουναμᾶς τῆς Θεώνης

Τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς ὁ κύριος Ἀγησίλαος εἶπε στὴν κορούλα του, τὴν Θεώνη, πὼς εἶχε ὑποχρέωσι νὰ δώση κάτι στὸ πιὸ φτωχὸ κοριτσάκι τῆς γειτονιᾶς. Οἱ γονεῖς του δὲν θὰ εἶχαν λεφτὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσουν ἕνα μπουναμᾶ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ δώση ἐκείνη κάτι ἀπὸ τὰ δικά της πράγματα.

Ἡ μικρὴ Θεώνη δέχτηκε πρόθυμα τὴν ὑπόδειξι τοῦ πατέρα της. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τὴ ρώτησε τί ἀκριβῶς ἀποφάσισε νὰ χαρίση, ἡ μικρούλα τοῦ ἀπάντησε:

— Θὰ τῆς δώσω τὸ μπουκαλάκι μου μὲ τό... μουρουνόλαδο!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς μιὰ γυναικούλα λέει σὲ κάθε περαστικό:

— Κάντε μιὰ ἐλεημοσύνη ν' ἀγοράσω λίγο ψωμί.

Κι' ὁ Τάκης περνῶντας ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ μητέρα του, λέει:

— Τί κουτὴ ποὺ εἶναι, μαμᾶ! Μέρες ποὺ εἶναι δὲν λέει ν' ἀγοράση κανένα αὐτοκίνητο!

★

Μιὰ ζητιάνα χτυπάει τὸ κουδοῦνι. Ἡ Ἀνθούλα τρέχει, ἀνοίγει καὶ τῆς δίνει ἕνα κομμάτι ψωμί.

— Σ' εὐχαριστῶ, κοριτσάκι μου, τῆς λέει ἐκείνη. Θὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ σοῦ δώση ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

— Τότε, μὴ ξεχάσης νὰ τοῦ πῆς νὰ μοῦ χαρίση μιὰ μεγάλη κούκλα τὴν Πρωτοχρονιά, ἀπαντᾶ ἀφελέστατα ἡ Ἀνθούλα.

★

— Γιαννάκη, τί θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω γιὰ δῶρο τὴν Πρωτοχρονιά; Αὐτοκινητάκι ἢ ἕνα μεγάλον εὔζωνα;

Κι' Γιαννάκης:

— Θεῖε μου, σκεφθήκατε πολὺ καλὰ νὰ μοῦ πάρετε τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ τὸ ὁδηγῆ... ὁ εὔζωνας!

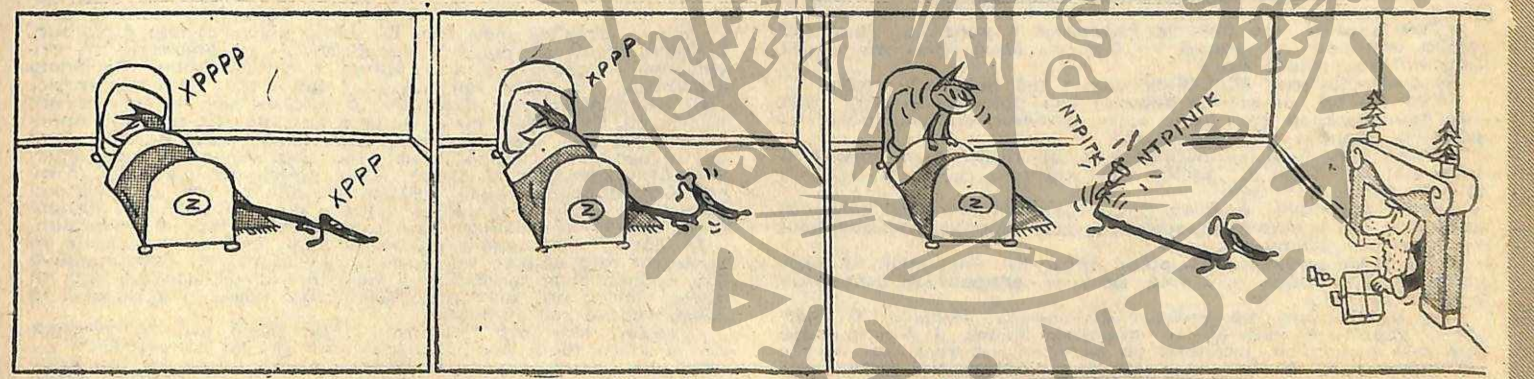

Ὁ Ἅγιος Βασίλης προδίδεται ἀπὸ τὸ σκύλο τῆς Ζωΐτσας

Ἡ Τύχη τοῦ Ἰνδοῦ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Α Π' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φτάσει στὸ σπίτι τοῦ ἰσχυροῦ ἄρχοντα Ἰμπραήμ Χάν, προσκαλεσμένος του γιὰ ἕνα κυνήγι θηρίων, ὁ Ἄλγλος ὑπολοχαγὸς ὁράνσις Γκόρντον ἐνδιαφερόμενος πολὺ γιὰ τὴν ὁμορφη ξαδέρφη τοῦ πλουσίου αὐτοῦ Ἰνδοῦ.

Ἡ κοπέλλα ἐκείνη ἦταν ὀρφανὴ κι' εἶχε ζήσει πάντα στὸ σπίτι τοῦ μοναδικοῦ συγγενοῦ της. Μὰ ἡ φιλοξενία του βάραινε τὴν εὐαίσθητη ψυχή της, γιατὶ εἶχε σπουδάσει σ' ἕνα ἀγγλικὸ κολλέγιο τῆς Καλκούτας κι' εἶχε συνηθίσει νἄχη δική της προσωπικότητα. Προπάντων, τῆς φαινόταν ἀνυπόφορο τὸ ἀγέρωχο καὶ λίγο περιφρονητικὸ φέρσιμο τοῦ Ἰμπραήμ.

Ὁ Γκόρντον κι' ἡ μικρὴ Καντὶρ ξανασυναντήθηκαν συχνὰ κι' ἀγαπήθηκαν. Μὰ ὁ Ἰμπραὴμ δὲν εὐνοοῦσε καθόλου τὸ εἰδύλλιό τους. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ξένου γιὰ τὴν ξαδέρφη του τὸν εἶχε κάνει νὰ προσέξη κι' αὐτὸς τὰ φυσικά της χαρίσματα. Κι' ἀπὸ τότε ἡ ἀδιαφορία του ἔγινε μιὰ ἄγρια ζήλεια. Ὡστόσο δὲν κατώρθωνε νὰ κάνη τὴν Καντὶρ ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπ' τὸν ἀξιωματικό.

Ὁ Γκόρντον κατάφερε ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου...

—Τὸν ἀγαπῶ! τοῦ δήλωσε θαρραλέα ἡ κοπέλλα. Εἶμαι Ἀγγλίδα ὑπήκοος καὶ μπορῶ νὰ διαθέσω ὅπως θέλω τὴν καρδιά μου καὶ τὸν ἑαυτό μου!

Ἡ ἀπάντησή της ἐξερέθισε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν Ἰνδό.

Ἕνα βράδυ, οἱ φιλοξενούμενοί του βρίσκονταν στὴν ταράτσα τοῦ μεγάρου του. Κάθε τόσο, φτάνανε ἀπὸ μακρυὰ οἱ παράξενοι θόρυβοι τῆς ζούγκλας.

Κάποια στιγμή, ὁ Ἰμπραὴμ ἔκασε ἀπ' τὰ μάτια του τὸν Γκόρντον καὶ τὴν Καντίρ. Ἔμαξε τότε καὶ τοὺς βρῆκε σὲ μιὰ ἥσυχη καὶ σκοτεινὴ γωνιά.

Ἦταν σφιγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον. Δὲν μιλοῦσαν καθόλου. Ὁ Ἰμπραὴμ ἄκουσε μονάχα τοὺς στεναγμούς τους κι' ἕνα ἤχο φιλιοῦ...

Μιὰ τυφλὴ μανία τὸν κυρίεψε τότε. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ, μ' ἕνα τρόπο σατανικό, ὥστε νὰ ἐξασφαλίση συγχρόνως τὴν ἀτιμωρησία.

Τὴν ἄλλη μέρα, θὰ γινόταν ἕνα κυνήγι τίγρεων. Ὁ Γκόρντον, ξέροντας πὼς θὰ τὸ παρακολουθοῦσε ἡ Καντὶρ πάνω ἀπὸ ἕνα ἐλέφαντα, σκόπευε νὰ σκοτώση μιὰ τίγρι καὶ νὰ τῆς τὴν προσφέρη. Ὁ Ἰμπραὴμ τοῦ εἶχε διαθέσει ἕνα καθορσαίμο κι' ἀτίθασσο μαῦρο ἄλογο. Οἱ κυνηγοὶ ξεκίνησαν ἀπὸ νωρὶς.

Ὅταν φτάσανε κοντὰ σ' ἕνα βάλτο, τοὺς εἰδοποίησε ἕνας ἰθαγενὴς πὼς εἶχαν βρεθῆ τὰ ἴχνη μιᾶς τίγρεως. Ὁ Ἰμπραὴμ τότε ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες. Σχημάτισαν ὅλοι ἕνα ἡμικύκλιο καὶ προχώρησαν, ἀκολουθῶντας τὰ λαγωνικά.

Σὲ λίγο, ὁ Γκόρντον πρόσεξε πὼς τ' ἄλογό του παρουσίαζε σημεῖα ἀνησυχίας: φυσοῦσε, πηδοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν πετάξη ἀπ' τὴ σέλλα. Ἄφοῦ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ τὸ ἡμερέψη, ὁ νέος ἦταν ἕτοιμος νὰ ζητήση νὰ τοῦ τὸ ἀλλάξουν. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ ζῶο ἀφηνίασε κι' ἔτρεξε σὰν τρελλὸ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας! Ὁ ὁράνσις φρόντισε νὰ κρατηθῆ γερὰ πάνω στὴ σέλλα. Τοῦ ἦρθε ἡ ἀόριστη ὑποψία πὼς ὁ Ἰμπραὴμ Χὰν τοῦ εἶχε σκαρώσει κάποιο ἄσχημο παιχνίδι...

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τὸ ζῶο ἄρχισε νὰ κουράζεται καὶ νὰ λιγοστεύη τὸ τρέξιμό του. Ὁ ὑπολοχαγὸς τότε ἐπιχείρησε νὰ τὸ γυρίση πρὸς τὰ πίσω. Τοῦ κάκου ὅμως. Τέλος, τ' ἄλογο σταμάτησε κάτω ἀπόνα πελώριο δέντρο. Ὁ Γκόρντον ἑτοιμαζόταν νὰ ξεπεζέψη, ὅταν ἕνα παράξενο ἀφύρυγμα ἔκανε τὸ ζῶο νὰ τιναχτῆ. Ἀμέσως κατόπιν, ἀκούστηκε ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος, σὰν ἀπὸ ὁδοστρωτῆρα, κι' ἄλλα πάλι σφυρίγματα, πίσω ἀπ' τὰ δέντρα.

Ὁ νέος κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐξαγριωμένο ρινόκερω!

Τ' ἄλογο ἐνοιωσε τὸν κίνδυνο καὶ θέλησε νὰ φύγη. Μὰ δὲν εἶχε πιὰ δυνάμεις. Ἔτρεμε μονάκα καὶ χλιμίντριζε πονεμένα.

Σὲ λίγες στιγμές, φάνηκε ὁ ρινόκερως. Κύτταξε γύρω του. Τὰ μικροσκοπικά του μάτια εἶχαν κοκκινίσει ἀπὸ θυμό. Ἔσκυψε ὕστερα τὸ κεφάλι του μπροστὰ κι' ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἄλογου.

Ὁ Γκόρντον εἶδε νὰ φτάνη ἡ τελευταία του ὥρα. Ἐλευθέρωσε τὰ πόδια του ἀπ' τοὺς ἀναβολεῖς, πήδησε πρὸς τὰ πάνω καὶ κατάφερε ν' ἁρπαχτῆ ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου.

Ἦταν καιρός! Τὸ κέρατο τοῦ ρινόκερω εἶχε χωθῆ κι' ὅλας στὴν κοιλιὰ τοῦ ἄλογου, ποὺ χλιμίντρισε ἀπελπισμένα! Τὸ θηρίο πήδησε πάνω στὸ ζῶο, πατῶντας το καὶ λυώνοντάς το μὲ τὸ βάρος του. Ὕστερα ἄρχισε νὰ τριγυρίζη γύρω στὸ δέντρο, τρίβοντας τὸ κέρατό του πάνω στὴ φλοῦδα.

Ὁ ὁράνσις δὲν ἔβλεπε ρόδινη τὴν κατάστασή του. Βρισκόταν στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἄοπλος — γιατὶ εἶχε χάσει τὸ ντουφέκι του ὅταν ἀφηνίασε τ' ἄλογο. Τὸν βασάνιζε ἡ ζέστη, καὶ τὰ ἔντομα τὸν ἀνάγκαζαν ν' ἀλλάζη θέσι διαρκῶς, κινδυνεύοντας νὰ γκρεμιστῆ ἀπ' τὸ κλαδί...

Ἂν οἱ σύντροφοί του δὲν ἀντιλαμβάνονταν ἐγκαίρως τὴν ἀπουσία του, ἦταν χαμένος!

Πόσην ὥρα κράτησε τὸ μαρτύριό του αὐτό; Δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ὑπολογίση... Ξαφνικὰ ὅμως, ἔφτασε στ' αὐτιά του ἕνας μακρυνὸς καλπασμὸς ἀλόγων. Ὁ ρινόκερως εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς τὸ θόρυβο κι' ἔδειχνε ἀνησυχία. Σὲ λίγα λεπτά, παρουσιάστηκαν δυὸ Ἰνδοὶ στρατιῶτες, τοῦ τάγματος τοῦ Γκόρντον. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ εἶχαν λάβει μέρος στὸ κυνήγι. Βλέποντας ξαφνικὰ τὸν ἀξιωματικό τους νὰ φεύγη καλπάζοντας, ὑποπτεύθηκαν πὼς θᾶχε ἀφηνιάσει τὸ ἄλογό του κι' ἔτρεξαν πίσω του. Εὐτυχῶς, εἶχαν φτάσει ἐγκαίρως. Σήκωσαν τὰ ὅπλα τους καὶ πυροβόλησαν τὸ ρινόκερω τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήση ἐναντίον τους. Τὸ θηρίο σταμάτησε. Τὰ πόδια του λυγίσανε καὶ ἔπεσε στὴ γῆ νεκρό.

Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἰθαγενῶν, ὁ ὑπολοχαγὸς κατέβηκε ἀπ' τὸ δέντρο. Καὶ γιὰ νὰ συνέλθη ἅπιε λίγο κονιὰκ ποὺ τοῦ πρόσφερε ἕνας ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς στρατιῶτες. Ξαναπέρασε τότε μυαλό του ἡ ὑποψία ποὺ τοῦ εἶχε γεννηθῆ προηγουμένως, ὅταν ἀφηνίασε τ' ἄλογο. Πῆγε κοντὰ στὸ ζῶο, ποὺ ἦταν πιὰ ἕνας ἄμορφος ὄγκος. Ἔλυσε τὴ σέλλα, τὴν ἐξέτασε καὶ βρῆκε ἀπὸ μέσα κάτι μικρὲς αἰχμές, σὰν καρφιά, ποὺ ξεπρόβαλλαν ἕνα-δυὸ πόντους! Δὲν δυσκολεύτηκε πιὰ νὰ καταλάβη.

Τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ καβαλλάρη ἔκανε τὰ καρφιὰ νὰ χώνωνται στὶς σάρκες τοῦ ἄλογου. Γι' αὐτό, τὸ δυστυχισμένο ζῶο προσπαθοῦσε συνεχῶς νὰ πετάξη τὸν ἀξιωματικό ἀπ' τὴ σέλλα. Ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες εἶχε κόψει στὸ μετεξὺ τὸ μακρὺ κέρατο τοῦ ρινόκερω.

—Σαχίμπ! εἶπε στὸ Γκόρντον. Ἕνα δῶρο γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶς! Εἶναι ἕνα φυλαχτό, ποὺ φέρνει εὐτυχία!...

Καὶ πραγματικά, ὁ νέος τὸ πρόσφερε στὴ λατρευτή του Καντίρ, τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους.

ΤΖΩΡΤΖ ΣΜΙΘ

Συναρπαστικὸ ἐπιστημονικο-φανταστικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ "Αξελ Κάμερον

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μιὰ μέρα τοῦ ἔτους 2007, μιὰ εἰδικὴ ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας εἰδοποιεῖται ὅτι ἕνα ἀστροσκάφος προσγειώθηκε κοντὰ στὸ Ντὲ Μόϊν τῆς Ἰόβας κι' ὅτι βγῆκαν ἀπ' αὐτὸ κάτι παράξενα ὄντα. Φεύγουν ἀμέσως γιὰ ἐκεῖ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας καὶ δύο πράκτορές του, ὁ Σὰμ καὶ ἡ Μαίρη, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τίνος πρόκειται. Ὅταν ὅμως φτάνουν ἐπὶ τόπου, τοὺς πληροφοροῦν ὅλοι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα δυὸ νεαρῶν, ποὺ εἶχαν φτιάσει ἕνα ψεύτικο ἀστροσκάφος. Κι' ὅμως ὁ Διευθυντὴς ἔχει μιὰ φωτογραφία ποὺ δείχνει πὼς προσγειώθηκε πραγματικὰ τὸ ἀστροσκάφος, τὸ ὁποῖο τώρα ἔχει ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ὅλοι οἱ ἐντόπιοι προσπαθοῦν νὰ παρεμποδίσουν τὶς ἐρευνες τῶν τριῶν πρακτόρων. Αὐτοὶ πηγαίνουν τότε στὸ σταθμὸ τηλεοράσεως τοῦ Ντὲ Μόϊν. "Οταν ὁ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ καταλαβαίνη πὼς ἔχουν ὑποπτευθῆ κάτι, θέλει νὰ τοὺς πυροβολήση, ἀλλ' αὐτοὶ προλαβαίνουν καὶ τὸν σκοτώνουν μὲ τὰ πιστόλια ἀκτίνων τους. Βρίσκουν τότε κολλημένο στὴν πλάτη του ἕνα ἄμορφο καὶ γλοιῶδες ζωντανὸ πλάσμα. Τὸ βάζουν σ' ἕνα κουτὶ γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσουν ἀργότερα, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι πιὰ νεκρὸ καὶ παθαίνει ἀποσύνθεσι. Καταλαβαίνουν ὡστόσο ὅτι αὐτὸ κι' ἄλλα ὅμοια ἔφτασαν ἀπὸ ἄλλο πλανήτη, κόλλησαν στὴν πλάτη τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας καὶ τοὺς ὑποδούλωσαν, καθιστῶντας τους τυφλὰ ὄργανά τους, σὰν νευρόσπαστα. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας ἀποφασίζει τότε ν' ἀναφέρη τὴν κατάσταση στὸν Πρόεδρο τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, γιὰ νὰ πάρη ἐπειγόντως τὰ ἐπιβαλλόμενα ἔκτακτα μέτρα, πρὶν ἐξαπλωθῆ τὸ κακό.

2ον

Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθοῦν ὅλες οἱ χῶρες τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ συνδρομή τους, μέσα στὰ πλαίσια τῶν διεθνῶν νόμων.

Ἦταν ἕνας ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, ποὺ ἀπειλεῖτο ἀπ' τοὺς ἐξωγήϊνους ἐπιδρομεῖς. Τὶ σημασία εἶχε, ἂν οἱ ἐχθροὶ προέρχονταν ἀπ' τὸν Ἄρη, τὴν Ἀφροδίτη, τοὺς δορυφόρους τοῦ Διός, ἢ ἀκόμα ἔξω ἀπ' τὸ ἡλιακὸ σύστημα; Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀποκρουσθοῦνε.

Τὸ μόνο ἀληθινὰ ἐξαιρετικὸ χάρισμα ποὺ εἶχε ὁ Διευθυντής, ἦταν νὰ μπορῆ νὰ σκέπτεται λογικὰ γιὰ τὰ ἀπίστευτα γεγονότα, ὅπως καὶ γιὰ τὰ συνηθισμένα. Κι' αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο, γιατὶ τὰ περισσότερα μυαλὰ σκοντάφτουν, ὅταν ἀντιμετωπίσουν δεδομένα ἀντίθετα πρὸς τὶς βασικὲς πεποιθήσεις τους.

«Ἀδύνατο, δὲν μπορῶ νὰ τό πιστέψω» συνηθίζουν νὰ λένε δυὸ κατηγορίες ἀνθρώπων, οἱ διανοούμενοι κι' οἱ Βλάκες.

"Οχι ὅμως κι' ὁ Διευθυντής..

Γιὰ νὰ φτάσουμε ὡς τὸν Πρόεδρο, ἔπρεπε πρῶτα νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ κόσκινο τῆς ἰδιαιτέρας φρουρᾶς του. Ἕνα μηχάνημα ἀκτινοσκοπήσεως ἀποκάλυψε πὼς κρατοῦσα πάνω μου ἕνα πιστόλι ἀκτίνων, κι' ἀναγκάσθηκα νὰ τὸ παραδώσω.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, διεπίστωσα πὼς ἡ Μαίρη ἦταν ἀληθινό... κινητὸ ὁπλοστάσιο! Κι' ὅμως, θὰ πίστευε κανεὶς πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη πάνω της τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕνα φύλλο χαρτί.

Ὁ Διευθυντὴς ἄφησε τὸ μπαστοῦνι του, δίχως νὰ περιμένη νὰ τοῦ τὸ ζητήσουνε.

Μᾶς πῆραν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, φωτογράφησαν τὸν ἀμφιβληστροειδῆ τῶν ματιῶν μας, γιὰ τὴν πληρέστερη διαπίστωσι τῆς ταυτότητός μας, καὶ μᾶς ὡδήγησαν σὲ μιὰ αἴθουσα ἀναμονῆς. Μόνο στὸ Διευθυντὴ ἐπέτρεψαν νὰ παρουσιασθῆ στὸν Πρόεδρο.

"Επειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, μᾶς κάλεσαν κι' ἐμᾶς. Ὁ Διευθυντὴς μᾶς σύστησε στὸν Πρόεδρο. Ψιθύρισε λίγα τυπικὰ λόγια. Ἡ Μαίρη ὑποκλίθηκε.

Ὁ Πρόεδρος μᾶς εἶπε πὼς ἦταν εὐτυχισμένος ποὺ ἔκανε τὴ γνωριμία μας, καὶ μᾶς χάρισε τὸ περίφημο χαμόγελό του, ποὺ εἶχε γίνει πασίγνωστο μὲ τὴν τηλεόρασι. "Εδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀληθινὰ εὐτυχισμένος ποὺ μᾶς ἔβλεπε—πρᾶγμα ποὺ ἔδιωξε τὴν ἀρχικὴ ἀμηχανία μου.

Ὁ Διευθυντὴς μὲ διέταξε νὰ διηγηθῶ ὅσα εἶχα κάμει κι' εἶχα δῆ στὸ διάστημα τῆς ἀποστολῆς μας. "Οταν ἔφτασα στὴν ἐκτέλεσι τοῦ δυστυχισμένου Μπάρνες, προσπάθησα νὰ ὁδηγηθῶ ἀπ' τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Διευθυντοῦ. Μὰ ἡ φυσιογνωμία του ἔμενε τελείως ἀνέκφραστη.

Παρέλειψα λοιπὸν νὰ πῶ πὼς εἶχα ἐνεργήσει κατὰ διαταγή του κι' ἄφησα νὰ ἐννοηθῆ πὼς εἶχα πυροβολήσει γιὰ νὰ προστατέψω κάποιον ἄλλο πράκτορα, ὅταν εἶχα δῆ τὸ Μπάρνες νὰ παίρνη τὸ πιστόλι του.

— Μὴν παραλείπης τίποτε, μὲ διέταξε ὁ Διευθυντής.

Ἐξήγησα λοιπὸν πὼς μοῦ εἶχε πῆ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ πυροβολήσω. Ὁ Πρόεδρος τοὔριξε μιὰ λοξὴ ματιά.

Ἐξακολούθησα νὰ μιλάω γιὰ τὸ παράσιτο. Καὶ σταμάτησα μόνον ὅταν διηγήθηκα ὅλα ὅσα εἶχα νὰ πῶ.

"Υστερα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Μαίρης. Αὐτὴ κοκκίνισε λιγάκι, καθὼς ἐξηγοῦσε στὸν Πρόεδρο τὴν ἀντίδρασι ποὺ προκαλοῦσε συνήθως τὸ σεξ-ἀππὴλ της στοὺς κανονικοὺς ἄντρες, καὶ διευκρίνιζε πὼς δὲν τὴν εἶχε παρατηρήσει καθόλου στοὺς δυὸ Μὰκ Λέϊν, οὔτε στὸν πολισμαν τῆς Τροχαίας, οὔτε στὸ Μπάρνες.

Ὁ Πρόεδρος τὴν ἄκουσε σοβαρά, δίχως νὰ τὴ διακόψη καθόλου. "Εμενε ἀκίνητος κάμποσα λεπτά, κι' ὕστερα εἶπε στὸ Διευθυντή:

— "Αντριου, οἱ ὑπηρεσίες σας εἶναι ἀληθινὰ ἀνεκτίμητες. Οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔχετε δώσει, εἶχαν κάποτε ἀνυπολόγιστες συνέπειες, σὲ στιγμὲς κρίσιμες. Τώρα ὅμως...

— Ἀρνεῖσθε λοιπόν; διέκοψε ὁ Διευθυντής.

— Δὲν εἶπα αὐτό!

— Πρόκειται ὅμως νὰ τὸ πῆτε!

Ὁ Πρόεδρος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Σκόπευα μόνο νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἴσαστε μεγαλόφυΐα, ἀλλὰ κι' ὅτι οἱ μεγαλοφυΐες μπορεῖ νὰ κάνουν κάποτε λάθη.

— Ἀκοῦστε με, Τόμ! Περίμενα αὐτὴ τὴν ἀντίδρασί σας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔφερα καὶ μάρτυρες μαζί μου. Δὲν τοὺς ἔχω δώσει κανένα φάρμακο, οὔτε τοὺς ἔχω δασκαλέψει. Καλέσετε τοὺς εἰδικοὺς τῆς ψυχολογικῆς ὑπηρεσίας σας, γιὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ τοὺς βγάλουν ψεῦτες. Νὰ δῆτε πὼς δὲν θὰ καταφέρουν τίποτα.

Ὁ Πρόεδρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς εἴσαστε ἱκανώτερος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀπ' ὅλους τοὺς εἰδικούς μου, εἶπε. "Ας πάρουμε γιὰ παράδειγμα αὐτὸν τὸ νέο. Ἦταν ἕτοιμος νὰ κινδυνέψη νὰ κατηγορηθῆ γιὰ φόνο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς καλύψη. Ἔχετε τὸ ταλέντο νὰ ἐμπνέετε ὁλοκληρωτικὴ ἀφοσίωσι στοὺς ὑφισταμένους σας. Ὅσο γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα... δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι ποὺ νὰ ἰσοδυναμῆ μὲ τὴν κήρυξι ἐμπολέμου καταστάσεως, ἐπειδὴ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα τὸ σεξ-ἀππήλ της!

Ἡ Μαίρη προχώρησε ἕνα βῆμα.

— Ξέρω καλὰ τὶ λέω, κύριε Πρόεδρε! δήλωσε μὲ πεποίθησι. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω πὼς τὸ ξέρω, εἶναι ὅμως βέβαιο ὅτι, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἄντρες κανονικοί.

— Ξεχνᾶτε ὡστόσο μιὰ ἐξήγησι ἀρκετὰ λογική, ἀπάντησε ὁ Πρόεδρος. Ἴσως νὰ ταφέρε ἡ Τύχη, ὥστε νὰ συναντήσετε τὴν ἴδια μέρα τέσσερες ἄντρες... ψυχρούς! Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Ἡ Μαίρη σώπασε. "Οχι ὅμως κι' ὁ Διευθυντής.

— Μὴ ἐπιτέλους, Τόμ!... ἄρχισε.

Ἀνατρίχιασα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ποὺ μιλοῦσε στὸν Πρόεδρο.

— Σᾶς γνώρισα, συνέχισε ἐκεῖνος, ὅταν ἤσαστε πρόεδρος μιᾶς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Γερουσίας. Ἤμουν τότε ὁ κυριώτερος συνεργάτης σας... Ξέρετε καλὰ πὼς δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσα τώρα, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐξηγηθοῦν ἀλλοιώς τὰ πράγματα... Καὶ τὸ ἀστροσκάφος; Τί εἶχε μέσα; Γιατὶ δὲν μπόρεσα κἂν νὰ φτάσω στὸ

Μικρὲς Ἱστορίες

Τὸ φιλὶ τοῦ "Αη Βασίλη

Μιὰ παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς μιὰ γεροντοκόρη πενήντα Μαΐων, καθόταν σ' ἕνα παγκάκι τοῦ μικροῦ πάρκου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Εἶχε κάνει μερικὰ ψώνια στὰ μαγαζιὰ καὶ περίμενε μιὰ φίλη της γιὰ νὰ γυρίσουν μαζὶ στὸ σπίτι.

Κάποιος ὅμως πού, ὅπως ὑποπτεύθηκε ἡ ρωμαντικὴ γεροντοκόρη, θὰ εἶχε κάνει λάθος, ἐπειδὴ ἦταν σκοτάδι, στάθηκε πίσω της καὶ κλείνοντας τὰ μάτια της μὲ τὰ χέρια του, τῆς εἶπε:

— Κούκου!... "Αν βοῆς ποιὸς εἶμαι, θὰ σὲ φιλήσω!...

Ἡ γεροντοκόρη, παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ της γιὰ τὸ λάθος αὐτό, κύτταξε ὡστόσο νὰ ἐπωφεληθῆ κι' ἀπάντησε ὁλογλύκα:

— Ὁ "Αη-Βασίλης!

— Τότε σοῦ ἀξίζει ἕνας μπουναμᾶς! τῆς ἀπάντησε ὁ μυστηριώδης.

"Αη-Βασίλης.

Καὶ σκύβοντας τῆς ἔδωσε στὰ χεῖλη ἕνα φιλὶ διαρκείας, ποὺ τὴν ξετρέλλανε.

— Τὶ φιλὶ ἦταν αὐτό, ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ "Αη-Βασίλης! ἔλεγε σὲ λίγο στὴ φίλη της ποὺ ἔφτασε στὸ ραντεβοὺ καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀνειροπολησί της. Μὲ ἄρπαξε μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ ἄλλο μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμό...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τελειώση τὴν περιγραφὴ τοῦ φιλιοῦ, γιατί, ξαφνικὰ πετάχτηκε ὀρθία κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Πῶ, πῶ, "Αη-Βασίλη μου! Πάει τὸ κολλιέ μου!...

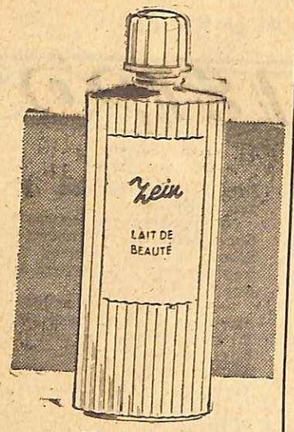

ZEIN
LAIT DE BEAUTÈ

Το «ΖΕΙΝ», έχει μεγίστην καθαριστικήν ιδιότητα. Λευκαίνει, λεπτύνει, φωτίζει και τρέφει την επιδερμίδα. Παρατείνει την νεότητα της επιδερμίδος, εξαφανίζει ρυτίδες, πανάδες, λεκέδες κ.τ.λ. συμπτώματα μαρασμού του χρώματος.

Πωλείται σ' όλα τα κεντρικά Φαρμακεία και Μυροπωλεία 'Αθηνών και Πειραιώς.

Ν. Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Εύφράνορος 14 — Τηλ. 71-307
ΑΘΗΝΑΙ

Ο
ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΜΜΕΡ
ΣΑΣ
ΕΥΧΕΤΑΙ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙ ΣΜΕΝΑ

ΙΡΙΣ

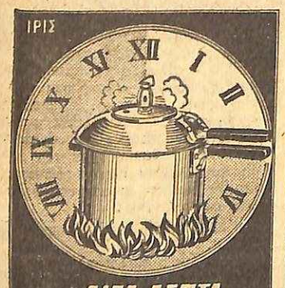

ΣΙΛΒΕΡ
Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ
ΕΡΓ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 • ΤΗΛ. 53.310

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
LYDIA P
Γαλάκτωμα Νο 1 για ξηρά δέρματα Νο 2, για κανονικά Νο 3 για λιπαρά κρέμα με βιταμίνη Α' για ξηρά δέρματα.
Τηλ. 612-450

μέρος που εἶχε προσγειωθῆ;

Ἔβγαλε τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε ληφθῆ ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ δορυφόρου Βῆτα, καὶ τὴν ἔδειξε στὸν Πρόεδρο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔδειξε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Ξέρω, ξέρω, Ἄντριους!... εἶπε. Ἔχω ὅμως κι' ἄλλες πηγὲς πληροφοριῶν... Ἐπιμείνατε γιὰ τὴ σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς φωτογραφίας, ὅταν μοῦ τηλεφωνούσατε. Ὡστόσο, ἐγὼ ἐξακρίβωσα ἀπ' τὴ γεωδαιτικὴ ὑπηρεσία ὅτι τὰ ὅρια τῆς φέρμας τῶν Μὰκ Λεῖν ἀνταποκρίνονται ἀκριβῶς στὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος αὐτοῦ τοῦ φωτογραφημένου ἀντικειμένου. Ἁπλούστατα, ἀπ' τὸ δορυφόρο φωτογράφισαν τὸ ψεύτικο ἀστροσκάφος τῶν δυὸ φασερέρ!

»Δὲν σᾶς παρεξηγῶ ἄλλωστε γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ λάθος σας, Ἄντριους. Δὲν ξέρετε καλὰ αὐτὰ τὰ μέρη.... Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος χάθηκα κάποτε, ὅταν ἀπομακρύνθηκα λίγο ἀπ' τὸ σπίτι μου...

— Πήγατε σεῖς ὁ ἴδιος ἐκεῖ κάτω, γιὰ νὰ ἐξελέγξετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεωδαιτικῆς ὑπηρεσίας;

— Ὄχι βέβαια!

— Εὐτυχῶς! Γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σᾶς κολλοῦσε κανένα κατάπλασμα στὴ ράχη... καὶ τότε, ἀλλοίμονο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες!

»Νὰ εἴσαστε βέβαιος πάντως ὅτι ὁ ὑπάλληλος τῆς γεωδαιτικῆς ὑπηρεσίας, ποὺ σᾶς ἔδωσε τὶς πληροφορίες ἀπὸ κεῖ κάτω, εἶναι τώρα σκλάβος τῶν παρασίτων! Ναί, ὅπως κι' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ντὲ Μόϊν, οἱ δημοσιογράφοι τῆς περιφερείας, οἱ τηλεγραφηταί, οἱ ἀστυνομικοί, τελοσπάντων ὅλοι ὅσοι κατέχουν ζωτικὲς θέσεις!

»Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Τόμ, μὲ ποιοὺς ἐχθροὺς ἔχουμε νὰ κάνουμε... ἐκεῖνοι ὅμως μᾶς ξέρουν καλά! Ἄλλοτε κόβουνε τὰ νεῦρα τῆς κοινωνικῆς μας ὀργανώσεως, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἔγκαιρη μετάδοσι πληροφοριῶν... ἄλλοτε ἐξουδετερώνουν αὐτὲς τὶς πληροφορίες μ' ἄλλες ψεύτικες, ὅπως ἔκαναν χρησιμοποιώντας τὸ Μπάρνες... Ἔχετε καθῆκον, κύριε Πρόεδρε, νὰ διατάξετε ἀμέσως τὴν τελεία ἀπομόνωσι τῆς μολυσμένης περιοχῆς. Εἶναι ἡ μόνη μας ἐλπίδα!

—Ἄ, ναί, ὁ Μπάρνες... πρόφερε μαλακὰ ὁ Πρόεδρος. Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο, Ἄντριους, πρέπει κάτι νὰ σᾶς δείξω!

Πάτησε ἕνα κουμπί, ποὺ ὑπῆρχε πάνω στὸ γραφεῖο του, καὶ διέταξε, μέσα σ' ἕνα μικρόφωνο:

— Συνδέσετέ με μὲ τὸ σταθμὸ στερεοτηλεοράσεως τοῦ Ντὲ Μόϊν. Θέλω τὸ διευθυντή, προσωπικῶς.

Ὕστερα πάτησε ἄλλο κουμπί. Ἕνα μέρος τοῦ τοίχου φωτίσθηκε. Καὶ φάνηκε πάνω του τὸ γραφεῖο τοῦ Μπάρνες, ὅπου βρισκόμαστε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

Μέσα σ' αὐτό, βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ γέμιζε σχεδὸν ὅλη τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως. Ἦταν ὁ Μπάρνες... ἢ ὁ δίδυμος ἀδελφός του!

Ὅταν ἔχω σκοτώσει κάποιον, δὲν περιμένω βέβαια καθόλου νὰ τὸν δῶ ν' ἀνασταίνεται! Ἑνοιωσα λοιπὸν μιὰ ἔκπληξι, πολὺ φυσική, χωρὶς ὡστόσο νὰ χάσω καθόλου τὴν ἐμπιστοσύνη μου στὸν ἑαυτό μου καὶ στὸ πιστόλι μου.

«Μὲ ζητήσατε, κύριε Πρόεδρε;» εἶπε ὁ ἄνθρωπος τῆς τηλεοράσεως, ποὺ φαινότανε σατισμένος γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ εἶχε γίνει.

— Μάλιστα, κύριε Μπάρνες. Ἀναγνωρίζετε αὐτὰ τὰ πρόσωπα; τὸν ρώτησε ὁ Πρόεδρος, δείχνοντάς μας.

Ἐκεῖνος φάνηκε ἔκπληκτος.

— Δὲν πιστεύω... εἶπε. Γιατί;

— Πέστε του νὰ καλέση ὅλο τὸ προσωπικό του, διέκοψε ὁ Διευθυντής.

Ὁ Πρόεδρος πῆρε ὕφος λίγο εἰρωνικό, συμμορφώθηκε ὅμως μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Τὸ γραφεῖο τοῦ Μπάρνες γέμισε ἀνθρώπους, γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἀναγνώρισα μεταξύ τους τὴν ἰδιαιτέρα γραμματέα τοῦ Μπάρνες. Κάποια ἀπ' τὶς γυναῖκες φώναξε μὲ ἔκπληξι:

— Μά... εἶν' ὁ Πρόεδρος!

Κανεὶς ὡστόσο δὲν εἶπε πὼς μᾶς ἀναγνώριζε. Προκειμένου γιὰ τὸ Διευθυντὴ κι' ἐμένα, ἦταν πολὺ φυσικό, ἀφοῦ εἴχαμε μεταμορφωθῆ. Ἡ Μαίρη ὅμως δὲν εἶχε ἀλλάξει ὄψι... κι' ἦταν ἔτσι φτιαγμένη, ὥστε νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τὴν ξεχάση γρήγορα ὅποιος τὴν ἔβλεπε ἔστω καὶ μιὰ φορά.

Ἕνα πρᾶγμα ὡστόσο μοῦκανε ἐντύπωσι: Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μιὰ μικρὴ καμπούρα στὴν πλάτη!

Ὁ Πρόεδρος διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ σταθμὸ τηλεοράσεως. Ὕστερα μᾶς συνώδεψε εὐγενικὰ ὡς τὴν πόρτα. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ εἶπε φιλικά:

— Σοβαρῶς, Ἄντριους, ἡ χώρα δὲν κινδυνεύει... Ἄδικα ἀνησυχήσατε...

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, βρισκόμαστε κι' οἱ τρεῖς στὸ δρόμο. Ὁ Διευθυντὴς φαινόταν ἀπογοητευμένος, σὰν γερασμένος.

— Λοιπόν;... τὸν ρώτησα. Τὶ θὰ γίνη;

— Τίποτα! Ἐσεῖς οἱ δυὸ βρίσκεσθε σὲ ἄδεια, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

— Θἄθελα πολὺ νὰ πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Μπάρνες.

— Νὰ μὴν πατήσης καθόλου τὸ πόδι σου στὴν Ἀϊόβα! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

— Πολὺ καλά... Καὶ σεῖς, τὶ θὰ κάνετε, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Θὰ πάω νὰ χορτάσω λιακάδα στὴ Φλορίντα καὶ νὰ περιμένω ἐκεῖ τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου μας. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνετε καὶ σεῖς, ἂν ἔχετε μιᾶς πεντάρας λογική. Δὲν ἔχετε καὶ πολὺν καιρὸ στὴ διάθεσί σας...

Κι' ὁ Διευθυντὴς ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ προσθέση ἄλλη λέξι. Γύρισα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ πῶ κάτι στὴ Μαίρη, αὐτὴ ὅμως εἶχε χαθῆ κι' ὅλας. Τὴν ἀναζήτησα παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴ βρῆκα. Ἔτρεξα τότε νὰ προλάβω τὸ Διευθυντή.

— Μήπως ξέρετε ποῦ πῆγε ἡ Μαίρη; τὸν ρώτησα.

— Ἰδέα δὲν ἔχω. Ἀφησέ με ἥσυχο!

Σκέφθηκα μιὰ στιγμὴ ν' ἀποταθῶ στὰ γραφεῖα μας, γιὰ νὰ ξανασβρῶ τὰ ἴχνη της. Θυμήθηκα ὅμως ἐγκαίρως πὼς δὲν ἤξερα οὔτε τὸ πραγματικό της ὄνομα, οὔτε τὸ συνηθισμένο ψευδώνυμό της, οὔτε τὸν ἀριθμὸ μητρώου της.

Ὅσο γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου της, δὲν εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα.

Μὴ μπορῶντας, λοιπόν, νὰ κάνω τίποτε καλύτερο, νοίκιασα ἕνα δωμάτιο μὲ μονὸ κρεβάτι, στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο ποὺ βρῆκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ξύπνησα τὸ σούρουπο καὶ βγῆκα ἔξω ὅταν νύχτωνε πιά. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ παλαιότερα κτίρια τῆς πρωτεύουσας, ἄναβαν οἱ σφαιρικοὶ θόλοι, ποὺ ἔδιναν μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψι στὴν πόλι.

Ἀνατολικά — ἐκεῖ ποὺ εἶχε πέσει ἄλλοτε ἡ ἀτομικὴ βόμβα — δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένα παληὸ σπίτι. Ὅλη ἡ συνοικία ἔμοιαζε σὰν ἕνα πανέρι μὲ πελώρια φωτεινὰ πασχαλινὰ αὐγά.

Εἶχα δῆ τὴν Οὐάσιγκτων τὴ νύχτα συχνότερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, μὰ δὲν τῆς εἶχα δώσει ποτὲ πολλὴ προσοχή. Ἀπόψε, ὅμως, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσα...

Σκεπτόμουν πὼς οἱ χρωματιστοὶ ἐκεῖνοι γλόμποι, στέγαζαν ἀνθρώπους ζωντανούς, διαφορετικοὺς τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλλο, μὲ διάφορες ἀσχολίες, ποὺ ἀγαπιόνταν, μάλλωναν, ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἄρεσε, δίχως νὰ φοβοῦνται κανένα.

Φανταζόμουν ὅλους αὐτοὺς τοὺς φουκαράδες, καθένα μ' ἕνα γκρίζο γυμνοσάλιαγκα κολλημένο στὴν πλάτη του, ποὺ διεύθυνε τὶς κινήσεις τους, τὰ λόγια τους, τὶς σκέψεις τους...

Κι' ἔδωσα ἕνα ἐπίσημο ὅρκο στὸν ἑαυτό μου: "Ἂν ποτὲ κέρδιζαν τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνα τὰ παράσιτα, θ' αὐτοκτονοῦσα, πρὶν ὑποδουλωθῶ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά!

Μὰ ὄχι! Τὸ καθῆκον μου ἦταν νὰ βοηθήσω ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες, κι' ὄχι νὰ μείνω ἄπρακτος, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ δώσω τέλος στὴ ζωή μου ὅταν θὰ πήγαιναν ἄσχημα τὰ πράγματα.

Ναί, ἀλλά, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀπολύτως τίποτε...

Ἑνοιωθα πὼς εἶχα ἀνάγκη προπάντων ἀπὸ λίγη συντροφιά. Ὑπῆρχε στὴν κάμαρά μου ἕνας κατάλογος τῶν πρακτορείων ποὺ προμήθευαν εὐχάριστες ντάμες, γιὰ περίπατο, γιὰ χορὸ ἢ γιὰ κουβεντούλα. Τὸν φυλλομέτρησα, μὰ τὸν ξανάκλεισα σχεδὸν ἀμέσως. Δὲν χρειαζόμουνα μιὰ ὁποιαδήποτε κοπέλλα γιὰ νὰ περάσω εὐχάριστα τὴ βραδυά μου, ἀλλὰ μιὰ ὡρισμένη κοπέλλα — μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν θὰ δίσταζε νὰ σκοτώση, περισσότερο ἀπ' ὅσο νὰ δώση τὸ χέρι της. Καὶ δὲν ἤξερα τί εἶχε ἀπογίνει, αὐτή...

Κρατοῦσα πάντα πάνω μου ἕνα σωληνάριο μὲ «βραδυχρονικὰ» χάπια. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξέρη πότε θὰ μοῦ χρειάζονταν, γιὰ νὰ τονώσω τὸ ἠθικό μου...

Ὅ,τι κι' ἂν λένε οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου, ποὺ «ἀλλοιώνει τὸ χρόνο», ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν προκαλεῖ ποτὲ ἐπικίνδυνο ἐθισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπως τὸ χασὶς ἢ τὰ ἄλλα ναρκωτικά.

Τὰ χρησιμοποιοῦσα κάπουκάπου, ὅταν εἶχα στὴ διάθεσί μου ἕνα ἐλεύθερο εἰκοσιτετράωρο καὶ ἤθελα νὰ τὸ κάνω νὰ διαρκέση φαινομενικὰ μιὰ βδομάδα. Μ' ἄρεσε ἡ γλυκειὰ εὐφορία ποὺ μοῦ προκαλοῦσαν.

Ἡ δρᾶσι τους συνίστατο κυρίως σ' ἕνα εἶδος χωρισμοῦ τοῦ χρόνου σὲ πολὺ μικρὰ τμήματα, ὥστε νὰ νομίζη κανεὶς πὼς διαρκοῦσε δεκαπλάσια, κι' ἔτσι νὰ «ζῆ» περισσότερο στὸ ἴδιο πραγματικὸ χρονικὸ διάστημα.

Φυσικά, δὲν ἀγνοοῦσα τὸ φριχτὸ παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ εἶχε γεράσει καὶ πεθάνει μέσα σ' ἕνα μῆνα, γιατὶ ἔπαιρνε συνεχῶς ἀπ' αὐτὰ τὰ χάπια. Μὰ ἐγὼ δὲν τὰ μεταχειριζόμουν παρὰ κάπουκάπου, σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Ποιὸς ξέρει, ἄλλωστε, ἂν δὲν εἶχε δίκηο αὐτὸς ὁ καϋμένος; Εἶχε περάσει σ' ἕνα μῆνα μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ εὐτυχισμένη — γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία — κι' εἶχε πεθάνει ἱκανοποιημένος. Τί σημασία εἶχε ἂν εἶδε τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλη μονάχα τριάντα φορές; Ὁ χρόνος εἶναι κάτι τὸ «σχετικό», κι' ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸν ἀντιλαμβάνεται διαφορετικά...

Κύτταζα, λοιπόν, τώρα τὸ σωληνάριο μὲ τὰ χάπια μου κι' ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς εἶχα ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ γιὰ νὰ προσφέρω στὸν ἑαυτό μου τὸ ἰσοδύναμο δυὸ ὁλόκληρων ἐτῶν. Ἀκροῦσε μονάχα νὰ κλειστῶ στὸ σπίτι μου, νὰ κλειδώσω τὴν πόρτα μου καὶ νὰ μὴ δεχθῶ πιὰ κανένα...

Ἔβγαλα δυὸ χάπια ἀπ' τὸ σωληνάριο καὶ πῆγα νὰ φέρω ἕνα ποτῆρι νερό. Στὸ γυρισμό, ὅμως, μετάνοιωσα, ξαναφύλαξα τὰ χάπια στὴ θέσι τους, πῆρα τὸ πιστόλι μου, βγῆκα ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τράβηξα γιὰ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσου.

Στὸ δρόμο, σταμάτησα σ' ἕνα μπὰρ καὶ παρακολούθησα τὶς εἰδήσεις ποὺ μετέδιδε ἡ τηλεόρασι. Δὲν κάνανε καθόλου λόγο γιὰ τὴν Ἀϊόβα. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ πολιτεία αὐτὴ ἐρχόταν πολὺ σπάνια στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητος.

Στὴ βιβλιοθήκη, κατέβηκα στὴν αἴθουσα τῶν καταλόγων κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω ἀνάμεσα στὰ διάτρητα δελτία. Ἀπ' τοὺς «Ὑπαμένους Δίσκους» πέρασα στὴν «Ἐπιχείρησι Δίσκος», ἐπείτα στὶς «Οὐράνιες λάμψεις», στὶς «Πύρινες σφαῖρες», στὴ «Ζωὴ τοῦ Ἀπείρου»...

Σὲ μιὰ ὥρα, εἶχα συγκεντρώσει κάμποσα δελτία, σχετικὰ ὅλα μὲ τὸ θέμα ποὺ μ' ἐνδιέφερε. Τὰ ἔβαλα στὴν ἁρμοδία ὑπάλληλο καὶ περίμενα μ' ὑπομονή, ἐνῶ ἐκείνη τὰ ἔβαζε ἕνα-ἕνα μέσα στὸ αὐτόματο μηχάνημα ἐπιλογῆς.

Σὲ λίγο, μοῦ εἶπε:

— Δυστυχῶς, τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ μικρο-φίλμ, ποὺ ζητᾶτε, διαβάζονται τώρα ἀπὸ ἄλλον. Θὰ σᾶς στείλουμε τὰ ὑπόλοιπα στὴν αἴθουσα 9 Α.

Ἡ αἴθουσα 9 Α ἦταν σχεδὸν ἀδειανή. Τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ μελετοῦσε ἐκεῖ, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, ἀκούγοντας μὲ νὰ μπαίνω.

— Μπά! Νά τος πάλι ὁ Δὸν-Ζουάν μας! φώναξε. Πῶς τὰ καταφέρατε νὰ μὲ ξαναβρῆτε;... Κι' ὅμως θὰ μποροῦσα νὰ ὁρκιστῶ, ὅτι σᾶς ξέφυγα.

— Καλημέρα, Μαίρη! εἶπα, μὴ πιστεύοντας ἀκόμα σὲ τέτοια εὐτυχία τῆς Τύχης.

— Καλημέρα, Σάμ... καὶ στὸ κολό, γιατὶ ἔχω δουλειά!

Ἄρχιζε νὰ μὲ νευριάζη, αὐτὴ ἡ κατέλλα...

— Μὰ τί φαντασθήκατε; διαμαρτυρήθηκα. Πὼς ἤρθα ἐδῶ γιὰ

—Τὸ ἄρωμα ποὺ κατέκτησε τὴν Εὐρώπη.

—Τὸ ἄρωμα τῆς Μόδας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.
Γεν. Ἀντιπεία, Τηλ. 35-088

ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ «ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ»

Ἀγοράζοντες μὲ 6 δραχμὲς τὸ τεῦχος ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (87ον ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

ποὺ θὰ κυκλοφορήση τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1955 θὰ πάρετε μαζὺ τὰ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον

ΔΩΡΟΝ
τῶν ἑρνοστασίων «ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ»
ΑΞΙΑΣ ΔΡ. 10

Ἤτοι: Ἕνα καμβὰ (18Χ22 ἑκ.) τυπωμένο μὲ τὸ ὡραῖο αὐτὸ σχέδιο κατάλληλο γιὰ ΚΕΝΤΗΜΑ καὶ ΚΟΡΝΙΖΑΡΙΣΜΑ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν Βραδείου τηλεπαθείας ἀκαρὰς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

Συμβουλὲς ὁμορφιᾶς τῆς ZINNIA

Τὸ θέμα τοῦ σημερινοῦ μας σημειώματος, τὸ προκάλεσε μία... «ἀπελπισμένη» ἀναγνώστρια, ἀπὸ τὸ Ναύπλιο.

«Ἔχω μεταχειρισθῆ ὅλα τὰ καλλυντικά, μᾶς γράφει, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Τὸ δέρμα μου εἶναι ἀπαίσιο κι' ὅσο τὸ περιποιοῦμαι, τόσο γίνεται χειρότερο. Ὑποφέρω δὲ καὶ ἀπὸ πονοκεφάλους, πρᾶγμα ποὺ μὲ ἀσχημίζει τόσο πολύ, ὥστε ἀποφεύγω νὰ κυτταχτῶ ἀκόμη καὶ στὸν καθρέφτη μερικὲς φορές. Ξέχασα ἀκόμη νὰ σᾶς γράψω πὼς ὑποφέρω καὶ ἀπὸ μιὰ δυσκοιλιότητα βασανιστική. Τί ἄλλο χρειάζομαι γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ δυστυχία μου;»

Βέβαια ἡ στενοχώρια κι' ὁ ἐκνευρισμός, τῆς ἄγνωστης φίλης μας, εἶναι δικαιολογημένα ἀπόλυτα. Μόνον ποὺ δὲν ἔχει καταλάβει πὼς ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ εἶναι αὐτὸ ποὺ δὲν ὑποψιάζεται... Ἡ δυσκοιλιότης!...

Ἡ κακὴ λειτουργία τῶν ἐντέρων, δηλητηριάζει τὸν ὀργανισμὸ καὶ γερνᾶ πρόωρα τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ δυσκοιλιότης θεωρεῖται ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς.

Γι' αὐτὸ θέλει ἐντατικὴ καταπολέμησι, ἀλλὰ ὄχι δραστικὰ μέσα, ποὺ ἐρεθίζουν τὰ ἔντερα. Οἱ διαιτολόγοι συμβουλεύουν τὰ ξηρὰ σῦκα καὶ τὰ δαμάσκηνα, μουσκεμένα ὅλη τὴ νύχτα μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

Τὸ πρωῒ τὰ τρῶτε νηστικὲς καὶ πίνετε καὶ τὸ νερό.

Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως συνιστᾶται τὸ ἀκαθάριστο πορτοκάλι.

Τὸ πρωῒ μόλις ξυπνήσετε, τρῶτε ἕνα πορτοκάλι, καθαρισμένο μόνον ἀπὸ τὸ κίτρινο φλοῦδι του, κι' αὐτὸ ὄχι ἐντελῶς.

Ἐπίσης τὸ κυκλικὸ μασὰζ τῆς κοιλιᾶς, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὠφελεῖ πολὺ καὶ πολλὲς φορὲς ρυθμίζει τὴν καλὴν καὶ τακτικὴν λειτουργίαν τῶν ἐντέρων.

Ὅσο γιὰ τὰ καλλυντικά, ποὺ θὰ μεταχειρισθοῦν οἱ γυναῖκες ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα, χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος, ὅπως εἶναι τὰ καλλυντικὰ ZINNIA, ὥστε γ' ἀπορροφῶνται, χωρὶς νὰ κλείνουν τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος.

Τὸ γαλάκτωμα ZINNIA π.χ. καθαρίζει, ξεκουράζει καὶ τρέφει τὸ δέρμα, ἐνῶ παράλληλα δίνει στοὺς ἱστοὺς ἐλαστικότητα καὶ φρεσκάδα στὴν ἐπιδερμίδα.

Ὅσο γιὰ τὴν πούδρα ZINNIA δὲν συγκρίνεται μὲ καμμιὰ ἄλλη.

Εἶναι εἰδικῶς κατασκευασμένη γιὰ τὸ δικό μας κλῖμα, μὲ ἀγνὰ ὑλικὰ καὶ ἀεράδη λεπτότητα.

Αὐτὸ κάνει τὸ δέρμα νὰ διατηρῆ βελούδινη ὄψι καὶ νεανικὴ διαφάνεια, χάρις στὸ καθαρὸ φυσικὸ μετάξι ποὺ περιέχει.

ZINNIA

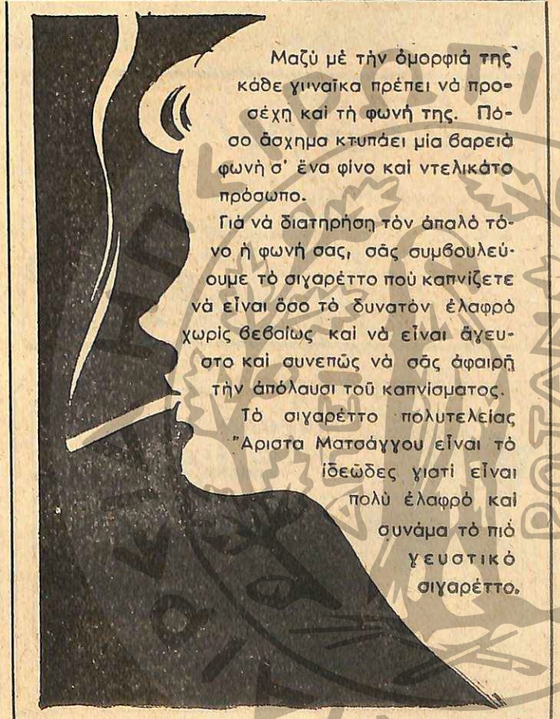

Μαζὺ μὲ τὴν ὁμορφιά της
κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ προσέχη καὶ τὴ φωνή της. Πόσο ἀσχημα κτυπάει μία βαρειὰ φωνὴ σ' ἕνα φίνο καὶ ντελικάτο πρόσωπο.
Γιὰ νὰ διατηρήση τὸν ἁπαλὸ τόνο ἡ φωνή σας, σᾶς συμβουλεύουμε τὸ σιγαρέττο ποὺ καπνίζετε νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν ἐλαφρὸ χωρὶς βεβαίως καὶ νὰ εἶναι ἄγευστο καὶ συνεπῶς νὰ σᾶς ἀφαιρῆ τὴν ἀπόλαυσι τοῦ καπνίσματος.
Τὸ σιγαρέττο πολυτελείας
Ἄριστα Ματσάγγου εἶναι τὸ ἰδεῶδες γιατὶ εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ καὶ συνάμα τὸ πιὸ γευστικὸ σιγαρέττο.

σᾶς; Γελιέσθε! "Ερχομαι κι' ἐγὼ γιὰ δουλειά! "Οταν μοῦ φέρουνε τὰ φίλμ ποὺ ζήτησα, θὰ περάσω σὲ ἄλλη σάλλα. Θὰ φροντίσω μάλιστα νὰ βρῶ μιά, ὅπου ν' ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στὶς γυναίκες!

Αντὶ νὰ θυμώση, ἡ Μαίρη μαλάκωσε ἀμέσως.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, Σάμ, εἶπε. "Εχω ἀκούσει τόσες φορὲς τὰ ἴδια κομπλιμέντα ἀπ' τοὺς ἄντρες, ὥστε.., Ἐλᾶτε, καθῆστε!

— "Οχι, εὐχαριστῶ. Φεύγω. "Εχω πραγματικὰ δουλειά.

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε! Διαβᾶστε τί γράφει αὐτὴ ἡ πινακίδα μὲ τὶς ὁδηγίες... "Αν μεταφέρετε τὰ φίλμ σ' ἄλλη αἴθουσα ἀπὸ κείνη ὅπου σᾶς τὰ παραδώσανε, θὰ κάνετε νὰ καοῦν μιὰ ντουζίνα ἠλεκτρονικὲς λυχνίες τοῦ μηχανήματος ἐπιλογῆς!

Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ πρόσθεσε θερμά:

— Σᾶς παρακαλῶ, Σάμ! Σᾶς ζητῶ συγγνώμη καὶ πάλι...

Κάθησα, χαμογελώντας εὐχαριστημένος.

— Τότε, λοιπόν, δὲν φεύγω γιὰ κανένα λόγο, ἀπάντησα. Δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς χάσω πιὰ ἀπ' τὰ μάτια μου, προτοῦ μάθω τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου σας, τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ τὸ ἀληθινὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας.

— Δὲν θὰ μάθετε ἀπολύτως τίποτε, ἀδιόρθωτε Δὸν Ζουάν, μοῦ εἶπε μαλακά.

"Υστερα βυθίστηκε πάλι στὴ μελέτη, δίχως νὰ φαίνεται πιὰ πὼς μοῦδινε προσοχή.

Τὰ φίλμ μου βγήκαν ἀπ' τὸ στόμιο ἑνὸς σωλῆνος διανομῆς καὶ κύλησαν μέσ' στὸ καλάθι ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω. Τὰ τοποθέτησα στὴ σειρὰ πάνω στὸ τραπέζι, δίπλα στὴ συσκευὴ ποὺ χρησίμευε γιὰ τὸ διάβασμά τους.

"Ενα ἀπ' αὐτὰ ὅμως κύλησε, χτύπησε πάνω σ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἡ Μαίρη, καὶ τὰ πέταξε ὅλα χάμω. Σήκωσα ἐκεῖνο ποὺ πίστευα πὼς ἦταν τὸ δικό μου, κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ ἐξωτερικό του. Διάβασα τὴν ἐτικέτα του καὶ τὄβαλα δίπλα στ' ἄλλα.

— Ἐ, αὐτὸ εἶναι δικό μου, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαίρη.

— Δὲν πιστεύω!

— Μὰ σᾶς βεβαιῶ! Εἶναι μάλιστα αὐτὸ ποὺ θὰ μοῦ χρειαστῆ τώρα ἀμέσως.

Κατάλαβα μεμιᾶς γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε ἔρθει ἡ Μαίρη στὴ βιβλιοθήκη!

Πῆρα κάμποσα ἀπ' τὰ φίλμ της καὶ διάβασα τὶς ἐτικέτες τους.

— Ἄ, γι' αὐτό, λοιπόν, δὲν βρισκότανε τίποτα ἀπ' ὅ,τι ζητοῦσα; φώναξα. Τάχατε πάρει ὅλα σεῖς!... Μὰ δὲν κάνατε εὐσυνείδητα τὴ δουλειὰ τῆς ἐπιλογῆς. Σᾶς λείπουνε μερικὰ πράγματα.

Κι' ἔσπρωξα πρὸς τὸ μέρος της τὰ δικά μου φίλμ. Ἐκείνη τὰ κύτταξε καὶ τὰ μάζεψε ὅλα μαζί, σ' ἕνα σωρό.

— Προτιμᾶτε νὰ τὰ μοιραστοῦμε, ρώτησε, ἢ νὰ τὰ διαβάση ὁ καθένας μας ὅλα, μὲ τὴ σειρά;

— "Ας τὰ μοιραστοῦμε, γιὰ νὰ κάνουμε ἕνα πρῶτο ξεκαθάρισμα, κι' ὕστερα ξαναβλέπουμε μαζὶ ὅ,τι μᾶς φανῆ ἐνδιαφέρον, πρότεινα. Μὰ ἂς μὴ χάνουμε καιρό!

"Οσο κι' ἂν εἶχα δῆ μὲ τὰ μάτια μου τὸ παράσιτο κολλημένο στὰ ράχη τοῦ δύστυχου Μπάρνες, ὅσο κι' ἂν μ' εἶχε βεβαιώσει ὁ Διευθυντὴς πὼς ἕνας ἱπτάμενος δίσκος εἶχε προσγειωθῆ, πραγματικά, στὴν Αἰόβα, ποτὲ δὲν περίμενα νὰ βρῶ τέτοιον ὄγκο στοιχείων, θαμένων στὸ βάθος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κογκρέσου! Ἦταν ἀποδείξεις ἀδιαφιλονείκητες πὼς ἡ Γῆ μας εἶχε δεχθῆ ἐπανειλημμένως ἐπισκέψεις πλασμάτων ἀπ' τὸ "Απειρο — κι' ἂς ἔλεγε ὅ,τι ἤθελε ἡ ἐξίσωσι τοῦ Ντίγκμπυ.

Τὰ σχετικὰ ντοκουμέντα ἀνάγονταν σὲ χρονολογίες πολὺ παλαιότερες ἀπὸ τὴν κατάκτησι τοῦ Διαστήματος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς Γῆς. "Αλλα ἀναφέρονταν στὸ 17ο αἰῶνα, κι' ἄλλα σ' ἀκόμη προγενέστερες ἐποχές. Μὰ αὐτὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ληφθοῦν σοβαρὰ ὑπ' ὄψι, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη βρισκόταν τότε σὲ πρωτόγονη κατάστασι. Τὰ πρῶτα σοβαρὰ στοιχεῖα, ἀφοροῦσαν τὴν περίοδο 1940-1960. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μιὰ δεύτερη σειρά, τῆς ἐποχῆς τοῦ 1980.

Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε ξαφνικά. Συνέκρινα μεταξύ τους τὶς χρονολογίες. Οἱ ἐμφανίσεις μυστηριωδῶν ἀντικειμένων στὸν οὐρανό, φαίνονταν ν' ἀκολουθοῦν ἕνα κύκλο 30 χρόνων. "Ισως θἄχε ἐνδιαφέρον μία στατιστικὴ ἀνάλυσι αὐτῶν τῶν φαινομένων...

Ἐξ ἄλλου, οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι φαίνονταν συνδεδεμένοι κατὰ κάποιον τρόπο μὲ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις προσώπων. Πραγματικά, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀπόλυτα ἀποδεδειγμένες, οἱ πιλότοι τῶν ἀεροπλάνων ποὺ εἶχαν κυνηγήσει τοὺς «δίσκους», δὲν εἶχαν ξαναγυρίσει πιὰ στὴ βάσι τους, οὔτε καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ. Κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, εἶχαν προσγειωθῆ σὲ ἔρημες κι' ἀκατοίκητες ζῶνες τῆς Γῆς. Μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ πολὺ εὔκολη ὑπεκφυγή...

Μοῦ ἦρθε καὶ μιὰ ἄλλη ἰδέα. Προσπάθησα νὰ ἐξακριβώσω ἂν κάθε 30 χρόνια, σημειωνόταν ἢ ὄχι ἕνα μέγιστο στὸν ἀριθμὸ τῶν μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων, καὶ σὲ καταφατικὴ περίπτωσι, ἂν ὁ κύκλος αὐτὸς συνέπιπτε μὲ τὶς χρονολογίες τῆς ἐμφανίσεως παράξενων ἀντικειμένων στὸν οὐρανό.

"Ηταν δύσκολο νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό, γιατὶ χάνονται κάθε χρόνο πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ γιὰ διάφορους λόγους. Ὡστόσο, εἶχαν διασωθῆ ἀρκετὰ σημαντικὰ στοιχεῖα καὶ δὲν εἶχαν καταστραφῆ ὅλα μὲ τοὺς βομβαρδισμούς. Κράτησα λεπτομερεῖς σημειώσεις, γιὰ νὰ τὶς μελετήσω ἀργότερα, μὲ τὴν ἡσυχία μου.

"Ολη τὴ βραδυά, δὲν ἀνταλλάξαμε παρὰ δυὸ - τρεῖς λέξεις μὲ τὴ Μαίρη. Τέλος, σηκωθήκαμε καὶ τεντωθήκαμε, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουμε.

"Εδωσα φιλὰ στὴ Μαίρη, γιὰ νὰ πληρώση τὶς μπομπίνες ποὺ εἶχε πάρει γιὰ τὶς σημειώσεις της (ἀλήθεια, γιατί οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουνε ποτὲ ψιλά;) καὶ πλήρωσα κι' ἐγὼ τὶς δικές μου.

— Λοιπόν, ποιὸ εἶναι τὸ συμπέρασμά σας; ρώτησα.

— Ποτὲ δὲν μοῦχε ξανατύχει νὰ ζαλίσω τόσο τὸ μυαλό μου!... Εἶναι βέβαιο πὼς αὐτοὶ ξαναῆρθαν κι' ἄλλοτε... καὶ πὼς τώρα σκοπεύουνε νὰ μείνουν!

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴ γνώμη σας.

— Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν;

— Δυστυχῶς, στὴ χώρα τῶν τυφλῶν, οἱ μονόφθαλμοι δὲν ἔχουνε πέρασι! Κανεὶς δὲν θὰ δώση σημασία στὶς προειδοποιήσεις μας.

— "Ας φύγουμε τώρα ἀπὸ δῶ. Καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Εἶχε σχεδὸν ξημερώσει πιά, ὅταν βγήκαμε ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη.

— "Εχω μιὰ ἰδέα, εἶπα. Νὰ συνεχίσουμε τὴ συζήτησί μας στὸ ξενοδοχεῖο μου.

— "Οχι, ὄχι στὴν κάμαρά σας...

— Μὰ πρόκειται γιὰ σοβαρὴ ἐργασία, μοῦ φαίνεται.

— Ἐλᾶτε καλύτερα στὸ σπίτι μου. Δὲν ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ 200 χιλιόμετρα. Θὰ σᾶς κάνω τὸ τραπέζι.

— Πῶς ν' ἀρνηθῶ τέτοια εὐγενικὴ πρόσκληση;... Μὰ γιατί δὲν προτιμᾶτε τὸ ξενοδοχεῖο μου; Θὰ γλυτώναμε ἔτσι μισὴς ὥρας ταξίδι.

— Καὶ σεῖς, γιατί δὲν ἔρχεσθε στὸ σπίτι μου; Δὲν δαγκάνω, ξέρετε!

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἀπορῶ ὅμως πῶς ἀλλάξατε γνώμη τόσο γρήγορα...

— Ποιὸς ξέρει... μοῦ εἶπε, μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο. "Ισως νὰ θέλω νὰ σᾶς δείξω πὼς ὑπάρχουνε λυκοπαγίδες στημένες γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, ἢ πὼς ξέρω νὰ μαγειρεύω ὡραῖα!

Σταμάτησα ἕνα ἀεροταξὶ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ σπίτι της

*

Μόλις μπήκαμε στὸ διαμέρισμά της, ἡ Μαίρη τὸ ἔψαξε ὅλο λεπτομερῶς.

— Γυρίστε πίσω, μοῦ εἶπε ὕστερα. Θέλω νὰ ψαχουλέψω τὴν πλάτη σας.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Μὰ κάνετε, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω!

Ὑπάκουσα. Κι' ἡ Μαίρη μοῦ κατάφερε μιὰ γερὴ γροθιὰ ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες.

— Ἡ σειρά σας τώρα, μοῦ εἶπε. Κάντε μου καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Συμμορφώθηκα πρόθυμα μὲ τὴν ὁδηγία της, γιατὶ κατάλαβα τὸ σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ προφυλακτικοῦ μέτρου. Μά, εὐτυχῶς, δὲν ὑπῆρχε τίποτε κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της — τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ θαυμάσιο κορμί της!

Στράφηκε ὕστερα καὶ μοῦ εἶπε, ἀναστενάζοντας:

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δὲν ἤθελα νάρθω στὸ ξενοδοχεῖο σας;... Εἶναι τώρα ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ εἶδα ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα στὴν πλάτη τοῦ Μπάρνες, ποὺ νοιώθω ἀσφαλισμένο τὸν ἑαυτό μου! Πραγματικά, τὸ διαμέρισμά μου εἶναι ἐρμητικὰ κλειστὸ καὶ στεγανό. "Οταν βγαίνω ἔξω, δὲν ἀφίνω ἀνοιχτὴ οὔτε μιὰ χαραμάδα.

— Μὰ τώρα δὲν θὰ χρειαστῆ ν' ἀνοίξετε τὸ στόμιο εἰσόδου τοῦ ἀέρος γιὰ τὰ μηχανήματα κλιματισμοῦ;

— "Οχι. "Εχω μιὰ βοηθητικὴ συσκευὴ ἀνανεώσεως τοῦ ἀέρος μὲ καθαρὸ ὀξυγόνο... Καὶ τώρα, ἂς μιλήσουμε σοβαρά: Τί θέλετε νὰ σᾶς ἑτοιμάσω νὰ φᾶτε;

— "Ενα μπιφτέκι ὄχι πολὺ ψημένο, ἂν σᾶς εἶναι εὔκολο.

Σὲ λίγο, τρώγαμε μαζὶ καὶ παρακολουθούσαμε συγχρόνως τὸ πρόγραμμα τῆς τηλεοράσεως. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ γίνεται καθόλου λόγος γιὰ τὴν Αἰόβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Δὲν μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ ἐξετάσω τὶς λυκοπαγίδες ποὺ μοῦχε πῆ ἡ Μαίρη, γιατὶ κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της, ὅταν πῆγε νὰ κοιμηθῆ...

Τρεῖς ὧρες ἀργότερα, μὲ ξύπνησε καὶ ξαναφάγαμε κάτι. Ἀνάψαμε τὰ τσιγάρα μας καὶ πῆρα πάλι εἰδήσεις στὴν τηλεόρασι. "Ηταν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἕνα ρεπορτὰζ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς Μὶς Ἀμερικῆς.

Ὑπὸ κανονικὲς συνθήκες, θὰ τὸ παρακολουθοῦσα μ' ἐνδιαφέρον. Βλέποντας ὅμως πὼς κεμμιὰ ἀπ' τὶς ὑποψήφιες δὲν εἶχε καμπούρα στὴν πλάτη — ἄλλωστε, τὸ στοιχειωδέστατο ντύσιμό τους δὲν ἔκρυβε παρὰ ἐλάχιστα μέρη τοῦ κορμιοῦ τους — βρῆκα τὸ θέαμα μαλλον ἄνοστο.

— Λοιπόν, τί θὰ κάνουμε τώρα; εἶπα.

— Πρέπει νὰ ταξινομήσουμε κατὰ λογικὸ τρόπο τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώσαμε, καὶ νὰ τὰ παρουσιάσουμε στὸν Πρόεδρο, δήλωσε ἡ Μαίρη.

— Μὰ πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ τὸν δοῦμε; παρατήρησα.

Δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήση.

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας τρόπος, πρόσθεσα ἐγώ. Νὰ ζητήσουμε τὴ μεσολάβησι τοῦ Διευθυντοῦ.

Κάλεσα ἀμέσως τὸ Διευθυντή, καὶ μὲ τοὺς δυὸ κώδικές μας συγχρόνως, ὥστε νὰ μπορῆ κι' ἡ Μαίρη νὰ παρακολουθήση τὴ συνομιλία μας.

— Ἐδῶ, "Ολντφίλντ, μοῦ ἀπάντησε μιὰ φωνή. Ἀντικαθιστῶ προσωρινὰ τὸ Διευθυντή. Τί θέλετε;

— Πρέπει νὰ μιλήσω στὸ Διευθυντὴ προσωπικά.

— Γιὰ ὑπηρεσιακὸ ζήτημα ἢ γιὰ ἰδιωτικό; ρώτησε ἡ φωνὴ ἔπειτα ἀπὸ κάποιο διάταγμά.

— "Ας ποῦμε, ἰδιωτικό...

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀπασχολήσω γιὰ ἰδιωτικὰ ζητήματα. "Οσο γιὰ τὰ ὑπηρεσιακά, μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε σὲ μένα.

"Εκλεισα τὸ τηλέφωνο, γιατὶ ἤμουν ἕτοιμος ν' ἀρχίσω τὶς βρισιές. "Εκαμα ὕστερα μιὰ δεύτερη προσπάθεια. Τώρα χρησιμοποίησα τὸν ἰδιαίτερο κώδικα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σηκώση ἀπ' τὸν τάφο τὸ Διευθυντή, ἂν χρειαζότανε — ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐκείνον ποὺ θὰ τὸν μεταχειριζότανε δίχως λόγο!

Μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα χείμαρρο ἀπὸ βρισιές.

— Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Αἰόβα... τοῦ εἶπα.

Σώπασε ἀπότομα, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

— Ἡ Μαίρη κι' ἐγὼ περάσαμε ὅλη τὴ νύχτα μελετῶντας τὰ στοιχεῖα ποὺ βρήκαμε στ' ἀρχεῖα, πρόσθεσα. Θὰ θέλαμε νὰ σᾶς μιλήσουμε γι' αὐτά.

Οἱ βρισιὲς ξαναρχίσανε. Μοῦ εἶπε νὰ δώσω τὰ στοιχεῖα στὴν ὑπηρεσία γιὰ μελέτη, καὶ πρόσθεσε πὼς σκόπευε, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ μοῦ κόψη τ' αὐτιὰ καὶ νὰ τὰ κάνη σάντουϊτς...

— Ἀκοῦστε! τὸν διέκοψα ξεράδ. Ἐφ' ὅσον ἐσεῖς μᾶς ἐγ-

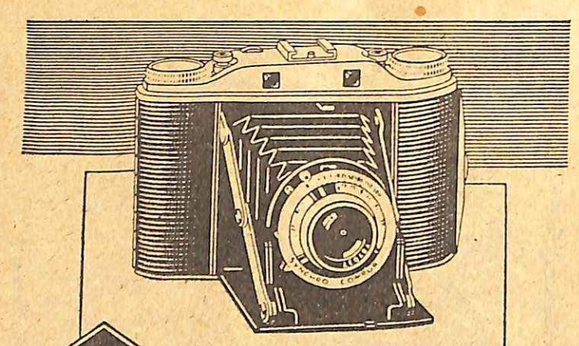

Agfa ISOLETTE 6x6 ἑκ.

Ὀπτικὸς ἐξοπλισμός: ΑΓΦΑ-ΑΓΝΑΡ-ΑΝΑΣΤΙΓΜΑΤ f:4.5

Μοντέλλο Ι μὲ κλεῖστρον VARIO Δρχ 690
Μοντέλλο ΙΙ « « PRONTO αὐτόματο » 950.

Ἁπλὸς χειρισμός, μεγίστη τεχνικὴ τελειοποίησις. Κομψοτάτη εἰς ἐμφάνισιν.

Τὸ σῆμα Agfa ἐγγυᾶται

τὴν ποιότητα καὶ ἀντοχήν

Διὰ τέλεια ἀποτελέσματα μεταχειρίζεσθε
τὸ φίλμ AGFA ISOPAN F ἢ ISS ἢ AGFACOLOR

Red Spot

Τὸ κραγιὸν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) εἶναι εἰδικῶς κατασκευασμένο διὰ νὰ μὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη ἀλλὰ & νὰ μὴ τὰ σκάει. Ἀφίνει λεπτότατο στρῶμα κι' ἔτσι δὲν τὸ αἰσθάνεσθε στα χείλη παχύ. Σύνθεσις νέα, συγχρονισμένη

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΕΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ

Τηλέφωνον Ἀντιπροσώπου 21-654

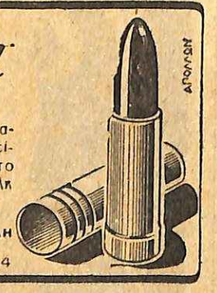

Λευκὰ καὶ λερὰ δόντια

ΜΕ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ

ΑΠΟΛΛΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ
Δείγματα ΔΩΡΕΑΝ παρὰ τῷ Ἀντιπροσώπῳ
Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ · ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 · ΤΗΛ. 25.146 · ΑΘΗΝΑΙ

Τό „ΝΟΥΝΟΥ„ σᾶς συμβουλεύει

Ἡ σάλτσα τῆς πουτίγκας, τὴν συνταγὴ τῆς ὁποίας σᾶς δώσαμε τὴν προηγουμένη φορά, γίνεται ὡς ἑξῆς:

Διαλύουμε μισὸ κουτὶ γάλα ΝΟΥΝΟΥ συμπεπυκνωμένο (μὲ ζάχαρι) σὲ ἑνάμισυ κουτὶ νερὸ ζεστό.

Μετὰ βάζουμε στὴν κατσαρόλα 1 κουταλιὰ τῆς σούπας φρέσκο βούτυρο καὶ ἀφοῦ λιώση καλά, στὴ φωτιά, ρίχνουμε 2 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἀλεύρι καὶ ἀνακατεύουμε διαρκῶς, ὡς νὰ ψηθῆ λιγάκι. "Υστερα ρίχνουμε τὸ ζεστὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ —ἴσως νὰ μὴν τὸ πάρη ὅλο — καὶ ἀφοῦ βράση ἀρκετὰ καὶ δέση, τὴν κατεβάζουμε ἀπὸ τὴν φωτιά, χωρὶς νὰ σταματήσωμε καθόλου τὸ γύρισμα, γιὰ νὰ μὴν κάνη κροῦστα. "Εχομε 2 — 3 κροκάδια αὐγῶν, στὰ ὁποῖα ρίχνουμε λίγο γάλα γιὰ νὰ μὴν κόψουν καὶ τὰ ρίχνουμε στὴν ζεστὴ σάλτσα, ἀνακατεύοντας συνεχῶς. Τὴν ξαναβάζουμε σὲ σιγανὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνακατεύουμε πάντοτε ὡς ν' ἀρχίση νὰ σιγοβράζη. Τότε τὴν κατεβάζομε ἀμέσως, τῆς δίνομε μερικὰ γρήγορα γυρίσματα καὶ ἀφοῦ μισοκρυώση τὴς ρίχνουμε 1 ποτηράκι κονιὰκ καὶ 1 ποτηράκι λικέρ, κατὰ προτίμησιν Μαρασκίνο καὶ ἡ σάλτσα εἶναι ἕτοιμη.

"Οταν κρυώση ἡ πουτίγκα ἀποδοχυρίζουμε τὴν φόρμα σὲ ἕνα γυάλινο πιάτο, ἀφοῦ τὴν ξεκολλήσουμε προηγουμένως τριγύρω μὲ ἕνα μαχαίρι, γιὰ νὰ πέση εὔκολα καὶ τὴν περιχύνουμε μὲ τὴν σάλτσα.

"Ετσι ἡ κάθε νοικοκυρά, ὅταν προμηθεύεται γάλα ΝΟΥΝΟΥ ἑβαπορὲ ἢ συμπεπυκνωμένο εἶναι ἡσυχη πὼς μπορεῖ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ παρουσιάση ὡραιότατα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα, χωρὶς κόπο καὶ πολλὰ ἔξοδα.

Τὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ διευκολύνει καὶ ἐξυπηρετεῖ, ἐνῶ συγχρόνως τρέφει καὶ ἀποτοξινώνει τὸν ὀργανισμὸ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων.

Γιατὶ ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε, τὸ μυστικὸ ποὺ κρύβει τὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ εἶναι πὼς τὸ ἐργοστάσιο ποὺ τὸ παρασκευάζει, βρίσκεται στὴ Φρισλανδία. Στὸ κέντρον δηλ. τῆς μεγαλυτέρας γαλακτοπαραγωγικῆς περιοχῆς τῆς Εὐρώπης. "Ετσι τὸ γάλα δὲν χάνει τίποτα ἀπὸ τὶς θρεπτικὲς καὶ ὑγιεινὲς ἰδιότητές του καὶ διατηρεῖ ὅλη τὴν φρεσκάδα του, γιατὶ μπαίνει νωπὸ στὰ κουτιά.

"Ολα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα, ἔχουν καθιερώσει στὴν πρώτη σειρά, τῶν ὑγιεινῶν τροφῶν, τὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει ἐπιβληθῆ, σὲ ὅλον τὸν κόσμο, ὡς τὸ καλύτερο κονσερβαρισμένο γάλα. Οἱ ξένοι μάλιστα' ἔχουν τόσην ἐμπιστοσύνη στὸ ΝΟΥΝΟΥ ὥστε συνηθίζουν νὰ λένε χαρακτηριστικά.

«Ἡ οἰκογένεια ποὺ χρησιμοποιεῖ γάλα ΝΟΥΝΟΥ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γιατρὸ ποτέ!...»

Τὰ παιδιά μας

περιμένουν
τὰ δῶρα τους,

Κι' ὀνειρεύονται πάνω στὸ δένδρο
παιχνίδια καὶ δῶρα ἀπὸ τὰ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Βέβέ Rose

ΕΡΜΟΥ 54 & 55 - ΑΘΗΝΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 6 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Γνωστό καί φημισμένο

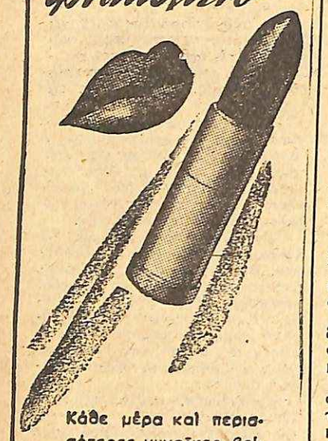

Κάθε μέρα καί περισσότερες γυναῖκες βρίσκουν πώς τό κραγιόν ZANDE διαρκεῖ πολύ, βγαίνει λιγότερο καί δίνει στά χείλη τους τήν φυσική χάρη καί τοητεία πού ἐπιδιώκουν

Zande

MADE IN U.S.A.
ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
ΡΙΜΜΕΛ και ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
ΡΟΥΖ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ
Δέν ἔτυχε νά μάθετε ὅτι μέ τήν μεθοδο τῆς καινούργιας περμανάντ
ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ
Μαλλιά κατεστραμμένα ἀπό τήν θάλασσα, ἀπό τήν παραμονή στήν ἐξοχή, ἀπό ψαλίδα πού ὀφείλεται στήν ἀποτυχία ἄλλων περμανάντ κλπ., γίνονται μαλακά σάν μετάξι καί τό σπουδαιότερο σχηματίζουν σκάλες φαρδειές, πού ἐπιτρέπουν τό χτένισμα ALA DAVDE.
Κομμωτήριον «ΜΑΣΚΩΤ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Εὐτυχίδου ἀριθ. 1.—Τηλ. 72406
Παγκράτι

καταλείπετε, δέν ὑπάρχει λόγος νά μήν κάνουμε κι' ἐμεῖς τό ἴδιο! Σᾶς ὑποβάλλουμε ἐπισήμως τήν παραίτησί μας, ἡ Μαίρη κι' ἐγώ.

Ἡ Μαίρη ἀνασκίρτησε, ἀλλά δέν εἶπε τίποτα. Ἀφοῦ σώπασε γιά λίγο, ὁ Διευθυντής μοῦ εἶπε, μέ φωνή κουρασμένη:

— Ἐλάτε στό ξενοδοχεῖο Παλμγκλέϊντ, στό Μαϊάμι.

— Ἐρχόμαστε ἀμέσως.

Ξεκινήσαμε πραγματικά μ' ἕνα ἀεροταξί. Εἶπα στόν πιλότο νά πετάξη πάνω ἀπ' τόν ὠκεανό, γιά ν' ἀποφύγη τήν περιοχή τῆς Καρολίνας, ὅπου ὑπῆρχαν περιορισμοί τῆς ταχύτητος.

*

Βρήκαμε τό Διευθυντή ξαπλωμένο στήν ἀκροθαλασσιά. Ἄκουσε τήν ἀφήγησί μας, ἀμίλητος, χύνοντας ἄμμο ἀνάμεσα στά δάχτυλά του.

Εἶχα φέρει μαζί μου κι' ἕνα δικτάφωνο, γιά ν' ἀκούση τίς φωνογραφημένες σημειώσεις μας.

Σήκωσε τό κεφάλι του, ὅταν φτάσαμε στόν περίφημο κύκλο τῶν τριάντα ἐτῶν. Ἔμεινε ὅμως ἀμίλητος, ὥσπου ἄκουσε τή θεωρία μου γιά ἕνα παρόμοιο ἴσως κύκλο τῶν μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων.

Κάλεσε ἀμέσως τήν Ὑπηρεσία καί ζήτησε ἕνα ὑπάλληλο.

— Ἐδῶ ὁ Διευθυντής, εἶπε. Χρειάζομαι μιά γραφική καμπύλη τῶν μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων, πού σημειώθηκαν ἀπ' τό ἔτος 1800. Μ' ἐνδιαφέρουν κυρίως τά μέγιστα καί τά ἐλάχιστα σημεῖα της... Γιά πότε τή θέλω; Γιά χτές τό βράδυ, βλάκα! Δουλειά, λοιπόν! Τί περιμένεις;

Σηκώθηκε ὕστερα καί πῆρε τό μπαστοῦνι του.

— Ἐμπρός, δρόμο! γκρίνιασε.

— Θά πᾶμε στό Λευκό Οἶκο; ρώτησε ἡ Μαίρη μέ κρυφή ἐλπίδα.

— Τρελλάθηκες;... Δέν ἀνακαλύψατε τίποτα πού νά μπορῆ νά κάνη τόν Πρόεδρο ν' ἀλλάξη γνώμη.

— Τότε, λοιπόν... τί θά κάνουμε;

— Δέν ξέρω. Ἄν δέν ἔχετε νά πῆτε τίποτα ἔξυπνο, βουλώστε το!

Ὁ Διευθυντής εἶχε πάει στή φλόριντα μέ τό ἀεροαυτοκίνητό του. Στήν ἐπιστροφή, ὁδηγοῦσα ἐγώ.

Ὅταν φτάσαμε στόν προορισμό μας, εἶπα στό Διευθυντή:

— Σκέφθηκα κάτι πού μπορεῖ ἴσως νά πείση τόν Πρόεδρο.

Ἀπάντησε μόνο μ' ἕνα μουγκρητό.

— Νά περὶ τίνος πρόκειται, συνέχισα. Θά στείλετε δυό πράκτορες ἐκεῖ κάτω, ἐμένα καί κάποιον ἄλλον. Αὐτός ὁ ἄλλος θάχη μαζί του ἕνα φορητό πομπό τηλεοράσεως, πού θά παρακολουθῆ καί θά μεταδίδη ὅλες τίς κινήσεις μου. Θά πείσετε τόν Πρόεδρο νά δῆ αὐτή τήν εἰδική ἐκπομπή...

— Κι' ἄν δέν συμβῆ τίποτα;

— Θά φροντίσω ἐγώ νά συμβῆ κάτι! Θά ξαναπάω ἐκεῖ πού ἔχει προσγειωθῆ τό ἀστροσκάφος. Θά τά καταφέρω νά πεύθεῖαν στό Λευκό Οἶκο τήν εἰκόνα τοῦ ἀστροσκάφους, ἀπό στό σταθμό τῆς στερεοτηλεοράσεως καί θά συγκεντρωσω ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν καμπουριασμένη ράχη. Θά τούς βγάλω τό πουκάμισο, μπροστα στόν πομπό. Δέν θά κυττάξουμε τώρα λεπτοτητες καί εὐγένειες, προκειμένου νά πετυχουμε τό σκοπό μας.

— Καταλαβαίνεις πώς δέν ἔχεις περισσοτερες πιθανότητες νά γλυτώσης, ἀπ' ὅσες ἔχει ἕνας ποντικός, τριγυρισμένος ἀπο δέκα γάτες;

— Δέν εἰμαι τόσο βέβαιος γι' αὐτό. Κατά τή γνώμη μου, αὐτά τά ὄντα δέν ἔχουν υπεράνθρωπες ἱκανοτητες. Ὑποθέτω, μάλιστα, πώς δέν διαθετουν ἄλλες ἱκανότητες ἀπ' αὐτές πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι πού ὑποδούλωσαν... Ἔννοια σας, καί θά τά βγάλω πέρα μιά χαρά! Ὁπωσδήποτε, θά ἔχετε τήν ἐκπομπή πού σᾶς ὑποσχέθηκα.

— Χμ, θά δοῦμε...

— Μπορεῖ καί νά πετύχη αὐτό τό σχέδιο, διέκοψε ἡ Μαίρη. Ἐγώ θά εἶμαι ὁ δεύτερος πράκτωρ. Τό ἀναλαμβάνω...

Μά ὁ Διευθυντής κι' ἐγώ μαζί, ἀρνηθήκαμε. Κοκκίνισα μάλιστα, γιατί κατάλαβα πώς εἶχα ἀνακατευτῆ στίς ἁρμοδιότητες τοῦ προϊσταμένου μου...

— Κι' ὅμως, εἶναι λογικό νά πάω ἐγώ, ἐπέμενε ἡ Μαίρη, ἀφοῦ ἔχω τό πλεονέκτημα νά μπορῶ νά ξεχωρίσω ἐκείνους πού ἔχουνε παράσιτα στήν πλάτη τους!

— Ὄχι, ξανάπε ὁ Διευθυντής. Ἐκεῖ πού θά πάη ὁ Σάμ, ὅλοι ἔχουνε παράσιτα — τούλάχιστον μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. Δέν σέ χρειάζεται, λοιπόν, μαζί του. Θά σέ κρατήσω, ἄλλωστε, ἐγώ, γιά ἄλλη δουλειά.

Θάπρεπε νά σωπάση ἡ Μαίρη. Ἀλλ' ἀντιστάθηκε ἀκόμη.

— Μά εἶναι σπουδαία αὐτή ἡ ἀποστολή, εἶπε.

— Ὄχι ὅσο ἐκείνη πού θά σοῦ ἀναθέσω, ἀπάντησε μαλακά ὁ Διευθυντής. Σκοπεύω νά σέ διορίσω σωματοφύλακα τοῦ Προέδρου.

— Ἄ, ἔτσι;...Ξέρετε ὅμως... Δέν εἶμαι βεβαία ἄν θά μποροῦσα ν' ἀνακαλύψω καί τίς γυναῖκες πού ἔχουνε παράσιτα. ὅπως τούς ἄντρες!...

— Ἔ, θ' ἀπομακρύνουμε κάθε ἄλλη γυναῖκα ἀπ' τό ἰδιαίτερο περιβάλλον τοῦ Προέδρου. Αὐτό εἶν' ὅλο... Μήν ξεχνᾶς δέ πώς θά πρέπη νά ἐπιβλέπης κι' αὐτόν τόν ἴδιο, γιά κάθε ἐνδεχόμενο!

Ἡ Μαίρη σκέφθηκε μιά στιγμή, κι' ὕστερα ρώτησε:

— Κι' ἄν τυχόν, παρ' ὅλες τίς προφυλάξεις μας, ἀνακαλύψω πώς ἔχει κολλήσει πάνω του ἕνα παράσιτο;

— Θά κάνης ὅ,τι χρειάζεται! Ὁ Ἀντιπρόεδρος θά διαδεχθῆ ὕστερα τόν Πρόεδρο, κι' ἐσύ θά τουφεκισθῆς γιά ἐσχάτη προδοσία!

»Μά ἄς ξαναγυρίσουμε στήν ἀποστολή πού θ' ἀναλάβη ὁ Σάμ. Ὁ Τζάρβις θ' ἀναλάβη τή λειτουργία τοῦ φορητοῦ πομπτοῦ. Θά πάη μαζί τους κι' ὁ Ντάβιντσον, γιά βοήθεια. Ἐνῶ ὁ Τζάρβις θ' ἀσχολήται μέ τόν πομπό, ὁ Ντάβιντσον θά ἐπιβλέπη τό Τζάρβις... καί σύ, Σάμ, θά φροντίζης νά ἐπιβλέπης καί τούς δυό.

— Πιστεύετε, λοιπόν, πώς μπορεῖ νά πετύχη τό σχέδιό μου;

Ἔχετε ἄβαφα μαλλιά;
ΣΚΥΡΑΙΝΩΝ ΑΜΕΣΩΣ

μέ Tinto
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
θαυμάσιον φυτικόν προϊόν τελείως ἀβλαβές.
ΤΙΝΤΟ
Ἀπαραίτητως ν' ἀπλωθῆ ἡ Μπριγιαντίνη με μαλακή θούρτσα μαλλιῶν
ΧΡΩΜΑΤΑ
Μαῦρο • Καφέ σκοῦρο
Καφέ • Ξανθό • Γκρί
ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ
ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΛΕΚΤΩΡ

ΤΥΡΙ ΔΑΝΙΑΣ
SUNRISE
(ΣΑΝΡΑΪΖ)
Ὁ καλύτερος μεζές γιά τίς γιορτές

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. Α. ΚΑΛΠΑΚΑΣ • ΣΤΑΔΙΟΥ 41 - ΤΗΛ. 20.673
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

ΠΕΡΖΙΛ
ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

— Ὄχι. Καλύτερα ὅμως νά προσπαθήσουμε καί ν' ἀποτύχουμε, παρά νά καθήσουμε μέ τά χέρια σταυρωμένα.

*

Ἐνῶ ὁ Τζάρβις, ὁ Ντάβιντσον κι' ἐγώ ταξιδεύαμε πρός τήν Ἀϊόβα, ὁ Διευθυντής πήγαινε στήν Οὐάσιγκτων.

Τή στιγμή πού ἐπρόκειτο νά φύγουμε, ἡ Μαίρη μέ τράβηξε σέ μιά γωνιά, μ' ἔπιασε ἀπ' τά δυό αὐτιά καί μέ φίλησε θερμά στό στόμα.

— Προσπάθησε νά ξαναγυρίσης, Σάμ! μοῦ ψιθύρισε.

Ἔνοιωσα ἕνα εὐχάριστο ρίγος σ' ὅλο μου τό σῶμα. Νόμιζα πώς εἶχα ξαναγίνει δεκαπέντε χρονῶν παιδί...

Ὁ Ντάβιντσον ὁδηγοῦσε τό ἀεροαυτοκίνητο. Προσγειωθήκαμε σέ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τό μέρος ὅπου εἶχα ἐπισημάνει μιά κατεστραμμένη γέφυρα. Χρησιμοποιοῦσα ἕνα χάρτη, στόν ὁποῖο ἦταν σημειωμένη ἡ τοποθεσία τῆς προσγειώσεως τοῦ ἀληθινοῦ ἀστροσκάφους.

Πιό πέρα, ἀφίσαμε τό δημόσιο δρόμο καί συνεχίσαμε μέσ' ἀπ' τά χωράφια. Πέσαμε σέ μιά περιοχή, πού εἶχε ἐρημωθῆ ἀπ' τήν πυρκαγιά. Μέσα σ' αὐτήν ὑπολόγιζα πώς βρισκότανε τό σημεῖο πού ὑποδείκνυε ἡ φωτογραφία ἡ παρμένη ἀπ' τόν τεχνητό δορυφόρο.

Μά δέν ὑπῆρχε τώρα ἐκεῖ τό παραμικρό ἴχνος ἱπταμένου δίσκου! Ἡ φωτιά εἶχε ἐξαφανίσει κάθε σημάδι! Τά παράσιτα εἶχαν κερδίσει ἄλλον ἕνα γύρο!

Ὁ Τζάρβις μετέδιδε μέ τόν πομπό τηλεοράσεως ὅ,τι βλέπαμε.

Στό γυρισμό, συναντήσαμε ἕνα γέρο χωρικό. Σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες πού εἴχαμε, ἀποφύγαμε νά τόν πλησιάσουμε πολύ.

— Σπουδαία πυρκαγιά, αὐτή! τοῦ φώναξα ἀπό κάποια ἀπόσταση.

— Σέ μένα τό λέτε; ἀπάντησε μέ παράπονο. Μοῦ κόστισε δυό ἀπ' τίς καλύτερες γελάδες μου! Τά καϋμένα τά ζωντανά!... Τί εἴσαστε σεῖς; Δημοσιογράφοι;

— Ναί. Μά μοῦ φαίνεται πώς χάνουμε τόν καιρό μας...

Λυπόμουνα πολύ γιά τήν ἀπουσία τῆς Μαίρης. Ἴσως νάταν ἐκ φύσεως λίγο καιμπούρης ὁ γέρο-χωρικός. Ὡστόσο, ἄν εἶχε δίκηο ὁ Διευθυντής γιά τό ζήτημα τοῦ ἀστροσκάφους — κι' ὅλα δείχνανε πώς εἶχε δίκηο — ὁ χωρικός θάξερε ὁπωσδήποτε τήν ὕπαρξί του. Προσπαθοῦσε, λοιπόν, νά μᾶς ξεγελάση. Συνεπῶς, ἦταν ὑποδουλωμένος κι' αὐτός στά παράσιτα!

Δέν ἔπρεπε νά διστάσουμε καθόλου! Εἴχαμε περισσότερες ἐλπίδες νά αἰχμαλωτίσουμε ἕνα παράσιτο καί νά στείλουμε τήν εἰκόνα του στό Λευκό Οἶκο, ἄν κάναμε τή δουλειά αὐτή στήν ἐρημιά, παρά μέσα στόν κόσμο.

Ἔρριξα μιά ματιά στούς συναδέλφους μου. Μέ κύτταζαν προσεκτικά, κι' ὁ Τζάρβις μετέδιδε μέ τόν πομπό κάθε μου κίνησι.

Τή στιγμή πού γύριζε νά φύγη ὁ γέρος, ἔτρεξα κοντά του καί τόν πέταξα χάμω μέ μιά τρικλοποδιά. Ἔπεσα ὕστερα πάνω του κι' ἅρπαξα μέ τά δυό μου χέρια τό πουκάμισό του. Ὁ Τζάρβις πλησίασε κι' ἔστησε ἀντίκρυ μας τόν πομπό.

Πρίν προλάβη ν' ἀνασάνη ὁ χωρικός, τοῦ εἶχα κιόλας γυμνώσει τήν πλάτη.

Δέν ὑπῆρχε πάνω τους τό παραμικρό παράσιτο... οὔτε καί στό ὑπόλοιπο κορμί του, ὅπως βεβαιώθηκα ἀμέσως.

Τόν βοήθησα νά ξανασηκωθῆ καί νά ξεσκονιστῆ. Τά ροῦχα του εἶχαν γεμίσει στάχτη.

— Μέ συγχωρῆτε, τοῦ εἶπα εὐγενικά.

Ἐκεῖνος ἔτρεμε ἀπ' τή λύσσα του καί δέν κατάφερνε νά βρῆ ἀρκετά βαρειές βρισιές γιά νά μέ περιλούση...

— Θά σᾶς καταγγείλω!... φώναξε. Ἄν ἤμουνα εἴκοσι χρόνια νεώτερος, θά σᾶς ἔσπαζα τά μοῦτρα, καί στούς τρεῖς σας!

— Ἔγινε κάποιο λάθος, παππούλη... Νά μᾶς συγχωρῆτε!

— Λάθος! Ἀκοῦς ἐκεῖ!...

Φαινόταν ἕτοιμος νά κλάψη ἀπ' τό κακό του.

— Γυρίζοντας ἀπ' τήν Ὁμάχα, πρόσθεσε, βρῆκα τή φέρμα μου καμμένη... ἔχασα τά μισά ζωντανά μου, καί τό γαμπρό μου μαζί! Καί, σάν νά μήν ἔφταναν ὅλ' αὐτά, τρεῖς ἀλήτες, πού τριγυρίζουνε στά κτήματά μου, μοῦ σκίζουνε τά ροῦχα καί μοῦ λένε ὕστερα πώς ἔγινε λάθος! Ποῦ καταντήσαμε, Θεούλη μου!...

Θέλησα νά τόν ἀποζημιώσω γιά τήν ἄδικη ἐκείνη κακομεταχείρισι, μά αὐτός μοῦ πέταξε στά μοῦτρα τά λεφτά πού τοῦ πρόσφερα.

Ἀπομακρυνθήκαμε, μέ τό κεφάλι σκυφτό.

— Εἶσαι βέβαιος πώς ξέρεις τί κάνεις; μέ ρώτησε μ' ἀμφιβολία ὁ Ντάβιντσον.

— Ἴσως ἐγώ νά κάνω λάθος, ἀπάντησα μέ πεῖσμα. Εἶδες ὅμως ποτέ σου νά κάνη λάθος ὁ Διευθυντής;

— Χμ! Ὄχι, ποτέ... Ποῦ θά πᾶμε τώρα;

— Στό σταθμό τηλεοράσεως τοῦ Ντέ Μόϊν. Αὐτή τή φορά, δέν πρόκειται νά κάνουμε λάθος!

*

Στήν εἴσοδο τῆς πόλεως, φύλαγε ἕνας ἀστυνομικός Μάς σταμάτησε. Κύτταξε τά καινούργιο του, κι' ὕστερα τόν ἀριθμό τοῦ ἀεροαυτοκινήτου μας.

— Ὁ σερίφης μᾶς ἔχει δώσει αὐτόν τόν ἀριθμό, δήλωσε. Μᾶς ἔχει πῆ νά τόν εἰδοποιήσουμε ἀμέσως, ἄν τυχόν παρουσιαστῆ. Περιμένετε ἐκεῖ, στήν ἄκρη τοῦ δρόμου.

— Ὁ κύριος ἀπάντησα.

Μά, τήν ἴδια στιγμή, πάτησα γκάζι κι' ἀπομακρυνθήκαμε ὁλοταχῶς.

— Ἀρχίζει νάχη ἐνδιαφέρον αὐτή ἡ ἱστορία... μοῦ εἶπε ὁ Ντάβιντσον. Ἐξακολουθεῖς ἀκόμα νά ξέρης τί κάνεις;

— Βουλῶστο λοιπόν! τόν διέκοψα ξερά. Βάλτε το κι' οἱ δυό στό νοῦ σας. Δέν ἔχουμε πολλές ἐλπίδες νά ξεφύγουμε, ζωντανοί, ἀπ' αὐτή τή σφηκοφωλιά. Μά πρέπει, μέ κάθε θυσία, νά μεταδώσουμε μέ τόν πομπό αὐτές τίς καταραμένες εἰκόνες!

— Ὅπως διατάζεις...

Βεβαιώθηκα πώς δέν μᾶς κυνηγοῦσε ἀκόμη κανείς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΑΛΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΜΕ ΜΙΚΡΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΔΩ
Τελευταῖα Παρισινά μοντέλλα
Στήν στοά Ἀρσακείου 12
ΑΤΕΛΙΕ
Ταρρ
ΕΤΟΙΜΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΕΤΟΙΜΑΤΖΙΔΙΚΑ
1536

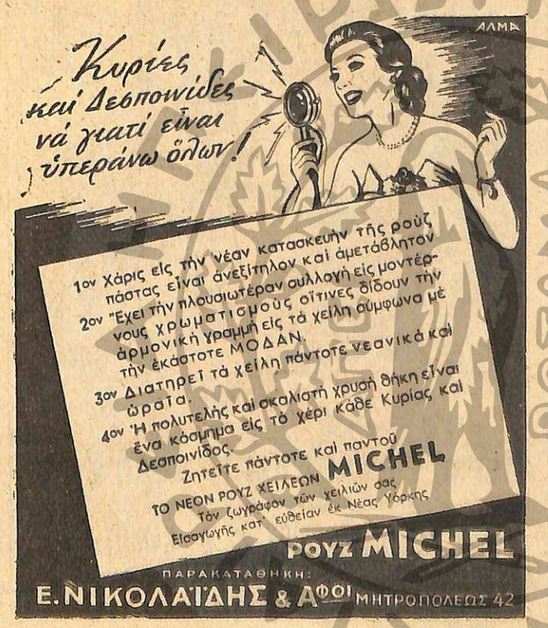

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Τὸ ἔγκλημα ἑνὸς τυφλοῦ

Ὄγδοον

Ἀπὸ τέσσερις-πέντε μέρες, τριγύριζε στοὺς δρόμους καὶ κοιμόταν κάθε βράδυ σὲ διαφορετικὸ ξενοδοχεῖο. Εἶχε στὴν τσέπη του 35 λίρες. Ὅταν τὶς ξόδευε, δὲν θὰ τοῦμενε πιὰ τίποτε.

Χρωστοῦσε πολλά, περὶ τὶς 20 χιλιάδες λίρες. Ἦταν πιὰ χαμένος... Θὰ στιγματιζόταν γιὰ πάντα τὸ τιμημένο ὄνομα ποὺ τοῦ εἶχε ἀφίσει ὁ πατέρας του, ὁ στρατηγὸς Μπέντον.

Τώρα ποὺ τἄχε χάσει ὅλα — καὶ τὴ Μπλάνς — τὸ μίσος του συγκεντρωνότανε στὸ Γουέσλεϋ. Καὶ κατέστρωνε τὸ σχέδιο τῆς ἐκδικήσεώς του. Θάταν εὔκολο νὰ πληγώση ἢ νὰ σκοτώση τὸ Γουέσλεϋ, ἕνα τυφλό, μὰ ἡ ἱκανοποίησί του θάταν προσωρινὴ μονάχα. Ἤθελε νὰ τὸν κάνη νὰ ὑποφέρη ὅσο ὑπόφερε κι' αὐτός!

Καὶ τώρα εἶχε βρῆ πιὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνη...

Ἀποτελείωσε τὸ τρίτο οὐΐσκυ του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, κατάλαβε πὼς ἦταν μεθυσμένος. Προχωροῦσε τρεκλίζοντας ἐλαφρὰ καὶ παραμιλῶντας.

Ἤξερε πὼς ὑπῆρχαν τρεῖς φύλακες στὸ ἐργοστάσιο καὶ πὼς τρώγανε ὅλοι μαζὶ στὶς 11 — μολονότι ἀπαγορευόταν αὐτό. Ἔτσι, ἐπὶ μισὴ ὥρα, τὸ ἐργαστήριο ἐρευνῶν, ἔμενε ἀφρούρητο. Εἶχε ἀκόμα τὸ κλειδί του. Δὲν θάταν δύσκολο...

Δὲν εἶχε πιὰ νὰ περιμένη τίποτε ἀπὸ τὸ μέλλον. Δὲν τοῦ μένανε παρὰ οἱ ἀναμνήσεις του — οἱ ἀναμνήσεις κι' ἡ ἐκδίκησι!

Σταμάτησε ἕνα περαστικὸ ταξί. Στὴν ἀρχή, ὁ σωφὲρ δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάη στὸ Νόρτχολτ. Δέχθηκε, ὅμως, ὅταν ὁ Μπέντον τοῦβαλε στὸ χέρι μιὰ λίρα.

Σ' ἀπόστασι 400 μέτρων ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, ὁ Μπέντον φώναξε στὸ σωφὲρ νὰ σταματήση. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξὶ καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἡ καγκελλόπορτα τοῦ ἐργοστασίου ἦταν κλειδωμένη. Μὰ ὁ Μπέντον ἤξερε πὼς ὑπῆρχε στὸν ξύλινο φράχτη μιὰ σανίδα ποὺ μποροῦσε νὰ μετακινηθῆ. Ἦταν μιὰ κρυφὴ ἔξοδος, ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐργάτες, ὅταν πήγαιναν, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ν' ἀγοράσουν φροῦτα ἀπὸ τοὺς πλανόδιους μανάβηδες.

Ἀπὸ κεῖ γλύστρησε μέσα ὁ Μπέντον. Καὶ διευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὸ ἐργαστήριο ἐρευνῶν.

Τὸ ἐργοστάσιο ἦταν κατασκότεινο. Ὁ Μπέντον πατοῦσε στὰ χόρτα, προσταθῶντας νὰ μὴν κάνη καθόλου θόρυβο.

Τὸ ἐργαστήριο — ἕνα μονώροφο σπιτάκι ἀπὸ τοῦβλα — ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο τῶν γραφείων τῆς διευθύνσεως, 300 ἢ 400 μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο.

Ὁ Μπέντον σάστισε, βλέποντας ἕνα παράθυρό του φωτισμένο. Τὸ φεγγάρι ἔρριχνε τὸ κόρυο κι' ἄσπρο φῶς του στὴν πρόσοψι.

Εἶχε χτίσει ὁ Μπέντον αὐτὸ τὸ κτίριο, δίνοντας τὶς λεπτομερεῖς ὁδηγίες του στοὺς ἐργάτες. Καὶ τώρα θὰ τοὔβαζε φωτιά!

Θάταν ἕνα θανάσιμο χτύπημα γιὰ τὸ Γουέσλεϋ, σὰν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε καταφέρει αὐτὸς στὸ Μπέντον. Ὁ Γουέσλεϋ εἶχε διαθέσει ὅλη τὴν περιουσία του στὰ ἀμέτρητα, λεπτὰ καὶ πολύπλοκα μηχανήματα ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Σὲ λίγα λεπτὰ λοιπόν, ὅλ' αὐτὰ θἄχαν παραδοθῆ στὶς φλόγες!

Ὑπῆρχε ἕνα μπιντόνι μὲ βενζίνη σ' ἕνα ὑπόστεγο. Θὰ τὸ κουβαλοῦσε στὸ ἐργαστήριο. Κι' ἕνα σπίρτο θὰ συμπλήρωνε τὸ ἔργο του!

Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸ φωτισμένο παράθυρο. Ἀναρωτιόταν ἂν βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ ὁ Γουέσλεϋ.

Εἶδε ξαφνικὰ νὰ σβύνη τὸ φῶς. Περίμενε, κρυμμένος στὸ σκοτάδι. Σὲ λίγα λεπτά, βγῆκε ἀπὸ τὸ κτίριο ἕνας ἄντρας. Ἦταν ὁ ἀρχιφύλακας, καὶ πήγαινε κι' αὐτὸς νὰ φάη.

Δ΄.

Ὅποιος ἔρριχνε μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, θὰ νόμιζε πὼς ἔβλεπε μιὰ τέλεια εἰκόνα συζυγικῆς εὐτυχίας.

Ὁ Γουέσλεϋ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Διάλεγε κάθε τόσο ἕνα χαρτὶ πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, δίπλα του, τὸ ἐξέταζε προσεκτικὰ καὶ σημείωνε μερικὲς λέξεις στὸ περιθώριο.

Ἀντίκρυ του, καθόταν ἡ Τζούλυ, κι' ἔπλεκε ἕνα τρικὸ μπλὲ καὶ ἄσπρο.

Τίποτα δὲν τάραζε τὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου.

Ἡ Τζούλυ ἤθελε νὰ βγῆ, τὸ βράδυ αὐτό, μὰ ὁ Γουέσλεϋ εἶχε ἀρνηθῆ νὰ τὴ συντροφέψη. Ἐκείνη πῆρε τότε τὸ πλέξιμό της καί, δίχως νὰ τοῦ ζητήση τὴν ἄδεια, πῆγε στὴν κάμαρά του καὶ κάθησε μπροστὰ στὴ φωτιά.

Ὁ Γουέσλεϋ τῆς ἔρριξε μιὰ ἔκπληκτη ματιὰ καὶ συνέχισε ὕστερα τὴ δουλειά του. Ἦταν τώρα βέβαιη πὼς τὴν εἶχε ξεχάσει.

Εἶχε μείνει ὁλομόναχη, ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἡ παρουσία τοῦ ἀμίλητου Γουέσλεϋ ἦταν πάντως προτιμώτερη ἀπὸ τὴ μοναξιά.

Ξαφνικά, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Ἀνασκίρτησαν κι' οἱ δυό τους.

— Εὔχομαι καμμιὰ φορὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν τηλέφωνα! γκρίνιασε ὁ Γουέσλεϋ, διακόπτοντας τὴ δουλειά του. Κάνε μου τὴ χάρι ν' ἀπαντήσης ἐσύ, Τζούλυ. Πές τους πὼς εἶμαι ἀπασχολημένος.

Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε, κακόκεφη καὶ πλησίασε στὸ τηλέφωνο. Μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ζήτησε τὸ Γουέσλεϋ.

— Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη! πρόσθεσε, μὲ φανερὴ ταραχή. Τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

— Σᾶς θέλουν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, εἶπε ἡ Τζούλυ στὸ Γουέσλεϋ, δίνοντάς του τὸ ἀκουστικό.

Καθὼς τὸπαιρνε ἐκεῖνος, ἄγγιξε τὰ δάχτυλά της, δίχως νὰ τὸ θέλη.

Ἡ Τζούλυ τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι της, κοντὰ στὴ φωτιά.

Μολονότι μιλοῦσε δυνατὰ ἡ φωνὴ στὸ τηλέφωνο, δὲν μποροῦσε ἡ Τζούλυ νὰ διακρίνη τί ἔλεγε. Ξεχώρισε μόνο τὴ λέξι «φωτιά». Καὶ κύτταξε ἀμέσως τὸ Γουέσλεϋ, καταλαβαίνοντας πὼς θὰ εἶχε συμβῆ κάποιο δυστύχημα.

Ἐκεῖνος εἶχε γίνει χλωμός, σὰν πεθαμένος

— Ἔρχομαι ἀμέσως, πρόφερε μὲ ἤρεμο τόνο. Προσέχετέ με, ὥσπου νὰ φτάσω.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἔμεινε ἀκίνητος μιὰ στιγμή, κυτάζοντας τὴ Τζούλυ. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι ποὺ τὴν τρόμαξε.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

— Ὁ Μπέντον ἔβαλε φωτιὰ στὸ ἐργαστήριο. Πρέπει νὰ πάω ἀμέσως ἐκεῖ.

— Ὁ Μπέντον; Μὰ γιατί;

Ὁ Γουέσλεϋ δὲν ἀπάντησε. Κούνησε μονάχα τὸ κεφάλι του, σὰν νάθελε νὰ διώξη μιὰ ζάλη τοῦ μυαλοῦ του.

— Θέλετε νάρθω μαζί σας; τοῦ πρότεινε ἡ Τζούλυ, δίχως νὰ σκεφθῆ.

— Ναί. Εἶναι προτιμώτερο νὰ ἐξακολουθήσω νὰ παίζω λίγο ἀκόμα τὸ ρόλο τοῦ τυφλοῦ, τοὐλάχιστον ὥσπου νὰ διαπιστώσω τὴν ἔκτασι τῶν ζημιῶν. Θὰ τοὺς φανῆ, λοιπόν, παράξενο, ἂν δὲν ἔχω μαζί μου κάποιον γιὰ νὰ μὲ ὁδηγῆ...

Ἄλλωστε, θὰ σᾶς διασκεδάση ἴσως νὰ δῆτε τὴν πυρκαγιά. Θἄναι ἕνα θέαμα συνταρακτικό.

Ὁ οὐδέτερος καὶ παγωμένος τόνος τῆς φωνῆς του, τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση.

— Εἶναι πολὺ σοβαρὰ τὰ πράγματα; τὸν ρώτησε.

— Ἔτσι φαίνεται... Ἐλάτε! Ἐλπίζω νὰ βροῦμε ἕνα ταξί.

Ἐνῶ ἐν' αὐτοκίνητο τοὺς πήγαινε στὸ ἐργοστάσιο, ὁ Γουέσλεϋ εἶπε ξαφνικά:

— Τί παράξενη τροπὴ παίρνουν κάποτε τὰ πράγματα! Πίστευα πὼς τάχα κανονίσει ὅλα, πὼς τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ συμβῆ. Τὸ ἐργαστήριο ἦταν, βέβαια, τὸ κλειδὶ ὅλης τῆς κατασκευῆς, κι' ὅμως δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ οὔτε στιγμή... Ὑπάρχουν τώρα πολλὲς πιθανότητες νὰ μὴ γίνη κὰν ἡ δίκη τοῦ φίλου σου τοῦ Γκλέμπ.

— Δὲν καταλαβαίνω! ἀπόρησε ἡ Τζούλυ.

— Ἂν τὸ ἐργαστήριο καταστράφηκε ἀπὸ τὴν πυρκαγιά, τελειώνουν πιὰ ὅλα γιὰ μένα. Δὲν θἄχω κανένα λόγο νὰ ἐργασθῶ.

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς δὲν θἄχετε τὸν καιρό;

— Οὔτε τὰ μέσα.

Ἡ Τζούλυ τραβήχτηκε πίσω, σὰν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσει.

— Τὰ μέσα; Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε.

— Δὲν θἄχω λεφτὰ γιὰ νὰ ξαναφτιάξω ἕνα τέτοιο ἐργαστήριο.

— Δὲν θἄχετε λεφτά;... Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; Μοῦ ὑποσχεθήκατε ἕνα μόνιμο εἰσόδημα!

— Τὸ ξέρω. Λυπᾶμαι πολύ, Τζούλυ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ τὸ προβλέψω... Δὲν θὰ μείνη τίποτα ἀπὸ τὴν περιουσία μου! Τάχα διαθέσει ὅλα σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο... Ὡστόσο, θὰ σοῦ δώσω τὶς γοῦνες καὶ τὰ μπιζού. Μ' αὐτά, μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρης ὥστε νὰ μὴ σοῦ λείψη τίποτα.

— Μ' ἐξαπατήσατε! φώναξε ἐκείνη, ἔξω φρενῶν. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα ποὺ τράβηξα!... Μὰ θὰ πάω στὴν ἀστυνομία, θὰ τὰ πῶ ὅλα! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε...

— Λυπᾶμαι, Τζούλυ. Μιὰ ποὺ σοῦ εἶχα δώσει τὴν ὑπόσχεσί μου, θἄθελα πολὺ νὰ τὴν κρατήσω. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πιστέψης.

— Λόγια! Ὅλο ὡραῖα λόγια εἴσαστε! Μ' αὐτὰ μὲ ξεγελάσατε!...

Δάκρυα μανίας κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της. Ἔσφιγγε τὶς γροθιές της.

— Θὰ σοῦ δώσω τὶς γοῦνες, εἶπε πάλι ὁ Γουέσλεϋ. Μακάρι νὰ σοῦ φέρουν εὐτυχία. Ἔχεις δικαίωμα σὲ λίγη εὐτυχία, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὴν ἀποκτήσης ποτέ... Τί θὰ κάνης τώρα; Θὰ περιμένης νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ Γκλέμπ; Τὸν ἀγαπᾶς;

— Ναί! Ἀξίζει δέκα σὰν καὶ σᾶς! Θὰ τὸν περιμένω... Μπορεῖτε νὰ μᾶς σκέπτεσθε, ὅταν θὰ σᾶς κρεμάνε!

— Προσπάθησε νὰ δῆς τὰ πράγματα δίχως πικρία, Τζούλυ... Ἐγὼ χάνω περισσότερα ἀπὸ σένα... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶμαι πιὸ γέρος. Ἔχω μάθει νὰ ὑπομένω τὶς ἀναποδιὲς τῆς τύχης... Ἂν εἶχα περισσότερο καιρὸ στὴ διάθεσί μου, θὰ ξανάρχιζα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μὰ τώρα πιὰ εἶν' ἀδύνατο... Ἔκαμα λάθος ποὺ σκότωσα τὸ Μπλάνς. Δὲν μ' ὠφέλησε καθόλου, ὅπως βλέπεις.

Ἡ Τζούλυ δὲν ἀπάντησε. Πήγαινε νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό της. Τἄχανε ὅλα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ποὺ εἶχε ὑποφέρει!

— Ποτὲ δὲν περίμενα νὰ κάνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ Μπέντον... πρόσθεσε ὁ Γουέσλεϋ, μὲ κουρασμένο τόνο. Φαίνεται πὼς ἔχει πάθει σοβαρὰ ἐγκαύματα.

— Σωπᾶστε πιά! φώναξε ἡ Τζούλυ, ἔξω φρενῶν. Εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ κάνετε ἄλλο παρὰ νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ δίνετε ὑποσχέσεις... Ποιὸς μὲ βεβαιώνει πὼς θὰ μοῦ δώσετε τὶς γοῦνες, πὼς δὲν θὰ μὲ γελάσετε καὶ πάλι;

— Πήγαινε αὔριο τὸ πρωῒ στὴν Τράπεζά μου. Θὰ βρῆς ἐκεῖ ἕνα γράμμα γιὰ σένα καὶ μιὰ κατάθεσί μου γιὰ τὴν ἀστυνομία. Τἄχω κανονίσει ὅλα

— Νὰ πᾶτε σεῖς! Γιατί νὰ κάνω ἐγὼ τὶς δικές σας δουλειές; Ἀλλάξανε πιὰ τὰ πράγματα! Δὲν σκοπεύω νὰ παίρνω διαταγὲς ἀπὸ κανένα...

Τὸ ταξὶ ἔκοψε τὴν ταχύτητά του, γιατὶ ἡ κυκλοφορία γινόταν πιὸ πυκνή.

Μακρυά, ὁ οὐρανὸς φαινόταν κοκκινωπός.

— Κοντεύουμε νὰ φτάσουμε, εἶπε ἤσυχα ὁ Γουέσλεϋ.

Ἡ Τζούλυ πρόσεξε πὼς τὰ χέρια του τρέμανε. Μὰ δὲν τὸν λυπήθηκε καθόλου...

Τοὐλάχιστον, θἄπαιρνε τὶς γοῦνες. Θὰ κρατοῦσε τὴ μπλὲ ρενὰρ καὶ θὰ πουλοῦσε τὶς ἄλλες καὶ τὰ κοσμήματα. Μὲ τὰ λεφτὰ αὐτά, καθὼς καὶ μὲ τὶς οἰκονομίες τοῦ Χάρρυ, θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουνε καλούτσικα.

Ὅσο πλησιάζανε στὸ ἐργοστάσιο, βλέπανε φλόγες καὶ καπνοὺς ν' ἀνεβαίνουν πρὸς τὸν οὐρανό, Γύρω, ἦταν μαζεμένος κόσμος πολύς, αὐτοκίνητα.

Ἕνας πόλισμαν σταμάτησε τὸ ταξί.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ περάσετε, εἶπε. Ὁ δρόμος εἶναι φραγμένος ἀπὸ τὶς πυροσβεστικὲς ἀντλίες.

— Θὰ πᾶμε πεζῆ, εἶπε ὁ Γουέσλεϋ, κατεβαίνοντας ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

Στράφηκε στὸ σωφὲρ καὶ πρόσθεσε:

— Περιμένετε ἐδῶ. Ἡ κυρία θὰ ξαναγυρίση.

Ἡ Τζούλυ τὸν ἀκολούθησε. Καθὼς ἄνοιγαν δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, κάποιος τὸν ἔσπρωξε ἀπρόσεχτα καὶ τοῦ πέταξε τὰ μαῦρα γυαλιά του. Ἡ Τζούλυ τὰ πάτησε, δίχως νὰ τὸ θέλη, καὶ τἄσπασε.

— Δὲν πειράζει... τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Τίποτα πιὰ δὲν ἔχει σημασία γιὰ μένα!

Φτάσανε στὴν καγκελλόπορτα τοῦ ἐργοστασίου. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη.

Ὁ Γουέσλεϋ ἔδειξε τὴν κάρτα του στὸν ἀστυφύλακα, ποὺ φύλαγε τὴν πόρτα, κι' ἐκεῖνος τοὺς ἄφησε νὰ περάσουνε.

Ὁ Τζέριτζ ἔτρεξε κοντά τους. Ἦταν ἀναστατωμένος, τρομοκρατημένος.

— Εἶναι σοβαρό; ρώτησε ὁ Γουέσλεϋ, ἁρπάζοντάς του τὸ μπράτσο.

Ἐκεῖνος ξεροκατάπιε, μὴ μπορῶντας νὰ προφέρη λέξι.

— Δὲν ἀπόμεινε τίποτα! κατώρθωσε νὰ πῆ ἐπιτέλους. Εἶναι φριχτό! Τὸ ἐργαστήριο εἶναι μιὰ κόλασι φωτιᾶς! Δὲν μπορέσανε νὰ διασώσουν τὸ παραμικρό...

— Κι' ὁ Μπέντον; ρώτησε ὁ Γουέσλεϋ, μὲ ἤρεμη φωνή.

— Ἔχει σοβαρὰ ἐγκαύματα, ἀλλὰ ζῆ ἀκόμα.

Ὁ Τζέριτζ κύτταξε μὲ ἔκπληξι τὸ Γουέσλεϋ.

— Τὰ μάτια σας! φώναξε. Γιατρευτήκανε; Βλέπετε;

— Ναί, βλέπω. Πήγαινέ με κοντὰ στὸ Μπέντον.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο! Πότε ἔγινε;... Ἡ ἐγχείρησις σᾶς γιάτρεψε;..

Πήγαινέ με, κοντὰ στὸ Μπέντον, ἐπανέλαβε ὁ Γουέσλεϋ ἐπιτακτικά.

— Νά, ἐκεῖ τὸν ἔχουνε, εἶπε ὁ Τζέριτζ, δείχνοντας ἕνα μικρὸ κτίριο. Ἐγὼ πρέπει νὰ ξαναπάω νὰ βοηθήσω γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἀρχείων...

— Καλά, πήγαινε, δὲν σὲ χρειάζομαι... Ἔλα μαζί μου, Τζούλυ.

Βρῆκαν τὸ Μπέντον ξαπλωμένο χάμω καὶ σκεπασμένο πρόχειρα μὲ μιὰ κουβέρτα. Τὸν φύλαγε ἕνας ἀστυφύλακας. Ὁ Γουέσλεϋ τοῦ δήλωσε τὴν ταυτότητά του.

— Μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, κύριε... Εἶναι πολὺ ἄσχημα. Θάρθῆ νὰ τὸν πάρη τὸ φορεῖο.

Ὁ Γουέσλεϋ πῆγε κοντὰ στὸ ἀκίνητο σῶμα καὶ γονάτισε δίπλα του.

— Καλησπέρα, Χιού! εἶπε.

Ὁ Μπέντον ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἐγώ, ὁ Γουέσλεϋ. Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας;

Ὁ Μπέντον ἔκανε ἕνα μορφασμὸ πόνου καὶ δάγκασε τὰ χείλη του.

— Μετάνοιωσα γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα! ἐξέπασε ὕστερα, μ' ἀπελπισία. Ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ... μά, ὅταν εἶδα τὶς φλόγες, κατάλαβα τὸ λάθος μου. Τόση ἐργασία!... Προσπάθησα νὰ σβύσω τότε τὴ φωτιά, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα...

— Ὅλοι μας κάνομε λάθη... Κι' ἐγὼ ἔχω μετανοιώσει γιὰ ὡρισμένα πράγματα. Γι' αὐτό, σᾶς καταλαβαίνω... Μόνον, ἀφοῦ κάνουμε τὸ κακό, νοιώθουμε πόσο ἀνόητα φερθήκαμε.

— Ναί, ἔχετε δίκηο. Λυπᾶμαι, Γουέσλεϋ, λυπᾶμαι ἀληθινά!

— Ἦταν δικό σας ἔργο, αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο, ὅσο καὶ δικό μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Γουέσλεϋ.

Ὁ Μπέντον τὸν κύτταξε κι' ἀπάντησε:

— Δὲν περίμενα νὰ μοῦ πῆτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Σᾶς εὐχαριστῶ!... Ἄχ, τὰ πόδια μου! Μοῦ φαίνονται πὼς βρίσκονται ἀκόμα μέσ' στὴ φωτιά...

— Δὲν θ' ἀργήση τὸ φορεῖο. Θὰ σᾶς πάρουνε, θὰ σᾶς περιποιηθοῦνε... Ἐγὼ θὰ πάω τώ-

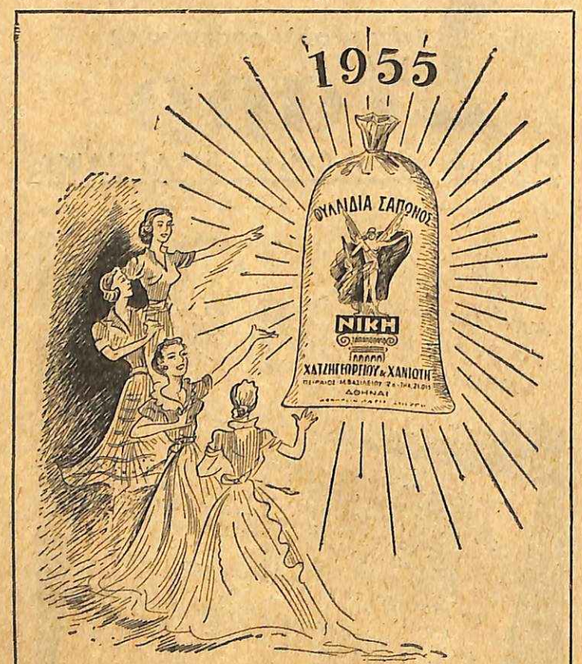

ΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΙΑ

Μ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & Δ. ΧΑΝΙΩΤΗ

Γραφεῖα Πρατήριον: ΡΟΥΖΒΕΛΤ 95. (Πρώην Ἀκαδημίας). Ἐργοστάσιον: Ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ καὶ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 2α. (Στάσις Καμπᾶ).

Παρεμήνθησαν

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lady Esther

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

ΚΡΕΜΑ

ΠΟΥΔΡΑ

Χαρίζουν Φρεσκάδα & Ὀμορφιά

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεῖα..

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ Ι. ΜΕΝΑΡΔΟΣ · ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1

Τὸ κατάστημα μεταφέρεται ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1. ΤΗΛΕΦ. 32.928

ρα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ ἐργαστήριο. "Ηθελα ὅμως νὰ σᾶς δῶ πρῶτα.

— Κάτι ἀλλοιώτικο ἔχετε... Δὲν ξέρω τί! Τὰ μάτια σας ἴσως;...

— Καλά, καλά, μὴ σκοτίζεσθε τώρα γι' αὐτά... Ὡρεβουάρ, Χιού.

"Εσκυψε καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι. Ἐκεῖνος τσσφίξε.

— Δὲν περίμενα ποτὲ νὰ μοῦ φερθῆτε ἔτσι! εἶπε. Πίστευα πὼς θὰ μὲ μισοῦσατε, γιὰ τὴν ἠλιθιότητα ποὺ ἔκανα. Ἴσ!. πὼς μετανοῶ!...

Ὁ Γουέσλεϋ βγῆκε ἔξω, μαζὶ μὲ τὴν Τζούλυ.

— Γύρισε τώρα στὸ σπίτι, τῆς εἶπε. Σὲ περιμένει τὸ ταξί. Αὔριο, θὰ πᾶς στὸ Ντόουσον καὶ θὰ τοῦ παραδώσῃς τὴν ἔγγραφη ὁμολογία μου. Ἔτσι, θ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν κατηγορία ὁ Γκλέμπ... Πρόσεξε μὴ σὲ γελάσουν, ὅταν θὰ πουλήσῃς τὶς γοῦνες... Ἐλπίζω νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία, Τζούλυ.

Ἐκείνη τὸν κύτταζε, μὲ ἔκπληξι

— Τί θὰ κάνετε σεῖς; ρώτησε.

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα... Ἄ, νά ὁ Τζέριτζ! Σὲ παρακαλῶ, Τζέριτζ, συνόδεψε τὴ μὶς Χόλλαντ ὥς τὸ ταξὶ ποὺ τὴν περιμένει.

Κι' ὁ Γουέσλεϋ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

— Ποῦ πηγαίνει; φώναξε ἡ Τζούλυ, τρομαγμένη. Σταματῆστε τον!

Καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸ Γουέσλεϋ. Ἀλλ' ὁ Τζέριτζ τὴν ἐμπόδισε.

— Εἶν' ἐπικίνδυνο... τῆς εἶπε.

— Ἀφῆστε με! φώναξε ἐκείνη.

Τοῦ ξέφυγε ἀπότομα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Ὁ Γουέσλεϋ εἶχε χαθῆ πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο τῶν γραφείων. Ὅταν ἔφτασε ἡ Τζούλυ στὴ γωνία τοῦ κτιρίου αὐτοῦ, ἡ ζέστη τὴ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Τὴν ἔπνιξε ὁ καπνός, κι' ἀναγκάσθηκε νὰ τραβηχτῇ πίσω.

Ξαφνικά, ἕνας πυροσβέστης ἔβαλε τὶς φωνές. Εἶχε δῆ τὸ Γουέσλεϋ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ἐργαστήριο ποὺ καιγόταν. Δυὸ ἄλλοι τρέξανε νὰ τὸν προλάβουνε.

Μὰ ἡ τρομερὴ ζέστη δὲν τοὺς ἄφησε νὰ πλησιάσουν πολύ.

Ὁ Γουέσλεϋ φαινόταν πὼς δὲν τὴν ἔνοιωθε. Προχωροῦσε, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὸ κεφάλι ψηλά.

Ἡ Τζούλυ τὸν κύτταζε ἀπὸ μακρυά, μ' ἀγωνία. Εἶδε τὰ ροῦχα του νὰ καίγωνται. Ὕστερα, γλώσσες φωτιᾶς γλείψανε τὰ χέρια του.

"Εκρυψε τὸ πρόσωπό της. μπήγοντας μιὰ φωνή...

Ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕνας πάταγος, κι' ὅλος ἐκεῖνος ὁ φλεγόμενος ὄγκος, ἀπὸ ξύλα καὶ σίδερα, γκρεμίστηκε κι' ἔκρυψε τὸ Γουέσλεϋ. Δυνατὲς φλόγες ὑψώθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου βρισκότανε πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμή!...

Ε΄.

Ἐφωδιασμένη τώρα μὲ τὸ γράμμα ποὺ τὴν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ πάρῃ τὶς γοῦνες, καὶ μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ Γουέσλεϋ, ἡ Τζούλυ ἤξερε πιὰ τί εἶχε νὰ κάνῃ.

Ἡ δίκη τοῦ Χάρρυ θ' ἄρχιζε τὴν ἄλλη μέρα. Θὰ τὸν ἔσωζε, λοιπόν, τὴν τελευταία στιγμή, Κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσε ποτέ.

Προηγουμένως, ὅμως, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὶς γοῦνες. Θἄνοιωθε πολὺ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, ἂν φοροῦσε τὴ μπλὲ ρενάρ, ὅταν θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸ Ντόουσον. Θὰ τοὺκανε περισσότερη ἐντύπωσι.

Ἀφοῦ διάβαζε τὴν ὁμολογία τοῦ Γουέσλεϋ, θἄπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ δῇ τὸ Χάρρυ. Θὰ τοῦ ὑποσχόταν τότε νὰ τὸν περιμένῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή. Κι' αὐτὸ θὰ τοῦδινε κουράγιο.

Γιόταν αἰσθηματική, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. "Εχυσε μάλιστα καὶ λίγα δάκρυα, ὅταν φαντάσθηκε τὴ σκηνή...

Δὲν σκεπτότανε πιὰ καθόλου τὸ Γουέσλεϋ. Ὁ θάνατός του ἦταν γι' αὐτὴν ἡ αὐγὴ μιᾶς καινούργιας ζωῆς. Ὁ νοῦς της ἦταν τόσο γεμᾶτος ἀπὸ τὸ Χάρρυ, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἄλλο.

"Αλλωστε, ὁ Γουέσλεϋ τὴν εἶχε μεταχειρισθῆ μονάχα γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του, καὶ δὲν ἄξιζε καθόλου οἶκτο. Δὲν μποροῦσε δὲ νὰ τὸν συχωρέσῃ, γιατὶ τὴν εἶχε ἀφίσει δίχως μόνιμο εἰσόδημα.

Τουλάχιστον, ὅμως, εἶχε ἕνα κεφάλαιο. Θυμόταν καλὰ πὼς ἡ κ. Φρὲντς εἶχε πῆ, ὅτι οἱ γοῦνες ἄξιζαν 30 χιλιάδες λίρες. Τί δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ μ' αὐτὸ τὸ ποσόν!

Κι' ὕστερα, ὑπῆρχαν καὶ τὰ κοσμήματα. Θὰ τ' ἀκριβοπουλοῦσε κι' αὐτά.

Ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ στὸ Χάρρυ πὼς τῆς τάχε δώσει ὁ Γουέσλεϋ. Θὰ τοῦ μιλοῦσε μόνο γιὰ τὶς γοῦνες. Καὶ θὰ φύλαγε τὰ κοσμήματα σὲ κάποια Τράπεζα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Γουέσλεϋ θὰ ἀθώωνε τελείως τὸ Χάρρυ Γκλέμπ. Ἐξηγοῦσε πὼς εἶχε καταφέρει τὴ Μπλὰνς νὰ γυρίσῃ σπίτι μαζί του: Μέσα στὸ ταξί, εἶχε μαλλώσει μαζί της γιὰ τὸ Μπέντον καὶ τῆς εἶχε πῆ πὼς ὁ τελευταῖος εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴ Τζούλυ. Κι' ἐκείνη τὸ εἶχε πιστέψει, ξέροντας τὴν ἀδυναμία τοῦ φίλου της στὶς γυναῖκες.

Τῆς εἶχε πῆ ἀκόμα πὼς ὁ Μπέντον σκόπευε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴ Τζούλυ, μόλις θἄφευγαν γιὰ τὸ θέατρο οἱ δυό τους. Δὲν χρειάζονταν περισσότερα, γιὰ νὰ ἀπαιτήσῃ ἡ Μπλὰνς νὰ γυρίσουν ἀμέσως πίσω, ἀπὸ τὸ θέατρο.

Στὴν ἐπιστροφή, πῆραν τὸ μετρό. Μπῆκαν στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ γκαράζ. Ἐνῶ ἡ Μπλὰνς ἄνοιγε τὴν πόρτα, ὁ Γουέσλεϋ τὴν πυροβόλησε μέσ' ἀπὸ τὸ ἀσανσὲρ καὶ πέταξε τὸ ρεβόλβερ στὸ χώλ. "Εκλεισε ὕστερα τὶς πόρτες τοῦ ἀσανσέρ, λίγες στιγμὲς πρὶν φτάσῃ ἡ ἀστυνομία.

Τὸ σχέδιό του ἦταν τολμηρό, ἀλλ' εἶχε πτύχες.

Πρόσθετε ἀκόμα πὼς εἶχε ἀγοράσει τὸ ὅπλο πρὶν ἀπὸ 2 χρόνια, ἀπὸ ἕνα 'Αμερικανὸ στρατιώτη, ποὺ ἀνέφερε τ' ὄνομά του καὶ τὸν ἀριθμὸ μητρώου του.

Καθὼς προχωροῦσε στὸ Πικαντίλυ, ἡ Τζούλυ ἔσφιγγε πάνω της τὸ φάκελλο μὲ τὴν ὁμολογία. Ὁ φάκελλος ἐκεῖνος ἀντιπροσώπευε τὴ ζωὴ τοῦ Χάρρυ καὶ τὴ μελλοντικὴ εὐτυχία της! "Αν τὸν ἔχανε, τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ σώσῃ τὸ Γκλέμπ.

Τὸν φύλαξε μέσα στὴν τσάντα της καὶ πῆρε ἕνα ταξί.

Στὴ διαδρομή, ἐξακολούθησε νὰ πλάθῃ ὄνειρα. Βέβαια, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πουλήσῃ τὶς γοῦνες στὴν πραγματική τους ἀξία. Μά, κι' ἂν ἀκόμα συγκέντρωνε 20 χιλιάδες λίρες, θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα σωρὸ πράγματα μ' αὐτὰ τὰ λεφτά!...

Βρῆκε ἀδειανὸ τὸ χῶλ τῆς πολυκατοικίας. Ὁ θυρωρὸς εἶχε πάει νὰ φάῃ.

Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τὼν Γουέσλεϋ καὶ νὰ μπαίνῃ. "Εμεινε μερικὲς στιγμὲς στὸ χώλ, κοντὰ στὴν εἴσοδο, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο.

Πῆγε γρήγορα στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Μπλάνς. "Εκλεισε τὴν πόρτα. Διέκοψε τὰ ἠλεκτρικὰ σήματα κινδύνου. "Ανοιξε ὕστερα τὸ χρηματοκιβώτιο κι' ἔσβυσε τὴ λάμπα τῶν ἀοράτων ἀκτίνων.

"Εμεινε μερικὲς στιγμές, κυττάζοντας τὶς γοῦνες. Ἦταν δικές της τώρα, μποροῦσε νὰ τὶς κάνῃ ὅ,τι ἤθελε...

Μὰ δὲν ξεχνοῦσε καὶ τὰ κοσμήματα. Δὲν τάχε δῆ ποτὲ ἄλλοτε... Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς ἔφερε ἕνα ἡδονικὸ ρῖγος.

Παραμέρισε τὶς γοῦνες καὶ μπῆκε μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο. "Αφησε τὴν τσάντα της πάνω στὸ ἐπιπλο ποὺ περιεῖχε τὰ κοσμήματα.

Τότε μόνο διαπίστωσε, μὲ μεγάλη ἀπογοήτευσι, ὅτι δὲν ἤξερε καθόλου πὼς ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ τὸ ἔπιπλο! Ἡ γυαλιστερὴ πόρτα του δὲν φαινόταν νάχῃ καμμιὰ κλειδαριά. Ὑπῆρχε ὅμως στὴ μέση της ἕνα μαῦρο κουμπί.

Τ' ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό της, διστακτικά, κι' ὕστερα τὸ πίεσε δυνατά.

Ἀμέσως ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔκλεισε μὲ ὁρμή, φυλακίζοντάς την στὸ ἐσωτερικό του!...

Τὴ βρῆκαν ἐκεῖ μέσα, μετὰ τέσσερες ἡμέρες. Τὴν ἀνακάλυψε ὁ Ντόουσον, ποὺ εἶχε ὑποψιασθῆ πὼς πῆγε νὰ πάρῃ τὶς γοῦνες καὶ πὼς πιάστηκε στὴν παγίδα τοῦ χρηματοκιβωτίου.

"Οταν ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὴ βρῆκε σωριασμένη χάμω, νεκρὴ καὶ σκεπασμένη μὲ τὴ μπλὲ ρενάρ, ποὺ εἶχε τόσο ποθήσει. Στὸ ξυλιασμένο χέρι της κρατοῦσε σφιχτὰ τὴν ὁμολογία τοῦ Γουέσλεϋ...

Χάρις σ' αὐτήν, ὁ Χάρρυ ξεμπέρδεψε μόνο μὲ δεκαοχτὼ μῆνες φυλακή.

"Υστερα, παντρεύτηκε μὲ τὴν Ντάνα, ποὺ τὸν περίμενε ἀπ' ἔξω, τὴν ἡμέρα τῆς ἀποφυλακίσεώς του.

ΤΕΛΟΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Ἐναντίον τῆς Δυσκοιλιότητος
Nujol

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΟΙΚΩΝ ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝ

LANVIN - CARVEN - CHANEL - HOUBIGANT

Ἡ πασίγνωστη κολώνια ATHENIA καὶ οἱ ἄλλες SPECIALITES μας πάλιν στὴ διάθεσίν σας.
Ἡ μεγάλη μας ποικιλία θὰ σᾶς διευκολύνῃ στὴν ἐκλογὴ τῶν δώρων σας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Κώστας Ψαγούνης, Καΐτσα: Μὲ εὐχαρίστησι ξαναβρήκαμε κάτι δικό σας μέσα στὸ ταχυδρομεῖο μας. Δυστυχῶς τὸ σταυρόλεξό σας ἤρταζε λίγο ἀργά. Εἶναι ὅμως πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ ὁπωσδήποτε τοῦ χρόνου. Γρηγόριον Γεράρδη, Ἐλευσίνα: Τὸ σχέδιο χωρίζει τὸ σταυρόλεξο σὲ τέσσερα κομμάτια, πρᾶγμα ποὺ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀποφύγετε. Στυλιανὸν Ἀθανασιάδη, Θεσσαλονίκη: Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ σταυρολέξου σας. Δυστυχῶς ὅμως τὸ σχέδιο δημιουργεῖ 75 λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων. Αὐτὸ καὶ μόνον μᾶς ὑποχρεώνει νὰ τὸ παραμερίσωμε, προσωρινῶς τουλάχιστον. Ἀπόστολον Μουτατζῆν: Τὸ σχέδιο ἐνὸς σταυρολέξου, δὲν πρέπει νὰ τὸ χωρίζῃ σὲ κομμάτια. Τὸ δικό σας χωρίζεται στὰ πέντε Στείλτε μας συμπληρωμένο μὲ διαλεχτὲς λέξεις κανένα σχέδιο ποὺ δημοσιεύσαμε στο παρελθόν. Θεόδωρον Πολυζώνη, Μυτιλήνη: Τὰ σταυρόλεξά σας περιέχουν πολλὲς ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις ὅπως λ.χ. ΑΛΑΧ, ΩΣΑΝΑ, ΑΤΙΚ, ΟΘΕΛΟΣ, ΣΚΑΜΑ. Τὸ δεύτερο εἶναι κάπως καλύτερο, περιέχει ὅμως μιὰ λέξι ποὺ τὸ καθιστᾶ ρεκλάμα ὁδοντόκρεμας. Μὲ λίγη προσπάθεια καὶ προσοχὴ θὰ μᾶς στείλετε ἕνα καλὸ σταυρόλεξο ποὺ εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμε. Θ. Κωνσταντίδην: Μερικὲς ἀποτυχημένες λέξεις ὅπως ΑΝΕΛΛΟ, ΙΑΣΗΜΑ καὶ ΝΟΤΣ καταστρέφουν τὸ κατὰ τὰ ἄλλα καλὸ σταυρόλεξό σας. "Αν κατορθώσουμε ν' ἀντικαταστήσωμε τὶς λέξεις αὐτὲς θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ρόδη Μαυρούκα, Ἐνταῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῇ μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Λάμπρον Παπαχρόνη, Θεσσαλονίκην: Οἱ λέξεις ΑΡΑΔ, ΜΟΡ, ΡΑΝ, ΡΑΚ μειώνουν τὴν ἀξία τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ καλοῦ σταυρολέξου σας. Βρίσκονται δὲ σὲ τέτοια σημεῖα ὥστε εἶναι τελείως ἀδύνατον ν' ἀντικατασταθοῦν. Περιποιητὴν περισσότερο ἐνδεχομένη νεωτέρα σας ἀποστολή. Βασίλειον Τσονάκαν, Πάτρας: Πολλὲς αἰτιατικὲς καὶ γενικὲς μειώνουν τὴν ἀξία τοῦ σταυρολέξου σας καὶ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ ἀναβάλωμε τὴν δημοσίευσί του μέχρις ὅτου τοῦ ἐπιφέρουμε τὶς ἀπαραίτητες ἀλλαγές. Δημήτριον Ἐλευθερίου, Ἐνταῦθα: Εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ σταυρόλεξο μὲ τόσες ἀνορθογραφίες καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις. Γεώργιον Φ. Καζούρην, Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς τὸ σχέδιο ποὺ μᾶς στέλνετε, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴ λύσι ποὺ τὸ συνοδεύει. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας νὰ συμπληρώνουν τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου τους μὲ τὶς λέξεις τῆς λύσεως. Μηνᾶν Κωνσταντινίδην, Ρόδον: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις εἶναι τελείως ἀπαράδεκτες. Μιλτιάδην Παπαδογούλαν καὶ Ἰωάννην Ἀλεξανδρόπουλον, Α)6 1ης Στρατιᾶς: Ἡ συνεργασία σας δὲν ἀπέδωσε πολλὰ πράγματα, οἱ λέξεις ΣΑΛΑΤ, ΤΟΚΙΟΝ, ΑΝΩΤ, ΣΑΜΟ, ΣΤΙ, ΗΤΑΜΙΝ καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες μαοτυροῦν πὼς δὲν σᾶς δυσκόλεψε πολὺ ἡ συμπλήρωσις τῶν τετραγωνιδίων, ἀλλὰ καὶ πὼς δὲν συμβουλευτήκατε κανένα λεξικό. Βασίλειον Τσονάκαν, Πάτρας: Τὸ σταυρόλεξό σας χρειάζεται μερικὲς διορθώσεις. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἂν κατορθώσωμε νὰ τὶς ἐπιφέρωμε. Νικόλαον Παπανικολάου (Μακρῆ): Καλὸ ὅπως πάντα καὶ τὸ νέο σας σταυρόλεξο. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας. Δημήτριον Τικτόπουλον, Νίκαια, Πειραιῶς: Καὶ τὰ δυό σας σταυρόλεξα περιέχουν ἀνορθόγραφες καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις ὅπως ΣΑΣΣΩΝ, ΟΑΠΣ, ΣΕΛΙ, ΝΑΡ, ΠΤΗΣΗ, ΙΡΑΜΑΣ, ΜΟΣ, ΟΜΑ, ΣΤΕ κ.ἀ. "Αν θέλετε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε ξαναστεῖλτε τα διορθωμένα. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἐνταῦθα: Διαπιστώσαμε εὐχαρίστως πὼς δὲν μᾶς ξεχνᾶτε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ περιεχόμενο τῆς νέας σας ἀποστολῆς. Βασίλ. Κωστήρην, Πάτρας: Θὰ δημοσιεύσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας τὸ σταυρόλεξό σας. Εἶναι πολὺ καλὸ καὶ περιμένομε καὶ στὸ μέλλον νέες ἐξ ἴσου περιποιημένες ἀποστολές σας. Δημήτριον Δεμίρην, Ἀλεξάνδρεια: Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας γιατὶ δημοσιεύομε μόνο σταυρόλεξα μὲ ἀπολύτως συμμετρικὰ σχέδια. Παναγ. Πορτούλαν, Πειραιᾶ: Ἐκτὸς τοῦ σταυρολέξου τῶν Θεοφανείων, ποὺ εἶναι πράγματι πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ στὸ προσεχὲς τεῦχος μας, τὰ ἄλλα σας σταυρόλεξα δὲν εἶναι καὶ τόσο φροντισμένα. Προτιμοῦμε νὰ μᾶς στέλνετε ἕνα καὶ καλὸ παρὰ πολλὰ καὶ μέτρια. Νικόλαον Χαραλαμπίδην, Κων)πολιν: Οἱ λέξεις ΡΕΝΤΙΚΟΤΑ (ἀντὶ ρεντιγκότα), ΡΕΜΠΕΤΙΣΑ, ΜΑΡΑΣ, ΑΣΑ, ΡΗΠΑΡΑ, ΑΛΑΧ καὶ ἄλλες παρόμοιες, πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὸν λύτη νὰ βρῇ τόσες παραμορφωμένες λέξεις. Περιμένομε, λοιπόν, κάτι καλύτερο καὶ νὰ εἰσθε βέβαιος πὼς ἀμέσως θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἐμμανουὴλ Παμπούκαν: Τὸ σταυρόλεξό σας χρειάζεται μερικὲς διορθώσεις. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἂν κατορθώσωμε νὰ τὶς ἐπιφέρωμε. Ἀνδρέαν Ἰωαννίδην, Κατερίνη: Οἱ λέξεις ΙΠΠΑΣΙΑΙ, ΝΙΣΑΚΙ, ΧΟΡΑΤΑ, ΣΕΛΑ καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ν. Ι. Βιζῆλον, Τηγάνι Σάμου: Ἡ πραγματεία σας εἶναι δυστυχῶς γραμμένη κατὰ τρόπον τελείως ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. "Αν ἦταν πιὸ σύντομη καὶ πιὸ ἁπλὰ γραμμένη, πιθανὸν νὰ τὴν δημοσιεύαμε. Κωστὴν Α., Πειραιά: Τὰ ποιήματά σας ὄχι πολὺ ἐπιτυχημένα. Ἐμεῖς πάντως δὲν δημοσιεύομε στίχους ὅπως ἀναγνωστῶν μας. Εὐάγγελον Νικολάου, Κωνστ. Καζούρην, Ν. Καλαμπόκαν, Δ. Λόντον, Γρίβαν καὶ Γεώργιον Βασιλάκην, Ἐνταῦθα: Οἱ ἀναμνήσεις σας ἀκατάλληλες γιὰ τὸ περιοδικό μας. Παν. Πριωνᾶν, Καβάλα: Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαι τῶν ἀναγνώστων του. Ἡ ἱστορία ποὺ ἀναφέρετε εἶναι γνωστή. Ἀποστόλου Παπουτσῆν, Κορέα, Κώσταν Πολίτην, Χαραλαμπίδην Χαντιτζὴν, Χρῆστον Ἀναστασόπουλον καὶ Β.Β. Ραυτόπουλον: Δὲν δημοσιεύομε, δυστυχῶς, συνεργασίαι τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἡ ὕλη τοῦ «Θησαυροῦ» συντάσσεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μονίμους συνεργάτες του, ποὺ εἶναι ὅλοι ἐπαγγελματίες δημοσιογράφοι.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Dionisios Kondonis καὶ ὁ Ioannis Macafas, Unandera Hostel No 2, N.S.W. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Αὐστραλία. Ὁ M. Themélaros, Poste Restante, Minia, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες καὶ ἰδίως Ἀθηναίες 16—18 χρόνων. Ὁ James Christakos, 123 Murray St. Elizabeth N.J. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—21 χρόνων. Ὁ Peter Spilos, 301 West 27 Street, New York 1, N.Y. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 17—20 χρόνων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Loizos Markou, 53 Newman St., Newtown, Sydney, N.S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος. τῆς Κύπρου ἢ τῆς Αἰγύπτου 18—22 χρόνων. Ὁ Georges Nicolopoulos, Halfsee P.K. 527 Izmir, Turquie, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Fotis Coumides (18 χρόνων), Rue Maïmonides 6, Chatby, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16 χρόνων. Ὁ George Peter (19 χρόνων) 10 BOD 4, CLU, MELF 15, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 19 χρόνων στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Adam Christos 45 Gladstone Avn. Wollongong, Australia, N.S.W., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Αὐστραλία καὶ νὰ παντρευτοῦν ἐκεῖ. Ὁ Christos Missiris, 38 Dennisson Street, Wollongong N.S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Bay Panayotis Saridis, Serkerderler Sok. No 4, Istanbul, Turquie, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κων)πολεως, ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕνα πρωτοετῆ φοιτητὴ τῆς ὁδοντιατρικῆς ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Mimis Demetriades (18 χρόνων), Camp. Office, C.H.Q. Group, MELF 17, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Blasco Alvarez 15 Bai el Karasta 15, Alexandrie, Egypte, καὶ ὁ Missel Chrissafopoulos, S)S Astron C)o Messrs G. M. Lemos, Co Ltd, Roman Wall House, 1 Crutched Friars, London E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ H. Photiou, 17 St. Silas Place, London N.W. 5, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Nick Pandeloukas (26 χρόνων) καὶ ἡ ἀδελφή του Cathren Pandelouka (20 χρόνων), Kafr el Dawar Behera, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ τὸ ἐξωτερικὸ στὴν ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κύριος Xanthos Hadjigabriel (244), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ A. Tsopanopoulos (19 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 17 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Dimos Odysseas (7620), ὁ Charalambos Leonidas (19 χρόνων), ὁ Michel Avraam (18 χρόνων), ὁ Sophoclis Theocharous (18 χρόνων)

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

καὶ ὁ Georges Panayotou (18 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες, κυρίως τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ εἴτε στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν 8 εἶνε: 10 BOC, 4 C.L.U. MELF 15, Geneifa, Egypte.

Ὁ Κύπριος Πλουτῆς, Κυρίδης, Ἀριστοφάνους 10, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Χρῆστος Φαντούσης (20 χρόνων), Λέοντος Σοφοῦ 21, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Σῶτος Μενοίκου, Ἰκάρου 31, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Ἀνδρέας Οἰκονομίδης, ὁ Παναγιώτης Λοϊζίδης, ὁ Ἰωάννης Ζαρογιάννης, ὁ Γεώργιος Ἐπιφανείου, ὁ Νίκος Παπαϊωάννου καὶ ὁ Ἀνδρέας Κοζάκος Κολλέγιον Λευκωσίας, Κοραῆ 4, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Α. Θ. Βενιζέλος, Κυβερνητικὴ Ἐπαυλις Ἀθαλάσσης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἱερόθεος Γενναδίου καὶ ὁ Ἀνδρέας Γενναδίου, Διστόμου 13, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κωνστ. Μιχαηλίδης, Poste Restante, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἐλευθέριος Παπακωνσταντίνου (19 χρόνων), Τ.Κ. 203, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Μιχαὴλ Χρυσάνθου, Τ.Κ. 246, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης, Βασιλείου Μακεσόνος 34, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 15—17 χρόνων. Ὁ Ἠλίας Βαττίδης (17 χρόνων), Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς ἡλικίας του ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Λάκης Μιχαλάκης, Ταντάλου 10, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες. Ὁ Ἐλπιδοφόρος Ἀλεξάνδρου, Πυταγόρου 11, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Χρυσόστομος Γ. Χρυσοστόμου (19 χρόνων), Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Παντελιώτης Νουρῆς (18 χρόνων), Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος ἡλικίας 17—18 χρόνων.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες: Βρετινάρης καὶ Νικόλαος Χαράλαμπος Κρομώνης, Σ. Φ. Μ., Λόχος Φρουρᾶς, Σ.Τ.Γ. 902Β. Κωνστ. Ναλετάκης, Μακρίδης, Λάζαρος Δρόσος, Ἐλευθέριος Μαρτάκης, Ἀνδρέας Μακρῆς καὶ Σταῦρος Τάλιος, 251 Ε.Τ.Π., Σταμάτιος, Σ.Τ.Γ. 908. Κεφαλόσεως, Παναγιώτης Μούρτζος, Δημήτριος Παυλάκης, Τριπουλος, Δημήτριος Ἀλέξιος Ἀντάφυλλος Γαλάνης, Στέφανος Κατσάφαλεξόπουλος, Καλικάκης καὶ Γερος, Γεώργιος Κυπαρίσσης, 574 Τ.Π., Λ. ὡργιος Παντελῆς 917Β Β.Ο., Σ.Τ.Γ. Τσίτσος καὶ Ἰωάννης Τσοκανάρης, 140 Σ.Ε.Π., Β. Σ.Τ. Ἰωάννης βοφόρος Τσαγκέτας καὶ Γαϊτάνης, Κ.Ε.Υ., 1ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Δημήτριος Γαρδέλης, Βασίλειος Μάγκος καὶ Ἀναστάσιος Καρατζαφέρης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ. Γ. 902Β. Παρασκευᾶς Σιδηρόπουλος, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Λ. Δ) Σ.Τ.Γ. 907. Συμεών Παπουσεως, Δ.Ε.Ν.Ξ., 2ος Λόχος, Σ.Τ. λίδης, Γ. 902. Ντίνος Κατσίπης, Ἀνδρέας Βοτεζαλῆς, καὶ Παναγιώτης Σάπας, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Γεώργιος Καρμιράντζος, Κ.Ε.Σ.Α., Β. Σ.Τ. 902. Ντίνος Κόκκαλης, Σ.Ε., 398 Σ.Κ. Α., Β. Σ.Τ. 904. Κωνστ. Ἀσλανίδης, Λ.Σ.)Δ.Μ.) Β΄ Σ.Σ., Β. Σ.Τ. 901. Ἀριστείδης Δάφνης, Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, Ἰωάννης Σερέτης, Ἰωάννης Πατεράκης, Τάκης Ἀθανασόπουλος, Γεώργιος Παναγιώτου, Κωνστ. Κωστάκης καὶ Χρῆστος Χρυσανθακόπουλος, Κ.Ε.Ν.Τ., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Παναγιώτης Παπανικολόπουλος, Κ. Ε.Ν. Κορίνθου, Γραφεῖον Ὑπασπιστοῦ, Σ.Τ.Γ. 909. Χαρίλαος Ἐστοῦ, Σ.Τ.Γ. 909. Χαρίλαος Κορίνθου, Λόχος ξαρχος, Κ.Ε.Ν. Ἀθανάσιος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Κωνσταντάρας, Δ.Ε.Ν.Ξ., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Δελήγιαννάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Διαφάσεις, Σ.Τ.Γ. 909. Ὀδυσσεὺς Δημητρίου καὶ Πρόδρομος Παϊσίδης, 153 Ε.Σ.Ε., Β. Σ.Τ. 904. Παῦλος Ἀλεξανδράκης, Μάκης Ἀθανασίου, Φαίδων Τασόπουλος καὶ Λάκης Παπακωνσταντίνου, 2ον Σ. Τ.Ι., 2α Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Νικόλαος Τσενές, Μίμης Στεφανίδης καὶ Θωμᾶς Τόλιος, 721 Σ.Ε., Β. Σ.Τ. 900Α. Ἰωάννης Παράνομος, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 904. Γιούλης Δραγάτσης καὶ Δημήτριος Παπακυριακόπουλος, 607 Τ.Π., Λ. Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α. Γεώργιος Παπᾶς, Σ.Φ.Ι., Σ.Τ.Γ. 918. Παναγιώτης Ἀναστασόπουλος, 2ος Λόχος, 1η Διμοιρία, Κ.Ε.Μ.Κ., Β. Σ.Τ. 902. Γεώργιος Μπόμπας, Λεωνίδας Πίνης καὶ Ἀθανάσιος Παπαγεωργίου, 1701 Ε.Α., Β. Σ.Τ. 900Α. Δημήτριος Φλόπας, 562 Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Α. Γεώργιος Γραμμένος, 991 Σ. Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917. Νικόλαος Γαλάζιος, 502 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Α. Νίκος Ἀλεξόπουλος, Ἀνδρέας Ὑφαντῆς, Λουκᾶς Καρακώστας, Σταῦρος Μπαρμπαγιαννόπουλος, Κωνστ. Καπιόπουλος, Γεώργιος Ἀσπιώτης, καὶ Σταῦρος Μπουτσῆς, Λ. Δ)σεως, 40 Σ. Εὐζώνων, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Ἄρης Τριανταφύλλου, Δημήτριος Γεωργίου, Γεώργιος Οἰκονομόπουλος, Δημήτριος Ἀναστασίου καὶ Κων. Κυριακόπουλος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 909. Πέτρος Ζώγας, Κωνστ. Γεωργούδης καὶ Νικόλαος Μπιτσάκης, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Δημήτριος Τσακμάκης, 518 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Νικόλαος Μπόβης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Διονύσιος Γιάνναρος, Κ.Ε.Μ.Κ., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Ὄθων Γιαννούλης καὶ Ναπολέων Ἀποστολόπουλος, Τ.Υ.Σ., Β. Σ.Τ. 902. Λάκης Ξανθόπουλος, Δημήτριος Ἀνεστόπουλος καὶ Τάκης Γκατάσος, Σχολὴ Πεζικοῦ, Τ.Ε.Β.Ο.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 902, Παντελῆς Μήμας, Δημήτριος Δαμιανίδης καὶ Ντίνος Πίπης, 490 Τ. Δ)σεων, Ὑπασπιστήριον, Β. Σ.Τ. 903. Ἀλέξανδρος Παταζιός, Σ.Ε.Α.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Δημήτριος Τσιακόπουλος, 326 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 917Β. Χρῆστος Πιτσόλης, 506 Τ. Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Ἰωάννης Μάλλης, 722 Σ.Ε., Β. Σ. Τ. 901. Ἀντώνιος Κώτσης, 722 Τ. Μ., Β. Σ.Τ. 901. Ἐμμανουὴλ Καπέλας, 958 Λόχος, Ε. Σ.Α., Β. Σ. Τ. 901, Μιχαὴλ Πατρικαλάκης, Φρουρὰ Σ.Φ. Χανίων, Σ.Τ.Γ. 911. Δημήτριος Τσούνης καὶ Σωτήριος Μαλισιόβας, 398 Σ.Κ.Α., 2α Ἴλη, Β. Σ.Τ. 904. Νικόλαος Χατζηλιώτης, Λ. Σ.)Α΄ Σ.Σ., Β. Σ.Τ. Γ. 900Α. Ἀνέστης Δερματίδης, 779 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 914. Ἰωάννης Λαλάκας, 670 Ο.Α., Σ.Τ.Γ. 914. Ἰωάννης Χατζηπεφραιμίδης, 498 Τ. Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Κων. Ἰωαννίδης, 786 Λ.Γ.Μ., Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Ὑψηλάντης, 502 Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Α. Χρύσανθος Πολύχρονος, 502 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Α. Νικόλαος Παπαγεωργίου, Μιλτιάδης Καραμαλέγκος, Γεώργιος Ζιάκας, Στράτος Δεμερτζῆς, Τριαντάφυλλος Πράπας, Στέργιος Τσιουμπλέκος καὶ Ἡλίας Σαραφόπουλος, 506 Τ.Π., Β. Σ.Τ. 901. Γεώργιος Σκοτιδάκης καὶ Ἀντώνιος Σοφιαδάκης, Μ.Υ., Ε. Σ.Ε. 2ος Τόγμα, 4ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 902. Θεόδωρος Τσούτης, Κ.Ε.Ν.Μ., 6ος Λόχος, Σ. Τ.Γ. 907. Παντελῆς Ἀμπατζίδης 581 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Γεώργιος Βαρτάσης, Παναγιώτης Μπασέτας, Εὐστάθιος Παπαδόπουλος καὶ Ἰωάννης Πατσογιάννης, 503 Τ.Π., 3ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Πολιτικός, Τάκης Μακούλης, Κωνστ. Διαμαντάκος, Παναγιώτης Μπαργιώτης, Γεώργιος Λαζαρίδης καὶ Θέμης Ἀλεκάκης, Σ.Ν.Α. Πεντέλης, Ἀθῆναι.

Ὁ Leonidas Kallivroussis, καὶ ὁ φίλος του Natale Losito, T. Leonidas, N. J. Goulandris Co Baltie House, 27 Leaden Hall St. London E.C. 3 England, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες, ὁ πρῶτος στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ ὁ δεύτερος στὴν ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ George Mitsis C)o Post Office, Woomesa West, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ Καναδᾶ ἢ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Αὐστραλία. Ὁ S. Bebis, Kurtulus K·u·r·t·l·u· 15, Istambul, Turquie, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μέχρι 18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Σαμολαδᾶς, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Θωμᾶς Πάπαρης, Κων)πολεως 16, Συνοικισμὸς Εὐαγγελιστρίας, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀθανάσιος Ἰωαννίδης (22 χρόνων), Κουφαλίων, Νέα Ζωή, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Ν. Συνοδινός, Ραγκαβῆ 26, Πλάκα, Ἀθῆναι, Grèce, καὶ ὁ Ε. Κοκολιός, Λαζαράδων 35 Μ. Κυψέλη Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Κασκούτας, Ζεμενό, Κορινθία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Διογένης Παπουλίδης, Τ.Κ. Κουφαλίων, Νέα Ζωή, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Αἰγύπτου, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Τουρκίας. Ὁ Δημήτριος Μανικας (25 χρόνων), Κάτω Λεχώνια, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Σπυρίδων Καρύδης, Ὑπαπαντῆς 14, Κέκυρα, Grèce, ὁ Παναγιώτης Ἀλεξάκης, Πιέρρη 25, Κέρκυρα, Grèce, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Πιπιτός, 3η Πάροδος Ὑπαπαντῆς 2, Κέρκυρα, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Κων. Τσαντές, Συκιά, Χαλκιδική, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας 39 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἰωάννης Ταβουλάρης (18 χρόνων), Φαρικὴ Βάσις Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 16—20 χρόνων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν λογοτεχνία καὶ τὴν ποίησι.

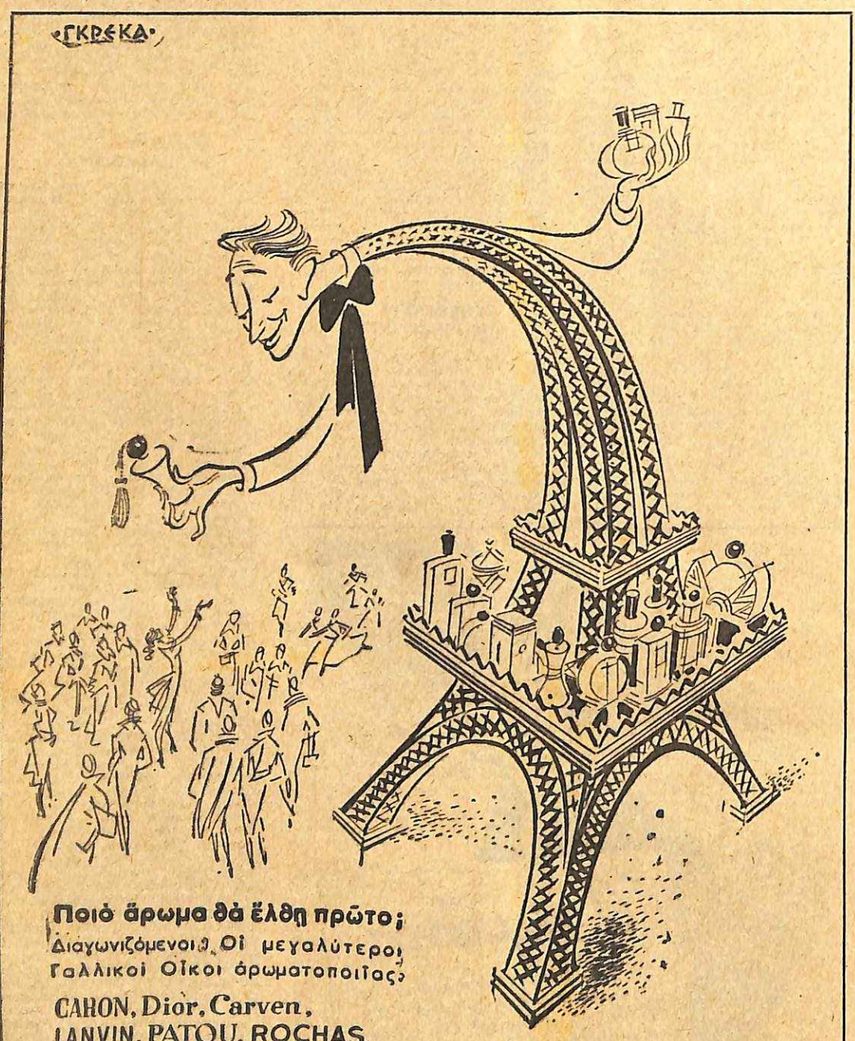

Ποιὸ ἄρωμα θὰ ἔλθῃ πρῶτο;
Διαγωνιζόμενοι οἱ μεγαλύτεροι Γαλλικοὶ Οἶκοι ἀρωματοποιΐας;

CARON, Dior, Carven, LANVIN, PATOU, ROCHAS, Schiaparelli, CHANEL, MILLOT, BOURJOIS, WORTH, PAQUIN, WEIL, COTY, Yardley κλπ.

Ἐπισκεφθεῖτε ἀπὸ τὰς 20-31 Δεκεμβρίου τὴν μεγάλην Ἔκθεσίν μας ἀρωμάτων καὶ κάνετε τὴν ἐκλογήν σας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι·Γ·ΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7 * ΑΘΗΝΑΙ * ΤΗΛ. 30-415 & 27-329

ΑΣΠΡΟ

Ἀνακουφίζει καὶ καταπραΰνει ταχέως

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ
ΠΥΡΕΤΟΝ, ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
ΟΣΦΥΑΛΓΙΑΣ

Τὸ 'ASPRO' παρασκευάζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ τοῦ Οἴκου ASPRO LIMITED. Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Α.Υ.Σ. Ἀρ.Θ. 11806|13-3-46

ASPRO
Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ι. Φ. ΣΕΡΙΝΤΑΝ & Σία (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμοῦ 55α, Τηλ. 51-602, Ἀθῆναι

Ἐγκεκριμένη Διαφήμισις Ε.Β. 8896 4/8/1954

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄλκην Δημητριάδην, Πειραιά: Περάστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Γεώργιον Παπακυριακόπουλον καὶ Γεώργιον Λεβαντῆν, Λαμία: Ἡ χορεύτρια αὐτή, δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Ἡ συναδελφός μας ὅμως, ναί. Πάντως καὶ ἡ δεύτερη, δὲν ἔκανε σπουδαῖα πράγματα. Παῦλον Ἀστερ., Ἐνταῦθα: Δὲν γίνεται ἀπόλυτως τίποτα. Ἀργότερα ἴσως. Κώσταν Ἀναστασιάδην, δάσκαλον, Σοφάδες: Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι σωστό. Καλύτερα νὰ μοῦ γράψετε ὁλόκληρο τὸ ἱστορικό κι' ἐγὼ θὰ σᾶς τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσι. Ἀθανάσιον Καλυβίτην, Ἀγρίνιον: Τὰ πλοῖα ἦταν τρία, ἀλλὰ μόνο τὰ δυὸ ἀνῆκαν σὲ γερμανικὴ ὑπηρεσία. Τὸ τρίτο, κατὰ τὴν ὑποχώρησι τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νερὰ καὶ νὰ φτάσῃ σῶον κι' ἀβλαβὲς στὴ Μάλτα. Τὸ πλήρωμά του, ἀπὸ 136 ἄντρες, ἦταν ὅλοι Ἕλληνες. Ταξιάρχην Εὐαγγελόπουλον, Ἀστακόν: Πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά; Πόλεμος χωρὶς θύματα, εἶναι ἀδύνατο. Καταλαβαίνετε; Λουκᾶν Βραχνόπουλον καὶ Ἀθαν. Βεντούρην, Βόλον: "Οποιος κι' ἂν τὸ πῇ αὐτό, θὰ κάνῃ ὄχι λάθος, ἀλλὰ ἁμάρτημα ἀπέναντι στὰ ἱερὰ πρόσωπα τῶν ἀγωνιστῶν. Μάνον Ἠλιάδην, Μυτιλήνην: Μπορεῖ. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος γιὰ νὰ βιάσῃ κανεὶς τὰ πράγματα. Μαριάνθη Στρατηγοῦ, Ν. Σμύρνη: Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ. Εὐχαριστῶ θερμά. Κλεάνθην Γιαννακόπουλον, Θεσ)νίκην: Πῶς τὸ φαντάστηκατε; "Αν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε θὰ ἦμασταν εὐτυχισμένοι. Ἀλ. Μ. Παπ., Ἐνταῦθα: Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὶς ἀδυναμίες του. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ φανερωθοῦν. Πάντως δὲν σᾶς ἀδικῶ. Ἰωάννην Κυριαζῆν, Ἐνταῦθα: "Οχι, θὰ συνεχιστοῦν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Νικόλαον Χρύσην καὶ Ἀμαλίαν Βατατζῆ, Ναύπλιον: Νὰ τοῦ γράψετε στ' ὄνομά του καὶ στὴ διεύθυνσι αὐτή: Dormer Str. New York 3, N.Y. U.S.A. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ, γιατὶ πάντα ρωτᾶ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς, ὅπως καὶ γιὰ ὅλους ποὺ τὸν βοήθησαν τότε. Γεώργιον Σῶχον, Ἐνταῦθα: "Αν μπορούσατε νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα ἕνα Σαββάτο ἢ μιὰ Πέμπτη μεσημέρι, θὰ ἤταν εὐχῆς ἔργον. Νὰ φέρετε πάντως μαζί σας καὶ τὰ ὁπολοιπα στοιχεῖα. Μηνᾶν Ἀλευρόπουλον, Ἄργος: Θὰ τακτοποιηθῇ. Λίγη ὑπομονή. Ἰωάννην Μπαξεβάνίδην, Κων)πολιν: Τὰ ἐλάβαμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Τὸ καλοκαίρι πιὰ θὰ τελειώσουν ὅλα. Πρῶτα ὁ Θεός. Ντίνον Παρασκευᾶν, Ν. Ζηλανδία: Ἀπὸ τόσο μακρυά, δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τίποτα περισσότερο, ἀπ' ὅσα ἔγραψα στὸ ἱστορικό του. Ν' ἀπευθυνῶ στὸ ἱστορικό του. Ν' ἀπευθυνῶ στὴν θήτε πάντως μὲ γράμμα σας στὴν "Αρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζῃ κάτι περισσότερο. Ἀριστείδη Γιαννοπούλου, Λίγινα: Ὁ ὑπ' ἀριθμ. 117)3)45) 103 φάκελλος τῆς Β.Μ.Σ. σᾶς φέρει ἐπτὰ Βασιλέων Κυριακίδην, Ἀντώνιον Βουτσαράν, Ἰωάννην Καλλιάνην, Πέτρον Ζειμπεκίδην καὶ Σοφ. Λινάρδον. Σέρρες: Εὐχαριστῶ θερμά. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ τὸ ἱστορικὸ τοῦ ἡρωικοῦ σας φίλου. Εὐστράτιον Μήτσου, Καζάνην: Μέχρι τὸ 1947, ὑπῆρχε τρόπος νὰ τακτοποιηθῇ κανείς. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ καταργήθηκε λίγο ἀργότερα. Σήμερα δὲν ξέρω πιὰ ἂν μπορῆτε νὰ φτύχετε τὴν ὑπόθεσί σας.

Ι. Β. Ι.

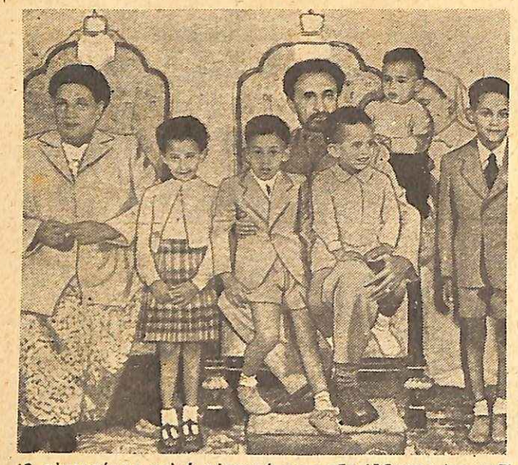

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ἀβησσυνίας μαζὶ μὲ τὰ ἐγγόνια τους.

Κυρία τῆς Τιμῆς στὸ παλάτι τοῦ Νεγκούς

Ἀναμνήσεις τῆς Γερμανίδας Χίλντεγκαρντ Βέρνερ

«Δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσω ποτὲ ὅσο ζῶ τὸν αὐτοκράτορα Χαϊλὲ Σελασιὲ — γράφει, στὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Μύνχνερ Ἰλλουστρίρτε» ἡ Γερμανίδα Χίλντεγκαρντ Βέρνερ, ποὺ ὑπῆρξε ἐπὶ ἕξη μῆνες κυρία τῆς τιμῆς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Νεγκοὺς τῆς Αἰθιοπίας. Τὸ πεπρωμένο ἀποφάσισε γιὰ μένα μιὰ Κυριακὴ βράδυ, στὸ καζίνο τοῦ Μπάντ Χόμπουργκ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ προϊσταμένου μου, τοῦ κ. Κάλ, ποὺ ἤμουν ἡ ἰδιαίτερη γραμματεύς του, μὲ ρώτησε ξαφνικά:

»— Τί θὰ λέγατε, ἂν σᾶς πρότεινα νὰ ἔρθετε μαζί μας στὴν Ἀβησσυνία;

»Εἶναι μιὰ θαυμάσια χώρα καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ζητάει μιὰ κυρία τῆς τιμῆς. Πιστεύω πὼς θὰ ἤσαστε ἐξαιρετικὰ κατάλληλη.

»Τὸ ἴδιο βράδυ, εἶπα στὴ φράου» Χὰλ πὼς ἤμουν πρόθυμη γιὰ ταξιδέψω μαζί της.

»Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ πτῆση, ποὺ κράτησε 26 ὧρες,φτάσαμε ἕνα μεσημέρι στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ἀδδὶς Ἀμπέμπα. Οἱ ἐκπλήξεις γιὰ μένα ἄρχισαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Στὸ ἀεροδρόμιο, μᾶς ὑποδέχτηκε ἕνας ἀξιωματικός, ποὺ ράντισε ὅλους τοὺς ἐπιβάτες μὲ ἕνα σύννεφο ἀπὸ Ντῆ - Ντῆ - Τί! Κατόπιν, πρόσφερε στὴ «φράου» Χὰλ καὶ σ' ἐμένα ἀπὸ μιὰ βαρύτιμη ἀνθοδέσμη.

»Περιμέναμε τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ μὲ δεχόταν ὁ αὐτοκράτωρ, ἐγκαταστάθηκα στὸ ξενοδοχεῖο «Ράς», τὸ κεντρικώτερο τῆς ἀβησσυνιακῆς πρωτευούσης.

»Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ 14 μέρες ἀναμονῆς, μὲ εἰδοποίησαν ἐπιτέλους ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα πὼς ὁ Χαϊλὲ Σελασιὲ θὰ μὲ δεχόταν σὲ ἀκρόαση, ἤξερα πιὰ ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὴν χώρα, ὅπου ἔμελλε νὰ ἐγκατασταθῶ.

»Ὁ αὐτοκράτωρ ἦταν καθισμένος στὸ θρόνο του, ὅταν παρουσιάστηκα μπροστά του. Ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, ἐπειδὴ εἶναι ἀπαγορευμένο νὰ δῇ ἕνας ὑπήκοός του τὰ πόδια του, οἱ ὑπηρέτες φέρνουν ἕνα παραβάν, τὸ τοποθετοῦν μπροστὰ στὸν θρόνο καὶ τὸ ξαναπαίρνουν, ἀφοῦ καθήσῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Κατόπιν, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια διαδικασία γιὰ νὰ σηκωθῇ.

»Μόλις μὲ παρουσίασαν, ὁ Νεγκοὺς μοῦ ἔγνεψε νὰ πλησιάσω κοντά του, μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ὅλα αὐτὰ φανέρωναν ἐξαιρετικὴ εὔνοια καὶ σήμαιναν πὼς οἱ μυστικές του ὑπηρεσίες τοῦ ἔδωσαν καλὲς πληροφορίες γιὰ μένα.

»— Κυρία μου, θὰ μείνετε, μοῦ εἶπε στὸ τέλος τῆς ἀκροάσεως. Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς.

»Ὅταν ἐβγαινα, ὥρμησαν ξοπίσω μου τὰ σκυλιὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅπως ἔμαθα, αὐτὸ ἦταν ἀκόμη μιὰ — ἡ τελευταία — δοκιμασία. Ἂν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκρόασι, τὰ σκυλιὰ γαυγίσουν τὸν αὐτοκρατορικὸ ξένο, εἶναι κακὸ σημάδι. Ἂν ὄχι, εἶναι καλό. Τὰ σκυλιὰ δὲν μὲ γαύγισαν καθόλου — κι' αὐτὸ στερέωσε ὁριστικὰ τὴν θέσι μου.

»Μ' ἐγκαταστήσανε σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, ἀποτελούμενο ἀπὸ πέντε δωμάτια, λουτρὸ καὶ κουζίνα. Μοῦ ἔδωσαν μάλιστα καὶ τρεις ὑπηρέτες.

Ἡ πρώην κυρία τῆς τιμῆς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Νεγκούς, Γερμανίδα Χίλντεγκαρντ Βέρνερ.

»Σὲ λίγο διαπίστωσα πὼς ἤμουν ὑποσιαστικὰ φυλακισμένη στὸ αὐτοκρατορικὸ παλάτι! «Ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά;» ἐρώτησα τὸν ὑπηρέτη μου Τακουλού, «Δὲν θἄχετε μου Τακουλού, «Δὲν θἄχετε μου κλειδιά», μοῦ ἀποκρίθηκε αὐτός. «Τὰ κλειδιὰ ἀνήκουν στὸν Γκετούτς».

»Γκετούτς — δηλαδὴ κύριος — ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ. Ἤξερα πὼς ἦταν κύριός μου, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς αὐτὸ σήμαινε καὶ τὴν τέλεια στέρησι τῆς ἐλευθερίας μου. Δοκίμασα μιὰ ἀπογοήτευσι κι' ἄρχισα, γιὰ πρώτη φορά, νὰ μετανοιώνω γιὰ τὴν ἀπόφασι, ποὺ εἶχα πάρει...

»Μιὰ μέρα, ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου, ὁ Γκαμπραί, μὲ ὠδήγησε, κατ' ἐντολὴ τοῦ Νεγκούς, στὰ αὐτοκρατορικὰ διαμερίσματα. «Εἰσαστε μοῦ εἶπε — ὁ πρῶτος λευκὸς ἄνθρωπος, ποὺ βλέπει αὐτὰ τὰ ὡραῖα δωμάτια».

»Μὲ πῆγε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς αὐτοκράτειρας, στὸ λουτρὸ καὶ κατόπιν σ' ἕνα ἄλλο ὡραῖο δωμάτιο, ὅπου, ἀνασηκώνοντας ἕνα βαρύτιμο ὕφασμα, ἀνακάλυψα μ' ἀρκετὴ ἔκπληξι ἀπὸ κάτω, μιὰ συσκευὴ τηλεοράσεως! Χωρὶς ἄλλο, θὰ τὴν εἶχε χαρίσει κάποιος στὸν Αὐτοκράτορα καὶ, καθὼς δὲν ὑπάρχει σταθμὸς τηλεοράσεως στὴν Ἀβησσυνία, ἔμενε ἐκεῖ ἀχρησιμοποίητη.

»Σκεπασμένη ἐπίσης μὲ φρονίδα, ὑπῆρχε, στὸ ἴδιο δωμάτιο, μιὰ ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Γκαμπραί, ὁ Νεγκοὺς τὴν εἶχε παραγγείλει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια στὴν Ἀμερική. Ἐπειδή, ὅμως, οἱ Ἀβησσυνοὶ τεχνικοὶ δὲν κατάφεραν νὰ θέσουν σὲ ἐνέργεια τὸν μηχανισμό της, ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἐγκαταλείφθηκε, καὶ ξαναγύρισε, γιὰ τοὺς ζανατοπινίτες ἡ μέθοδος τῆς ἀγχόνης.

»Τὶς ἑπόμενες μέρες, γνώρισα ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

»Ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖο ἐξ ἀρχῆς ἤρθα σὲ σύγκρουσι, ἦταν ὁ αὐλάρχης. Εἶχε περίεργες ἰδέες γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῶν δεξιώσεων, πού, φυσικά, δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ βροῦν σύμφωνη. Στὴν δεξίωσι, ποὺ δόθηκε γιὰ τὸν κ. Μπλάνκ, τὸν διοικητὴ τῆς Διεθνοῦς Τραπέζης, ἐπέμενε νὰ ἐμφανισθοῦν τὰ γκαρσόνια, μὲ στολὲς ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ χρώματα τῆς Ἀβησσυνίας: Πράσινο, κόκκινο καὶ κίτρινο! Στὰ ἴδια χρώματα θἄταν καὶ τὰ κοτσίνια. Τελικά, καταφύγαμε στὸν αὐτοκράτορα, γιὰ νὰ μᾶς λύσῃ τὴν διαφορά, καὶ ἔγινε κάποιος συμβιβασμός: Τὰ κοτσίνια ἔμειναν πρασινο - κιτρινο - κόκκινα, ἀλλὰ στὰ γκαρσόνια ἀποφεύχθηκε ἡ παρόμοια αὐτὴ ἐμφάνισι!

»Ὡστόσο, οἱ σχέσεις μου μὲ τὸ αὐτοκρατορικὸ περιβάλλον γίνονταν ὁλοένα καὶ χειρότερες. Μιὰ μέρα, ὁ αὐλάρχης μοῦ παράγγειλε νὰ ἀναλάβω τὴν ὀργάνωσι μιᾶς δεξιώσεως γιὰ 400 ἄτομα. Τοῦ ἀπάντησα πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ στὸ παλάτι ὑπῆρχαν μόνο 185 σερβίτσια! Τελικά, ὁ ἀριθμὸς τῶν καλεσμένων περιορίστηκε, ἀλλὰ οἱ σχέσεις μου μὲ τὸν αὐλάρχη ἐπιδεινώθηκαν.

»Ἐξακολουθοῦσε, ἐξ ἄλλου, ἡ ἰδια κατάστασι, νὰ μὴν ἔχω κλειδιὰ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ κήπου, ποὺ μοῦ εἶχαν παραχωρήσει. Ἔτσι, πολλὲς φορές, ὅταν χρειαζόταν νὰ πάω ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὸ παλάτι, ἀναγκαζόμουν νὰ πηδάω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας!

»Νὰ παράπονεθῶ στὸν αὐτοκράτορα, θὰ ἦταν ἄσκοπο, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἐξώργιζε ἀκόμη περισσότερο τὸ περιβάλλον του ἐναντίον μου.

»Εὐτυχῶς, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, γνώρισα τὸν Χόρστ Βέρνερ, ποὺ μὲ κάλεσε ἕνα βράδυ σὲ γεῦμα. Τοῦ ἐξωμολογήθηκα τὴν ἐπιθυμία μου νὰ φύγω καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τὴν ἄδεια νὰ λείψω γιὰ μερικὲς μέρες στὸ Κάϊρο, ὅπου ἤθελα νὰ συναντήσω τὰ μέλη μιᾶς γερμανικῆς ἀποστολῆς, ποὺ θὰ ἔρχόταν ἐκείνες τὶς ἡμέρες. Μοῦ τὴν ἔδωσε εὐχαρίστως, ὅταν τοῦ ἐξήγησα πὼς δὲν θὰ ἤθελα νὰ μοῦ καταβληθοῦν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου, οὔτε νὰ πληρωθῶ γιὰ τὶς μέρες ποὺ θὰ ἔλειπα.

»Φύγαμε μαζὶ μὲ τὸν Βέρνερ γιὰ τὸ Κάϊρο καὶ ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸ Μόναχο, ὅπου σὲ λίγες ἑβδομάδες παντρευτήκαμε. Φυσικά, φρόντισα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο νὰ γράψω στὸν αὐτοκράτορα πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιστρέψω.

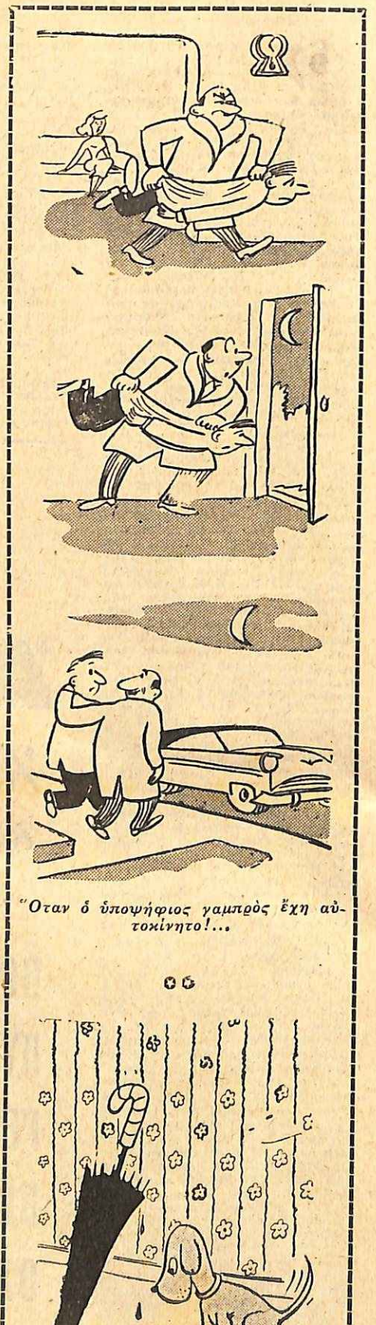

Ὅταν ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ἔχῃ αὐτοκίνητο!...

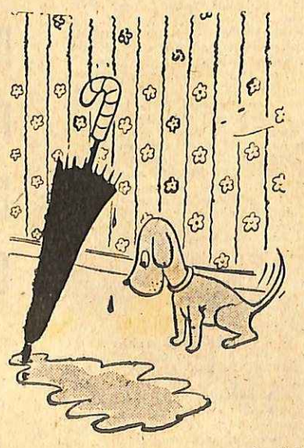

— Ἄρα γε, ἐπιτρέπεται καὶ σ' ἐμένα;...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ μὲ τ' ἀλητάκια

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς!

Ἔξω στοὺς δρόμους ὁ κόσμος πηγαινοέρχεται χαρούμενος νὰ ψωνίσῃ κάτι καινούργιο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

Δυὸ συμπαθητικὰ γεροντάκια ὁ Φάνης κι' ἡ Ἑλένη Κονταξῆ κάθονται ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, ἀμίλητοι, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ ἀνοιχτὸ γράμμα, ποὺ ὁ γέρος κρατοῦσε στὰ χέρια του. Τὸ βλέμμα τους εἶχε σταθῇ στὰ τελευταῖα λόγια:

«Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν θὰ περάσωμε καὶ φέτος τὴν Πρωτοχρονιὰ μαζί, ἀγαπητή μου μητέρα. Ἐλπίζω, ὅμως, ἂν τὸ ἐπιτρέψουν οἱ δουλειὲς τοῦ Γιώργου, νὰρθοῦμε τῶν Θεοφανείων στὴ γιορτὴ τοῦ πατέρα...»

Ἔτσι τελείωνε τὸ γράμμα ποὺ τοὺς πότισε μὲ τόση πίκρα. Τί ἀπογοήτευσι ποὺ δοκίμασαν! Κι' εἶχαν στολίσει μὲ τόσα παιχνίδια τὸ δεντράκι γιὰ τὸν ἐγγονό τους, ποὺ θὰ τὸν ἐβλεπαν γιὰ πρώτη φορά!

Τὰ δυὸ γεροντάκια κουνήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπεζάκι, χωρὶς νὰ σηκωθῇ. Κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ διπλώσῃ πιὸ σφιχτὰ πάνω στὸ σκυφτὸ κορμί της τὸ σάλι της.

— Ν' ἀνάψω τὸ φῶς, κυρία; ἀκούστηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ γεράσει μαζὶ τους τριάντα ὁλόκληρα χρόνια...

— Ἀναφέ το, Ἀναστασία, τῆς εἶπε ἡ Ἑλένη Κονταξῆ. Κλεῖσε καὶ τὰ παντζούρια. Ἀπόψε κάνει πολὺ κρύο.

— Ἐ, Γενάρης μπαίνει. Τί θἐλες νὰ κάνῃ; Καλοκαιριά; εἶπε ὁ γέρος.

Καὶ πρόσθεσε στηρίζοντας τὸ κορμὶ του πάνω στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας.

— Σὰ παληὰ τὰ χρόνια, τέτοια ἐποχὴ χιόνιζε. Καὶ ἦταν χαρὰ Θεοῦ.... Ποιὸς λογάριαζε τὸ κρύο καὶ τὰ χιόνια;

— Ἄμ' τότε ἤμαστε νέοι, ἄντρα μου! — Ἀλλάξανε οἱ καιροι, ὅπως ἀλλάξανε καὶ οἱ ἄνθρωποι... συμπέρανε ὁ γέρος.

Ἡ ὑπηρέτρια ἀφοῦ γύρισε τὸ διακόπτη καὶ ἔκλεισε τὰ πατζούρια, τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα λέγοντάς τους :

— Πάω στὸ φοῦρνο νὰ πάρω τὴ βασιλόπιττα. Ἔκανα λίγους κουραμπιέδες καὶ λίγα μελομακάρουνα γιὰ τὸ καλό. Νἆσαι καλά. Μὰ μποροῦσες νὰ τὰ πάρῃς ἕτοιμα. Γιατὶ νὰ κουραστῇς;

— Ἄλλο τὸ ἕτοιμο κι' ἄλλο τὸ σπιτικὸ κυρία. Ἔπειτα... Τί κι' ἂν γεράσαμε; Δὲν εἴμαστε δὰ καὶ γιὰ πέταμα! εἶπε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, στηλώνοντας τὸ κορμί της, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Τ' ἄκουσες, Ἑλένη; Δὲν εἴμαστε γιὰ πέταμα... εἶπε ὁ γέρος.

Καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, γιὰ νὰ κάνῃ μερικὲς βόλτες μέσ' τὸ δωμάτιο.

Ἔτσι μουρμουρίζοντας ἔκανε τὸ γύρο τῆς κάμαρας, μὲ τὰ χέρια χωμένα στὶς τσέπες τῆς ρόμπας του κι' ἤρθε καὶ στάθηκε ἀντίκρυ στὴ γυναίκα του:

— Τί συλλογίεσαι, Ἑλένη; Τὰ γεράματα δὲν ἔρχονται μόνα τους.... Καὶ πάρτο ἀπόφασι.

— Δὲν εἶναι τὰ γεράματα, ποὺ συλλογίσαι, φάνη! Εἶναι ἡ μεγάλη μοναξιὰ ποὺ μᾶς βρῆκε. Ποντὰ ἡ ψυχή μου ὅταν σκέπτωμαι μὲ πόση εὐκολία ἐφυγαν ἀπὸ κοντά μας, ἕνα-ἕνα τὰ παιδιά... Ἡ κόρη μας παντρεύτηκε στὴ Γαλλία. Ὁ γυιός μας ὁ μεγάλος ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ἔκανε οἰκογένεια. Τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδάκι του, μόνο ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τοὺς ξέρομε...

Ὁ γέρο Κονταξῆς ἄκουγε τὴ γυναῖκά του χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ.

Ἡ γερόντισσα ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ συνέχισε:

— Μᾶς ἔμεινε ὁ μικρός... ὁ Γιώργος μας! Αὐτός, εἶπα, θὰ μᾶς μείνῃ. Θὰ φέρῃ τὴ νύφη ν' ἀνοίξῃ τὸ σπίτι μας, νὰ χαιρόμαστε κι' ἐμεῖς στὰ γεράτειά μας, μὲ τὴ συντροφιά τους καὶ τὰ παιδιά τους... Τὰ ἐγγονάκια μας, φάνη! Μά, γιὰ πές μου; Δὲν λαχτάρησε ἡ καρδιά σου νὰ χορέψῃς στὰ γόνατά σου ἕνα ἐγγονάκι; Δὲν λαχτάρας ν' ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στοματάκι του τὴ λέξι: «παπποῦ!»; Νὰ τὸ κρατήσῃς ἀπὸ τὰ χεράκια του, ὅταν θἀ κάνῃ τὰ πρῶτα του βηματάκια; Πόσο τὰ ἔχει λαχταρήσει ὅλ' αὐτὰ ἡ ψυχή μου, Φάνη! Δὲν ἦταν ὅμως, γραφτό μας! Ἔκανε κι' ὁ Γιώργος,— ἡ τελευταία μας ἐλπίδα —ἄλλοι κονάκι. Λὲς καὶ δὲν τοὺς χωροῦσαν τὰ ἕξη δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μας! «Ἐσεῖς, ἔχετε τὸ σπίτι, τὴ σύνταξί καὶ τὴν Ἀναστασία» μᾶς εἶπε... Τὸ θυμᾶσαι φάνη; Θυμᾶσαι πόσο κλάψαμε ὅταν βρεθήκαμε ὁλομόναχοι; Μᾶς ἄφησαν σὰν κάτι τ' ἀχρηστο πιά, ἐμᾶς, ποὺ τοὺς δώσαμε τὴ ζωή μας, τὴν ἀγάπη μας...

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὴ βασιλόπιττα κι' ἕνας μικρὸς δίπλα της ποὺ κρατοῦσε τὴ λαμαρίνα τοὺς κουραμπιέδες.

—Καὶ τοῦ χρόνου, ἀφεντικά!

Αὐτὴ ἡ παιδικὴ φωνὴ τάραξε τὰ γεροντάκια. Σκούπισαν ἀμέσως βιαστικὰ τὰ δάκρυά τους.

—Καὶ τοῦ χρόνου, μικρέ μου, εἶπαν κι' οἱ δυὸ μαζί.

— Ποιανοῦ εἶσαι σύ; ρώτησε κατόπιν ὁ γέρος τὸν μικρό.

—Κανενός... ἀπάντησε ὁ μικρὸς λυπημένα. Ἐγὼ καὶ τ' ἀδερφάκι μου εἴμαστε ὀρφανὰ καὶ μένουμε στοῦ φούρναρη, ποὺ εἶναι πατριώτης μας. Σήμερα, ὅμως, γυρίζουμε ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ τὰ λέμε. Νὰ φωνάξω τὸν ἀδερφό μου, ποὺ εἶναι κάτω μ' ἕνα φίλο μας, νὰ σᾶς τὰ ποῦμε καὶ σᾶς;

—Ἄντε, εἶπε πάλι ὁ γέρο Κονταξῆς, ἄντε, φώναξέ τον.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ δωμάτιο ἀντήχησε ἀπὸ τὶς δροσερὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν, κι' ἀναγάλλιασε ἡ ψυχὴ τῶν γερόντων. Ὅταν πῆραν τὰ λεφτὰ κι' ἔκαναν νὰ φύγουν, ἡ Ἑλένη τὰ κάλεσε κοντά της, τὰ χάϊδεψε καὶ τοὺς εἶπε:

—Αὔριο τὸ μεσημέρι νἄρθῆτε νὰ κάνετε Πρωτοχρονιὰ μαζί μας... Θὰ σᾶς δώσω καὶ παιγνίδια. Ρωτῆστε ὅμως τὸ φούρναρη πρῶτα, ἂν σᾶς ἀφήνῃ νἄρθῆτε...

Γυρίζοντας τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τὰ δυὸ γεροντάκια σάστισαν ὅταν ἀντίκρυσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους καμμιὰ δεκαριὰ ἀλητάκια. Αὐτὰ μόλις εἶδαν τοὺς γέρους, παραμέρισαν λέγοντας στὸν μικρὸ ποὺ ἔμενε στοῦ φούρναρη :

- Ἐσύ, Ξεφτέρη, νὰ ἐξηγήσῃς στ' ἀφεντικά....

— Ἔτσι σὲ λένε; Ξεφτέρη; ρώτησε τὸ μικρὸ ὁ γέρο - Κονταξῆς.

— Ἐμεῖς τὸν λέμε ἔτσι, γιατὶ εἶναι ὁ ἀρχηγός μας! εἶπε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά.

— Εἶναι, φίλοι μου, ἐξήγησε τότε ὁ Ξεφτέρης. Κι' αὐτοὶ δὲν ἔχουν σπίτι... Κι' ὅταν τοὺς εἶπα πὼς ἐγὼ κι' ὁ ἀδερφός μου θἀρχόμαστε σπίτι σας, δὲν μὲ πιστεύανε κι' ἤρθανε μαζί μας γιὰ νὰ δοῦνε, μόνο, καὶ θὰ φύγουνε.

— Ὄχι, εἶπαν μὲ μιὰ φωνή, τὰ γεροντάκια. Δὲν θὰ φύγετε! Περάστε ὁ-λοι μέσα στὸ σπίτι. Θὰ φᾶμε μαζὶ καὶ θὰ πάρετε τὰ παιχνίδια σας!...

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθισμένοι στὴν ἴδια γωνιὰ καὶ ἡ Ἑλένη Κονταξῆ, κοντὰ στὴ σόμπα, κουβεντιάζανε γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ δώσανε στὰ δυστυχισμένα ἀλητάκια καὶ γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ νοιώσανε κι' ἐκεῖνοι.

— Βλέπεις, γυναίκα, εἶπε ὁ Κονταξῆς, πὼς δὲν πρέπει νὰ παραπονιόμαστε γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ θἐλουν νὰ ζήσουν τὰ νειάτα τους, μακρυὰ ἀπὸ μᾶς τοὺς γέρους; Τὸ ἴδιο εἴχαμε κάνει κι' ἐμεῖς... Δὲν θελήσαμε νὰ μείνουμε μὲ τοὺς γονεῖς μας... Καὶ ζήσαμε καλὰ τὰ νειάτα μας...,

— Ναί, ἐξήσαμε εὐτυχισμένη κοντά σου,. εἶπε ἡ Ἑλένη. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς χαρὲς καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισες, φάνη! Καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα.

Κι' ἡ Ἑλένη τὸν κύτταξε τρυφερὰ καὶ τοὔσφιξε μὲ στοργὴ καὶ ἀφοσίωσι τὸ χέρι...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Μετὰ τὶς μάσκες κατὰ τῆς ὁμίχλης, οἱ Λονδρέζοι καὶ οἱ Λονδρέζες υἱοθέτησαν τώρα μιὰ νέα μάσκα ποὺ, ὅπως πιστεύουν, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἀμυνθοῦν ἀποτελεσματικὰ κατὰ τῆς ἐπιδημίας γρίππης, ποὺ μαστίζει ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία. Στὴ φωτογραφία μας, τρία μαννεκὲν τοῦ Λονδίνου φοροῦν μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη... χάρι, τὴ νέα ἀμυντικὴ μάσκα.

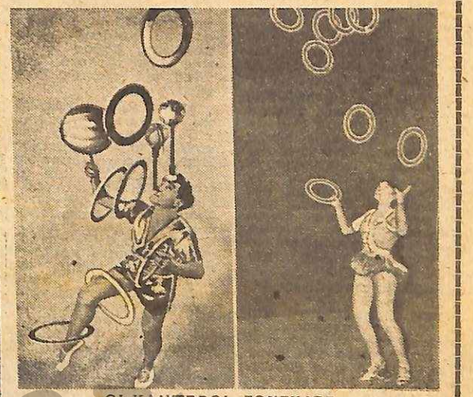

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ «ΖΟΝΓΚΛΕΡ»

Οἱ ἀδελφοὶ Φράνσις καὶ Λότε Μπράουν θεωροῦνται σήμερα οἱ καλύτεροι ζονγκλὲρ τοῦ κόσμου. Εἶναι παιδιὰ ἑνὸς Γερμανοῦ γεωργοῦ καὶ βαλθήκαν, ἀπὸ μικρὰ νὰ ξεπεράσουν τὸν περίφημο Ἰταλὸ ζονγκλὲρ Ραστέλλι, ποὺ ἔπαιζε μὲ 12 δακτύλιους συγχρόνως. Πρὸς τὸ παρόν, τόσο ὁ Φράνσις, ὅσο καὶ ἡ Λότε παίζουν μὲ 8 μόνο δακτυλίους, ἀλλὰ θεωροῦνται πάντως οἱ καλύτεροι σύγχρονοι ζονγκλὲρ, στὴν Ἀμερικὴ δὲ ὅπου ἐμφανίζονται τώρα, πληρώνονται πιὸ ἀκριβὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο καλλιτέχνη τοῦ εἴδους τους.

Ο ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΙΣΤΗΣ

Ὁ γηραιότερος μοτοσυκλεττιστὴς τῆς Εὐρώπης εἶναι ὁ Γερμανὸς Ἀνδρέας Βέλφελ ἀπὸ τὸ Μόναχο. Ὁ Βέλφελ (ἀριστερὰ) εἶναι σήμερα 94 χρόνων καὶ κάθε πρωὶ πηγαίνει στὰ κτήματά του μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του, ἡ ὁποία εἶναι κι' αὐτὴ 26 χρόνων...

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΟΛΣΟΝ - ΛΑΝΓΚΛΟΥΑ

Πῶς ἔληξε μὲ τεχνικὸ νὸκ - ἄουτ στὸ 58΄ τοῦ 11 γύρου

Παγκόσμιον ἐνδιαφέρον προκάλεσε ὁ μεγάλος πυγμαχικὸς ἀγώνας τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου Ἀμερικανοῦ Κὰρλ (Μπόμπο) Ὄλσον μὲ τὸν Γάλλο διεκδικητή του Πιὲρ Λαγγκλουᾶ, ποὺ ἔγινε τελευταίως στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡμέρες πολλὲς πρὶν διεξαχθῆ ἡ πυγμαχικὴ τιτανομαχία ὁ Λαγκλουᾶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τοὺς κριτὰς τῆς συναντήσεως. Δὲν δίστασε νὰ δηλώση ἀπερίφραστα πὼς δὲν ἐμπιστεύεται τὸν διαιτητή, τοὺς κριτὰς καὶ τὸ γιατρὸ τοῦ ἀγῶνος ποὺ ἔχουν γεννηθῆ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, πόλι ποὔχει γεννηθῆ καὶ ἀνατραφῆ ὁ μεγάλος ἀντίπαλός του Μπὸμπ Ὄλσον.

—Οἱ φόβοι μου δικαιώθηκαν ἀπ' τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων, δήλωσε μετὰ τὴν ἥττα του ὁ Λανγκλουᾶ. Ὁ διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος διέκοψε μὲ τεχνικὸ νὸκ ἄουτ τὴν πυγμαχική μας συνάντησι στὸ 58΄΄ τοῦ 11ου γύρου μὲ τὴ δικαιολογία πὼς τὸ τραυματισμένο στὸν ἀγῶνα φρύδι μου αἱμορραγοῦσε καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ χάσω τὸ μάτι μου.

—Τὸ «πουλαίν» μου ὁ Λανγκλουᾶ, ὁ περίφημος αὐτὸς τεχνίτης καὶ μαχητής, μὲ διεβεβαίωσε νὰ μὴν ἀνησυχῶ ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ σχίσιμο τοῦ ἀριστεροῦ φρυδιοῦ του. «Ἔχω μεγάλη ἐφεδρεία δυνάμεων γιὰ τοὺς τελευταίους 5 γύρους» μοῦ εἶπε. Ἐγὼ ὅμως εἶδα μὲ μεγάλη λύπη μου τὸν ἰατρὸ τοῦ ἀγῶνος δρα Ρόμπερτ Λόντον ν' ἀνοίγη περισσότερο τὴν πληγὴ κατὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ Λανγκλουᾶ πάνω στὸ ρίγκ, συμπλήρωσεν ὁ μάνατζερ τοῦ Γάλλου πρωταθλητοῦ Τζὼρζ Κάντερ.

Ἀλλ' ὁ διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος εἶχε ἀντίθετη γνώμη. «Ὁ Ὄλσον εἶχε ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς συναντήσεως τὴν ὑπεροχή. Πέτυχε μιὰ συντριπτικὴ βολίδα στὸν 6ον γῦρο κατὰ τοῦ Λανγκλουᾶ ποὺ τοὔσχισε βαθειὰ τὸ φρῦδι. Ἡ πληγὴ ἄρχισε νὰ αἱμορραγῆ. Ἐκμεταλεύθηκε τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ ὁ Ὄλσον καὶ στοὺς ἑπόμενους γύρους φρόντιζε νὰ τὴν διατηρῆ σὲ παθητικὴ κατάστασι. Ἕνα καλοζυγισμένο πλῆγμα στὸν 10ο γῦρο χειροτέρεψε τὴν κατάστασι. Ὁ γιατρὸς τοῦ ἀγῶνος δρ. Λάντον ἐκλήθη καὶ διεπίστωσε σοβαρὸ τραῦμα. Σχίσιμο τοῦ ἀριστεροῦ φρυδιοῦ μέχρι τὸ κόκκαλο, βάθος τῆς πληγῆς ἕνα τέταρτο τῆς ἴντζας καὶ πλάτος δύο ἴντζες.

»Τότε ἔκρινα πὼς τὸ τεχνικὸ νὸκ-ἄουτ ἦταν ἡ σανίδα σωτηρίας γιὰ τὸν ἄτυχο Γάλλο πρωταθλητή. Ξέρω καλὰ τὴ μαχητικὴ διάθεσί του. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ξέρω καλύτερα καὶ τὶς μεγάλες εὐθύνες μου. Σκεφθῆτε τί θὰ συνέβαινε ἂν συνέχιζεν ὁ Λανγκλουᾶ τὸν ἀγῶνα στὴν κατάστασι ποὺ εὑρίσκετο καὶ ὁ Ὄλσον τοῦ κατέφερε κανένα ἀποτελεσματικὸ πλῆγμα, ποὺ θὰ ἐπιδείνωνε τὴν κατάστασι καὶ, ἀκόμη χειρότερα, θὰ συντελοῦσε στὸ νὰ χάση τὸ μάτιο του ὁ δύστυχος Λανγκλουᾶ!

Ὁ Κὰρλ Ὄλσον εἶνε 26 ἐτῶν, πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου τῆς κατηγορίας μέσων βαρῶν. Στὴν ἰδιωτικὴ ζωή του ἐπιδίδεται σὲ ἐπιχειρήσεις ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχει κερδίσει πολλὰ χρήματα, ἴσως περισσότερα ἀπ' ὅσα μέχρι σήμερα ἀπέκτησε ἀπ' τοὺς ἀγῶνες του. Ἀπὸ τὴν τελευταία συνάντησί του μὲ τὸν Λανγκλουᾶ πῆρε 38.000 δολλάρια, γιατὶ οἱ θεαταὶ ἦσαν 16.543 καὶ οἱ εἰσπράξεις 107.660 δολλάρια. Κέρδισε ὅμως καὶ ἄλλα τόσα ἀπ' τοὺς σταθμοὺς τηλεοράσεως καὶ τοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμούς.

Τὸ σωματικὸ βάρος τοῦ Ὄλσον εἶναι 160 πάουντς, ὅσο ἀκριβῶς καὶ τοῦ Λανγκλουᾶ, ἀλλὰ ἡ ἡλικία τοῦ τελευταίου φθάνει τὰ 29 χρόνια.

Τὰ πλήγματα τοῦ Ὄλσον εἶναι δυνατώτερα, βαρύτερα, ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Γάλλου πρωτοπυγμάχου. Στὸν ἀγῶνα ὅμως σῶμα πρὸς σῶμα, στὰ «ἐσκίβ», στὴν ἄμυνα γενικὰ καὶ στὴν πυγμαχικὴ τέχνη ὁ Πιὲρ Λανγκλουᾶ εἶναι ἀνώτερος.

Ὁ ἀγὼν τοῦ Κὰρλ Ὄλσον μὲ τὸν Λανγκλουᾶ γιὰ τὸ παγκόσμιο στέμμα τῶν μέσων βαρῶν εἶχεν ὁρισθῆ ὅπως ὁρίζουν οἱ κανονισμοὶ σὲ 15 γύρους. Ἦταν ἡ τρίτη συνάντησις ὑπερασπίσεως τοῦ παγκοσμίου τίτλου ποὔγινε μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ὄλσον μέσα στοὺς τελευταίους δεκατέσσερες μῆνες.

Ὄλσον καὶ Λανγκλουᾶ εἶναι ἥρωες τοῦ νὸκ ἄουτ. Ὁ πρῶτος ἔχει πετύχει 29 νὸκ ἄουτ σὲ 64 ἀγῶνες καὶ ὁ Λανγκλουᾶ 12 νὸκ ἄουτ σὲ 83 ἀγῶνες. Κι' οἱ δυό τους εἶναι δυνατοὶ καὶ ἀνθεκτικοὶ στὰ πλήγματα.

Ἡ μαχητικότης τους εἶνε παγκοσμίου φήμης. Ἡ δημοτικότης ἐπίσης καὶ τῶν δύο ἄσσων τῆς πυγμαχίας, τοῦ Ὄλσον μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τοῦ Λαγγκλουᾶ μεταξὺ τῶν Γάλλων, εἶναι ὑποδειγματική. Οἱ φίλοι τους ξεκινᾶνε ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρυὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς μεγάλους ἀγῶνες των. Μερικοὶ φανατικοὶ γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸν ἀγῶνα παγκοσμίου τίτλου Ὄλσον — Λανγκλουᾶ στὸ «Κάου Πάλλας» τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου δὲν δίστασαν νὰ θυσιάσουν 15 δολλάρια δηλαδὴ 450 δραχμὲς νέες γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ διακεκριμένη θέσι.

Ἂν καὶ τὰ προγνωστικὰ ἔδιναν ὑπεροχὴ στὸν Ὄλσον ὁ Λανγκλουᾶ πυγμάχησε ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, ἦταν ὅμως ἄτυχος. Τὸ σχίσιμο τοῦ φρυδιοῦ του τοῦ στοίχισε τὴ νίκη. Δὲν ξέρουμε ποιὰ θἆταν ἡ ἔκβασις τῆς μεγάλης συναντήσεως στοὺς πέντε τελευταίους γύρους. Τὸ τεχνικὸν «νὸκ-ἄουτ» ὅμως γκρέμισε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς φιλοδοξίες τοῦ Λανγκλουᾶ. Πιστὸς ὅμως στὶς ἰδέες του καὶ μὲ αὐτοπεποίθησι στὶς ἱκανότητές του ὁ Λανγκλουᾶ δὲν ἀπογοητεύθηκε. Ἀμέσως μετὰ τὸν ἀγῶνα δήλωσε πὼς θὰ ξανασυναντηθῆ μὲ τὸν Ὄλσον, ὄχι ὅμως στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ἀλλὰ στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου οἱ κριταὶ εἶναι ἀντικειμενικοὶ καὶ τὸ κοινὸν ἀμερόληπτο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

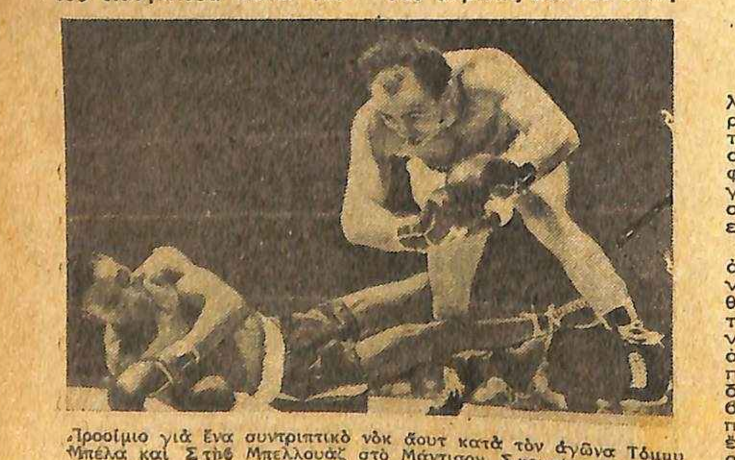

Ἐπεισόδιο ἀπὸ ἕνα συντριπτικὸ νὸκ ἄουτ κατὰ τὸν ἀγῶνα Τόμμυ Μπέλλα καὶ Στὴβ Μπέλλους στὸ Μάντισον Σκουαὶρ Γκάρντεν τῆς Νέας Ὑόρκης

✪✪

Ἕνα ἐκλεκτὸ βιβλίο

Κάποτε ὁ περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Μωριὰκ μπῆκε στὸ ἐξομολογητήριο μιᾶς μικρῆς ἐκκλησίας καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐφημέριο νὰ τὸν ἐξομολογήση. Ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε σιωπηλὸς καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

—Τέκνον μου, εἶσαι μιὰ ἀνήσυχη ψυχή. Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ γαλήνη καὶ ἠθικὴ τόνωσι. Μαντεύω δὲ ὅτι εἶσαι ἕνας διανοούμενος. Θὰ βρῆς, λοιπόν, τὴν ἀνακούφισι πρῶτα στὴν προσευχὴ κι' ἔπειτα στὰ διαλεχτὰ βιβλία. Σὲ συμβουλεύω νὰ διαβάσης ἕνα πολὺ χρήσιμο βιβλίο ποὺ τὸ ἔχω διαβάσει κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι. Εἶναι ὁ «Βίος τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ Φρανσουᾶ Μωριάκ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο — Ἅγιος Βασίλης

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΝ. 4) ΑΠΟΡΑ. 7) ΠΛΑΝΕΜΑ. 9) ΚΡΑΤΟΣ. 10) ΠΙΚ. 12) ΡΩΜΟΣ. 13) ΧΑΡΑ. 14) ΒΑΤΟΣ. 15) ΜΑΡΑΙ. 16) ΚΙΝΟΣ. 17) ΔΑΛΙΔΑ. 19) ΑΙΧ. 20) ΚΙΛΙΑ. 21) ΗΔ. 22) ΣΟΡΑΓΙΑ. 23) ΑΛΑ. 24) ΝΟΛΑΚ. 25) ΑΡΙΣ. 26) ΝΟΜΙΣΜΑ. 28) ΚΕ. 30) ΙΝΙΑΚΟΣ. 31) ΑΝΑΛΑΦΡΑ. 37) ΧΑΣΙΣ. 38) ΑΝΑΜΕΛΙΑ. 41) ΑΝ. 42) ΤΡΑΤΑ. 43) ΡΡ. 44) ΝΤΕ. 45) ΟΛΟ. 46) ΜΑΤ. 47) ΤΙΝΙ. 48) ΣΙΝΙ. 49) ΑΠΑΡΑΒΑΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΑΛΑΜΟΣ. 2) ΑΠΑΤΟΣ. 3) ΝΟΝΟΣ. 5) ΡΕΣ. 6) ΑΜΠΑΡΙΑ. 7) ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ. 8) ΑΙΡΑ. 9) ΚΡΑΝΙΟΝ. 11) ΚΑΙΑΔΑΣ. 13) ΧΑΛΙΑ. 14) ΒΙΑΣ. 15) ΜΑΛΙΚ. 17) ΔΙΓΑΜΙΑ. 18) ΔΗΛΙΑΣ. 20) ΚΑΛΟΝ. 23) ΑΡΜΟΣ. 27) ΙΑΣ. 28) ΚΑΛΑΝΤΑ. 29) ΕΝΑΝΤΙ. 32) ΑΝΤΕΝΑ. 33) ΛΑΡΟΙ. 34) ΑΜΑΛΙΑ. 35) ΦΕΤΟΣ. 37) ΧΑΡΤΙΑ. 39) ΛΑΜΙΑ. 40) ΙΡΑΝ.

8 κινηματογραφικὰ ἔργα

1) «Γουὴκ ἔντ στὸ Παρίσι». 2) «Ἀριστοκράτισσα γκαγκστερίνα». 3) «Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Δὸν Καμίλλο». 4) «Ραψωδία ἔρωτος». 5) Τὰ φῶτα τῆς Ράμπας». 6) «Τὸ ὑπέροχο μυστικό». 7) «Διακοπὲς στὴ Ρώμη». 8) «Δημήτριος καὶ Μεσσαλίνα».

Μιὰ εἰκόνα μὲ 10 λάθη

1) ΙΑΝΟΥΡΙΟΥ (ἀντὶ Ἰανουαρίου). 2) Δὲν ἀναφέρεται ἡ ἡμέρα (Σάββατον). 3) Τὸ ἡμερολόγιο ἔχει ἕνα ἢ ἐλάχιστα φύλλα ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μὲ ὅλα του τὰ φύλλα. 4) Τὸ κάδρο εἶναι ἀνάποδα. 5) Δὲν εἶναι κρεμασμένο στὸ καρφί. 6) Τὸ φῶς εἶναι ἀναμμένο χωρὶς νὰ εἶναι στὴν πρίζα. 7) Τὸ βιβλίο τῶν μύθων δὲν ἔχει φύλλα. 8) Τὸ δέντρο ἢ μιὰ μπάλα δὲν κρατιέται ἀπὸ πουθενά. 9) Ἡ γλῶσσα τῆς πόρπης τῆς ζώνης τοῦ Ἄη Βασίλη ἔπρεπε νὰ κλίνη πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά. 10) Ὁ προφυλακτὴρ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν ἴδια κατεύθυνσι μὲ τὴν ἀκμὴ τῆς λάμας.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 516 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΡΙΑΜ — ΑΣΤΡΟΝ. 2) ΔΗΜΗΤΡΑ—ΣΚΑΣΜΟΣ. 3) ΧΩΝΙ—ΕΝΙΑΙΟΝΤΑ. 4) ΑΡ — ΓΡΑΙΑ — ΑΡΙΑΙ—ΟΣ. 5) ΡΑ — ΗΣ — ΜΑ — ΠΙ. 7) ΠΕΚ—ΝΑ—ΖΩΡΑΙΟΣ — ΑΣΟ. 8) ΑΥΡΑ — ΠΩΣ—ΣΟΣ — ΕΛΟΣ. 9) ΧΑΝ — ΑΤ — ΛΑ—ΣΙΚ. 10) ΠΑΤΟΣ — ΟΝ — ΟΙ—ΒΟΛΙΣ. 11) ΑΣΗΜΑ — ΝΑΥΛΑ — ΑΔΑΝΑ. 12) ΤΟΜΑ — ΝΕΑ — ΗΤΟΙ. 13) ΝΑΟΣ—ΑΤΙ — ΝΟΜΗ. 14) ΗΩΣ — ΜΑΝ — ΜΩΜ—ΣΟΝ. 15) ΣΡ — ΣΑΡΩ — ΑΔΑΜ—ΔΗ. 16) ΑΣΤΡΑΠΗ — ΜΝΗΜΑΤΑ. 17) ΣΗΣΤΟΣ — ΚΕΣΑΤΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΡΩΠΑ — ΠΑΡΝΗΣ. 2) ΔΩΡΑ—ΕΥΧΑΣ — ΑΩΡΑ. 3) ΜΗΝ — ΑΚΡΑΤΗΤΟΣ — ΣΣ. 4) ΑΜΙΓΗ — ΑΝΟΜΟΣ—ΣΤΗ. 5) ΡΗ — ΡΙΟΝ — ΣΑΜ—ΜΑΡΣ. 6) ΙΤΕΑ — ΑΠΑ — ΑΡΑΡΑΤ. 7) ΑΡΝΙ—ΑΖΩΤΟΝ — ΝΩΠΟ. 8) ΜΑΙΑ — ΩΣ—ΝΑΝΑ — ΗΣ. 9) ΑΗΡ — ΥΕΤΟΣ. 10) ΑΣΙΑ — ΑΣ — ΟΛΑΙ — ΜΚ. 11) ΣΚΟΡ — ΒΙΟΛΙΑ — ΜΑΝΕ. 12) ΤΑΣΙ — ΟΣΑ — ΗΡΩΔΗΣ. 13 ΡΣ — ΑΜΩΣ — ΒΑΤ—ΜΑΜΑ. 14) ΟΜΟΙΑ — ΕΣΟΔΟΝ — ΜΑΤ. 15) ΝΟΝ — ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ—ΤΙ. 16) ΣΤΟΠ — ΣΟΚΙΝ — ΜΟΔΑ. 17) ΑΣΙΤΟΣ — ΣΑΓΗΝΗ.

✪✪

Οἱ πέτρες καὶ τὰ λουλούδια

Μιὰ μέρα ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς ρώτησε τὸ διάσημο Ἰταλὸ ἀρχαιολόγο Μπόνι ποὺ τοῦδειχνε στὴ Φερράρα τὸν θαυμάσιο κῆπο του:

— Τί ἀγαπᾶς περισσότερο, Μπόνι; Τὶς πέτρες ὡς ἀρχαιολόγος ἢ τὰ λουλούδια;

— Καὶ τὶς πέτρες καὶ τὰ λουλούδια ἐξ ἴσου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπόνι. Οἱ πέτρες μᾶς δείχνουν ὅτι τὸ πᾶν ἐξαφανίζεται καὶ τὰ λουλούδια μᾶς μαθαίνουν ὅτι τὸ πᾶν ξαναγεννιέται!...

Ὁ ζωντανὸς ΒΟΥΔΑΣ

Παράξενο διήγημα

Ἦταν ἕνα βράδυ μ' ὀμίχλη, στὸ Λονδῖνο. Κρύο δυνατὸ κι' ὑγρασία. Κουκουλωμένος μὲ τὸ βαρὺ παλτό μου, περνοῦσα ἀπόνα στενὸ δρόμο τῆς ἀσιατικῆς συνοικίας, ὅταν ἄκουσα ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ κλαψιάρικη νὰ λέη γαλλικά:

—Σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου ποῦ βρίσκεται τὸ γιὼτ «Δάφνη»!

Ἡ φωνὴ ἔβγαινε ἀπ' τὸ στενὸ φεγγίτη ἑνὸς βρώμικου ξενοδοχείου. Ἂν καὶ δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ χασομεράη κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη, σταμάτησα καὶ φώναξα:

—Μήπως θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς φανῆ χρήσιμος ἕνας συμπατριώτης σας;

—Ἕνας Γάλλος ἐδῶ; εἶπε τρέμοντας ἡ φωνή. Ἐπιτέλους!... Σᾶς ἱκετεύω, ἐλᾶτε πάνω νὰ μιλήσουμε. Θ' ἀνεβῆτε ἀπ' τὴ μέσα σκάλα τοῦ κινέζικου ρεστωράν.

Σὲ λίγα λεπτά, ἔμπαινα σ' ἕνα δωμάτιο σχεδὸν γυμνό. Ὁ Γάλλος ποὺ ρωτοῦσε γιὰ τὸ γιώτ, καθόταν σταυροπόδι ἐκεῖ μέσα. Εἶχε κεφάλι στρογγυλό, πρησμένο, γυαλιστερὸ καὶ φαλακρὸ καὶ πρόσωπο σχεδὸν πράσινο. Φοροῦσε ἕνα φαρδὺ παλτὸ κι' εἶχε τὸ κάθε χέρι του χωμένο στὸ μανίκι τοῦ ἄλλου.

—Καθῆστε! μοῦ εἶπε, δίχως νὰ κουνηθῆ καθόλου. Μὲ συγχωρῆτε ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου, μὰ εἶμαι ἀνάπηρος.

Ἡ σιλουέτα του, ἡ στάσι του, τὸ πρασινωπὸ χρῶμα του τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζη μὲ κάποιον... μὲ κάτι... μὰ δὲν μποροῦσα νὰ θυμηθῶ μὲ τί!

—Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ γιώτ, τοῦ εἶπα, μὰ θὰ μποροῦσα νὰ ρωτήσω, νὰ μάθω...

—Ὤ, θὰ μοῦ σώζατε κάτι παραπάνω ἀπ' τὴ ζωή!... Θέλετε ν' ἀκούσετε, κύριε, τὴν τρομερὴ ἱστορία μου;

»Γεννήθηκα στὸ Παρίσι, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Μὰ μὲ κατέστρεψε ἡ μανία μου γιὰ τὰ ταξίδια. Δεκαεφτὰ χρόνων, βρισκόμουν χαμάλης στὴ Ζανζιβάρη... Ἔκανα ὕστερα χίλιες—δυὸ δουλειές, ὄχι πάντα τίμιες. Πλούτισα, φτώχυνα, πῆγα πολλὲς φορὲς φυλακή. Γύρισα τὸν κόσμον ὅλο!... Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, εἶχα φυτεῖες στὴν Ὠκεανία. Μὰ χρειαζόμουν πολλὰ λεφτὰ γιὰ τὴ δουλειά μου, καὶ κανεὶς δὲν μὲ δάνειζε.

»Μιὰ βραδυά, σ' ἕνα καταγώγιο, ἦρθε κοντά μου ἕνας Ἄγγλος ἐφοπλιστής, ὁ Ντίγκπυ.

»—Ἔμαθα πὼς γυρεύεις λεφτά, μοῦ εἶπε. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς, σὲ δυὸ ὧρες, πάνω στὴ «Δάφνη». Ἐλπίζω νὰ συνεννοηθοῦμε, οἱ δυό μας.

»Πῆγα, βέβαια. Ὁ λοστρόμος τοῦ γιὼτ μ' ἔβαλε νὰ περιμένω σ' ἕνα σαλόνι, ποὺ ἦταν σωστὸ μουσεῖο, γεμᾶτο ἐξωτικὰ εἴδωλα ἀπὸ ἔβενο, φίλντισι, μπροῦντζο ἢ πέτρα, μ' ἀπαίσιες μορφές. Σὲ λίγο, ἦρθε ὁ Ντίγκπυ. Δὲν μὲ χαιρέτησε, οὔτε μοῦδωσε κάθισμα.

»—Ἂν δὲν εἶσαι ἠλίθιος, μοῦ εἶπε, μπορεῖς νὰ κερδίσης 10 χιλιάδες λίρες.

»Κατάφερα νὰ μὴ φανῶ συγκινημένος ἀπ' τὸ μεγάλο ποσόν.

»—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω γι' αὐτό; ρώτησα.

»—Νὰ μοῦ φέρης ἐδῶ, μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, τὸ εἴδωλο τοῦ Βούδα τοῦ Ταγκαβαχῆ...

»—Πῶς εἶναι δυνατόν; φώναξα. Ξέρετε καλὰ πὼς ἡ παγόδα αὐτὴ εἶναι τριγυρισμένη ἀπὸ φυτεῖες, ὅπου δουλεύουν ὅλο Κινέζοι. Ἂν μὲ πάρουν μυρωδιά, θὰ μὲ κομματιάσουνε! Ὕστερα, καθὼς ἄκουσα, τὸ ἄγαλμα εἶναι στημένο στὴ μέση μιᾶς λίμνης, γεμάτης ἀπὸ ἱεροὺς κροκοδείλους!... Ὅπως βλέπετε, μοῦ ζητᾶτε κάτι ἀδύνατο!... ἐκτὸς ἂν ὁρκιστῆτε στὸ Εὐαγγέλιο νὰ μοῦ δώσετε 15 χιλιάδες λίρες!

»Συμφωνήσαμε στὶς 12 χιλιάδες κι' ἔφυγα.

»Πῆρα γιὰ ὁδηγὸ ἕνα Μουσουλμάνο ἀπ' τὴ Μαλαισία καὶ, μὲ μύριους κόπους καὶ προφυλάξεις, φτάσαμε στὴν ἔρημη παγόδα. Ἄφισα στὴν εἴσοδο τὸν ὁδηγό μου καὶ προχώρησα ὡς τὴ λίμνη. Στὴ μέση ἀκριβῶς, εἶδα μιὰ μονοσάνιδη γέφυρα, σχεδὸν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Δυὸ κροκόδειλοι ἦταν ξαπλωμένοι πάνω της, κι' ἄλλοι πολλοὶ ἔπλεαν ὁλόγυρα, μὲ τὰ στόματά τους ὀρθάνοιχτα.

»Μὰ εἶχα φροντίσει νὰ πάρω μαζί μου δυὸ κατσίκια. Ἔλυσα τὸ ἕνα καὶ τὄρριξα μέσ' στὸ νερό. Ἀμέσως οἱ κροκόδειλοι χύμηξαν πάνω του. Βρῆκα ἔτσι τὸν καιρὸ νὰ περάσω τὴ γέφυρα.

»Ξεβίδωσα τὸ εἴδωλο ἀπ' τὸ βωμὸ καί, ἀφοῦ πέταξα μακρυὰ τ' ἄλλο κατσίκι, ξαναπέρασα μὲ προσοχή. Τὸ παραμικρὸ παραπάτημα θὰ σήμαινε θάνατο φριχτό!

»Τ' ἄλλο πρωΐ, βρισκόμουν πάλι στὸ μουσεῖο τῆς «Δάφνης». Ὁ Ἄγγλος μὲ περίμενε. Μὲ βοήθησε μὲ συγκίνησι νὰ στήσωμε τὸ Βούδα πάνω σ' ἕνα βάθρο.

»Καθὼς μετροῦσα ὕστερα τὰ χαρτονομίσματα, μοῦ φάνηκε ξαφνικὰ πὼς τὰ εἴδωλα ἄρχισαν νὰ κουνιοῦνται καὶ νὰ μὲ κυττάζουν ἀπειλητικά. Ὁ Βούδας καθόταν σταυροπόδι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὴν κοιλιά του, μὲ τὰ μακρειὰ νύχια του... καὶ μὲ κύτταζε μέσ' στὰ μάτια, ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε τώρα.

»Ξαφνικά, ἔνοιωσα κάτι σὰν ἠλεκτρικὸ κλονισμό. Μοῦ φάνηκε πὼς τὸ εἴδωλο σάλευε, μεγάλωνε, μὲ φοβέριζε... πὼς ἔμπαινε μέσ' στὸ κορμί μου, ὅπως μπαίνουνε τὰ πνεύματα στὰ μέντιουμ! Τὰ χέρια του ἔγιναν τὰ δικά μου, τὸ στῆθος του ἦταν τὸ στῆθος μου... Ἔνοιωθα ἕνα φοβερὸ μούδιασμα!...

»Μὲ ξύπνησε ἡ φωνὴ τοῦ Ἐγγλέζου:

»—Πάρε λοιπὸν τὰ λεφτά σου. Τί ἔπαθες;

»Μάζεψα τὶς λίρες κι' ἔφυγα. Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ «Δάφνη» σαλπάρισε.

»Ὅταν ξύπνησα, τ' ἄλλο πρωΐ, δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ σταθῶ ὀρθιος. Καθόμουν μονάχα σταυροπόδι, σὰν τὸ Βούδα! Φώναξα ἀμέσως ἕνα γιατρό. «Παράλυσι» εἶπε... Τὴν ἄλλη βδομάδα, πιάστηκαν καὶ τὰ χέρια μου, κι' ἀπὸ τότε μένουν ἔτσι ἀκίνητα. Τὰ νύχια μου μεγάλωσαν. Ἔχω γίνει ἀποκρουστικός. Σηκῶστε τὸ παλτὸ νὰ δῆτε...

Τὸ ἀνασήκωσα καὶ φάνηκε ἡ πελώρια κοιλιά του, πάνω σὲ δυὸ γάμπες ἀτροφικές. Τράβηξα τὰ μανίκια του κι' ἀνατρίχιασα βλέποντας τὰ χέρια του. Ἦταν ἕνας ζωντανός, τερατώδης Βούδας! Τὸ δέρμα του εἶχε ἕνα χρῶμα μπροῦντζου.

—Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βρῶ τὴ «Δάφνη», συνέχισε. Νὰ κλάψω μπροστὰ στὸ Βούδα, ἴσως καὶ μὲ σπλαχνιστῆ καὶ λυτρώση τὸ κορμί μου ἀπ' τὴν κατάρα!...

Κατάλαβα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα σπάνιο φαινόμενο παραλύσεως ἀπὸ αὐθυποβολή. Ὑποσχέθηκα νὰ φροντίσω γιὰ τὸ γιὼτ κι' ἔφυγα μὲ μιὰ παράξενη τρομάρα. Μὰ δὲν τὸ βρῆκα πουθενὰ κι' οὔτε ἔμαθα ποῦ εἶχε ἀράξει.

Ἀπὸ τότε, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο βράδυ μὲ τὴν ὀμίχλη, ποὺ μίλησα στὸν ἄνθρωπο ποὺ καταράστηκε ὁ Βούδας...

Π. ΝΙΑΣΕΝ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 8 7 τοῦ Ν. Α 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστὲρ 14, Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	£ 6 — $ 24
»	Φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία» — Σανταρόζα 3, ΑΘΗΝΑΙ.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ὑγεία

Οἱ παληοί μας πρόγονοι λέγανε «νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ», ποὺ σημαίνει γερὸ μυαλὸ βρίσκεται μέσα σὲ γερὸ κορμί. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὴν ὀμορφιά. Γιὰ νὰ εἶναι μιὰ γυναῖκα ὄμορφη πρέπει ἀπαραίτητα νὰ προσέχη γενικὰ τὸν ὀργανισμό της καὶ νὰ εἶναι γερή. Οἱ πόνοι καταβάλλουν τὸ πρόσωπο, τὸ ρυτιδώνουν, τὸ γερνοῦν, τὸ ἀσχημίζουν. Γιὰ ὁτιδήποτε ὑποφέρετε, πρέπει νὰ τρέξετε στὸν παθολόγο σας, ποὺ θὰ προσπαθήση νὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σας, ποὺ καθρεφτίζεται ἀμέσως στὸ πρόσωπό σας. Μιὰ γερὴ καὶ σφιχτοδεμένη κοπέλλα ἔχει πάντα φρέσκο καὶ ζωηρὸ πρόσωπο. Μιὰ καλοζωϊσμένη ἡλικιωμένη κυρία ποὺ δὲν ἔχει ἀρρωστήσει καὶ δὲν ἔχει ὑποφέρει στὴ ζωή της ἔχει δέρμα στρωμένο μὲ μόλις φαινόμενες ρυτίδες καὶ καμαρώνει γι' αὐτό. Βέβαια γιὰ νἆναι καλοζωϊσμένη περιποιεῖται καὶ τὸ δέρμα της γιὰ νὰ τὸ ἔχη φρέσκο καὶ ζωηρό.

Οἱ λύπες καὶ οἱ στενοχώριες ἐπιδροῦν στὴν ὑγεία γενικὰ καὶ ἰδιαίτερα στὸ πρόσωπο. Τὸ ρυτιδώνουν πολὺ γρήγορα, τὸ στεγνώνουν καὶ τὸ μαραζώνουν.

Οἱ ἀλόγιστες διασκεδάσεις, οἱ καταχρήσεις καπνοῦ, ποτῶν καὶ φαγητῶν φθείρουν τὴν ὑγεία. Ἡ παθολογικὴ χαρτοπαιξία, τὸ διαρκὲς κλείσιμο μέσα σὲ μὴ ἀεριζόμενους χώρους, τὸ ξενύχτι γενικὰ ἐπιδροῦν στὴν ὑγεία καὶ πρὸ πάντων στὸ δέρμα τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χεριῶν.

Τὸ πολὺ ὕπαιθρο, ἡ ἀλόγιστη ἔκθεσι στὸν ἥλιο, στὸν ἀέρα κουράζουν τὸ ἄτομο, τὸ τσακίζουν καὶ τὸ δέρμα τὸ κοκκινίζουν, τὸ ἀπολεπίζουν, τὸ στεγνώνουν καὶ τὸ ρυτιδώνουν.

Ἀντίθετα ἂν ἡ ἀπόλαυσι τῆς ἐξοχῆς γίνεται μὲ μέτρο, χωρὶς νὰ ἐκτίθεται κανεὶς ὑπερβολικὰ στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἀέρα δίνει γενικὰ ὑγεία καὶ φρεσκάδα στὸ κορμὶ καὶ ἔξχωρα στὸ πρόσωπο. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται πιὸ ἔντονη, τὸ αἷμα παίρνει περισσότερο ὀξυγόνο καὶ τροφοδοτεῖ καλύτερα τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ζωηρὴ αὐτὴ κυκλοφορία ἐπιδρᾶ καὶ στὸ δέρμα, τὸ τρέφει, τὸ φρεσκάρει, τὸ ξανανειώνει.

Γιὰ νὰ ἔχετε γερὸ κορμὶ καὶ ζωηρὸ δέρμα πρέπει νὰ τὰ καθαρίζετε συχνά, νὰ βγάζετε τὴ σκόνη, τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ σμῆγμα ποὺ κολλᾶν ἐπάνω στὸ δέρμα μαζὶ μὲ τὰ νεκρὰ κεράτινα κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος ποὺ κάνουν ἕνα παχὺ στρῶμα, ποὺ μὲ τὸ πλύσιμο καὶ τὸ τρίψιμο βγαίνει ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ ἔτσι τὸ ἀφήνει καθαρὸ καὶ λεῖο καὶ τὸ κάνει νὰ ἀναπνέη καλύτερα.

Τὸ ζεστὸ μπάνιο θὰ τὸ κάνετε ὅπως σᾶς ἀρέσει καλύτερα. Μέσα σὲ μπανιέρα εἶναι πιὸ εὐχάριστο. Ὅσοι δὲν ἔχουν μπανιέρα μποροῦν εὔκολα νὰ κάνουν ντούς. Τὸ ντοὺς ἐφόσον ἔχουν τρεχούμενο νερὸ εἶναι πιὸ εὔκολο, ἀλλὰ καὶ στὰ χωριά, ποὺ δὲν ἔχουν μέσα στὸ σπίτι τους νερὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ γίνη. Σ' ἕνα κοινὸ τενεκὲ τοῦ πετρελαίου ἐφαρμόζουν ἕνα τρυπητὸ χωνί, ὅπως στὰ ποτιστήρια καὶ ἕνα ρουμπινέτο γιὰ νὰ ἀνοιγοκλείνη. Τὸν τενεκὲ τὸν βάζουν λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι, τόσο ποὺ νὰ φθάνη τὸ χέρι νὰ ἀνοιγοκλείνη τὸ ρουμπινέτο καὶ ἔτσι ἔχουν ἕνα θαυμάσιο ντούς.

Μετὰ τὸ σαπούνισμα καὶ ξέβγαλμα μὲ τὸ ζεστὸ νερό, καλὸ εἶναι νὰ συνηθίζη κανεὶς ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι νὰ κάνη ἕνα κρύο ντούς. Αὐτὸ τονώνει τὸ σῶμα, διευκολύνει τὴν κυκλοφορία καὶ ἐμποδίζει τὸ ἄτομο ἀπὸ τοῦ νὰ κρυολογῆ.

Ζεστὸ μπάνιο καλὰ εἶναι νὰ γίνεται κάθε μέρα, πρὸ πάντων τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἱδρώνει κανείς. Σαποῦνι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς κάθε μέρα, πρὸ πάντων ὅσοι ἔχουν ξηρὸ δέρμα. Μόνο κεῖνοι ποὺ ἡ δουλειά τους τοὺς κάνει νὰ λερώνωνται πολύ, αὐτοὶ πρέπει νὰ πλένωνται καλὰ μὲ σαποῦνι. Ὅσες ἔχουν πολὺ ξηρὸ δέρμα μποροῦν νὰ κάνουν ἀραιότερα μπάνιο.

Τὸ σαποῦνι καὶ τὸ ζεστὸ νερὸ ξηραίνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ δέρμα τους, τὸ κοκκινίζει καὶ τὸ ἀπολεπίζει. Πάντα ὅμως οἱ περιοχὲς τῆς μασχάλης, οἱ κάτω ἀπὸ τοὺς μαστούς, μηραγεννητικὲς καὶ γλουτιαῖες, πρέπει νὰ πλένωνται καλά, γιατὶ αὐτὰ τὰ μέρη ἱδρώνουν περισσότερο καὶ πρὸ πάντων στὰ εὔτραφη ἄτομα.

Πρέπει νὰ ντύνεστε ἐλαφρὰ καὶ νὰ ἀλλάζετε συχνά. Τὰ ἐσώρουχά σας νὰ μὴν εἶναι μάλλινα. Τὰ μάλλινα ἐρεθίζουν συχνὰ τὸ δέρμα. Τὰ καλύτερα ἐσώρουχα εἶναι καμωμένα ἀπὸ μπαμπάκι ἢ ἀπὸ ζωϊκὸ μετάξι. Ἡ βιομηχανία στὰ ροῦχα ἔχει προοδεύσει πολὺ καὶ κάνει θαυμάσια ροῦχα ἀπὸ διάφορες οὐσίες. Δυστυχῶς πολλὲς ἀπ' αὐτές, ὅπως εἶναι τὸ νάϋλον, ἐρεθίζουν σὲ μερικὰ ἄτομα τὸ δέρμα καὶ προκαλοῦν δερματίτιδες μὲ ἔντονο κνησμό, ποὺ ἂν δὲν τὶς προσέξη ὁ γιατρὸς καὶ δὲν βρῆ τὴν αἰτία, καταλήγουν σὲ ἐκζέματα. Συχνὰ τέτοιες δερματίτιδες γνωρίζονται εὔκολα ἀπὸ τὸ σχῆμα ποὺ παρουσιάζουν, γιατὶ ἐντοπίζονται στὴν ἀρχὴ στὸ μέρος ποὺ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ τὸ δέρμα. Π.χ. κάλτσες νάϋλον κάνουν δερματίτιδες ποὺ ἐντοπίζονται στὰ πόδια ἕως τὸ μέρος ποὺ φθάνουν οἱ ζαρτιέρες. Ἕνα σουτιὲν καμωμένο ἀπὸ τέτοιες τεχνητὲς οὐσίες, ποὺ προκαλοῦν ἐρεθισμὸ σὲ μερικὰ ἄτομα, κάνουν μιὰ δερματίτιδα, ποὺ ἐντοπίζεται στὸ μέρος ποὺ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ κομπινεζὸν καὶ οἱ κυλόττες καὶ οἱ ζαρτιέρες.

Εὐτυχῶς αὐτὲς οἱ δερματίτιδες δὲν γίνονται, παρὰ πολὺ σπάνια καὶ σὲ ἄτομα προδιατεθειμένα, γι' αὐτὸ καὶ μπορεῖ ὁ κόσμος καὶ φορεῖ αὐτὰ τὰ ροῦχα, ποὺ θαυμάσια ἀπομιμοῦνται τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ βαμβακερά.

Ὅταν βγαίνετε στὸ ὕπαιθρο νὰ φορᾶτε ἕνα καλὸ ζεστὸ παλτό.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

Θησαυρός